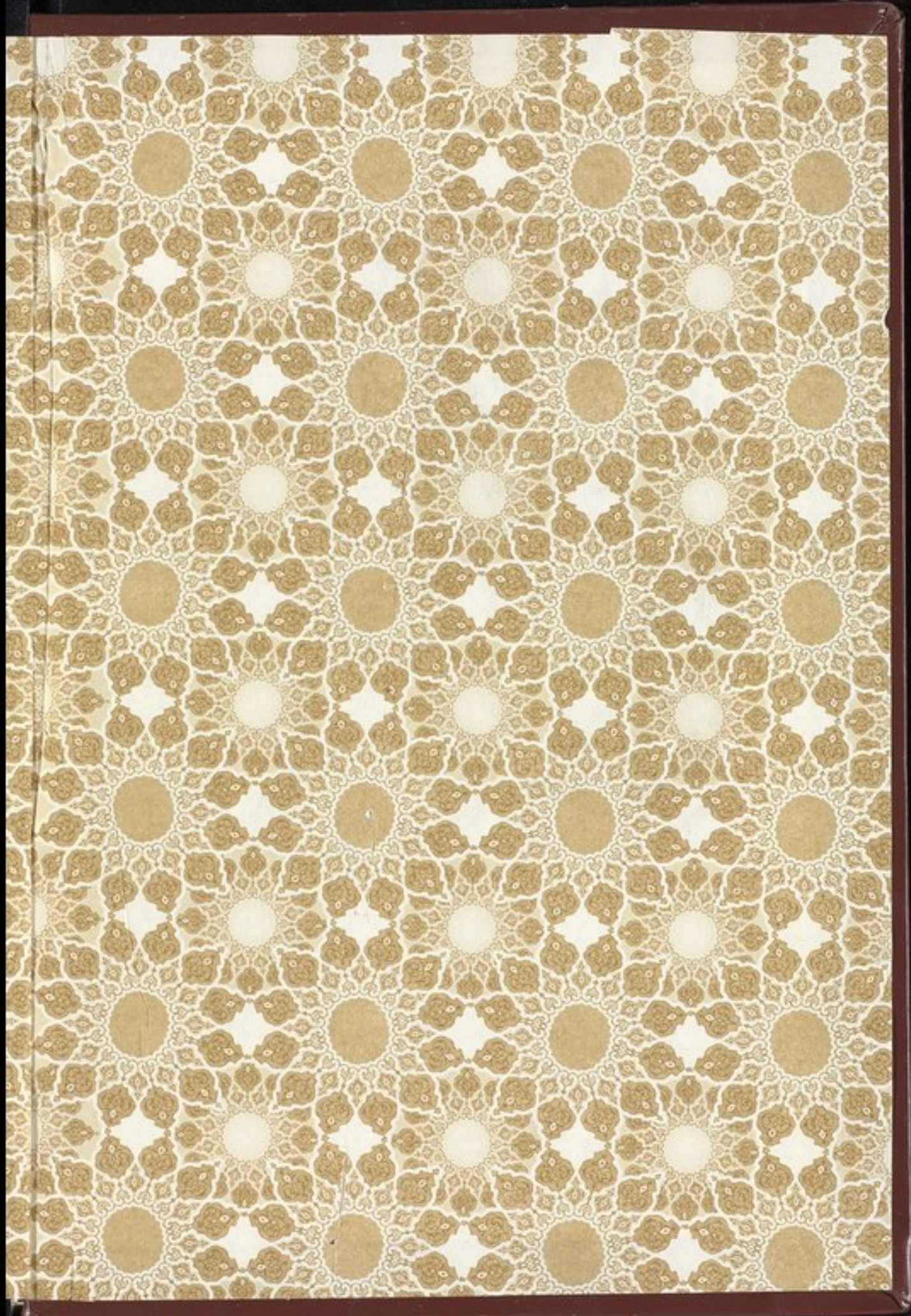

الاسماء الاطهره

الاسماء الاطهره

ترجمه: آية الله العظمى مكارم شیرازی

32101 055201378

PRINCETON UNIVERSITY LIBRARY

This book is due on the latest date stamped below. Please return or renew by this date.

DEC 01 2007

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

انزل لقرآن كريم في كتاب مكنون لم ينسك الا المرطهرون

القرآن الكريم

تنزيل من رب العالمين

به نام خدا سلفی پیرامون این ترجمه

ترجمه یکی از مشکل ترین و پیچیده ترین فنون نویسندگی است، هرچند گروهی آنرا از همه ساده تر می پندارند! مترجم باید آنچنان سلطه ای به هر دو زبان، و محتوای متنی که می خواهد ترجمه کند، داشته باشد که معانی را بطور کامل از لباس الفاظ «زبان اول» عربی سازد، سپس لباس «زبان دوم» را به طور کامل بر آن بپوشاند، به گونه ای که احساس نشود این کلام ترجمه از زبان دیگری است و این کار، نیاز به ظرافت و ریزه کاریهای فراوانی دارد.

ترجمه به یکی از سه صورت ممکن است انجام گیرد:

«نوع اول»: ترجمه «کلمه به کلمه» یا به اصطلاح «تحت اللفظی» است که هر واژه ای از زبان اول را برمی دارند و واژه معادل آنرا در زبان دوم به جای آن می گذارند، و این بدترین نوع ترجمه است که نه تنها زیبا نیست، بلکه بسیار نارسا و احياناً غلط است. نه تنها امانت نیست بلکه گاه ناآگاهانه خیانت است!

«نوع دوم»: ترجمه «آزاد» است که مترجم خود را مقید به انتقال دقیق محتوای متن مورد نظر نمی داند، بلکه به تناسب اهدافی که دارد محتوا را کم یا زیاد کرده، یا شرح و توضیحی بر آن می افزاید، هرچند روح متن مورد نظر در مجموع ترجمه محفوظ است، ولی بدیهی است که نمی توان نام ترجمه را بر آن نهاد!

«نوع سوم»: ترجمه «محتوا به محتوا» به طور دقیق است، و همان گونه که در بالا اشاره شد در این نوع ترجمه باید نخست معانی دقیقاً از لباس زبان اول برهنه شود و در مغز جای گیرد، سپس بطور دقیق به لباس زبان دوم آراسته گردد، و آنچه شایسته ترجمه های قرآن و مانند آن است همین نوع می باشد، هرچند ترجمه قرآن هر قدر دقیق و حساب شده باشد هرگز نمی تواند لطف و عمق و ظرافت آیات قرآن را منعکس کند که آن کلام خداست و این به هر حال کلام مخلوق است، در عین حال برای تشنگان زلال قرآن که آشنا به زبان عربی

نیستند ناگزیر از آن هستیم. این نکته نیز قابل توجه است که ترجمه گاه در شکل ادبیات کهن یا جدید ریخته می شود و تعبیرات نامأنوس و پرتکلف دارد و گاه به زبان روزمره توده مردم است، که از هر دو دلنشین تر و مؤثرتر و برای اهداف تربیتی مناسبتر است.

ترجمه ما از نوع سوم یعنی ترجمه «محتوا به محتوا» است و نیز از نوع ترجمه به زبان روزمره توده مردم است.

این ترجمه در اصل از ترجمه‌ای گرفته شده که در تفسیر نمونه آمده و محصول ۱۵ سال کار روی تفسیر قرآن مجید است. سپس عزیزانی، چند سال دیگر روی آن زحمت بسیار کشیدند که از همه آنان متشکر و سپاسگزاریم.

هدف این بوده که ترجمه‌ای سلیس و روان، گویا و در عین حال دقیق و محکم برای همگان مخصوصاً نسل جوان تحصیل کرده امروز فراهم شود، که حتی بدون مراجعه به تفسیرها، قابل درک و فهم باشد و راه را برای آشنایی هرچه بیشتر با این کتاب بزرگ آسمانی که دریایی است بیکران از معارف الهی و مفاهیم والای انسان‌ساز، بگشاید و نیز هدف این بود که پایه‌ای باشد برای ترجمه‌های دقیق‌تر قرآن به زبان‌های دیگر جهان.

اکنون که به لطف خداوندی این ترجمه همراه با متن مقدس قرآن کریم منتشر می‌گردد، چنانچه صاحب‌نظران باز به نقایصی برخورد کنند، ممنون خواهیم شد که تذکر دهند.

در پایان خدای را بر این موفقیت سپاس می‌گوئیم و از عنایات بی‌کرانش مدد می‌جوئیم که توفیق عمل را نیز به همه ما مرحمت فرماید تا قرآن را چراغ راه زندگی فردی و اجتماعی خویش قرار دهیم.

قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَ كِتَابٌ مُبِينٌ يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَ يُخْرِجُهُم مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ

حوزه علمیه قم

ناصر مکارم شیرازی

1503

3916964

فامّا قرأت القرآن فاستمعوا له وانصتوا لعلّكم تتقون

انما انزلنا القرآن قرآنا عربيا لعلّهم يفهمون

امام جعفر صادق علیه السلام هرگاه تـسـآن مجید را بدست میگیرند و بازیکرد

ابتدا دعای زیر را میخوانند:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُ أَنَّ هَذَا كِتَابُكَ الْمُنَزَّلُ مِنْ عِنْدِكَ
عَلَى رَسُولِكَ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ وَكَلَامُكَ الشَّاطِطُ عَلَى
لِسَانِ نَبِيِّكَ جَعَلْتَهُ هَادِيًا مِنْكَ إِلَى خَلْقِكَ وَحَبْلًا
مُتَّصِلًا بِمَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ عِبَادِكَ اللَّهُمَّ إِنِّي نَشَرْتُ عَهْدَكَ
وَكِتَابَكَ اللَّهُمَّ فَاجْعَلْ نَظْرِي فِيهِ عِبَادَةً وَقِرَائِي فِيهِ
فِكْرًا وَفِكْرِي فِيهِ اِعْتِبَارًا وَاجْعَلْنِي مِمَّنْ اتَّعَظَ بِبَيَانِ
مَوَاعِظِكَ فِيهِ وَاجْتَنَبَ مَعَاصِيكَ وَلَا تَطْبَعْ عِنْدَ
قِرَائَتِي عَلَى سَمْعِي وَلَا تَجْعَلْ عَلَيَّ بَصْرِي غِشَاوَةً وَلَا تَجْعَلْ
قِرَائَتِي قِرَاءَةً لَا تَدْبُرُ فِيهَا بَلْ اجْعَلْنِي اتِّدَبُرُ الْإِبَانَةَ وَأَحْكَامَهُ
اخْتِذْ بِشَرَائِعِ دِينِكَ وَلَا تَجْعَلْ نَظْرِي فِيهِ غَفْلَةً وَ
لَا قِرَائَتِي هَذْرًا إِنَّكَ أَنْتَ الرَّؤُوفُ الرَّحِيمُ .

سوره الفاتحه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾

بسم خداوند بخشنده بخشایگر

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢﴾ الرَّحْمَنِ

ستایش مخصوص خداوندی است که پروردگار جهانیان است بخشنده

الرَّحِيمِ ﴿٣﴾ مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٤﴾

و بخشایگر است (خداوندی که) مالک روز جزا است

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿٥﴾

(پروردگارا) تنها تو را می پرستیم و تنها از تو یاری می جوئیم

أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿٦﴾ صِرَاطَ

ما را به راه راست هدایت کن راه

الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ

کسانی که آنان را مشمول نعمت خود ساختی، نه کسانی که بر آنان

عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ﴿٧﴾

غضب کردی و نه گمراهان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سورته النور

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بسم خداوند بخشنده بخشایگر

آلَمْ ۞ ذَلِكَ الْكِتَابُ لَارِيبَ فِيهِ هُدًى

آلم آن کتاب با عظمتی است که شک در آن راه ندارد و مایه هدایت

لِّلْمُتَّقِينَ ۞ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ

پرهیزکاران است (پرهیزکاران) کسانی هستند که غیب [آنچه از حس پوشیده و

الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَهُمْ يُفْقُونَ ۞

پنهان است] ایمان می آورند و نماز بجا می دارند و از تمام نعمتها و مواهبی که به آنان

وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ

روزی دادیم اتفاق می کنند و آنان که به آنچه بر تو نازل شده، و آنچه پیش از تو (بر

قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ۞ أُولَٰئِكَ عَلَىٰ

پیمبران پیشین) نازل گردیده ایمان می آورند و به رستخیز یقین دارند آنان بر

هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۞

طریق هدایت پروردگارشانند و آنان رستگارانند

سُورَةُ النُّورِ ۙ

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ خَتَمَ

کسانی که کافر شدند، برای آنان تفاوت نمی‌کند که آنان را «در مناب» بترسانی یا نترسانی؛ ایمان نخواهند آورد. خدا

اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشْوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾

بر دلها و گوشهای آنان مهر نهاده؛ و بر چشمهایشان پرده‌ای افکنده شده؛ و عذاب بزرگی در انتظار آنهاست.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ ءَأَمَّنَّا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ يُخَادِعُونَ

گروهی از مردم کسانی هستند که می‌گویند: «به خدا و روز رستاخیز ایمان آورده‌ایم». در حالی که ایمان ندارند. می‌خواهند

اللَّهُ وَالَّذِينَ ءَأَمَّنُوا وَمَا يُخَادِعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ فِي قُلُوبِهِمْ

خدا و مومنان را فریب دهند؛ در حالی که جز خودشان را فریب نمی‌دهند؛ «نه نمی‌فهمند». در دل‌های آنان

مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ۖ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿١٠﴾ وَإِذَا

یک نوع بیماری است؛ خداوند بر بیماری آنان افزوده؛ و به خاطر دروغهایی که می‌گفتند، عذاب دردناکی در انتظار آنهاست. و هنگامی که

قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ

به آنان گفته شود: «در زمین فساد نکنید» می‌گویند: «ما فقط اصلاح‌کننده‌ایم». آگاه باشید! اینها

الْمُفْسِدُونَ وَلَكِنْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَأَمِنُوا كَمَا ءَأَمَّنَ النَّاسُ قَالُوا

همان مفسدانند؛ ولی نمی‌فهمند. و هنگامی که به آنان گفته شود: «همانند سایر مردم ایمان بیاورید» می‌گویند:

أَنُؤْمِنُ كَمَا ءَأَمَّنَ السُّفَهَاءُ ۗ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِنْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذَا

«آیا همچون ابلهان ایمان بیاوریم؟» بدانید اینها همان ابلهانند ولی نمی‌دانند. و هنگامی که

لَقُوا الَّذِينَ ءَأَمَّنُوا قَالُوا ءَأَمَّنُوا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شَیْطَانِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ

افراد با ایمان را ملاقات می‌کنند، می‌گویند: «ما ایمان آورده‌ایم» (بی هنگامی که با شیطانهای خود خلوت می‌کنند، می‌گویند: «ما با شما بیما ما فقط

مُسْتَهْزِءُونَ ﴿١٤﴾ اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ

هسته، مسخره می‌کنیم». خداوند آنان را استهزا می‌کند؛ و آنها را در طغیانشان نگه می‌دارد، تا سرگردان شوند. آنان

الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبِحَتْ بِحُرَّتِهِمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٦﴾

کسانی هستند که «هدایت» را به «گمراهی» فروخته‌اند؛ و (بی) تجارت آنها سودی نداده؛ و هدایت نیافته‌اند.

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْفَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَ

آنان [منافقان] همانند کسی هستند که آتشی فروخته (در میان تاریک) راه خود را پیدا کند، ولی هنگامی که آتش اطراف او را روشن ساخت، خداوند آن را خاموش می‌کند و

تَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿۱۷﴾ صُمُّ بِكُمْ عُمَىٰ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿۱۸﴾ أَوْ كَصَيْبٍ

در تاریکیهای وحشتناکی که چشم کار نمی‌کند، آنها را راه می‌سازد. آنها گران، گنگها و کورانند؛ لذا «راه خود» باز نمی‌گردند؛ یا همچون بارانی

مِنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ أَصْنَعَهُمْ فِيءَ إِذْ أَنهَم مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ

از آسمان، که در شب تاریک همراه با رعد و برق و صاعقه بر سر معاندان می‌بارد. آنها از ترس مرگ، انگشتانشان را در گوشه‌های خود می‌گذرانند؛ تا صدای صاعقه را نشنوند.

الْمَوْتِ وَاللَّهُ مَحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿۱۹﴾ يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطَفُ أَبْصَرَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَتْ لَهُمْ

و خداوند به کافران احاطه دارد. برهشتی غیره کننده برق، نزدیک است چشمانشان را برباید. هر زمان که برق جستن می‌کند، صفحه بیان را برای آنها روشن می‌سازد.

مَشَؤًا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ إِنَّا

همدستی در پرتو آن راه می‌روند؛ و چون خاموش می‌شود، توقف می‌کنند. و اگر خدا بخواهد، گوش و چشم آنها را از بین می‌برد؛ چرا که

اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۲۰﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِن

خداوند بر هر چیز تواناست. ای مردم! پروردگار خود را پرستش کنید؛ آن کس که شما، و کسانی را که پیش از شما بودند آفرید؛

قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۲۱﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَ

تا پرهیزگار شوید. آن کس که زمین را بستر شما، و آسمان [- جو زمین] را همچون سقفی بالای سر شما قرار داد؛ و

أَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أُنْدَادًا

از آسمان آبی فرو فرستاد؛ و بوسیله آن، میوه‌ها را پرورش داد؛ تا روزی شما باشد. بنابراین، برای خدا همتایانی قرار ندهید.

وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۲۲﴾ وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا نَزَّلْنَا نَزْلًا مُّؤْتَمِرًا مِّن مِّن دُونِ اللَّهِ

در حالی که می‌دانید هیچ یکی از آنها، نه شما را آفرید، و نه روزی می‌دهند؛ و اگر درباره آنچه بر بنده خود نازل کرده‌ایم تردید دارید، یک سوره همانند آن بیاورید؛

مِثْلِهِ ۚ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۲۳﴾ فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا

و گواهان خود را غیور خدا برای این کار فرا خوانید اگر راست می‌گویید؛ پس اگر چنین نکنید

وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿۲۴﴾

- که هرگز نخواهید کرد - از آتشی بترسید که هیزم آن، بدنهای مردم (ممتحن) و سنگها [- بتها] است؛ و برای کافران، آماده شده است؛

وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا

به کسانی که ایمان آورده، و کارهای شایسته انجام داده‌اند، بشارت ده که باشهایی از بهشت برای آنهاست که نهرها از زیر درختانش

الْأَنْهَارِ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ

جاریست. هر زمان که میوه‌ای از آن، به آنان داده شود، می‌گویند: «این همان است که قبلاً به ما روزی داده شده بود، پس اینها چقدر از آنها بهتر و معین‌تر است»

وَأَتُوا بِهِءُ مُتَشَبِهًا وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾

و میوه‌هایی که برای آنها آورده می‌شود، همه (نظر خوب و زیبایی) یکسانند. و برای آنان همسرانی پاک و پاکیزه است، و جاودانه در آن خواهند بود. ﴿

﴿٢٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا بَعُوضَةٌ فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ

خداوند از این که به (مومنان) ضربه بزند مانند پشه، و حتی کمتر از آن، مثال بزند شرم نمی‌کند. (در این میان آنان که

ءَامَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ

ایمان آورده‌اند، می‌دانند که آن، حقیقتی است از طرف پروردگارشان؛ و اما آنها که راه کفر را پیموده‌اند، (بسیار متوسل و پنهان کرده) می‌گویند:

مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ

مستغفور خداوند از این مثل چه بوده است؟! (ای، خدا جمع زیادی را با آن گمراه، و گروه بسیاری را هدایت می‌کند:

بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾ الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ

ولی تنها فاسقان را با آن گمراه می‌سازد) فاسقان کسانی هستند که پیمان خدا را، پس از محکم ساختن آن، می‌شکنند؛ و

مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ

پیوندهایی را که خدا دستور داده برقرار سازند، قطع نموده، و در روی زمین فساد می‌کنند؛ اینها زیانکارانند.

﴿٢٧﴾ كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمَيِّتُكُمْ ثُمَّ

چگونه به خداوند کافر می‌شوید؟! در حالی که شما مردگان (و اجسام بی‌روح) بودید، و او شما را زنده کرد؛ سپس شما را می‌میراند؛ و بار دیگر

يُحْيِيكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٨﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا

شما را زنده می‌کند؛ سپس به سوی او بازگردانده می‌شوید. (او خدایی است که همه آنچه را در زمین وجود دارد، برای شما آفرید؛

ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٩﴾

سپس به آسمان پرداخت؛ و آنها را به صورت هفت آسمان مرتب نمود؛ و او به هر چیز آگاه است. ﴿

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ

به خاطر باران، هنگامی را که پروردگارت به فرشتگان گفت: «من در روی زمین، جانشینی قرار خواهم داد». فرشتگان گفتند: «پروردگارا! آیا کسی را در آن قرار می‌دهی

يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ

که فساد و خونریزی کند؟! هر مدد از فریش این سخن عبادت است، ما تسبیح و حمد تو را بجا می‌آوریم، و تو را تقدیس می‌کنیم. پروردگار فرمود: «من حقایقی را می‌دانم

مَا لَا نَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ

که شما نمی‌دانید.» سپس علم اسما، [علم اسرار آفرینش و نامگذاری موجودات] را همگی به آدم آموخت. بعد آنها را به فرشتگان عرضه داشت و فرمود:

أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا

«اگر راست می‌گویید، اسما اینها را به من خبر دهید.» فرشتگان عرض کردند: «منزهی تو! ما چیزی جز آنچه

عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾ قَالَ يَا آدَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ

به ما تعلیم داده‌ای، نمی‌دانیم؛ تو دانا و حکیمی.» فرمود: «ای آدم! آنان را از اسما این موجودات آگاه کن.» هنگامی که آنان را آگاه کرد.

بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ الْغَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ

خداوند فرمود: «آیا به شما نگفتم که من، غیب آسمانها و زمین را می‌دانم؟! و نیز می‌دانم آنچه را شما آشکار می‌کنید.

وَمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٣﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى

و آنچه را پنهان می‌داشتید.» و (درین هنگامی را که به فرشتگان گفتیم: «برای آدم سجده و خضوع کنید، همگی سجده کردند؛ جز ابلیس که سر باز زد.

وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٤﴾ وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا

و تکبر ورزید، و بخاطر نغزش و تکبرش از کافران شد.» و گفتیم: «ای آدم! تو با همسرت در بهشت سکونت کن؛ و از همسایان آن.

رَعْدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣٥﴾ فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ

از هر جامی خواهید، گوار بخورید؛ نه نزدیک این درخت نشوید؛ که از ستمگران خواهید شد.» پس شیطان موجب لغزش آنها از بهشت شد؛ و آنان را از

عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ

آنچه در آن بودند، بیرون کرد و (در این هنگام) به آنها گفتیم: «همگی (درین) فرود آید؛ در حالی که بعضی دشمن دیگری خواهد بود. و برای شما در زمین، تا مدت معینی قرارگاه

وَمَتَّعُ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٣٦﴾ فَتَلَقَىٰ آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ النَّوَابُ الرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾

و وسیله بهر برداری خواهد بود.» سپس آدم از پروردگارش کلماتی دریافت داشت؛ (پس) توبه نمود، و خداوند توبه او را پذیرفت؛ چرا که خداوند توبه پذیر و مهربان است.»

قُلْنَا اهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنِ تَّبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ

گفتیم: همگی از آن، فرود آید! هرگاه هدایتی از طرف من برای شما آمد، کسانی که از آن پیروی کنند، نه ترسی بر آنهاست.

وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا

و نه غمگین شوند. و کسانی که کافر شدند، و آیات ما را دروغ پنداشتند اهل دوزخند؛ و همیشه در آن

خَالِدُونَ ﴿٣٩﴾ يٰٓبَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ

خواهند بود. ای فرزندان اسرائیل! نعمتهایی را، که به شما ارزانی داشتم به یاد آورید؛ و به پیمانی که با من بستاید وفا کنید، تا من نیز

بِعَهْدِكُمْ وَآيَاتِي فَارْهَبُونِ ﴿٤٠﴾ وَءَامِنُوا بِمَا أَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا

به پیمان شما وفا کنید، و (در راه حجاب و عیبه) تنها از من بترسید؛ و به آنچه نازل کردم ایمان بیاورید؛ که نشانه‌های آن، با آنچه در کتابهای شماست، مطابقت دارد؛ و

أُولَٰئِكَ كَافِرٌ فِيهَا وَلَا تُشْرِكُوا بِيَّاتِي ثُمَّ قَلِيلًا وَيٰٓأَيُّ قَوْمٍ لَا يَتَّقُونَ ﴿٤١﴾ وَلَا تَلْسُؤُوا الْحَقَّ

نخستین کافر به آن نباشید؛ و آیات مرا (بغیر درانه معصومی، به بهای ناچیزی نفروشید؛ و تنها از من بترسید نه از مردم) و حق را با باطل نیامیزید

بِالْبَاطِلِ وَتَكْفُرُوا بِالْحَقِّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا

و حقیقت را با اینکه می‌دانید گنجان نکنید؛ و نماز را به پا دارید، و زکات را بپردازید، و همراه رکوع‌کنندگان رکوع کنید

مَعَ الرَّكْعِينَ ﴿٤٣﴾ أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ لَتَلُونَ الْكِتَابَ

آیا مردم را به نیکی (و ایمان به پیغمبری که صفت او اشکبار در تورات آمده) دعوت می‌کنید، اما خودتان را فراموش می‌نمایید؛ با اینکه شما کتاب (اسمی) را می‌خوانید

أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٤٤﴾ وَأَسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ

آیا نمی‌اندیشید؟! از صبر و نماز یاری جوئید؛ (و با استقامت و مهارت‌های درونی و توجه به پروردگار، نیرو بگیرد) و این کار، جز برای خاشعان، گران است.

﴿٤٥﴾ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٤٦﴾ يٰٓبَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا

آنها کسانی هستند که می‌دانند دیدارکننده پروردگار خویشند، و به سوی او باز می‌گردند. ای بنی‌اسرائیل!

نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْرِي نَفْسٌ

نعمتهایی را که به شما ارزانی داشتم به خاطر بیاورید؛ و نیز به یاد آورید، من، شما را بر جهانیان، برتری بخشیدم. و از آن روز بترسید که کسی

عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٨﴾

سجازات دیگری را نمی‌پذیرد و نه از او شفاعت پذیرفته می‌شود؛ و نه غرامت از او قبول خواهد شد؛ و نه یاری می‌شوند.

وَإِذْ نَجَّيْنَاكُمْ مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَ

و تیره به یاد آورید آن زمان که شما را از جنگال فرعونیان رهایی بخشیدیم؛ که همواره شما را به بدترین صورت آزار می دادند: پسران شما را سر می بریدند؛ و

يَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٤٩﴾ وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمُ الْبَحْرَ

زنان شما را برای تنبزی زنده نگه می داشتند. و در اینجا. آزمایش بزرگی از طرف پروردگار تان برای شما بود. و نه خاطر بیاورید هنگامی را که دریا را برای شما شکافتیم

فَأَنْجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٠﴾ وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ

و شمار انجات دادیم؛ و فرعونیان را غرق ساختیم؛ در حالی که شما تماشا می کردید. و نه به یاد آورید هنگامی را که با موسی چهل شب وعده گذاردیم: (یاد برای

لَيْلَةٍ ثُمَّ أَخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِّنْ بَعْدِ

کردن فرمانهای الهی. به سبب آنکه سپس شما گوساله را بعد از او (عبود خود) انتخاب نمودید؛ در حالی که مستکار بودید. سپس شما را بعد از آن بخشیدیم؛

ذَٰلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

شاید شکر این نعمت را بجا آورید. و نیز به خاطر آورید هنگامی را که به موسی کتاب و وسیله تشخیص حق از باطل را دادیم؛ تا هدایت شوید.

﴿٥٣﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَتَقَوْمِ إِنَّا كُنَّا نَفْسَكُمْ بِأَخَذِكُمُ الْعِجْلَ

و زمانی را که موسی به قوم خود گفت: ای قوم من! شما با انتخاب گوساله (برای پرستش) به خود ستم کردید؛ پس

فَتُوبُوا إِلَىٰ بَارِيكُمْ فَاقْتُلُوا أَنفُسَكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِنْدَ بَارِيكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ

توبه کنید؛ و به سوی خالق خود بازگردید؛ و خود را [یکدیگر را] به قتل برسازید؛ این کار. برای شما نزد پروردگار تان بهتر است. سپس خداوند توبه شما را پذیرفت؛

هُوَ النَّوَابُ الرَّحِيمُ ﴿٥٤﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً

زیرا که او توبه پذیر و رحیم است. و نیز به یاد آورید هنگامی را که گفتید: ای موسی! ما هرگز به تو ایمان نخواهیم آورد؛ مگر اینکه خدا را آشکارا با چشم خود ببینیم؛

فَأَخَذَتْكُمُ الصَّعِقَةُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٥﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاكُمْ مِنْ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ

پس صاعقه شما را گرفت؛ در حالی که تماشا می کردید. سپس شما را پس از مرگتان. حیات بخشیدیم؛ شاید

تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾ وَظَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَىٰ

شکر را؛ بجا آورید. و ابر را بر شما سایبان قرار دادیم؛ و «من» [شیره مخصوص درختان] و «سلوی» [مرغان مخصوص شبیه کبوتر] را بر شما فرستادیم؛

كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٥٧﴾

او کسبها از نعمتهای پاکیزه‌ای که به شما روزی دادهایم بخورید؛ (پس شما ظلم نکرده‌اید آنها به ما ستم نکردند؛ بلکه به خود ستم می نمودند.)

وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَاَدْخُلُوا الْبَابَ

ویدیدید که زمانی را که گفتیم: در این شهر [بیت المقدس] وارد شوید؛ و از نعمتهای فراوان آن، از هر جا می خواهید بخورید؛ و از در بیت المقدس، با خضوع و خشوع وارد

سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتِكُمْ وَسَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ فَبَدَّلَ

کردید و بگوید: «خداندا! گناهان ما را بریزه تا خطاهای شما را ببخشیم؛ و به نیکوکاران پاداش بیشتری خواهیم داد.» اما

الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِّنْ

افراد ستمگر، این سخن را که به آنها گفته شده بود، تغییر دادند؛ و به جای آن، جمله استهزاآمیزی گفتند؛ لذا بر ستمگران، در برابر این نافرمانی،

السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾ وَإِذْ آسَأْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ

عذابی از آسمان فرستادیم. و به یاد آورید زمانی را که موسی برای قوم خویش، آب طلبید؛ به او دستور دادیم:

بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَأَنْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ

عصای خود را بر آن سنگ مخصوص بزن، ناگاه دوازده چشمه آب از آن جوشید؛ آن گونه که هر یک از طوایف دوازده تیره بنی اسرائیل، چشمه مخصوص خود را می شناختند.

مَشْرَبَهُمْ كُلُوا وَاشْرَبُوا مِنْ رِزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾

«کنید! از روزیهای الهی بخورید و بیاشامید؛ و در زمین فساد نکنید.»

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نَصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُنْبِتُ

و نیز به خاطر بیادید زمانی را که گفتید: ای موسی! هرگز حاضر نیستیم به یک نوع غذا اکتفا کنیم از خدای خود بخواه که از آنچه زمین می رویاند،

الْأَرْضِ مِنْ بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِيهَا وَبَصِلِهَا قَالَ آتَيْنَاكَ مِنْ

از سبزیجات و خیار و سیر و عدس و پیازش، برای ما فراهم سازده. موسی گفت:

الَّذِي هُوَ أَذْيَبٌ بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ أَهْبِطُوا مِصْرَ فَإِنَّ لَكُمْ مَا سَأَلْتُمْ وَضُرِبَتْ

آبای غذای پست تر را به جای غذای بهتر انتخاب می کنید؟! اکنون که چنین است، بکشید از این بیان در شهری فرود آید؛ زیرا هر چه خواستید، در آنجا برای شما هست؛ و

عَلَيْهِمُ الذَّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءُوا بِغَضَبِ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ

اندر، ذلت و نیاز، بر پیشانی آنها زده شد؛ و باز گرفتار خشم خدایی شدند؛ چرا که آنان نسبت به آیات الهی، کفر می ورزیدند؛

بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّاتِغْيَابِ الْحَقِّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

و پیامبران را به ناحق می کشتند. اینها بخاطر آن بودند که گناهکار و مستجاوز بودند.

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ

کسانی که به پسر اسلام ایمان آورده‌اند، و کسانی که به آیین یهود گرویدند و نصاری و صابنان [پیروان یحیی] هرگاه به خدا و روز

الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ

رستخیز ایمان آورند، و عمل صالح انجام دهند، پاداششان نزد پروردگارشان مسلم است؛ و هیچ گونه ترس و اندوهی برای آنها

يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا ءَاتَيْنَاكُمْ

نیست. ﴿٦٢﴾ و به یاد آورید زمانی را که از شما پیمان گرفتیم؛ و کوه طور را بالای سر شما قرار دادیم؛ و به شما دادیم؛

بِقُوَّةٍ وَإِذْ كُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ

با قدرت بگیرید؛ و آنچه را در آن است به یاد داشته باشید؛ (به آن سر تنید؛ شاید پر هیزگار شوید) ﴿٦٣﴾ سپس شما پس از این، روگردان شدید؛ و اگر فضل و رحمت

اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ ءَاعْتَدُوا مِنكُمْ

خداوند بر شما نبود، از زیانکاران بودید. ﴿٦٤﴾ بطور قطع از حال کسانی از شما، که

فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿٦٥﴾ فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا

در روز شنبه نافرمانی و گناه کردند، آگاه شده‌ایم؛ ما به آنها گفتیم؛ «به صورت بوزینه‌هایی طرد شده در آید»؛ ما این کیفر را درس عبرتی برای مردم آن زمان

وَمَا خَلَفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ

و نسلهای بعد از آن، و بند و اندرزی برای پر هیزگاران قرار دادیم. ﴿٦٦﴾ و به یاد آورید هنگامی را که موسی به قوم خود گفت؛ «خداوند به شما دستور می‌دهد

تَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُزُوعًا قَالِ اعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٦٧﴾

ماده گاوی را ذبح کنید (فصلی از آن را بسین مقبول بریزید، زنده شود و لاش را سرفی کند)؛ گفتند؛ «آیا ما را مسخره می‌کنی؟» گفت؛ «به خدا پناه می‌برم از اینکه از جاهلان باشم»؛

قَالُوا آذِعْ لَنَا رَبِّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِضٌ وَلَا بِكْرٌ عَوَانٌ

گفتند؛ «پس از خدای خود بخواه که برای ما روشن کند این ماده گاو چگونه باشد؟» گفت؛ خداوند می‌فرماید؛ «ماده گاوی است که نه پیر و از کار افتاده باشد، و نه بکر و جوان»؛

بَيِّنْ ذَلِكَ فَاَفْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٦٨﴾ قَالُوا آذِعْ لَنَا رَبِّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا

بلکه میان این دو باشد. آنچه به شما دستور داده شده، امر چه زودتر انجام دهید. ﴿٦٨﴾ باز پروردگار خود بخواه که برای ما روشن سازد

لَوْ نَهَا قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءٌ فَاقِعٌ لَّوْنُهَا تَسُرُّ النَّظِيرِينَ ﴿٦٩﴾

رنگ آن چگونه باشد؟ گفت؛ خداوند می‌گوید؛ «گاوی باشد زرد یکدست، که رنگ آن، بینندگان را شاد و مسرور سازد.»

قَالُوا اَدْعُ لِنَارِكَ يَبِينُ لَنَا مَا هِيَ اِنَّ الْبَقْرَتَّ شَبَّهَ عَلَيْنَا وَاِنَّا اِنْ شَاءَ اللهُ لَمُهْتَدُونَ

گفتند: باز خدایت بخواه برای ما روشن کند که چگونه (۷۰) باید باشد؟ زیرا این گاو برای ما مبهم شده! و اگر خدا بخواهد ما هدایت خواهیم شده!

﴿۷۰﴾ قَالَ اِنَّهُ يَقُولُ اِنَّهَا بَقْرَةٌ لَا ذَلُولٌ تُثِيرُ الْاَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ

گفت: خداوند می فرماید: «گاو» باشد که نه برای شخم زدن رام شده؛ و نه برای زراعت آبکشی کند؛ از هر عیبی برکنار باشد، و حتی هیچ گونه رنگ دیگری در آن نباشد.

فِيهَا قَالُوا اَلْتَنَ جِثَّتْ بِالْحَقِّ فَذَبْجُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴿۷۱﴾ وَاِذْ قَتَلْتُمْ

گفتند: «آن حق مطلب را آوردی.» سپس این گاو را بپا کردند و سر بریدند؛ ولی مایل نبودند این کار را انجام دهند. * و به یاد آورید هنگامی را که فردی را به قتل رساندید:

نَفْسًا فَاذْرَاءَ ثُمَّ فِيهَا وَاللهُ مُخْرِجٌ مَّا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿۷۲﴾ فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا كَذَلِكَ

سپس درباره (قاتل) او به نزاع پرداختید؛ و خداوند آنچه را مخفی می داشتید، آشکار می سازد. * سپس گفتید: «قسمتی از گاو را به مقتول بریزید» * * * سرافراز کرد.

يُحْيِ اللهُ الْمَوْتَى وَيُرِيكُمْ ءَايَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿۷۳﴾ ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِّنْ

خداوند این گونه مردگان را زنده می کند؛ و آیات خود را به شما نشان می دهد؛ شاید اندیشه کنید. * سپس دلهای شما بعد از این واقعه سخت شد:

بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ اَوْ اَشَدُّ قَسْوَةً وَاِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْاَنْهَارُ

همچون سنگ، یا سخت تر! چرا که پارهای از سنگها می شکافد، و از آن نهرها جاری می شود؛ و پارهای از آنها شکاف بر می دارد.

وَ اِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَّقُّ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَاِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللهِ وَمَا اللهُ

و آب از آن تراوش می کند؛ و پارهای از خوف خدا «از فرز تو» به زیر می افتد؛ «تا دلهای شما نه از خوف خدا می نهد، و نه سرچشمه علم و دانش و معارف استی است» و خداوند

بِغَفْلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۷۴﴾ اَفَنْظَمْعُونَ اَنْ يُّؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ

از اعمال شما غافل نیست. * آیا انتظار دارید به (این) شما ایمان بیاورند، با اینکه عذای از انسان.

يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

سخنان خدا را می شنیدند و پس از فهمیدن، آن را تحریف می کردند، در حالی که علم و اطلاع داشتند!!

﴿۷۵﴾ وَاِذَا قُلُوا الَّذِيْنَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا وَاِذَا خَلَا بِبَعْضِهِمْ اِلَىٰ بَعْضٍ قَالُوا

* و هنگامی که مومنان را ملاقات کنند، می گویند: «ایمان آوردیم.» ولی هنگامی که با یکدیگر خلوت می کنند، (بسی به بعضی دیگر اعتراض کرده) می گویند:

اَلْحَدِيثُ نُوْنُهُمْ بِمَا فَتَحَ اللهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوْكُمْ بِهِ، عِنْدَ رَبِّكُمْ اَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۷۶﴾

«چرا مطالبی را که خداوند برای شما بیان کرد، به مسلمانان بازگو می کنید تا (روز رسالت) در پیشگاه خدا، بر ضد شما به آن استدلال کنند؟! آیا نمی فهمید؟!» *

أَوْ لَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾ وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا

اینها نمی دانستند خداوند آنچه را پنهان می دارند یا آشکار می کند می داند؟ و پاره ای از آنان عوامانی هستند

يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِي وَإِنَّهُمْ إِلَّا يُظُنُّونَ ﴿٧٨﴾ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُمُونَ

کتاب خدا را جز یک مشت خیالات و آرزوها نمی دانند؛ و تنها به پندارهایشان دل بسته اند. پس وای بر آنها که نوشته های

الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَوَيْلٌ

بإدست خود می نویسند سپس می گویند: «این از طرف خداست» تا آن را به بهای کمی بفروشند. پس وای

لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ ﴿٧٩﴾ وَقَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ

بر آنها از آنچه با دست خود نوشتند؛ و وای بر آنان از آنچه از این راه به دست می آورند! و گفتند: «هرگز آتش دوزخ

إِلَّا آتِيَا مَا مَعْدُودَةٌ قُلْ أَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُمْ أَمْ

جز چند روزی به ما نخواهد رسید، بگو: «آیا پیمانی از خدا گرفته اید؟» - و خداوند هرگز از پیماناش تخلف نمی ورزد - یا

تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٠﴾ بَلَى مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ بِهِ

چیزی را که نمی دانید به خدا نسبت می دهید؟! آری کسانی که مرتکب گناه شوند و آثار گناه سراسر وجودشان را بپوشاند.

خَطِيئَتُهُ فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨١﴾ وَالَّذِينَ

آنها اهل آتشند؛ و جاودانه در آن خواهند بود. و آنها که

ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده اند، آنان اهل بهشتند؛ و همیشه در آن خواهند ماند.

﴿٨٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَ

و «به یاد آورید» زمانی را که از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم که جز خداوند یگانه را پرستش نکنید؛ و به پدر و مادر و

ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ

نزدیکان و یتیمان و سینهواران نیکی کنید؛ و به مردم نیک بگویید؛ و نماز را برپا دارید؛

وَأَتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَأَنتُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٨٣﴾

و زکات بدهید. سپس (با اینکه پیمان بسته بودید) همه شما - جز عده کمی - سرپیچی کردید؛ و (از برای به پیمان خود) روی گردان شدید.

وَإِذَا أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَآتَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُونَ أَنْفُسَكُمْ مِّنْ دِيَارِكُمْ

و هنگامی را که از شما پیمان گرفتیم که خون هم را نریزید؛ و یکدیگر را از سرزمین خود، بیرون نکنید.

ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٨٤﴾ ثُمَّ أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَ

پس شما اقرار کردید؛ و بر این پیمان گواه بودید. اما این شما هستید که یکدیگر را می‌کشید و

تُخْرِجُونَ فَرِيقًا مِّنْكُمْ مِّن دِيَارِهِمْ تَظَاهَرُونَ عَلَيْهِمْ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِن

جمعی از خودتان را از سرزمینشان بیرون می‌کنید؛ و در این گناه و تجاوز، به یکدیگر کمک می‌نمایید؛ (اینها همه تقصیر بیگانه است که با خدا بستند) در حالی که اگر

يَأْتُوكُمْ أَسْرَىٰ تُفَادُوهُمْ وَهُوَ مُحْرَمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ أَفْتَوْمُنُونَ

بعضی از آنها به صورت اسیران نزد شما آیند، فدیة می‌دهید و آنان را آزاد می‌سازید؛ با اینکه بیرون ساختن آنان بر شما حرام بود. آیا به بعضی از دستورات

بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَن يَفْعَلُ ذَلِكَ مِّنْكُمْ

کتاب آسمانی ایمان می‌آورید، و به بعضی کافر می‌شوید؟! برای کسی از شما که این عمل (تبعیض در میان احکام و قوانین الهی) را انجام دهد،

الْآخِرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ

جز رسوایی در این جهان، چیزی نخواهد بود، و روز رستاخیز به شدیدترین عذابها گرفتار می‌شوند. و خداوند از آنچه انجام می‌دهید

عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يَخَفُ

مغافل نیست. اینها همان کسانی که آخرت را به زندگی دنیا فروخته‌اند؛ از این رو عذاب آنها تخفیف داده نمی‌شود؛

عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا

و کسی آنها را یاری نخواهد کرد. ما به موسی کتاب انور دادیم؛ و

مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَآتَيْنَا عِيسَىٰ ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ

بعد از او، پیامبرانی پشت سر هم فرستادیم؛ و به عیسی بن مریم دلایل روشن دادیم؛ و او را بوسیله روح القدس تایید کردیم.

أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّمَّا لَا تُهْوَىٰ أَنْفُسَكُمْ أَتَكْبَرْتُمْ فَرِيقًا كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا

آیا چنین نیست که هر زمان، پیامبری چیزی برخلاف هوای نفس شما آورد، در برابر او تکبر کردید (و از ایمان آوردن خودداری نمودید)؛ پس عذابی را تکذیب کردید، و جمعی را

تَقْتُلُونَ ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا أَقُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

به قتل رساندید؟! و گفتند: دل‌های ما در غلاف است! (و از گفته تو چیزی نمی‌فهمیم) خداوند آنها را بظالمی کفرشان، از رحمت خود دور ساخته، و کمتر ایمان می‌آورند. ﴿

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِن قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ

و هنگامی که از طرف خداوند، کتابی برای آنها آمد که موافق نشانه‌هایی بود که با خود داشتند، و پیش از این، به خود نوید پیروزی

عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى

بر کافران می‌دادند با این همه، هنگامی که این کتاب و پیغمبری را که از قبل شناخته بودند نزد آنها آمد، به او کافر شدند؛ لعنت خدا بر

الْكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾ بِئْسَمَا اشْتَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَغْيًا

کافران باد. ﴿٨٩﴾ ولى آنها در مقابل بهای بدی، خود را فروختند؛ که به ناروا، به آیاتی که خدا فرستاده بود، کافر شدند. و معترض بودند،

أَنْ يُنَزَّلَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۗ فَبَاءُوا بِغَضَبٍ عَلَىٰ غَضَبٍ ۖ وَ

چرا خداوند به فضل خویش، بر هر کس از بندگانش بخواهد، آیات خود را نازل می‌کند؟! از این رو به خشمی بعد از خشمی «سور عده» گرفتار شدند و

لِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٩٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا تَأْتِينَا

برای کافران مجازاتی خوارکننده است. ﴿٩٠﴾ و هنگامی که به آنها گفته شود: «به آنچه خداوند نازل فرموده، ایمان بیاورید» می‌گویند: «ما به چیزی ایمان می‌آوریم

بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا وَيكفرون بما ورآه، وهو الحق مُصَدِّقًا لِمَا مَعَهُمْ قُلْ فَلِمَ

که بر خود ما نازل شده است، و به غیر آن، کافر می‌شوند؛ در حالی که حق است؛ و آیاتی را که بر آنها نازل شده، تصدیق می‌کنند. بگو:

تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩١﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ

اگر راست می‌گویید، و به آیاتی که بر خودتان نازل شده ایمان دارید، پس چرا پیامبران خدا را پیش از این، به قتل می‌رساندید؟! ﴿٩١﴾ و (سوره

مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٩٢﴾

موسی آن همه معجزات را برای شما آورد، و شما پس از آن، او، گوساله را انتخاب کردید؛ در حالی که ستمگر بودید. ﴿٩٢﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ

و به یاد آوریم زمانی را که از شما پیمان گرفتیم؛ و کوه طور را بالای سر شما برافراشتیم؛ (و گفتیم) «این دستوراتی را که به شما داده‌ایم

بِقُوَّةٍ وَأَسْمَعُوا قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَشْرَبُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ

محکم بگیرید، و درست بشنوید» آنها گفتند: «شنیدیم؛ ولی مخالفت کردیم، و دل‌های آنها، بر اثر کفرشان، با محبت گوساله آمیخته شد.

بِكُفْرِهِمْ قُلْ بِئْسَمَا يَأْمُرُكُمْ بِهِ إِيمَانُكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩٣﴾

بگو: «ایمان شما، چه فرمان بدی به شما می‌دهد، اگر ایمان دارید» ﴿٩٣﴾

قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِّنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا

بگو: «اگر آن جهان که برای شماست، سرای آخرت در نزد خدا، مخصوص شماست نه سایر مردم، پس آرزوی

الموتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٤﴾ وَلَنْ يَتَمَنَّوْهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ

مرگ کنید اگر راست می‌گویید» و ولی آنها، بخاطر اعمال بدی که پیش از خود فرستاده‌اند، هرگز آرزوی مرگ نخواهند کرد؛ و خداوند

عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿١٥﴾ وَلَنَجْذِثَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَوٰةٍ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا

از ستمگران آگاه است» و آنها را حریص‌ترین مردم - حتی حریص‌تر از مشرکان - بر زندگی «این دنیا» و «دردن تریت» خواهی یافت؛

يَوْمَ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرُ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُزَحَّزِحٍ مِّنَ الْعَذَابِ أَنْ يُعَمَّرَ وَاللَّهُ

«تا آنکه که هر یک از آنها آرزو دارد هزار سال عمر به او داده شود؛ در حالی که این عمر طولانی، او را از کیفر «بها» باز نخواهد داشت. و خداوند

بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيْلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ

باعمال آنها بیناست» آنها می‌گویند: «ما جبرئیل دشمن هستیم» بگو: «کسی که دشمن جبرئیل باشد» در حقیقت دشمن خداست؛ چرا که او به فرمان خدا، قرآن را بر قلب تو

بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٧﴾ مَنْ كَانَ

نازل کرده است؛ در حالی که کتب آسمانی پیشین را تصدیق می‌کند؛ و هدایت و بشارت است برای مؤمنان» کسی که

عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيْلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ

دشمن خدا و فرشتگان و رسولان او و جبرئیل و میکائیل باشد «مفسر است» و خداوند دشمن کافران است.

﴿١٨﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿١٩﴾ أَوْ

«ما نشانه‌های روشنی برای تو فرستادیم؛ و جز فاسقان کسی به آنها کفر نمی‌ورزد» و آیا

كُلَّمَا عَاهَدُوا عَهْدًا نَّبَذَهُ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَ

چنین نیست که هر بار آنها - [یهود] پیمانی با خدا می‌بندید، بستند، جمعی از ایشان آن را دور افکندند «و معصیت کردند»؟! آری، بیشتر آنان ایمان نمی‌آورند» و

لَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ

هنگامی که فرستاده‌ای از سوی خدا به سراغشان آمد، و با نشانه‌هایی که نزد آنها بود مطابقت داشت، جمعی از آنان که

أُوتُوا الْكِتَابَ كِتَابَ اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَانْتَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾

به آنها کتاب «اسمی» داده شده بود، کتاب خدا را پشت سر افکندند؛ گویی هیچ از آن خبر ندارند»

وَاتَّبِعُوا مَا تَلُوا الشَّيَاطِينَ عَلَىٰ مُلْكٍ سُلَيْمَنَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَنُ وَلٰكِنَّ

و (بعد از آنچه شیاطین در عصر سلیمان بر مردم می خواندند پیروی کردند. سلیمان هرگز دست به سحر نیامد و کافر نشد؛ ولی

الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ

شیاطین کفر ورزیدند؛ و به مردم سحر آموختند. و نیز بهود از آنچه بر دو فرشته بابل

هَارُونَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ

«هاروت» و «ماروت». نازل شد پیروی کردند. و به هیچ کس چیزی یاد نمی دادند. مگر اینکه از پیش به او می گفتند: «ما وسیله آزمایشیم. کافر نشو»

فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ

ولی آنها از آن دو فرشته. مطالبی را می آموختند که بتوانند بوسیله آن. میان مرد و همسرش جدایی بیفکنند؛

مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا

ولی هیچ گاه نمی توانند بدون اجازه خداوند. به انسانی زبان برسانند. آنها قسمتهایی را فرا می گرفتند که به آنان زیان می رسانید و نفی نمی داد. و مسلماً می دانستند

لَمَنْ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ وَلِيَسَّ مَا شَرَوْا بِهِ أَنفُسَهُمْ

هر کسی خریدار این گونه متاع باشد. در آخرت بهره ای نخواهد داشت. و چه زشت و ناپسند بود آنچه خود را به آن فروختند.

لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ

اگر می دانستند و اگر آنها ایمان می آوردند و پرهیزگاری پیشه می کردند. پاداشی که نزد خداست.

خَيْرٌ لَّوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٣﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَ

برای آنان بهتر بود. اگر آگاهی داشتند! ای افراد با ایمان! اعتداسی که از پیغمبر نقلان مهلت برای ترک ایات قرآن سرکنید نگویید: «راعنا»؛ بلکه

قُولُوا أَنْظِرْنَا وَأَسْمَعُوا وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾ مَا يُوَدُّ الَّذِينَ

بگویند: «انظرننا». زیرا گفته اول. همه به معنی دعا را مهلت بدهد. و همه به معنی دعا را تحقیر کند. سرکنند و بشنویند؛ و برای کافران عذاب دردناکی است.

كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِنْ خَيْرٍ مِّنْ

کافران اهل کتاب. و همچنین مشرکان. دوست ندارند که از سوی خداوند. خیر و برکتی بر شما نازل گردد؛

رَبِّكُمْ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾

در حالی که خداوند. رحمت خود را به هر کس بخواهد. اختصاص می دهد؛ و خداوند. صاحب فضل بزرگ است.

﴿ مَا نَسَخَ مِنْ آيَةٍ أَوْ نَسِيَهَا نَاتٍ بِخَيْرٍ مِّنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ

شئٍ قَدِيرٌ ﴾ ﴿ ۱۰۶ ﴾

شئٍ قَدِيرٌ ﴿ ۱۰۶ ﴾ اَلَمْ تَعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِّنْ

چیز تواناست؟! آیا نمی دانستی که حکومت آسمانها و زمین، از آن خداست؟! او حق دارد هر گونه تغییر و تبدیلی در احکام خود طبق مصالح بگذرد.

ذُوْبِ اللَّهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَلَا نَصِيْرٍ ﴿ ۱۰۷ ﴾ اَمْ تُرِيْدُوْنَ اَنْ تَسْأَلُوْا رَسُوْلَكُمْ كَمَا سَاَل

وَجَزَّ خَدًا، وَلِيٌّ وَ يٰوْرِيْ بَرٰى شَعًا لَيْسَتْ، ذُوْبَتْ كَهٗ مَلْعَتٌ شَعًا مِّنْ دَعَا، ﴿ ۱۰۷ ﴾ اَيَا مِيْ خَوٰهِيْدُ لَزِ يٰمٰمِرِ خُوْد، هَمٰنَ تَقٰلٰهٗ اَنْ تَسْأَلُوْا رَا بَكْنِيْدُ كَهٗ يٰبِيْشَ اَزِ اِيْنِ، اَزِ

مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَتَّبِدَلِ الْكُفْرَ بِالْاِيْمٰنِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَآءَ السَّبِيْلِ ﴿ ۱۰۸ ﴾ وَدَّ

مُوسَىٰ كَرَدَنَدُ؟! ﴿ ۱۰۸ ﴾ اَيَا اِيْنِ بَهٰتِهٖ جُوْرِهٖ، اَزِ اِيْمٰنِ اُوْرْمِنِ سَرِيْزَ رَهِنَدَا كَسِيْ كَهٗ كَفَرُوْا رَا بَهٗ جَاىِ اِيْمٰنِ بِيْذِرُدُ، اَزِ رَا هٗ مَسْتَقِيْمِ (مَعْل) وَفَرَحَتْ كَهٗ مَعْرَاهُ شَعْدَهٗ اَسْت، ﴿ ۱۰۸ ﴾

كَثِيْرٌ مِّنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ لَوِيْرُدُوْنَكُمْ مِّنْ بَعْدِ اِيْمٰنِكُمْ كَفٰرًا حَسَدًا

بسياری از اهل کتاب، از روی حسد - که در وجود آنها ریشه دوانده - آرزو می کردند شما را بعد از اسلام و ایمان،

مِّنْ عِنْدِ اَنْفُسِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّ لَهُمُ الْحَقُّ فَاَعْفُوْا وَاصْفَحُوْا حَتّٰى يٰاْتِيَّ

بِهٗ حَالُ كُفْرٍ بٰسَازِ كَرَدَانَسَنَدُ؛ بٰا اِيْنِكِهٖ حَقِّ بَرٰى اِيْنِهٖا كَامَلًا رُوْشَنِ شَعْدَهٗ اَسْت، شَعْمَا اِنِهٖا رَا عَفُوْا كُنِيْدُ وَ كَشَدْتِ نَعْمَا يٰبِيْدُ؛

اللَّهُ بِأَمْرِ رَبِّهِ اِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿ ۱۰۹ ﴾ وَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَءَاتُوا الزَّكٰوةَ وَمَا

تَا خَدَاوَنَدُ فَرْمٰنِ خُوْدَشِ هَرْمٰنِ جِهٰتِ رَا بَفَرَسْتَنَدُ؛ خَدَاوَنَدُ بَرِ هَرِ چِيْزِيْ تُوْنٰاَسْت، ﴿ ۱۰۹ ﴾ وَ نَعْمٰزَ رَا بَرِ بِرَا دَارِيْدُ وَ زَكٰتِ رَا اَدَا كُنِيْدُ؛ وَ

نُقَدِّمُوا لِاَنْفُسِكُمْ مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوْهُ عِنْدَ اللَّهِ اِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ ﴿ ۱۱۰ ﴾

هَرِ كَارِ خِيْرِيْ رَا بَرٰى اَزِ خُوْدِ اَزِ بِيْشِ مِيْ فَرَسْتِيْدُ، اَنْ رَا نَزْدِ خَدَا « بَرِ سَرٰنِ دِيْمَرِ، خَوٰهِيْدُ يٰاَفْتِ؛ خَدَاوَنَدُ بَهٗ اَعْمَالِ مَا بِيْنٰاَسْت، ﴿ ۱۱۰ ﴾

وَقَالُوْا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ اِلَّا مَنْ كَانَ هُوْدًا اَوْ نَصْرِيًّا تِلْكَ اٰمٰنِيْهُمْ قُلْ

اِنِهٖا كَفْتَنَدُ؛ « هِيْجِ كَسِ، جَزِ يَهُودِ بٰا نَصْرِيْ، هَرِ كَزِ دَاخِلِ بَهَسْتِ نَخَوٰهَدُ شَعْدَهٗ، اِيْنِ اَرْزُوْى اِنِهٖاَسْت، بَكُوْ؛

هَاتُوْا بُرْهٰنَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿ ۱۱۱ ﴾ بَلٰى مِّنْ اَسْلَمَ وَجْهَهُ،

دَا كَرِ رٰاَسْتِ مِيْ كُوْبِيْدُ، دَلِيْلِ خُوْدِ رَا بَرِ اِيْنِ سَبُوْبِ بِيْاُوْرِيْدَهٗ، ﴿ ۱۱۱ ﴾ اَرِيْ، كَسِيْ كَهٗ رُوْى خُوْدِ رَا تَسْلِيْمِ خَدَا كُنَدُ

لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ اَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهٖ، وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ﴿ ۱۱۲ ﴾

وَ نِيْكَوْكَارِ بٰاَشَدُ، پَادٰشِ اُوْ نَزْدِ بَرُوْرِ دِكَاَرِشِ ثَابِتِ اَسْت؛ نَهٗ تَرَسِيْ بَرِ اِنِهٖاَسْت وَ نَهٗ شَعْمَكِيْنِ مِيْ شُوْنَدُ، اِنِهٖاَرِيْنِ بِيْشْتِ خَدَا دَرِ اَحْمٰرِ هِيْجِ كَرُوْمِيْ نِيْسَتْ، ﴿ ۱۱۲ ﴾

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ النَّصْرَىٰ عَلَىٰ شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصْرَىٰ لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَىٰ

یهودیان گفتند: «مسیحیان هیچ موقعیتی نزد خدا ندارند» و مسیحیان نیز گفتند: «یهودیان هیچ موقعیتی ندارند» (هر یک با حق)

شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ فَاللَّهُ يَحْكُمُ

در حالی که هر دو دسته، کتاب آسمانی را می‌خوانند (و باید از این گونه نسبتها برتر باشند). افراد نادان (بهر، همچون شرکان) نیز، سخنی همانند سخن آنها داشتند خداوند.

بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن مَّنَعَ مَسْجِدَ اللَّهِ

روز قیامت، درباره آنچه در آن اختلاف داشتند، داوری می‌کند. * کیست ستمکارتر از آن کسی که از بردن نام خدا در مساجد او جلوگیری کرد

أَنْ يُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا

و سعی در ویرانی آنها نمودند؟! شایسته نیست آنان، جز با ترس و وحشت، وارد این کانونهای عبادت شوند.

خَافِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٤﴾ وَاللَّهُ

بهره آنها در دنیا (سزاوار) رسوایی است و در آخرت، عذاب عظیم (بسیار) از آن خداست

الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ فَأَيْنَمَا تُولُوْا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ وَقَالُوا

مشرق و مغرب، و به هر سو رو کنید، خدا آنجاست! خداوند بسی نیاز و داناست. * و (بهره و نمانی و شرکان) گفتند:

أَتَخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُ ۗ بَلْ لَّهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قٰنِیْنٌ ﴿١١٦﴾

خداوند، فرزندی برای خود انتخاب کرده است! - منزّه است او - بلکه آنچه در آسمانها و زمین است، از آن اوست؛ و همه در برابر او خاضعند! *

بَدِيعُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿١١٧﴾ وَقَالَ

هستی‌بخش آسمانها و زمین اوست! و هنگامی که فرمان وجود چیزی را صادر کند، تنها می‌گوید: «موجود باش!» و آن، فوری موجود می‌شود. *

الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِنَا آيَةٌ كَذٰلِكَ قَالَ الَّذِينَ

افراد ناآگاه گفتند: «چرا خدا با ما سخن نمی‌گوید؟! و با چرا آیه و نشانه‌ای برای خود ما نمی‌آید؟!» پیشینیان آنها نیز، همین گونه سخن می‌گفتند:

مِنْ قَبْلِهِمْ مِثْلَ قَوْلِهِمْ تَشَبَهَتْ قُلُوبُهُمْ قَدْ بَيَّنَّا لَآيَاتِنَا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ

دلها و افکارشان مشابه یکدیگر است؛ ولی ما به اندازه (بسی) آیات و نشانه‌ها را برای اهل یقین (و حقیقت‌جویان) روشن ساختیم.

﴿١١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَا تُسْئَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١١٩﴾

* ما تو را به حق، برای بشارت و بیم دادن (بردم جهان) فرستادیم؛ و تو مسئول (امرایی) دوزخیان (بس از ابلاغ رسالت) نیستی! *

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ

و شنو به یاد آورید هنگامی را که ابراهیم و اسماعیل پایه‌های خانه (کعبه) را بالا می‌بردند؛ او سرافرازانه و پروردگارا! از ما بپذیر، که تو شنوا

الْعَلِيمُ ﴿۱۲۷﴾ رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ وَأَرِنَا

و دانایی! پروردگارا! ما را تسلیم فرمان خود قرار ده! و از دودمان ما، امتی که تسلیم فرمات باشند، به وجود آور! و طرز عبادت‌مان را به ما نشان ده

مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۱۲۸﴾ رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ

و توبه ما را بپذیر، که تو توبه‌پذیر و مهربانی! پروردگارا! در میان آنها پیامبری از خودشان بفرست،

يَتْلُوا عَلَيْنَهُمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ

تا آیات تو را بر آنان بخواند، و آنها را کتاب و حکمت بیاموزد، و پاکیزه کند؛ زیرا تو توانا

الْحَكِيمُ ﴿۱۲۹﴾ وَمَنْ يَرْغَبُ عَن مِّلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَن سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدِ اصْطَفَيْنَاهُ

و حکیمی اور این کار، قدری او جز افراد سفیه و نادان، چه کسی از آیین ابراهیم، با آن نامی و درخت‌نمی، روی گردان خواهد شد؟! ما او در این جهان برگزیدیم؛

فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۱۳۰﴾ إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْتُ

و او در جهان دیگر، از صالحان است. در آن هنگام که پروردگارش به او گفت: اسلام بیاور! او در برابر حق تسلیم باش! او فرمان پروردگارش را پذیرفت و گفت:

لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۱۳۱﴾ وَوَصَّىٰ بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَبْنِي إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ لَكُمْ

در برابر پروردگار جهانیان، تسلیم شدم، و ابراهیم و یعقوب در دین نیکت، سر را فرزندان خود را به این آیین، وصیت کردند؛ فرزندان من! خداوند این آیین پاک را

الَّذِينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿۱۳۲﴾ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ

برای شما برگزیده است؛ و شما، جز به آیین اسلام [تسلیم در برابر فرمان خدا] از دنیا نروید! آیا هنگامی که مرگ یعقوب فرا رسید، شما حاضر بودید؟!

الْمَوْتِ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَاللَّهُ أَبَاكَ

در آن هنگام که به فرزندان خود گفت: پس از من، چه چیز را می‌پرستید؟ گفتند: خدای تو، و خدای پدرانت،

إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿۱۳۳﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ

ابراهیم و اسماعیل و اسحاق، خداوند یکتا را، و ما در برابر او تسلیم هستیم، آنها امتی بودند که

قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۳۴﴾

درگذشتند. اعمال آنان، مربوط به خودشان بود و اعمال شما نیز مربوط به خود شماست؛ و شما هیچ گاه مسوول اعمال آنها نخواهید بود.

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ

گفتند: «یهودی یا مسیحی شوید، تا هدایت یابید» بگو: «این اینها تعریف شده، نه تواتر موجب هدایت گردد، بلکه از آیین خالص ابراهیم پیروی کنید؛ و او هرگز از

المُشْرِكِينَ ﴿١٣٥﴾ قُولُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَ

مشرکان نبود» بگوید: «ما به خدا ایمان آورده‌ایم؛ و به آنچه بر ما نازل شده؛ و آنچه بر ابراهیم و اسماعیل و

إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِنْ

اسحاق و یعقوب و پیامبران از فرزندان او نازل گردید، در همین آنچه به موسی و عیسی و پیامبران (دیگر) از طرف پروردگارشان داده شده است.

رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٦﴾ فَإِنِ آمَنُوا بِمِثْلِ مَا آتَيْنَاكُمْ

و در میان هیچ یک از آنها جدایی قائل نمی‌شویم، و در برابر فرمان خدا تسلیم هستیم» اگر آنها نیز به مانند آنچه شما ایمان آورده‌اید ایمان بیاورند،

بِهِ فَقَدْ أَهْتَدُوا وَإِن لَّوَلُوا فَإِنَّمَا هُمْ فِي شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ

هدایت یافته‌اند؛ و اگر سرپیچی کنند، از حق جدا شده‌اند و خداوند، شز آنها را از تو دفع می‌کند؛ و او شنونده

الْعَلِيمُ ﴿١٣٧﴾ صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً وَنَحْنُ لَهُ عَبِيدُونَ

و داناست» رنگ خدایی (سبزه) رنگ ایمان و توحید و اسلام و چه رنگی از رنگ خدایی بهتر است؟! و ما تنها او را عبادت می‌کنیم.

﴿١٣٨﴾ قُلْ أَتُحَاجُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلِنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ وَ

بگو: «آیا درباره خداوند با ما محاجه می‌کنید؟! در حالی که او، پروردگار ما و شماست؛ و اعمال ما از آن ما، و اعمال شما از آن شماست؛ و

نَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ ﴿١٣٩﴾ أَمْ نَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ

ما او را با اخلاص پرستش می‌کنیم! (مصدق عظیم)» یا می‌گویند: «ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط،

وَالْأَسْبَاطُ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى قُلْ أَعْلَمُ أَمِ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن

یهودی یا نصرانی بودند» بگو: «شما بهتر می‌دانید یا خدا؟! (ابرا حلیت را کتمان می‌کنند)» و چه کسی مستکبرتر است از آن کس که

كَتَمَ شَهَادَةَ عِنْدَهُ، مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٠﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ

گواهی و شهادت الهی را که نزد اوست، کتمان می‌کنند؟! و خدا از اعمال شما غافل نیست. به هر حال آنها امتی بودند که

فَدَخَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤١﴾

درگذشتند. آنچه کردند، برای خودشان است؛ و آنچه هم شما کرده‌اید، برای خودتان است؛ و شما مسئول اعمال آنها نیستید.»

﴿ سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَّيْتَهُمْ عَن قِبَلِهِمُ الَّتِي كَانُوا عَلَيْهَا قُلْ لِّلَّهِ الْمَشْرِقُ

وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿١٤٣﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا

وَمَغْرِبٌ خَلَقَ هَرَكْسَ رَا يَخْوَاهِدُ بِهٖ رَاهِ رَاسِتْ هِدَايَتِ مِي كُنْدَهٗ ﴿ هَمَانِ كُونَهٗ رَهٗ قِبَلَهٗ شَدَّ يَكْ قِبَلَهٗ مَبَدَّ اسْتَا شَعْرَا رَا نِيْزًا اَمْتِ مِيَانَهٗاِي قِرَارِ دَادِيْمِ اَمْرِ حَذَا سَمْعِيْ

لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا

لَا بِرِ مَرْدَمِ كُوَاهِ بِاَشِيْدَا وِ بِسِيَامِيْرِ هِم بِرِ شَمَا كُوَاهِ اسْتَا وِ مَسَا اَنْ قِبَلَهٗاِي رَا كَه

الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا اِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعِ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلٰى عَقْبَيْهِ وَاِنْ

قِبْلًا بِرِ اَنْ يُوْدِي تَنَهَا بِرَاِي اِيْنِ قِرَارِ دَادِيْمِ كَه اَلْمُرَادِي كَه اَزِ بِسِيَامِيْرِ بِرُوِي مِي كُنْدَهٗ اَزِ اَنَهَا كَه بِهٖ جَاهِلِيْتِ بَاَزِ مِي كِرْدَنْدَا مَشْخَصِ شُوْنْدَا وِ مَسْمُؤَا اِيْنِ حَكِيْمِ

كَانَتْ لِكَبِيْرَةً اِلَّا عَلَى الَّذِيْنَ هَدٰى اللّٰهُ وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيُضِيْعَ اِيْمَانَكُمْ اِنَّ اللّٰهَ

جَزِ بِرِ كَسَانِي كَه خِدَاوَنْدَا اَنَهَا رَا هِدَايَتِ كِرْدَهٗ دَشْوَارِ يُوْدِي بِمَبَدَّ كَه نَمَازَهٗاِي شَدَّ مَحْبُوْبَهٗ اسْتَا وِ خِدَا هَرَكَزِ اِيْمَانِ ﴿ نَمَازِ ﴾ شَمَا رَا ضَايِعِ نَمِي كِرْدَنْدَا زِيْرَا خِدَاوَنْدَا

بِالنَّاسِ لِرءُوفٌ رَحِيْمٌ ﴿١٤٣﴾ قَدْ نَرٰى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً

نَسِبْتَ بِهٖ مَرْدَمِ رَحِيْمِ وِ مَهْرَبَانِ اسْتَا ﴿ نِگَاهَهٗاِي اِنْتِظَارِ اَمِيْرِ تُوْرَا بِهٖ سُوِي اَسْمَانِ بِرَاِي تَمِيْنِ قِبَلَهٗاِي مِي بِشِيْمَا اَكْتُوْنِ تُوْرَا بِهٖ سُوِي قِبَلَهٗاِي كَه اَزِ اَنْ خَشْتُوْدِ بَاشِي

تَرْضَاهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوْا وُجُوْهَكُمْ

بَاَزِ مِي كِرْدَنَسِيْمِ بِسِ رُوِي خُوْدِ رَا بِهٖ سُوِي مَسْجِدِ الْحَرَامِ كِنَا وِ هَرِ جَا بِاَشِيْدَا رُوِي خُوْدِ رَا بِهٖ سُوِي اَنْ بِكِرْدَنَسِيْدَا

شَطْرَهُ وَاِنَّ الَّذِيْنَ اٰتَوْا الْكِتٰبَ لَيَعْلَمُوْنَ اَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَمَا اللّٰهُ بِغَفِيْلٍ

وَكَسَانِي كَه كِتَابِ اَسْمَانِي بِهٖ اَنَهَا دَادَهٗ شَدَّ بِخُوْبِي مِي دَانَنْدَا اِيْنِ قِرْمَانِ حَقْمِي اسْتَا كَه اَزِ تَا حِيْجَهٗ بِرُوْرِ دِگَارِ شَانِ صَادِرِ شَدَّ وِ خِدَاوَنْدَا اَزِ اَعْمَالِ اَنَهَا ﴿ بِرِ مَعْنٰى دَاخِرِ اِيْنِ اِيْتِهٖ ﴾

عَمَّا يَعْمَلُوْنَ ﴿١٤٤﴾ وَلَيَنْ اٰتَيْتَ الَّذِيْنَ اٰتَوْا الْكِتٰبَ بِكُلِّ اٰيَةٍ مَّا تَبِعُوْا قِبْلَتَكَ

غَاغِلِ نِيْسْتَا ﴿ سُوْگَنْدِ كَه اَكْرِ بِرَاِي ﴿ بِسِ كَمْرُوْهٖ اَزِ اَهْلِ كِتَابِ هَرِ كُوْنَهٗ اِيْهٖ اَوْ نَشَا وِ دَلِيْلِيْ بِسِيَاوَرِي اَزِ قِبَلَهٗ تُوْ بِرُوِي نَخُوَاهَنْدَا كِرْدَا

وَمَا اَنْتَ بِتٰبِعِ قِبْلَتِهِمْ وَمَا بَعْضُهُمْ بِتٰبِعِ قِبْلَةَ بَعْضٍ وَلَيَنْ اَتَّبَعْتَ

و تُوْ نِيْزِ هِيْجِ گَاهِ اَزِ قِبَلَهٗ اَنَانِ بِرُوِي نَخُوَاهِي نَمُوْدَا ﴿ اَلِهَاتَا بِدَلِيْلِيْ سُوْرَتِ كُنْدَهٗ بَا رَدِيْمِ نَعْبِيْرِ قِبَلَهٗ مَكَانِ بِدِيْمِ اسْتَا وِ حَقْمِي هِيْجِ بِكْ اَزِ اَنَهَا بِرُوِي اَزِ قِبَلَهٗ دِيْگَرِي نَخُوَاهَدِ كِرْدَا وَاَكْرِ تُوْ

اَهْوَاءَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ اِنَّكَ اِذَا لَمِنَ الظَّالِمِيْنَ ﴿١٤٥﴾

بِسِ اَزِ اِيْمَانِ اَكْمَاهِي مَتَابِعَتِ هُوَسَهٗاِي اَنَهَا كَسِي مَسْلَمًا اَزِ مَتَمَكِرَانِ خُوَاهِي يُوْدَا ﴿

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ، كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ وَإِنَّ فَرِيقًا مِنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ

کسانی که کتاب آسمانی به آنان داده‌ایم، او [پیامبر] را همچون فرزندان خود می‌شناسند؛ (بر جمعی از آنان،

الْحَقُّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿۱۴۶﴾ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿۱۴۷﴾ وَلِكُلِّ

حق را آگاهانه گمان می‌کنند) این (هرمان تعبیر شده) حکم حقی از طرف پروردگار توست؛ بنابراین، هرگز از تردیدکنندگان در آن مباش! هر طایفه‌ای

وَجْهَةٌ هُوَ مَوْلَاهَا فَأَسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمْ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ

قبله‌ای دارد که خداوند آن را تعیین کرده است؛ در نیکیها و اعمال خیر، بر یکدیگر سبقت جوید! هر جا باشید، خداوند همه شما را (در روز رستاخیز) حاضر می‌کند؛

اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۴۸﴾ وَمَنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ

زیرا او، بر هر کاری تواناست. از هر جا (از هر شهر و نطفی) خارج شدی، به هنگام نماز، روی خود را به جانب «مسجد الحرام» کن!

الْحَرَامِ وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۱۴۹﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ

این دستور حقی از طرف پروردگار توست! و خداوند، از آنچه انجام می‌دهید، غافل نیست! و از هر جا خارج شدی،

فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ

روی خود را به جانب مسجد الحرام کن! و هر جا بودید، روی خود به سوی آن کنید! تا مردم، جز ظالمان

لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي

دلیلی بر ضد شما نداشته باشند؛ زیرا از نشانه‌های پیامبر، که در کتاب آسمانی آمده، این است که او، به سوی «وجه» نماز می‌خواند؛ از آنها بترسید! و از من بترسید!

وَ لِأْتِمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿۱۵۰﴾ كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا

این تعبیر شده، بخاطر آن بود که نعمت خود را بر شما تمام کنم، شاید هدایت شوید! همان گونه که با تعبیر شده، نعمت خود را بر شما کامل کرده‌ایم؛ رسولی

مِنْكُمْ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ ءَايَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ

از خودتان در میان شما فرستادیم؛ تا آیات ما را بر شما بخواند؛ و شما را پاک کند؛ و به شما، کتاب و حکمت بیاموزد؛

وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿۱۵۱﴾ فَأَذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ

و آنچه را نمی‌دانستید، به شما یاد دهد. پس به یاد من باشید، تا به یاد شما باشم! و شکر مرا گوید و (در برابر نعمتهایم) کفران نکنید!

﴿۱۵۲﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿۱۵۳﴾

ای افرادی که ایمان آورده‌اید! از صبر (در سختی) و نماز، کمک بگیرید! زیرا خداوند با صابران است.

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمُوتَ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿۱۵۴﴾

و به آنها که در راه خدا کشته می‌شوند، مرده نگویید؛ بلکه آنان زنده‌اند، ولی شما نمی‌فهمید.

وَلَنْبَلُونَكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَ

قطعاً همه شما را با چیزی از ترس، گرسنگی و کاهش در مالها و جانها و میوهها آزمایش می‌کنیم؛ و

بَشِيرِ الصَّابِرِينَ ﴿۱۵۵﴾ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿۱۵۶﴾

بشارت ده به استقامت‌کنندگان. آنها که هرگاه مصیبتی به ایشان می‌رسد، می‌گویند: «ما از آن خداییم؛ و به سوی او بازمی‌گردیم.»

أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿۱۵۷﴾

ایشان، همانها هستند که الطاف و رحمت خدا شامل حالشان شده؛ و آنها هستند هدایت‌یافتگان.

إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِن شَعَائِرِ اللَّهِ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوْ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ

صفا و «مره» از شعائر (نشانی) خداست؛ بنابراین، کسانی که حج خانه خدا و یا عمره انجام می‌دهند، مانعی نیست که بر

يَطُوفَ بِهِمَا وَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿۱۵۸﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا

آن دو طواف کنند؛ و کسی که فرمان خدا را در انجام کارهای نیک اطاعت کند، خداوند (در برابر سزا) شکرگزار، و در حال وی آگاه است. کسانی که دلایل روشن،

أَنْزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَئِكَ يَلْعَنُهُمُ

و وسیله هدایتی را که نازل کرده‌ایم، بعد از آنکه در کتاب برای مردم بیان نمودیم، کتمان کنند، خدا آنها را لعنت می‌کند؛

اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّعْنُونَ ﴿۱۵۹﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنَّوْا فَاُولَئِكَ أَتُوبُ

و همه لعن‌کنندگان نیز، آنها را لعن می‌کنند؛ مگر آنها که توبه و بازگشت کردند، و «اصل بد خود را اصلاح نمودند، و آنچه را کتمان کرده بودند، آشکار ساختند

عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿۱۶۰﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارًا أُولَئِكَ عَلَيْهِمُ

من توبه آنها را می‌پذیرم؛ که من تواب و رحیمم. کسانی که کافر شدند، و در حال کفر از دنیا رفتند،

لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿۱۶۱﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ

لعنت خداوند و فرشتگان و همه مردم بر آنها خواهد بود. همیشه در آن (من و مردمی از رحمت پروردگار) باقی می‌مانند؛ نه در عذاب آنان تخفیف داده می‌شود.

وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿۱۶۲﴾ وَاللَّهُمَّ إِنَّكَ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿۱۶۳﴾

و نه مهلتی خواهند داشت. و خدای شما، خداوند یگانه‌ای است، که غیر از او معبودی نیست. اوست بخشنده و مهربان (و دارای رحمت عام و خاص).

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي

در آفرینش آسمانها و زمین، و آمد و شد شب و روز، و کشتیهایی که

فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ

در دریا به سود مردم در حرکتند، و آبی که خداوند از آسمان نازل کرده، و با آن، زمین را پس از مرگ، زنده نموده،

مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ

و انواع جنیندگان را در آن گسترده، و همچنین در تغییر مسیر بادهای و ابرهایی که میان زمین و آسمان مسخرند،

السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٦٦﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ

نشانه‌هایی است در ذات پادشاه و پادشاهی او، برای مردمی که عقل دارند و می‌اندیشند. بعضی از مردم، معبودهایی غیر از خداوند

اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ رَى الَّذِينَ ظَلَمُوا

برای خود انتخاب می‌کنند؛ و آنها را همچون خدا دوست می‌دارند، اما آنها که ایمان دارند، عشقشان به خدا، شدیدتر است. و آنها که ستمگرند، (و معبودی غیر خدا برگزینند)

إِذْ يَرُونَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿١٦٧﴾ إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ

هنگامی که عذاب را مشاهده کنند، خواهند دانست که تمام قدرت، از آن خداست؛ و خدا دارای مجازات شدید است؛ (به معبودهای غیبی) در آن هنگام،

اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَاوَّاءُ الْعَذَابِ وَنَقَطَعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿١٦٨﴾ وَقَالَ

رهبران (گمراه و گمراه کننده) از پیروان خود، بیزاری می‌جویند؛ و کبیر خدا را مشاهده می‌کنند؛ و دستشان از همه جا کوتاه می‌شود. (در این هنگام) پیروان می‌گویند:

الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَتَّبِعُ اللَّهُمَّنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُوا مِنَّا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ

دکاش بار دیگر به دنیا برمی‌گشایم، تا از آنها [پیشوایان گمراه] بیزاری جوئیم، آن چنان که آنان «سوره» از ما بیزاری جستند، (ای) خداوند این چنین

أَعْمَلَهُمْ حَسْرَتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿١٦٩﴾ يَتَأْتِيهَا النَّاسُ كُلُّوا

اعمال آنها را به صورت حسرت زایی به آنان نشان می‌دهد؛ و هرگز از آتش «سوره» خارج نخواهند شد؛ (ای مردم)

مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَالًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ

از آنچه در زمین است، حلال و پاکیزه بخورید؛ و از گامهای شیطان، پیروی نکنید؛ چه اینکه او، دشمن آشکار شماست.

﴿١٧٠﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا نَعْلَمُونَ ﴿١٧١﴾

او شما را فقط به بدیها و کسار زشت فرمان می‌دهد؛ (و نیز دستور می‌دهد) آنچه را که نمی‌دانید، به خدا نسبت دهید.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ ءِ آبَاءَنَا أَوْ لُكَاثَ

و هنگامی که به آنها گفته شود: «از آنچه خدا نازل کرده است، پیروی کنید.» می‌گویند: «نه، ما از آنچه پدران خود را بر آن یافتیم، پیروی می‌نماییم.» آیا اگر

ءِ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٧٠﴾ وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا

پدران آنها، چیزی نمی‌فهمیدند و هدایت نیافتند. بسیار از آنها پیروی خواسته کرد؟ ﴿١٧٠﴾ مثل کسانی که کفران،

كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً صُمُّ بِكُمْ عُمَىٰ فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٧١﴾

بسان کسی است که (حیوانات را برای نجات از خطر، صدا می‌زند؛ ولی آنها چیزی جز سر و صدا نمی‌شنوند؛ (تغریز کر و لال و نابینا هستند؛ از این رو چیزی نمی‌فهمند. ﴿١٧١﴾

يَتَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِن كُنتُمْ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از نعمتهای پاکیزه‌ای که به شما روزی داده‌ایم، بخورید و شکر خدا را بجا آورید؛

إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١٧٢﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا

اگر او را پرستش می‌کنید. ﴿١٧٢﴾ خداوند، تنها (میت، مردار، خون، گوشت خوک و آنچه را نام غیر خدا به هنگام ذبح بر آن گفته

أُهْلًا بِهِ ۖ لَغَيْرِ اللَّهِ فَمَن اضْطُرَّ غَيْرَ بَآعٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَّحِيمٌ

شود، حرام کرده است. (ولی آن کسی که مجبور شود، در صورتی که ستمگر و متجاوز نباشد، گناهی بر او نیست؛ خداوند آمرزنده و مهربان است.

﴿١٧٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتُرُونَ بِهِ ۖ ثَمَنًا

﴿١٧٣﴾ کسانی که کتمان می‌کنند آنچه را خدا از کتاب نازل کرده، و آن را بیه بهای

قَلِيلًا أَوْ لَيْسَ بِأُولَئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

کمی می‌فروشدند. آنها جز آتش چیزی نمی‌خورند؛ (و دنیا و امالی که از این رفتار به دست می‌آورند، در محفلت آتش سوزی است؛ و خداوند، روز قیامت، با آنها سخن نمی‌گوید؛

وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٤﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ

و انسان را پاکیزه نمی‌کند؛ و برای آنها عذاب دردناکی است. ﴿١٧٤﴾ اینان، همانهایی هستند که گمراهی را

بِالْهُدَىٰ وَالْعَذَابُ بِالْمَغْفِرَةِ ۖ فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴿١٧٥﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ

با هدایت، و عذاب را با آمرزش، مبادله کرده‌اند؛ راستی چه قدر در برابر عذاب خداوند، شکبیا هستند؟! ﴿١٧٥﴾ اینها، بخاطر آن است که خداوند،

نَزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿١٧٦﴾

کتاب (اسمعی) را به حق، (و توأم با دلایل روشن) نازل کرد؛ و آنها که در آن اختلاف می‌کنند، (و با کتمان و تحریف، اختلاف به وجود می‌آورند) در شکاف عمیقی قرار دارند. ﴿١٧٦﴾

لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَ

نیکی، این نیست که به هنگام نماز، روی خود را به سوی مشرق و به مغرب کنید؛ در تمام گفتگوی شما در برابر قبله و تغییر آن بنده بلکه نیکی او بکنند کسی است که به خدا و

الْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلِكِ وَالْيَوْمِ عَلَىٰ حَبِهِ ذَوَى الْقُرْبَىٰ

روز رستاخیز و فرشتگان و کتاب حسبی و پیامبران، ایمان آورده؛ و مال (خود) را، با همه علاقه‌ای که به آن دارد، به خویشاوندان

وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ فِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَ

و یتیمان و مسکینان و واماندگان در راه و سالان و سردگان، اتفاق می‌کند؛ نماز را برپا می‌دارد و

ءَاتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذْ عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَ

زکات را می‌پردازد (مجبور) کسانی که به عهد خود - به هنگامی که عهد بستند - وفا می‌کنند؛ و در برابر محرومیتها و بیماریها و در برابر نیازها و در میدان جنگ استقامت به خرج می‌دهند؛

حِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ يَتَأَيُّمُ الَّذِينَ ءَامَنُوا

اینها کسانی هستند که راست می‌گویند؛ در گذشتن با استقامت است؛ و اینها هستند پرهیزگاران (ای افرادی که ایمان آورده‌اند)

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ الْحَرْبِ بِالْحَرْبِ وَالْعَبْدِ بِالْعَبْدِ وَالْأَنْثَىٰ بِالْأُنثَىٰ فَمَنْ عَفَىٰ

حکم قصاص در مورد کشتگان، بر شما نوشته شده است: آزاد در برابر آزاد، و برده در برابر برده، و زن در برابر زن، پس اگر کسی از سوی برادر ادبنا

لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَأَبْيَعُ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ ذَلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ

خود، چیزی به او بخشیده شود، باید از راه پسندیده بپروی کند؛ و قاتل نیز، به نیکی دیه را به او می‌دهد (ببردارد) این، تخفیف و رحمتی است از ناحیه پروردگار شما؛

وَرَحْمَةٌ مِّنْ أَعْدَائِكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ فَهُوَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٨﴾ وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَوةٌ

و کسی که بعد از آن، تجاوز کند، عذاب دردناکی خواهد داشت؛ و برای شما در قصاص، حیات و زندگی است،

يَتَأُولَىٰ الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧٩﴾ كُتِبَ عَلَيْكُمُ إِذَا أَحْضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ

ای صاحبان خردا شاید شما تقوا پیشه کنید؛ بر شما نوشته شده؛ هنگامی که یکی از شما را مرگ فرارسد،

إِنْ تَرَكَ خَيْرًا الْوَصِيَّةُ لِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ

اگر چیز خوبی [- مالی] از خود به جای گذارده، برای پدر و مادر و نزدیکان، بطور شایسته وصیت کند؛ این حقی است بر پرهیزگاران؛

﴿١٨٠﴾ فَمَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ فَإِنَّمَا إِثْمُهُ عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٨١﴾

پس کسانی که بعد از شنیدنش آن را تغییر دهند، گناه آن، تنها بر کسانی است که آن (بسته) را تغییر می‌دهند؛ خداوند، شنوا و داناست؛

فَمَنْ خَافَ مِنْ مَوْصٍ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ

و کسی که از انحراف و وصیت کننده دو تبار یک جنبه او به بعضی روزها، یا از گناه او بترسد، و میان آنها را اصلاح دهد، گناهی بر او نیست؛ خداوند.

رَحِيمٌ ﴿١٨٢﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ

آمرزنده و مهربان است. ای افرادی که ایمان آورده‌اید! روزه بر شما نوشته شده. همان گونه که بر کسانی که

مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٨٣﴾ أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا

قبل از شما بودند نوشته شد؛ تا پرهیزگار شوید. چندی روز معدودی را باید روزه بخارید و هر کس از شما بیمار یا مسافر باشد

أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ

تعدادی از روزهای دیگر را روزه بخارید، و بر کسانی که روزه برای آنها طاقت فرساست، همچون بیلان برهن، و پیران لازم است کفاره بدهند، مسکینی را اطعام کنند.

فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ، وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٤﴾

و کسی که کار خیری انجام دهد، برای او بهتر است. و روزه داشتن برای شما بهتر است اگر بدانید.

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ

روز، در چست روز معدود، ماه رمضان است؛ ماهی که قرآن، برای راهنمایی مردم، و نشانه‌های هدایت،

الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا

و فرق میان حق و باطل، در آن نازل شده است. پس آن کس از شما که در ماه رمضان در حضر باشد، روزه بخارید و آن کس که بیمار

أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ

یا در سفر است، روزهای دیگری را به جای آن، روزه بگیرد؛ خداوند، راحتی شما را می‌خواهد، نه زحمت شما را!

الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَيْتُمْ وَلَعَلَّكُمْ

هدف این است که این روزها را تکمیل کنید؛ و خدا را بزرگتر کنید؛ و خدا را هدایت کرده، بزرگ بشمرید؛ باشد که

تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ

شکرگزاری کنید. و هنگامی که بندگان من، از تو درباره من سوال کنند، دعوا من نزدیکم! دعای دعا کننده را، به هنگامی که مرا می‌خواند، پاسخ می‌گویم.

الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾

پس باید دعوت مرا بپذیرند، و به من ایمان بیاورند، تا راه یابند؛ و به سعادت برسند!

أَجَلَ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفَثُ إِلَىٰ نِسَائِكُمْ هُنَّ لِيَابِسٌ لَكُمْ وَأَنْتُمْ لِيَابِسٌ لَهُنَّ

آمیزش جنسی با همسرانتان، در شب روزهایی که روزه می‌گیرید، حلال است. آنها لباس شعا هستند، و شما لباس آنها؛ هر دو زینت هم و سبب حلقه بکنه یکدیگرید.

عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ

خداوند می‌دانست که شما به خود خیانت می‌کردید؛ (و این کار ممنوع و انجام می‌دهید) پس توبه شما را پذیرفت و شما را بخشید.

فَالَّذِينَ بَشِرُوا هُنَّ وَأَبْتَغُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّىٰ يَبَيِّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ

اکنون با آنها آمیزش کنید، و آنچه را خدا برای شما مقرر داشته، طلب نمایید و بخورید و بیاشامید،

الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ثُمَّ أَتُمُوا الصِّيَامَ إِلَىٰ الْيَلِّ وَلَا تَبَشِّرُوا هُنَّ

تا رشته سپید صبح، از رشته سیاه (شب) برای شما آشکار گردد؛ سپس روزه را تا شب، تکمیل کنید؛

وَأَنْتُمْ عَاكِفُونَ فِي الْمَسَاجِدِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرَبُوهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ

و در حالی که در مساجد پرداخته‌اید، با زنان آمیزش نکنید؛ این، مرزهای الهی است؛ پس به آن نزدیک نشوید؛ خداوند، این چنین

ءَايَاتِهِ ۗ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨٧﴾ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُم بَيْنَكُم بِالْبَاطِلِ وَ

آیات خود را برای مردم، روشن می‌سازد، باشد که پرهیزگار گردند؛ ﴿١٨٧﴾ و اموال یکدیگر را باباطل (مانند در میان خود نخورید و

تُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِّنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ

برای خوردن بخشی از اموال مردم به گناه، (منی از آن را به عنوان رشوه) به قضات ندهید، در حالی

تَعْلَمُونَ ﴿١٨٨﴾ ۗ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلِ قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ وَلَيْسَ

که می‌دانید (مستأهل) در باره دهالهای ماه، از تو سوال می‌کنند؛ بگو: آنها، بیان اوقات (و تقویم طبیعی) برای نظام زندگی مردم و (تعیین وقت) حج است، و

الزُّبُرَانَ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَىٰ وَأَتُوا الْبُيُوتَ

کار نیک، آن نیست که از پشت خانه‌ها وارد شوید (آن چنان که در جاهلیت، به هنگام حج مرسوم بود)؛ بلکه نیکی این است که پرهیزگار باشید.

مِّنْ أَبْوَابِهَا وَأَتَقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَفْلِحُونَ ﴿١٨٩﴾ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ

و از در خانه‌ها وارد شوید و تقوا پیشه کنید، تا رستگار گردید؛ ﴿١٨٩﴾ و در راه خدا،

الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْدُوا إِلَيْكُمْ اللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿١٩٠﴾

با کسانی که با شما می‌جنگند، نبود کنید؛ و از حد تجاوز نکنید، که خدا تغذی‌کنندگان را دوست نمی‌دارد؛ ﴿١٩٠﴾

وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِّنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا

وَأَنهَا] - بت برستانی که از هیچ گونه جنایتی با ندادن بپهر کجا بافتید، به قتل برسانید و آن جا که شما و بیرون ساختند آنها را بیرون کنید و فتنه از کشتار هم بدتر است او

نُقْتَلُواهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّىٰ يُقْتَلُواكُمْ فِيهِ فَإِن قَتَلُوكُمْ فَأَقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ

با آنها، در نزد مسجد الحرام جنگ نکنید مگر اینکه در آن جا با شما بجنگند. پس اگر در آن جا با شما بیکار کردند، آنها را به قتل برسانید! چنین است جزای

الْكَافِرِينَ ﴿١٩١﴾ فَإِن أَنهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٢﴾ وَقَتْلُواهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ

کافران! و اگر خودداری کردند، خداوند آمرزنده و مهربان است. و با آنها بیکار کنید تا فتنه (ببند برسی، و سب از مردم، باقی نماند؛ و دین،

الَّذِينَ لِلَّهِ فَإِن أَنهَوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿١٩٣﴾ الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَتُ

مخصوص خدا گردد، پس اگر از روش نارست خود دست برداشتنند، درام آنها نشود؛ زیرا تعذی جز بر ستمکاران روا نیست. ماه حرام، در برابر ماه حرام و تمام حرایمها

قِصَاصٌ فَمَنِ اعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا

حق قصاص است. و بطور علی هر کس به شما تجاوز کرد، همانند آن بر او تعدی کنید؛ و از سعادت فرمان خدا بپرهیزید (و زهدم روی نمایید؛ و بدانید

أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩٤﴾ وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا

خدا با پرهیزگاران است. و در راه خدا انفاق کنید و بسا نری نمانی، خود را به دست خود، به هلاکت نیفکنید و نیکی کنید

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٩٥﴾ وَأَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ فَإِن أُخْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ

که خداوند نیکوکاران را دوست می دارد. و حج و عمره را برای خدا به اتمام برسانید و اگر محصور شدید، آنچه از قربانی فراهم شود بدهید. و از اتمام خارج شوید.

وَلَا تَحْلِفُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ، فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى مِّن رَأْسِهِ

و سرهای خود را نترانید، تا قربانی به محالش برسد (و در قربانگاه ندهد) و اگر کسی از شما بیمار بود، و یا تار آغزی در سر داشت، (و تاچار بود سر خود را بترانند)

فَفِدْيَةٌ مِّن صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَن تَمَنَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ

با بدغدیه و کفارهای از قبیل روزه یا صدقه یا سفندی بدهد و هنگامیکه (بسروری دشمن) درمان بودید، هر کس با ختم عمره، تویح نماز کند، آنچه از قربانی برای او میسر است

الْهَدْيِ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامٌ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَن

نایح کند؛ و هر که نیافت، سه روز در ایام حج، و هفت روز هنگامی که باز می گردید، روزه بدارد؛ این، ده روز کامل است. البته این برای کسی است

لَّمْ يَكُنْ أَهْلَهُ، حَاضِرِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٩٦﴾

که خانواده او، نزد مسجد الحرام نباشد [اهل مکة و اطراف آن نباشد] و از سعادت فرمان خدا بپرهیزید؛ و بدانید که او، سخت کیفر است. و

الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَعْلُومَةٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَارَفَتْ وَلَا فُسُوقَ وَلَا

حج، در ماههای معینی است و کسانی که بپسند امر او شروع به مناسک حج، حج را بر خود فرض کرده اند، باید بدانند که در حج، آمیزش جنسی با زنان، و گناه و جدال نیست

جِدَالٍ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ

و آنچه از کارهای نیک انجام دهید، خدا آن را می داند. و زاد و نوشه تهیه کنید، که بهترین زاد و نوشه.

الْتَّقْوَىٰ وَاتَّقُونِ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ ﴿۱۱۷﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا

بهریزگاری است و از من — پرورید ای خردمندان! — گناهی بر شما نیست

فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ فَإِذَا أَفَضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ

که از فضل پروردگارتان (و از منافع انسانی در این حج) طلب کنید (که یکی از منافع حج را بریزد یک قلعه صحیح است) و هنگامی که از عرفات کوچ کردید، خدا را

عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَيْتُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ

نزد مشعر الحرام یاد کنید، او را یاد کنید همان طور که شما را هدایت نمود؛ و قطعاً شما پیش از این،

قَبْلِهِ لِمَنِ الضَّالِّينَ ﴿۱۱۸﴾ ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَ

از گمراهان بودید. سپس از همان جا که مردم کوچ می کنند، به سوی سرزمین منی کوچ کنید و

أَسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۱۹﴾ فَإِذَا أَقَضْتُمْ مَنَسِكَكُمْ

از خداوند، آمرزش بطلبید، که خدا آمرزنده مهربان است. و هنگامی که مناسک (حج) خود را انجام دادید،

فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا فَمِنَ النَّاسِ مَنْ

خدا را یاد کنید، همانند یادآوری از پدرانتان (آن گونه که رسم آن زمان بود بلکه از آن هم بیشتر) (در این مراسم مردم دو گروهند؛ بعضی از مردم

يَقُولُ رَبَّنَا إِنَّا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ﴿۱۲۰﴾ وَمِنْهُمْ

می گویند: «خداوند! به ما در دنیا هیچ عطا کن، ولی در آخرت بهره ای نماند.» و بعضی

مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا إِنَّا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةٌ وَقِنَا

می گویند: «پروردگارا! به ما در دنیا هیچ عطا کن و در آخرت نیز هیچ مرحمت فرما» و ما را از

عَذَابِ النَّارِ ﴿۱۲۱﴾ أُولَٰئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿۱۲۲﴾

عذاب آتش نگاه داره. آنها از کار خود، نصیب و بهره ای دارند؛ و خداوند، سریع الحساب است.

﴿٢٠﴾ **وَاذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ**

و خدا را در روزهای معینی یاد کنید! روزهای ۱۱، ۱۲، ۱۳ ماه ذیحجه، و هر کس شتاب کند، و زودتر خدا را در دو روز انجام دهد، گناهی بر او نیست؛

﴿٢١﴾ **وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ**

و هر که تاخیر کند، اوست روزگار و همین! هیچ گناهی بر او نیست؛ برای کسی که تقوا پیشه کند، روز سعادت فرسان خدا پیر هیز بدو بداند؛ شعله سوی او محشور خواهید شد!

﴿٢٢﴾ **وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَىٰ مَا فِي**

﴿٢٣﴾ **قَلْبِهِ ۗ وَهُوَ الذَّلِيلُ الْخَصِيمُ ﴿٢٤﴾ وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ**

﴿٢٤﴾ **بَنِيَّامِينَ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٢٥﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ**

﴿٢٥﴾ **بِأَلْسِنَةٍ حَقِينٍ ۗ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي**

﴿٢٦﴾ **بِنَفْسِهِ أَجْرَ النَّاسِ ۗ هَٰؤُلَاءِ هُمُ الَّذِينَ يُضِلُّونَ سُبُلَ اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ وَهُمُ الْكَاذِبُونَ**

﴿٢٧﴾ **يَتَّبِعُونَ سُبُلَ الَّذِينَ هَدَىٰ اللَّهُ وَكُلُّ سُبُلٍ سِوَىٰ سَبِيلِ اللَّهِ لِدَالٍ مُّبِينٍ ۗ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٢٨﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٢٩﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٣٠﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣١﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٣٢﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٣﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٣٤﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٥﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٣٦﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٧﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٣٨﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٩﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٤٠﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٤١﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٤٢﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٤٣﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٤٤﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٤٥﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٤٦﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٤٧﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٤٨﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٤٩﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٥٠﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٥١﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٥٢﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٥٣﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٥٤﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٥٥﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٥٦﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٥٧﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٥٨﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٥٩﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٦٠﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٦١﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٦٢﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٦٣﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٦٤﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٦٥﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٦٦﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٦٧﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٦٨﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٦٩﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

﴿٧٠﴾ **إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٧١﴾ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ فَلَا يَتُوبُونَ**

سَلَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ يَلَكَمَ أَتَيْنَهُمْ مِّنْ آيَةٍ بَيْنَهُ وَبَيْنَ رَبِّهِ وَمَن يَدَّبْغِرْ بِنِعْمَةِ اللَّهِ مِن بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ

از بنی اسرائیل بپرس: چنانداز نشانه‌های روشن (نعمت) به آنها دادیم؟ و کسی که نعمت خدا را پس از آنکه به سرافش آمد، تبدیل کند او در مسیر خلاف به کار گیرد. گرفتار عذاب

فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢١١﴾ زُيِّنَ لِلذِّينَ كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَسَخَّرْنَا مَنَ الَّذِينَ

خوادم شد که خداوند سخت کیفر است. زندگی دنیا برای کافران زیبت داده شده است؛ از این رو افراد با ایمان را (که نفس دستشان تهر است، مسخوره می‌کنند؛

ءَامَنُوا) وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢١٢﴾

در حالی که پرهیزگاران در قیامت، بالاتر از آنان هستند؛ (چرا که ارزشهای حقیقی در آنجا آشکار می‌گردد) و خداوند، هر کس را بخواهد بدون حساب روزی می‌دهد.

كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنزَلَ مَعَهُمُ

مردم (در آغاز) یک دسته بودند؛ (بشیرج جوامع و طبقت پدید آمد و تفاهعی در میان آنها پیدا شد؛ در این حال خداوند، پیامبران را برانگیخت؛ تا مردم را بشارت و بیم دهند

الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ

و کتاب آسمانی که به سوی حق دعوت می‌کرد با آنها نازل نمود؛ تا در میان مردم، در آنچه اختلاف داشتند، داوری کند. تنها (مرومرا) کسانی که کتاب را دریافت داشته بودند.

مِن بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا

و نشانه‌های روشن به آنها رسیده بود، به خاطر انحراف از حق و ستمگری، در آن اختلاف کردند؛ خداوند، آنها را که ایمان آورده بودند، به حقیقت آنچه مورد اختلاف بود،

فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِآذِنِهِ ۗ وَاللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢١٣﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَن

به فرمان خودش، رهبری نمود؛ تا افراد برابان، همچنان در کفر و انحراف، باقی مانند و خدا، هر کس را بخواهد، به راه راست هدایت می‌کند. آیا گمان کردید

تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُم مِّثْلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِن قَبْلِكُم مَّسَّهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَّاءُ

داخل بهشت می‌شوید، بی آنکه حوادثی همچون حوادث گذشتگان به شما برسد؟ همانان که گرفتاریها و ناراحتیها به آنها رسید،

وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ ۗ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ

و آنچنان ناراحت شدند که پیامبر و افرادی که با او ایمان آورده بودند گفتند: «پس یاری خدا کی خواهد آمد؟» (به آنها نهنه شده آگاه باشید، یاری خدا نزدیک است)

﴿٢١٤﴾ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلْ مَا أَنفَقْتُمْ مِّنْ خَيْرٍ فَلَِلِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ

از تو سوال می‌کنند چه چیز انفاق کنند؟ بگو: «هر خیر و نیکی (و سرمایه سودمند نادر و ممنوع) که انفاق می‌کنید، باید برای پدر و مادر و نزدیکان

وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ ۗ وَمَا تَفْعَلُوا مِن خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢١٥﴾

و یتیمان و مستمندان و درماندگان در راه باشد» و هر کار خیری که انجام دهید، خداوند از آن آگاه است. (از نسبت تقاض می‌کنید، او می‌داند.)

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهُ لَكُمْ وَعَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ

جهاد در راه خدا، بر شما مقزور شد؛ در حالی که برایتان ناخوشایند است. چه بسا چیزی را خوش نداشته باشید، حال آنکه خیر شما در آن است؛

لَكُمْ وَعَسَىٰ أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

و بسا چیزی را دوست داشته باشید، حال آنکه شر شما در آن است. و خدا می‌داند، و شما نمی‌دانید.

﴿٢١٦﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ عَن سَبِيلِ

﴿٢١٦﴾ تو، درباره جنگ کردن در ماه حرام، سوال می‌کنند؛ بگو: «جنگ در آن، (بسیار) بزرگ است؛ ولی جلوگیری از راه خدا (و ممانعت مردم به این حق)

اللَّهِ وَكُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ

و کفر ورزیدن نسبت به او و هتک احترام مسجد الحرام، و اخراج ساکنان آن، نزد خداوند مهمتر از آن است؛ و ایجاد فتنه، (و محیط تاسا، که مردم را به کفر،

أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا يَزَالُونَ يُقَالُونَ لَكُمْ حَتَّىٰ يَرُدُّوكُمْ عَن دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَعُوا

نشیند و از ایمان با شما جدا، حتی از قتل بالاتر است. و مشرکان، پیوسته با ما می‌جنگند، تا اگر بتوانند شما را از آیینتان برگردانند؛

وَمَنْ يَرْتَدِدْ مِنكُمْ عَن دِينِهِ فَمَا لِي بِهِ مِنْ شَيْءٍ وَهُوَ كَافِرٌ فَاُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ

ولی کسی که از آیینش برگردد، و در حال کفر بماند، تمام اعمال نیک (مستند) او،

فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢١٧﴾ إِنَّ

در دنیا و آخرت، بر باد می‌رود؛ و آنان اهل دوزخند؛ و همیشه در آن خواهند بود. ﴿٢١٧﴾ کسانی

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ

که ایمان آورده و کسانی که هجرت کرده و در راه خدا جهاد نموده‌اند، آنها امید به رحمت پروردگار دارند

اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢١٨﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا

و خداوند آمرزنده و مهربان است. ﴿٢١٨﴾ درباره شراب و قمار از تو سوال می‌کنند، بگو:

إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِنْ نَّفْعِهِمَا وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا

در آنها گناه و زیان بزرگی است؛ و منافعی (از نظر مردم) برای مردم در بردارد؛ (ولی) گناه آنها از نفعشان بیشتر است. و از تو می‌پرسند:

يُنْفِقُونَ قُلِ الْعَفْوُ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١٩﴾

چه چیز انفاق کنند؟ بگو: «از مازاد نیازمندی خود، اینچنین خداوند آیات را برای شما روشن می‌سازد؛ شاید اندیشه کنید.» ﴿٢١٩﴾

فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الَّتِي سَأَلَ قُلُوبُهُمْ خَيْرٌ وَإِنْ تُخَالِطُوهُمْ

دعا کننده دنیا و آخرت! و از تو درباره بتیمان سوال می کنند، بگو: اصلاح کار آنان بهتر است، و اگر زندگی خود را با زندگی آنان بیامیزید، نفسی نماند

فَأَخْوَانُكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَعْنَتَكُمْ إِنْ أَلَّهَ

آنها برادر دینی شما هستند، همچون یک برادر با آنها رفتار کنید، خداوند، مفسدان را از مصلحان، باز می شناسد، و اگر خدا بخواهد شما را به زحمت می اندازد و برآورد

عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۲۲۰﴾ وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ حَتَّىٰ تُؤْمِنَ وَلَا أُمَةٌ مُّؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّنْ

توانا و حکیم است، و با زنان مشرک و بت پرست، تا ایمان نیاورند، ازدواج نکنید، اگر چه جز به ازدواج با کنیزان، دسترسی نداشته باشید، زیرا کنیز با ایمان، از زن

مُشْرِكَةٍ وَلَوْ أَعْجَبَتْكُمْ وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ

آزاد بت پرست، بهشتیست، هر چند زن یا مرد، با شرف است، شما را به شگفتی آورد و زنان خود را به ازدواج مردان بت پرست، تا ایمان نیاورده اند، در نیاوردید، یک غلام، ایمان

مُشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ

از یک مرد، آزاد بت پرست، بهتر است، هر چند مال و سوخت و زبانی، او، شما را به شگفتی آورد، آنها دعوت به سوی آتش می کنند، و خدا دعوت به بهشت و آمرزش

بِإِذْنِهِ، وَبَيِّنَاتٍ لِّلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿۲۲۱﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ

به فرمان خود می نماید، و آیات خویش را برای مردم روشن می سازد؛ شاید متذکر شوند! و از تو، درباره حیض سوال می کنند،

قُلْ هُوَ أَذَىٰ فَاعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرَبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهُرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ

بگو: چیزی زاینبار و آلوده ای است؛ از این رود در حالت قاعدگی، از زنان کناره گیری کنید و با آنها نزدیکی ننمایید، تا پاک شوند، و هنگامی که پاک شدند!

فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿۲۲۲﴾

از طریقی که خدا به شما فرمان داده، با آنها آمیزش کنید! خداوند، توبه کنندگان را دوست دارد، و پاکان را سزاوار دوست دارد،

نِسَاءُكُمْ حَرَّتُمْ لَكُمْ فَاتُوا حَرَّتَكُمْ أَنَّىٰ شِئْتُمْ وَقَدِمُوا لِأَنفُسِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا

زنان شما محل بدافشانی شما هستند پس هر زمان که بخواهید می توانید آنها آمیزش کنید و اسمی نباید به پرورش فرزندان صالح اثر نیکی برای خودتان بیش بفرستید!

أَنَّكُمْ مُّلَقَوهُ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۲۲۳﴾ وَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ عُرْضَةً لِأَيْمَانِكُمْ

و از نعمت فرس خدا بهره یزید و بدانید او را ملاقات خواهید کرد، و به مومنان، بشارت ده! خدا را در معرض سوگندهای خود قرار ندهید!

أَن تَبَرُّوا وَتَتَّقُوا وَتُصَلِّحُوا بَيْنَ النَّاسِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۲۲۴﴾

و برای اینکه نیکی کنید، و تقوا پیشه سازید، و در میان مردم اصلاح کنید سوگنه نماند، و خداوند شنوا و داناست،

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ

خداوند شمار ابراهام سوگندهایی که بدون توجه پادمی کنید، مواخذه نخواهد کرد دامابه آنچه دل‌های شما (بصورت) کسب کرده، مواخذه می‌کند. و خداوند، آمرزنده و بردبار است.

﴿٢٢٥﴾ لِلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ تَرَبُّصًا أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ فَإِنْ فَاءُ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾

کسانی که زنان خود را ایلا می‌نمایند [سوگند می‌خورند که آنها را سرزنش نمایند] حق دارند چهار ماه انتظار بکشند؛ اگر بازگشت کنند، خداوند، آمرزنده و مهربان است. *

وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾ وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ

و اگر تصمیم به جدایی گرفتند، آن مرد با شرایط نامی ندارد؛ خداوند شنوا و داناست. * زنان مطلقه، باید به مدت سه مرتبه عادت ماهانه دیدن (و پاک نشی)

ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنَنَّ بِاللَّهِ وَ

انتظار بکشند [- عده نگه دارند] و اگر به خدا و روز رستاخیز، ایمان دارند، برای آنها حلال نیست که آنچه را خدا در رحم‌هایشان آفریده، کتمان کنند.

الْيَوْمِ الْآخِرِ وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرِدْهِنَّ فِي ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ

و همسرانشان برای بازگرداندن آنها (در صورتی که در این مدت، در بکریان، سوالار شوند) در صورتی که خواهان اصلاح باشند، و برای زنان، همانند وظایفی که بر دوش آنهاست.

بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٨﴾ الطَّلَاقُ مَرَّتَانٍ فَإِمْسَاكٌ

حقوق شایسته‌ای قرار داده شده؛ و مردان بر آنان برتری دارند؛ و خداوند توانا و حکیم است. * طلاق، اطلاق، رجوع و بازگشت دارد، دو مرتبه است؛

بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٍ بِإِحْسَنٍ وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا

اگر مردان، باید به‌طور شایسته همسر خود را نگاهداری کند (و اشیای نباشد، یا با نیکی او را رها سازد، و برای شما حلال نیست که چیزی از آنچه به آنها داده‌اید، پس بگیرد؛

أَنْ يَخَافَا إِلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ

مگر اینکه دو همسر، بترسند که حدود الهی را بر پا ندارند، اگر بترسید که حدود الهی را رعایت نکنند، ماعنی برای آنها نیست که زن، فدیه و عووضی بپردازد (و طلاق بگیرد،

بِهِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٢٩﴾

اینها حدود و مرزهای الهی است؛ از آن، تجاوز نکنید، و هر کس از آن تجاوز کند، مستمکر است. *

فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِنْ بَعْدِ حَتَّى تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا

اگر (بعد از دو طلاق و رجوع، بار دیگر) او را طلاق داد، از آن به بعد، زن بر او حلال نخواهد بود؛ مگر اینکه همسر دیگری انتخاب کند (اگر همسر دوم) او را طلاق داد، گناهی ندارد.

أَنْ يَتَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٣٠﴾

که بازگشت کنند؛ در صورتی که امید داشته باشند که حدود الهی را محترم می‌شمرند، اینها حدود الهی است که (بده) آن را برای گروهی که آگاهند، بیان می‌نماید. *

وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَلْيُنَّ أَجْلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا

و هنگامی که زنان را طلاق دادید، به آخرین روزهای عتقه رسیدند یا به طرز صحیحی آنها را نگاه دارید، امر کنید، و یا به طرز پسندیده‌ای آنها را رها سازید و

تَمْسِكُوهُنَّ ضَرَارًا لِّلْعَدُوِّ أَوْ مَن يَفْعَلُ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ، وَلَا تَتَّخِذُوا آيَاتِ اللَّهِ

هیچ گاه به خاطر زیان رساندن و تعدی کردن، آنها را نگاه ندارید، و کسی که چنین کند، به خویشتن ستم کرده است. و «با این اسم»، آیات خدا را به استهزاء نگیرید.

هَزُورًا وَأَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ يَعِظُكُمْ

و به یاد بیاورید نعمت خدا را بر خود، و کتاب آسمانی و علم و دانشی که بر شما نازل کرده، و شما را با آن، بسند می‌دهد، و از

بِيَدِهِ، وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٢١﴾ وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَلْيُنَّ

سختت فرمان خدا بپیر هیزید و بداندید خداوند از هر چیزی آگاه است (از نیت کسی که) روانی و سوستند، می‌کند بخرست! و هنگامی که زنان را طلاق دادید

أَجْلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَاضُوا بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ ذَلِكَ يُوعِظُ

و عتقه خود را به پایان رسانند تا مانع آنها نشوید، بلکه با همسرن سابق خویش ازدواج کنند اگر در میان آنان، به طرز پسندیده‌ای تراخی برقرار گردد این دستوری است که

بِهِ، مَنْ كَانَ مِنْكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ لَكُمْ وَأَظْهَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا

تنها افرادی از شما، که ایمان به خدا و روز قیامت دارن، پسند می‌گیرن (سور)، برای رشد و ترقی، شما موثر تر و برای سستی او دگر می‌باید تراست، و خدا می‌داند

تَعْلَمُونَ ﴿٢٢٢﴾ وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلِينَ كَامِلِينَ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتِمَّ الرَّضَاعَةَ

و شما نمی‌دانید. مادران، فرزندان خود را دو سال تمام، شیر می‌دهند. «بن» برای کسی است که بخواهد دوران شیرخوارگی را تکمیل کند.

وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا لَا تُضَارَّ

و بر آن کسی که فرزندی او متولد شده، [بدر] - لازم است خود را و پوشاک مادر را به طور شایسته، مدت شیر دادن بپردازد هیچ کس موظف به بیش از مقدار توانایی خودش است

وَالِدَةٌ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَهُ بِوَالِدِهِ، وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ، فَإِنْ أَرَادَ فِصَالًا عَنِ

نه مادر حق ضرر زدن به کودک را دارد، و نه پدر، و بر وارث او نیز لازم است این کار را انجام دهد [هزینه مادر را در دوران شیرخوارگی تأمین نماید] و اگر آن دو،

تَرَاضٍ مِنْهُمَا وَتَشَاوَرِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْرِعُوا أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ

با رضایت یکدیگر و مشورت بخواهند کودک را زودتر، از شیر بازگیرند، گاهی بر آنها نیست، و اگر خواستید ابدای برای فرزندان خود بگیرد بگناهی بر شما نیست:

عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا آتَيْتُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٢٣﴾

به شرط اینکه حق گذشته مادر را به طور شایسته بپردازید. و از سختت فرمان خدا بپیر هیزید! و بداندید خدا، به آنچه انجام می‌دهید، بیناست! ﴿

وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا

و کسانی که از شما می میرند و همسرانی باقی می گذارند، باید چهار ماه و ده روز، انتظار بکشند تا مدتی که در نماز

فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ

و هنگامی که به آخر مدتشان رسیدند، گناهی بر شما نیست که هر چه می خواهید، درباره خودشان به طور شایسته انجام دهند تا مرد دهم خود، ازدواج کند، و خدا

بِمَا تَعْمَلُونَ خَيْرٌ ﴿٢٣٤﴾ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُم بِهِ، مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ

به آنچه عمل می کنید، آگاه است، و گناهی بر شما نیست که به طور گناهی، از زنان که همسرشان شده اند، خواستگاری کنید، و یا در

أَكْنَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ، عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ سَتَذْكُرُونَهُنَّ وَلَكِنْ لَا تَأْوِئُهُنَّ سِرًّا

دل تصمیم بر این کار بگیرید، خداوند می داندست شما به یاد آنها خواهید افتاد؛ او با خواسته طبیعی شما به شکل معلوم، مخالف نیست و بی پنهانی با آنها قرار زناشویی نگذارید.

إِلَّا أَنْ تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا وَلَا تَعْزِمُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّى يَبْلُغَ الْكِتَابُ

مگر اینست که به طور پسندیده ای، بی طور گناهی، اظهار کنید؛ این در هر حال، اقدام به ازدواج ننمایید، تا عهده آنها سرآید.

أَجَلَهُ، وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَفُورٌ

و بدانید خداوند آنچه را در دل دارید، می داند؛ از مخالفت او بپرهیزید و بدانید خداوند، آمرزنده و بردبار است

حَلِيمٌ ﴿٢٣٥﴾ لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمْسُوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً

او در مجازات بندگان، مصلحت نرساند؛ اگر زنان را قبل از آمیزش جنسی یا تعیین مهر، به سبب طلاق دهید، گناهی بر شما نیست، او در این موقع، آنها را

وَمَتَّعُوهُنَّ عَلَى الْمَوْسِعِ قَدَرَهُ، وَعَلَى الْمُقْتَرِ قَدَرَهُ، مَتَّعًا بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ

بهدیه ای، به هر مقدار بدانی که توانایی دار دیده اندازد تواناییش، و آن کسی که تنگدست است، به اندازه خودش، هدیه ای شایسته بدهد، و این بر نیکوکاران، الزامی است.

وَإِنْ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ

و اگر زنان را پیش از آنکه با آنها تماس بگیرید، آمیزش جنسی کنید، طلاق دهید، در حالی که مهری برای آنها تعیین کرده اید، از راست نصف آنچه را تعیین کرده اید به آنها بدهید.

مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُوا أَوْ يَعْفُوا الَّذِي بِيَدِهِ عُقْدَةُ النِّكَاحِ وَأَنْ تَعْفُوا

مگر اینکه آنها حق خود را ببخشند؛ یا در صورتی که صبر و سلبه باشد، زن آنها، یعنی آن کسی که گره ازدواج به دست اوست، آن را ببخشد، و گذشت کردن شما او بخشیدن تمام

أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى وَلَا تَنْسُوا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٧﴾

مهر به آنها، به پرهیزگاری نزدیکتر است، و گذشت و نیکوکاری را در میان خود فراموش نکنید، که خداوند به آنچه انجام می دهید بیناست.

حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَىٰ وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ ﴿۲۳۸﴾ فَإِنْ

در انجام همه نمازها و به خصوص نماز وسطی [نماز ظهر] کوشا باشید و از روی خضوع و اطاعت، برای خدا به پاخیزید و اگر به خاطر جنگ یا خطر دیگری

خِفْتُمْ فِرْجَآلًا أَوْ رُكْبَانًا فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُم مَّا لَمْ

بترسید، نماز را در حال پیاده یا سواره انجام دهید اما هنگامی که امنیت خود را باز یافتید، خدا را یاد کنید [نماز را به صورت معمولی بخوانید] همان گونه که خداوند،

تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿۲۳۹﴾ وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذُرُونَ أَزْوَاجًا وَصِيَّةً

چیزهایی را که نمی دانستید، به شما تعلیم داد. و کسانی که از شما در آستانه مرگ فرار می گیرند و همسرانی از خود بجا می گذارند، باید برای همسران خود وصیت کنند

لِأَزْوَاجِهِمْ مَّتَعًا إِلَى الْحَوْلِ غَيْرَ إِخْرَاجٍ فَإِنْ خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ

که تا یک سال، آنها را با پرده عین هزینه زندگی بپردازند؛ به شرط اینکه آنها [از خانه شوهر] بیرون نروند (و اقامت به ازدواج مجدد نکنند، و اگر بیرون روند، احلی در هزینه

فِي مَا فَعَلْتُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ مِنْ مَّعْرُوفٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۲۴۰﴾ وَ

نکردند؛ ولی گناهی بر شما نیست نسبت به آنچه درباره خود، به طور شایسته انجام می دهند، و خداوند، توانا و حکیم است. و

لِلْمُطَلَّقَاتِ مَتْعٌ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿۲۴۱﴾ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ

برای زنان مطلقه، هدیه مناسبی لازم است که از طرف شوهر، پرداخت گردد، این، حقیقی است بر مردان پرهیزگار. این چنین، خداوند

لَكُمْ ءَايَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿۲۴۲﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ

آیات خود را برای شما شرح می دهد؛ شاید اندیشه کنید! آیا ندیدی جمعیتی را که از تنوس مرگ، از خانه های خود فرار کردند؟

وَهُمْ أَلُوفٌ حُدَّرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَخَذَهَا إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ

و آنان هزارها نفر بودند (که به بهانه بیماری طاعون، از شرکت در جهاد خودداری نمودند، خداوند به آنها گفت: بپسریده سپس خدا آنها را زنده کرد؛ خداوند

عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿۲۴۳﴾ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ

نسبت به بندگان خود احسان می کند؛ ولی بیشتر مردم، شکر را بجا نمی آورند، و در راه خدا، پیکار کنید!

اللَّهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۲۴۴﴾ مَن ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا

و بدانید خداوند، شنوا و داناست. کیست که به خدا قرض الحسنه ای دهد، (و از اجلی که خدا به او بخشیده است) بخواهد

فِيضَعِفُهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصُطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۲۴۵﴾

تا آن را برای او، چندین برابر کند؟ و خداوند است که روزی بندها را محدود یا گسترده می سازد؛ (و وقتی، هرگز باعث کمبود روزی آنها نمی شود، و به سوی او بازمی گردید. و

الَمْ تَرَ إِلَى الْمَلِإِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّ لَّهُمْ أبعثْ لَنَا

آیا مشاهده نکردی جمعی از بنی اسرائیل را بعد از موسی، که به پیامبر خود گفتند: «زمامدار (فرست) برای ما انتخاب کن!

مَلِكًا نُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ

تا زیر فرمان او در راه خدا بیکار کنیم» (پیامبر آنها گفت: «شاید اگر دستور بیکار به شما داده شود، سرپیچی کنید و در راه خدا،

الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا

جهاد و بیکار نگیداه گفتند: «چگونه ممکن است در راه خدا بیکار نکنیم، در حالی که از خانه‌ها و فرزندانمان رانده شده‌ایم، (و شهرهای ما بوسیله دشمنان

مِنْ دِينِنَا وَأَبْنَاؤُنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ وَ

فرزندان ما اسیر شده‌اند؟) اما هنگامی که دستور بیکار به آنها داده شد، جز عده کمی از آنان، همه سرپیچی کردند، و

اللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٢٤٦﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ

خداوند از ستمکاران، آگاه است. و پیامبرشان به آنها گفت: «خداوند

طَاوُتَ مَلِكًا قَالُوا أَنَّى يَكُونُ لَهُ الْمَلِكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمَلِكِ مِنْهُ

«طاولت، را برای زمامداری شما مبعوث (انتخاب) کرده است» گفتند: «چگونه او بر ما حکومت کند، با اینکه ما از او شایسته‌تریم،

وَلَمْ يُوْتِ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً

و او ثروت زیادی ندارد؟) گفت: «خدا او را بر شما برگزیده،

فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مَلِكَهُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

و او را در علم و (قدرت) جسم، وسعت بخشیده است، خداوند، فلکش را به هر کس بخواهد، می‌بخشد؛ و احسان خداوند، وسیع است؛ و هر نعمت (برای) آگاه است،

﴿٢٤٧﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ

و پیامبرشان به آنها گفت: «نشانه حکومت او، این است که «صندوق عهد» به سوی شما خواهد آمد. (همان صندوقی که، در آن،

سَكِينَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِمَّا تَرَكَ آءَالُ مُوسَى وَعَالُ هَارُونَ

آرامشی از پروردگار شما، و یادگارهای خاندان موسی و هارون قرار دارد؛

تَحْمِلُهَا الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٤٨﴾

در حالی که فرشتگان، آن را حمل می‌کنند. در این موضوع، نشانه‌ای روشن برای شماست؛ اگر ایمان داشته باشید. ﴿

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ

و هنگامی که طالوت به فرماندهی لشکر بنی اسرائیل منصوب شد، او سپاهیان را با خود بیرون برد، به آنها گفت: «خداوند، شما را بوسیله یک نهر آب، آزمایش می‌کند؛ آنها که

مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنْ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ» فَشَرِبُوا

به خدا، نشکن، از آن بنوشند، از من نیستند؛ و آنها که چیزی یک پیمانه با دست خود، بیشتر از آن نخورند، از من هستند.»

مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ

پس جز عده کمی، همگی از آن آب نوشیدند. سپس هنگامی که او، و افرادی که با او ایمان آورده بودند، از آن نهر گذشتند، از کسی شرافت خود، برخواستند، و مدعیان گفتند:

لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ» قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْكُوا اللَّهَ

«امروز، ما توانایی مقابله با «جالوت» و سپاهیان او را نداریم.» اما آنها که می‌دانستند خدا را ملاقات خواهند کرد (و به روز رسانیز، ایمان داشتند) گفتند:

كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ

«چه بسیار گروه‌های کوچکی که به فرمان خدا، بر گروه‌های عظیمی پیروز شدند.» و خداوند با صابران (و استقامت کنندگان) است.

﴿۲۴۹﴾ وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَ

و هنگامی که در برابر «جالوت» و سپاهیان او قرار گرفتند گفتند: «پروردگارا! پیمانه شکیبایی و استقامت را بر ما بریز!»

ثَبَّتْ أَقْدَامَنَا وَأَنْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿۲۵۰﴾ فَهَزَمُوهُمْ

فصلهای ما را ثابت بنماید و ما را بر جمعیت کافران، پیروز بگردان.» سپس

بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَءَاتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ

به فرمان خدا، آنها سپاه دشمن را به هزیمت وا داشتند؛ و «داوود» همچون شعاسی که در لشکر «طالوت» بود، «جالوت» را کشت؛ و خداوند، حکومت و دانش را به او بخشید:

وَعَلَّمَهُ مَا يَشَاءُ وَلَوْ لَا دَفَعُ اللَّهُ النَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ

و از آنچه می‌خواست به او تعلیم داد، و اگر خداوند، بعضی از مردم را بوسیله بعضی دیگر دفع نمی‌کرد،

الْأَرْضُ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿۲۵۱﴾ تِلْكَ

زمین را فساد فرامی‌گرفت، ولی خداوند نسبت به جهانیان، لطف و احسان دارد.» اینها،

آيَاتُ اللَّهِ نَتَلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿۲۵۲﴾

آیات خداست که به حق، بر تو می‌خوانیم؛ و تو، از رسولان است هستی.»

﴿ تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِّنْهُمْ مَّن كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ ۗ

بعضی از آن رسولان را بر بعضی دیگر برتری دادیم؛ برخی از آنها، خدا با او سخن می‌گفت؛ و بعضی را درجاتی برتر داد؛

وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ وَلَوْشَاءَ اللَّهُ مَا

و به عیسی بن مریم، نشانه‌های روشن دادیم؛ و او را با روح القدس، تأیید نمودیم؛ ولی مقام آن بسیار، مانع اختلاف آنها نشد؛ و اگر خدا می‌خواست،

أَقْتَلَ الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنْ اخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ

کسانی که بعد از آنها بودند، پس از آن همه نشانه‌های روشن که برای آنها آمد، جنگ و ستیز نمی‌کردند؛ ولی این امتها بودند که با هم اختلاف کردند؛

مَنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَّنْ كَفَرَ وَلَوْشَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَلُوا وَلَكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿٢٠٣﴾

بعضی ایمان آوردند و بعضی کافر شدند؛ او جنگ و خونریزی بروز نکرد؛ و باز اگر خدا می‌خواست، با هم بیکار نمی‌کردند؛ ولی خداوند، آنچه را می‌خواهد، انجام می‌دهد. ﴿

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِّن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعٌ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ

ای کسانی که ایمان آوردند! از آنچه به شما روزی دادهایم، انفاق کنید؛ پیش از آنکه روزی فرار رسد که در آن، نه خرید و فروش است، و نه دوستی،

وَلَا شَفَاعَةٌ ۗ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٠٤﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا

و نه شفاعت؛ و کافران، خود ستمگرند؛ ﴿ هیچ معبودی نیست جز خداوند یگانه زنده، که قائم به ذات خویش است، و موجودات دیگر، قائم به او هستند،

تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ ۗ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ ۗ

هیچ گاه خواب سبک و سنگینی او را فراموشی نگیرد؛ او بعضی از مسیر جهان هستی، نظر نمی‌داند؛ آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، از آن اوست، کیست که در نزد او،

إِلَّا بِإِذْنِهِ ۗ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا

جز به فرمان او شفاعت کند؟! آنچه را در پیش روی آنها [بندگان] و پشت سرشان است می‌داند؛ و کسی از علم او آگاه نمی‌گردد؛ جز به مقداری که

شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ

او بخواهد، تخت او، آسمانها و زمین را در بر گرفته؛ و نگاهداری آن دو [آسمان و زمین]، او را خسته نمی‌کند، بلندی مقام و عظمت، مخصوص اوست،

﴿ لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدَّ بَيِّنَ الرَّشْدِ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَ

﴿ در قبول دین، اکراهی نیست، زیرا راه درست از راه انحرافی، روشن شده است، بنابراین، کسی که به طاغوت [بت و شیطان، و هر موجود طغیانگر] کافر شود و

يُؤْمِنُ بِاللَّهِ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠٦﴾

به خدا ایمان آورد، به دستگیره محکمی چنگ زده است، که گسستن برای آن نیست، و خداوند، شنوا و داناست. ﴿

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ۗ وَالَّذِينَ كَفَرُوا

خداوند، ولی و سرپرست کسانی است که ایمان آورده‌اند؛ آنها را از ظلمتها، به سوی نور بیرون می‌برد. نه کسانی که کافر شدند.

أُولَئِكَ ءَهُمُ الظَّالِمُونَ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ

اولیای آنها طاغوتها هستند؛ که آنها را از نور، به سوی ظلمتها بیرون می‌برند؛ آنها

أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٠٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ

اهل آتشند و همیشه در آن خواهند ماند. * آیا ندیدی (بر ابراهیم ناری از) کسی [- نمرود] که با ابراهیم درباره پروردگارش مجادله و گفتگو کرد؟

أَن ءَاتَهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي

زیرا خداوند به او حکومت داده بود؛ هنگامی که ابراهیم گفت: «خداوند من آن کسی است که زنده می‌کند و می‌میراند» او گفت: «من نیز زنده می‌کنم و می‌میرانم».

وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالسَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ

«استور باد» و زمانی را حاضر کردند. فرمان از روی بگری را دادند ابراهیم گفت: «خداوند، خورشید را از افق مشرق می‌آورد؛ تو خورشید را از مغرب بیاور!»

فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٠٨﴾ أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ

در اینجا آن مرد کافر، مبهوت و وامانده شد. و خداوند، قوم ستمگر را هدایت نمی‌کند. * یا همانند کسی که از کنار یک آبادی (دیران شده) عبور کرد.

وَأَمِيتُ عَلَى عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ

در حالی که دیوارهای آن به روی سقفها فرو ریخته بود. «نمرود» گفت: «چگونه خداوند این ویرانه‌ها را پس از مرگ، زنده می‌کند؟!» (در این کتاب، خدا او را یکصد سال می‌راند؛

ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَيْتَ قَالَ لَيْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَل لَّيْتُ مِائَةَ

سپس زنده کرد؛ و به او گفت: «چه قدر درنگ کردی؟!» گفت: «یک روز؛ یا بخشی از یک روز». فرمود: «نه، بلکه یکصد سال درنگ کردی!»

عَامٍ فَانظُرْ إِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانظُرْ إِلَى حِمَارِكَ

نگاه کن به غذا و نوشیدنی خود (در هیچ گونه تغییر نیافته است) ولی به الاغ خود نگاه کن (که چگونه از هم متلاشی شده، این هم برای امتحان خاطر نوست، و هما

لِنَجْعَلَكَ ءَايَةً لِلنَّاسِ ۗ وَانظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ

برای اینکه تو را نشانی برای مردم (در مورد سعاد قرار دهیم. * کنون) به استخوانها ای مرتب سوزی خود نگاه کن که چگونه آنها را برداشته، به هم پیوند می‌دهیم.

نَكْسُوهَا لحمًا فلما تبين له، قال أعلم أن الله على كل شيء قدير ﴿٢٠٩﴾

و گوشت بر آن می‌پوشانیم» هنگامی که «بن حبابی» بر او آشکار شد، گفت: «می‌دانم خدا بر هر کاری تواناست.»

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَى قَالَ أُولَئِمُ تُوْمِنُونَ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن

و به خاطر بیابان هنگامی را که ابراهیم گفت: «خدا یا! به من نشان بده چگونه مردگان را زنده می‌کنی؟» فرمود: «مگر ایمان نیاوردی؟» عرض کرد: «آری، ولی

لَيَطْمِئِنَّ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ أَجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ

می‌خواهم قلبم آرامش یابد، فرمود: «در این صورت، چهار نوع از مرغان را انتخاب کن و آنها را پس از ذبح کردن، قطعه قطعه کن (در هم بپاش) سپس بر هر کوهی،

مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ أَدْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۶۰﴾ مَثَلُ الَّذِينَ

تسستی از آن را فرار بده؛ بعد آنها را بخوان، بسرعت به سوی تو می‌آیند و بدان خداوند قادر و حکیم است؛ او توبایی بر جمع آنها داده است. کسانی که

يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلٍ فِي كُلِّ سُنْبُلَةٍ

اموال خود را در راه خدا انفاق می‌کنند، همانند بذری هستند که هفت خوشه برویاند؛ که در هر خوشه، یکصد دانه باشد؛

مِائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضْعِفُ لِمَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿۶۱﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ

و خداوند آن را برای هر کس بخواهد، بیست برابر می‌کند؛ دو یا چند برابر می‌کند؛ و خدا در نظر قدرت و رحمت، وسیع، و به همه چیز داناست. کسانی که اموال خود را

فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يَتَّبِعُونَ مَّا آنْفَقُوا مَنًّا وَلَا أَذَىٰ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ

در راه خدا انفاق می‌کنند، سپس به دنبال انفاقی که کرده‌اند، منت نمی‌گذارند و آزاری نمی‌رسانند، پاداش آنها نزد پروردگارشان است؛

وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿۶۲﴾ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّن

و نه ترسی دارند، و نه غمگین می‌شوند. گفتار پسندیده (در برابر نیازمندان، و عفو و گذشت از گنجهای آنها،

صَدَقَةٍ يَتَّبِعُهَا أَذَىٰ وَاللَّهُ عَنِّي حَلِيمٌ ﴿۶۳﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَانْبَطَلُوا

از بخششی که آزاری به دنبال آن باشد، بهتر است؛ و خداوند، بسی نیاز و بردبار است. ای کسانی که ایمان آورده‌اید!

صَدَقَتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِثَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَ

بخششهای خود را با منت و آزار، باطل نسازید؛ همانند کسی که مال خود را برای نشان دادن به مردم، انفاق می‌کند؛ و به خدا و روز رستاخیز، ایمان نمی‌آورد؛

الْيَوْمِ الْآخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا

(پس او همچون قطعه سنگی است که بر آن، لاشه‌های مرده، خاک باشد؛ (پس بره‌ای در آن افتاده شود) و رگبار باران به آن برسد، و آن را صاف از غلظت خاک و لاشه‌ها کند.

لَا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿۶۴﴾

انها از کاری که انجام داده‌اند، چیزی به دست نمی‌آورند؛ و خداوند، جمعیت کافران را هدایت نمی‌کند.

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَثْبِيتًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ

و (مگر) کسانی که اموال خود را برای خوشنودی خدا، و تثبیت استقامت نفسی در روح خود، انفاق می کنند.

كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَكَانَتْ أَكْطَاهَا ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا

همچون باغی است که در تقفه بلندی باشد، و بارانهای درشت به آن برسند، و میوه خود را دوچندان دهد (که همیشه شاداب و با خربوت است) و اگر باران درشت به آن نرسد.

وَإِبِلٌ فَطَلَّ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٦٥﴾ أَيُّودٌ أَحَدُكُمْ أَن تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ

بارانسی نرم به آن می رسد. و خداوند به آنچه انجام می دهید، بیناست. * آیا کسی از شما دوست دارد که باغی

مِن نَخِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَ

از درختان خرما و انگور داشته باشد که از زیر درختان آن، نهرها بگذرد، و برای او در آن (باغ)، از هر گونه میوه ای وجود داشته باشد.

أَصَابَهُ الْكِبْرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضِعْفًا فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ

در حالی که به سن پیری رسیده و فرزندان (کوچک) ضعیف دارد؛ (در این هنگام) گردبادی (کوینده) که در آن آتش است، به آن برخورد کند و شعله ور گردد و بسوزد!!

يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٦٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا

این چنین خداوند آیات خود را برای شما آشکار می سازد؛ شاید بجهت پیشبرد اوست (تفکر کنید) * ای کسانی که ایمان آورده اید!

أَنْفِقُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا

از قسمت های پاکیزه اموالی که به دست آورده اید، و از آنچه از زمین برای شما خارج ساخته ایم (از منابع و معادن و درختان و میوه ها)، انفاق کنید؛ و برای انفاق، به سراغ

الْخَيْثِ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِتَّائِبِينَ إِلَّا أَنْ تُغْنُوا فِيهِ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ

قسمت های ناپاک نروید در حالی که خود شما، (به هنگام پذیرش اموال) حاضر نیستید آنها را بپذیرید؛ مگر از روی انقباض و کراهت؛ و بدانید خداوند، بی نیاز

حَمِيدٌ ﴿٢٦٧﴾ الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُمْ بِالْفَحْشَاءِ وَاللَّهُ يَعِدُكُمْ

و شایسته ستایش است. * شیطان، شما را به فقر وعده می دهد؛ و به فحشا در زمینه امر می کند؛ ولی خداوند وعده

مَغْفِرَةٍ مِنْهُ وَفَضْلًا وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦٨﴾ يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ

«آموزش» و «مغفرت» به شما می دهد؛ و خداوند، قدرتش وسیع، و به هر چه را داناست. * (عنه) دانش و حکمت را به هر کس بخواهد (و شایسته باشد) می دهد؛

يُؤْتِ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٦٩﴾

و به هر کس دانش داده شود، خیر فراوانی داده شده است، و جز خردمندان، (همین حکایت را در نمی گویند) و مستفکر نمی گردند. *

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ نَفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِنْ نَذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ، وَمَا

و هر چیز را که انفاق می کنید، یا نذر کرده باشید، یا نذر کرده باشید، خداوند آنها را می داند.

لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٢٧٠﴾ إِنَّ بُدْءَ الصَّدَقَاتِ فَنِعِمَّا هِيَ وَإِنْ تُخَفُّوهَا

و مستمکران یاوری ندارند. اگر انفاقها را آشکار کنید، خوب است! و اگر آنها را مخفی ساخته

و تُؤْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَيُكَفِّرُ عَنْكُمْ مِنْ سَيِّئَاتِكُمْ

و به نیازمندان بدهید، برای شما بهتر است؛ و قسمتی از گناهان شما را می پوشاند؛ (و در پرتو بخشش در راه خدا، بخشوده خواهید شد)

وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٧١﴾ لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي

و خداوند به آنچه انجام می دهید، آگاه است. هدایت آنها بر تو نیست؛ بنابراین، ترک انفاق به غیر مسلمانان، برای اجبار به اسلام، صحیح نیست؛ ولی خداوند، هر که را

مَنْ يَشَاءُ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا تُنْفِقُوا إِلَّا ابْتِغَاءَ

بخواد (و شایسته باشد، هدایت می کند. و آنچه را از خوبیها و اموال انفاق می کنید، برای خودتان است؛ (ولی جز برای رضای خدا، انفاق نکنید).

وَجْهِ اللَّهِ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُوفِّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٢﴾

و آنچه از خوبیها انفاق می کنید، (بسیار از آن به طور کامل به شما داده می شود؛ و به شما ستم نخواهد شد.

لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أُحْصِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا

حقایق شما، (باید برای نیازمندیانی باشد که در راه خدا، در تنگنا قرار گرفته اند؛ (و نمی توانند برای تامین هزینه زندگی، دست به کسب و تجاری بزنند) نمی توانستند مسافرتی کنند

فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ تَعْرِفُهُمْ

(و سرمایه ای به دست آورده و از شدت خویشکن داری، افراد نا آگاه آنها را بی نیاز می پندارند؛ اما آنها را از چهره هایشان می شناسی؛

بِسِيمَتِهِمْ لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِلْحَافًا وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ

و هرگز با اصرار چیزی از مردم نمی خواهند. «من است مشغول آنها» و هر چیز خوبی در راه خدا انفاق کنید، خداوند

بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢٧٣﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً

از آن آگاه است. آنها که اموال خود را، شب و روز، پنهان و آشکار، انفاق می کنند.

فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٤﴾

مزدشان نزد پروردگارشان است؛ نه ترسی بر آنهاست، و نه غمگین می شوند.

الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقْوَمُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ

کسانی که ربا می‌خورند، در ایستاده بر نمی‌خیزند مگر مانند کسی که بر اثر تماس شیطان، دیوانه شده او نمی‌تواند تعادل خود را حفظ کند.

الْمَسِّ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ

این، بخاطر آن است که گفتند: «داد و ستد هم مانند ربا است» در حالی که خدا بیع را حلال کرده، و ربا را حرام! زیرا فرقی میان این دو بسیار است؛ و اگر کسی

جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ فَأُولَٰئِكَ

اندرز الهی به او رسد، و از پنداری خودداری کند، سودهایی که در سابق به دست آورده، مال اوست؛ و کار او به خدا واگذار می‌شود؛ اما کسانی که بازگردند،

أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۲۷۵﴾ يَمْحَقُ اللَّهُ الرِّبَا وَيُرِي الصَّدَقَاتِ وَ

اهل آتشند؛ و همیشه در آن می‌مانند. خداوند، ربا را نابود می‌کند؛ و صدقات را افزایش می‌دهد؛ و

اللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿۲۷۶﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا

خداوند، هیچ انسان ناپسند گنهکاری را دوست نمی‌دارد. کسانی که ایمان آوردند و اعمال صالح انجام دادند و نماز را برپا داشتند

الصَّلَاةَ وَءَاتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ

و زکات را پرداخت کنند، اجرشان نزد پروردگارشان است؛ و نه ترسی بر آنهاست،

يَحْزَنُونَ ﴿۲۷۷﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن كُنْتُمْ

و نه غمگین می‌شوید. ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از سخطت فرمان خدا بپرهیزید، و آنچه از سخطت ربا باقی مانده، رها کنید؛

مُؤْمِنِينَ ﴿۲۷۸﴾ فَإِن لَّمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِن تُبْتُمْ فَلَكُمْ

اگر ایمان دارید! اگر ایستن نمی‌کنید، بدانید خدا و رسولش، با شما پیکار خواهند کرد. و اگر توبه کنید،

رُءُوسٌ أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿۲۷۹﴾ وَإِن كَانَ ذُو عُسْرَةٍ

سرمايه‌های شما، از آن شماست [اصل سرمايه، بدون سود] نه ستم می‌کنید، و نه بر شما ستم وارد می‌شود. و اگر بدمت، قدرت پرداخت نداشته باشد،

فَنظِرَةٌ إِلَىٰ مَيْسَرَةٍ وَأَن تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۲۸۰﴾ وَاتَّقُوا

او را تا هنگام توانایی، مهلت دهید؛ و در صورتی که برستی قدرت قدرت پرداخت را ندارد؛ برای خدا به او ببخشید بهتر است؛ اگر بدانید. و از روزی بپرهیزید

يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿۲۸۱﴾

که در آن روز، شما را به سوی خدا باز می‌گردانند؛ سپس به هر کس، پاداشی، آنچه را انجام داده، باز پس داده می‌شود؛ و به آنها ستم نخواهد شد.

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدِينٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُبُوهُ وَلْيَكْتُبَ

ای کسانی که ایمان آورده‌اند، هنگامی که بدهی مدّت داری به خاطر پر با ده و ستاد به یکدیگر بپیدا کنید، آن را بنویسید

بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ

و باید نویسندگی از روی عدالت، است. در میان شما بنویسد و کسی که قدرت بر نویسندگی دارد، نباید از نوشتن - همان طور که خدا به او تعلیم داده - خودداری کند

فَلْيَكْتُبْ وَلْيَمْلِكِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا

پس باید بنویسد. و آن کس که حق بر عهده اوست، باید املاکند؛ و از خدا که پروردگار اوست بپرهیزد؛ و چیزی را فروگذار نسماید.

فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُمِلَّ هُوَ فليَمْلِكْ وَلِيُهُ

و اگر کسی که حق بر ذمه اوست، سغیه یا ضعیف است، یا به خاطر بل بودن، توانایی بر املاکردن ندارد، باید ولی او به جای او، با رعایت عدالت، املاکند.

بِالْعَدْلِ وَأَسْتَشْهِدُ وَأَشْهَدُ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ

و دو نفر از مردان امین خود را بر این حق شاهد بگیرید؛ و اگر دو مرد نبودند، یک مرد

وَأَمْرًا تَكُنْ مِمَّنْ تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَدَاءِ أَنْ تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكَّرَ إِحْدَاهُمَا

و دو زن، از کسانی که مورد رضایت و اطمینان شما هستند، انتخاب کنید؛ در این دو زن، باید به شاهد فراموشند، تا اگر یکی انحرافی یافت، دیگری به او یادآوری کند.

الْأُخْرَىٰ وَلَا يَأْبَ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا وَلَا تَسْمَعُوا أَنْ تَكْتُبُوهُ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا

و شهود نباید به هنگامی که آنها را برای شهادت دعوت می‌کنند، خودداری نمایند. و از نوشتن (بعضی خود) چه کوچک باشد یا بزرگ، ملول نشوید (هر چه باشد بنویسد).

إِلَىٰ أَجَلِهِ ذَٰلِكُمْ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَنْ

این، در نزد خدا به عدالت نزدیکتر، و برای شهادت مستقیم‌تر، و برای جلوگیری از تردید و شک (در نوع و مقدار) بهتر می‌باشد؛ مگر اینکه

تَكُونَ تِجْرَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا تَكْتُبُوهَا وَ

داد و ستد نقدی باشد که بین خود، دست به دست می‌کنید. در این صورت، گناهی بر شما نیست که آن را ننویسید.

أَشْهَدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ وَلَا يُضَارَّ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ وَإِنْ تَفَعَّلُوا فَإِنَّهُ فَسُوقٌ

ولی هنگامی که خرید و فروش ندهی می‌کنید، شاهد بگیرید؛ و نباید به نویسندگی و شاهد، به خاطر حقوق، زبانی برسد؛ و اگر چنین کنید، از فرمان

بِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

پروردگار خارج شده‌اید. از اطاعت فرمان خدا بپرهیزید. و خداوند به شما تعلیم می‌دهد؛ خداوند به همه چیز داناست. ©

وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَى سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهْنَ مَقْبُوضَةٌ فَإِنْ أَمِنَ بَعْضُكُمْ

اگر در سفر بودید، و نویسندگان نیافتید، گروهان بگیرید، اگر کسی که در اختیار طلبکار قرار گیرد، و اگر به یکدیگر اطمینان کامل داشته باشید، گروهان لازم نیست، و

بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِمِنَ أَمْنَتَهُ، وَلِيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ، وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ وَمَنْ

باید کسی که امانین شده (بدون گروهان)، امانت (بدنی خود یا پولی) بپردازد؛ و از خدایی که پروردگار اوست، بپرهیزد؛ و شهادت را کتمان نکند؛ و

يَكْتُمُهَا فَإِنَّهُ إِثْمٌ قَلْبُهُ، وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨٣﴾ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَ

هر کس آن را کتمان کند، قلبش گناهکار است، و خداوند، به آنچه انجام می‌دهید، داناست. آنچه در آسمانها و

مَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبَدُّوْا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفُوهُ يُحَاسِبْكُمْ بِهِ اللَّهُ فَيَغْفِرُ

زمین است، از آن خداست، و اگر آنچه را در دل دارید، آشکار سازید یا پنهان، خداوند شما را بر طبق آن، محاسبه می‌کند، سپس هر کس را بخواهد (و شایسته باشد)

لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ، وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٨٤﴾ ءَأَمِنَ الرَّسُولُ

بستند، می‌بخشد؛ و هر کس را بخواهد، مجازات می‌کند، و خداوند به همه چیز قدرت دارد. پیامبر، به آنچه از سوی

بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ، وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ ءَأَمِنَ بِاللَّهِ وَمَلَيْكِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ،

پروردگارش بر او نازل شده، ایمان آورده است؛ و همه مومنان (بیز)، به خدا و فرشتگان او و کتابها و فرستادگانش، ایمان آورده‌اند؛

لَا تُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ، وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ

(و می‌گویند) «ما در میان هیچ یک از پیامبران او، فرق نمی‌گذاریم»، و گفتند: «ما شنیدیم و اطاعت کردیم، پروردگارا! (تبار) آموزش تو را (دریغ)؛ و بازگشت به

الْمَصِيرُ ﴿٢٨٥﴾ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ

به سوی توست، خداوند هیچ کس را جز به اندازه تواناییش، تکلیف نمی‌کند. (سنن) هر کار (بسی) را انجام دهد، برای خود انجام داده، و هر کار (بسی) کند، به زیان خود کرده است.

رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا

ایمان می‌کنید «پروردگارا! اگر ما فراموش یا خطا کردیم، ما را مواخذه مکن! پروردگارا! تکلیف سنگینی بر ما قرار مده،

حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ، وَأَعْفُ عَنَّا

آن چنان که بخاطر همه، مصلحتان، بر کسانی که پیش از ما بودند، قرار دادی پروردگارا! آنچه طاقت تحمل آن را نداریم، بر ما مقرر مدارا و آثار گناه را از ما بشوی

وَأَغْفِرْ لَنَا وَأَرْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٨٦﴾

و ما را ببخش و در رحمت خود قرار ده! تو مولای ما، پس ما را بر جمعیت کافران، پیروز گردان!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الْمَعْبُودِ ۱) اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ ۲) نَزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابُ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ

المعبودی جز خداوند یگانه زنده و پایدار و نگهدارنده نیست. (امان کسی که) کتاب را بحق بر تو نازل کرد، که با نشانه‌های کتب پیشین، منطبق است:

وَأَنْزَلَ التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ۳) مِنْ قَبْلُ هُدًى لِلنَّاسِ وَأَنْزَلَ الْفُرْقَانَ ۴) إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ

و «تورات» و «انجیل» را. پیش از آن، برای هدایت مردم فرستاد؛ و «تورا» کتابی که حق را از باطل مشخص می‌سازد، نازل کرد؛ کسانی که به آیات خدا کافر شدند.

لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۵) وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ۶) إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَى عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي

کیفر شدیدی دارند؛ و خداوند برای تیر به تیران و تیران بسوز؛ توانا و صاحب انتقام است. هیچ چیز، در آسمان و زمین، بر خدا مخفی نمی‌ماند.

السَّمَاءِ ۷) هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ ۸) لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

استبراین، تغییر آنها بر او منکف نیست؛ او کسی است که شما را در رحم مادران، آن چنان که می‌خواهد تصویر می‌کند، معبودی جز خداوند توانا و حکیم، نیست.

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ ۹)

او کسی است که این کتاب را بر تو نازل کرد؛ که قسمتی از آن، آیات «محکم» [صریح و روشن] است؛ که اساس این کتاب می‌باشد؛ و قسمتی از آن، «متشابه» است

فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَبَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ ۱۰) وَمَا يَعْلَمُ

اما آنها که در قلوبشان انحراف است، به دنبال مشابهاتند، تا فتنه‌انگیزی کنند؛ و مردم را گمراه سازند؛ و تفسیر نامرستی برای آن می‌طلبند؛ در حالی که تفسیر آنها را،

تَأْوِيلَهُ ۱۱) إِلَّا اللَّهُ وَالرَّسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ ءَأَمَّنَّا بِهِ ۱۲) كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو

جز خدا و اسخا در علم، نمی‌دانند، «آنها که به دنبال درک اسرار این قرآن است» می‌گویند: «ما به همه آن ایمان آوردیم؛ همه از طرف پروردگار ماست» و جز صاحبان عقل،

الْأَلْبَابِ ۱۳) رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ

مستکبر نمی‌شوند. (می‌گویند) «پروردگار! دلها پیمان را، بعد از آنکه ما را هدایت کردی، (از راه حق) منحرف مگردان؛ و از سوی خود، رحمتی بر ما ببخش، زیرا تو بخشنده‌ای؛

۱۴) رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَرَبِّ فِيهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِعَادَ ۱۵)

پروردگار! تو مردم را برای روزی که نزدیدی در آن نیست، جمع خواهی کرد؛ زیرا خداوند از وعده خود تخلف نمی‌کند، اما به تو و رحمتت، و به وعده راستگیزان ایمان داریم»

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ هُمْ

تسروتها و فرزندان کسانی که کافر شدند، نمی تواند آنان را از عتاب خداوند باز دارد؛ (در کفر، راهی بخشد) و آنان خود،

هُمْ وَقَوْمُ النَّارِ ﴿١٠﴾ كَذَّابٍ آلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا

آتشگیره دوزخند. ﴿امامت آنان در تکرار و تحریف مخابره﴾ همچون عادت آل فرعون و کسانی است که پیش از آنها بودند؛ آیات ما را تکذیب کردند، و خداوند

فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ ۗ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١١﴾ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَتُغْلَبُونَ

آنها را به (بهره) گناهانشان گرفت؛ و خداوند، سخت کیفر است. ﴿به آنها که کافر شدند بگو: هر پیروزی خود در جنگ اخذ، شده تپشند﴾، بزودی مغلوب خواهید شد؛

وَتُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٢﴾ قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِئَتَيْنِ الْتَقَتَا

وایس، در سغیرا به سوی جهنم، محشور خواهید شد، و چه بد جایگاهی است! ﴿در دو گروهی که در میان جنگ بدر، با هم رو به رو شدند، نشانه در درس سرتی برای شما بود؛

فِيئَةٌ تَقَاتَلَتْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأُخْرَىٰ كَافِرَةٌ يَرَوْنَهُمْ مِثْلَهُمْ رَأَى الْأَعْيُنِ

یک گروه، در راه خدا نبرد می کردند؛ و جمع دیگری که کافر بودند، (در راه شیطان و بد) در حالی که آنها (گروه مؤمنان) را با چشم خود، دو برابر آنچه بودند، می دیدند.

وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصْرِهِ ۗ مَنْ يَشَاءُ إِن فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةٌ لِّأُولِي الْأَبْصَارِ

و این خود عاملی برای وحشت و شکست آنها شد؛ و خداوند، هر کس را بخواهد در شبانه بهانه، با یاری خود، تایید می کند. در این، عبرتی است برای بینایان.

﴿١٣﴾ زِينَةَ النَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ

﴿محببت امور مادی، از زنان و فرزندان و اموال سنگفت از طلا و نقره و اسبهای ممتاز

مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرْثِ ۗ ذَٰلِكَ

و چهارپایان و زراعت، در نظر مردم جلوه داده شده است؛ ﴿در پر تو، ان، آزمایش و تربیت شوند؛ ولی اینها در سورتی که هدف نهایی آدمی را تشکیل دهند؛

مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۗ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَآبِ ﴿١٤﴾ قُلْ أَوْفُوا بِعَهْدِكُمْ بِخَيْرِ

سرما به زندگی پست مادی است؛ و سرانجام نیک؛ و زنده با، جایبان، نزد خداست. ﴿بگو: و آیا شما را از چیزی آگاه کنم که از این سرمایه مادی، بهتر است؟﴾

مِن ذَٰلِكُمْ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ

برای کسانی که پرهیزگاری پیشه کرده اند، (و از این سرمایه، در راه مشروع استفاده می کنند) در نزد پروردگارشان، باغبانی است که نهراها از پای درختانش می گذرد؛

فِيهَا وَأَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿١٥﴾

همیشه در آن خواهند بود؛ و همسرانی پاکیزه، و خوشنودی خداوند (حسب آنهاست) و خدا به (سور) بینندگان، بیناست. ﴿

الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّنَا أَمْنَا فَأَغْرَلْنَا ذُنُوبَنَا وَوَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٦﴾

همان کسانی که می‌گویند: «پسروردگار! ما ایمان آورده‌ایم؛ پس گناهان ما را بیامرز، و ما را از عذاب آتش نگاهدار.»

الضَّالِّينَ وَالضَّالِّينَ وَالضَّالِّينَ وَالضَّالِّينَ وَالضَّالِّينَ وَالضَّالِّينَ وَالضَّالِّينَ وَالضَّالِّينَ وَالضَّالِّينَ وَالضَّالِّينَ

همانها که در برابر مشکلات و در مسیر لغات و ترک گناه استقامت می‌ورزند؛ راستگو هستند؛ در برابر خدا خضوع و در راه با اتفاق می‌کنند؛ در سحرگاهان، استغفار می‌نمایند.

﴿١٧﴾ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ

خداوند، گواهی می‌دهد که معبودی جز او نیست؛ و فرشتگان و صاحبان دانش، به توبه می‌گواهی می‌دهند؛ در حالی که (نمایند) قیام به عدالت دارد؛ معبودی جز او نیست.

إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ

که هم توانا و هم حکیم است. دین در نزد خدا، اسلام (و تسلیم بودن در برابر حق) است. و کسانی که کتاب آسمانی به آنان داده شد.

الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكْفُرْ

اختلافی در آن ایجاد نکردند، مگر بعد از آگاهی و علم، آن هم بخاطر ظلم و ستم در میان خود؛ و هر کس به آیات خدا کفر ورزد.

بَيَّاتٍ اللَّهُ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٩﴾ فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسَلْتُ وَجْهَ اللَّهِ

خدا به حساب او می‌رسد؛ زیرا خداوند، سریع الحساب است. اگر با تو، به گفتگو و ستیز برخیزند، بگو: «من و پیروانم، در برابر خداوند (و فرمان او)، تسلیم شده‌ایم»

وَمَنْ اتَّبَعَنِي وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ ءَأَسَلْتُمْ فَإِنْ أَسَلْتُمْ فَقَدْ

و به آنها که اهل کتاب هستند [یهود و نصاری] و بی‌سوادان [مشرکان] بگو: «آیا شما هم تسلیم شده‌اید؟» اگر (در برابر فرمان و منق حق) تسلیم شوند، هدایت می‌یابند؛

أَهْتَدُوا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاءُ وَاللَّهُ بِصِيرَتِهِمْ بِالْعِبَادِ ﴿٢٠﴾ إِنَّ الدِّينَ

و اگر سرپیچی کنند، (فردان میان) زیر پر تو، تنها ابلاغ رسالت است؛ و خدا نسبت به اعمال و مقادیر بندگان، بیناست. کسانی که

يَكْفُرُونَ بَيَّاتٍ اللَّهُ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّيْنَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ

نسبت به آیات خدا کفر می‌ورزند و پیامبران را به ناحق می‌کشند، و (ب) مردمی را که

يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢١﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ

امر به عدالت می‌کنند به قتل می‌رسانند، به کیفر دردناک (ب) بشارت ده؛ آنها کسانی هستند که

حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَالُهُمْ مِّنْ نَّصِيرِينَ ﴿٢٢﴾

اعمال (ب) بکنان بخاطر این معاصی بزرگ، در دنیا و آخرت تباه شده، و یاور و مددکار (و نصرت‌دهنده) ندارند.

الَّذِينَ أُوْتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُدْعَوْنَ إِلَى كِتَابِ اللَّهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ

آیا ندیدی کسانی را که بهره‌ای از کتاب (اسلام) داشتند، به سوی کتاب الهی دعوت شدند تا در میان آنها داوری کنند، سپس گروهی

يَتَوَلَّى فَرِيقٌ مِّنْهُمْ وَهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَن تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا

از آنان، با اصرار روی می‌گردانند، در حالی که در قبول حق اعراض دارند! ﴿۲۳﴾ این عمل آنها، به خاطر آن است که می‌گفتند: «آتش (دوزخ) جز چند روزی به ما نمی‌رسد»

مَعْدُودَاتٍ وَعَرَّهَمُ فِي دِينِهِمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ فَكَيْفَ إِذَا جَمَعْنَاهُمْ لِيَوْمٍ

این افترا (دروغی که به خدا بسته بودند) آنها را در دینشان مغرور ساخت (و گرفتار انواع گناهان شدند) پس چگونه خواهند بود هنگامی که آنها را برای روزی

لَّارْتَبَ فِيهِ وَوُفِيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ قُلْ

که [روز رستاخیز] شکی در آن نیست جمع کنیم، و به هر کس آنچه (از اعمال برای خود) فراهم کرده، بطور کامل داده شود؟ و به آنها ستم نخواهد شد. ﴿۲۵﴾ بگو:

اللَّهُمَّ مَلِكَ الْمَلِكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَن تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّن تَشَاءُ وَتُعْزِزُ مَن

«بار الهی! ای مالک حکومتها! به هر کس بخواهی، حکومت می‌بخشی؛ و از هر کس بخواهی، حکومت را می‌گیری؛ هر کس را بخواهی، عزت می‌دهی؛

تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٦﴾ تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَ

و هر که را بخواهی خوار می‌کنی، تمام خوبیها به دست توست؛ تو بر هر چیزی قادری. ﴿۲۶﴾ شب را در روز داخل می‌کنی، و

تُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَمِيتِ وَتُخْرِجُ الْمَمِيتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَن

روز را در شب؛ و زنده را از مرده بیرون می‌آوری، و مرده را از زنده؛ و به هر کس بخواهی،

تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢٧﴾ لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَ

بدون حساب، روزی می‌بخشی. ﴿۲۷﴾ افراد با ایمان نباید به جای مومنان، کافران را دوست و سرپرست خود انتخاب کنند؛ و

مَن يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَن تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاتَهُ وَيَحْذَرُكُمْ

هر کس چنین کند، هیچ رابطه‌ای با خدا ندارد؛ مگر اینکه از آنها بپرهیزید (و به خاطر هدفهای مهمی تبه کنید). خداوند شما را از (تفرقی) خود، برحذر می‌دارد؛

اللَّهُ نَفْسَهُ، وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٢٨﴾ قُلْ إِن تَخَفُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ بُدُّوهُ

و بازگشت (شما) به سوی خداست. ﴿۲۸﴾ بگو: «اگر آنچه را در سینه‌های شماست، پنهان دارید یا آشکار کنید،

يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَيَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

خداوند آن را می‌داند؛ و (بجز) از آنچه در آسمانها و زمین است، آگاه می‌باشد؛ و خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۲۹﴾

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا

روزی که هر کس آنچه را از کار نیک انجام داده، حاضر می‌بیند؛ و آرزو می‌کند میان او،

وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣٠﴾ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ

و آنچه از اعمال بد انجام داده، فاصله زمانی زیادی باشد. خداوند شما را از نگرانی خودی، برحذر می‌دارد؛ و در میان حال، خدا نسبت به همه بندگانش، مهربان است. * بگو:

تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾ قُلْ

اگر خدا را دوست می‌دارید، از من پیروی کنید؛ تا خدا (بر) شما را دوست بدارد؛ و گناهانتان را ببخشد؛ و خدا آمرزنده مهربان است. * بگو:

أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكٰفِرِينَ ﴿٣٢﴾ ﴿٣٢﴾ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ

از خدا و فرستاده (ش)، اطاعت کنید؛ و اگر سرپیچی کنید، خداوند کافران را دوست نمی‌دارد. * خداوند،

ءَادَمَ وَنُوحًا وَءَالَ إِبْرٰهِيْمَ وَءَالَ عِمْرٰنَ عَلَي الْعٰلَمِيْنَ ﴿٣٣﴾ ذُرِّيَّةً بَعْضُهُمْ مِنْ بَعْضٍ

آدم و نوح و آل ابراهیم و آل عمران را بر جهانیان برتری داد. * آنها فرزندان دردمندی بودند که در نظر پسر و تنای نسبت، بعضی از بعضی دیگر گرفته شده بودند؛

وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ اِذْ قَالَتْ اٰمْرٰتُ عِمْرٰنَ رَبِّ اِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا

و خداوند، شنوا و داناست. * به یاد آورید هنگامی را که همسر «عمران» گفت: «خداوند! آنچه را در رحم دارم، برای تو نذر کردم، که «محرّر» (آزاد) برای خدمت خدای تو باشد.

فَتَقَبَّلَ مِنِّي اِنَّكَ اَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٥﴾ فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ اِنِّي وَضَعْتُهَا اُنْثٰى وَاللَّهُ

از من بپذیر، که تو شنوا و دانایی. * ولی هنگامی که او را به دنیا آورد، (او را دختر یافت) گفت: «خداوند! من او را دختر آوردم - ولی خدا

اَعْمُرُ بِمَا وَضَعْتَ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْاُنْثٰى وَ اِنِّي سَمِيْتُهَا مَرْيَمَ وَ اِنِّي اَعِيذُهَا بِكَ

از آنچه او به دنیا آورده بود، آگاهتر بود - و پسر، همانند دختر نیست. (دختر نمی‌تواند وظیفه خدمتگزاری معبد را همانند پسر انجام دهد) من او را مریم نام گذاردم؛ و او

وَ ذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيْمِ ﴿٣٦﴾ فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَاَنْبَتَهَا نَبَاتًا

و فرزندانش را از دوسوهای شیطان رانده شده، در پناه تو قرار می‌دهم. * خداوند، او [مریم] را به طرز نیکویی پذیرفت؛ و به طرز شایسته‌ای، او را رویانید (و پرورش داد)؛

حَسَنًا وَاكْفَلَهَا زَكَرِيَّا كَلَّمَآ دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ يٰمَرْيَمُ

و کفالت او را به «زکریا» سپرد. هر زمان زکریا وارد محراب او می‌شد، غذای مخصوصی در آن جا می‌دید. از او پرسید: «ای مریم!

اِنِّي لَلِيْ هٰذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٧﴾

این را از کجا آورده‌ای؟! گفت: «این از سوی خداست. خداوند به هر کس بخواهد، بی حساب روزی می‌دهد. *

هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ

در آنجا بود که زکریا، با استعانه آن همه شایستگی در مرید، پروردگار خویش را خواند و عرض کرد: «خداوند! از طرف خود، فرزند پاکیزه‌ای (بزرگوار) به من عطا فرما که تو

الدُّعَاءِ ﴿٣٨﴾ فَادَّاتُهُ الْمَلَكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيحْيَى

دعا را می شنوی. و هنگامی که او در محراب ایستاده، مشغول نیایش بود، فرشتگان او را صدا زدند که: «خدا تو را به «یحیی» بشارت می دهد؛

مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٣٩﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي

اتساقی که کلمه خدا [«مسیح»] را تصدیق می کند؛ و رهبر خواهد بود؛ و از هوسهای سرکش برکنار، و پیامبری از صالحان است.» او عرض کرد: «پروردگار! چگونه

يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَقَدْ بَلَغَنِيَ الْكِبَرُ وَامْرَأَتِي عَاقِرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا

ممکن است فرزندی برای من باشد، در حالی که پیری به سراغ من آمده، و همسر من نازا است؟» فرمود: «بدین گونه خداوند هر کاری را خواهد

يَشَاءُ ﴿٤٠﴾ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ آيَتُكَ الْأَتُّ كَلِمَ النَّاسِ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا

انجام می دهد.» (ترجمه) عرض کرد: «پروردگار! نشانه‌ای برای من قرار ده.» گفت: «نشانه تو آن است که سه روز، جز به اشاره و

رَمْزًا وَادَّكُرَّ رَبُّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَرِ ﴿٤١﴾ وَإِذْ قَالَتِ الْمَلَكَةُ

رمز، با مردم سخن نخواهی گفت، (در زبان تو، از نام می‌فست) پروردگار خود را بسیار یاد کن! و به هنگام صبح و شام، او را تسبیح بگو! و هنگامی که فرشتگان گفتند:

يَمْرِيْمُ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَأَصْطَفَاكِ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ ﴿٤٢﴾ يَمْرِيْمُ

ای مریم! خدا تو را برگزیده و پاک ساخته؛ و بر تمام زنان جهان، برتری داده است. ای مریم! به شکره این نعمت

أَفْتِي لِرَبِّكِ وَأَسْجُدِي وَأَرْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿٤٣﴾ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ

برای پروردگار خود، خضوع کن و سجده بجا آور و با رکوع کنندگان، رکوع کن! «ای پروردگار! این، از خبرهای غیبی است که به تو وحی می کنیم؛

إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَقُولُ أَقْلَمُهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا كُنْتَ

و تو در آن هنگام که قلمهای خود را بر آن فرود می‌آوردی، به آب می‌افکندند تا کدام یک کفالت و سرپرستی مریم را عهده‌دار شود، و (بزرگوار) به هنگامی که

لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٤﴾ إِذْ قَالَتِ الْمَلَكَةُ يَمْرِيْمُ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ

با هم کشمکش داشتند، حضور نداشتی؛ (در همه اینها، از راه وحی به تو گفته شد) هنگامی که فرشتگان گفتند: «ای مریم! خداوند تو را به کلمه‌ای [«وجود با عظمتی»]

مِنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٥﴾

از طرف خودش بشارت می دهد که نامش «مسیح، عیسی پسر مریم» است؛ در حالی که در این جهان و جهان دیگر، صاحب شخصیت خواهد بود؛ و از مقربان (همی) است. و

وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٤٦﴾ قَالَتْ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ

با مردم، در گاهواره و در حالت کهنوت (و میسازد) سخن خواهد گفت؛ و از شایستگان است. ﴿نبره﴾ گفت: «پروردگارا چگونه ممکن است فرزندی

لی ولد و لم یمسسنی بشر» قال كذلك الله یخلق ما یشاء إذا قضی امرًا فانما یقول

برای من باشد، در حالی که انسانی یا من تماس نگرفته است؟» فرمود: «خداوند، این گونه هر چه را بخواهد می آفریند. هنگامی که چیزی را مقرر دارد، فقط

له، کن فیکون ﴿٤٧﴾ و یعلمه الکتب و الحکمة و التوراة و الإنجیل ﴿٤٨﴾

به آن می گوید: «موجود باش!» آن نیز فوراً موجود می شود. ﴿و به او، کتاب و دانش و تورات و انجیل، می آموزد.﴾

و رسولا إلى بنی اسرائیل یل أنى قد جئتکم بآیة من ربکم أنى أخلق لکم من

و «و راه بیان رسول و فرستاده به سوی بنی اسرائیل (فرموده) که به آنها می گوید: من نشانه‌ای از طرف پروردگار شما، برایتان آورده‌ام:

الطین کهیئة الطیر فانفخ فیہ فیکون طیرا بإذن الله و أبرئ الأکمه و

من از گل، چیزی به شکل پرند می سازم؛ سپس در آن می دمم و به فرمان خدا، پرنده‌ای می گردد. و به اذن خدا، کور مادر زاد و

الآبرص و أخی الموتی بإذن الله و أنبتکم بماتات کون و ما تدخرون فی

میتلابان به برص [= پسی] را بهبودی می بخشم؛ و مردگان را به اذن خدا زنده می کنم؛ و از آنچه می خورید، و در خانه‌های خود ذخیره می کنید، به شما خیر می دهد؛

بیوتکم إن فی ذلک لآیة لکم إن کنتم مؤمنین ﴿٤٩﴾ و مصدقا لما بین یدی

مسئما در اینها، نشانه‌ای برای شماست، اگر ایمان داشته باشید. ﴿و آنچه را پیش از من

من التوراة و لأحد لکم بعض الذی حرّم علیکم و جئتکم بآیة من

از تورات بوده، تصدیق می کنم؛ و (بندار) تا پارهای از چیزهایی را که بر شما حرام شده، (بندگن) گوشت پستی از چهارپایان و ماهیها، حلال کنم؛ و نشانه‌ای از

ربکم فاتقوا الله و اطیعون ﴿٥٠﴾ إن الله ربی و ربکم فاعبدوه هذّا صراط

طرف پروردگار شما، برایتان آورده‌ام؛ پس از خدا بترسید، و مرا اطاعت کنید. ﴿خداوند، پروردگار من و پروردگار شماست؛ او را بپرستید نه من، و نه چیز دیگر. این است

مستقیم ﴿٥١﴾ فلما أحس عیسی منهم الکفر قال من أنصاری إلى الله

راه راسته. ﴿هنگامی که عیسی از آنان احساس کفر (و مخالفت) کرد، گفت: «کیست که باور من به سوی خدا (برای تبلیغ این) آورد؟»

قال الحواریون نحن أنصار الله ءأمنّا بالله و أشهد بأننا مسلمون ﴿٥٢﴾

حواریان [= شاگردان مخصوص او] گفتند: «ما باوران خدایم؛ به خدا ایمان آوردیم؛ و تو (سزا) گواه باش که ما اسلام آورده‌ایم.﴾

رَبَّنَا آمَنَّا بِمَا أَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٣﴾ وَ

پروردگارا! به آنچه نازل کرده‌ای، ایمان آوردیم و از فرستاده تو پیروی نمودیم؛ ما را در زمره گواهان بنویس. ﴿۵۳﴾ و نامشمن مسیح، برای نابودی او

مَكْرُؤًا وَمَكْرًا لِلَّهِ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِبِينَ ﴿٥٤﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ يَعْيسَى ابْنِي مَرْيَمَ

نقشه کشیدند؛ و خداوند برای حنذا او ایستاد، چاره‌جویی کرد؛ و خداوند بهترین چاره‌جویان است. ﴿۵۴﴾ هنگامی را که خدا به عیسی فرمود: «من تو را برمی‌گیرم

وَرَأْفَعُكَ إِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ

و به سوی خود، بالا می‌برم و تو را از کسانی که کافر شدند، پاک می‌سازم؛ و کسانی را که از تو پیروی کردند،

كَفَرُوا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ ثُمَّ إِلَىٰ مَرْجِعِكُمْ فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ

تا روز رستاخیز، برتر از کسانی که کافر شدند، قرار می‌دهم؛ سپس بازگشت شما به سوی من است و در میان شما، در آنچه اختلاف داشتید،

تَخْلِفُونَ ﴿٥٥﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأَعَذِبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَ

داوری می‌کنم. ﴿۵۵﴾ اما آنها که کافر شدند، او پس از شستن حق، آن را بکار آورند؛ در دنیا و آخرت، آنان را مجازات دردناکی خواهیم کرد؛

مَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ

و برای آنها، یاورانی نیست. ﴿۵۶﴾ اما آنها که ایمان آوردند، و اعمال صالح انجام دادند، خداوند پاداش آنان را بطور کامل خواهد داد؛

أَجْرَهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾ ذَلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَالذِّكْرِ

و خداوند، ستمکاران را دوست نمی‌دارد. ﴿۵۷﴾ اینها را که بر تو می‌خوانیم، از نشانه‌ها در حنثت تو است، و یادآوری

الْحَكِيمِ ﴿٥٨﴾ إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ

حکیمانه است. ﴿۵۸﴾ مثل عیسی در نزد خدا، همچون آدم است؛ که او را از خاک آفرید، و سپس به او فرمود: «موجود باش!» او هم فوراً موجود شد.

كُنْ فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَاتَكُنْ مِنَ الْمُحَرِّينَ ﴿٦٠﴾ فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ

بشریان، ولادت مسیح بدون پدر، هرگز دلیل بر الوهیت او نیست. ﴿۵۹﴾ اینها حقیقتی است از جانب پروردگار تو؛ بنابراین، از تردیدکنندگان مباش. ﴿۶۰﴾ هر گاه بعد از علم

بَعْدَ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَابْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَ

و دانشی که به تو رسیده، (با) کسانی با تو به ستیز برخیزند، بگو: «بیایید ما فرزندان خود را دعوت کنیم، شما هم فرزندان خود را؛ ما زنان خویش را دعوت نماییم،

أَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ ﴿٦١﴾

شما هم زنان خود را؛ ما از نفوس خود دعوت کنیم، شما هم از نفوس خود؛ آنگاه مباحله کنیم؛ و لعنت خدا را بر دروغگویان قرار دهیم. ﴿۶۱﴾

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَصَصُ الْحَقُّ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٢﴾

این همان سرگذشت واقعی اسبج است. (و اما تعالی هم چون الوهیت او را فرزند خدا بودنش بر اساس است) و هیچ معبودی، جز خداوند یگانه نیست؛ و خداوند توانا و حکیم است. *

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٦٣﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ

اگر بنا این شواهد روشن، باز هم از پذیرش حق روی گردانند، بدان که طالب حق نیستند، یا خداوند از مفسده جوین. آگاه است * بگو: ای اهل کتاب! بیایید به سوی سخنی که

بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا

میان ما و شما یکسان است؛ که جز خداوند یگانه را نپرستیم و چیزی را همتای او قرار ندهیم؛ و بعضی از ما، بعضی دیگر را -

أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٦٤﴾ يَا أَهْلَ

غیر از خدای یگانه - به خدایی نپذیرد. هر گاه * (این دعوت) سر باز زنند، بگویند: «گواه باشید که ما مسلمانیم» * ای اهل کتاب!

الْكِتَابِ لِمَ تُحَاجُّونَ فِي إِبْرَاهِيمَ وَمَا أُنزِلَتِ التَّوْرَةُ وَالْإِنْجِيلُ إِلَّا مِنْ

چرا درباره ابراهیم، گفتگو و نزاع می کنید (و هر کتاب، او را پیرو این خودتان معرفی سر نیاورد؟! در حالی که تورات و انجیل، بعد از او نازل شده است).

بَعْدِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٥﴾ هَاتِنْتُمْ هَتُولَاءِ حَاجَجْتُمْ فِيمَا لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ فَلِمَ

ایا اندیشه نمی کنید؟! * شما کسانی هستید که درباره آنچه نسبت به آن آگاه بودید، گفتگو و ستیز کردید؛

تُحَاجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ

چرا درباره آنچه آگاه نیستید، گفتگو می کنید؟! و خدا می داند، و شما نمی دانید. * ابراهیم

يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٦٧﴾ إِنَّ أَوْلَى

نه یهودی بود و نه نصرانی؛ بلکه موخدی خالص و مسلمان بود؛ و هرگز از مشرکان نبود. * سزاوارترین

النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لَلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٨﴾

مردم به ابراهیم، آنها هستند که از او پیروی کردند، و همچنین این پیامبر و کسانی که به او ایمان آورده اند * همه سزاوارترند؛ و خداوند، ولی و سرپرست مومنان است. *

وَدَّتْ طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَو يُضِلُّوكُمْ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ

جمعی از اهل کتاب * (بپسندید، دوست داشتند) (و از روی سرگردانی) شما را گمراه کنند؛ آنها گمراه نمی کنند مگر خودشان را، و نمی فهمند!

﴿٦٩﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٧٠﴾

* ای اهل کتاب! چرا به آیات خدا کافر می شوید، در حالی که به درستی آن گواهی می دهید؟! *

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْفُرُونَ بِالْحَقِّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٧١﴾

اهل كتاب! چرا حق را با باطل (سرابزید یا مشتبه می‌کنید) تا دیگران گمراه شوند، و حقیقت را پوشیده می‌دارید در حالی که می‌دانید؟ ﴿۷۱﴾

وَقَالَتْ طَافِيَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ ءَامِنُوا بِالَّذِي أُنزِلَ عَلَيَّ الَّذِينَ ءَامِنُوا وَجِهَ النَّهَارِ

و جمعی از اهل کتاب «از یهود گفتند: «ببروید در ظاهر» به آنچه بر مومنان نازل شده، در آغاز روز ایمان بیاورید؛ و در پایان روز،

وَكَفَرُوا ءَاخِرَهُ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَا تَتُومِنُوا إِلَّا لِمَنْ تَبِعَ دِينَكُمْ قُلْ إِنَّ الْهُدَىٰ

کافر شوید در بازگردید؛ شاید آنها «از این خود باز گردند» در این نوحه تالی است که آنها را متزلزل سازد. ﴿۷۲﴾ و جز به کسی که از این شما پیروی می‌کند، ایمان نیاورید. بگو:

هُدَىٰ اللَّهُ أَنْ يُؤْتِيَ أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيتُمْ أَوْ يُحَاجُّوكُمْ عِنْدَ رَبِّكُمْ قُلْ إِنْ الْفَضْلُ بِيَدِ

«هدایت، هدایت الهی است! انصاف کنید؛ به کسی هدایت شما (کتاب اسمی) داده می‌شود، یا اینکه می‌توانند نزد خدایتان، با شما بحث کنند»، بگو: «فضل به دست خداست؛

اللَّهُ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ يَخْصُ بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ

و به هر کس بخواهد، او شایسته بخشد؛ می‌دهد؛ و خداوند، دارای مواهب گسترده و آگاه «از موارد شایسته آن است». ﴿۷۳﴾ هر کس را بخواهد، ویژه رحمت خود می‌کند؛ و خداوند،

ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾ وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَن إِنْ تَأْمَنَهُ بِقِنطَارٍ يُؤَدِّهِ

دارای مواهب عظیم است. ﴿۷۴﴾ و در میان اهل کتاب، کسانی هستند که اگر تروت زیادی به رسم اصابت به آنها بسیاری،

إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَن إِنْ تَأْمَنَهُ بِدِينَارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمَّتْ عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ

به تو باز می‌گردانند؛ و کسانی هستند که اگر یک دینار هم به آنان بسیاری، به تو باز نمی‌گردانند؛ مگر تا زمانی که بالای سر آنها ایستاده (و بر آنها سلف) باشی. این

بِأَنَّهُمْ قَالُوا أَلَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيَّتَيْنِ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

بخاطر آن است که می‌گویند: «ما در برابر امّیین [غیر یهود]، مسؤول نیستیم»، و بر خدا دروغ می‌بندند؛ در حالی که می‌دانند «این سخن دروغ است».

﴿٧٥﴾ بَلَىٰ مَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ ءَاتَقَىٰ فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ

«آری، کسی که به پیمان خود وفا کند و پرهیزگاری پیشه نماید، (خدا) او را دوست می‌دارد؛ زیرا خداوند پرهیزگاران را دوست دارد. ﴿۷۶﴾ کسانی که

بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَنَهُمْ ثَمَنًا قَلِيلًا أَوْ لَتِيكًا لِأَخْلَقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ

پیمان الهی و سوگندهای خود به نام سلف، را به بهای ناچیزی می‌فروشند، آنها بهره‌ای در آخرت نخواهند داشت؛

اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾

و خداوند با آنها سخن نمی‌گوید و به آنان در قیامت نمی‌نگرد و آنها را «زکّی» پاک نمی‌سازد؛ و عذاب دردناکی برای آنهاست. ﴿۷۷﴾

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلْوُونَ أَلْسِنَتَهُم بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ وَمَاهُو

در میان آنها [یهود] کسانی هستند که به هنگام تلاوت کتاب (عهد) زبان خود را چنان می‌گردانند که گمان کنید (چیز را) می‌خوانند، از کتاب (عهد) است:

مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَاهُو مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى

در حالی که از کتاب (عهد) نیست! او با سحر است! می‌گویند: «آن از طرف خداست» با اینکه از طرف خدا نیست، و به خدا دروغ می‌پندند

اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾ مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ

در حالی که می‌دانند! برای هیچ بشری سزاوار نیست که خداوند، کتاب آسمانی و حکم

وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ كُونُوا رَبَّانِيِّنَ

و نبوت به او دهد سپس او به مردم بگوید: «غیر از خدا، مرا پرستش کنید!» بلکه (سزاوار سلام او این است که بگوید) «مردمی الهی باشید،

بِمَا كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا

آن گونه که کتاب خدا را می‌آموختید و درس می‌خواندید. (غیر از خدا را پرستش نکنید) و نه اینکه به شما دستور دهد که

الْمَلَكَةَ وَالنَّبِيَّاتِ أَرْبَابًا أَيُّكُمْ بِالْكَفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨٠﴾ وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ

فرشتگان و پیامبران را، پروردگار خود انتخاب کنید. آیا شما را، پس از آنکه مسلمان شدید، به کفر دعوت می‌کند؟! و به خاطر بی‌ایمانی هنگامی را که خداوند،

مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَّا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ

از پیامبران (و پیروان الهه)، پیمان مؤتد گرفت، که هر گاه کتاب و دانش به شما دادم، سپس پیامبری به سوی شما آمد

مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ، وَلَتَنْصُرُنَّهُ، قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ

که آنچه را با شماست تصدیق می‌کنند، به او ایمان بیاورید و او را یاری کنید! (عهد) به آنها گفت: «آیا به این موضوع، اقرار دارید؟ و بر آن، پیمان مؤتد بستید؟»

إِصْرِي قَالُوا أَأَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨١﴾ فَمَنْ تَوَلَّىٰ بَعْدَ

گفتند: «اقرار دارید؟» (عهد) به آنها گفت: «پس گواه باشید! و من نیز با شما از گواهانم.» پس کسی که

ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٨٢﴾ أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ

بعد از این (پیمان محکم)، روی گردانید، فاسق است. آیا آنها غیر از آیین خدا می‌طلبند؟! (پس او همین اسلام است)

مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

و تمام کسانی که در آسمانها و زمین هستند، از روی اختیار یا از روی اجبار، در برابر فرمان او تسلیمند؛ و همه به سوی او بازگردانده می‌شوند.

قُلْ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ

بگو: «به خدا ایمان آوردیم؛ و (مجتنب) به آنچه بر ما و بر ابراهیم و اسماعیل و اسحاق

و يَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفْرِقُ

و یعقوب و اسباط نازل گردیده؛ و آنچه به موسی و عیسی و (بعضی) پیامبران، از طرف پروردگارشان داده شده است؛

بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَنْ يَتَّبِعْ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ

ما در میان هیچ یک از آنان فرقی نمی‌گذاریم؛ و در برابر فرمان او تسلیم هستیم. * و هر کس جز اسلام را تسلیم در برابر فرمان حق، آیینی برای خود انتخاب کند،

يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِرِينَ ﴿٨٥﴾ كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا

از او پذیرفته نخواهد شد؛ و او در آخرت، از زیانکاران است. * چگونه خداوند جمعیتی را هدایت می‌کند که

بَعْدَ إِيمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ الرُّسُولَ حَقٌّ وَجَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي

بعد از ایمان و گواهی به حقیقت رسول و آمدن نشانه‌های روشن برای آنها، کافر شدند؟! و خدا،

الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٦﴾ أُولَٰئِكَ جَزَاءُهُمْ أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ

جمعیت ستمکاران را هدایت نخواهد کرد! * کیفر آنها، این است که لعن در طرف خداوند و فرشتگان

وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٨٧﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ

و مردم همگی بر آنهاست. * همواره در این لعن در طرف و نفرین می‌مانند؛ مجازاتشان تخفیف نمی‌یابد؛ و به آنها سهلت داده نمی‌شود.

﴿٨٨﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٨٩﴾ إِنَّ

* مگر کسانی که پس از آن، توبه کنند و اصلاح نمایند؛ (و در مقام جبران گناهان گذشته بایند) زیرا خداوند، آمرزنده و بخشنده است. * کسانی که

الَّذِينَ كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ ثُمَّ أَزْدَادُوا كُفْرًا لَنْ نُقْبَلَ تَوْبَتَهُمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ

پس از ایمان کافر شدند و سپس بر کفر (دورا) افزودند، هیچ گاه توبه آنان، (که از روی ناچاری یا در استهانه صرف صورت می‌گیرد) قبول نمی‌شود؛ و آنها

الضَّالُّونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مِلَّةٌ

گمراهان (بغی) اند. * کسانی که کافر شدند و در حال کفر از دنیا رفتند، اگر چه روی زمین پر از طلا باشد، و آن را بعنوان فدیه (معمولاً اسلحه به خویش) بپردازند،

أَلَّا تَرْضَىٰ ذَهَبًا وَلَوْ أُفْتَدِيَ بِهِ ؕ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٩١﴾

هرگز از هیچ یک آنها قبول نخواهد شد؛ و برای آنان، مجازات دردناک است؛ و یاورانی ندارند. *

لَنْ نَسْأَلَهُمُ الْجِزْيَةَ وَنَخْلُقُوا سُخْرِيًّا مِنْهُمْ وَإِنِ اتَّخَذُوا آلِهَةً مِثْلِي فَاعْبُدُوا إِلَٰهَهُمْ إِنَّا وَكَلْتُ الْأَعْيُنَ عَلَىٰ إِيْمَانِهِمْ لِيَرْحَمَهُم بَلْ كَانَ قُرْآنُهُمْ يُعْذِرُ لِمَأْسَاظِهِمْ لَوْلَا أَلْفَاظُ الْقُرْآنِ سَمِيعَةً لِّلْمُتَدَبِّرِينَ ﴿٩٢﴾

هرگز به (حقیقت) نیکوکاری نمی‌رسید مگر اینکه از آنچه دوست می‌دارید، (براه خدا) انفاق کنید؛ و آنچه انفاق می‌کنید، خداوند از آن آگاه است. ﴿۹۲﴾

﴿٩٣﴾ كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حِلالًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَائِيلُ عَلَىٰ نَفْسِهِ مِنْ

همه غذاها (ی پاک) بر بنی اسرائیل حلال بود، جز آنچه اسرائیل (میلوب) پیش از نزول تورات، بر خود تحریم کرده بود؛ (مانند گوشت شتر که برای او ضرر داشت)

قَبْلِ أَنْ تَنْزَلَ التَّوْرَةُ قُلْ فَأَتُوا بِالتَّوْرَةِ فَإِنِ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٣﴾ فَمَنْ

بگو: «اگر راست می‌گویید تورات را بیاورید و بخوانید!» (این نسخه‌ای که به پاسور پیشین می‌دهید، حتی در تورات تعریف شده نیست) ﴿۹۳﴾ بنابراین، آنها که

أَفْتَرَىٰ عَلَىٰ اللَّهِ الْكُذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩٤﴾ قُلْ صَدَقَ اللَّهُ

بعد از این به خدا دروغ می‌بندند، مستمگرند! زیرا از روی علم و عمد چنین می‌کنند. ﴿۹۴﴾ بگو: «خدا راست گفته (و اینها در آیین پاک ابراهیم نبوده است).

فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٥﴾ إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ

بنابراین، از آیین ابراهیم پیروی کنید، که به حق گرایش داشت، و از مشرکان نبوده. ﴿۹۵﴾ نخستین خانه‌ای که برای مردم در پیش خداوند قرار داده شد.

لِلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ ﴿٩٦﴾ فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ

همان است که در سرزمین مکه است؛ که پربرکت، و مایه هدایت جهانیان است. ﴿۹۶﴾ در آن، نشانه‌های روشن، (در جمله) مقام ابراهیم است؛ و هر کس

دَخَلَهُ كَانَ ءَامِنًا وَ لِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ

داخل آن [خانه خدا] شود در امان خواهد بود؛ و برای خدا بر مردم است که آهنگ خانه (آن) کنند، آنها که توانایی رفتن به سوی آن دارند و هر کس کفر ورزد (و حج را نرسد)

اللَّهُ عَنِّي عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٩٧﴾ قُلْ يَتَّهَلُّوا الْكِتَابَ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ شَهِيدٌ

به خود زبان رسانده، خداوند از همه جهانیان، بی‌نیاز است. ﴿۹۷﴾ بگو: «ای اهل کتاب! چرا به آیات خدا کفر می‌ورزید؟ و خدا گواه است

عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٨﴾ قُلْ يَتَّهَلُّوا الْكِتَابَ لِمَ تَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ مِنْ ءَامَنَ

بر اعمالی که انجام می‌دهید» ﴿۹۸﴾ بگو: «ای اهل کتاب! چرا افرادی را که ایمان آورده‌اند، از راه خدا باز می‌دارید.

تَبْعُونَهَا أَوْ جَاءَ وَأَنْتُمْ شُهَدَاءُ وَمَا اللَّهُ بِغَفْلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٩﴾ يَتَّهَلُّوا الَّذِينَ

و می‌خواهید این راه را کج سازید؟ در حالی که شما به شهادت این راه گواه هستید؛ و خداوند از آنچه انجام می‌دهید، غافل نیست» ﴿۹۹﴾ ای کسانی که

ءَامَنُوا إِنْ تُطِيعُوا قَرِيبًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ ﴿١٠٠﴾

ایمان آورده‌اید! اگر از گروهی از اهل کتاب، (که در نزد شما ایمان یافته‌اند) اطاعت کنید، شما را پس از ایمان، به کفر باز می‌گردانند. ﴿۱۰۰﴾

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ ۗ وَمَنْ يَعْتَصِمِ

و چگونه ممکن است شما کافر شوید یا اینکه در میان من و من بر من نازل شود آیات خدا بر شما خوانده می شود و پیامبر او در میان شماست البتة این به خدایتانست جوید و هر کس

بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٠١﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ ۗ وَلَا

به خدا تمسک جوید، یعنی راست هدا باشد و استقامت است که در میان او راه باشد آن گونه که حق تقوا بر هر کس استوار است مخالفت فرمان خدا بپرهیزد:

تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا ۗ وَاذْكُرُوا

و از دنیا برآید، مگر آنکه مسلمان باشید و همگی به ریسمان خدا - قرآن و اسلام و هر گونه وسیله وحدت - چنگ زنید و پراکنده نشوید و نترسید از خدا را بر خود

نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا ۗ وَ

به یاد آرید که چگونه دشمن یکدیگر بودید، و او میان دلهای شما، الفت ایجاد کرد، و به برکت نعمت او، برادر شدید و

كُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ ۗ لَعَلَّكُمْ

شما بر لب حفره‌ای از آتش بودید، خدا شما را از آن نجات داد؛ این چنین، خداوند آیات خود را برای شما آشکار می سازد؛ شاید پذیرای هدایت

تَهْتَدُونَ ﴿١٠٣﴾ وَلَتَكُنَّ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ

ش - خواهند. * باید از میان شما، جمعی دعوت به نیکی، و امر به معروف و نهی از

الْمُنْكَرِ ۗ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٤﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ

منکر کنند و آنها همان رستگارانند. * مانند کسانی نباشید که پراکنده شدند و اختلاف کردند؛ (ان مس) پس از آنکه

بَعْدَ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ ۗ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٥﴾ يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ

نشانه‌های روشن (برورده) به آنان رسیده و آنها عذاب عظیمی دارند (ان مناب مناب) روزی خواهد بود که چهره‌هایی سفید و چهره‌هایی سیاه می گردد؛

وُجُوهٌ ۗ فَأَمَّا الَّذِينَ أَسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ أَكْفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا

اما آنها که صورت‌هایشان سیاه شده، به آنها لعنت سرخوده آیا بعد از ایمان، (و اعوت و برادر در سایه ان) کافر شدید؟ پس بچشید عذاب را،

كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿١٠٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ أَبْيَضَّتْ وُجُوهُهُمْ ففِي رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

سبب آنچه کفر می ورزیدید؛ و اما آنها که چهره‌هایشان سفید شده، در رحمت خداوند خواهند بود؛ و جاودانه در آن می مانند.

﴿١٠٧﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ ۗ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٨﴾

* اینها آیات خداست؛ که بحق بر تو می خوانیم. و خداوند (مع) ستمی برای (مع) از جهانیان نمی خواهد. *

وَاللَّهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿١٠٩﴾ كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ

و آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، مال اوست؛ و همه کارها، به سوی او بازگردانده می شود، در فرمان ایستاد. شما بهترین امتی بودید

أَخْرَجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُوْمِنُونَ

که به سود انسانها آفریده شده اید؛ چه استقامت امر به معروف و نهی از منکر می کنید و به خدا ایمان دارید.

بِاللَّهِ وَلَوْ أَنَّمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِمَّنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَ

و اگر اهل کتاب، چه چنین سرافراز و امین درخشانی، ایمان آورند، برای آنها بهتر است؛ این نهنه عذبه کسی از آنها با ایمانند؛ و

أَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١١٠﴾ لَنْ يَضُرُّوكُمْ إِلَّا أَذًى وَإِنْ يُقْتَلُوا يَكْفُرُوكُمْ

بیشتر آنها فاسقند. اهل کتاب هرگز نمی توانند به شما زیان برسانند، جز آزارهای مختصر؛ و اگر با شما بیگانه کنند، به شما پشت خواهند کرد؛ او شکست می خوردند.

الْأَذَى بَارِئٌ لَكُمْ لَا يَنْصُرُونَ ﴿١١١﴾ ضَرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذَّلِيلَةُ أَيْنَ مَا ثَقِفُوا إِلَّا بِحَبْلٍ مِنَ اللَّهِ وَ

سپس کسی آنها را یاری نمی کند. هر جا یافت شوند، مهر ذلت بر آنان خورده است؛ مگر با ارتباط به خدا، در تجدید نظر در روش نبسته خود؛ و این

حَبْلٍ مِنَ النَّاسِ وَبَاءُ وَبِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ وَضَرِبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةُ ذَلِكُمْ يُبْغِضُونَ

با ارتباط به مردم او بستگی به این و آن؛ و به خشم خدا، گرفتار شده اند؛ و مهر بیچارگی بر آنها زده شده؛ چرا که آنها

كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقِّ ذَلِكُمْ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا

به آیات خدا، کفر می ورزیدند و پیامبران را به ناحق می کشتند. اینها بخاطر آن است که گناه کردند؛ و

يَعْتَدُونَ ﴿١١٢﴾ لَيْسُوا سَوَاءً مِمَّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتَّبِعُونَ آيَاتِ اللَّهِ

به حلقه دیگران، تجاوز می نمودند. آنها یکسان نیستند؛ از اهل کتاب، جمعیتی هستند که به حق پیام می کنند؛ و پیوسته در اوقات شب، آیات خدا را می خوانند؛

عِائِنًا لِلَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ ﴿١١٣﴾ يَوْمَئِذٍ يَأْتِيهِمُ الْخَيْرُ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ

در حالی که سجد می نمایند. به خدا و روز واپسین ایمان می آورند؛ امر

بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ

به معروف و نهی از منکر می کنند؛ و در انجام کارهای نیک، پیشی می گیرند؛ و آنها از صالحانند.

﴿١١٤﴾ وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿١١٥﴾

و آنچه از اعمال نیک انجام دهند، هرگز کفران نخواهد شد؛ در پاداش شباهت آن را می بینند؛ و خدا از پرهیزگاران، آگاه است.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ

کسانی که کافر شدند، هرگز نمی‌توانند در پناه اموال و فرزندانشان، از مجازات خدا در آسان بمانند! آنها

أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١٦﴾ مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

اصحاب دوزخند؛ و جاودانه در آن خواهند ماند. آنچه آنها در این زندگی پست دنیوی انفاق می‌کنند،

كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتْهُ وَمَا

همانند باد سوزانی است که به زراعت قومی که بر خود ستم کرده (و در غیر محل و وقت مناسب کشت نموده‌اند)، بوزد و آن را نابود سازد.

ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٧﴾ يَتَأَيَّأُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا

خدا به آنها ستم نکرده؛ بلکه آنها، خودشان به خویشان ستم می‌کنند. ای کسانی که ایمان آورده‌اید! محرم اسواری از غیر خود، انتخاب نکنید!

بِطَانَةٍ مِّنْ دُونِكُمْ لَا يَأْتِيَنَّكُمْ خَبَأٌ لَّا وُدُّ وَآمَنْتُمْ بِذَاتِ الْبُغْضَاءِ مِّنْ أَقْوَاهِهِمْ

انها از هر گونه شر و فسادى درباره شما، کوناهى نمی‌کنند. آنها دوست دارند شما در رنج و زحمت باشید. (ششماى دشمنى از دهان او مى‌آید) شان آشکار شده؛

وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ إِن كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١١٨﴾ هَآأَنْتُمْ

و آنچه در دلهايشان پنهان می‌دارند، از آن مهمتر است. ما آیات او را بهیچیکى از شما پنهان نکرده‌ایم و برای شما بیان کردیم اگر اندیشه کنید. شما کسانی هستید که

أَوْلَاءَ يُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا لِقُوكُمْ قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا

انهارادوست می‌دارید ما آنهاشمار ادوست ندارند. در حالی که شما همه کتابهای آسمانی ایمان دار بدینگامی که شمار املاقات می‌کنند، (برو می‌گویند) ایمان آورده‌ایم.

خَلَوْا عَضُوا عَلَيْكُمْ الْأَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ قُلْ مُوتُوا بِغَيْظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ

انها هنگامی که تنها می‌شوند، از شدت خشم بر شما، سر انگشتان خود را به دندان می‌گزند! بگو: «با همین خشمی که دارید بمیرید! خدا از امر) درون سینه‌ها

الصُّدُورِ ﴿١١٩﴾ إِن تَمْسَسْكُمْ حَسَنَةٌ تَسُوهُمْ وَإِن تُصِيبْكُمْ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا وَإِن

آگاه است. اگر نیکی به شما برسد، آنها را ناراحت می‌کند؛ و اگر حادثه ناسواری برای شما رخ دهد، خوشحال می‌شوند.

تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿١٢٠﴾

«اگر در بربرهان استقامت و پرهیزگاری پیشه کنید، نقشه‌های (شان) آنان، به شما زبانی نمی‌رساند؛ خداوند به آنچه انجام می‌دهند، احاطه دارد.»

وَإِذْ عَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقْعَدَ الْقِتَالِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٢١﴾

و به (او) زمانی را که صبحگاهان، از میان خانواده خود، جهت انتخاب اردوگاه جنگ برای مومنان، بیرون رفتی و خداوند، شنوا و داناست.»

إِذْ هَمَّتْ طَّائِفَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا وَاللَّهُ وَلِيَهُمَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

دو به باد آورد زمانی را که دو طایفه از شما تصمیم گرفتند سستی نشان دهند (و از راه باز گردند) و خداوند پشتیبان آنها بود؛ و افراد باایمان، باید بر خدا توکل کنند

﴿١٢٢﴾ وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرِ وَانْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ تَقُولُ

خداوند شما را در جنگ بدر، یاری کرد تا در محاربه شماستون بوده پس از مخالفت فرمان خدا بپرهیزید، مثل کفر نعملوا لرجاء و رجعاشید در آن

لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمِدَّكُمْ رَبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ آفٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُزْلِينَ

هنگام که تو به مومنان می گفتی: «آیا کافی نیست که پروردگارتان، شما را به سه هزار نفر از فرشتگان، که در آسمان فرود می آیند، یاری کند؟»

﴿١٢٤﴾ بَلَىٰ إِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُمْ مِنْ فُورِهِمْ هَذَا يُمِدَّكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ

آری، امروز شما اگر استقامت و تقوا پیشه کنید، و دشمن به همین زودی به سراغ شما بیاید، خداوند شما را به پنج

آفٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ وَلِنُظْمِنَ قُلُوبِكُمْ

هزار نفر از فرشتگان، که نشانه هایی با خود دارند، مدد خواهد داد؛ ولی اینها را خداوند فقط بشارت، و برای اطمینان خاطر شما قرار داده؛

بِهِ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٢٦﴾ لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ الَّذِينَ

وگرنه، پیروزی تنها از جانب خداوند توانای حکیم است؛ این وعد را که خدا به شما داده، برای این است که قسمتی از پیکر لشکر کافران را قطع کند؛

كَفَرُوا أَوْ يَكْتُمُهُمْ فَيَنْقَلِبُوا خَائِبِينَ ﴿١٢٧﴾ لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ

یا آنها را با دستبرگردانند یا بوسیله نامید بازگردند؛ هیچ گونه اختیاری در باره عقوبت کافران، یا مومنان فراری از جنگ، برای تو نیست؛ مگر اینکه (خدا) بخواهد

أَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٢٨﴾ وَاللَّهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ يَغْفِرُ لِمَن

آنها را ببخشد، یا مجازات کند؛ زیرا آنها ستمگرند؛ و آنچه در آسمانها و زمین است، از آن خداست، هر کس

يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٩﴾ يَتَّيْنُهُمُ الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا

را بخواهد (و شایسته بداند، می بخشد؛ و هر کس را بخواهد، مجازات می کند؛ و خداوند آموزنده مهربان است؛ ای کسانی که ایمان آورده اید!

الرِّبَا أَوْ أَضْعَافًا مُّضَاعَفَةً وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٣٠﴾ وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي

ربا (و سود بیسوی) را چند برابر نخورید؛ از مخالفت فرمان خدا بپرهیزید، تا رستگار شوید؛ و از آتشی بپرهیزید که برای

أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿١٣١﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٣٢﴾

کافران آماده شده است؛ و خدا و پیامبر را اطاعت کنید، تا مشمول رحمت شوید؛

وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ

و شتاب کنید برای رسیدن به آمرزش پروردگارتان؛ و بهشتی که وسعت آن، آسمانها و زمین است؛

أَعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٣﴾ الَّذِينَ يُفْقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكِبَاطِينَ

و برای پرهیزگاران آماده شده است. ﴿١٣٣﴾ همانها که در توانگری و تنگدستی، انفاق می‌کنند؛ و خشم خود را فرو می‌برند؛

الغَيْظِ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾ وَالَّذِينَ إِذَا

و از خشمی مردم درمی‌گذرند؛ و خدا نیکوکاران را دوست دارد ﴿١٣٤﴾ و آنها که وقتی

فَعَلُوا فَحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرُ

مترکب عمل زشتی شوند، یا به خود ستم کنند، به یاد خدا می‌افتند؛ و برای گناهان خود، طلب آمرزش می‌کنند

الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٣٥﴾ أُولَٰئِكَ جَزَاؤُهُمْ

- و کیست جز خدا که گناهان را ببخشد؟ - و برگناه، اصرار نمی‌ورزند، با اینکه می‌دانند. ﴿١٣٥﴾ آنها پاداششان

مَغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّةٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ

آمرزش پروردگار، و بهشتهایی است که از زیر درختانش، نهرها جاری است؛ جاودانه در آن می‌مانند؛ چه نیکو است

أَجْرُ الْعَمِلِينَ ﴿١٣٦﴾ قَدْ خَلَّتْ مِن قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَيَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ

پاداش اهل عمل ﴿١٣٦﴾ پیش از شما، سنتهایی وجود داشت؛ (هر قوم، طبق اعمال خود، سرنوشته‌هایی داشته‌اند؛ شما نیز، در آنها) پس در روی زمین، گردش کنید و ببینید

كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿١٣٧﴾ هَذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٨﴾

سرانجام تکذیب‌کنندگان ﴿١٣٧﴾ این، بیانی است برای عموم مردم؛ و هدایت و اندوختی است برای پرهیزگاران ﴿١٣٨﴾

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ إِنْ يَمَسُّكُمْ

و سست نشوید؛ و غمگین نگردید؛ و شما برترید اگر ایمان داشته باشید ﴿١٣٩﴾ اگر (در میدان نبرد) به شما جراحاتی رسید (و فریبی وارد شد،

قَرِحٌ فَقَدِمَسَ الْقَوْمَ قَرِحٌ مِّثْلُهُ، وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَ

به آن جمعیت نیز در میدان نبرد، جراحاتی همانند آن وارد گردید، و مابین روزها از پیروزی و شکست؛ را در میان مردم می‌گردانیم؛ و این خاصیت زندگی نیست؛

لِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنكُمُ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٠﴾

تا خدا، افرادی را که ایمان آورده‌اند، بداند (و شهادت بخشد)؛ و خداوند از میان شما، شاهدانی بگیرد، و خدا ظالمان را دوست نمی‌دارد. ﴿١٤٠﴾

وَلِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَمْحَقَ الْكٰفِرِينَ ﴿١٤١﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ

و تا خداوند، افراد با ایمان را خالص گرداند (و زریعه شوند)؛ و کافران را بتدریج نابود سازد. ﴿۱۴۱﴾ آیا چنین پنداشتید که (تنها با ایمان) وارد بهشت خواهید شد.

وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الصّٰبِرِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَنَّوْنَ

در حالی که خداوند هنوز مجاهدان از شما و صابران را مشخص نساخته است؟! ﴿۱۴۲﴾ و شما مرگ (و شهادت) در راه خدا را، پیش از آنکه با آن رو به رو شوید.

الْمَوْتِ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ نَنْظُرُونَ ﴿١٤٣﴾ وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُوْلٌ

آرزو می کردید؛ سپس آن را با چشم خود دیدید. در حالی که به آن نگاه می کردید (و حاضر نبوده به آن تن در دهید) ﴿۱۴۳﴾ محمد (ص) فقط فرستاده خداست؛

قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰٓ أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ

پیش از او، فرستادگان دیگری نیز بودند؛ آیا اگر او بمیرد و یا کشته شود، شما به عقب برمی گردید؟! (و اسلام را رها کرده به دوران جاهلیت و کفر بازگشت خواهید نمود) و هر کس

يَنْقَلِبْ عَلَىٰٓ عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشّٰكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَمَا

به عقب بازگردد، هرگز به خدا ضرری نمی زند؛ و خداوند بزودی شاکران (و استقامت کنندگان) را پاداش خواهد داد. ﴿۱۴۴﴾ هیچ کس.

كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوْتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِنَبَأٌ مُّوجِبًا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِهٗ

جز به فرمان خدا، نمی میرد؛ سر نوشتی است تعیین شده؛ هر کس پاداش دنیا را بخواهد (و در زندگی خود، در این راه کام بردارد) چیزی از آن به او خواهیم داد؛

مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِهٗ مِنْهَا وَسَيَجْزِي الشّٰكِرِينَ ﴿١٤٥﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ

و هر کس پاداش آخرت را بخواهد، از آن به او می دهیم؛ و بزودی سپاسگزاران را پاداش خواهیم داد. ﴿۱۴۵﴾ چه بسیار

نَبِيٍّ قَتَلَ مَعَهُ رِيثُوْنَ كَثِيْرًا فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيْلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا

پیامبرانی که مردان الهی فراوانی به همراه آنان جنگ کردند؛ آنها هیچ گاه در برابر آنچه در راه خدا به آنان می رسید، سست و ناتوان نشدند (و تن به تسلیم نمانند).

أَسْتَكٰنُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصّٰبِرِينَ ﴿١٤٦﴾ وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا

و خداوند استقامت کنندگان را دوست دارد. ﴿۱۴۶﴾ سخنانشان تنها این بود که: «پروردگارا!

ذُنُوْبَنَا وَإِسْرَافِنَا فِيْ أَمْرِنَا وَثَبِيْتٌ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكٰفِرِينَ

کنهان ما را ببخش! و از تندروی های ما در کارها، چشم پوشی کن! قدمهای ما را استوار بدار! و ما را بر جمعیت کافران، پیروز گردان!

﴿١٤٧﴾ فَقَانْتَهُمُ اللَّهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحَسْنَ ثَوَابِ الْآخِرَةِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤٨﴾

﴿۱۴۷﴾ از این رو خداوند پاداش این جهان، و پاداش نیک آن جهان را به آنها داد؛ و خداوند نیکوکاران را دوست می دارد. ﴿۱۴۸﴾

يَتَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا يُرَدُّوكُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! اگر از کسانی که کافر شده‌اند اطاعت کنید، شما را به گذشته‌هایتان باز می‌گردانند؛

فَتَنقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾ بَلِ اللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ خَيْرُ النَّاصِرِينَ

و سرتانجام، زیانکار خواهید شد. ﴿۱۴۹﴾ بلی خداوند مولا شماست؛ بلکه او و سرپرست شما، خداست؛ و او بهترین یاوران است.

﴿١٥٠﴾ سَنُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ

﴿۱۵۰﴾ بزودی در دل‌های کافران، بخاطر این‌که بدون دلیل، چیزهایی را برای خدا هم‌تراز قرار دادند.

يُنزِلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ وَيَتَسَّ مَثْوَى الظَّالِمِينَ ﴿١٥١﴾

رعب و ترس می‌افکنیم؛ و جایگاه آنها، آتش است؛ و چه بد جایگاهی است جایگاه ستمکاران! ﴿۱۵۱﴾

وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ إِذْ تَحُسُّونَهُم بِإِذْنِهِ ۗ حَتَّىٰ إِذَا فَشِلْتُمْ

خداوند وعده خود را به شما، دربار پیروزی بر دشمن در احد، تحقق بخشید؛ در آن هنگام که در انداخت، دشمنان را به فرمان او، به قتل می‌رسانید؛ تا اینکه سست شدید؛

وَتَنَزَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا أَرَاكُمْ مَا تُحِبُّونَ

و بعد سررها کردن ستم‌ها در کار خود به نزاع پرداختید؛ و بعد از آن که آنچه را دوست می‌داشتید، هر قلبه بر دشمن

مِنْكُمْ مَّن يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّن يُرِيدُ الْآخِرَةَ ۗ ثُمَّ صَرَفَكُمْ

به شما نشان داد، نافرمانی کردید. بعضی از شما، خواهان دنیا بودند؛ و بعضی خواهان آخرت. سپس خداوند شما را از آنان منصرف ساخت؛

عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ ۗ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ ۗ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَىٰ الْمُؤْمِنِينَ

او پیروزان شما به شکست انجامید؛ تا شما را آزمایش کند. و او شما را بخشید؛ و خداوند نسبت به مومنان، فضل و بخشش دارد.

﴿١٥٢﴾ إِذْ تَصْعَدُونَ وَلَا تَلُوتُونَ عَلَىٰ أَحَدٍ وَالرَّسُولُ

﴿۱۵۲﴾ به خاطر پیروزی هنگامی را که از کوه بالا می‌رفتید؛ و اجسی در وسط بیان برانگیز شدند؛ و از سخت وحشت؛ به عقب‌ماندگان نگاه نمی‌کردید؛ و پیامبر

يَدْعُوكُمْ فِي آخِرَتِكُمْ فَأَتَبِكُمْ غَمًّا يَغْمِرُ لِيَكِيلًا تَحْزَنُوا

از پشت سر. شما را صدا می‌زد. سپس اندوهها را یکی پس از دیگری به شما جرز داد؛

عَلَىٰ مَا قَاتَلْتُمْ وَلَا مَا أَصَابَكُمْ ۗ وَاللَّهُ خَيْرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٥٣﴾

این بخاطر آن بوده که دیگر برای از دست رفتن دشمن جنگی نمی‌کشید. و نه بخاطر مصیبت‌هایی که بر شما وارد می‌گردد. و خداوند از آنچه انجام می‌دهید، آگاه است. ﴿۱۵۳﴾

ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُم مِّن بَعْدِ الْغَمِّ أَمْنَةً نُّعَاسًا يَغْشَى طَآئِفَةً مِّنكُمْ وَطَآئِفَةٌ قَدْ

سپس به دنبال این غم و اندوه، آرامشی بر شما فرستاد. این آرامش، به صورت خواب سبکی بود که در شب بعد از حادثه آمد، گروهی از شما را فرا گرفت.

أَهْمَتَهُمْ أَنفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ يَقُولُونَ هَل لَّنَا مِّن

اما گروه دیگری در فکر جان خویش بودند؛ در خواب به چشمتان ترفند آنها گمانهای نادرستی - همچون گمانهای دوران جاهلیت - درباره خدا داشتند؛ و می گفتند:

أَلَا مَرٍ مِنْ شَيْءٍ قُلْ إِنْ أَلَا مَرُّكُمْ بِاللَّهِ يَخْفُونَ فِي أَنفُسِهِمْ مَا لَا يُبْدُونَ لَكَ يَقُولُونَ

«آیا چیزی از پیروزی نصیب ما می شود؟» بگو: همه کارها در پیروزی به دست خداست؛ آنها در دل خود، چیزی را پنهان می دارند که برای تو آشکار نمی سازند؛ می گویند:

لَوْ كَان لَّنَا مِّنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ مَا قَاتَلْنَا هَهُنَا قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ

«اگر ما سهمی از پیروزی داشتیم، در این جا کشته نمی شدیم؛» بگو: «اگر هم در خانه های خود بودید، آنها بی که کشته شدن بر آنها مقدر شده بود.

عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَىٰ مَضَاجِعِهِمْ وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيُمَحَّصَ مَا فِي

قطعا به سوی آرامگاههای خود، بیرون می آمدند؛ و آنها را به امتحان می رساند؛ و اینها برای این است که خداوند، آنچه در سینه ها پنهان دارید، بیازماید؛

قُلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٥٤﴾ إِنْ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنكُمْ يَوْمَ الْتَقَىٰ

و آنچه را در دل های شما در میان است، خالص گرداند؛ و خداوند از آنچه در درون سینه ها است، با خبر است. ﴿۱۵۴﴾ کسانی از شما که در روز رو به رو شدن

الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ

دو جمعیت با یکدیگر در جنگ انداخته، فرار کردند. شیطان آنها را بر اثر بعضی از گناهی که مرتکب شده بودند، به لغزش انداخت؛ و خداوند آنها را بخشید. خداوند،

عَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٥٥﴾ يَتَّيَّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ

آسزنده و بردبار است. ﴿۱۵۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! همانند کافران نباشید که چون برادرانشان

إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غُرَىٰ لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ

به مسافرتی می روند یا در جنگ شرکت می کنند. می گویند: «اگر آنها نزد ما بودند، نمی مردند و کشته نمی شدند؛» اما در این گونه سخن بگویند؛ تا خدا

ذَلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٥٦﴾ وَلَئِن

این حسرت را بر دل آنها [کافران] بگذارد. خداوند، زنده می کند و می میراند؛ او زنده و مرگ به دست است؛ و خدا به آنچه انجام می دهید، بیناست. ﴿۱۵۶﴾ اگر هم

قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مِتُّم لِمَغْفِرَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٍ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿١٥٧﴾

در راه خدا کشته شوید یا بمیرید، (زین تر باشد) زیرا آموزش و رحمت خدا، از تمام آنچه آنها در طول عمر خود جمع آوری می کنند، بهتر است! ﴿۱۵۷﴾

وَلَيْنَ مُتَمِّمٌ أَوْ قَاتِلٌ لِيَ اللَّهِ تَحْشُرُونَ ﴿١٥٨﴾ فِيمَا رَحِمَهُ مِنَ اللَّهِ لَئِن لَّهُمْ وَلَوْ كُنْتَ

اگر بمیرید یا کشته شوید، به سوی خدا محشور می‌شوید. به برکت رحمت الهی، در برابر آنان [مردم] نرم شدی و اگر

فَطَاغِيظًا الْقَلْبِ لَا نَفْضًا مِّنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي

خشن و سنگدل بودی، از اطراف تو، پراکنده می‌شدند. پس آنها را ببخش و برای آنها امرزش بطلب؛ و در کارها، با آنان مشورت کن!

الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥٩﴾ إِنْ يَنْصُرْكُمْ اللَّهُ فَلاَ

اما هنگامی که تصمیم گرفتی، قطع بنا به پر خدا توکل کن! زیرا خداوند متوکلان را دوست دارد. اگر خداوند شما را یاری کند،

غَالِبٌ لَّكُمْ وَإِنْ يَخْذُ لَكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرْكُمْ مِنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ

هیچ کس بر شما پیروز نخواهد شد! و اگر دست از یاری شما بردارد، کیست که بعد از او، شما را یاری کند؟! و مومنان، تنها بر خداوند

الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٦٠﴾ وَمَا كَانَ لِنَبِيِّ أَنْ يَعْلُومَنَ يَأْتِ بِمَاعْلَى يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثُمَّ

باید توکل کنند. ممکن نیست هیچ پیامبری خیانت کند، و هر کس خیانت کند، روز رستاخیز، آنچه را در آن خیانت کرده، با خود به سینه محشر می‌آورد؛ سپس

تُوفَى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦١﴾ أَفَمِنْ أَتْبَعَ رِضْوَانِ اللَّهِ كَمَنْ

به هر کس، آنچه را فراهم کرده در جنت داده است، بطور کامل داده می‌شود؛ و به آنها ستم نخواهد شد. آیا کسی که از رضای خدا پیروی کرده، همانند کسی است که

بَاءَ يَسْخَطِ مِنَ اللَّهِ وَمَاؤَنُهُ جَهَنَّمَ وَيَسِّرُ الْمَصِيرَ ﴿١٦٢﴾ هُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ وَ

به خشم و غضب خدا و بازگشته؟! و جایگاه او جهنم، و پایان کار او بسیار بد است. هر یک از آنان، درجه و مقامی در پیشگاه خدا دارند؛ و

اللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٣﴾ لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ

خداوند به آنچه انجام می‌دهند، بیناست. خداوند بر مومنان منت نهاد [نعمت بزرگی بخشید] هنگامی که در میان آنها، پیامبری از خودشان برانگیخت؛

أَنْفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ

که آیات او را بر آنها بخواند، و آنها را پاک کند و کتاب و حکمت بیاموزد؛ و البته پیش از آن،

وَإِنْ كَانُوا مِن قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿١٦٤﴾ أَوْلَمَّا أَصَبَتْكُمْ مُصِيبَةٌ قَدَّ أَصَبْتُمْ

در گمراهی آشکاری بودند. آیا هنگامی که مصیبتی در میدان جنگ آمد، به شما رسید، در حالی که دو برابر آن را در میدان جنگ بدر بر دشمن وارد ساخته بودید،

مِثْلَهَا قُلْتُمْ أَنَّى هَذَا قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٦٥﴾

گفتید: (این مصیبت) از کجاست؟! بگو: باز ناحیه خود شعاست (که در میدان جنگ آمد، با دشمن برابر مخالفت کردید) خداوند بر هر چیزی قادر است. او آنچه در روز آمد،

وَمَا أَصَابَكُمْ يَوْمَ التَّقَى الْجَمْعَانِ فَيَا ذِينَ اللَّهِ وَلِيَعْلَمَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٦٦﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا

و آنچه در روزی که دو دسته [مؤمنان و کافران] با هم روبرو شدند به شمار سپید به فرمان خدا بود؛ تا آنکه مؤمنان را مشخص کند و نیز برای این بود که منافقان شناخته

وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ ادْفَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَا تَبَعْنَاكُمْ

شوند؛ آنها می که به ایشان گفته شد: «بیا بیاید در راه خدا ببرد کنید یا (مناقص) از حرم خود دفاع نمایند» گفتند: «اگر می دانستیم جنگی روی خواهد داد از شما پیروی

هُم لِلْكَافِرِ يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ

می کردیم. «تا مرگم جنگی سر شود» آنها در آن هنگام، به کفر نزدیکتر بودند تا به ایمان؛ به زبان خود چیزی می گویند که در دلها پنهان نیست؛

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿١٦٧﴾ الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قَاتَلُوا

و خداوند به آنچه کتمان می کنند، آگاهتر است. (منافقان) آنها هستند که به برادران خود در حالی که از حمایت آنها دست کشیده بودند گفتند: «اگر آنها را ما پیروی می کردند،

قُلْ فَادْرَأْهُ وَعَنْ أَنْفُسِكُمْ الْمَوْتِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٦٨﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ

کشته نمی شدند؛ بگو: «مگر شما می توانید مرگ افراد را پیش بینی کنید؟» پس مرگ را از خودتان دور سازید اگر راست می گوید» «در پیامبر» هرگز گمان مبر کسانی که

قَاتَلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ ﴿١٦٩﴾ فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ

در راه خدا کشته شدند، مردگانند؛ بلکه آنان زنده اند، و نزد پروردگارشان روزی داده می شوند. آنها بخاطر نعمتهای فراوانی که خداوند

اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ، وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَ

از فضل خود به ایشان بخشیده است، خوشحالند؛ و بخاطر کسانی که هنوز به آنها ملحق نشده اند [مجاهدان و شهیدان آینده]، خوشوقتند؛ که نه ترسی بر آنهاست، و

لَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٧٠﴾ ﴿١٧٠﴾ يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةِ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ

نه غمی خواهند داشت. و از نعمت خدا و فضل او نسبت به خودشان تیرا مسرورند؛ و امیدند که خداوند پاداش مؤمنان را

أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٧١﴾ الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ

ضایع نمی کند؛ نه پاداش شهیدان، و نه پاداش مجاهدانی که شهید نشدند. آنها که دعوت خدا و پیامبر (ص) را پس از آن همه جراحاتی که به ایشان رسید اجابت کردند؛

لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٢﴾ الَّذِينَ قَالُوا لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ

برای کسانی از آنها، که نیکی کردند و تقوا پیش گرفتند، پاداش بزرگی است. آنها کسانی بودند که (بعضی از) مردم، به آنان گفتند: «مردم [لشکر دشمن]

جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَرَأَوْهُمْ فَأَمَّا إِيْمَانًا وَقَالُوا احْسَبْنَا اللَّهَ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿١٧٣﴾

برای (منه به) شما اجتماع کرده اند؛ از آنها بترسید، اما این سخن، بر ایمانشان افزود؛ و گفتند: «خدا ما را کافی است؛ و او بهترین حامی ماست.»

فَأَنْقَلَبُوا بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلِ لَّمْ يَمَسَّسَهُمْ سُوءٌ وَأَتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ

به همین جهت، آنها را از این میان، با نعمت و فضل پروردگار، بازگشتند؛ در حالی که هیچ ناراحتی به آنان نرسید؛ و از رضای خدا، پیروی کردند؛ و خداوند

ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ ﴿۱۷۶﴾ إِنَّمَا ذَلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ، فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُوا إِن

دارای فضل و بخشش بزرگی است. ﴿۱۷۶﴾ این فقط شیطان است که پیروان خود را با سخنان و شایعات بی‌اساس، می‌ترساند. از آنها نترسید!

كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۷۷﴾ وَلَا يَحْزُنكَ الَّذِينَ يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَنِ يُضُرُّوْا اللَّهَ شَيْئًا

و از من نترسید اگر ایمان دارید! ﴿۱۷۷﴾ کسانی که در راه کفر، شتاب می‌کنند، تو را غمگین نسازند؛ به یقین، آنها هرگز زبانی به خداوند نمی‌رسانند.

يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حِزْبًا فِي الْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۷۸﴾ إِنَّ الَّذِينَ اشْتَرُوا

عقوبت، خدا می‌خواهد آنها را به حال خودشان بگذارد؛ و در نتیجه، پاره‌های برای آنها در آخرت قرار ندهد. و برای آنها مجازات بزرگی است! ﴿۱۷۸﴾ کسانی که

الْكَفْرَ بِالْإِيمَانِ لَنِ يُضُرُّوْا اللَّهَ شَيْئًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۷۹﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ

ایمان را دادند و کفر را خریداری کردند، هرگز به خدا زبانی نمی‌رسانند؛ و برای آنها، مجازات دردناکی است! ﴿۱۷۹﴾ آنها که

كَفَرُوا أَنَّمَا نُمَلِّ لَهُمْ خَيْرٌ لَّا نُنْفِسِهِمْ إِنَّمَا نُمَلِّ لَهُمْ لِيُذَادُوا إِثْمًا وَلَهُمْ عَذَابٌ

کافر شدند، دور نمی‌کنیم؛ تصور نکنند که به آنان مهلت می‌دهیم، به سودشان است؛ ما به آنان مهلت می‌دهیم فقط برای اینکه برگناهان خود بیفزایند؛ و برای آنها،

مُهِينٌ ﴿۱۸۰﴾ مَا كَانَ لِلَّهِ لِيُذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ

عذاب خوارکننده‌ای (مانند) است! ﴿۱۸۰﴾ چنین نبود که خداوند، مومنان را به همان گونه که شما هستید و گذارد؛ مگر آنکه ناپاک را از پاک جدا سازد.

الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُطَّلِعَ عَلَيْكَ عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِن رُّسُلِهِ مَن يَشَاءُ فَتَمَنُّوا

و (بشر) چنین نبود که خداوند شما را از اسرار غیب، آگاه کند؛ ﴿۱۸۱﴾ مومن و منافقان را از این راه پنداشد؛ ولی خداوند از میان رسولان خود، هر کس را بخواهد برمی‌گزیند؛

بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ، وَإِن تُوْمِنُوا وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿۱۸۲﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ

بس به خدا و رسولان او ایمان بیاورید و اگر ایمان بیاورید و تقوا پیشه کنید، پاداش بزرگی برای شماست! ﴿۱۸۲﴾ کسانی که بخل می‌ورزند،

يَبْخُلُونَ بِمَاءِ أَنَّهُمْ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ، هُوَ خَيْرٌ لَّهُمْ بَلْ هُوَ سَرُّهُمْ سَيُطَوَّقُونَ مَا

و آنچه را خدا از فضل خویش به آنان داده، انفاق نمی‌کنند، گمان نکنند این کار به سود آنهاست؛ بلکه برای آنها شر است؛ بزودی در روز قیامت،

بِخَلَّوْا بِهِ، يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلِلَّهِ مِيرَاتُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۱۸۳﴾

آنچه نسبت به آن بخل ورزیدند همانند طوفی به گردنشان می‌فکنند و میراث آسمانها و زمین، از آن خداست؛ و خداوند، از آنچه انجام می‌دهید، آگاه است. ﴿۱۸۳﴾

لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَ

خداوند، سخن آنها را که گفتند: «خدا فقیر است، و ما بی‌نیازیم». شنیدید بزودی آنچه را گفتند. خواهیم نوشت، و

قَتَلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَنَقُولُ ذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿١٨١﴾ ذَلِكَ بِمَا

کشتن پیامبران را بی‌سبب؛ و به آنها می‌گوییم: «بچشید عذاب سوزان را» (بر سبب کفرهای) ﴿۱۸۱﴾ این بخاطر چیزی است

قَدَّمَتْ أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿١٨٢﴾ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ

که دستهای شما از پیش فرستاده (و نتیجه کار شماست) و بخاطر آن است که خداوند، به بندگان (مردمان) ستم نمی‌کند. ﴿۱۸۲﴾ «بینه همان کسانی هستند که گفتند: «خداوند

عَهْدَ إِلَيْنَا إِلَّا أَنْ نَمُوتَ لِرَسُولٍ حَقٍّ يَأْتِينَا بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ قُلْ قَدْ

از ما پیمان گرفته که به هیچ پیامبری ایمان نیاوریم تا «این سوره را» (بعد از یک قربانی بیاورد، که آتش [صاعقه آسمانی] آن را بخورد» بگو:

جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّن قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالَّذِي قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِنْ كُنْتُمْ

«پیامبرانی پیش از من، برای شما آمدند؛ و دلایل روشن، و آنچه را گفتید آوردند: پس چرا آنها را به قتل رساندید

صَادِقِينَ ﴿١٨٣﴾ فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ رَسُولٌ مِّن قَبْلِكَ جَاءُوكَ بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ

اگر راست می‌گویید» ﴿۱۸۳﴾ «پس اگر تو را تکذیب‌کنند، «چیز برای من» رسولان پیش از تو «چیز» تکذیب شدند» (پس از آنکه دلایل آشکار، و نوشته‌های متین و محکم،

وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿١٨٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّوْنَ أَجُورَكُمْ

و کتاب روشنی بخش آورده بودند. ﴿۱۸۴﴾ هرکسی مرگ را می‌چشد؛ و شما پاداش خود را بطور کامل در روز قیامت خواهید گرفت؛

يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَمَنْ زُحِرَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ

آن‌ها که از آتش «دور» دور شده، به بهشت وارد شوند نجات یافته و رستگار شده‌اند

الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ ﴿١٨٥﴾ لَتُبْلَوُنَّ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَ

و زندگی دنیا، چیزی جز سرمایه فریب نیست. ﴿۱۸۵﴾ «به یقین همه شما در اموال و جانهای خود، آزمایش می‌شوید و

لَتَسْمَعُنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا

از کسانی که پیش از شما به آنها کتاب (اسمی) داده شده [یهود]، و «مسیحیان» از مشرکان، سخنان آزاردهنده فراوان خواهید شنید؛

أَذَى كَثِيرًا وَإِنْ تَصَبَرُوا وَاتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِّنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٨٦﴾

و اگر استقامت کنید و تقوا سازید، «شاید» (بسیار) زودتر این از کارهای مهمه و قابل اطمینان است ﴿۱۸۶﴾

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ، فَنَبَذُوهُ

و به خاطر بیابید، هنگامی را که خدا، از کسانی که کتاب (اسلام) به آنها داده شده، پیمان گرفت که حتماً آن را برای مردم آشکار سازید و کتمان نکنید!

وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَأَشْرَوْا بِهِ مِمَّا قَلِيلًا فِئْسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿١٨٧﴾ لَا تَحْسَبَنَّ

ولی آنها، آن را پشت سر افکندند؛ و به بهای کمی فروختند؛ و چه بد متاعی می‌خرند؟! گمان مبر

الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُتُوا وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ

آنها که از اعمال (بسته) خود خوشحال می‌شوند، و دوست دارند در برابر کار (بسی) که انجام نداده‌اند مورد ستایش قرار گیرند، از عذاب (هی) بگریزند!

مِنَ الْعَذَابِ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨٨﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى

آنکه بر همه چیز تواناست. عذاب دردناکی است! و حکومت آسمانها و زمین، از آن خداست!

كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨٩﴾ إِنِّي فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ

و خدا بر همه چیز تواناست. مسلماً در آفرینش آسمانها و زمین، و آمد و رفت شب و روز،

لَا يَتَّبِعُ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿١٩٠﴾ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ

نشانه‌های درستی برای خردمندان است. همانها که خدا را در حال ایستاده و نشسته، و آنگاه که بر پهلو خوابیده‌اند، یاد می‌کنند؛

وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَطْلًا سُبْحَانَكَ

و در اسرار آفرینش آسمانها و زمین می‌اندیشند؛ (و می‌گویند) بار الهایا! اینها را بیهوده نیافریده‌ای! منزهی تو!

فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٩١﴾ رَبَّنَا إِنَّكَ مَن تَدْخِلُ النَّارَ فَقَدْ أَخْرَجْتَهُ، وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ

ما را از عذاب آتش، نگاهدار. پروردگارا! هر که را تو (بمن) به آتش افکنی، او را خوار و رسوا ساخته‌ای؛ و برای افراد ستمگر،

أَنْصَارٍ ﴿١٩٢﴾ رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ ءَامِنُوا بِرَبِّكُمْ فَءَامَنَّا

هیچ یابوری نیست! پروردگارا! ما صدای منادی (تو) را شنیدیم که به ایمان دعوت می‌کرد که: «به پروردگار خود، ایمان بیاورید» و ما ایمان آوردیم.

رَبَّنَا فَاعْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَقَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ ﴿١٩٣﴾ رَبَّنَا وَ

پروردگارا! گناهان ما را ببخش؛ و بدیهای ما را بپوشان؛ و ما را با نیکان (در سیر) همه بسوزان! پروردگارا!

ءَا إِنَّا مَا وَعَدْتَنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿١٩٤﴾

آنچه را بوسیله پیامبران (تو) به ما وعده فرمودی، به ما عطا کن؛ و ما را در روز رستاخیز، رسوا مگردان؛ زیرا تو هیچ‌گاه از وعده خود، تخلف نمی‌کنی.

فَأَسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَمَلٍ مِّنْكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنثِيَ بَعْضُكُمْ مِّنَ

خداوند در خواست آنها را پذیرفت: در فرموده من عمل هیچ عمل کننده‌ای از شما رازن باشد یا مرد، ضایع نخواهم کرد؛ شما همه‌نوعید، و از جنس یکدیگر!

بَعْضٍ مِّنَ الَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأُوذُوا فِي سَبِيلِي وَقَاتَلُوا وَقُتِلُوا

انها که در راه خدا هجرت کردند، و از خانه‌های خود بیرون رانده شدند و در راه من آزار دیدند، و جنگ کردند و کشته شدند.

لَا كُفْرَانَ عَنْهُمْ سِيَئَاتِهِمْ وَلَا ذَخْلَنَّهُمْ جَنَّتِ بَجْرِيٍّ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ

بیگین گناهانشان را می‌بخشم؛ و آنها را در باغهای بهشتی، که از زیر درختانش نهرها جاری است، وارد می‌کنم.

ثَوَابًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿١١٥﴾ لَا يَغْرُنْكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا

این پاداشی است از طرف خداوند؛ و بهترین پاداشها نزد پروردگار است. رفت و آمد (بی‌بروزی) کافران در شهرها،

فِي الْبِلَادِ ﴿١١٦﴾ مَتَاعٌ قَلِيلٌ ثُمَّ مَا لَهُمْ جَهَنَّمَ وَيَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١١٧﴾ لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا

تو را نفریبند! این متاع ناچیزی است؛ و سپس جایگاهشان دوزخ است، و چه بد جایگاهی است! ولی کسانی که ایمان دارند، و از پروردگارشان می‌پرهیزند،

رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّتُ بَجْرِيٍّ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نَزَّلْنَا مِنَ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا

برای آنها باغهایی از بهشت است که از زیر درختانش نهرها جاری است همیشه در آن خواهند بود. این، نعمتی است که از سوی خداوند به آنها می‌رسد؛

عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِلْأَبْرَارِ ﴿١١٨﴾ وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ

و آنچه در نزد خداست، برای نیکان بهتر است؛ و از اهل کتاب، کسانی هستند که به خدا، و آنچه بر شما نازل شده،

إِلَيْكُمْ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ خَشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتَرُونَ بِعَايَتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا

و آنچه بر خودشان نازل گردیده، ایمان دارند؛ در برابر فرمان خدا خاضعند؛ و آیات خدا را بهای ناچیزی نمی‌فروشند.

أُولَئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١١٩﴾ يَأْتِيهَا

پاداش آنها، نزد پروردگارشان است. خداوند، سریع الحساب است. تمام اعمال نیک آنها را سرعت حساب میکند، و پاداش می‌دهد. ای کسانی که ایمان

الَّذِينَ ءَامَنُوا أَصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٢٠٠﴾

آورده‌اید! بر سر استقامت، استقامت کنید؛ در برابر دشمنان، پایداری کنید؛ و از مرزهای خود، مراقبت کنید؛ و از (معاصرت) خدا بپرهیزید. شاید سستگار شوید!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشايشگر

يَأْتِيهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا

ای مردمان! سمعته پروردگارتان بپرهیزید! همان کسی که همه شما را از یک انسان آفرید و همسر او را از جنس او خلق کرد و او را آن دو مردان و زنان فر اوائی منتشر ساخت.

كَثِيرًا وَنِسَاءً ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾ وَءَاتُوا

و از خدایی که هنگامی که چیزی از بکدیگر می خواهید، نام او را می برید، و از قطع رابطه به خویشاوندان خود، بپرهیزید زیرا خداوند، مراقب شماست. * و اموال یتیمان را

الْيَتَامَىٰ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا الْحَيَاثَ بِالطَّيِّبِ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا

تعماسی که به حد رشد رسیده به آنها بدهید و اموال بد (موتور)، را با اموال خوب (خانه) عوض نکنید و اموال آنان را همراه اموال خودتان (با محبت کردن) نخورید، زیرا این گناه

كَبِيرًا ﴿٢﴾ وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَقْسِطُوا فِي الْيَتَامَىٰ فَانكِسُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَشْنَىٰ وَتَوَلَّثَ

بزرگی است * و اگر می ترسید که به هنگام ازدواج با دختران یتیم، عدالت را رعایت نکنید، از ازدواج با آنان، چشمپوشی کنید و با زنان پاک (دیگر) از دواج نمایید، دو یا سه

وَرُبْعٍ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَلَّا تَعُولُوا ﴿٣﴾ وَءَاتُوا

با چهار همسر یا اگر می ترسید عدالت را رعایت نکنید، یک همسر بگیریید، و یا از زنانی که مالک آنها بید استفاده کنید این کار، از ظلم و ستم بهتر جلوگیری می کند. * و مهر

النِّسَاءَ صَدُقَاتِهِنَّ نِحْلَةً فَإِنْ طِبَّنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَرِيئًا ﴿٤﴾ وَلَا تَتَوَلَّوْا

زنان را بعنوان یک بدهی (با مطبه) به آنان بپردازید (بسی) اگر آنها چیزی از آن را با رضایت خاطر به شما ببخشند، حلال و گوارا مصرف کنید * اموال خود را،

السُّفَهَاءَ أَمْوَالِكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَمًا وَارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا

که خداوند وسیله قوام زندگی شما قرار داد، به دست سفیهان نسیباید؛ و از آن، به آنها روزی دهید و لباس بر آنان بپوشانید و با آنها سخن شایسته بگویید

﴿٥﴾ وَابْتَلُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنَّهُم مِّنْهُمْ رُّشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ

* و یتیمان را چون به حد بلوغ برسند، بیازمایید اگر در آنها رشد (دلی) یافتید، اموالشان را به آنها بدهید و پیش از آنکه بزرگ شوند، اموالشان را

وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَن يَكْبُرُوا وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا

از روی اسراف نخورید هر کس که بی نیاز است، از برداشت حق (رحمه) خودداری کند؛ و آن کس که نیازمند است، به طور شایسته (و مطابق رحمت) می خرد؛ از آن بخورد.

فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهَدُوا عَلَيْهِمْ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٦﴾

و هنگامی که اموالشان را به آنها باز می گردانید، شاهد بگیرید * هر چه، خداوند برای محاسبه کافی است. *

لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَ

برای مردان، از آنچه پدر و مادر و خویشاوندان از خود برجای می‌گذارند، سهمی است؛ و برای زنان نیز، از آنچه پدر و مادر و

الْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿۷﴾ وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو

خویشاوندان می‌گذارند، سهمی خواهد آن مال کم باشد یا زیاد؛ این سهمی است تعیین شده و پرداختنی. ﴿۷﴾ و اگر به هنگام تقسیم (۷-۸)، خویشاوندان (و بعضی میراث نبرند)

الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينُ فَأَرْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿۸﴾

و یتیمان و مستمندان، حضور داشته باشند، چیزی از آن اموال را به آنها بدهید و با آنان بطور شایسته سخن بگویید ﴿۸﴾

وَلِيَخْشَ الَّذِينَ لَوْ تَرَكَوْا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعَافًا خَافُوا عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ

کسانی که اگر فرزندان ناتوانی از خود به یادگار بگذارند از آینده آنان می‌ترسند، باید (۸-۹) سه برابر یتیمان مردم بترسند؛ از (عقالت) خدا بهره‌بردارند.

وَلْيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿۹﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا

و سختی استوار بگویند. ﴿۹﴾ کسانی که اموال یتیمان را به ظلم و ستم می‌خورند، در حقیقت

يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ﴿۱۰﴾ يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلرِّجَالِ

نسبها آتش می‌خورند؛ و بسزوی در شعله‌های آتش «۱۰» می‌سوزند. ﴿۱۰﴾ خداوند درباره فرزندان شما، به شما سفارش می‌کند

لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَىٰ إِن كَانَ كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِن

که سهم (میراث) پسر، به اندازه سهم دو دختر باشد؛ و اگر فرزندان شما، «دو دختر» بیشتر از دو دختر باشند، دو سوم میراث از آن آنهاست؛

كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ

و اگر یکی باشد، نسبی «میراث» از آن اوست، و برای هر یک از پدر و مادر او، یک ششم میراث است.

إِن كَانَ لَهُ وَلَدٌ فَإِن لَّمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَتْهُ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ فَإِن كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ

اگر (میراث) فرزندی داشته باشد؛ و اگر فرزندی نداشته باشد، و (تنها) پدر و مادر از اولاد برود، برای مادر او یک سوم است (و بقیه از آن پدر است)؛ و اگر او برادرانی داشته باشد.

فَلَأُمِّهِ السُّدُسُ مِنَ بَعْدِ وَصِيَّةِ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنًا وَأَبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ

مادرش یک ششم می‌بود (و پنج ششم باقیمانده برای پدر است). همه اینها، بعد از انجام وصیتی است که او کرده، و بعد از ادای دین است - شما نمی‌دانید

أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفَعًا فَرِيضَةٌ مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۱۱﴾

پدران و مادران و فرزندان شما، کدام یک برای شما سودمندترند! - این فریضه الهی است؛ و خداوند، دانای و حکیم است. ﴿۱۱﴾

وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُنَّ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ

و برای شما، نصف میراث زنان است، اگر آنها فرزندی نداشته باشند؛

لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمْ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَنَّ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِيَنَّ بِهَا

و اگر فرزندی داشته باشند، یک چهارم از آن شماست؛ پس از انجام وصیتی که کرده‌اند.

أَوْ دِينَ وَلَهُنَّ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَتُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ

و ادای دین شده و برای زنان شما، یک چهارم میراث شماست، اگر فرزندی نداشته باشید؛

لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّمُنُ مِمَّا تَرَكَتُمْ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ تُوصُونَ بِهَا

و اگر برای شما فرزندی باشد، یک هشتم از آن آنهاست؛ بعد از انجام وصیتی که کرده‌اید.

أَوْ دِينَ وَإِنْ كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ كَلَالَةً أَوْ امْرَأَةٌ وَلَهُ أَخٌ أَوْ أُخْتٌ فَلِكُلِّ

و ادای دین. و اگر مردی بوده باشد که کلاله [خواهر یا برادر] از او ارث می‌برد، یا زنی که برادر یا خواهری دارد، سهم هر کدام.

وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ فَإِنْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي

یک ششم است هر برادر و خواهری که باشد؛ و اگر بیش از یک نفر باشند، آنها در یک سوّم شریکند؛

الثُّلُثِ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصَىٰ بِهَا أَوْ دِينَ غَيْرِ مَضْكَارٍ وَصِيَّةٍ مِنَ اللَّهِ

پس از انجام وصیتی که شده، و ادای دین؛ به شرط آنکه از طریق وصیت و هب به دین، به آنها ضرر نرود. این سفارش خداست؛

وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿١٢﴾ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ

و خدا دانای و بردبار است. اینها مرزهای الهی است؛ و هر کس خدا و پیامبرش را اطاعت کند، تو دین او را محترم بشمارد

يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا

خداوند وی را در باغهایی از بهشت وارد می‌کند که همواره، آب از زیر درختانش جاری است؛ جاودانه در آن می‌مانند؛

وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٣﴾ وَمَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ

و این، پیروزی بزرگی است؛ و آن کس که نافرمانی خدا و پیامبرش را کند و از مرزهای او تجاوز نماید.

حُدُودَهُ يَدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿١٤﴾

او را در آتشی وارد می‌کند که جاودانه در آن خواهد ماند؛ و برای او مجازات خوارکننده‌ای است.

وَالَّتِي يَأْتِيكَ الْفَحِشَةُ مِنْ نِسَائِكَ فَاسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةً مِنْكُمْ

و کسانی از زنان شما که مرتکب زنا شوند، چهار نفر از مسلمانان را بعنوان شاهد بر آنها بطلبید:

فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتَّى يَتَوَفَّهِنَّ الْمَوْتُ أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ

اگر گواهی دادند، آنان [= زنان] را در خانه‌ها در عهد نگاه دارید تا مرگشان فرارسد؛ یا اینکه خداوند، برای آنها

سَبِيلًا ﴿١٥﴾ وَالَّذَانِ يَأْتِيَنَّهَا مِنْكُمْ فَاعَازُوهُمَا فَإِن تَابَا وَأَصْلَحَا

راهی قرار دهد. ﴿١٥﴾ و از میان شما، آن مردان و زنانی که مرتکب آن کار (زشت) می‌شوند، آنها را آزار دهید؛ و اگر توبه کنند، و بعد به اصلاح نمایند.

فَاعْرِضْهُمَا لِنَاصِرِ اللَّهِ إِن كَانَ تَوَّابًا رَحِيمًا ﴿١٦﴾ إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ

از آنها درگذرید؛ زیرا خداوند، توبه‌پذیر و مهربان است. ﴿١٦﴾ پذیرش توبه از سوی خدا، تنها برای کسانی است که

يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهْلَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ

کار بدی را از روی جهالت انجام می‌دهند، سپس زود توبه می‌کنند. خداوند، توبه چنین اشخاصی را می‌پذیرد؛ و

اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧﴾ وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ

خدا دانایا و حکیم است. ﴿١٧﴾ برای کسانی که کارهای بد را انجام می‌دهند،

حَتَّى إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْكُفْرَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَ

و هنگامی که مرگ یکی از آنها فرا می‌رسد می‌گوید: «الآن توبه کردم، توبه نیست؛ و نه برای کسانی که در حال کفر از دنیا می‌روند؛

هُمْ كُفَّارًا أُولَئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٨﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا

اینها کسانی هستند که عذاب دردناکی برایشان فرستاده‌ایم. ﴿١٨﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید

لَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرِثُوا النِّسَاءَ كَرْهًا وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ لِتَذَهَبُوا بِبَعْضِ مَآ

برای شما حلال نیست که از زنان، از روی اجراه (بیجه) ترمانی بری آنها، ارث ببرید؛ و آنان را تحت فشار قرار ندهید که قسمتی از آنچه را

ءَاتَيْتُمُوهُنَّ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ فَإِن

به آنها داده‌اید، سهر، تمسک کنید؛ مگر اینکه آنها عمل زشت آشکاری انجام دهند. و با آنان، بطور شایسته رفتار کنید؛

كُرِهْتُمُوهُنَّ فَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا ﴿١٩﴾

و اگر از آنها، (بجایی) کراهت داشتید، (غوا) تمسک به جنایی نبرید؛ چه بسا چیزی خوشایند شما نباشد، و خداوند خیر فراوانی در آن قرار می‌دهد. ﴿١٩﴾

وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَسْتَبْدَالَ زَوْجَ مَكَانٍ زَوْجٍ وَعَاتَيْتُمْ إِحْدَاهُنَّ قِنطَارًا فَلَا

و اگر تصمیم گرفتید که همسر دیگری به جای همسر خود استغاب کنید، و مال فراوانی (بمنون مهر) به او پرداخته‌اید.

تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا أَتَأْخُذُونَ بِهِ تَنَا وَ إِيْمَا مُيْمِنًا ﴿٢٠﴾ وَ كَيْفَ تَأْخُذُونَهُ

جیزی از آن را پس نگیرید! آیا برای باز پس گرفتن مهر زنان، به نهمت و گناه آشکار متوسل می‌شوید؟ و چگونه آن را باز پس می‌گیرید.

وَ قَدْ أَفْضَى بَعْضُكُمْ إِلَى بَعْضٍ وَ أَخَذَتْ مِنْكُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا

در حالی که شما با یکدیگر تماس و آمیزش کامل داشته‌اید؟ و «این بخش» آنها (عقده ازدواج) از شما پیمان محکمی گرفته‌اند!

﴿٢١﴾ وَ لَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ

با زنانی که پدران شما با آنها ازدواج کرده‌اند، هرگز ازدواج نکنید مگر آنچه در گذشته (پیش از نزول این حکم) انجام شده است!

إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَ مَقْتًا وَ سَاءَ سَبِيلًا ﴿٢٢﴾ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ

زیورابین کار، عملی زشت و تنفرآور و راه نادرستی است. حرام شده است بر شما.

أُمَّهَاتُكُمْ وَ بَنَاتُكُمْ وَ أَخَوَاتُكُمْ وَ عَمَّاتُكُمْ وَ خَالَاتُكُمْ وَ بَنَاتُ

مادران است، و دختران، و خواهران، و عمه‌ها، و خاله‌ها، و دختران برادر.

الْأَخِ وَ بَنَاتِ الْأَخْتِ وَ أُمَّهَاتِكُمُ الَّتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَ أَخَوَاتِكُمُ مِنَ

و دختران خواهر شما، و مادرانسی که شما را شیر داده‌اند، و خواهران رضاعی شما.

الرَّضْعَةِ وَ أُمَّهَاتُ نِسَائِكُمْ وَ رَبَّائِبِكُمُ الَّتِي فِي حُجُورِكُمْ مِنَ

و مادران همسران است، و دختران همسران که در دامن شما پرورش یافته‌اند.

نِسَائِكُمُ الَّتِي دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِنْ لَمْ تَكُونُوا دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ

از همسرانی که با آنها آمیزش جنسی داشته‌اید - و چنانچه با آنها آمیزش جنسی نداشته‌اید، (دختران) برای شما مانعی ندارد -

عَلَيْكُمْ وَ حَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَ أَنْ تَجْمَعُوا

و (مجنین) همسرهای همسران استان که از نسل شما هستند - نه بر سر هم.

بَيْنَ الْأَخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٢٣﴾

و نیز حرمت بر شما جمع میان دو خواهر کنید؛ مگر آنچه در گذشته واقع شده؛ چرا که خداوند، آمرزنده و مهربان است.

وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَأَجَلَ

و زنان شوهر دار بر شما حرام است مگر آنها را که در اسارت مالک شده‌اید؛ (بر اسارت آنها در حکم کلی است) اینها احکامی است که خداوند بر شما مقرر داشته است.

لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَلِكَ أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسْفِحِينَ فَمَا

اما زنان دیگر غیر از اینها «محصنه» شده، برای شما حلال است که با اموال خود، آنان را اختیار کنید؛ در حالی که پاکدامن باشید و از زنا، خودداری نمایید.

أَسْتَمْتَعُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا

و زنا می کنید [از دواج موقت] می کنید، واجب است مهر آنها را بپردازید. و گناهی بر شما نیست در آنچه

تَرْضَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿۲۴﴾ وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ

بعد از تعیین مهر، با یکدیگر توافق کرده‌اید. بعد از تعیین مهر، ان را کم یا زیاد کنید خداوند، دانا و حکیم است. و آنها که نتوانایی

مِنْكُمْ طَوْلًا أَنْ يَنْكِحَ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ فَمَنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ

از دواج با زنان «محصنه» پاکدامن را ندارند، می توانستند با زنان پاکدامن از بردگان با ایمانی که در اختیار دارید ازدواج کنند

مَنْ فَنِيَّتِكُمْ الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَيْمَانِكُمْ بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَأَنْكِحُوهُنَّ

- خدا به ایمان شما آگاه تر است؛ و همگی اعضای یک پیگیری - آنها را با اجازه صاحبان آنان تزویج نمایید.

بِإِذْنِ أَهْلِهِنَّ وَءَاتُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ مُسْفِحَاتٍ وَ

و مهرشان را به خودشان بدهید؛ به شرط آنکه پاکدامن باشند، نه بطور آشکار مرتکب زنا شوند، و

لَا مَتَّخِذَاتٍ أَخْدَانٍ فَإِذَا أَحْصِنَ فَإِنْ أَتَيْتُمْ بِفَحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا

نه دوست پنهانی بگیرند. و در صورتی که «محصنه» باشند و مرتکب عمل منافعی عفت شوند، نصف مجازات زنان آزاد را خواهند داشت.

عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنْكُمْ وَأَنْ

این «جزاء» ازدواج با کنیزان برای کسانی از شماست که بترسند (از نظر فریضه جنسی) به زحمت بیفتند؛ و با این حال نیز)

تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۲۵﴾ يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ

خودداری (از ازدواج با این) برای شما بهتر است. و خداوند، آمرزنده و مهربان است. خداوند می خواهد رذای ستم را برای شما آشکار سازد.

سُنَنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿۲۶﴾

و به سنتهای اصحاب پیشینیان رهبری کند و توبه شما را بپذیرد. و خداوند دانا و حکیم است.

وَاللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ أَنْ تَمِيلُوا مَيْلًا

خدا می خواهد شما را ببخشد در از توبی با من ناپاید؛ اما آنها که پیرو شهواتند، می خواهند شما بکنی

عَظِيمًا ﴿٢٧﴾ يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا ﴿٢٨﴾ يَتَأْتِيهَا

منحرف شوید. خدا می خواهد کار را بر شما سبک کند؛ و انسان، ضعیف آفریده شده او در برابر طولان فرایز، مقاومت او کم است. ای کسانی که

الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ

ایمان آورده اید! اموال یکدیگر را با باطل (از طریق نامشروع) نخورید؛ مگر اینکه

تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٢٩﴾ وَ

تجارتی با رضایت شما انجام گیرد، و خودکشی نکنید؛ خداوند نسبت به شما مهربان است. و

مَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصَلِّيهِ نَارًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى

هر کس این عمل را از روی تجاوز و ستم انجام دهد، بسزودی او را در آتشی وارد خواهیم ساخت؛ و این کار برای

اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾ إِنْ تَجْتَنِبُوا كَبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ

خدا آسان است. اگر از گناهان بزرگی که از آن نهی می شوید پرهیز کنید، گناهان کوچک شما را می پوشانیم؛

وَنُدْخِلْكُمْ مَدْخَلًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾ وَلَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ عَلَى

و شما را در جایگاه خوبی وارد می سازیم. بر تریهایی را که خداوند برای بعضی از شما بر بعضی دیگر قرار داده آرزو نکنید؛ این تفاوتی طبیعی و حکمی برای حقت تمام زندگی شما

بَعْضٍ لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا أَكْتَسَبُوا وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا أَكْتَسَبْنَ وَسَأَلُوا

است و با این حال، مردان نصیبی از آنچه به دست می آورند دارند، و زنان نیز نصیبی؛ (و نباید حقوق هیچ یک باطل گردند.

اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٣٢﴾ وَلِكُلِّ جَعَلْنَا

و از فضل او رحمت و برکت؛ خدا، برای رفع لغت طلب کنید؛ و خداوند به هر چیز داناست. برای هر کس،

مَوْلَىٰ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَ الَّذِينَ عَقَدْتُمْ أَيْمَانَكُمْ

و ارثانی فرار دادیم، که از میراث پدر و مادر و نزدیکان ارث ببرند؛ و نیز کسانی که با آنها پیمان بسته اید،

فَأَتَوْهُمْ نَصِيبُهُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٣٣﴾

نصیبشان را بپردازید؛ خداوند بر هر چیزی، شاهد و ناظر است.

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَبِمَا أَنْفَقُوا

مردان، سرپرست و نگهدار زنانند، بخاطر برتریهایی که خداوند در نظر تمام اجناس برای بعضی نسبت به بعضی دیگر قرار داده است، و بخاطر انفاقهایی که

مِنْ أَمْوَالِهِمْ فَأَلْصَقَتْ قَلْبَتُكَ حَفِظْتِ لِلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ وَ

از اموالشان می کنند، و زنان صالح، زانی هستند که متواضعند، و در غیاب همسر خود، اسرار و حقوق او را، در مقابل حقوقی که خدا برای آنان قرار داده، حفظ می کنند، و

الَّتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَأَهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَأَضْرِبُوهُنَّ

آن دسته از زنان را که از سرکشی و مخالفتشان بیم دارید، بند و اندرز دهید و اگر سر باز نهند، در بستر از آنها دوری نمایند و اگر تاثیر نبرد، آنها را تنبیه کنید

فَإِنْ أَطَعَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا كَبِيرًا ﴿٣٤﴾

و اگر از شما پیروی کردند، راهی برای تعدی بر آنها نجویید! همیشه خداوند، بلند مرتبه و بزرگ است، او قدرت او، بالاترین قدرتهاست.

وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَابْعَثُوا حَكَمًا مِّنْ أَهْلِهِ وَحَكَمًا مِّنْ أَهْلِهَا إِنْ

و اگر از جدایی و شکاف میان آن دو (مسر) بیم داشته باشید، یک داور از خانواده شوهر، و یک داور از خانواده زن انتخاب کنید (تا به کار آنان رسیدگی کنند)

يُرِيدَ إِصْلَاحًا يُوَفِّقُ اللَّهُ بَيْنَهُمَا إِنْ اللَّهُ كَانَ عَلِيمًا خَبِيرًا ﴿٣٥﴾ وَأَعْبُدُوا

اگر این دو داور، تصمیم به اصلاح داشته باشند، خداوند به توافق آنها کمک می کند؛ زیرا خداوند، دانا و آگاه است (و از نیت همه، باخبر است) و خدا را بپرستید؛

اللَّهَ وَلَا تَشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَ بِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَ بِذِي الْقُرْبَىٰ وَ الْيَتَامَىٰ وَ

و هیچ چیز را همتای او قرار ندهید! و به پدر و مادر، نیکی کنید؛ همچنین به خویشاوندان و یتیمان و

الْمَسْكِينِ وَ الْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَ الْجَارِ الْجُنُبِ وَ الصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَ ابْنِ

مسکینان، و همسایه نزدیک، و همسایه دور، و دوست و همنشین، و واماندگان در سفر،

السَّبِيلِ وَ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنْ اللَّهُ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا

و بردگانی که مالک آنها هستید؛ زیرا خداوند، کسی را که متکبر و فخر فروش است، (و از برای حقون دیگران سر باز می زند) دوست نمی دارد.

﴿٣٦﴾ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَيَكْتُمُونَ

آنها کسانی هستند که بخل می ورزند، و مردم را به بخل دعوت می کنند، و آنچه را که

مَاءَ آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ، وَاعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٣٧﴾

خداوند از فضل او رحمت خود به آنها داده، کتمان می نمایند. این مثل در حقیقت از کفرشان سرچشمه گرفته و ما برای کافران، عذاب خوارکننده ای آماده کرده ایم.

وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِثَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ

و آنها کسانی هستند که اموال خود را برای نشان دادن به مردم انفاق می کنند، و ایمان به خدا و روز بازپسین ندارند؛ (براهه شیطان، رفیق و همشین آنهاست)

وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا ﴿٣٨﴾ وَمَا ذَا عَلَيْهِمْ لَوْ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ

و کسی که شیطان قرین او باشد، بد همشین و قرینی است. چه می شد اگر آنها به خدا و روز بازپسین ایمان می آوردند.

الْآخِرِ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا ﴿٣٩﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ

و از آنچه خدا به آنان روزی داده، هر چه به انفاق می کردند؟! و خداوند از همه چیز آنها آگاه است. خداوند (عنی به اندازه سنگینی ذره ای) ستم نمی کند؛

ذَرَّةٍ وَإِنْ تَكَ حَسَنَةً يَضْعَفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾ فَكَيْفَ إِذَا

و اگر کار نیکی باشد، آن را دو چندان می سازد؛ و از نزد خود، پاداش عظیمی (در برابر آن) می دهد. حال آنها چگونه است

جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا ﴿٤١﴾ يَوْمَ يَذِرُودُ

آن روزی که از هر امتی، شاهد و گواهی بر ما می آوریم، و تو را نیز بر آنان گواه خواهیم آورد؟! در آن روز، آنها که کافر شدند

الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصَوُا الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّى بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا ﴿٤٢﴾

و با پامبر (ص) به مخالفت برخاستند، آرزوی کنندگانی گاش (تا کبره شده) خاک آنها باز مینهای اطراف بکسان می شد. در آن روز، سخنی را نمی توانند از خدا پنهان کنند.

يَتَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّى تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ

ای کسانی که ایمان آورده اید! در حال مستی به نماز نزدیک نشوید، تا بدانید چه می گوید!

وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّى تَغْتَسِلُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ

و همچنین هنگامی که جنب هستید - مگر اینکه مسافر باشید - تا غسل کنید، و اگر بیمارید، یا مسافر،

أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَايِبِ أَوْ لِمَسَمٍ النِّسَاءِ فَلَمْ يَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا

و یا قفای حاجت کرده اید، و یا با زنان آمیزش جنسی داشته اید، و در این حال، آب برای وضو یا غسل نیافتید، با خاک پاکسی تیمم کنید!

فَأَمْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٤٣﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ

به این طریق که صورتها و دستهایشان را با آن مسح نمایند، خداوند، بخشنده و آمرزنده است. آیا ندیدی کسانی را که

أُوتُوا نَصِيبًا مِنَ الْكِتَابِ يَشْتَرُونَ الضَّلَالَةَ وَيُرِيدُونَ أَنْ تَضِلُّوا السَّبِيلَ ﴿٤٤﴾

پهره ای از کتاب (حق) به آنها داده شده است، به جای اینکه از آن، برای هدایت خود و دیگران استفاده کنند، برای خویش گمراهی می خرند، و می خواهند شما نیز گمراه شوید؟! *

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ وَكَفَى بِاللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَى بِاللَّهِ نَصِيرًا ﴿٤٥﴾ مَنِ الَّذِينَ هَادُوا

خدا به دشمنان شما آگاهتر است؛ ولی آنها زاری به شما سرساختند و کافی است که خدا ولی شما باشد؛ و کافی است که خدا یاور شما باشد. بعضی از یهود.

يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَسْمَعُ غَيْرَ مُسْمِعٍ وَ

سخنان را از جای خود، تحریر می‌کنند و بجای اینکه بگویند: شنیدیم و اطاعت کردیم، می‌گویند: شنیدیم و مخالفت کردیم؛ و نیز می‌گویند: بشنو که هرگز نشنوی (و می‌گویند)

رَاعِنَا لِيَأْ بِالسِّنِّهِمْ وَطَعْنَا فِي الدِّينِ وَلَوْ أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأَسْمَعُ وَانظُرْنَا

راغبنا [ما را تحقیق کن]؛ تا بازبان خود، حقایق را بگردانند و در آیین خدا، طعن زنند ولی اگر آنها می‌گفتند: شنیدیم و اطاعت کردیم؛ و سخنان ما را بشنو و به ما مهلت ده.

لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ وَأَقْوَمَ وَلَٰكِن لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٤٦﴾ يَتَأْتِيهَا

برای آنان بهتر، و با واقعیت سازگارتر بود، ولی خداوند، آنها را بخاطر کفرشان، از رحمت خود دور ساخته است؛ از این رو جز عذبه کمی ایمان نمی‌آورند. ای کسانی که

الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ ءَامَنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ مِّن قَبْلِ أَنْ نَطْمِسَ

کتاب (منه) به شما داده شده؛ به آنچه بر پیغمبر خود نازل کردیم - و هماهنگ با نشانه‌هایی است که با شماست - ایمان بیاورید، پیش از آنکه صورتهایی را محو

وَجُوهَا فَتَرُدَّهَا عَلَيَّ أَذْبَارَهَا أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعْنَا أَصْحَابَ السَّبْتِ ءَ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ

کنیم، سپس به پشت سر بازگردانیم، یا آنها را از رحمت خود دور سازیم. همان‌گونه که اصحاب سبت [گروهی از تبعکاران بنی اسرائیل] را دور ساختیم؛ و فرمان خدا،

مَفْعُولًا ﴿٤٧﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ

در هر حال انجام شدنی است! خداوند (بر هر) شرک‌کننده می‌بخشد؛ و پایین‌تر از آن را برای هر کس بخواهد (و شایسته بداند) می‌بخشد. و آن کس که برای خدا، شریکی قرار دهد،

بِاللَّهِ فَقَدْ أَفْرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا ﴿٤٨﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزُكُّونَ أَنفُسَهُمْ بِاللَّهِ يَزُكِّي

گناه بزرگی مرتکب شده است. آیا ندیدی کسانی را که خودستایی می‌کنند؟! «بن خودستایی، بی‌ارزش است» بلکه خدا هر کس را بخواهد،

مِن يَشَاءُ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٤٩﴾ انظُرْ كَيْفَ يَقْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَفَىٰ بِهِ إِثْمًا

ستایش می‌کند؛ و کمترین ستمی به آنها نخواهد شد. «ببین چگونه بر خدا دروغ می‌پندند! و همین گناه

مُبِينًا ﴿٥٠﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَ

اشکاف، برای مجرت آنان کافی است. آیا ندیدی کسانی را که بهره‌ای از کتاب (منه) به آنان داده شده، میان حق، به «جبت» و

الطَّغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَٰؤُلَاءِ أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا سَبِيلًا ﴿٥١﴾

«طاغوت» [بت و بت پرستان] ایمان می‌آورند، و درباره کافران می‌گویند: «آنها، از کسانی که ایمان آورده‌اند، هدایت یافته ترند»؟

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ وَمَنْ يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ نَصِيرًا ﴿٥٢﴾ أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِنَ الْمُلْكِ

آنها کسانی هستند که خداوند ایشان را از رحمت خود دور ساخته است؛ و هر کس را خدا از رحمتش دور سازد، باوری برای او نخواهی یافت. ﴿آیا آنها [یهود] سهمی در

فَإِذَا لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا ﴿٥٣﴾ أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَىٰ مَاءِ آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ

حکومت دارند؟! در حالی که اگر چنین بود، کمترین حق را به مردم نمی دادند. ﴿با اینکه نسبت به مردم [پیامبر و خاندانش] بر آنچه خدا از فضلش به آنان بخشیده.

فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَاهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا ﴿٥٤﴾ فَمِنْهُمْ مَنْ

حسد می ورزند؟! ما به آل ابراهیم، کتاب و حکمت دادیم؛ و حکومت عظیمی در اختیار آنها [پیامبران بنی اسرائیل] قرار دادیم. ﴿ولی جمعی از آنها به آن

ءَ آمَنَ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ صَدَّ عَنْهُ وَكَفَىٰ بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ﴿٥٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا

ایمان آوردند؛ و جمعی راه مردم بر آن بستند. و شعله فروزان آتش دوزخ، برای آنکه کفایتی است! ﴿کسانی که به آیات ما کافر شدند.

سَوْفَ نُصَلِّيهِمْ نَارًا كَمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بِدَلْنِهِمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ

بزودی آنها را در آتشی وارد می کنیم که هر گاه پوستهای تنشان در آن بریان گردد [دوبودن، پوستهای دیگری به جای آن قرار می دهیم. تا کبیر آنها را بچسند.

إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٥٦﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ

خداوند، توانا و حکیم است [دوری حساب، کبیر می دهد]. ﴿و کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، بزودی آنها را در باغهایی از بهشت وارد می کنیم

جَنَّتِ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا

که نهرها از زیر درختانش جاری است؛ همیشه در آن خواهند ماند؛ و همسرانی پاکیزه برای آنها خواهد بود؛ و آنان را در سایه های گسترده [در بهشت]

ظِلًّا ظِلِيلًا ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ

جای می دهیم. ﴿خداوند به شما فرمان می دهد که امانتها را به صاحبانش بدهید؛ و هنگامی که میان مردم داوری می کنید،

النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٥٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ

بعدالت داوری کنید. خداوند، اندرزهای خوبی به شما می دهد. خداوند، شنوا و بیناست. ﴿ای کسانی که

ءَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِن تَنَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ

ایمان آورده اید! اطاعت کنید خدا را! و اطاعت کنید پیامبر خدا و اولوالامر [اوصیای پیامبر] را؛ و هر گاه در چیزی نزاع داشتید، آن را به خدا

وَالرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٥٩﴾

و پیامبر باز گردانید [در آنها داوری بشیید] اگر به خدا و روز رستاخیز ایمان دارید! این [امر] برای شما بهتر، و عاقبت و پایانش نیکوتر است. ﴿

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ

آیا ندیدی کسانی را که گمان می‌کنند به آنچه «از آسمان است» بر تو و به آنچه پیش از تو نازل شده، ایمان آورده‌اند.

يُرِيدُونَ أَنْ يُتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ ۗ وَيُرِيدُ

ولی می‌خواهند برای داوری نزد طاغوت و حکام باطل بروند؟! آیا اینکه به آنها دستور داده شده که به طاغوت کافر شوند.

الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿٦٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أُنزِلَ

اما شیطان می‌خواهد آنان را گمراه کند، و به بیراهه‌های دور دستی ببرد. * و هنگامی که به آنها گفته شود: «به سوی آنچه خداوند نازل کرده،

اللَّهِ ۗ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا ﴿٦١﴾ فَكَيْفَ

و به سوی پیامبر بیایند، منافقان را می‌بینی که از رسول بدمت تو، اعراض می‌کنند؟ * پس چگونه

إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ ۗ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ

وقتی به خاطر اعمالشان، گرفتار مصیبتی می‌شوند، سپس به سراغ تو می‌آیند، سوگند به خدا یاد می‌کنند

أَرَدْنَا إِلَّا أَحْسَنًا وَتَوَفَّقًا ﴿٦٢﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ

که منظور ما «بر من باوری نزد دیگران، جز نیکی کردن و توافق میان طرفین نماند» نبوده است؟! * آنها کسانی هستند که خدا، آنچه را در دل دارند، می‌داند.

فَاعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا ﴿٦٣﴾ وَمَا

از سحر است آنان صرف نظر کن؛ و آنها را اندرز ده؛ و با بیانی رسا، نتایج اعمالشان را به آنها گوشزد نما! * ما هیچ

أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ ۗ أَيُّذِينَ اللَّهُ وَلَوْ أَنََّّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ

پیامبری را نفرستادیم مگر برای اینکه به فرمان خدا، از وی اطاعت شود. و اگر این مخالفان، هنگامی که به خود ستم می‌کردند، در فرمانهای خدا را زیر می‌نگاریدند.

جَاءُوكَ فَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ ۗ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوْ جَدَّوْا ۗ اللَّهُ تَوَّابٌ

به نزد تو می‌آمدند، و از خدا طلب آمرزش می‌کردند، و پیامبر هم برای آنها استغفار می‌کرد، خدا را توبه‌پذیر

رَحِيمًا ﴿٦٤﴾ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِي مَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ

و مهربان می‌باشند. * به پروردگارت سوگند که آنها مومن نخواهند بود، مگر اینکه در اختلافات خود، تو را به داوری طلبند؛

ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ ۗ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٦٥﴾

و سپس از داوری تو، در دل خود احساس ناراحتی نکنند؛ و کاملاً تسلیم باشند. *

وَلَوْ أَنَا كُنْبَنَا عَلَيْهِمْ أَنْ أَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوْ أَخْرَجُوا مِنْ دِينِكُمْ مَا فَعَلُوهُ إِلَّا

اگر (مستحب) از تنهای ایشان، به آنان دستور می دادیم؛ یکدیگر را به قتل برسانید، و یا: از وطن و خانه خود، بیرون روید، تنها عذبه کمی از آنها عمل می کردند.

قَلِيلٌ مِنْهُمْ وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَشَدَّ تَثْبِيتًا ﴿٦٦﴾ وَ

و اگر اندر زهایی را که به آنان داده می شد انجام می دادند، برای آنها بهتر بود؛ و موجب تقویت ایمان آنها می شد. و

إِذَا لَا تَيْبَنُهُمْ مِنْ لَدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٦٧﴾ وَلَهَدَيْنَهُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٦٨﴾ وَمَنْ

در این صورت، پاداش بزرگی از ناحیه خود به آنها می دادیم. و آنان را به راه راست، هدایت می کردیم. و کسی که

يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَ

خدا و پیامبر را اطاعت کند، (در روز رستاخیز) همنشین کسانی خواهد بود که خدا، نعمت خود را بر آنان تمام کرده؛ از پیامبران و صدیقان و

الشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا ﴿٦٩﴾ ذَلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ

شهدا و صالحان؛ و آنها رفیقهای خوبی هستند. این موهبتی از ناحیه خداست.

وَكَفَى بِاللَّهِ عَلِيمًا ﴿٧٠﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ فَانفِرُوا ثُبَاتٍ أَوْ

و کافی است که او، (در حال نماندن، نیت و استعانت) آگاه است؛ ای کسانی که ایمان آورده اید! آمادگی خود را (در برابر دشمن) حفظ کنید؛ و در دسته های متعدد، یا

انفِرُوا جَمِيعًا ﴿٧١﴾ وَإِنَّ مِنْكُمْ لَمَنْ لِيُبَطِّئَنَّ فَإِنْ أَصَابَكُمْ مُصِيبَةٌ قَالَ قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ

به صورت دسته واحد، به سوی دشمن حرکت نمایند؛ (در میان شما، افرادی است) هستند، که دیگران را به سستی می کشانند؛ اگر مصیبتی به شما برسد، می گویند:

عَلَىٰ إِذْ لَمَّا أَكُنْ مَعَهُمْ شَهِيدًا ﴿٧٢﴾ وَلَئِنْ أَصَابَكُمْ فَضْلٌ مِنَ اللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَن

خدا به ما نعمت داد که با مجاهدان نبودیم، تا شاهد (ان مصیبت) باشیم؛ و اگر غنیمتی از جانب خدا به شما برسد، درست مثل اینکه

لَمْ تَكُنْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يُلَيْتَنِي كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧٣﴾

هرگز میان شما و آنها دوستی و مودتی نبوده، می گویند: ای کاش ما هم با آنها بودیم، و به رستگاری او پیروزی می رسیدیم؛

﴿ فَلَيقْتَلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ ﴾

کسانی که زندگی دنیا را به آخرت فروخته اند، باید در راه خدا بیکار کنند؛

وَمَنْ يُقْتَلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٧٤﴾

و آن کس که در راه خدا بیکار کند، و کشته شود یا پیروز گردد، پاداش بزرگی به او خواهیم داد.

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ

چرا در راه خدا، و مردان و زنان و کودکانی که به دست ستمگران تضعیف شده‌اند، بجنگ نمی‌کنید؟! همان افراد استبدادی که

يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَل

می‌گویند: «پروردگارا! ما را از این شهر امانت، که اهلس ستمگرند، بیرون ببر! و از طرف خود، برای ما سرپرستی قرار ده:

لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا ﴿٧٥﴾ الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ

و از جانب خود، یار و یاور برای ما تعیین فرما! کسانی که ایمان دارند، در راه خدا بجنگ می‌کنند؛ و آنها که کافرند،

فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾ أَلَمْ

در راه طاغوت [بت و افراد طغیانگر] پس شما با یاران شیطان، بجنگ کنید! (ز آنها نهرسد) زیرا که نقشه شیطان، (مستند قدرتی) ضعیف است. آیا

تَرَى إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ

ندیدی کسانی را که به آنها گفته شد: «دست از جهاد بردارید! و نماز را برپا کنید! و زکات بپردازید!» در امت بودند، ولی هنگامی که فرمان جهاد به آنها داده شد،

إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا

جمعی از آنان، از مردم می‌ترسیدند، همان گونه که از خدا می‌ترسند، بلکه بیشتر! و گفتند: «پروردگارا! چرا جهاد را بر ما مقدر داشتی؟!»

الْقِتَالَ لَوْلَا أَخَّرْنَا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ قُلْ مَنِعَ الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَلَا

چرا این فرمان را تا زمان نزدیکی تاخیر نینداختی؟! «به آنها بگو: سرمایه زندگی دنیا ناچیز است و سواى آخرت، برای کسی که پرهیزگار باشد بهتر است. و به اندازه رشته شکاف

نُظْلَمُونَ قَلِيلًا ﴿٧٧﴾ أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكَكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُشِيدَةٍ وَإِنْ

هسته خرمایی، به شما ستم نخواهد شد. هر جا باشید، مرگ شما را درمی‌یابد؛ هر چند در برجهای محکم باشید! و اگر

تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ

به آنها [منافقان] حسنه او برزری برسد، می‌گویند: «این، از ناحیه خداست.» و اگر سیئه او شکستی برسد، می‌گویند: «این، از ناحیه توست.»

قُلْ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ فَمَالِ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ﴿٧٨﴾ مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ

بگو: «همه اینها از ناحیه خداست.» پس چرا این گروه حاضر نیستند سخنی را درک کنند؟! (اری، آنچه از نیکیها به تو می‌رسد،

مِنْ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنْ نَفْسِكَ وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٧٩﴾

از طرف خداست؛ و آنچه از بدی به تو می‌رسد، از سوی خود توست. و ما تو را رسول برای مردم فرستادیم؛ و گواهی خدا در این باره، کافی است!)

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ۗ وَ

کسی که از پیامبر اطاعت کند، خدا را اطاعت کرده؛ و کسی که سر باز زند، تو را نگهبان او مراهب، او نفرستادیم (و در برابر او، مسوول نیست). * آنها در

يَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَرُوا مِنْ عِنْدِكَ بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ وَ

حضور تو می گویند: «فرمانبرداریم»؛ اما هنگامی که از نزد تو بپروان می روند، گروهی بر خلاف گفته تو، جلسات شبانه تشکیل می دهند؛ آنچه را در این جلسات می گویند،

اللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّتُونَ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ۗ (٨١) أَفَلَا

خداوند می نویسد، اعتنائی به آنها نکن! (و از نشنماعی آنان وحشت نداشته باش) و بر خدا توکل کن! کافی است که او یار و مدافع تو باشد * آیا

يَتَدَبَّرُونَ الْقُرْآنَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا ۗ (٨٢) وَ

در باره قرآن نمی اندیشند؟! اگر از سوی غیر خدا بود، اختلاف فراوانی در آن می یافتند. * و

إِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوِ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ ۗ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَىٰ

هنگامی که خبری از پیروزی یا شکست به آنها برسد، (بدون تحقیق) آن را شایع می سازند؛ در حالی که اگر آن را به پیامبر و

أُولَى الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ ۗ وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَ

پیشوایان - که قدرت تشخیص کافی دارند - باز گردانند، از ریشه های مسائل آگاه خواهند شد. و اگر فضل و رحمت خدا بر شما نبود،

رَحْمَتُهُ، لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا ۗ (٨٣) فَقِنِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تَكْفُلْ إِلَّا

جز عده کمی، همگی از شیطان پیروی می کردید (و گمراه می شدید). * در راه خدا بیکار کن! تنها مسوول وظیفه خود هستی!

نَفْسَكَ وَحَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكْفُرَ بِأَسِ الَّذِينَ كَفَرُوا ۗ وَاللَّهُ أَشَدُّ

و مومنان را بر این امر، تشویق نما؛ امید است خداوند از قدرت کافران جلوگیری کند (حتی اگر تنها خودت به ایمان بروی!) و خداوند قدرتش بیشتر،

بِأَسَاوَأَشَدُّ تَنْكِيلًا ۗ (٨٤) مَنْ يَشْفَعْ شَفْعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِنْهَا ۗ وَمَنْ

و مجازاتش دردناک تر است. * کسی که شفاعت [- تشویق و کمک] به کار نیکی کند، نصیبی از آن برای او خواهد بود؛ و کسی

يَشْفَعْ شَفْعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِنْهَا ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُقِيمًا ۗ (٨٥) وَإِذَا

که شفاعت [- تشویق و کمک] به کار بدی کند، سهمی از آن خواهد داشت. و خداوند، حسابرس و نگهدار هر چیز است. * هر گاه

حَيِّتُمْ بِنَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا ۗ (٨٦)

به شما تحیت گویند، پاسخ آن را بهتر از آن بدهید؛ یا «حق» به همان گونه پاسخ گوید! خداوند حساب همه چیز را دارد. *

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقْتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَاً وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِيرُ

هیچ فرد با ایمانی مجاز نیست که مومنی را به قتل برساند، مگر اینکه این کار از روی خطا و اشتباه از او سرزند؛ و در این حال، کسی که مومنی را از روی خطا به قتل رساند،

رَقَبَةً مُؤْمِنَةً وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ يَصَّدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ

باید یک برده مومن را آزاد کند و خونیهایی به کسان او بپردازد؛ مگر اینکه آنها خونیه را ببخشند. و اگر مقتول، از گروهی باشد

عَدُوِّكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ

که دشمنان شما هستند (مشرکند)، ولی مقتول با ایمان بوده، (تنه) باید یک برده مومن را آزاد کند (و بر دامن خونیه اثر نیست). و اگر از جمعیتی باشد

بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ فَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ

که میان شما و آنها پیمانی برقرار است، باید خونیهایی او را به کسان او بپردازد، و یک برده مومن نیز آزاد کند.

مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِّنَ اللَّهِ وَ

و آن کسی که دسترسی به آزاد کردن برده ندارد، دو ماه پسی در پسی روزه می‌گیرد. این، یک نوع نخلیه، یا توبه الهی است. و

كَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٢﴾ وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا

خداوند، دانایا و حکیم است. و هر کس، فرد با ایمانی را از روی عمد به قتل برساند،

فَجَزَاءُ لَهُ، جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ

مجازات او دوزخ است؛ در حالی که جاودانه در آن می‌ماند؛ و خداوند بر او غضب می‌کند؛ و او را از رحمتش دور می‌سازد؛

عَذَابًا عَظِيمًا ﴿١٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَتَبَيَّنُوا وَلَا

و عذاب عظیمی برای او آماده ساخته است. ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هنگامی که در راه خدا گام می‌زنید (به سوی جهاد می‌روید)، تحقیق کنید و

نَقُولُوا لِمَنْ أَلْفَىٰ إِلَيْكُمْ أَلْسَلِمْتُ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ

بخاطر اینکه سرمایه ناپایدار دنیا (دنیایی) به دست آورید، به کسی که از شما سر برافراشته شود، سلام می‌کنید و نگویید: «مسلمان نیستم!»

الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ مَغَانِمٌ كَثِيرَةٌ كَذَلِكَ كُنْتُمْ مِّن قَبْلُ

زیرا غنیمت‌های فراوانی برای شما نزد خداست. شما قبلاً چنین بودید؛

فَمَنْ بَرَّ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوا إِنَّكَ اللَّهُ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٤﴾

و خداوند بر شما منت نهاد (و محبت شداد، پس، به شکرانه این نعمت بزرگ، تحقیق کنید! خداوند به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.)

لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ

امرئ، افراد با ایمانی که بدون بیماری و ناراحتی، از جهاد باز نمانند، با مجاهدانی که در راه خدا با مال

وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلًّا وَعَدَّ اللَّهُ

و جان خود جهاد کردند، یکسان نپسندد خداوند، مجاهدانی را که با مال و جان خود جهاد نمودند، بر قاعدان [- ترک کنندگان جهاد] برتری مہمی بخشیده؛

الْحَسَنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٥﴾ دَرَجَاتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً

خداوند وعده پاداش نیک داده؛ و مجاهدان را بر قاعدان، با پاداش عظیمی برتری بخشیده است. ﴿ ١٥ ﴾ درجات مہمی از ناحیه خداوند، و آموزش و رحمت نصیب این مکرده؛

وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّيْتُمُ الْمَلَائِكَةَ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ

و خداوند آمرزنده و مہربان است. ﴿ ١٦ ﴾ کسانی که فرشتگان (البر رواج)، روح آنها را گرفتند در حالی که به خویشتن ستور کرده بودند، به آنها گفتند: شما در چه حالی بودید؟

قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَسِعَةً فَهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَٰئِكَ

گفتند: ما در سرزمین خود، تحت فشار و مستضعف بودیم، آنها [- فرشتگان] گفتند: «مگر سرزمین خدا، پهناور نبود که مهاجرت کنید؟» آنها امری نمانند، با

مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿١٧﴾ إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانَ

جایگاهشان دوزخ است، و سراسر انجام بدی دارند - مگر آن دسته از مردان و زنان و کودکانی

لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ﴿١٨﴾ فَأُولَٰئِكَ عَسَى اللَّهُ أَن يَعْفُو عَنْهُمْ وَكَانَ

که برآستی تحت فشار قرار گرفته اند؛ نه چاره ای دارند، و نه راهی برای نجات از آن محیط ابرده می یابند. ﴿ ١٨ ﴾ ممکن است خداوند، آنها را مورد عفو قرار دهد؛

اللَّهُ عَفُورًا غَفُورًا ﴿١٩﴾ وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَٰغِمًا كَثِيرًا وَسِعَةً وَ

و خداوند، عفوکننده و آمرزنده است. ﴿ ١٩ ﴾ کسی که در راه خدا هجرت کند، جاهای امن فراوان و گسترده ای در زمین می یابد، و

مَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ وَ

و هرکس بعنوان مهاجرت به سوی خدا و پیامبر او، از خانه خود بیرون رود، سپس مرگش فرارسد، پاداش او بر خداست؛ و

كَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٠﴾ وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَقْصُرُوا

خداوند، آمرزنده و مہربان است. ﴿ ٢٠ ﴾ هنگامی که سفر می کنید، گناهی بر شما نیست

مِنَ الصَّلَاةِ إِن خِفْتُمْ أَن يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّا الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿٢١﴾

که نماز را کوتاه کنید اگر از فتنه (و غیر) کافران بترسید؛ زیرا کافران، برای شما دشمن آشکاری هستند. ﴿ ٢١ ﴾

وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلَنْتُمْ طَآئِفَةً مِنْهُمْ مَعَكَ وَلِيَأْخُذُوا

و هنگامی که در میان آنها باشی، و در میان جنگه برای آنها نماز را برپا کنی، باید دسته‌ای از آنها با تو (به نماز) برخیزند، و سلاحهایشان را با خود بگیرند؛

أَسْلِحَتِهِمْ فَإِذَا سَجَدُوا وَقَلْبُهُمْ كَوْفُورًا مِنْ وَّرَآئِكُمْ وَلَتَأْتِ طَآئِفَةٌ أُخْرَى

و هنگامی که سجده کردند (و نماز را به پایان رسانند)، باید به پشت سر شما (به میان نبرد) برسوند، و آن دسته دیگر

لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلِيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ وَدَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ

که نماز نخوانده‌اند، و مشغول بچیز بیهوده، بیایند و با تو نماز بخوانند؛ آنها باید وسایل دفاعی و سلاحهایشان را در حال نبرد با خود حمل کنند؛ زیرا کافران آرزو دارند

تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ

که شما از سلاحها و متاعهای خود غافل شوید و یکباره به شما هجوم آورند.

عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَذَى مِنْ مَطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ

و اگر از باران ناراحتید، و یا بیمار (مجموع) هستید، مانعی ندارد که سلاحهای خود را بر زمین بگذارید؛

وَخُذُوا حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿١٠٢﴾ فَإِذَا قُضِيَتْ الصَّلَاةُ

ولی وسایل دفاعی نماند، و غم را با خود بردارید؛ خداوند، عذاب خوارکننده‌ای برای کافران فراهم ساخته است. و هنگامی که نماز را به پایان رسانید،

فَاذْكُرُوا اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ

خدا را یاد کنید؛ ایستاده، و نشسته، و در حالی که به پهلو خوابیده‌اید؛ و هرگاه آرامش یافتید (و حالت نرس زایل گشت)، نماز را بپوشانید؛ و بعد از آن

إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا ﴿١٠٣﴾ وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ

زیرا نماز، وظیفه ثابت و معینی برای مؤمنان است؛ و در راه تعقیب دشمن، (مست) سست نشوید؛

الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا

زیرا اگر شما درد و رنج می‌بینید، آنها نیز همانند شما درد و رنج می‌بینند؛ ولی شما امیدوی از خدا دارید

لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٠٤﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ

که آنها ندارند؛ و خداوند، دانای و حکیم است. ما این کتاب را بحق بر تو نازل کردیم؛

لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَبَكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنَ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا ﴿١٠٥﴾

تا به آنچه خداوند به تو آموخته، در میان مردم قضاوت کنی؛ و از کسانی مباش که از خائنان حمایت نمایی؛

وَأَسْتَغْفِرِ اللَّهُ إِنَّكَ اللَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٠٦﴾ وَلَا تَجْدِلُ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَانُونَ

و از خداوند، طلب آمرزش نما، که خداوند، آمرزنده و مهربان است. * و از آنها که به خود خیانت کردند، دفاع مکن

أَنْفُسَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ خَوَّانًا أَثِيمًا ﴿١٠٧﴾ يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا

زیبرا خداوند، افراد خیانت پیشه گنهگار را دوست ندارد. * آنها زشتکاری خود را از مردم پنهان می دارند:

يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرْضَى مِنَ الْقَوْلِ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا

اقرار خدا پنهان نمی دارند؛ و هنگامی که در مجالس شبانه، سخنانی که خدا راضی نبود می گفتند، خدا با آنها بود؛ خدا به آنچه انجام می دهند،

يَعْمَلُونَ مُحِيطًا ﴿١٠٨﴾ هَذَا أَنْتُمْ هَتُّوْا لَاءِ جَدَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَمَنْ

احاطه دارد. * آری، شما همانها هستید که در زندگی این جهان، از آنان دفاع کردید؛ اما کیست

يُجَدِلُ اللَّهُ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَمْ مَنْ يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكَيْلًا ﴿١٠٩﴾ وَمَنْ

که در برابر خداوند، در روز رستاخیز از آنها دفاع کند؟! یا چه کسی است که وکیل و حامی آنها باشد؟! * کسی

يَعْمَلُ سُوءًا أَوْ يَظْلِمُ نَفْسَهُ، ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهُ يَجِدِ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١١٠﴾

که کار بدی انجام دهد یا به خود ستم کند، سپس از خداوند طلب آمرزش نماید، خدا را آمرزنده و مهربان خواهد یافت. *

وَمَنْ يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبُهُ عَلَى نَفْسِهِ، وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١١﴾ وَ

و کسی که گناهی مرتکب شود، به زیان خود مرتکب شده؛ خداوند، دانا و حکیم است. * و

مَنْ يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيئًا فَقَدِ احْتَمَلَ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُبِينًا ﴿١١٢﴾

کسی که خطا یا گناهی مرتکب شود، سپس بی گناهی را متهم سازد، بار بهتان و گناه آشکاری بر دوش گرفته است. *

وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ، لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ أَنْ يُضْلُوكَ وَمَا

اگر فضل و رحمت خدا شامل حال تو نبود، گروهی از آنان تصمیم داشتند تو را گمراه کنند؛

يُضْلُوكَ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِنْ شَيْءٍ، وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ

اما جز خودشان را گمراه نمی کنند؛ و هیچ گونه زبانی به تو نمی رسانند. و خداوند، کتاب

وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ، وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٣﴾

و حکمت بر تو نازل کرد؛ و آنچه را نمی دانستی، به تو آموخت؛ و فضل خدا بر تو (بسیار) بزرگ بوده است. *

﴿ لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّن نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ ﴾

در بسیاری از سخنان درگوشی دو جنات حرمانه آنها، خیر و سودی نیست؛ مگر کسی که به این رسیده، امر به کمک به دیگران، یا کار نیک، یا اصلاح

﴿ بَيْنَ النَّاسِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا ﴾

در میان مردم کند؛ و هر کس برای خوشنودی پروردگار چنین کند، پاداش بزرگی به او

﴿ عَظِيمًا ﴾ ﴿ ۱۱۴ ﴾ وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا بُيِّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ

خواهیم داد. کسی که بعد از آشکار شدن حقیق، با پیامبر مخالفت کند، و از راهی جز راه مومنان پیروی نماید،

﴿ الْمُؤْمِنِينَ نُؤْتِيهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصَلِّهِ ۖ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴾ ﴿ ۱۱۵ ﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ

ما او را به همان راه که می‌رود می‌بریم؛ و به دوزخ داخل می‌کنیم؛ و جایگاه بدی دارد. خداوند،

﴿ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ ۖ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ ۚ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا

شُرک به او را نمی‌آمزد؛ این کمتر از آن را برای هر کس بخواهد، دو شایسته بداند می‌آمزد. و هر کس برای خدا همتایی قرار دهد، در گمراهی

﴿ بَعِيدًا ﴾ ﴿ ۱۱۶ ﴾ إِنْ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا إِنثًا وَإِنْ يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا

دوری افتاده است. آنچه غیر از خدا می‌خوانند، فقط پتهایی است (سرو)، که هیچ اثری ندارد؛ و به شیطان سرکش

﴿ مَرِيدًا ﴾ ﴿ ۱۱۷ ﴾ لَعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ لَا يُخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴾ ﴿ ۱۱۸ ﴾ وَ

و برانگیز است. خدا او را از رحمت خویش دور ساخته؛ و او گفته است: از بندگان تو، سهم معینی خواهم گرفت. و

﴿ لَا أُضِلُّنَّهُمْ وَلَا أَتَمِيزُهُمْ وَلَا أُمَرِّئُهُمْ فَلْيَبْتَئِكُنَّ آذَانَ الْأَنْعَامِ وَلَا أُمُورَهُمْ

آنها را گمراه می‌کنم؛ و به آرزوها سرگرم می‌سازم؛ و به آنان دستور می‌دهم که «ساز غم‌خیز» بمانند، و گوش چهار پایان را بشکافند، و آفرینش با

﴿ فَلْيُغَيِّرَنَّ خَلْقَ اللَّهِ وَمَنْ يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّن دُونِ اللَّهِ فَقَدْ

خداپسندی را تغییر دهند؛ او فطرت نوحیه را به شرک بدلانده؛ و هر کس، شیطان را به جای خدا ولی خود برگزیند،

﴿ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِينًا ﴾ ﴿ ۱۱۹ ﴾ يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ

زیان آشکاری کرده است. شیطان به آنها وعده‌ها بی‌دروغی می‌دهد؛ و به آرزوها، سرگرم می‌سازد؛ در حالی که جز فریب و نیرنگ، به آنها

﴿ إِلَّا غُرُورًا ﴾ ﴿ ۱۲۰ ﴾ أُولَٰئِكَ مَاؤُهُم جَهَنَّمُ وَلَا يُجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴾ ﴿ ۱۲۱ ﴾

وعده نمی‌دهد. آنها [پیروان شیطان] جایگاهشان جهنم است؛ و هیچ راه فراری ندارند. و

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ

و کسانی که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح انجام داده‌اند، بسزودی آنان را در باغهایی از بهشت وارد می‌کنیم

تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَعْدَ اللَّهِ حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا ﴿۱۲۲﴾

که نهرها از زیر درختانش جاری است؛ جاودانه در آن خواهند ماند، وعده حق خداوند است و کیست که در گفتار و وعده‌هایش، از خدا صادق‌تر باشد؟! ﴿۱۲۲﴾

لَيْسَ بِأَمَانِيكُمْ وَلَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزِيهِ وَلَا

الهیّت و برتری به آرزوهای شما و آرزوهای اهل کتاب نیست؛ هر کس عمل بدی انجام دهد، کیفر داده می‌شود؛ و

يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿۱۲۳﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ

کسی را جز خدا، ولی و یاور خود نخواهد یافت. ﴿۱۲۳﴾ و کسی که چیزی از اعمال صالح را انجام دهد،

ذَكَرٍ أَوْ أَنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا ﴿۱۲۴﴾

خواه مرد باشد یا زن، در حالی که ایمان داشته باشد، چنان کسانی داخل بهشت می‌شوند؛ و کمترین ستمی به آنها نخواهد شد. ﴿۱۲۴﴾

وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ

دین و آیین چه کسی بهتر است از آن کسی که خود را تسلیم خدا کند، و نیکوکار باشد، و پیرو آیین خالص و پاک ابراهیم گردد؟! ﴿۱۲۵﴾

حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ﴿۱۲۵﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَ

و خدا ابراهیم را به دوستی خود، انتخاب کرد. ﴿۱۲۵﴾ آنچه در آسمانها و زمین است، از آن خداست؛ و

كَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطًا ﴿۱۲۶﴾ وَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ

خداوند به هر چیزی احاطه دارد. ﴿۱۲۶﴾ از تو در باره حکم زنان سوال می‌کنند؛ بگو: «خداوند در باره آنان به شما پاسخ می‌دهد.

فِيهِنَّ وَمَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي يَتِمَّى النِّسَاءِ الَّتِي لَا تُوْتُونَهُنَّ مَا

آنچه در قرآن در باره زنان یتیمی که حقوقشان را به آنها نمی‌دهید، و می‌خواهید با آنها ازدواج کنید.

كُتِبَ لَهُنَّ وَرَغِبُونَ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْوُلْدَانِ وَأَنْ

و نیز آنچه درباره کودکان صغیر و ناتوان برای شما بیان شده است، (همسری از سفارشهای خداوند در این زمینه می‌باشد؛ و نیز به شما سفارش می‌کند که)

تَقُومُوا لِلْيَتَمَىٰ بِالْقِسْطِ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ عَلِيمًا ﴿۱۲۷﴾

با یتیمان به عدالت رفتار کنید! و آنچه از نیکیها انجام می‌دهید، خداوند از آن آگاه است (و به شما پاداش شایسته می‌دهد). ﴿۱۲۷﴾

وَإِنِ امْرَأَةٌ خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوزًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا

و اگر زنی، از طغیان و سرکشی یا امراض شوهرش، بیم داشته باشد، مانعی ندارد با هم صلح کنند (وزن یا مرد، از پاره‌ای از حقوق خود، به‌خاطر صلح، صرف‌نظر نماید).

بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ وَإِنْ تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا

و صلح، بهتر است؛ اگر چه مردم اشوق فریزه، حبّ ثبات، در این گونه موارد، بخل می‌ورزند. و اگر نیکی کنید و پرهیزگاری پیشه سازید (و به‌خاطر صلح، گذشت نمایید).

فَاتِ اللَّهِ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَيْرًا ﴿۱۲۸﴾ وَلَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ

خداوند به آنچه انجام می‌دهید، آگاه است (و پنداش ناپسته به شما عیبهت داده). ﴿۱۲۸﴾ شما هرگز نمی‌توانید (از نظر محبت، نفس) در میان زنان، عدالت برقرار کنید.

النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا تَمِيلُوا كُلَّ الْمِيلِ فَتَدْرُوهَا كَالْمُعَلَّقَةِ وَإِنْ

هر چند کوشش نمایید؛ ولی تمایل خود را بکنی متوجه یک طرف نسازید که دیگری را بصورت زنی که شوهرش را از دست داده در آورید؛ و اگر

تُصْلِحُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿۱۲۹﴾ وَإِنْ يَفْرَقَا يَغْنِ اللَّهُ

راه صلح و پرهیزگاری بیش گیرید، خداوند آمرزنده و مهربان است. ﴿۱۲۹﴾ اگر برای اصلاح در میان خود نبیند؛ و از هم جدا شوند، خداوند

كُلَّامِن سَعْتِهِ ؕ وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا ﴿۱۳۰﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا

هر کدام از آنها را با فضل و کرم خود، بی‌نیاز می‌کند؛ و خداوند، دارای فضل و کرم، و حکیم است. ﴿۱۳۰﴾ آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است.

فِي الْأَرْضِ وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَإِيَّاكُمْ أَنْ اتَّقُوا اللَّهَ

از آن خداست. و ما به کسانی که پیش از شما، کتاب آسمانی به آنها داده شده بود، سفارش کردیم، (همچنین) به شما نیز؛ سفارش می‌کنیم که از تقوی، خدا پرهیزید.

وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا ﴿۱۳۱﴾

و اگر کافر شوید، به خدا چیزی نرسد؛ زیرا برای خداست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است؛ و خداوند، بی‌نیاز و ستوده است. ﴿۱۳۱﴾

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿۱۳۲﴾ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ

برای خداست آنچه در آسمانها و زمین است؛ و کافی است که خدا، حافظ و نگاهبان آنها باشد. ﴿۱۳۲﴾ ای مردم! اگر او بخواهد.

أَيُّهَا النَّاسُ وَيَأْتِ بِآخَرِينَ ؕ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ قَدِيرًا ﴿۱۳۳﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ

شما را از میان می‌برد و افراد دیگری را به جای شما می‌آورد؛ و خداوند، بر این کار تواناست. ﴿۱۳۳﴾ کسانی که

الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿۱۳۴﴾

پاداش دنیوی بخواهند، (و در قبه تاجح منوی و مغروی نباشند، در دنیاها) زیرا پاداش دنیا و آخرت نزد خداست؛ و خداوند، شنوا و بیناست. ﴿۱۳۴﴾

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ ءَوِي

ای کسانی که ایمان آوردند ایستادگاری کامل را قیام به عدالت کنید برای خدا شهادت دهید. اگر چه در برابر خود شما، یا

الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ إِن يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىٰ

پدر و مادر و نزدیکان شما بوده باشد (برای) اگر آنها غنی یا فقیر باشند. خداوند سزاوارتر است که از آنان حمایت کند. بنابراین از هوی و هوس پیروی نکنید.

أَن تَعْدِلُوا وَإِن تَلَوْا أَوْ تُعْرَضُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٣٥﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ

که از حق، منحرف خواهید شد و اگر حق را تعریف کنید، و یا از اظهار آن، اعراض نمایید. خداوند به آنچه انجام می‌دهید، آگاه است. ای کسانی که

ءَامَنُوا ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ءَوَالِكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ ءَوَالِكِتَابِ

ایمان آوردند ایستادگاری به خدا و پیامبرش، و کتابی که بر او نازل کرده، و کتاب است. ای کسانی که پیش

الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ ءَوَالْيَوْمِ الْآخِرِ

از این فرستاده است. ایمان (نامی) بیاورید کسی که خدا و فرشتگان او و کتابها و پیامبرانش و روز و پسین را انکار کند.

فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ

در گمراهی دور و درازی افتاده است. کسانی که ایمان آوردند، سپس کافر شدند، باز هم ایمان آوردند، و دیگر بار کافر شدند.

أَزْدَادُوا كُفْرًا لَّمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ سَبِيلًا ﴿١٣٧﴾ بَشِيرِ الْمُنْفِقِينَ بِأَنَّهُمْ

سپس بر کفر خود افزودند. خدا هرگز آنها را نخواهد بخشید، و آنها را به راه (بص) هدایت نخواهد کرد. به منافقان بشارت ده که

عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣٨﴾ الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَيْبَنُّونَ

مجازات دردناکی در انتظار آنهاست! همانها که کافران را به جای مومنان، دوست خود انتخاب می‌کنند. آیا عزت و آبرو نزد آنان می‌جویند

عِنْدَهُمُ الْعِزَّةُ فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ﴿١٣٩﴾ وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَن إِذَا سَمِعْتُمْ

با اینکه همه عزت‌ها از آن خداست؟! و (است) این حکم را در قرآن بر شما نازل کرده که هر گاه بشنوید افرادی

ءَأَيَّتِ اللَّهُ يَكْفُرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ءَع

آیات خدا را انکار و استهزا می‌کنند، با آنها نشینید تا به سخن دیگری بپردازند:

إِنكُمْ إِذَا مَثَلْتُمْ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنْفِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿١٤٠﴾

وگرنه، شما هم مثل آنان خواهید بود. خداوند، منافقان و کافران را همگی در دوزخ جمع می‌کند.

الَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فِتْحٌ مِّنَ اللَّهِ قَالُوا أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ وَإِنْ كَانَ

استان، همانها هستند که مراقب شما هستند؛ اگر فتح و پیروزی نصیب شما گردد، می‌گویند: «مگر ما با شما نبودیم؟ پس ما نیز در افتخارات و شایسته شریکیم» و اگر

لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالُوا أَلَمْ نَسْتَحِذْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعُكُم مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ فَاللَّهُ يَحْكُمُ

بهرای نصیب کافران گردد، به آنان می‌گویند: «مگر ما شما را به مبارزه و عدم تسلیم در برابر مومنان، تشویق نمی‌کردیم؟» پس با شما شریک خواهیم بود، خداوند

بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا ﴿١٤١﴾ إِنَّ

در روز رستاخیز، میان شما داوری می‌کند؛ و خداوند هرگز کافران را بر مومنان تسلطی نداده است. * منافقان

الْمُنَافِقِينَ يُخَدِّعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَدِيعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالَى

می‌خواهند خدا را فریب دهند؛ در حالی که او آنها را فریب می‌دهد؛ و هنگامی که به نماز بر می‌خیزند، با کسالت برمی‌خیزند؛

يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٤٢﴾ مُذَبِّدِينَ بَيْنَ ذَلِكَ لِآلِي هَتُولَاءِ وَ

و در برابر مردم ریا می‌کنند؛ و خدا را جز اندکی یاد نمی‌نمایند. * آنها افرادی هدفی هستند که نه سوی آنها، و نه سوی آنها پیدا اند؛ در صف مومنان قرار دارند، و نه در صف کافران.

لَا إِلَى هَتُولَاءِ وَمَن يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿١٤٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَانْتَحِذُوا

و هر کس را خداوند گمراه کند، راهی برای او نخواهی یافت. * ای کسانی که ایمان آورده‌اید! غیر از مومنان،

الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أُرِيدُونَ أَن يُجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا

کافران را ولی و تکیه گاه خود قرار ندهید! آیا می‌خواهید با این عمل، دلیل آشکاری بر ضد خود در پیشگاه خدا قرار

مُبِينًا ﴿١٤٤﴾ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَن تَجِدَ لَهُم نَصِيرًا ﴿١٤٥﴾

دهید! * منافقان در پایین‌ترین درکات دوزخ قرار دارند؛ و هرگز باوری برای آنها نخواهی یافت. (تبارین) از طرح دوستی با دشمنان خدا که نشانه نفاق است، بپرهیزد. *

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ

مگر آنها که توبه کنند، و جبران و اصلاح نمایند و به «الله تعالی» خدا جنگ زنند، و دین خود را برای خدا خالص کنند؛ آنها

مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٤٦﴾ مَا يَفْعَلُ

با مومنان خواهند بود؛ و خداوند به افراد با ایمان، پاداش عظیمی خواهد داد. * خدا چه نیازی

اللَّهُ بِعَدَابِكُمْ إِن شَكَرْتُمْ وَءَامَنْتُمْ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا ﴿١٤٧﴾

به مجازات شما دارد اگر شکرگزاری کنید و ایمان آورید! خدا شکرگزار و آگاه است. * همان تابت شما را مراقب، و به اعمال نیک، پاداش نیک می‌دهد. *

﴿ لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوِّءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا ﴾ (۱۴۸)

خداوند دوست ندارد کسی با سخنان خود، بدیها را بپهران را اظهار کند؛ مگر آن کسی که مورد ستم واقع شده باشد. خداوند، شنوا و داناست. ﴿

إِنْ نُبَدَّ وَآخِرًا أَوْ نُخْفَوهُ أَوْ تَعَفَّوْا عَنْ سُوءٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفْوًا قَدِيرًا ﴾ (۱۴۹) ﴿ إِنَّ الَّذِينَ

اگر نیکیها را آشکار یا مخفی سازید، و از بدیها گذشت نمایید، خداوند آمرزنده و تواناست (و با اینکه قادر بر انتقام است، عفو و گذشت میکند). ﴿ کسانی که

يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ۖ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ ۖ وَيَقُولُونَ

خدا و پیامبران او را انکار می‌کنند، و می‌خواهند میان خدا و پیامبرانش تبعیض قائل شوند، و می‌گویند:

نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا

«به بعضی ایمان می‌آوریم، و بعضی را انکار می‌کنیم» و می‌خواهند در میان این دو، راهی برای خود انتخاب کنند.

﴿ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴾ (۱۵۱) ﴿ وَالَّذِينَ

﴿ آنها کافران حقیقی‌اند؛ و برای کافران، مجازات خوارکننده‌ای فراهم ساخته‌ایم. ﴿ (بر) کسانی که

ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ۖ وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ أُولَٰئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أَجْرَهُمُ

به خدا و رسولان او ایمان آورده، و میان احدی از آنها فرق نمی‌گذارند، پاداششان را خواهد داد:

وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴾ (۱۵۲) ﴿ يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تُنزِلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِّنْ

خداوند، آمرزنده و مهربان است. ﴿ اهل کتاب از تو می‌خواهند کتابی از آسمان (بعده) بر آنها نازل کنی؛ (در حالی که این یک بهانه است)

السَّمَاءِ فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَىٰ أَكْبَرًا مِنْ ذَلِكَ فَقَالُوا أَرِنَا اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ

آنها از موسی، بزرگتر از این را خواستند، و گفتند: «خدا را آشکارا به ما نشان ده» و بخاطر این ظلم و ستم،

الصَّعِقَةَ يُظْلَمُهُمْ ۖ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ فَعَفَوْنَا عَنْ

صاعقه آنها را فرا گرفت. سپس گوساله بسازی را، پس از آن همه دلایل روشن که برای آنها آمد، به حساب انتخاب کردند؛ ولی ما از آن درگذشتیم (و متذکریم)

ذَلِكَ ۖ وَءَاتَيْنَا مُوسَىٰ سُلْطٰنًا مُّبِينًا ﴿۱۵۳﴾ ﴿ وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ بِمِثْقٰلِ هَمٍّ وَقُلْنَا لَهُمْ

و به موسی، برهان آشکاری دادیم. ﴿ و کوه طور را بر فراز آنها برافراشتیم؛ و در همان حال از آنها پیمان گرفتیم، و به آنها گفتیم:

أَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِثْقًا غَلِيظًا ﴿۱۵۴﴾

«برای شما از در آیت‌المسجد با خضوع در آید» و (بر) گفتیم: «روز شنبه تعدی نکنید (و دست از کار بکشید)» و از آنان (در برابر همه آنها) پیمان محکم گرفتیم. ﴿

فِيمَا نَقَضِهِمْ مِيثَقَهُمْ وَكَفَرِهِمْ بِآيَاتِ اللَّهِ وَقَلْبِهِمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ

این بخاطر پیمان شکنی آنها، و انکار آیات خدا، و کشتن پیامبران به ناحق، و بخاطر اینکه «ر روی سینه» می گفتند:

قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥٥﴾ وَيَكْفُرِهِمْ وَ

بر دلهای ما، پرده افکنده شده (و سخن پیامبر را در می نسیم)، آری، خداوند بعلت کفرشان، بر دلهای آنها مهر زد؛ که جز عده کمی ایمان نمی آورند. ﴿ و سینه بخاطر

قَوْلِهِمْ عَلَى مَرْيَمَ بُهْتَانًا عَظِيمًا ﴿١٥٦﴾ وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ

کفرشان، و تهمت بزرگی که بر مریم زدند؛ ﴿ و گفتارشان که: «ما، مسیح عیسی بن مریم،

رَسُولَ اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ

پیامبر خدا را کشتیم، در حالی که نه او را کشتند، و نه بر دار آویختند؛ لکن امر بر آنها مشتبه شد، و کسانی که در مورد این او اختلاف کردند، از آن در شک هستند

مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا أَنْبَاءُ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا ﴿١٥٧﴾ بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ

و علم به آن ندارند و تنها از گمان پیروی می کنند؛ و قطعاً او را نکشتند؛ بلکه خدا او را به سوی خود، بالا برد، و

اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٥٨﴾ وَإِنْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لِيُؤْمِنُوا بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ

خداوند، توانا و حکیم است. ﴿ و هیچ یک از اهل کتاب نیست مگر اینکه پیش از مرگش به او [حضرت مسیح] ایمان می آورد؛ و روز قیامت،

يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ﴿١٥٩﴾ فَيُظَلَمُونَ مِنَ الَّذِينَ هَادُوا وَحَرَمْنَا عَلَيْهِمْ طَيْبَاتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ

بر آنها گواه خواهد بود. ﴿ بخاطر ظلمی که از یهود صادر شد، و سینه بخاطر جلوگیری بسیار آنها از راه خدا، بخشی از چیزهای پاکیزه را

وَيَصَدِّهِمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ كَثِيرًا ﴿١٦٠﴾ وَأَخَذَهُمُ الرِّبَا وَقَدْ نُهُوا عَنْهُ وَأَكْلِهِمْ أَمْوَالَ

که بر آنها حلال بود، حرام کردیم. ﴿ و همچنین بخاطر ربا گرفتن، در حالی که از آن نهی شده بودند؛ و خوردن اموال مردم

النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦١﴾ لَكِنَّ الرَّاْسِخُونَ فِي

باطل؛ و برای کافران آنها، عذاب دردناکی آماده کرده ایم. ﴿ ولی راسخان در علم

الْعِلْمِ مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ وَمَا أَنْزَلَ مِنْ قَبْلِكَ وَالْمُقِيمِينَ الصَّلَاةَ وَ

از آنها، و مومنان «ر اندک سلام» به تمام آنچه بر تو نازل شده، و آنچه پیش از تو نازل گردیده، ایمان می آورند. ﴿ همچنین نمازگزاران و

الْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالْمُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أُولَئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٦٢﴾

زکات دهندگان و ایمان آوردگان به خدا و روز قیامت، بسزودی به همه آنان پاداش عظیمی خواهیم داد. ﴿

﴿١٦٤﴾ إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ ۗ وَأَوْحَيْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ

ما به تو وحی فرستادیم؛ همان گونه که به نوح و پیامبران بعد از او وحی فرستادیم؛ و (تو را) به ابراهیم

وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَآلَ سَبَاطٍ وَعِيسَىٰ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَ

و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط [بنی اسرائیل] و عیسی و ایوب و یوسف و

هَارُونَ وَسُلَيْمَانَ ۗ وَعَاتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا ﴿١٦٥﴾ وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ

هارون و سلیمان وحی نمودیم؛ و به داوود زبور دادیم. و پیامبرانی که سرگذشت آنها را پیش از این، برای تو بازگفته‌ایم؛

قَبْلُ ۗ وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ ۗ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَىٰ تَكْلِيمًا ﴿١٦٦﴾ رُسُلًا

و پیامبرانی که سرگذشت آنها را بیان نکرده‌ایم؛ و خداوند با موسی سخن گفت. (و این است). (از او بود) پیامبرانی

مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا

که بشارت دهنده و بیم دهنده بودند، تا بعد از این پیامبران، حجتی برای مردم بر خدا باقی نماند. (و بر همه اتمام حجت شود) و خداوند، توانا

حَكِيمًا ﴿١٦٧﴾ لَئِنِ اللَّهُ يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ ۗ أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ ۗ وَالْمَلَكُ

و حکیم است. و ولی خداوند گواهی می‌دهد به آنچه بر تو نازل کرده؛ که از روی علمش نازل کرده است؛ و فرشتگان (تو را)

يَشْهَدُونَ ۗ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿١٦٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ قَدْ

گواهی می‌دهند؛ هر چند گواهی خدا کافی است. کسانی که کافر شدند، و مردم را از راه خدا باز داشتند،

ضَلُّوا ضَلًّا بَعِيدًا ﴿١٦٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرْ لَهُمْ وَ

در همراهی دوری گرفتار شده‌اند. کسانی که کافر شدند، و به خود و دیگران ستم کردند، هرگز خدا آنها را نخواهد بخشید، و

لَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا ﴿١٧٠﴾ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۗ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ

آسان را به هیچ راهی هدایت نخواهد کرد. مگر به راه دوزخ؛ که جاودانه در آن خواهند ماند؛ و این کار برای خدا

يَسِيرًا ﴿١٧١﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمُ الرَّسُولُ بِالْحَقِّ مِن رَّبِّكُمْ فَآمَنُوا خَيْرًا

آسان است! ای مردم! پیامبر (تو را) که نظرت را روشن کند، حق را از جانب پروردگارتان آورد؛ به او ایمان بیاورید که برای شما بهتر است

لَكُمْ ۗ وَإِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧٢﴾

و اگر کافر شوید، به خدا زبیر نرسد؛ زیرا آنچه در آسمانها و زمین است از آن خداست، و خداوند، دانا و حکیم است.

يَتَأَهَّلَ الْكِتَابَ لَا تَعْلَمُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا

ای اهل کتاب! در دین خود، غلو (بزرگسوری) نکنید! و در باره خدا، غیر از حقی نگویید!

الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ

مسیح عیسی بن مریم قسطن فرستاده خدا، و کلمه (سخن) اوست: که او را به مریم القا نمود؛ و روحی (شبهه) از طرف

مِنَهُ فَآمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ أَنْتُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهُ وَاحِدٌ

او بود، به خدا و پیامبران او، ایمان بیاورید؛ و نگویید: «مدیسه» سه گانه است! (از این سخن خودداری کنید که برای شما بهتر است، خدا، تنها معبود یگانه است؛

سُبْحَانَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ، وَلَدٌ لَهُ، مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ

او منزله است که فرزندی داشته باشد؛ یعنی، از آن اوست آنچه در آسمانها و در زمین است؛ و برای تدبیر و سرپرستی آنها، خداوند

وَكَيْلًا ﴿١٧١﴾ لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ أَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا الْمَلَائِكَةُ

کافی است. * هرگز مسیح از ایمن ایا نداشت که بنده خدا باشد؛ و نه فرشتگان مقرب او (از این با براند،

الْمُقَرَّبُونَ وَمَنْ يَسْتَنْكِفَ عَنْ عِبَادَتِهِ، وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ إِلَيْهِ جَمِيعًا

و آنها که از عبودیت و بندگی او، روی بپرتابند و تکبر کنند، بزودی همه آنها را (بر نسبت نزد خود جمع خواهد کرد.

﴿١٧٢﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدُهُمْ مِّنْ

* اما آنها که ایمان آوردند و اعمال صالح انجام دادند، پاداششان را بطور کامل خواهد داد؛ و از فضل و بخشش خود،

فَضْلِهِ، وَأَمَّا الَّذِينَ اسْتَنْكَفُوا وَاسْتَكْبَرُوا فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

بر آنها خواهد افزود، و آنها را که ابا کردند و تکبر ورزیدند، مجازات دردناکی خواهد کرد؛

وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧٣﴾ يَتَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَ كُمْ بُرْهَنٌ

و برای خود، غیر از خدا، سرپرست و یابوری نخواهند یافت. * ای مردم! دلیل روشنی از طرف پروردگارتان برای شما آمد؛

مِّن رَّبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُّبِينًا ﴿١٧٤﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَعَاتَبَكُمْ

و نور آشکاری به سوی شما نازل کردیم. * اما آنها که به خدا ایمان آوردند و به آن اوستایی جنگ زدند،

بِهِ، فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَفَضْلٍ وَيَهْدِيهِمْ إِلَيْهِ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿١٧٥﴾

بزودی همه را در رحمت و فضل خود، وارد خواهد ساخت؛ و در راه راستی، به سوی خودش هدایت می کند. *

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَلَةِ إِنِ امْرُؤٌ هَلَكَ لَيْسَ لَهُ وَلَدٌ وَلَهُ أُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ

از تو (در باره ارث) سوال می کنند. بگو: خداوند، حکم کلاله (مومر و برهنه) را برای شما بیان می کند؛ اگر مردی از دنیا برود، که فرزند نداشته باشد، و برای او خواهری باشد،

مَاتَرَكَ وَهُوَ يَرِثُهَا إِن لَّمْ يَكُنْ لَهَا وَلَدٌ فَإِن كَانَتَا اثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الثُّلُثَانِ مِمَّا تَرَكَ وَإِن كَانُوا إِخْوَةً

نصف اموالی را که بجا گذاشته از او ارث می برد؛ و آن (مردنبر) تمام مال از خواهر، به ارث می برد، در صورتی که سینه فرزند نداشته باشد؛ و اگر دو خواهر هر دو باقی باشند دو سوم

رِجَالًا وَنِسَاءً فَلِلَّذَكَرِ مِثْلُ حِظِّ الْأُنثَيَيْنِ بَيْنَ اللَّهِ لَكُمْ أَن تَضِلُّوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

اموال را می برد؛ و اگر برادران و خواهران با هم باشند، برای هر مذکر، دو برابر سهم مؤنث است. خداوند برای شما بیان می کند تا گمراه نشوید؛ و خداوند به همه چیز داناست. ﴿۱۷۶﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ أُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةُ الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ

ای کسانی که ایمان آورده اید! به پیمانها وفا کنید؛ چهار پایان (و جنین آنها) برای شما حلال شده است؛ مگر آنچه بر شما خوانده می شود (و استثنا خواهد شد).

غَيْرِ مِجْلَى الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ﴿۱﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يُحِلُّوا

و به هنگام احرام، صید را حلال نشمرید؛ خداوند هر چه را بخواهد حکم می کند. ﴿۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! شعائر و حدود الهی (و مراسم حج را محترم بشمرید)

شَعِيرِ اللَّهِ وَلَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَئِدَ وَلَا ءَامِينَ الْبَيْتِ الْحَرَامِ يَنْبَغُونَ

و مخالفت با آنها) را حلال ندانید؛ و نه ماه حرام را، و نه قربانیهای بی نشان و نشاندار را، و نه آنها را که به قصد خانه خدا برای به دست آوردن

فَضْلًا مِنْ رَبِّهِمْ وَرِضْوَانًا وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوا وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَا نُ قَوْمٍ أَن

فصل پروردگار و خشنودی او می آیند. اما هنگامی که از احرام بیرون آمدید، صید کردن برای شما مانعی ندارد. و خصومت با جمعیتی

صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَن تَعْتَدُوا وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ

که شما را از آمدن به مسجد الحرام (در سال حبیبه) باز داشتند، نباید شما را وادار به تعدی و تجاوز کند؛ و (بسرراه) در راه نیکی و پرهیزگاری با هم تعاون کنید.

وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿۲﴾

و (بسرراه) در راه گناه و تعدی همکاری ننمایید؛ و از مخالفت فرمان خدا بپرهیزید که مجازات خدا شدید است! ﴿۲﴾

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أَلْمَيْتَةُ وَالْدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهْلِيَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَ

گوشت مردار، و خون، و گوشت خوک، و حیواناتی که به غیر نام خدا ذبح شوند، و حیوانات خفه شده، و به زجر کشته شده، و آنها که بر اثر پرت شدن از بلندی بمیرند.

الْمَوْقُودَةُ وَالْمُتْرَدِيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ

و آنها که به ضرب شاخ حیوانی مرده، و باقیمانده صید حیوان درنده - مگر آنکه بسوزد - آن را سر ببرید - و آنها که برای بتها ذبح می شوند، (بعد بر شعا حرام شده است؛

وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْوَاجِ ذَلِكُمْ فِسْقٌ الْيَوْمَ يَئِسَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا

و مسجدی) قسمت کردن گوشت حیوان بوسیله چوبه های تیر مخصوص بخت آزمایی؛ تمام این اعمال - فسق و گناه است - امروز، کافران از (زوال) آیین شما مأیوس شدند؛

تَخْشَوهُمْ وَأَخْشَوْنَ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمْ

بتها را، از آنها ترسید؛ و از سعادتمند شدن من بترسید! امروز، دین شما را کامل کردم؛ و نعمت خود را بر شما تمام نمودم؛ و اسلام را بعنوان آیین (مبارک) شما پذیرفتم -

إِلَى اسْلَمٍ دِينًا فَمَنْ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

اما آنها که در حال گرسنگی، دستشان به غذای دیگری نرسد، و متعادل به گناه نیباشند، (بسی نادره که از کمترین ستم بخورند؛ خداوند، آمرزنده و مهربان است.

۲) يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أُحِلَّ لَهُمْ قُلْ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُم مِّنَ الْجَوَارِحِ

از تو سوال می کنند چه چیزهایی برای آنها حلال شده است؟ بگو: آنچه پاکیزه است، برای شما حلال گردیده؛ و (بزرگ صید حیوانات شکاری و سگهای آموخته

مُكَلِّبِينَ تَعْلَمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكَنَّ عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَأَنْقُوا

کماز آنچه خداوند به شما تعلیم داده به آنها یاد داده باشد، پس از آنچه این حیوانات برای شما اسید می کنند، به نگاه می دارند، بخورید؛ و نام خدا را بر آن ببرید؛ و از نسبت خدا

اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ۴) الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ

ببرهیزید که خداوند سریع الحساب است! امروز چیزهای پاکیزه برای شما حلال شده؛ و (مسجین) طعام اهل کتاب، برای شما حلال است؛

حِلُّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حِلٌّ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا

و طعام شما برای آنها حلال؛ و (بزرگ زنان پاکدامن از مسلمانان، و زنان پاکدامن از اهل کتاب، حلالند؛

الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ مُحْصِنِينَ غَيْرِ مُسَفِّحِينَ وَلَا مُتَّخِذِي

هنگامی که مهر آنها را بپردازید و پاکدامن باشید؛ نه زناکار، و نه دوست پنهانی و نامشروع گیرید.

أَخْدَانٍ وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيْمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِرِينَ ۵)

و کسی که انکار کند آنچه را باید به آن ایمان بیاورد، اعمال او تباه می گردد؛ و در سرای دیگر، از زیانکاران خواهد بود. ۵

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ

ای کسانی که ایمان آورده‌اند هنگامی که به نماز می‌ایستید. صورت و دستها را تا آرنج بشویید:

إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا

و سر و پهاها را تا مفصل [= برآمدگی پشت پا] مسح کنید. و اگر جنب باشید، خود را

فَأَطْهَرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَمَسْتُمُ

بشویید، غسل کنید. و اگر بیمار یا مسافر باشید، یا یکی از شما از محل پستی آمده [= قضای حاجت کرده]، یا با زنان تماس گرفته

النِّسَاءَ فَلَمْ يَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ

با امزش جنس برده‌اند، و آب برای غسل یا وضو نیابید، یا خاک پاک کسی تیمم کنید؛ و از آن، بر صورت [= پیشانی] و دستها بکشید:

مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَٰكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ

خداوند نمی‌خواهد مشکلی برای شما ایجاد کند؛ بلکه می‌خواهد شما را پاک سازد

وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٦﴾ وَأَذْكُرُوا نِعْمَةَ

و نعمتش را بر شما تمام نماید؛ شاید شکر او را بجا آورید* و به یاد آورید

اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمِيثَاقَهُ الَّذِي وَاثَقَكُمْ بِهِ إِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاتَّقُوا اللَّهَ

نعمت خدا را بر شما، و پیمانی را که با تاکید از شما گرفت. آن زمان که گفتید: «شنیدیم و اطاعت کردیم» و از (معاملت بران) خدا بهره‌مندید که خدا،

إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٧﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوْمِينَ لِلَّهِ

از آنچه درون سینه‌هاست. آگاه است* ای کسانی که ایمان آورده‌اند! همواره برای خدا قیام کنید.

شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ ۙ أَلَّا تَعْدِلُوا ۗ أَعْدِلُوا

و از روی عدالت، گواهی دهید. دشمنی با جمعیتی، شما را به گناه و ترک عدالت نکشاند. عدالت کنید.

هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾ وَعَدَدُ

که به پرهیزگاری نزدیکتر است* و از سمیع* خدا بهره‌مندید، که خداوند از آنچه انجام می‌دهید، باخبر است.*

اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ ۗ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٩﴾

خداوند، به آنها که ایمان آورده و اعمال صالح انجام داده‌اند، وعده آمرزش و پاداش عظیمی داده است.*

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿۱۰﴾ يَا أَيُّهَا

و کسانی که کافر شدند و آیات ما را تکذیب کردند، اهل دوزخند. ای کسانی که ایمان آورده‌اید!

الَّذِينَ ءَامَنُوا أَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ هُمْ قَوْمٌ يَبْسُطُونَ إِلَيْكُمْ

نعمتی را که خدا به شما بخشید، به یاد آورید؛ آن زمان که جمعی «دشمنان» قصد داشتند دست به سوی شما دراز کنند (و شما را از میان بردارند).

أَيْدِيَهُمْ فَكَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

اما خدا دست آنها را از شما بازداشت. از سعادت فرمان خدا بپرهیزید. و مومنان باید تنها بر خدا توکل کنند.

﴿۱۱﴾ وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ

خدا از بنی‌اسرائیل پیمان گرفت. و از آنها، دوازده نقیب [- سرپرست] برانگیختیم.

نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَءَاتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَ

و خداوند به آنها گفت: «من با شما هستم! اگر نماز را برپا دارید، و زکات را بپردازید، و

ءَامَنْتُمْ بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا لَأُكَفِّرَنَّ

به رسولان من ایمان بیاورید و آنها را یاری کنید، و به خدا قرض الحسن بدهید [- در راه او، به نیازمندان کمک کنید].

عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلاُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ

گناهان شما را می‌بوشانم [- می‌بخشم] و شما را در باغهایی از بهشت، که نه‌ها از زیر درختانش جاری است، وارد می‌کنم.

فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿۱۲﴾ فِيمَا

اما هر کس از شما بعد از این کافر شود، از راه راست منحرف گردیده است. ولی بخاطر

نَقَضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ

پیمان شکنی، آنها را از رحمت خویش دور ساختیم؛ و دل‌های آنان را سخت و سنگین نمودیم؛ سخنان (دشمنانه) را از موردش تحریف می‌کنند؛

عَنْ مَوَاضِعِهِ، وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ، وَلا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَائِنَةٍ مِنْهُمْ

و بخشی از آنچه را به آنها گوشزد شده بود، فراموش کردند؛ و هر زمان، از خیانتی (دشمنانه) از آنها آگاه می‌شوی، مگر عده کمی از آنان؛

إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۳﴾

ولی از آنها درگذر و صغیر کن. که خداوند نیکوکاران را دوست می‌دارد!

وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِي أَخَذْنَا مِيثَقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا

و از کسانی که ادعای نصرانیت او بسیاری می‌داشتند (۱۳) پیمان گرفتیم؛ ولی آنها قسمت سهمی را از آنچه

ذُكِّرُوا بِهِ، فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَسَوْفَ

به آنان تذکر داده شده بود فراموش کردند؛ از این رو در میان آنها، تا دامنه قیامت، عداوت و دشمنی افکندیم. و خداوند، در قیامت، آنها را

يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٤﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ

از آنچه انجام می‌دادند (و آنچه آن، آگاه خواهد ساخت. ای اهل کتاب!

جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ

پیامبر ما، که بسیاری از حقایق کتاب آسمانی را که شما کتمان می‌کردید روشن می‌سازد، به سوی شما آمد؛

الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ

و از بسیاری از آن، که فعلا ناشی از مصلحت نیست، صرف نظر می‌نماید. (۱۴) از طرف خدا، نور و کتاب آشکاری

مُبِينٌ ﴿١٥﴾ يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَ

به سوی شما آمد. خداوند به برکت آن، کسانی را که از خشنودی او پیروی کنند، به راههای سلامت، هدایت می‌کند؛ و

يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ، وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ

به فرمان خود، از تاریکیها به سوی روشنایی می‌برد؛ و آنها را به سوی راه راست، رهبری

مُسْتَقِيمٍ ﴿١٦﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ

می‌نماید. آنها که گفتند: «خدا، همان مسیح بن مریم است»، بطور مسلم کافر شدند؛

ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ

بگو: «اگر خدا بخواهد مسیح بن مریم و مادرش و همه کسانی را که روی زمین هستند هلاک کند،

الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ، وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَلِلَّهِ مُلْكُ

چه کسی می‌تواند جلوتگری کند؟ (۱۶) حکومت آسمانها و زمین، و آنچه میان آن دو قرار دارد از آن خداست؛

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾

هر چه بخواهد، می‌آفریند؛ (۱۷) هر چیزی را که بخواهد، می‌سازد و او، بر هر چیزی تواناست. ﴿

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصْرَىٰ مَنۢ نَّبَتُوهٗ ۗ قُلۡ فَلِمَ يُعَذِّبُكُم بِذُنُوبِكُمْ ۗ

یهود و نصاری گفتند: «ما، فرزندان خدا و دوستان (مان) او هستیم.» بگو: «پس چرا شما را در برابر گناهایتان مجازات می‌کند؟»

بَلۡ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنۢ خَلَقَ يَغْفِرۢ لِمَنۢ يَشَاءُ وَيُعَذِّبۢ مَنۢ يَشَاءُ ۗ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ

بلکه شما هم بشری هستید از مخلوقاتی که آفریده؛ هر کس را بخواهد، می‌بخشد؛ و هر کس را بخواهد (و ستم کند)، مجازات می‌کند؛ و حکومت آسمانها

وَالۡاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۗ وَآلِهٖ الْمَصِیۡرُ ﴿١٨﴾

و زمین و آنچه در میان آنهاست، از آن اوست؛ و بازگشت همه موجودات، به سوی اوست. ﴿ای اهل کتاب! رسول ما، پس از فاصله و فترتی میان

لَکُمۡ عَلٰی فِتْرَةٍ مِّنَ الرَّسُلِ اَنۡ تَقُولُوۡا مَا جَآءَنَا مِنۡ بَشِیۡرٍ وَّلَا نَذِیۡرٍ فَقَدْ جَآءَکُمۡ بَشِیۡرٌ

پیامبران به سوی شما آمدند در حالی که حقایق برای شما بیان می‌کند؛ تا مبدا بگوید: «نه بشارت دهنده‌ای به سراغ ما آمدن و نه بیم دهنده‌ای.» ﴿اما توبین پیامبر بشارت دهنده

وَنَذِیۡرٌ ۗ وَاللّٰهُ عَلٰی کُلِّ شَیۡءٍ قَدِیۡرٌ ﴿١٩﴾

و بیم دهنده، به سوی شما آمد، و خداوند بر همه چیز تواناست. ﴿به به اورد، هنگامی را که موسی به قوم خود گفت: «ای قوم من!

نِعْمَةٌ اَللّٰهُ عَلَیْکُمْ اِذۡ جَعَلَ فِیْکُمۡ اَنْبِیَآءَ وَجَعَلَکُمۡ مُّلُوکًا ۗ وَّءَاۡتَیَکُمۡ مَّا لَمْ یُؤْتِ

نعمت خدا را بر خود متکثر شوید هنگامی که در میان شما، پیامبرانی قرار داد؛ و زنجیر بندی را شکست؛ و شما را صاحب اختیار خود قرار داد؛ و به شما چیزهایی بخشید

اَحَدًا مِّنَ الْعٰلَمِیۡنَ ﴿٢٠﴾ یَقُوۡمِ اَدۡخُلُوۡا الْاَرْضَ الْمَقَدَّسَةَ الَّتِیۡ کَتَبَ اللّٰهُ لَکُمۡ وَّلَا

که به هیچ یک از جهانیان نداده بود! ﴿ای قوم! به سرزمین مقدسی که خداوند برای شما مقدر داشته، وارد شوید؛ و

تُرِنۡدُوۡا عَلٰی اَدۡبَارِکُمۡ فَتَنۡقَلِبُوۡا خَسِرِیۡنَ ﴿٢١﴾

به پشت سر خود بازنگردید (و مشرک نشوید) که زیانکار خواهید بود! ﴿گفتند: «ای موسی! در آن سرزمین، جمعیتی سرورست و ستمگوند؛ و ما

لَنۡ نَّدۡخُلَهَا حَتّٰی یَخۡرُجُوۡا مِنْهَا فَاِنۡ اَدۡخُلُوۡنَا ﴿٢٢﴾

هرگز وارد آن نمی‌شویم تا آنها از آن خارج شوند؛ اگر آنها از آن خارج شوند، ما وارد خواهیم شد! ﴿ای

رَجُلَانِ مِنَ الَّذِیۡنَ یَخَافُوۡنَ اَنۡعَمَ اللّٰهُ عَلَیْهِمَا اَدۡخُلُوۡا عَلَیْهِمُ الْبَابَ

دو نفر از مردانی که از خدا می‌ترسیدند، و خداوند به آنها، نعمت مثل ابراهیم و هاشم داده بود، گفتند: «شما وارد دروازه شهر آنان شوید!

فَاِذَا دَخَلْتُمُوۡهُ فَاِنَّکُمۡ غٰلِبُوۡنَ ۗ وَعَلٰی اللّٰهِ فَتَوَكَّلُوۡا ۗ اِنۡ کُنۡتُمْ مُّؤْمِنِیۡنَ ﴿٢٣﴾

هنگامی که وارد شدید، پیروز خواهید شد. و بر خدا توکل کنید اگر ایمان دارید! ﴿

قَالُوا يَا مُوسَى إِنَّا لَنَدْخُلُهَا أَبَدًا مَادَامُوا فِيهَا فَاذْهَبْ أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَتِلَا

اسرارین گفتند: ای موسی! تا آنها در آنجا هستند، ما هرگز وارد نخواهیم شد! تو و پروردگارت بروید و با آنان بجنگید.

إِنَّا هُنَا قَاعِدُونَ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي فَافْرِقْ بَيْنَنَا

ما همین جا نشسته‌ایم! موسی گفت: پروردگارا! من تنها اختیار خودم و برادرم را دارم، میان ما

وَبَيْنَ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيهُونَ

و این جمعیت گنهکار، جدایی بیفکن! خداوند به موسی فرمود: این سرزمین منس، تا چهل سال بر آنها ممنوع است؛ پیوسته در زمین

فِي الْأَرْضِ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾ وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ابْنِي

در این بهمان، سرگردان خواهند بود؛ و درباره اسرنشسته این جمعیت گنهکار، غمگین مباش! و داستان دو فرزند آدم را بحق بر آنها

آدَمَ بِالْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقْبِلَ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ الْآخَرِ قَالَ

بخوان: هنگامی که هر کدام، کاری برای تقرب انجام دادند؛ اما از یکی پذیرفته شد، و از دیگری پذیرفته نشد؛ برادری که شش مرده شده بود، به برادر دیگر گفت:

لَأَقْتُلَنَّكَ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾ لَئِن بَسَطْتَ إِلَى يَدِكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا

به خدا سوگند تو را خواهم کشت! برادر دیگر گفت: «من چه کنم؟» زیرا خدا، تنها از پرهیزگاران می پذیرد! اگر تو برای کشتن من، دست دراز کنی،

بِبَاسِطِ يَدِي إِلَيْكَ لِأَقْتُلَنَّكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبُوءَ

من هرگز به قتل تو دست نمی کشم، چون از پروردگار جهانیان می ترسم! من می خواهم تو

بِإِثْمِي وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَطَوَّعَتْ

با گناه من و خودت از این من بازگرددی (و باز هر دو گناه را به دوش کشی)؛ و از دوزخیان گردی، و همین است سزای ستمکاران! نفس سرکش،

لَهُ نَفْسُهُ، قَتَلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ، فَاصْبَحَ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٣٠﴾ فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا

کسم کسم او را به کشتن برادرش ترغیب کرد؛ (سرخس) او را کشت؛ و از زیانکاران شد. سپس خداوند زاغی را

يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ لِيرِيَهُ، كَيْفَ يُؤَرِّي سَوْءَةَ أَخِيهِ قَالَ يُؤَيِّلَتِي أَعَجَزْتُ أَنْ

فرستاد که در زمین، جستجو (کند و کند) می کرد؛ تا به او نشان دهد چگونه جسد برادر خود را دفن کند. او گفت: «وای بر من! آیا

أَكُونَ مِثْلَ هَذَا الْغُرَابِ فَأُؤَرِّي سَوْءَةَ أَخِي فَاصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ ﴿٣١﴾

من توانستم مثل این زاغ باشم و جسد برادرم را دفن کنم؟!» و سرانجام از ترس رسوایی، برادر فشار وجدان، از کار خود پشیمان شد.

مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنَّهُ مَن قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ

به همین جهت، بر بنی اسرائیل مقرر داشتیم که هر کس، انسانی را بدون ارتکاب قتل یا فساد در روی زمین بکشد،

فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا

چنان است که گویی همه انسانها را کشته؛ و هر کس، انسانی را از مرگ رهایی بخشد،

أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ

چنان است که گویی همه مردم را زنده کرده است. و رسولان ما، دلایل روشن برای بنی اسرائیل آوردند، اما بسیاری از آنها،

بَعَدَ ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ لَمُسْرِفُونَ ﴿٣٢﴾ إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَ

پس از آن در روی زمین، تعدی و اسراف کردند. * کسفر آنها که با خدا و پیامبرش به جنگ برمی خیزند،

رَسُولَهُ، وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَن يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ

و اقدام به فساد در روی زمین می کنند، (به جان و مال و ناموس مردم حمله سرزنند) فقط این است که اعدام شوند؛ یا به دار آویخته گردند؛

أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِّنْ خَلْفٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ

یا (چهار دست و پا از پشت) دست راست و پای ایبه آنها، بعکس یکدیگر، بریده شود؛ و یا از سرزمین خود تبعید گردند.

حِزْبٍ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِن

این رسوایی آنها در دنیا است؛ و در آخرت، مجازات عظیمی دارند. * مگر آنها که

قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٤﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ

پیش از دست یافتن شما بر آنان، توبه کنند؛ پس بدانید خدا نوبه آنها را می پذیرد، خداوند آمرزنده و مهربان است. * ای کسانی که

ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ

ایمان آورده اید! از بخت فرسان خدا سپهریزید؛ و وسیله ای برای تقرب به او بجوید! و در راه او جهاد کنید، باشد که

تُقْلِحُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوَآتٍ لَهُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ

رسنگار شوید! * بیگین کسانی که کافر شدند، اگر تمام آنچه روی زمین است و همانند آن،

مَعَهُ، لِيَقْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَا نَقِيلَ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٣٦﴾

مال آنها باشد و همه آن را برای نجات از کیفر روز قیامت بدهند، از آنان پذیرفته نخواهد شد؛ و مجازات دردناکی خواهند داشت. *

يُرِيدُونَ أَنْ يُخْرِجُوا مِنَ النَّارِ وَمَا هُمْ بِمُخْرِجِينَ مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ

بسیوسنه می‌خواهند از آتش خارج شوند، ولی نمی‌توانند از آن خارج گردند؛ و برای آنها مجازاتی پابدار است.

﴿۳۷﴾ وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

دست سرور دزد و زن دزد را، به کیفر عملی که انجام داده‌اند، بستن و یک مجازات الهی، قطع کنید و

اللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿۳۸﴾ فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ وَأَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ

خداوند توانا و حکیم است. اما آن کس که پس از ستم کردن، توبه و جبران نماید، خداوند توبه او را می‌پذیرد؛ (و از این مجازات معاف می‌شود) زیرا

إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۳۹﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُعَذِّبُ

خداوند، آمرزنده و مهربان است. آیا نمی‌دانستی که حکومت و فرمانروایی آسمانها و زمین از آن خداست؟! هر کس را بخواهد (و مستحق باشد) کیفر می‌کند؛

مَنْ يَشَاءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۴۰﴾ يَتَأْتِيهَا

و هر کس را بخواهد (و شایسته باشد) می‌بخشد؛ و خداوند بر هر چیزی قادر است. ای فرستاده (خدا)!

الرَّسُولُ لَا يُخْرُجُكَ الَّذِينَ يُسْكَرُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا

آنها که در مسکیر کفر شتاب می‌کنند و با زبان می‌گویند: «ایمان آوردیم»

بِأَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا وَاسْمَعُونَ لِلْكَذِبِ

و قلب آنها ایمان نیاورده، نورانند و هکین سازند؛ و بعضی گروهی از یهودیان که خوب به سخنان تو گوش می‌دهند، تا دستاویزی برای تکذیب تو بیابند؛

سَمَعُونَ لِقَوْمٍ لِقَوْمٍ آخَرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ يَحْرِفُونَ الْكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ

آنها جاسوسان گروه دیگری هستند که خودشان نزد تو نیامده‌اند؛ آنها سخنان را از مفهوم اصلیش تحریف می‌کنند،

يَقُولُونَ إِنْ أُوْتِيتُمْ هَذَا فَخُذُوهُ وَإِنْ لَمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوا وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ

و می‌گویند: «اگر این (که ما می‌خواهیم) به شما داده شد (و محمد بر حق خواسته شما دوری کرد) بپذیرید؛ وگرنه (از او دوری کنید) (ولی کسی را که خدا

فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنْ اللَّهِ شَيْئًا أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرَ

ببراند) کسانی پس در پس او بخواهد مجازات کند، قادر به دفاع از او نیستی؛ آنها کسانی هستند که خدا نخواسته

قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۴۱﴾

دل‌هایشان را بساک کنند؛ در دنیا رسوایی، و در آخرت مجازات بزرگی نصیبشان خواهد شد. ﴿

سَمِعُونَ لِلْكَذِبِ أَكَلُونَ لِلسُّحْتِ فَإِنْ جَاءُوكَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ

انها بسیار به سخنان تو گوش می دهند تا آنرا تکذیب کنند؛ مال حرام فرمایان می خورند؛ پس اگر نزد تو آمدند، در میان آنان داوری کن، یا آنها را به حال خود واگذار.

عَنْهُمْ وَإِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَنْ يَضُرُّوكَ شَيْئًا وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ

و اگر از آنان صرف نظر کنی، به تو هیچ زیانی نمی رسانند؛ و اگر میان آنها داوری کنی، با عدالت داوری کن.

بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٤٢﴾ وَكَيْفَ يُحْكِمُوكَ وَعِنْدَهُمُ التَّوْرَةُ

که خدا عادلان را دوست دارد؛ چگونه تو را به داوری می طلبند؟! در حالی که تورات نزد ایشان است؛

فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ

و در آن، حکم خدا هست. بگویند پس از داوری خواستن از حکم تو، اصرار روی می گردانند؟! آنها مومن نیستند.

﴿٤٣﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يُحْكَمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا

ما تورات را نازل کردیم در حالی که در آن، هدایت و نور بود؛ و پیامبران، که در برابر فرمان خدا تسلیم بودند.

لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُونَ وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتَحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا

با آن برای یهود حکم می کردند؛ و همچنین علما و دانشمندان، به این کتاب که به آنها سپرده شده و

عَلَيْهِ شُهَدَاءٌ فَلَاتُخْشَوُا النَّكَاسَ وَأَخْشَوْنَ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا

بر آن گواه بودند، داوری می نمودند. بنابراین، به خاطر داوری بر حق ایت الهی، از مردم نهراسید، و از من بترسید؛ و آیات مرا به بهای ناچیزی نفروشید!

وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٤٤﴾ وَكُنَّا عَلَيْهِمْ

و آنها که به احکامی که خدا نازل کرده حکم نمی کنند، کافرند. و بر آنها [بنی اسرائیل] در آن [تورات]، مقرّر داشتیم

فِيهَا أَنْ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ بِالْأَنْفِ وَالْأُذُنَ

که جان در مقابل جان، و چشم در مقابل چشم، و بینی در برابر بینی، و گوش در مقابل گوش.

بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ

و دندان در برابر دندان می باشد؛ و هر زخمی، قصاص دارد؛ و اگر کسی آن را ببخشد (در اقسام صرف نظر کن).

كَفَّارَةٌ لَهُ وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٤٥﴾

کفارند (ممن او محسوب می شود؛ و هر کس به احکامی که خدا نازل کرده حکم نکند، ستمگر است).

وَقَفَيْنَا عَلَىٰ آثَرِهِمْ يُعِيسَىٰ ابْنَ مَرْيَمَ مَصَدَّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ ۖ وَعَائِشَةَ

و به دنبال آنها [پیامبران پیشین]، عیسی بن مریم را فرستادیم در حالی که کتاب تورات را که پیش از او فرستاده شده بود تصدیق داشت؛ و

الْإِنجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً

انجیل را به او دادیم که در آن، هدایت و نور بود؛ و این کتاب است تورا، که قبل از آن بود، تصدیق می‌کرد؛ و هدایت و موعظتای

لِلْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾ وَلِيَحْكُمَ أَهْلَ الْإِنجِيلِ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فِيهِ ۖ وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ

برای پرهیزگاران بود. اهل انجیل [پیروان مسیح] نیز باید به آنچه خداوند در آن نازل کرده حکم کنند. و کسانی که بر طبق آنچه خدا نازل کرده

اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤٧﴾ وَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا

حکم نمی‌کنند، فاسقند. و این کتاب [قرآن] را بحق بر تو نازل کردیم. در حالی که کتب پیشین را تصدیق می‌کند.

بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ ۖ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا

و حافظ و نگاهبان آنهاست؛ پس بر طبق احکامی که خدا نازل کرده، در میان آنها حکم کن و

تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَا جَاءُوا لَوْ

از هوی و هوسهای آنان پیروی نکن؛ و از احکام الهی، روی مگردان. ما برای هر کدام از شما، آیین و طریقه روشنی قرار دادیم؛ و اگر

شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِن لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَاءِ آتَانَكُمْ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ ۖ

خدا می‌خواست، همه شما را امت واحدی قرار می‌داد؛ ولی خدا می‌خواهد شما را در آنچه به شما بخشیده بیازماید؛ پس در نیکیها بر یکدیگر سبقت جویندا

إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْلِفُونَ ﴿٤٨﴾ وَأِنْ أَحْكَمَ

بازگشت همه شما، به سوی خداست؛ سپس از آنچه در آن اختلاف می‌کردید؛ به شما خبر خواهد داد. و در میان آنها [اهل کتاب]،

بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَأَحْذَرَهُمْ أَنْ يَقْتَسُوا مِنْكُم مِّنْ أَمْوَالِكُمْ

طبق آنچه خداوند نازل کرده، دابری کن؛ و از هوسهای آنان پیروی مکن؛ و از آنها برحذر باش، مبادا تو را از بعضی احکامی که خدا بر تو نازل کرده، منحرف سازند؛

اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّهُمْ يُرِيدُونَ أَن يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ

و اگر آنها [حکم و دابری تو]، روی گردانند، بدان که خداوند می‌خواهد آنان را بباطل پاره‌ای از گناهانشان مجازات کند؛ و بسیاری از مردم

لَفَاسِقُونَ ﴿٤٩﴾ أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾

فاسقند. آیا آنها حکم جاهلیت را [در تو]، می‌خواهند؟! و چه کسی بهتر از خدا، برای قومی که اهل یقین هستند، حکم می‌کند؟! *

﴿۵۰﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَرَىٰ أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! یهود و نصاری را ولین (دوست و یار) مگیرید، و کسانی که از شما با آنان دوستی کنند،

مِنْكُمْ فَإِنَّهُم مِّنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿۵۱﴾ فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ

از آنها هستند؛ خداوند جمعیت ستمکار را هدایت نمی‌کند؛ (پس) کسانی را که در دل‌هایشان بیماری است می‌بینی که در دوستی به

يُسْرِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ نَخْشَىٰ أَنْ تُصِيبَنَا دَآئِرَةٌ فَعَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَ بِالْفَتْحِ وَأَمْرٍ مِّنْ

آنان، بر یکدیگر پیشی می‌گیرند، و می‌گویند: «می‌ترسیم حادثه‌ای برای ما اتفاق بیفتد» شاید خداوند پیروزی یا حادثه دیگری از سوی خود به تنگ مسلمانان پیش بیاورد؛

عِنْدِهِ. فَيُصِيبُ حُوعًا عَلَىٰ مَا أَسْرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ تَدْمِينًا ﴿۵۲﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا أَهْتُوا لَآءِ

و این دسته، از آنچه در دل پنهان داشتند، پشیمان گردند؛ آنها که ایمان آورده‌اند می‌گویند: «آیا این مسلمانان

الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ ۖ إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ حَبِطَتِ أَعْمَالُهُمْ فَأَصْبَحُوا خَاسِرِينَ

همانها هستند که با نهایت تاکید به خدا سوگند یاد کردند که با شما هستند؟! چرا اثرشان به اینجا رسید؟» (اری) اعمالشان نابود گشت، و زیانکار شدند.

﴿۵۳﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ ۖ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ ۗ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هر کس از شما، از این خود بازگردد، به خدا زمره سرسختان را می‌آورد که آنها را دوست دارد و آنان نیز او را دوست دارند؛

أَذَلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ

در برابر مومنان متواضع، و در برابر کافران سرسخت و نیرومندند؛ آنها در راه خدا جهاد می‌کنند، و از سرزنش هیچ ملامتگری هراسی ندارند. این،

فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿۵۴﴾ إِنَّمَا وَلِيكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا

فضل خداست که به هر کس بخواهد (بنا حسب سبب) می‌دهد؛ و فضل خدا وسیع، و خداوند داناست. سرپرست و ولی شما، تنها خداست و پیامبر او و آنها که ایمان آورده‌اند؛

الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿۵۵﴾ وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ

همانها که نماز را بر پا می‌دارند، و در حال رکوع، زکات می‌دهند. و کسانی که ولایت خدا و پیامبر او و افراد با ایمان را بپذیرند،

آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ﴿۵۶﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُوعًا

پیروزی؛ زیرا حزب و جمعیت خدا پیروز است. ای کسانی که ایمان آورده‌اید! افرادی که امین شما را به باد استهزا و بازی می‌گیرند

وَلِعِبَاٍمِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَالْكَفَّارَ أَوْلِيَاءَ وَأَقْبُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۵۷﴾

- از اهل کتاب و مشرکان - ولی خود انتخاب نکنید؛ و از سعادت فرمان خدا بهره‌بردارید اگر ایمان دارید!

وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوا هَاهُنَا وَإِلَيْكَ يَا نَهْمُ قَوْمٍ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ يَا أَهْلَ

آنها هنگامی که او مردم را به نماز فرا می خوانید، آن را به مسخره و بازی می گیرند؛ این بخاطر آن است که آنها جمعی نابخردند. بگو: ای اهل کتاب!

الْكِتَابِ هَلْ تَنْقِمُونَ مِنَّا إِلَّا أَنْ أَمَنَا بِاللَّهِ وَمَا أَنْزَلَ إِلَيْنَا وَمَا أَنْزَلَ مِن قَبْلُ وَأَنْ أَكْثَرُكُمْ

آیا به ما خرده می گیرید؟! جز اینکه به خداوند یگانه، و به آنچه بر ما نازل شده، و به آنچه پیش از این نازل گردیده، ایمان آورده ایم. و این، بخاطر آن است که بیشتر شما،

فَاسِقُونَ ﴿٥٩﴾ قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ بِشَرِّ مِمَّنْ ذَلِكَ مَثُوبَةٌ عِنْدَ اللَّهِ مَنْ لَعَنَهُ اللَّهُ وَعَظِبَ عَلَيْهِ وَ

از راه حق، خارج شده اید. بگو: آیا شمار از کسانی که موقعیت و پاداششان نزد خدا بدتر از این است، یا خیر کنیم؟ کسانی که خداوند آنها را از رحمت خود دور ساخته. و مورد

جَعَلَ مِنْهُمْ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتِ أُولَئِكَ شَرٌّ مَكَانًا وَأَضَلُّ عَن سَوَاءِ السَّبِيلِ

خشم قرار داده، و از آنها، میمونها و خوکهای قرار داده، و پرستش بت کرده اند؛ موقعیت و محل آنها، بدتر است؛ و از راه راست، گمراه ترند.

﴿٦٠﴾ وَإِذَا جَاءُوكُمْ قَالُوا آمَنَّا وَقَدْ دَخَلُوا بِالْكَفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا بِهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا

هنگامی که نزد شما می آیند، می گویند: ایمان آورده ایم. با کفر وارد می شوند، و با کفر خارج می گردند؛ و خداوند، از آنچه کتمان می کردند،

يَكْتُمُونَ ﴿٦١﴾ وَتَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يُسْرِعُونَ فِي الْأَثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتِ لَيْسَ

آگاهتر است! بسیاری از آنان را می بینی که در گناه و تعدی، و خوردن مال حرام، شتاب می کنند.

مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٢﴾ لَوْلَا نِيهِتُهُمُ الرَّبَّنِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ عَنْ قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ

چه زشت است کاری که انجام می دادند! چرا دانشمندان نصاری و علمای یهود، آنها را از سخنان گناه آمیز و خوردن مال حرام، نهی نمی کنند؟!

السُّحْتِ لَيْسَ مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿٦٣﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَ

چه زشت است عملی که انجام می دادند! و یهود گفتند: دست خدا (با زحیر) بسته است. دستهایشان بسته بادا و

لُعِنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنْفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ وَلِيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ مَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ

بخاطر این سخن، از رحمت (هی) دور شوند! بلکه هر دو دست (مرت) او، گشاده است؛ هر گونه بخواهد، می بخشد، ولی این آیات، که از طرف پروردگارت بر تو نازل شده،

مِن رَّبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا وَالْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ كَلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا

بر طغیان و کفر بسیاری از آنها می افزاید، و ما در میان آنها تا روز قیامت عداوت و دشمنی افکنندیم. هر زمان آتش جنگی افروختند،

لِلْحَرْبِ أَطْفَاءَهَا اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٦٤﴾

خداوند آن را خاموش ساخت؛ و برای فساد در زمین، تلاش می کند؛ و خداوند، مفسدان را دوست ندارد. *

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَآدْخَلْنَاهُمْ

و اگر اهل کتاب ایمان بیاورند و تقوا پیشه کنند، گناهان آنها را می بخشیم؛ و آنها را در باغهای

جَنَّتِ النَّعِيمِ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَةَ وَآلِ نَحِيلٍ وَمَا أَنزَلْنَا إِلَيْهِمْ مِن رَّبِّهِمْ

پر نعمت بهشت، وارد می سازیم. و اگر آنان، تورات و انجیل و آنچه را از سوی پروردگارشان بر آنها نازل شده [قرآن] برپا دارند،

لَأَكَلُوا مِن فَوْقِهِمْ وَمِن تَحْتِ أَرْجُلِهِم مِّنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ سَاءَ مَا

از آسمان و زمین، روزی خواهند خورد؛ جمعی از آنها، معتدل و میانه رو هستند؛ ولی بیشترشان اعمال بدی

يَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾ ؕ يَأْتِيهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ وَإِن لَّمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ

انجام می دهند. ای پیامبر! آنچه از طرف پروردگارت بر تو نازل شده است، کاملاً به مردم برسان؛ و اگر نکنی،

رِسَالَتَهُ، وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾ قُلْ

رسالت او را انجام ندادهای. خداوند تو را از (غیرت اصلی) مردم، نگاه می دارد؛ و خداوند، جمعیت کافران (جور) را هدایت نمی کند. بگو:

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُمْ عَلَى شَيْءٍ حَتَّى تُقِيمُوا التَّوْرَةَ وَآلِ نَحِيلٍ وَمَا أَنزَلْنَا إِلَيْكُمْ

ای اهل کتاب! شما هیچ آیین صحیحی ندارید، مگر اینکه تورات و انجیل و آنچه را از طرف پروردگارتان بر شما نازل شده است، برپا دارید.

مِن رَّبِّكُمْ وَلِيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ

ولی آنچه بر تو از سوی پروردگارت نازل شده، نه تنها به بهر آنکه نمی برد، بلکه بر طغیان و کفر بسیاری از آنها می افزاید. بنابراین،

عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئُونَ وَالنَّصَارَى

از این قوم کافر، (و مسلمانان آنها، غمگین مباش!) آنها که ایمان آورده اند، و یهود و صابئان و مسیحیان،

مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ

هر گاه به خداوند یگانه و روز جزا، ایمان بیاورند، و عمل صالح انجام دهند، نه ترسی بر آنهاست، و نه غمگین

يَحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾ لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَرَأْسَنَّا إِلَيْهِمْ رُسُلًا كَمَا

خواهند شد. ما از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم؛ و رسولانی به سوی آنها فرستادیم؛ (در هر زمان

جَاءَهُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنفُسُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ ﴿٧٠﴾

پیامبری حکمی بر خلاف هوسها و دلخواه آنها می آورد، عده ای را تکذیب می کردند؛ و عده ای را می کشتند. ﴿

وَحَسِبُوا أَلَّا تَكُونَ فِتْنَةٌ فَعَمُوا وَصَمُوا ثُمَّ تَابَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوا وَ

گمان کردند مجازاتی در کار نخواهد بود از این رو در دین حقایق و شبهن سخن حق، ناپیما و کفر شدند؛ سپس ایستادند و خداوند توبه آنها را پذیرفت؛

صَمُوا كَثِيرٌ مِنْهُمْ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٧١﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ

دیگر بار در غاب ننگت فرود رفتند و بسیاری از آنها کور و کور شدند و خداوند، به آنچه انجام می دهند، بیناست. آنها که گفتند:

قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ يَبْنِي إِسْرَائِيلَ يَلْعَبُدُوا اللَّهَ

«خداوند همان مسیح فرزند مریم است». بییقین کافر شدند، بیا ایستادند مسیح گفت: ای بنی اسرائیل خداوند یگانه را،

رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا

که پروردگار من و شماست. پرستش کنید؛ زیرا هر کس شریکی برای خدا قرار دهد، خداوند بهشت را بر او حرام کرده است؛ و جایگاه او دوزخ است؛ و

لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٧٢﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ

ستمکاران، یار و یابوری ندارند. آنها که گفتند: «خداوند، یکی از سه خداست» (سیر) بییقین کافر شدند؛

وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهُ وَاحِدٌ وَإِنْ لَمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ

معبودی جز معبود یگانه نیست؛ و اگر از آنچه می گویند دست برندارند،

كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لَهُ وَ

عذاب دردناکی به کافران آنها (که روی این ملیده ایستاده است) خواهد رسید. آیا به سوی خدا باز نمی گردند، و از او طلب آمرزش نمی کنند؟

اللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٧٤﴾ مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ

«در حقیقت» خداوند آمرزنده مهربان است. مسیح فرزند مریم، فقط فرستاده ایست؛ پس از وی نیز،

قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَأَنَّا بِالطَّعَامِ أَنْظَرَكُمْ كَيْفَ

فرستادگان دیگری بودند؛ مادرش، زن بسیار راستگویی بود؛ هر دو، غذا می خوردند؛ با این حال، چگونه دعوی الوهیت مسیح و پرستش مریم را دارید؟ بنگر چگونه

بَيَّنَّا لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ أَنْظَرْنَا أَنْ يَتُوبُوا قُلْ أَتَعْبُدُونَ

نشانه ها را برای آنها آشکار می سازیم؛ سپس بنگر چگونه از حق بازگردانده می شوند؟ بگو:

مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٧٥﴾

«آیا جز خدا چیزی را می پرستید که مالک سود و زیان شما نیست؟» و خداوند، شنوا و داناست.»

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ

بگو: ای اهل کتاب! در دین خود، غلّو (زیاده‌روی) نکنید و غیر از حق نگویید و از هوسهای جمعیتی که بیشتر همراه شدند

قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَأَضَلُّوا كَثِيرًا وَضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٧٧﴾

و دیگران را هم همراه کردند و از راه راست منحرف گشتند. پیروی نماندند. *

لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى ابْنِ

کافران بنی‌اسرائیل، بر زبان داوود و عیسی بن مریم، لعن او نفرین شدند.

مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٧٨﴾

این بخاطر آن بود که گناه کردند، و تجاوز می‌نمودند. * آنها از اعمال زشتی که انجام می‌دادند،

عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٧٩﴾

یکدیگر را نهی نمی‌کردند؛ چه بدکاری انجام می‌دادند! * بسیاری از آنها را می‌بینی

مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ اللَّهُ

که کافران (و بت پرستان) را دوست می‌دارند (و با آنها طرح دوستی می‌زنند) نفس اسرشتن آنها، چه بد اعمالی از پیش برای شما آنها فرستاد، که نتیجه آن، خشم خداوند بود؛

عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿٨٠﴾

و در عذاب بی‌جاودانه خواهند ماند. * و اگر به خدا و پیامبر (ص) و آنچه بر او نازل شده،

وَمَا أَنْزَلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ فَسِقُونَ

ایمان می‌آوردند، (برای آنان) [کافران] را به دوستی اختیار نمی‌کردند؛ ولی بسیاری از آنها فاسقند.

﴿٨١﴾ لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا

* بطور مسلم، دشمن‌ترین مردم نسبت به مؤمنان را، یهود و مشرکان خواهی یافت؛

وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُمْ مَوَدَّةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرُكَ

و نزدیکترین دوستان به مؤمنان را کسانی می‌یابی که می‌گویند: «ما نصاری هستیم»؛

ذَلِكَ بِأَنَّ مِنْهُمْ قِسِيَسِينَ وَرُهْبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٢﴾

این بخاطر آن است که در میان آنها، افرادی عالم و تبارک دنیا هستند؛ و آنها (بر بربر حق) تکبر نمی‌ورزند. *

وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَى أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنْ

و هر زمان آیاتی را که بر پیامبر (ص) نازل شده بشنوند، چشمهای آنها را می بینی که «شور» اشک می ریزد، بخاطر حقیقتی که دریافتانند:

الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨٣﴾ وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا

آنها می گویند: «پروردگارا! ایمان آوردیم؛ پس ما را با گواهان (و شهادت حق) در زمره بندگان محسن بنویس. چرا ما به خدا و آنچه

جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبَّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿٨٤﴾ فَأَثْبَهُمُ اللَّهُ بِمَا

از حق به ما رسیده است، ایمان نیاوریم، در حالی که آرزو داریم پروردگاران ما را در زمره صالحان قرار دهد؟» خداوند بخاطر این سخن،

قَالُوا جَنَّتْ بَحْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَلِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ

به آنها باغهایی از بهشت پادش داد که از زیر درختانش، نهرها جاری است؛ جاودانه در آن خواهند ماند؛ و این است جزای نیکوکاران!

﴿٨٥﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٨٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ

و کسانی که کافر شدند و آیات ما را تکذیب کردند، همانها اهل دوزخند. ای کسانی که

ءَامَنُوا لَا تَحَرُّوا طَيْبَاتٍ مَّا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ

ایمان آورده اید! چیزهای پاکیزه را که خداوند برای شما حلال کرده است، حرام نکنید؛ و از حد، تجاوز ننمایید؛ زیرا خداوند متجاوزان را دوست نمی دارد.

﴿٨٧﴾ وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ

و از نعمتهای حلال و پاکیزه ای که خداوند به شما روزی داده است، بخورید؛ و از سعادتی خداوندی که به او ایمان دارید، بهره یزید!

﴿٨٨﴾ لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ الْأَيْمَانَ

خداوند شما را بخاطر سوگندهای بیهوده (و غلی از اوست) مواخذه نمی کند؛ ولی در برابر سوگندهایی که از روی اراده محکم کرده اید، مواخذه می نماید.

فَكَفَّرْتُمُوهَا بِإِطْعَامِ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعَمُونَ أَوْ كِسْوَتِهِمْ

کفاره این گونه قسمها، اطعام ده نفر مستمند، از غذاهای معمولی است که به خانواده خود می دهید؛ یا لباس پوشاندن بر آن ده نفر؛ و

أَوْ تَحْرِيرِ رَقَبَةٍ ۖ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ۚ ذَلِكَ كَفْرَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ

باز اگر در یک برده؛ و کسی که هیچ کدام از اینها را نیابد، سه روز روزه می گیرد؛ این، کفاره سوگندهای شماست به هنگامی که سوگند یاد می کنید (و مخالفت می نماید)

وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ ۚ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ ۚ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٨٩﴾

و سوگندهای خود را حفظ کنید (و نسیئه خداوند آیات خود را این چنین برای شما بیان می کند، شاید شکر او را بجا آورید!)

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ

ای کسانی که ایمان آورده‌اند شراب و قمار و بستها و ازلام [- نوعی سخت آزمایی]، پلید و از عمل شیطان است.

فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ

از آنها دوری کنید تا رستگار شوید! شیطان می‌خواهد بوسیله شراب و قمار، در میان شما عداوت و کینه ایجاد کند.

فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْهَوْنَ ﴿٩١﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَ

و شما را از یاد خدا و از نماز باز دارد. آیا ایمان همه زبان ولسد، و با این همه خودداری خواهید کرد؟! اطاعت خدا و

أَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأَحْذَرُوا فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا إِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٩٢﴾

اطاعت پیامبر کنید و از مخالفت فرمان او بترسید! و اگر روی برگردانید، تستعمل مجازات خواهید بود؛ و بدانید بر پیامبر ما، جز ابلاغ آشکار، چیز دیگری نیست!

لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا إِذَا مَا اتَّقَوْا وءَامَنُوا وَ

بر کسانی که ایمان آورده و اعمال صالح انجام داده‌اند، گناهی در آنچه بلرزانند حکم تحریم خوردن نیست؛ اگر تقوا پیشه کنند، و ایمان بیاورند، و

عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وءَامَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وءَامَنُوا وَأَحْسَنُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ

اعمال صالح انجام دهند؛ سپس تقوا پیشه کنند و ایمان آورند؛ سپس تقوا پیشه کنند و نیکی نمایند، و خداوند، نیکوکاران را دوست می‌دارد. ای کسانی که

ءَامَنُوا لَيَبْلُوَنَّكُمُ اللَّهُ بِشَيْءٍ مِّنَ الصَّيْدِ تَنَالَهُ أَيْدِيكُمْ وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَخَافُهُ

ایمان آورده‌اند! خداوند شما را به چیزی از شکار که دستها و نیزه‌ها بتان به آن می‌رسد، می‌آزماید؛ تا معلوم شود چه کسی با ایمان به غیب از خدا می‌ترسد؛

بِالْغَيْبِ فَمَن أَعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَعَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٤﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَانْقَلَبُوا الصَّيْدَ

و هر کس بعد از آن تجاوز کند، مجازات دردناکی خواهد داشت. ای کسانی که ایمان آورده‌اند در حال احرام، شکار نکنید؛

وَأَنْتُمْ حَرَمٌ مِّنْ قَتْلِهِمْ مِّمَّنْ قَتَلْتُمْ مِمَّنْ قَتَلْتُمْ مِمَّنْ قَتَلْتُمْ مِمَّنْ قَتَلْتُمْ مِمَّنْ قَتَلْتُمْ مِمَّنْ قَتَلْتُمْ مِمَّنْ قَتَلْتُمْ مِمَّنْ قَتَلْتُمْ

و هر کس از شما عمداً آن را به قتل برساند، باید کفارهای معادل آن از چهار پایان بدهد؛ کفارهای که دو نفر عادل از شما، معادل بودن آن را تصدیق کنند؛

مِنْكُمْ هَدْيًا بَلِغَ الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّرَهُ طَعَامٌ مِّسْكِينٍ أَوْ عَدَلٌ ذَلِكَ صِيَامًا لِيَذُوقَ وَ

و بصورت قربانی به (حرم) کعبه برسد؛ یا به جای قربانی، اطعام مستعندان کند؛ یا معادل آن، روزه بگیرد، تا کیفر کار خود را بچشد.

بِأَلْ أَمْرِهِ عَفَا اللَّهُ عَمَّا سَلَفَ وَمَنْ عَادَ فَيَنْقِمُ اللَّهُ مِنْهُ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٩٥﴾

خداوند گذشته را عفو کرده، ولی هر کس تکرار کند، خدا از او انتقام می‌گیرد؛ و خداوند، توانا و صاحب انتقام است.

أَحَلَّ لَكُمْ صَيْدَ الْبَحْرِ وَطَعَامَهُ، مَتَاعًا لَكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ وَحَرَّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدَ الْبَرِّ

صید دریا و طعام آن برای شما و کاروانیان حلال است؛ تا در حال احرام از آن بهره‌مند شوید؛ ولی مادام که محرم هستید، شکار صحرا برای شما حرام است؛

مَا دُمْتُمْ حُرُمًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩٦﴾ جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ

وَأَزِيزًا خُدَيْبِيَّ كَهَيْسَةِ سَوِيٍّ أَوْ مَحْشُورٍ مَسِيٍّ شَوِيدٍ، بَسْتَرَسِيدًا ﴿٩٦﴾ خَدَاوَنَدَ، كَعْبَةُ - بَيْتُ الْحَرَامِ - رَا وَسَيْلَهَا

الْبَيْتِ الْحَرَامِ قِيَمًا لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهُدَى وَالْقَلْبَةَ ذَلِكُمْ لَتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ

برای استواری و سامان بخشیدن به کار مردم قرار داده؛ و همچنین ماه حرام و قربانیهای بی نشان، و قربانیهای نشاندار را؛ این گونه احکام بخاطر آن است که بدانید خداوند،

يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٩٧﴾ أَعْلَمُوا أَنَّ

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، می‌داند؛ و خدا به هر چیزی داناست. ﴿٩٧﴾ بدانید

اللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٨﴾ مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ وَاللَّهُ

خدا دارای مجازات شدید، و در حق او امر زنده و مهربان است. ﴿٩٨﴾ پیامبر وظیفه‌ای جز رسانیدن پیام (همه) ندارد؛ او رسول اعمال شما نیست.

يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٩٩﴾ قُلْ لَا يَسْتَوِي الْخَيْثُ وَالطَّيْبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ

و خداوند آنچه را آشکار، و آنچه را پنهان می‌دارید می‌داند. ﴿٩٩﴾ بگو: «هیچ کاه ناپاک و پاک مساوی نیستند؛

كَثْرَةُ الْخَيْثِ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَتَأْوَى إِلَى الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَفْلِحُونَ ﴿١٠٠﴾ يَتَأْوَى

هر چند فرونی ناپاکها، تو را به شگفتی اندازد. از سعادت خدا بهره‌یزد ای صاحبان خرد، شاید رستگار شوید. ﴿١٠٠﴾ ای کسانی که

الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَنَ أَشْيَاءَ إِن بُدِدَ لَكُمْ تَسْؤُكُمْ وَإِن سَأَلْتُمْ عَنْهَا جِئَ يُنَزَّلُ

ایمان آورده‌اید از چیزهایی نپرسید که اگر برای شما آشکار گردد، شما را ناراحت می‌کند؛ و اگر به هنگام نزول قرآن، از آنها سوال کنید،

الْقُرْآنُ إِن بُدِدَ لَكُمْ عَفَا اللَّهُ عَنْهَا وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠١﴾ قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ

برای شما آشکار می‌شود؛ خداوند آنها را بخشیده (و عفو کرده) است. و خداوند، آموزنده و بردبار است. ﴿١٠١﴾ جمعی از پیشینیان شما، از آن سوال کردند؛

ثُمَّ أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ ﴿١٠٢﴾ مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ وَلَا سَائِبَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا

و سپس با آن به مخالفت برخاستند. ﴿١٠٢﴾ خداوند هیچ گونه «بحیره» و «سائبه» و «وصیله» و «حام» قرار نداده است [اشاره به چهار نوع از حیوانات اهلی

حَامِرٍ وَلَكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يَقْتُرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٣﴾

که در زمان جاهلیت، استفاده از آنها را حرام می‌دانستند؛ و این بدعت، در اسلام ممنوع شد. ﴿١٠٣﴾ ولی کسانی که کافر شدند، بر خدا دروغ می‌بندند؛ و بیشتر آنها نمی‌فهمند؛

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَىٰ الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ

هنگامی که به آنها گفته شود: «به سوی آنچه خدا نازل کرده، و به سوی پیامبر بیاید»، می‌گویند: «آنچه از پدران خود یافته‌ایم، ما را بس است»؛

ءِ آبَاءِنَا أُولَٰئِكَ كَانَ ءَابَاؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٠٤﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَيْكُمْ

ایا اگر پدران آنها چیزی نمی‌دانستند، و هدایت نیافته بودند (بجز از آنها پیروی می‌کنند)؟ ای کسانی که ایمان آورده‌اید!

أَنْفُسِكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مِّنْ ضَلٰٓءِ إِذَا أَهْتَدَيْتُمْ إِلَىٰ اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فِئْتِنَبْتِكُمْ

مراقب خود باشید! اگر شما هدایت یافته‌اید، گمراهی کسانی که همراه شده‌اند، به شما زانی نمی‌رساند. بازگشت همه شما به سوی خداست؛ و شما را از

بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا شَهَادَةٌ بَيْنَكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ

آنچه عمل می‌کردید، آگناه می‌سازد. ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هنگامی که مرگ یکی از شما فرا رسد،

أَلْمَوْتُ حِينَ الْوَصِيَّةِ أَشَانِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ أَوْ ءَاخِرَانِ مِّنْ غَيْرِكُمْ إِنْ أَنْتُمْ ضَرَبْتُمْ

در موقع وصیت باید از میان شما، دو نفر عادل را به شهادت بطلبید؛ یا اگر مسافرت کردید، و مصیبت مرگ شما فرار رسید،

فِي الْأَرْضِ فَاصْبِرْتُمْ مُصِيبَةَ الْمَوْتِ تَحْسِبُونَهُمَا مِنْ بَعْدِ الصَّلَاةِ فَيُقْسِمَانِ

در آن جا قسم می‌خورند، دو نفر از غیر خودتان را به گواهی بطلبید، و اگر به هنگام ادای شهادت، در صدق آنها شک کردید، آنها را بعد از نماز نگاه می‌دارید

بِاللَّهِ إِنْ أَرَبْتُمْ لَا نَشْتَرِي بِهِ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۗ وَلَا نَكْتُمُ شَهَادَةَ اللَّهِ إِنَّا إِذَا

تا سوگند یاد کنند که: «ما حاضر نیستیم حق را به چیزی بفروشیم، هر چند در مورد خویشاوندان ما باشد؛ و شهادت الهی را کتمان نمی‌کنیم، که

لَمِنَ الْأَثِمِينَ ﴿١٠٦﴾ فَإِنْ عُرِّعَ عَنْهُمَا اسْتَحَقَّا إِثْمًا فَآخِرَانِ يُقِيمَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ

از گناهکاران خواهیم بود»؛ و اگر اطلاعی حاصل شود که آن دو، مرتکب گناهی شده‌اند (و حق را کتمان کرده‌اند)، دو نفر از

الَّذِينَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْأَوْلِيَانِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ لَشَهَدْنَا أَحَقُّ مِنْ شَهَدَتِهِمَا

کسانی که نسبت به میت، اولی هستند، به جای آنها قرار می‌گیرند، و به خدا سوگند یاد می‌کنند که: «گواهی ما، از گواهی آن دو، به حق نزدیکتر است؛ و ما تجاوزی نکرده‌ایم؛

وَمَا أَعْتَدْنَا إِنْ آذَٰلِكَ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٧﴾ ذَلِكَ أَذَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِالشَّهَادَةِ عَلٰٓىٰ وَجْهَيْهَا أَوْ

که اگر چنین کرده باشیم، از ظالمان خواهیم بود»؛ این کار، نزدیکتر است به اینکه گواهی بحق دهند، (و از خدا بترسند و یا بترسند که دروغشان فاش گردد)؛

يَخَافُونَ أَنْ تُرَدَّ أَيْمَانٌ بَعْدَ أَيْمَانِهِمْ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٠٨﴾

سوگندهایی جای سوگندهای آنها را بگیرد، از ستمند؛ خدا بیرهیزید، و گوش فرا دهید، و خداوند، جمعیت فاسقان را هدایت نمی‌کند.

﴿۱۰۸﴾ يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّمَهُ

﴿۱۰۸﴾ روزی انبیا را جمع می‌کند و به آنها می‌گوید: «در برابر دعوت شما چه پاسخی به شما داده شد؟» می‌گویند: «ما چیزی نمی‌دانیم»

الْغُيُوبِ ﴿۱۰۹﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَالِدَتِكَ إِذْ

تو خود، از همه اسرار نهان آگاهی. ﴿۱۰۹﴾ به خاطر بیار، هنگامی را که خداوند به عیسی بن مریم گفت: «یاد کن نعمتی را که به تو و مادرت بخشیدم؛ زمانی که

أَيَّدْتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهَلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ

تو را با روح القدس، تقویت کردم؛ که در گاهواره و به هنگام بزرگی، با مردم سخن می‌گفتی؛ و هنگامی که

الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ

کتاب و حکمت و تورات و انجیل را به تو آموختم؛ و هنگامی که به فرمان من، از گل چیزی به صورت پرنده می‌ساختی،

بِإِذْنِي فَتَنْفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي وَتُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَ

و در آن می‌دمیدی، و به فرمان من، پرنده‌ای می‌شد؛ و کور مادرزاد، و مبتلا به بیماری پسی را به فرمان من، شفا می‌دادی؛ و

إِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِي وَإِذْ كَفَفْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُمْ

مردگان را، به فرمان من زنده می‌کردی؛ و هنگامی که بنی‌اسرائیل را از آسیب رساندن به تو، باز داشتم؛ در آن موقع که دلایل روشن برای آنها آوردی،

بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْحَرٌ مُّبِينٌ ﴿۱۱۰﴾ وَإِذْ أَوْحَيْتُ إِلَىٰ

ولی جمعی از کافران آنها گفتند: «اینها جز سحر آشکار نیست» ﴿۱۱۰﴾ و به او وحی می‌دادی؛ و

الْحَوَارِيِّينَ أَنْ آمِنُوا بِي وَبِرَسُولِي قَالُوا آمَنَّا وَأَشْهَدُ بِأَنَّنا مُسْلِمُونَ ﴿۱۱۱﴾ إِذْ

به حواریون وحی فرستادم که: «به من و فرستاده من، ایمان بیاورید» آنها گفتند: «ایمان آوردیم، و گواه باش که ما مسلمانیم» ﴿۱۱۱﴾ در آن هنگام که

قَالَ الْحَوَارِيُّونَ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنْزِلَ عَلَيْنَا مَائِدَةً

حواریون گفتند: «ای عیسی بن مریم! آیا پروردگارت می‌تواند مائده‌ای از آسمان بر ما نازل کند؟»

مِنَ السَّمَاءِ قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿۱۱۲﴾ قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا

او (در پاسخ) گفت: «از سعادتمندان خدا بپرهیزید اگر با ایمان هستید» ﴿۱۱۲﴾ گفتند: «ما نگر بهی نداریم» می‌خواهیم از آن بخوریم،

وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَقْتَنَا وَنَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿۱۱۳﴾

و دل‌های ما به راستی آرام شود و بدانیم که ما راست گفته‌ای؛ و بر آن، گواه باشیم» ﴿۱۱۳﴾

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوَّلِنَا

عیسی بن مریم عرض کرد: «خداوند! پروردگارا! از آسمان مائدهای بر ما بفرست تا برای اول و آخر ما، عیدی باشد.

وَأَخِرِنَا وَآيَةً مِنْكَ وَأَرْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿۱۱۴﴾ قَالَ اللَّهُ إِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ

و نشانهای از تو؛ و به ما روزی ده؛ تو بهترین روزی دهندگانی؛ خداوند دهنای او را مستجاب کرد؛ و فرمود: «من آن را بر شما نازل می‌کنم؛ ولی هر کس

يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَإِنِّي أَعَذِّبُهُ عَذَابًا لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿۱۱۵﴾ وَإِذْ قَالَ

از شما بعد از آن کافر گردد دوباره عذاب بده، او را مجازاتی می‌کنم که احدی از جهانیان را چنان مجازات نکرده باشم؛ و آنگاه که

اللَّهُ يَعْيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمَّيَ الْهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ

خداوند به عیسی بن مریم می‌گوید: «ایا تو به مردم گفتی که من و مادرم را بعنوان دو معبود غیر از خدا انتخاب کنید؟ او می‌گوید:

سُبْحٰنَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعَلَّمَ

«منزهی تو! من حق ندارم آنچه را که شایسته من نیست، بگویم! اگر چنین سخنی را گفته باشم، تو می‌دانی. تو از آنچه در روح و جان من است، آگاهی؛

مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ ﴿۱۱۶﴾ مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا

و من از آنچه در ذات توست، آگاه نیستم. بی‌یقین تو از تمام اسرار و پنهانیها باخبری. من، جز آنچه مرا به آن فرمان دادی، چیزی به آنها نگفتم؛

أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ أَعْبُدُ وَاللَّهُ رَبِّي وَرَبِّكُمْ وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مِمَّا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي

به آنها «منه» خداوندی را بپرستید که پروردگار من و پروردگار شماست؛ تا زمانی که در میان آنها بودم، مراقب و گواشان بودم؛ ولی هنگامی که مرا از میانشان برگزفتی،

كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿۱۱۷﴾ إِنْ تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ

تو خود مراقب آنها بودی؛ و تو بر هر چیز، گواهی! با این حال، اگر آنها را مجازات کنی، بندگان تو هستی؛ در قیامت به فرار از مجازات تو نیستند؛

وَإِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿۱۱۸﴾ قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ

و اگر آنان را ببخشی، توانا و حکیمی؛ خداوند می‌گوید: «امروز، روزی است که راستی راستگویان، به آنها سود می‌بخشد؛

لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ

برای آنها باغهایی از بهشت است که نهرها از زیر درختان آن می‌گذرد، و تا ابد، جاودانه در آن می‌مانند؛ هم خداوند از آنها خشنود است، و هم آنها از خدا خشنودند؛

الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۱۹﴾ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۲۰﴾

این، رستگاری بزرگ است؛ حکومت آسمانها و زمین و آنچه در آنهاست، از آن خداست؛ و او بر هر چیزی تواناست.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا

سپایش برای خداوندی است که آسمانها و زمین را آفرید، و ظلمتها و نور را پدید آورد؛ اما کافران برای پروردگار خود،

بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰ أَجَلًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِنْدَهُ،

شریک و شبیه قرار می دهد؛ او کسی است که شما را از گل آفرید؛ سپس مدتی مقرر داشت (تا انسان تکامل یابد)؛ و اجل حتمی نزد اوست و فقط او از آن آگاه است.

ثُمَّ أَنْتُمْ تَمْتَرُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا

با این همه، شما دستپاچه در توحید و یکتایی و قدرت او، تردید می کنید؛ او است خداوند در آسمانها و در زمین؛ پنهان و آشکار شما را می داند؛ و از آنچه به دست می آورد،

تَكْسِبُونَ ﴿٣﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤﴾ فَقَدْ

ساختار است؛ هیچ نشانه و آیه ای از آیات پروردگارشان برای آنان نمی آید، مگر اینکه از آن رویگردان می شوند؛ آنان،

كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنْبَاءُ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمَا

حق را هنگامی که سراغشان آمد، تکذیب کردند، ولی بزودی خبر آنچه را به باد مسخره می گرفتند، به آنان می رسد؛ و از نتایج کار خود، آگاه می شوند؛ آیا ندیدند

مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ مَكَّنَّهِمْ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ يُمَكِّنْ لَكُمْ وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا

چه قدر از اقوام پیشین را هلاک کردیم؟! اقوامی که از شما نیرومندتر بودند؛ و قدرتهایی به آنها داده بودیم که به شما ندادیم؛ بارانهای بی دریغی برای آنها فرستادیم؛

وَجَعَلْنَا الْأَنْهَارَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ

و از زیر پاهای آنها، نهرها را جاری ساختیم؛ اما هنگامی که سرکشی و طغیان کردند؛ آنان را بخاطر گناهانشان نابود کردیم؛ و جمعیت دیگری بعد از آنان پدید آوردیم.

﴿٦﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالُوا الَّذِي كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْحَرٌ

﴿٦﴾ «اگر ما نامه ای روی صفحه ای بر تو نازل کنیم، و (علاوه بر دین و حجت)، آن را با دستهای خود لمس کنند، باز کافران می گویند: این چیزی جز یک سحر آشکار

مُتَّبِعٌ ﴿٧﴾ وَقَالُوا لَوْلَا أَنْزِلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكَ الْقُضَىٰ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ ﴿٨﴾

نیست؛ ﴿٧﴾ «چرا فرشته ای بر او نازل نشده ولی اگر فرشته ای بفرستیم، کار تمام می شود؛ (یعنی امر مخالفت کنند) دیگر به آنها مهلت داده نخواهد شد. ﴿٨﴾

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِمْ مَا يَلْبِسُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ

اگر او را فرشته‌ای قرار می‌دادیم، حتما وی را به صورت انسانی در می‌آوردیم؛ باز کار را بر آنها مشتبه می‌ساختیم؛ همان طور که بر دیگران مشتبه می‌سازند. ﴿۹﴾ یا این

أَسْهَزَيْ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ

حان، همان نباشد؛ جمعی از پیامبران پیش از تو را استهزا کردند؛ اما سرانجام، آنچه را مسخره می‌کردند، دامانشان را گرفت؛ او عذاب الهی بر آنها فرود آید.

﴿١٠﴾ قُل سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ أَنْظِرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ

﴿۱۰﴾ بگو: «روی زمین گردش کنید؛ سپس بنگرید سرانجام تکذیب کنندگان آیات الهی چه شد؟»

﴿١١﴾ قُل لِّمَن مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُل لِّلَّهِ كُنِبَ عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ

﴿۱۱﴾ بگو: «آنچه در آسمانها و زمین است، از آن کیست؟» بگو: «از آن خداست.» رحمت او بخشش را بر خود، حتم کرده؛

لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا

در بطور قطع همه‌شمار در روز قیامت که در آن شک و تردیدی نیست، گرد خواهد آورد. (اری، فقط کسانی که سرمایه‌های وجود خویش را از دست داده و گرفتار خسارت شدند.

يُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾ ﴿١٢﴾ وَلَهُ مَا سَكَنَ فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣﴾ قُل

ایمان نیمی آورند. ﴿۱۲﴾ و برای اوست آنچه در شب و روز فرار دارد؛ و او، شنوا و داناست. ﴿۱۳﴾ بگو:

أَغْيَرَ اللَّهُ اتَّخَذُ وَلِيًّا فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُ وَلَا يُطْعَمُ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ

«آیا غیر خدا را ولی خود انتخاب کنم؟! (عربی) که آفریننده آسمانها و زمین است؛ اوست که روزی می‌دهد، و از کسی روزی نمی‌گیرد.» بگو: «من مأمورم

أَكُونُ أَوَّلَ مَنْ أَسْمُو وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٤﴾ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ

که نخستین مسلمان باشم؛ و (عربی) به من سپردند که از مشرکان نباشم.» ﴿۱۴﴾ بگو: «من (بسی) اگر

عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ مَن يُصْرَفْ عَنْهُ يَوْمَ مِيزٍ فَقَدْ رَحِمَهُ، وَذَلِكَ

تأقرمانی پروردگارم کنم. (از عذاب روزی بزرگ [«روز رسانخیز»] می‌ترسم) آن کس که در آن روز، مجازات الهی به او نرسد، خداوند او را مشمول رحمت خویش ساخته؛

الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَإِن يَمَسَّكَ اللَّهُ يَضْرِبْ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلاَّ هُوَ وَإِن يَمَسَّكَ

و این همان پیروزی آشکار است. ﴿۱۶﴾ اگر خداوند زبانی به تو برساند، هیچ کس جز او نمی‌تواند آن را برطرف سازد؛ و اگر چیزی به تو رساند،

يُخَيِّرْ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ، وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١٨﴾

او بر همه چیز تواناست؛ (و از قدرت او، هر گونه نیکی ساخته است) اوست که بر بندگانش خود، قاهر و مسلط است؛ و اوست حکیم آگاه؛ ﴿۱۸﴾

قُلْ أَيُّ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً قُلِ اللَّهُ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنُ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ وَمَنْ

بگو: بالاترین گواهی گواهی کیست؟ (بگو) خداوند گواهی میان من و شماست و این قرآن بر من وحی شده تا شما را تمام کسانی را که این قرآن به آنها می‌رسد، با آن بیم دهم.

مَنْ بَلَغَ أَيْنَكُمْ لَتَشْهَدُوا أَنَّ مَعَ اللَّهِ إِلَهَةً أُخْرَى قُلْ لَا أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ

آیا براستی شما گواهی می‌دهید که معبودان دیگری با خداست؟! بگو: «من هرگز چنین گواهی نمی‌دهم. بگو: ماوست تنها معبود یگانه:

وَإِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿١٩﴾ الَّذِينَ آتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ، كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ

و من از آنچه برای او شرک قرار می‌دهید بی‌زارم. * آنان که کتاب آسمانی به ایشان داده‌ایم، بخوبی او [پیامبر] را می‌شناسند، همان گونه که فرزندان خود را می‌شناسند:

الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ

فقط کسانی که سرمایه وجود خود را از دست داده‌اند، ایمان نمی‌آورند. * چه کسی ستمکارتر است از آن کسی که بر خدا دروغ بسته [همتایی برای او قائل شده].

بَيِّنَاتِهِ، إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢١﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا أَيْنَ

یا آیات او را تکذیب کرده است؟! مسلماً ظالمان، رستگار نخواهند شد! * آن روز که همه آنها را محشور می‌کنیم؛ سپس به مشرکان می‌گوییم:

شُرَكَاءُكُمْ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ لَمْ تَكُنْ فِتْنَتُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَاللَّهِ رَبِّنَا مَا كُنَّا

«معبودهایتان، که همتای خدا می‌پنداشتید، کجایند؟! * سپس پاسخ و عذر آنها، چیزی جز این نیست که می‌گویند: «به خداوندی که پروردگار ماست سوگند که ما

مُشْرِكِينَ ﴿٢٣﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ

مشرک نبودیم. * ببین چگونه به خودشان (بر) دروغ می‌گویند، و آنچه را بدروغ همتای خدا می‌پنداشتند، از دست می‌دهند! * بارهای از آنها

يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ يَرَوْا كُفْلًا

به سخن تو، گوش فرا می‌دهند؛ ولی بر دلهای آنان پرده‌ها افکنده‌ایم تا آن را نفهمند؛ و در گوش آنها، سنگینی قرار داده‌ایم. و (آنها بشنوی نرسد)، اگر تمام

ءَايَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا حَتَّى إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ

نشانه‌های حق را ببینند، ایمان نمی‌آورند؛ تا آنجا که وقتی به سراغ تو می‌آیند که با تو برخاشگری کنند، کافران می‌گویند: «اینها فقط افسانه‌های پیشینیان است.»

﴿٢٥﴾ وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْعَوْنَ عَنْهُ وَإِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ

* آنها دیگران را از آن باز می‌دارند؛ و خود نیز از آن دوری می‌کنند؛ آنها جز خود را هلاک نمی‌کنند؛ ولی نمی‌فهمند! * کاش (مثل آنها) به

تَرَى إِذْ وَقَفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا أَيْلَيْنَا نُرَدُّ وَلَا نَكْذِبُ بِثَايِتِ رَبِّنَا وَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٧﴾

هنگامی که در برابر آتش (درز) ایستاده‌اند، ببینی! می‌گویند: «ای کاش (بر) بازگردانده می‌شدیم، و آیات پروردگار مان را تکذیب نمی‌کردیم، و از مومنان می‌بودیم.»

بَلْ بَدَأَهُمْ مَا كَانُوا يَخْفُونَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٢٨﴾

بلکه اعمالی را که قبلاً پنهان می‌کردند، در برابر آنها آشکار شده، و اگر بازگردانده شوند، به همان اعمالی که از آن نهی شده بودند باز می‌گردند و آنها دروغگویند. *

وَقَالُوا إِن هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وَقَفُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ قَالَ

آنها گفتند: چیزی جز این زندگی دنیای ما نیست؛ و ما هرگز برانگیخته نخواهیم شد؛ * اگر آنها را به هنگامی که در پیشگاه پروردگارشان ایستاده‌اند، ببینی، می‌گویی:

أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٠﴾ قَدْ

آیا این حق نیست؟! می‌گویند: آری، قسم به پروردگارمان حق است، می‌گوید: پس مجازات را بچشید به سزای آنچه انکار می‌کردید، * آنها که

خَسِرَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُمْ السَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوا إِنَّا نَحْسَرُنَا عَلَىٰ مَا قَرَرْنَا

لنای پروردگار را تکذیب کردند، مسلماً زیان دیدند؛ تا هنگامی که ناگهان قیامت به سراغشان بیاید؛ می‌گویند: ای الفسوس بر ما که درباره آن، کوتاهی کردیم،

فِيهَا وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَىٰ ظُهُورِهِمْ أَلَسَاءَ مَا يَرْزُونَ ﴿٣١﴾ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا

و آنها بر همین گناهانشان را بر دوش می‌کشند؛ چه بد باری بر دوش خواهند داشت! * زندگی دنیا،

إِلَّا لَعِبٌّ وَلَهُوَ لِلدَّارِ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٢﴾ قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ

چیزی جز بازی و سرگرمی نیست! و سرای آخرت، برای آنها که پرهیزگارند، بهتر است! آیا نمی‌اندیشید؟! * ما می‌دانیم که

لَيَحْزَنَنَّكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِثَابِتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ

گفتار آنها، تو را غمگین می‌کند؛ ولی (همه سغیرا و بزرگ) آنها تو را تکذیب نمی‌کنند؛ بلکه ظالمان، آیات خدا را انکار می‌نمایند.

﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَىٰ مَا كَذَّبُوا وَأُوذُوا حَتَّىٰ أَنَّهُمْ نَصَرْنَا

* پیش از تو نیز پیامبرانی تکذیب شدند؛ و در برابر تکذیبها، صبر و استقامت کردند؛ و (در این راه) آزار دیدند، تا هنگامی که یاری ما به آنها رسید.

وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِنْ نَبِيِّ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣٤﴾ وَإِنْ كَانَ كَبُرَ

و هیچ چیز نمی‌تواند سخن خدا را تغییر دهد؛ و اخبار پیامبران به تو رسیده است. * و اگر اعراض کردن آنها

عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنْ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَبْغِي نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سَلْمًا فِي السَّمَاءِ

بر تو سنگین است، چنانچه بتوانی لقبی در زمین بزنی، یا نوردانی به آسمان بگذاری (و اسماق زمین و آسمانها را جستجو کنی، چنین کن)

فَتَاتِيهِمْ بِثَابِتٍ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَىٰ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٥﴾

تا آیه دو نشانه دیگری برای آنها بیآوری! اما اگر خدا بخواهد، آنها را به هدایت جمع خواهد کرد. (ولی هدایت اجباری، چه سودی دارد؟) پس هرگز از جاهلان مباش! *

﴿٣٦﴾ إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَى يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٣٦﴾ وَقَالُوا

تنها کسانی «دموت نور» می پذیرند که گوش شنوا دارند؛ اما مردگان «بدن نساورند»؛ خدا آنها را «در قیامت» برمی انگیزد؛ سپس به سوی او، بازگردانده می شوند. * و گفتند:

لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَى أَنْ يُنْزِلَ آيَةً وَلَٰكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا

«چرا نشانه او معجزه‌ای از طرف پروردگارش بر او نازل نمی شود؟» بگو: «خداوند، قادر است که نشانه‌های نازل کند؛ ولی بیشتر آنها

يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾ وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَيْرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَالُكُمْ مَا

نمی دانند، * هیچ جنبنده‌ای در زمین، و هیچ پرندهای که با دو بال خود پرواز می کند، نیست مگر اینکه امتیهای همانند شما هستند.

فَرَطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُمْ

ما هیچ چیز را در این کتاب، فروگذار نکردیم؛ سپس همگی به سوی پروردگارش محشور می گردند. * آنها که آیات ما را تکذیب کردند، کرها

وَبِكُمْ فِي الظُّلُمَاتِ مَنْ يَشَاءُ اللَّهُ يُضِلُّهُ وَمَنْ يَشَاءُ يُجْعَلُهُ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

و لایلهایی هستند که در تاریکیها قرار دارند. هر کس را خدا بخواهد «و سحر» گمراه می کند؛ و هر کس را بخواهد «و شایسته» بر راه راست قرار خواهد داد.

﴿٣٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ السَّاعَةُ أَغَيْرَ اللَّهِ تَدْعُونَ إِنْ

* بگو: «به من خبر دهید اگر عذاب پروردگار به سراغ شما آید، یا رستاخیز برپا شود، آیا «برای حل مشکلات خود» غیر خدا را می خوانید

كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٠﴾ بَلْ آيَاتُهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا

اگر راست می گوید؟ * «نه» بلکه تنها او را می خوانید؛ و او اگر بخواهد، مشکلی را که بخاطر آن او را خوانده‌اید، برطرف می سازد؛ و آنچه را «برای» همتای خدا قرار می دهید.

تُشْرِكُونَ ﴿٤١﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَاهُم بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ

فراموش خواهید کرد. * ما به سوی امتیهایی که پیش از تو بودند، «ببهرت» فرستادیم؛ و هنگامی که با این پیامبران به مخالفت برخاستند، آنها را با شدت و رنج و ناراحتی مواجه

بِنُضْرَعُونَ ﴿٤٢﴾ فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَٰكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ

ساختیم؛ شاید تسلیم گردند. * چرا هنگامی که مجازات ما به آنان رسید، «مغرم نکردند»؛ تسلیم نشدند؟! بلکه دل‌های آنها قساوت پیدا کرد؛

الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِم

و شیطان، هرکاری که می کردند، در نظرشان زینت داد. * هنگامی که آنچه را به آنها یادآوری شده بود فراموش کردند، درهای همه چیز «در بسته» را به روی آنها گشودیم؛

أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿٤٤﴾

تا «تاری» خوشحال شدند؛ و دل به آن بستند؛ تا گمان آنها را گرفتیم «و سخت مجازات کردیم»؛ در این هنگام، همگی مأیوس شدند؛ و درهای همه به روی آنها بسته شد. *

فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٥﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ

و به این ترتیب، دنیا را (یعنی جمعیتی که ستم کرده بودند، قطع شد، و ستایش مخصوص خداوند، پروردگار جهانیان است. بگو: به من خبر دهید اگر خداوند.

سَمِعَكُمْ وَأَبْصَرَكُمْ وَخَتَمَ عَلَى قُلُوبِكُمْ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِهِ أَنْظِرْ كَيْفَ

گوش و چشمهایتان را بگیرد، و بر دلهای شما مهر نهی که چیزی را نفهمد، چه کسی جز خداست که آنها را به شما بدهد؟ ببین چگونه

نُصِرَفَ الْآيَاتِ ثُمَّ هُمْ يَصِدِفُونَ ﴿٤٦﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَنْكَمَ عَذَابُ اللَّهِ بَغْتَةً

آیات را به گونه‌های مختلف برای آنها شرح می‌دهیم، سپس آنها روی می‌گردانند؟ بگو: به من خبر دهید اگر عذاب خدا بطور ناگهانی (بهی)

أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الظَّالِمُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ

یا آشکارا به سراغ شما بیاید، آیا جز جمعیت ستمکار هلاک می‌شوند؟ ما پیامبران را، جز (بمیان) بشارت‌دهنده

و مُنذِرِينَ فَمَنْ أَمَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٨﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا

و بیم‌دهنده، نمی‌فرستیم؛ آنها که ایمان بیاورند و (دوباره) به اصلاح کنند، نه ترسی بر آنهاست و نه غمگین می‌شوند. و آنها که آیات ما را تکذیب کردند،

بِآيَاتِنَا يَمْسُهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ

عذاب (پروردگار) بخاطر نافرمانیها به آنان می‌رسد. بگو: من نمی‌گویم خزاین خدا نزد من است.

اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَنْزِلَ عَلَيْكُمْ مِنْ سَمَاءٍ مَاءٌ مَرِئًا

و من، (جز آنچه خدا به من بپسورد) از غیب آگاه نیستم و به شما نمی‌گویم من فرشته‌ام، تنها از آنچه به من وحی می‌شود پیروی می‌کنم. بگو: آیا

الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾ وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا

نابینا و بینا مساویند؟! پس چرا نمی‌اندیشید؟! و بسوسله آن (فران، کسانی را که از روز حشر و رستاخیز می‌ترسند، بیم ده)

إِلَى رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَاوِيٌّ وَلَا سَفِيحٌ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٥١﴾ وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ

روزی که در آن، یاور و سرپرست و شفاعت‌کننده‌ای جز او [خدا] ندارند؛ شاید بهره‌زگاری پیشه کنند؟ و کسانی را که

يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدُوقِ وَالْعِشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ

صبح و شام خدا را می‌خوانند، و جز ذات پاک او نظری ندارند، از خود دور مکن! نه چیزی از حساب آنها بر توست،

شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٢﴾

و نه چیزی از حساب تو بر آنها! اگر آنها را طرد کنی، از ستمگران خواهی بود!

وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لِيَقُولُوا أَهَؤُلَاءِ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا أَلَيْسَ

واین چنین بعضی از آنها را با بعضی دیگر آزمونیم؛ تا بگویند: «آیا اینها هستند که خداوند از میان ما (برتر برد، و بر آنها منت گذارده است؟) نیست اینها بختی است؟» آیا

اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ ﴿٥٣﴾ وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَامٌ

خداوند، شاکران را بهتر نمی شناسد؟! هرگاه کسانی که به آیات ما ایمان دارند نزد تو آیند، به آنها بگو: «سلام بر شما!

عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا أَوْ جَهَلَ بِشَيْءٍ

بروردگار تان، رحمت را بر خود فرض کرده؛ هرکس از شما کار بدی از روی نادانسی کند،

ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٤﴾ وَكَذَلِكَ نَفِصِلُ الْآيَاتِ وَ

سپس توبه و اصلاح در جبران نماید، (بشمول رحمت خدا می شود، چرا که) او آمرزنده مهربان است.» و این چنین آیات را بر می شمیریم، (تا حقیقت بر شما روشن شود) و

لِتَسْتَبِينَ سَبِيلَ الْمُجْرِمِينَ ﴿٥٥﴾ قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ

راه گناهکاران آشکار گردد. بگو: «من از پرستش کسانی که غیر از خدا می خوانید، نهی شده‌ام،

قُلْ لَا آتِيعُ أَهْوَاءَ كُمْ قَدْ ضَلَلْتُمْ إِذْ أَوْمَأْتُمْ مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ قُلْ إِنِّي عَلَىٰ

بگو: «من از هوی و هوسهای شما، پیروی نمی کنم؛ اگر چنین کنم، همراه شده‌ام؛ و از هدایت یافتگان نخواهم بود.» بگو: «من

بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ إِنْ أَلْحَمْتُمْ إِلَّا

دلیل روشنی از پروردگارم دارم؛ و شما آنرا تکذیب کرده‌اید! آنچه شما درباره آن (نزول مناجاتی) عجله دارید، به دست من نیست؛ حکم و فرمان، تنها از آن خداست!

لِلَّهِ يَقِصُّ الْحَقُّ وَهُوَ خَيْرُ الْفَصِلِينَ ﴿٥٧﴾ قُلْ لَوْ أَنَّ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَقُضِيَ

حق را از باطل جدا می کند؛ و او بهترین جدا کننده (حق از باطل) است.» بگو: «اما اگر آنچه درباره آن عجله دارید نزد من بود، (و به درخواست شما ترتیب اثر می دادم،

الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ ﴿٥٨﴾ وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ

کار میان من و شما پایان گرفته بود؛ ولی خداوند ظالمان را بهتر می شناسد (و بسبب معجزات می کند)» کلیدهای غیب،

الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا

تنها نزد اوست؛ و جز او، کسی آنها را نمی داند. او آنچه را در خشکی و دریاست می داند؛ هیچ برگی از درختی نمی افتد، مگر

يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٌ فِي ظُلْمَتٍ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَابِسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٥٩﴾

اینکه از آن آگاه است؛ و نه هیچ دانه‌ای در تاریکیهای زمین، و نه هیچ تر و خشکی وجود دارد، جز اینکه در کتابی آشکار [در کتاب علم خدا] ثبت است.»

وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثْكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ

او کسی است که (روح) شما را در شب به هنگام خواب می‌گیرد؛ و از آنچه در روز کرده‌اید، با خبر است؛ سپس در روز شما را از خواب برمی‌انگیزد؛ (و این وضع همچنان ادامه می‌یابد)

أَجَلٌ مُّسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٠﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ

تا سر آمد معینی فرا رسد؛ سپس بازگشت شما به سوی اوست؛ و سپس شما را از آنچه عمل می‌کردید، با خبر می‌سازد. ﴿٦٠﴾ او

فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَ

برندگان خود تسلط کامل دارد؛ و مراقبانی بر شما می‌گمارد؛ تا زمانی که یکی از شما را مرگ فرا رسد؛ (در این موقع، فرستادگان ما جان او را می‌گیرند؛

هُم لَا يَفْرِطُونَ ﴿٦١﴾ ثُمَّ رُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقُّ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ

و آنها کوتاهی نمی‌کنند. ﴿٦١﴾ سپس (تمام بدان) به سوی خدا که مولای حقیقی آنهاست، باز می‌گردند. بدانند که حکم و داوری، مخصوص اوست؛ و او، سر بعت‌ترین

الْحَسِينِ ﴿٦٢﴾ قُلْ مَنْ يُنَجِّيكُمْ مِنْ ظِلْمَاتِ الْبُرُوجِ الْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَّئِنْ

حسابگران است! ﴿٦٢﴾ بگو: چه کسی شما را از تاریکیهای خشکی و دریا رهایی می‌بخشد؟ در حالی که او را با حالت تضرع (و اشک) و در پنهانی می‌خوانید؛ (و می‌گویید) اگر

أُنجِنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٦٣﴾ قُلْ اللَّهُ يُنَجِّيكُمْ مِنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ

از این گرفتار و تنگنا، ما را رهایی بخشد، از شکرگزاران خواهیم بود. ﴿٦٣﴾ بگو: خداوند شما را از اینها، و از هر مشکل و ناراحتی، نجات می‌دهد؛ باز هم شما

تُشْكِرُونَ ﴿٦٤﴾ قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْضِكُمْ

برای او شریک قرار می‌دهید! ﴿٦٤﴾ بگو: «او قادر است که از بالا یا از زیر پناهی شما، عذابی بر شما بفرستد؛ یا بصورت دسته‌های

أَوْ يَلْسِكُمْ سُيُوعًا وَيُدْبِقَ بِعَضْمِكُمْ بِأَسْبَعِ بَعْضُ الْأَنْظُرِ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ

برانگنده شما را با هم بیامیزد؛ و طعم جنگ در اندام، را به هر یک از شما بوسیله دیگری بچشاند، بین چگونه آیات گوناگون را بازگو می‌کنیم؛ شاید بفهمند (و بازگردند)

﴿٦٥﴾ وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ قُلْ لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿٦٦﴾ لِكُلِّ نَبِيٍّ مُسْتَقَرٌّ وَسَوْفَ

﴿٦٥﴾ قومو جمعیت تو، آن (آیات الهی) را تکذیب و انکار کردند، در حالی که حق است؛ (به الهی) بگو: «من مسؤول (بجان آوردن) شما نیستم! هر خبری قرارگاهی دارد، و به زودی

تَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾ وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِيءِ آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ

خواهید دانست! ﴿٦٧﴾ هرگاه کسانی را دیدی که آیات ما را استهزا می‌کنند، از آنها روی بگردان تا به سخن دیگری بپردازند.

غَيْرِهِ ﴿٦٨﴾ وَإِنَّمَا يُنِيسِنَكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرِىٰ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٦٨﴾

و اگر شیطان از یسار تو ببرد، هرگز پس از یاد آمدن با این جمعیت ستمگر منشین!

وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَلَٰكِنْ ذِكْرَىٰ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ

وهم افراد با تقوایی ارشاد و معزز با آنها بنشینند، چیزی از حساب (و حسد) آنها بر ایشان نیست؛ ولی باید تنبه برای یادآوری آنها باشد، شاید (بشنوند و) تقوا پیشه کنند!

﴿٦٩﴾ وَذَرِ الَّذِينَ أَخَذُوا دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهُمْ أَوْغَرَّتُهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَذَكَرَ

و رهاکن کسانی را که آیین (شرعی) خود را به بازی و سرگرمی گرفتند، و زندگی دنیا، آنها را مغرور ساخته؛ و با این (قرآن)، به آنها یادآوری نما.

بِهِ أَنْ تَبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ وَإِنْ

تا گرفتار (صواب) اعمال خود نشوند! (در نسبت) جز خدا، نه یاری دارند، و نه شفاعت کنندهای! و

تَعْدِلَ كُلُّ عَدْلٍ لَا يُؤْخَذُ مِنْهَا أُولَٰئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا أَلَمْ يَشْرَبُوا

(چنین کسی) هر گونه عوضی ببرد، از او پذیرفته نخواهد شد. آنها کسانی هستند که گرفتار اعمالی شده‌اند که خود انجام داده‌اند؛ نوشابه‌ای از آب سوزان برای آنهاست؛

مَنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾ قُلْ أَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا

و عذاب دردناکی بخاطر اینکه کفر می‌ورزیدند، (و ایستایی را) انکار می‌کنند. بگو: «ایا غیر از خدا، چیزی را بخوانیم (و عبادت کنیم)

لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا اللَّهُ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ

که نه سودی به حال ما دارد، نه زیانی؛ و به این ترتیب، به عقب برگردیم بعد از آنکه خداوند ما را هدایت کرده است؟! همانند کسی که بر اثر وسوسه های شیطان،

الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ حَيْرَاتٍ لَهُمْ أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَىٰ أَتَيْنَا قُلُوبًا

در روی زمین راه را گم کرده، و سرگردان مانده است؛ در حالی که یارانی هم دارد که او را به هدایت دعوت می‌کنند (و می‌گویند) به سوی ما بیایه بگو:

هُدَىٰ اللَّهُ هُوَ الْهُدَىٰ وَأَمْرًا نُلْسِمُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾ وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ

«تنها هدایت خداوند، هدایت است؛ و ما دستور داریم که تسلیم پروردگار عالمیان باشیم.» و نیز به ما فرمان داده شده، اینک: نماز را بر پا دارید!

وَأَتَّقُوا وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ

و از او بپرهیزید! و تنها اوست که به سوی او محشور خواهید شده. اوست که آسمانها

وَالْأَرْضِ بِالْحَقِّ وَيَوْمَ يَقُولُ كُن فَيَكُونُ قَوْلَهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمَلَكُ يَوْمَ

و زمین را بحق آفرید؛ و آن روز که (به هر چه) می‌گوید «موجود باش!» موجود می‌شود؛ سخن او، حق است؛ و در آن روز

يُنْفَخُ فِي الصُّورِ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٧٣﴾

که در «صور» دمیده می‌شود، حکومت مخصوص اوست، از پنهان و آشکار باخبر است، و اوست حکیم و آگاه.

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ أَسْبَغِ إِتْرَافِي وَوَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ

به خاطر باورید، هنگامی را که ابراهیم به پدرش [عمویش] آزره گفت: «آیا بت‌های را معبودان خود انتخاب می‌کنی؟! من، تو و قوم تو را در گمراهی

مُبِينٍ ﴿٧٤﴾ وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكَوَاتِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَ لِيَكُونَ مِنَ

آشنای می‌بینم. و این چنین، ملکوت آسمانها و زمین (و حکومت مطلقه خداوند بر آنها) را به ابراهیم نشان دادیم؛ (تا به آن آسمان‌ها نگاه کند و

الْمُوقِنِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَى الْكَوْكَبَ قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَأَلَّا

اهل یقین گردد. هنگامی که (تاری) شب او را پوشانید، ستاره‌ای مشاهده کرد؛ گفت: «این خدای من است؟! اما هنگامی که غروب کرد، گفت:

أُحِبُّ الْآفِلِينَ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِغًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِي

«غروب کنندگان را دوست ندارم» و هنگامی که ماه را دید که سبزه‌افز می‌شکافت، گفت: «این خدای من است؟! اما هنگامی که (آن ماه) غروب کرد، گفت:

رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ ﴿٧٧﴾ فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسَ بَازِغَةً قَالَ هَذَا رَبِّي

«اگر پروردگار مرا راهنمایی نکند، مسلماً از گروه گمراهان خواهم بود» و هنگامی که خورشید را دید (که سبزه‌افز می‌شکافت، گفت: «این خدای من است؟!)

هَذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يُقَوْمِ إِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٧٨﴾ إِنِّي وَجَّهْتُ

این (که) بزرگتر است! اما هنگامی که غروب کرد، گفت: «ای قوم! من از شریک‌هایی که شما برای خدا می‌سازید، بیزارم!» من روی خود را

وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

به سوی کسی کردم که آسمانها و زمین را آفریده؛ من در ایمان خود خالصم؛ و از مشرکان نیستم؛

﴿٧٩﴾ وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ، قَالَ أَتُحْجَبُونَ فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ وَلَا أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ

«و من قوم او [ابراهیم] باوی به گفتگو و ستیز پرداختند؛ گفت: «آیا در باره خدا با من گفتگو و ستیز می‌کنید؟! در حالی که خداوند مرا هدایت کرده؛ و من از آنچه شما همتای

بِهِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ رَبِّي شَيْئًا وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ

خدا قرار می‌دهد، نمی‌ترسم مگر پروردگارم چیزی را بخواهد! وسعت آگاهی پروردگارم همه چیز را در بر می‌گیرد؛ آیا متذکر (نبیند) نمی‌شوید؟!)

﴿٨٠﴾ وَكَيْفَ أَخَافُ مَا أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُم بِاللَّهِ مَا لَمْ

«چگونه من از بت‌های شما بترسم؟! در حالی که شما از این نمی‌ترسید که برای خدا، همتایی قرار داده‌اید

يُنزِلَ بِهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْأَمْنِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾

که هیچ‌گونه دلیلی در باره آن بر شما نازل نگردد است! راست بگوید! کدام یک از این دو دسته (بت‌پرستان و خداپرستان) شایسته‌تر به امنیت است؟! اگر می‌دانید؟!)

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿٨٢﴾

اری، آنها که ایمان آوردند، و ایمان خود را با شرک و ستم نیالودند، ایمنی تنها از آن آنهاست؛ و آنها هدایت یافتگانند. ﴿٨٢﴾

وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَّن نَّشَاءُ إِنَّ رَبَّكَ

اینها دلایل ما بود که به ابراهیم در برابر قومش دادیم. درجات هر کس را بخواهیم (و شایسته باشد) بالا می‌بریم؛ پروردگار تو.

حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٨٣﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا

حکیم و داناست. ﴿٨٣﴾ و اسحاق و یعقوب را به او [ابراهیم] بخشیدیم؛ و هر دو را هدایت کردیم؛ و نوح را نیز

هَدَيْنَا مِن قَبْلُ وَمِن ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَ

پیش از آن هدایت نمودیم؛ و از فرزندان او، داوود و سلیمان و ایوب و یوسف و موسی و

هَارُونَ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٤﴾ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِيلَىٰسَ كُلِّ مَن

هارون را هدایت کردیم؛ این گونه نیکوکاران را پاداش می‌دهیم ﴿٨٤﴾ و زکریا و یحیی و عیسی و ایلیاس را؛

الصَّالِحِينَ ﴿٨٥﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَىٰ

همه از صالحان بودند. ﴿٨٥﴾ و اسماعیل و الیسع و یونس و لوط را؛ و همه را بر جهانیان

الْعَالَمِينَ ﴿٨٦﴾ وَمِن ءَابَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ وَأَجْنَيبَتِهِمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ

برتری دادیم. ﴿٨٦﴾ و از پدران و فرزندان و برادران آنها [هر سه را برتری دادیم] و برگزیدیم و به راه راست،

مُسْتَقِيمٍ ﴿٨٧﴾ ذَٰلِكَ هُدَىٰ اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَن يَشَاءُ مَن عَبَادَهُ وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحِطَّ

هدایت نمودیم. ﴿٨٧﴾ این، هدایت خداست؛ که هر کس از بتدگان خود را بخواهد با آن راهنمایی می‌کند، و اگر آنها مشرک شوند،

عَنَّهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ فَإِن يَكْفُرْ

اعمالی (یعنی که انجام داده‌اند، ناپود می‌گردد. ﴿٨٨﴾ آنها کسانی هستند که کتاب و حکم و نبوت به آنان دادیم؛ و اگر بفرس نسبت به آن کفر ورزند، (این حق

بها هتولاء فقد وكننا بها قوما لیسوا بها كافرين ﴿٨٩﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَىٰ اللَّهُ

زین ستمند، زیرا کسان دیگری را نگاهبان آن می‌سازیم که نسبت به آن، کافر نیستند. ﴿٨٩﴾ آنها کسانی هستند که خداوند هدایتشان کرده؛

فِيهِدَاهُمْ أَقْدَمًا فَلَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِن هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٩٠﴾

پس به هدایت آنان اقتدا کن! (و بگو: در برابر این رحمت و نیکو، پاداشی از شما نمی‌طلبم این رحمت، چیزی جز یک یادآوری برای جهانیان نیست. ﴿٩٠﴾

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَيْنَا بَشَرًا مِّنْ شَيْءٍ قُلْ مَن أَنزَلَ الْكِتَابَ

انها خدا را درست نشناختند که گفتند: «خدا، هیچ چیز بر هیچ انسانی، نفرستاده است» بگو: «چه کسی کتابی را که

الَّذِي جَاءَ بِهِ مَوْسَى نُورًا وَهُدًى لِلنَّاسِ تَجْعَلُونَهُ قَرَاطِيسَ يُبَدُّونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا وَ

موسی آورد، نازل کرد؟! کتابی که برای مردم، نور و هدایت بود: «تا شده» آن را به صورت پراکنده قرار می‌دهید: قسمتی را آشکار، و قسمت زیادی را پنهان می‌دارید؛ و

عَلِمْتُمْ مَا لَمْ تَعْلَمُوا أَنْتُمْ وَلَا ءَابَاؤُكُمْ قُلِ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿١١﴾ وَ

مطلبی به شما تعلیم داده شده که نه شما و نه پدرانتان، از آن با خبر نبودید» بگو: «خدا» سپس آنها را در گفتگوهای لجاجت آمیزشان رها کن، تا بازی کنند» و

هَذَا كِتَابٌ أَنزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ مُّصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَ

این کتابی است که ما آن را نازل کردیم؛ کتابی است پر برکت، که آنچه از آن آمده، تصدیق می‌کند؛ و آن را فرستادیم تا (ممن) ام القری (- مکه) و کسانی را که گرد آن هستند،

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۖ وَهُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿١٢﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ

بترسانی! (یعنی بدان آنها که به آخرت ایمان دارند، به آن ایمان می‌آورند؛ و بر نمازهای خویش، مراقبت می‌کنند) چه کسی ستمکار تر است

مِمَّنْ افترى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَن قَالَ سَأُنزِلُ مِثْلَ مَا

از کسی که دروغی به خدا بیندد، یا بگوید: «بر من، وحی فرستاده شده»، در حالی که به او وحی نشده است، و کسی که بگوید: «من نیز همانند آنچه خدا نازل کرده است،

أَنزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمْرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُو أَيْدِيهِمْ

نازل می‌کنم» و اگر ببینی هنگامی که (بسی) ظالمان در شداید مرگ فرو رفته‌اند، و فرشتگان دستها را گشوده، به آنان می‌گویند

أَخْرِجُوا أَنفُسَكُمُ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ

«جان خود را خارج سازید امروز در برابر دروغهایی که به خدا بستید و نسبت به آیات او

الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَن آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿١٣﴾ وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرْدَىٰ كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ

تکبر ورزیدید، مجازات خوارکننده‌ای خواهید دید» و در روز قیامت به آنها گفته می‌شود: همه شما تنها به سوی ما بازگشت نمودید، همان گونه که روز اول شما را آفریدیم؛

مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ

و آنچه را به شما بخشیده بودیم، پشت سر گذاردید» و شفیعانی را که شریک در شفاعت خود می‌پنداشتید، با شما نمی‌بینیم؛

أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ لَقَدْ تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿١٤﴾

پیوندهای شما بریده شده است؛ و تمام آنچه را تکیه گاه خود تصور می‌کردید، از شما دور و گم شده‌اند» و

﴿١٥﴾ إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَىٰ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَمُخْرِجُ الْمَيِّتِ مِنَ الْحَيِّ ذَٰلِكُمْ

خداوند، شکافنده دانه و هسته است: زنده را از مرده خارج می‌سازد، و مرده را از زنده بیرون می‌آورد؛ این است خدای شما!

اللَّهُ فَالِقُ الْأَصْبَاحِ ﴿١٥﴾ وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًا

پس چگونه از حق منحرف می‌شوید؟! او شکافنده صبح است؛ و شب را مایه آرامش، و خورشید و ماه را وسیله حساب قرار داده است؛

ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿١٦﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ لِنَهْتِكُمْ أَهْلًا فِي

این، اندازه گیری خداوند توانای داناست؛ او کسی است که ستارگان را برای شما قرار داد، تا در

ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ قَدْ فَضَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ مِّن

تاریکیهای خشکی و دریا، بوسیله آنها راه یابید؛ ما نشانه‌ها را خود را برای کسانی که می‌دانند، (و این فکر و تدبیر) بیان داشتیم؛ او کسی است که شما را از

نَفْسٍ وَاحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَمُسْتَوْدَعٌ ﴿١٨﴾ قَدْ فَضَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ ﴿١٨﴾ وَهُوَ

یک نفس آفرید؛ او (شما را) گروهی مستقر و پناهگاه، و بعضی ناپایدار؛ ما آیات خود را برای کسانی که می‌فهمند، تشریح نمودیم؛ او

الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا

کسی است که از آسمان، آبی نازل کرد؛ و بوسیله آن، گیاهان گوناگون رویاندیم؛ و از آن، ساقه‌ها و شاخه‌های سبز، خارج ساختیم؛

مُخْرِجٌ مِنْهُ حَبًّا مُتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِن طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِّنْ أَعْنَابٍ

و از آنها دانه‌های متراکم، و از شکوفه نخل، شکوفه‌هایی با رشته‌های باریک بیرون فرستادیم؛ و باغهایی از انواع انگور

وَالزَّيْتُونَ وَالرَّمَانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَبِهٍ انظُرُوا إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ إِنَّ فِي

و زیتون و انار، (و) شبیه به یکدیگر، و (و) بی‌شبهت؛ هنگامی که میوه می‌دهد، به میوه آن و طرز رسیدنش بنگرید که در آن،

ذَٰلِكُمْ لآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٩﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ

نشانه‌هایی برای افراد با ایمان است؛ آنان برای خدا همتایانی از جن قرار دادند، در حالی که خداوند همه آنها را آفریده است؛ و برای خدا، بدروغ و

وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحٰنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿٢٠﴾ بَدِيعُ السَّمٰوٰتِ وَ

از روی جهل، پسران و دخترانی ساختند؛ منزّه است خدا، و برتر است از آنچه توصیف می‌کنند؛ او پدیدآورنده آسمانها و

الْأَرْضِ أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُن لَّهُ صَاحِبَةٌ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢١﴾

زمین است؛ چگونه ممکن است فرزندی داشته باشد؟! حال آنکه همسری نداشته، و همه چیز را آفریده؛ و او به همه چیز داناست.

ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَأَعْبُدُوهُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ

شئی این است، پروردگار شما هیچ معبودی جز او نیست؛ آفریدگار همه چیز است؛ او را بسپرستید؛

شَيْءٍ وَكَيْلٌ ﴿١٠٢﴾ لَا تَدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ

و او نگهبان و مدبّر همه موجودات است. چشمها او را نمی بینند؛ ولی او همه چشمها را می بیند؛ و او بخشنده (واجب است) و با خبر از دقایق موجودات؛

الْخَيْرِ ﴿١٠٣﴾ قَدْ جَاءَكُمْ بِصَآئِرٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَمَن أَبْصَرَ فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ عَمِيَ فَعَلَيْهَا

و آگاه است. دلایل روشن از طرف پروردگارتان برای شما آمد؛ کسی که (حق را) ببیند، به سود خود اوست؛ و کسی که از دیدن آن چشم ببوشد، به زیان خودش می باشد؛

وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ ﴿١٠٤﴾ وَكَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ دَرَسَتْ

و من نگاهبان شما نیستم؛ شما را بر قبول ایمان مجبور نسازم. و اینچنین آیات (عجود) را تشریح می کنیم؛ بگذار آنها بگویند: «تو درس خوانده ای؛ او آنها را در دهری استخوانی»؛

لِنَبِيِّنَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١٠٥﴾ اتَّبِعْ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَعْرِضْ

می خواهیم آن را برای کسانی که آماده درک حقایقند، روشن سازیم. از آنچه که از سوی پروردگارت بر تو وحی شده، پیروی کن؛ هیچ معبودی جز او نیست؛

عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٦﴾ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكُوا وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا وَمَا أَنْتَ

از مشرکان، روی بگردان؛ اگر خدا می خواست، همه به اجبار ایمان می آوردند؛ و هیچ یک مشرک نمی شدند؛ و ما تو را مسؤول (مسئول) آنها قرار ندادیم؛ و وظیفه نداری

عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٠٧﴾ وَلَا تَسْبُوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ فَيَسْبُوا اللَّهَ عَدُوًّا

آنها را به (ایمان) مجبور سازی؛ (به سب) کسانی که غیر خدا را می خوانند دشنام ندهید، مبادا آنها (سب) از روی (تقوا) و جهل، خدا را دشنام دهند.

بِغَيْرِ عِلْمٍ كَذَٰلِكَ زَيْنًا لِّكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلُهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا

اینچنین برای هر امتی عملشان را زینت دادیم. سپس بازگشت همه آنان به سوی پروردگارشان است؛ و آنها را از آنچه عمل می کردند،

يَعْمَلُونَ ﴿١٠٨﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِن جَاءَهُمْ آيَةٌ لِّيُؤْمِنُوا بِهَا قُلْ إِنَّمَا

آگاه می سازد؛ (و) پیمان می دهد. با نهایت اصرار، به خدا سوگند یاد کردند که اگر نشانه ای (معجزه ای) [معجزه ای] برای آنان بیاید، حتماً به آن ایمان می آورند؛ بگو:

الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَا إِذَا جَاءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٩﴾ وَنُقَلِّبُ أَقْدَانَهُمْ

«معجزات فقط از سوی خداست؛ و شما از کجا می دانید که هر گاه معجزه ای بیاید (ایمان می آورند)؛ خیر، ایمان نمی آورند»؛ و ما دلها

وَأَبْصُرَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١١٠﴾

و چشمهای آنها را (و) از گونه می سازیم؛ (آنها ایمان نمی آورند) همان گونه که در آغاز، به آن ایمان نیاوردند؛ و آنان را در حال سرکشی، به خود وامی گذاریم تا سرگردان شوند»؛

﴿ وَلَوْ أَنَّا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلَكِيكَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْقِنَ وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَّا

و احسا اگر فرشتگان را بر آنها نازل می کردیم، و مردگان با آنان سخن می گفتند، و همه چیز را در برابر آنها جمع می نمودیم،

كَانُوا لِلْيَوْمِ مُؤْمِنًا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُونَ ﴿١١١﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا

هرگز ایمان نمی آوردند؛ مگر آنکه خدا بخواهد؛ ولی بیشتر آنها نمی دانند! این چنین در برابر

لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيْطِينِ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ

هر پیامبری، دشمنی از شیاطین انس و جن قرار دادیم؛ آنها بطور سزی در توشه سخنان فریبنده و بی اساس برای اغفال مردم به یکدیگر می گفتند؛

عُرُورًا وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١١٢﴾ وَلِتَصْغَىٰ إِلَيْهِ أَفْعَدَةٌ

و اگر پروردگارت می خواست، چنین نمی کردند؛ او می توانست جلو آنها را بگیرد؛ بنابراین، آنها و تهمت هایشان را به حال خود وا گذار! نتیجه این خواهد شد که دل های

الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَلِيَرَضُوهُ وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُقْتَرِفُونَ ﴿١١٣﴾ أَفَغَيْرَ

مستکبران قیامت، به آنها متعایل گردد؛ و به آن راضی شوند؛ و هر گناهی که بخواهند، انجام دهند! با این حال، آیا غیر

اللَّهِ ابْتَغَىٰ حَكَمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا وَالَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ

خدا را به داوری طلبیم؟! در حالی که اوست که این کتاب آسمانی را، که همه چیز در آن آمده، به سوی شما فرستاده است؛ و کسانی که به آنها

الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِّن رَّبِّكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١١٤﴾ وَ

کتاب آسمانی داده ایم می دانند این کتاب، بحق از طرف پروردگارت نازل شده؛ بنابراین از تردیدکنندگان مباش! و

تَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا لَا مُبَدَّلَ لِكَلِمَتِهِ ۗ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١١٥﴾ وَ

کلام پروردگارت تو، با صدق و عدل، به حد تمام رسید؛ هیچ کس نمی تواند کلمات او را دگرگون سازد؛ و او شنونده داناست، و

إِنْ تَطَّعَ أَكْثَرُ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ

اگر از بیشتر کسانی که در روی زمین هستند اطاعت کنی، تو را از راه خدا گمراه می کنند؛ زیرا آنها تنها از گمان پیروی می نمایند،

وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿١١٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَن يَضِلُّ عَن سَبِيلِهِ ۗ وَهُوَ أَعْلَمُ

و تخمین و حدس نمی زنند، پروردگارت به کسانی که از راه او گمراه گشته اند، آگاهتر است؛ و همچنین به کسانی که

بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١١٧﴾ فَكُلُوا مِمَّا ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾

هدایت یافته اند، از (موت) آنچه نام خدا (عنه سر برین) بر آن گفته شده، بخورید؛ و از غیر آن نخورید؛ اگر به آیات او ایمان دارید! و

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَضَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا

چرا از چیزها [گوشتها] بی که نام خدا بر آنها برده شده نمی خورید؟! در حالی که (بسیار) آنچه را بر شما حرام بوده، بیان کرده است مگر

مَا أَضْطَرُّرْتُمْ إِلَيْهِ وَإِنَّ كَثِيرًا لَيُضِلُّونَ بِأَهْوَاءِهِمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ

اینکه ناچار باشید! (که در این صورت، خوردن از حیوانات جایز است) و بسیاری از مردم، بخاطر هوی و هوس و بی دانشی، (بمکران) گمراه می سازند؛ و پروردگارت،

بِالْمُعْتَدِينَ ﴿١١٩﴾ وَذُرُّوا ظَهْرَ الْأَثْرِ وَبَاطِنَهُ إِنَّ الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْأَثْمَ سَيَجْزَوْنَ

تجاوزکاران را بهتر می شناسد. گناهان آشکار و پنهان را رها کنید زیرا کسانی که گناه می کنند، بزودی در برابر آنچه مرتکب می شدند،

بِمَا كَانُوا يَقْتَرِفُونَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يَذْكَرْ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ

مجازات خواهند شد. و از آنچه نام خدا بر آن برده نشده، نخورید که این کار گناه است؛ و

الشَّيْطَانِ لِيُوْحُونَ إِلَيْكَ أَوْلِيَاءَهُمْ لِيُجَدِّ لَوْكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ

شیاطین به دوستان خود مطالبی مخفیانه القا می کنند، تا با شما به مجادله برخیزند؛ اگر از آنها اطاعت کنید، شما هم مشرک خواهید بود!

﴿١٢١﴾ أَوْ مَن كَانَ مِيثَاقَ حَيْثِنَهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَن

آیا کسی که مرده بود، سپس او را زنده کردیم، و نوری برایش قرار دادیم که با آن در میان مردم راه برود، همانند

مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِّنْهَا كَذَلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

کسی است که در ظلمتها باشد و از آن خارج نگردد؟! این گونه برای کافران، اعمال (بدی) که انجام می دادند، تزئین شده (و زیبا جلوه کرده) است.

﴿١٢٢﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا مُّجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا وَمَا

و (بهر) این گونه در هر شهر و آبادی، بزرگان گنهکاری قرار دادیم؛ (و همه نمونه قدرت در اغیارشان قرار دیدیم) و سرانجام کارشان این شد که به مکر (و فریب مردم) پرداختند؛

يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا جَاءَتْهُمْ آيَةٌ قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ

ولی تنها خودشان را فریب می دهند و نمی فهمند؛ و هنگامی که آیه ای برای آنها بیاید، می گویند: «ما هرگز ایمان نمی آوریم».

حَتَّىٰ نُؤْتِي مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ سَيُصِيبُ

مگر اینکه همانند چیزی که به پیامبران خدا داده شده، به ما هم داده شود؛ خداوند آگاهتر است که رسالت خویش را کجا قرار دهد؛ بزودی

الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٤﴾

کسانی که مرتکب گناه شدند، (و مردم را از راه حق منحرف ساختند) در مقابل مکر (و فریب و تیرگی) که می کردند، گرفتار حقارت در پیشگاه خدا، و عذاب شدید خواهند شد.

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ

آن کس را که خدا بخواهد هدایت کند، سینه اش را برای پذیرش اسلام، گشاده می‌سازد؛ و آن کس را که بخواهد گمراه سازد،

صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصْعَدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ

سینه اش را آنچنان تنگ می‌کند که گویا می‌خواهد به آسمان بالا برود؛ این گونه خداوند

الرَّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢٥﴾ وَهَذَا صِرَاطُ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا قَدْ فَضَّلْنَا

بلندی را بر افرادی که ایمان نمی‌آورند قرار می‌دهد؛ و این راه مستقیم است و سبب جادوگری پروردگار توست؛ ما آیات خود را برای کسانی که پند می‌گیرند،

الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾ هُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوا

بیان کرده‌ایم؛ برای آنها در بهشت، خانه امن و آسان نزد پروردگارشان خواهد بود؛ او، ولی و یاور آنهاست بخاطر اعمال نیک

يَعْمَلُونَ ﴿١٢٧﴾ وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا يَمْعَشَرُ الْجِنَّ قَدْ أَتَكَّرْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ وَ

که انجام می‌دادند؛ در آن روز که همه آنها را جمع و محشور می‌سازد، (سرجمع) ای جمعیت شیطان، جن! شما افراد زیادی از انسانها را همراه ساختید!

قَالَ أَوْلِيَاؤُهُمْ مِنَ الْإِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمِعْ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَّغْنَا أَجَلَنَا الَّذِي أَجَلْتَ

دوستان و پیروان آنها را میان انسانها می‌گویند؛ پروردگار! هر یک از ما دو گروه [پیشوایان و پیروان گمراه] از دیگری استفاده کردیم؛ و به اجلی که برای ما مقرر داشته بودی

لَنَا قَالَ النَّارُ مَثْوَاكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٢٨﴾

رسیدیم، (نار) می‌گوید: «آتش جایگاه شماست؛ جاودانه در آن خواهید ماند، مگر آنچه خدا بخواهد، پروردگار تو حکیم و داناست.»

وَكَذَلِكَ نُؤَيِّدُ بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٢٩﴾ يَمْعَشَرُ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ

ما این گونه بعضی از ستمگران را به بعضی دیگر وا می‌گذاریم بسبب اعمالی که انجام می‌دادند؛ «بر آن روزی آنها می‌گویند: ای گروه جن و انس!

الْقُرْيَاتِ كُمْ رَسُولٌ مِنْكُمْ يَقْضُونَ عَلَيْكُمْ ءَايَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا

آیا رسولانی از شما به سوی شما نیامدند که آیات مرا برایتان بازگو می‌کردند، و شما را از ملاقات چنین روزی بیم می‌دادند؟!»

قَالُوا شَهِدْنَا عَلَى أَنْفُسِنَا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا

آنها می‌گویند: «بر ضد خودمان گواهی می‌دهیم؛ (اری) ما گمراهیم» و زندگی (بر روی) دنیا آنها را فریب داد؛ و به زبان خود گواهی می‌دهند که

كَافِرِينَ ﴿١٣٠﴾ ذَلِكَ أَنْ لَمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا غَافِلُونَ ﴿١٣١﴾

کافر بودند؛ این بخاطر آن است که پروردگار ت هیچ گاه (بر روی) شهرها را بخاطر ستمهایشان در حال غفلت هلاک نمی‌کند، بلکه قبلاً رسولانی برای آنها می‌فرستاد؛

وَلِكُلِّ دَرَجَةٍ مِمَّا عَمِلُوا وَمَا رُبُّكَ يَفْعَلُ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٢﴾ وَ

و برای هر یک از این دو دسته، درجات (و مراتب) است از آنچه عمل کردند؛ و پروردگارت از اعمالی که انجام می‌دهند، غافل نیست. و

رُبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ إِنَّ يَشَاءُ يُدْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنْ بَعْدِكُمْ

پروردگارت بی‌نیاز و مهربان است؛ پس به کسی ستم نرکنند؛ بلکه همه نتیجه اعمال خود را می‌گیرند؛ اگر بخواهد، همه شما را می‌برد؛ سپس هر کس را بخواهد

مَإِيشَاءً كَمَا أَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَّتِهِ قَوْمٍ آخَرِينَ ﴿١٣٣﴾ إِنَّ مَا

جانشین شما می‌سازد؛ همان طور که شما را از نسل اقوام دیگری به وجود آورد. آنچه

تُوعَدُونَ لَا تَبْهُتُوا وَأَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٤﴾ قُلْ يَتَقَوْمِ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ

به شما وعده داده می‌شود، یقیناً می‌آید؛ و شما نمی‌توانید (بخار) ناتوان سازید (و از معجزات و تیرا برافراز کنید)؛ بگو: ای قوم من! هر کار در قدرت دارید بکنید!

إِنِّي عَامِلٌ فَمَا لِي لَوْ تَعْلَمُونَ مِنْ تَكْوِينِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَكُونَ ﴿١٣٥﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا

من اعم به عقیده خود عمل می‌کنم؛ اما بزودی خواهید دانست چه کسی سرانجام نیک خواهد داشت (و پروری با چه کسی است)؛ به یقین، ظالمان رستگار

نخواهند شد. ﴿١٣٥﴾ [مشرکان] سهمی از آنچه خداوند از زراعت و چهارپایان آفریده، برای او قرار دادند؛ (و سهمی برای بنده)

فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِرِزْقِهِمْ وَهَذَا لِشُرَكَائِنَا فَمَا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ

و به گمان خود گفتند: «این مال خداست؛ و این هم مال شرکای ما [یعنی بتها] است؛ آنچه مال شرکای آنها بود،

فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَى شُرَكَائِهِمْ

به خدا نمی‌رسید؛ ولی آنچه مال خدا بود، به شرکایشان می‌رسید. (اری، اگر سهم بتها با کمبودی مواجه می‌شد، مال خدا را به بتها می‌دادند؛ اما عکس آن را مجاز نمی‌دانستند)

سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿١٣٦﴾ وَكَذَلِكَ زَيَّنَّا لِكَثِيرٍ مِنَ

چه بد حکم می‌کنند (که علاوه بر شرک، حتی خدا را کمتر از بتها می‌دانند)؛ همین گونه شرکای آنها [بتها]، قتل فرزندانشان را در نظرشان جلوه دادند؛

الْمُشْرِكِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ شُرَكَائِهِمْ لِيُرَدُّوهُمْ وَلِيَلْبَسُوا

(کودکان خود را قریبی بتها می‌کردند و افکار سرنمودند؛ سرانجام آنها را به هلاکت افکندند؛ و آیینشان را بر آنان مشتبه ساختند.

عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٧﴾

و اگر خدا می‌خواست، چنین نمی‌کردند؛ زیرا می‌توانست جلوه آن را بگیرد؛ ولی اجبار سودی ندارد؛ بنابراین، آنها و نهمت‌هایشان را به حال خود واگذار و به آنها استعانت کن!

وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَمٌ وَحَرَّتْ حِجْرًا لَا يَطْعَمُهَا إِلَّا مَنْ نَشَاءُ بِرِزْقِهِمْ وَأَنْعَمٌ

وگفتند: این قسم است از چهار پایان و زرع است که مخصوص به است برای همه ممنوع است؛ و جز کسانی که ما بخواهیم به گمان آنها نباید از آن بخورند. و اینها چهار پایانی است

حَرِّمَتْ طُهُورُهَا وَأَنْعَمٌ لَا يَذْكُرُونَ أَسْمَاءَ اللَّهِ عَلَيْهَا افْتِرَاءً عَلَيْهِ سَيَجْزِيهِمْ بِمَا

که سوار شدن بر آنها حرام شده است؛ و نیز چهار پایانی بوده که اعتقاد نوح نام خدا را بر آن نمی بردند. و به خدا دروغ می بستند؛ در سرگشتند؛ این احکام همه از ناحیه

كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٨﴾ وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَامِ خَالِصَةٌ

اوست. بزودی همه کبغر افتراهای آنها را می دهد. و گفتند: آنچه در بطنه در شکم این حیوانات است، مخصوص مردان مسامت:

لَذِكْرُنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَيْنَا أَرْوَاجِنَا وَإِنْ يَكُن مِيتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ

و بر همگان ما حرام است؛ اما اگر مرده باشد [- مرده متولد شود]. همگی در آن شریکند.

سَيَجْزِيهِمْ وَصَفَهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٣٩﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا

بزودی همه کبغر این توصیف در احکام درویشان آنها را می دهد؛ او حکیم و داناست. به یقین آنها که فرزندان خود را از روی جهل و نادانی کشتند. گرفتار خسران شدند:

أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَّمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ افْتِرَاءً عَلَى اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا

زیر آنجه را خدا به آنها روزی داده بود. بر خود تحریم کردند؛ و بر خدا افترا بستند. آنها گمراه شدند؛ و

مَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٤٠﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ جَنَّاتٍ مَعْرُوشَاتٍ وَغَيْرِ

بهر هدایت نیافته بودند. اوست که باغهای معروش [- باغهایی که درختانش روی داربست ها قرار دارد]. و باغهای غیر معروش

مَعْرُوشَاتٍ وَالنَّخْلَ وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أَكْلُهُمُ وَالزَّيْتُونَ وَالرَّمَانَ مُمْتَشِبًا

را آفرید؛ همچنین نخل و انواع زراعت را که از نظر میوه و طعم باهم متفاوتند؛ و نیز درخت زیتون و انار را که از جهتی باهم شبیه، و از جهتی تفاوت دارند؛

وَغَيْرِ مُتَشَبِهٍ كُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَآتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ وَلَا

برگ و ساختن ظاهریشان شبیه یکدیگر است. ولی طعم میوه آنها متفاوت می باشد؛ از میوه آن، به هنگامی که به ثمر می نشیند، بخورید؛ و حق آن را به هنگام درو، بپردازید؛ و

تَسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٤١﴾ وَمِنَ الْأَنْعَامِ حَمُولَةٌ وَفَرَسَاتٌ

اسراف نکنید، که خداوند مسرفان را دوست ندارد؛ و مسرست است؛ از چهار پایان، برای شما حیوانات باربر، و حیوانات کوچک برای شغل دهنه؛ آفرید؛

كُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوبَ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿١٤٢﴾

از آنچه به شما روزی داده است، بخورید؛ و از گامهای شیطان پیروی نکنید، که او دشمن آشکار شماست؛

ثَمَنِيَةَ أَزْوَاجٍ مِنَ الضَّأْنِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْمَعزِ اثْنَيْنِ قُلْ ءَأَلذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ

هشت جفت از چهارپایان (برای شما الفریه): از میش دو جفت، و از بز دو جفت؛ بگو: «آیا خداوند نرهای آنها را حرام کرده،

أَمْ الْأُنثِيَيْنِ أَمْ آسْتَمَلْتَّ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثِيَيْنِ نَبِّئُونِي بِعِلْمٍ إِنْ كُنْتُمْ

یا ماده هار!!! یا آنچه شکم ماده‌ها در بر گرفته؟! اگر راست می‌گویید، (بسر تحریم اینها نیستند)

صَادِقِينَ ﴿١٤٣﴾ وَمِنَ الْإِبِلِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ اثْنَيْنِ قُلْ ءَأَلذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ

به من خبر دهید! و از شتر یک جفت، و از گاو هم یک جفت (برای شما الفریه): بگو: «کدام یک از اینها را خدا حرام کرده است؟! نرها

أَمْ الْأُنثِيَيْنِ أَمْ آسْتَمَلْتَّ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثِيَيْنِ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ

یا ماده ها!!! یا آنچه را شکم ماده‌ها در بر گرفته؟! یا هنگامی که خدا شما را به این موضوع توصیه کرد، شما گواه

وَصَدَّكُمْ اللَّهُ بِهِذَآ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِيُضِلَّ

(بسر این تحریم) بودید؟! پس چه کسی ستمکارتر است از آن کس که بر خدا دروغ می‌بندد،

النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنْ اللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٤﴾ قُلْ لَا آجِدُ فِي مَا

تا مردم را از روی جهل گمراه سازد؟! خداوند هیچ‌گاه ستمگران را هدایت نمی‌کند! بگو: «در آنچه بر من وحی شده،

أَوْحَى إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا أَوْ

هیچ غذای حرامی نمی‌یابم؛ بجز اینکه مردار باشد، یا خونی که از بدن حیوان بیرون ریخته، یا گوشت خوک - که اینها همه پلیدند -

لَحْمَ خِنزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهْلًا لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ؕ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا

یا حیوانی که به گناه، هنگام سر بریدن، نام غیر خدا بر آن برده شده است، اما کسی که مضطر به خوردن این محرمانه شود، بی آنکه خواهان لذت باشد و یا زبانه روی کند

عَادِفًا فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤٥﴾ وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفْرٍ

(همی بر او نیست! زیرا پروردگارت، آمرزنده مهربان است، و بر یهودیان، هر حیوان ناخن دار [- حیواناتی که سم یکبارچه دارند] را حرام کردیم؛

وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا

و از گاو و گوسفند، پسه و چربی‌شان را بر انسان تحریم نمودیم؛ مگر چربی‌هایی که بر پشت آنها فرار دارد،

أَوْ الْحَوَايَا أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ؕ ذَلِكَ جَزَيْنَاهُمْ بِبَغْيِهِمْ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿١٤٦﴾

و یا در دو طرف پهلوها، و یا آنها که با استخوان آمیخته است؛ این را بخاطر ستمی که می‌کردند به آنها کیفر دادیم؛ و ما راست می‌گوییم.

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ

اگر تو را تکذیب کنند تو این حرفی را بپذیرند، به آنها بگو: پروردگار شما، رحمت گسترده‌ای دارد؛ آقا مجازات او هم از مجرمان

الْمُجْرِمِينَ ﴿١٤٧﴾ سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا

دفع شدنی نیست! و اگر ایماه دهد کفر شما حتی است! بزرگی مشرکان (برای نبره خویش) می‌گویند: اگر خدا می‌خواست، نه ما مشرک می‌شدیم و نه پدران ما؛

وَلَا حَرَمًا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّى ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ

و نه چیزی را تحریم می‌کردیم، کسانی که پیش از آنها بودند نیز، همین گونه دروغ می‌گفتند؛ و سواتجام (بسم) کسفر ما را چشیدند. بگو:

هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ

آیا دلیل روشنی بر این موضوع دارید که آن را به ما نشان دهید؟! شما فقط از پنداره‌های بی‌اساس پیروی می‌کنید، و تخمینهای نابجا می‌زنید،

﴿١٤٨﴾ قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَلِيغَةُ فَلَوْ شَاءَ لَهَدَيْتُكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٤٩﴾ قُلْ هَلُمْ شُهَدَاءُ كُمْ

بگو: دلیل رسا برای خداست (یعنی که برای هیچ‌کس بهانه‌ای نمی‌ماند). و اگر او بخواهد، همه شما را به هدایت می‌کند. بگو: گواهان خود را،

الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَذَا إِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدُ مَعَهُمْ وَلَا

که گواهی می‌دهند خداوند اینها را حرام کرده است. بی‌اور بدها، اگر آنها (پیروی) گواهی دهند، تو با آنان (همدا نشو) گواهی نده؛ و

تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ

از هوس و هوس کسانی که آیات ما را تکذیب کردند، و کسانی که به آخرت ایمان ندارند و برای خدا شریک قائلند،

يَعْدِلُونَ ﴿١٥٠﴾ قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبِّي كُفْرًا بِآيَاتِنَا وَلَا تَشْرِكُوا بِهِ

پیروی مکن! بگو: بیایید آنچه را پروردگارتان بر شما حرام کرده است برایتان بخوانم؛ اینکه چیزی را شریک خدا قرار ندهید!

شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِنْ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ

و به پدر و مادر نیکی کنید و فرزندانتان را از (سرس) فقر، نکشید! ما شما و آنها را روزی می‌دهیم؛

وَأَيْتَاهُمْ وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطُنَ وَلَا تَقْتُلُوا

و نزدیک کارهای زشت نروید، چه آشکار باشد چه پنهان؛ و اتسانی را که خداوند محترم شمرده، به قتل نرسانید،

النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ذَلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٥١﴾

مگر بحق (و از روی استغنی). این چیزی است که خداوند شما را به آن سفارش کرده، شاید درک کنید!

وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ. وَأَوْفُوا بِالْكَيْلِ وَ

و به مال یتیم، جز به بهترین صورت (برای اصلاح) نزدیک نشوید، تا به حد رشد خود برسد و حق پیمانان و

الْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ لَأَنْكَلِفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ

وزن را عدالت ادا کنید - هیچ کس را جز به مقدار توانایش، تکلیف نمی‌کنیم - و هنگامی که سخن می‌گویید، عدالت را رعایت نمایید، حتی اگر در

ذَاقُرْبَىٰ وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا ذَٰلِكُمْ وَصَّاكُم بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٢﴾ وَأَنَّ

مورد نزدیکان (منه) بوده باشد و به پیمان خدا وفا کنید، این چیزی است که خداوند شما را به آن سفارش می‌کند، تا متذکر شوید! این

هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ

راه مستقیم من است؛ از آن پیروی کنید و از راههای پراکنده (و منحرف) پیروی نکنید، که شما را از طریق حق، دور می‌سازد

ذَٰلِكُمْ وَصَّاكُم بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٥٣﴾ ثُمَّ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَىٰ

این چیزی است که خداوند شما را به آن سفارش می‌کند، شاید پرهیزگاری پیشه کنید! سپس به موسی کتاب (اسمی) دادیم؛ اوست خود را بر

الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ

آنها که نیکوکار بودند، کامل کردیم؛ و همه چیز را روشن ساختیم؛ کتابی که مایه هدایت و رحمت بود؛ شاید به لقای پروردگارشان (و روز رستاخیز)، ایمان بیاورند.

﴿١٥٤﴾ وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٥٥﴾ أَنْ تَقُولُوا

و این کتابی است پر برکت، که ما نازل کردیم؛ از آن پیروی کنید، و پرهیزگاری پیشه نمایید، باشد که مورد رحمت (منه) قرار گیرید! تا نگویید:

إِنَّمَا أَنْزَلَ الْكِتَابَ عَلَىٰ طَائِفَتَيْنِ مِن قَبْلِنَا وَإِن كُنَّا عَن دِرَاسَتِهِمْ لَغَافِلِينَ

کتاب آسمانی تنها بر دو طایفه پیش از ما [یهود و نصاری] نازل شده بود؛ و ما از بحث و بررسی آنها بی‌خبر بودیم!

﴿١٥٦﴾ أَوْ تَقُولُوا لَوْ أَنَّا أُنزِلَ عَلَيْنَا الْكِتَابُ لَكُنَّا أَهْدَىٰ مِنْهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ

یا نگویید: «اگر کتاب آسمانی بر ما نازل می‌شد، از آنها هدایت یافته‌تر بودیم!» اینک آیات و دلایل روشن از جانب پروردگارتان،

مِّن رَّبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَذَبَ بَيِّنَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا

و هدایت و رحمت برای شما آمده پس، چه کسی ستمکارتر است از کسی که آیات خدا را تکذیب کرده، و از آن روی گردانده است؟!

سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنَّا أَيُّهَا سَوْءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ ﴿١٥٧﴾

اما بسزوی کسانی را که از آیات ما روی می‌گردانند، بخاطر همین اعراض بی‌دلیلشان، مجازات شدید خواهیم کرد!

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي

آیا جز این انتظار دارند که فرشتگان (سری) به سراغشان آیند، یا خداوند (فرش) به سوی آنها بیاید، یا بعضی از آیات پروردگارت (و نشانه‌های مستعبر)؟! ۱۴۲

بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ ءَامَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيْمَانِهَا خَيْرًا

اما آن روز که بعضی از آیات پروردگارت نفعی پذیرد ایمان آوردن افرادی که قبلاً ایمان نیاوردند، یا در ایمانشان عمل نیکی انجام نداده‌اند سودی به حالشان نخواهد داشت!

قُلْ أَنْظِرُوا إِنَّا مُنْظِرُونَ ﴿١٤٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا أَلَسَتْ مِنْهُمْ فِي

بگو: انتظار بکشید ما هم انتظار می‌کشیم! کسانی که آیین خود را پراکنده ساختند، و به دسته‌های گوناگون (و سلب معتدله) تقسیم شدند، تو هیچ‌گونه رابطی با

شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿١٤٤﴾ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ

با آنها نداری! سر و کار آنها تنها با خداست؛ سپس خدا آنها را از آنچه انجام می‌دادند، با خبر می‌کند. هر کس کار نیکی بجا آورد، ده برابر آن پاداش دارد.

أَمْثَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا أَمْلَئِهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٤٥﴾ قُلْ إِنِّي هَدَيْتِي

و هر کس کار بدی انجام دهد، جز بماندن آن، کيفر نخواهد دید؛ و ستمی بر آنها نخواهد شد. «پروردگارم مرا به راه راست هدایت کرده؛

رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيَمًا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٤٦﴾

آیینی یا بر جا (و مان سماعت دین و تشبه) آیین ابراهیم؛ که از آیینهای خرافاتی روی برگرداند؛ و از مشرکان نبوده.

قُلْ إِنْ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٤٧﴾ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَبِذَلِكَ

بگو: «نماز و تمام عبادات من، و زندگی و مرگ من، همه برای خداوند پروردگار جهانیان است.» همتایی برای او نیست؛ و به همین

أَمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٤٨﴾ قُلْ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِي رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ

مأمور شده ام؛ و من نخستین مسلمانم! بگو: «آیا غیر خدا، پروردگاری را بطلبم، در حالی که او پروردگار همه چیز است؟! هیچ کس،

نَفْسٍ إِلَّا عَلَىٰهَا وَلَا نُزْرُ وَازِرَةٌ وَزَرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ

عمل می‌ی (جز به زبان خودش) انجام نمی‌دهد؛ و هیچ گنهکاری گناه دیگری را متحمل نمی‌شود؛ سپس بازگشت همه شما به سوی پروردگارتان است؛ و شما را از آنچه در آن

تَخْلِفُونَ ﴿١٤٩﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ خَلْقَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ

اختلاف داشتید، خبر خواهد داد. و او کسی است که شما را جانانشینان (و نابینان) بر زمین ساخت، و درجات بعضی از شما را بالاتر از بعضی

دَرَجَاتٍ لِيَسْبُوَكُمْ فِي مَاءٍ أَنْتُمْ إِنْ رَبُّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٥٠﴾

دیگر قرار داد، تا شما را بوسيله آنچه در اختیارتان قرار داده بیازماید؛ به یقین پروردگار تو سریع العقاب و آمرزنده مهربان است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الْمَصِّ ۱ كِتَابٌ أَنْزَلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِيُنذِرَ بِهِ ۖ وَذِكْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ

المص - این کتابی است که بر تو نازل شده - پس نباید از ناحیه آن، ناراحتی در سینه داشته باشی - تا به وسیله آن، (مردم را) بیم دهی؛ و تذکری است برای مومنان.

اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ۲

از چیزی که از طرف پروردگارتان بر شما نازل شده، پیروی کنید؛ و از اولیا و معبودهای دیگر جز او، پیروی نکنید؛ اما کمتر متذکر می شوید.

وَكَمْ مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا بَأْسُنَا بَيِّنًا أَوْ هُمْ قَائِلُونَ ۴ فَمَا كَانَ دَعْوَاهُمْ إِذْ

چه بسیار شهرهایی که (بر ما) آنها را هلاک کردیم؛ و عذاب ما شب هنگام، یا در روز هنگامی که استراحت کرده بودند، به سراغشان آمد؛ و در آن موقع که عذاب ما

جَاءَهُمْ بَأْسُنَا إِلَّا أَن قَالُوا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ۵ فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَ

به سراغ آنها آمد، سخنی نداشتند جز اینکه گفتند: «ما ظالم بودیم»؛ به یقین، (ما) از کسانی که پیامبران به سوی آنها فرستاده شدند سوال خواهیم کرد؛ و

لَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ ۶ فَلَنَقْصُنَّ عَلَيْهِم بِعَلْمِ وَاكُنَّا غَائِبِينَ ۷ وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ

(ما) از پیامبران سوال می کنیم؛ و مسلماً (ساعتان را) با علم (ما)؛ برای آنان شرح خواهیم داد؛ و ما هرگز غایب نبودیم؛ و وزن کردن (ما)؛ و سنجش ارزش آنها در آن روز،

الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۸ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ

حق است؛ کسانی که میزانهای (ما)؛ آنها سنگین است، همان رستگارانند؛ و کسانی که میزانهای (ما)؛ آنها سبک است،

فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ۹ وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي

افرادى هستند که سرمایه وجود خود را بیخاطر القوم ستمی که نسبت به آیات ما می کردند، از دست دادند؛ ما تسلط و مالکیت و حکومت بر زمین را برای شما قرار دادیم؛

الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعِيشَةً قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ۱۰ وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ

و انواع وسایل زندگی را برای شما فراهم ساختیم؛ اما کمتر شکرگزاری می کنید؛ ما شما را آفریدیم؛ سپس صورت بندی کردیم؛

ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ لَمْ يَكُن مِّنَ السَّاجِدِينَ ۱۱

بعد به فرشتگان گفتیم: «برای آدم خضوع کنید»؛ آنها همه سجده کردند؛ جز ابلیس که از سجده کنندگان نبود.

قَالَ مَا مَنَعَكَ اَلَّا تَسْجُدَ اِذْ اَمَرْتُكَ قَالَ اَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقَنِي مِنْ نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ ﴿١٢﴾

«خداوند بدارا فرمود: «در آن هنگام که به تو فرمان دادم، چه چیز تو را مانع شد که سجده کنی؟! گفت: «من از او بهترم؛ مواء از آتش آفریده‌ام و او را از گل»»

قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ اَنْ تَتَّكِبَ فِيهَا فَاُخْرَجَ اِنَّكَ مِنَ الصَّغِيرِينَ ﴿١٣﴾ قَالَ اَنْظِرْنِي

گفت: «از آن مقام و مرتبه» فرود آی! تو حق نداری در آن مقام و مرتبه تکبر کنی! بیرون رو، که تو از افسراد پست و کوچکی» گفت:

اِلَى يَوْمٍ يُبْعَثُونَ ﴿١٤﴾ قَالَ اِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿١٥﴾ قَالَ فِيمَا اَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ

«مرا تا روزی که (بردم) برانگیخته می‌شوند مهلت ده بر زنده بمانم» فرمود: «تو از مهلت داده‌شدگانی» گفت: «اکنون که مرا گمراه ساختی، من بر سر راه مستقیم تو،

الْمُسْتَقِيمِ ﴿١٦﴾ ثُمَّ لَا تَجِدُنَّ مِنْ بَيْنِ اَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ اَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلَا

در برابر آنها گمین می‌کنم» سپس از پیش رو و از پشت سر، و از طرف راست و از طرف چپ آنها، به سرافشان می‌روم؛ و

يَجِدُ اَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ﴿١٧﴾ قَالَ اُخْرَجَ مِنْهَا مَذْمُورًا لَّمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ

بیشتر آنها را شکرگزار نخواهی یافت» فرمود: «از آن مقام، با تنگ و عار و خواری، بیرون روا و سوگند یاد می‌کنم که هر کس از آنها را تو پیروی کند، جهنم را

مِنْكُمْ اَجْمَعِينَ ﴿١٨﴾ وَيَتَّكِدُمْ اَسْكُنْ اَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ

از شما همگی بر می‌کنم» و ای آدم! تو و همسرت در بهشت ساکن شوید؛ و از هر جا که خواستید، بخورید؛ اما به این درخت نزدیک نشوید،

الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾ فَوَسَّوَسَ لُهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ عَنْهُمَا

که از ستمکاران خواهید بود» سپس شیطان آن دو را وسوسه کرد، تا آنچه را از اندامشان پنهان بود،

مِنْ سَوْءٍ تَيْهَمَا وَقَالَ مَا نَهَىٰ كُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ اِلَّا اَنْ تَكُونَا مَلَائِكَةً اَوْ تَكُونَا

آشکار سازد؛ و گفت: «پروردگارتان شما را از این درخت نهی نکرده مگر بخاطر اینکه «اگر از آن بخورید، فرشته خواهید شد، یا

مِنَ الْخَالِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَاسَمَهُمَا اِنِّي لَكُمَا مِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢١﴾ فَدَلَّهُمَا بِغُرُورٍ فَلَمَّا

جاودانه (در بهشت) خواهید ماند» و برای آنها سوگند یاد کرد که من برای شما از خیرخواهانم» و به این ترتیب، آنها را با فریب «از مصلحت» فرود آورد.

ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَوْءُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَّرَقِ الْجَنَّةِ وَنَادَاهُمَا

و هنگامی که از آن درخت چشیدند، اندامشان [بـ عورتشان] بر آنها آشکار شد؛ و شروع کردند به فرار دادن برگهای (درخت) بهشتی بر خود،

رَبَّهُمَا اَلَمْ اَنْهَىٰ كُمَا عَنْ تِلْكَ الشَّجَرَةِ وَاَقُلْ لَكُمَا اِنَ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٢﴾

و پروردگارتان آنها را ندا داد که: «آیا شما را از آن درخت نهی نکردم؟! و نگفتم که شیطان برای شما دشمن آشکاری است؟!»

قَالَ رَبَّنَا ظَلَمْنَا انْفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ

گفتند: «پروردگارا! ما به خویشتن ستم کردیم و اگر ما را نبخشی و بر ما رحم نکنی، از زیانکاران خواهیم بوده.» فرمود:

أَهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٢٤﴾ قَالَ فِيهَا

«از ستم خویش، فرود آید، در حالی که بعضی از شما نسبت به بعضی دیگر، دشمن خواهید بود و برای شما در زمین، قرارگاه بهره گیری تا زمان معینی خواهد بود.» فرمود:

تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ﴿٢٥﴾ يَبْنِيٰءَ آدَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُورِي

«در آن [زمین] زنده می شوید؛ و در آن می میرید؛ و (در رستاخیز) از آن خارج خواهید شد.» ای فرزندان آدم! لباسی برای شما فرستادیم که اندام شمارا می پوشاند

سَوَاءَ تَكُونُمْ وَرِيشًا وَلِبَاسِ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ذَٰلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ

و مایه زینت شماست؛ اما لباس پرهیزگاری بهتر است؛ اینها (همه) از آیات خداست، تا مستذکر جمعیان به شوند!

﴿٢٦﴾ يَبْنِيٰءَ آدَمَ لَا يَفْنَيْنَكُمْ الشَّيْطَانُ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُمْ مِنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا

«ای فرزندان آدم! شیطان شما را نغریبد، آن گونه که پدر و مادر شما را از بهشت بیرون کرد، و لباسشان را از تنشان بیرون ساخت

لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْءَٰتِهِمَا إِنَّهُ يَرِيكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا

تا عورتشان را به آنها نشان دهد؛ چه اینکه او و همکارانش شما را می بینند از جایی که شما آنها را نمی بینید؛ «تا بداند» ما

الشَّيْطِينَ أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٧﴾ وَإِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا

شیاطین را اولیای کسانی قرار دادیم که ایمان نمی آورند؛ و هنگامی که کار زشتی انجام می دهند می گویند: «پدران خود را بر این عمل یافتیم؛

وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحِشَاءِ اتَّقُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾

و خداوند ما را به آن دستور داده است؛ بگو: «خداوند (مرز) به کار زشت فرمان نمی دهد؛ آیا چیزی به خدا نسبت می دهید که نمی دانید؟»

قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ

بگو: «پروردگارا! مرا به عدالت کرده است؛ توجه خویش را در هر مسجد (به سمت او) معطاف کن؛ و او را بخوانید، در حالی که دین (او) را برای او خالص گردانید؛ و بخندید»

لَهُ الدِّينَ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿٢٩﴾ فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ

همان گونه که در آغاز شما را آفرید، بار دیگر در رستاخیز) باز می گردید؛ «جمعی را هدایت کرده؛ و جمعی (که ناپستی نداشتند) گمراهی بر آنها مسلّم شده است.

إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيْطِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنََّّهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٣٠﴾

آنها (ستم کنند) شیاطین را به جای خداوند، اولیای خود انتخاب کردند؛ و گمان می کنند هدایت یافته اند!»

﴿٣٠﴾ يَبْنِيءَ آدَمَ خُدُوًا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ

ای فرزندان آدم! زینت خود را به هنگام رفتن به مسجد، با خود بردارید! و در سنجان (هم) بخورید و بیاشامید، ولی اسراف نکنید که خداوند

الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾ قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ

مصرفان را دوست نمی‌دارد! بگو: چه کسی زینت‌های الهی را که برای بندگان خود آفریده، و روزیهای پاکیزه را حرام کرده است؟! بگو: باینها

لِلَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَذَلِكَ نَفَصَلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ

در زندگی دنیا، برای کسانی است که ایمان آورده‌اند؛ هر چه در میان نریزه آنها شایسته دارند، ولی در قیامت، خالص برای مومنان خواهد بود. این گونه آیات (مفرد) را برای کسانی

يَعْمَلُونَ ﴿٣٢﴾ قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ وَإِلْتِمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ

که آگاهند، شرح می‌دهیم! بگو: خداوند، تنها اعمال زشت را، چه آشکار باشد چه پنهان، حرام کرده است؛ و همچنین گناه و ستم به ناحق را!

وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا نَعْمُونَ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ

و اینکه چیزی را که خداوند دلیلی برای آن نازل نکرده، شریک او قرار دهید؛ و به خدا مطلبی نسبت دهید که نمی‌دانید. برای هر قوم و جمعیتی،

أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٤﴾ يَبْنِيءَ آدَمَ إِمَامًا

زمان و سرآمد (منتهی) است؛ و هنگامی که سرآمد آنها فرارسد، نه ساعتی از آن تاخیر می‌کنند، و نه بر آن پیشی می‌گیرند. ای فرزندان آدم! اگر

يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي فَمَنْ اتَّقَى وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ

رسولانی از خود شمایه سرافشان بیابند که آیات مرا برای شما بازگو کنند، از آنها بپروی کنید؛ کسانی که بر هیزگاری پیشه کنند و عمل صالح انجام دهند، نه ترسی بر آنهاست

يَحْزَنُونَ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ

و نه غمناک می‌شوند. و آنها که آیات ما را تکذیب کنند، و در برابر آن تکبر ورزند، اهل دوزخند؛

فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٦﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ أُولَٰئِكَ يَنَالُهُمْ

جاودانه در آن خواهند ماند. چه کسی ستمکارتر است از آنها که بر خدا دروغ می‌بندند، یا آیات او را تکذیب می‌کنند؟! آنها

نَصِيبُهُمْ مِنَ الْكِتَابِ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُمْ رُسُلُنَا يَتَوَقَّوْنَهُمْ قَالُوا آئِنَّا مَا كُنْتُمْ تَدْعُونَ

نصیبشان را از آنچه مقدر شده از سمت ما، این جهان می‌برند؛ تا زمانی که فرستادگان ما به سراغشان روند که جانشان را بگیرند؛ از آنها می‌پرسند: «کجا بندگان معبودهایی

مِن دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا وَشَهِدُوا عَلَيْنَا أَنفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿٣٧﴾

که غیر از خدا می‌خواندند؟! «برای ما شهادت می‌دهند» می‌گویند؛ «آنها همه گم شدند در راه ما» و بر ضد خود گواهی می‌دهند که کافر بودند! ﴿٣٧﴾

قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ فِي النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ

اعتماد به نته می گوید: «در صف گروههای مشابه خود از جن و انس در آتش وارد شوید» هر زمان که گروهی وارد می شوند.

لَعَنَّتُ أُخْتَهَا حَتَّىٰ إِذَا دَارَكَوْا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أَخْرَبْتُهُمْ لِأَوْلَاهُمْ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ

گروه دیگر را لعن می کنند: تا همگی با ذلت در آن قرار گیرند. «در این هنگام گروه پیروان درباره پیشوایان خود می گویند: «خداوند! اینها بودند

أَضَلُّونَا فَتَاتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٍ وَلَكِنْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾ وَ

که ما را گمراه ساختند: پس کیفر آنها را از آتش دو برابر کن» می فرماید: «برای هر کدام از سه عذاب مضاعف است: ولی نمی دانید» و

قَالَتْ أَوْلَاهُمْ لِأَخْرَبْتُهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ

پیشوایان آنها به پیروان خود می گویند: «شما امتیازی بر ما نداشتید: پس بچشید عذاب» (همی را در برابر

تَكْسِبُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتِّحُ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَ

آنچه انجام می دادید» کسانی که آیات ما را تکذیب کردند، و در برابر آن تکبر ورزیدند، (هرگز) درهای آسمان به رویشان گشوده نمی شود: و

لَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّىٰ يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ

همه راه داخل بهشت نخواهند شد مگر اینکه شتر از سوراخ سوزن بگذرد! این گونه گناهکاران را جزا می دهیم

﴿٤٠﴾ لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ ۚ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾

«برای آنها بستری از دانه دوزخ، و روی آنها پوششهایی» (از آن است: و اینچنین ظالمان را جزا می دهیم. «

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَمْرٍ غَيْرِ الْمَمْنُونِ ﴿٤٢﴾

و کسانی که ایمان آورده و اعمال صالح انجام داده اند - البته هیچ کس را جز به اندازه تواناییش تکلیف نمی کنیم - آنها

أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٤٣﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍّ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمْ

اهل بهشتند: و جاودانه در آن خواهند ماند. «و آنچه در دلهای از کینه و حسد دارند، برمی کنیم» (در مغز با حیرت می کنند: و از زیر (سرهای) آنها، نهرها جریان دارد:

الَّذِينَ هُمْ يُرْوَقُونَ فِيهَا وَيَأْمُرُ فِيهَا رَبُّ لِكُلِّ أَجْمَلٍ ۖ وَمَا كُنَّا لِلْهَيْدَىٰ لَوْلَا أَنْ هَدَيْنَا اللَّهُ لَقَدْ

می گویند: «ستایش مخصوص خداوندی است که ما را به این همه تسبیح رهنمون شد: و اگر خدا ما را هدایت نکرده بود، ما به ابته راه نمی یافتیم»

جَاءَتْ رُسُلُنَا بِالْحَقِّ وَنُودُوا أَنْ تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٤﴾

سلفاً فرستادگان پروردگار ما حق را آوردند: و در این هنگام به آنان ندا داده می شود که: «این بهشت را در برابر اعمالی که انجام می دادید، به ارث برده‌اید»

وَنَادَى أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ

و بهشتیان دوزخیان را صدا می‌زنند که: آنچه را پروردگاران به ما وعده داده بود، همه را حق یافتیم؛ آیا شما هم آنچه را پروردگاران به شما وعده

رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَنْ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنِ

داده بود حق یافتید؟ در این هنگام، نغادندگاری در میان آنها ندا می‌دهد که: لعنت خدا بر ستمگران بادا همانها که در راه خدا باز می‌دارند.

سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ كَافِرُونَ ﴿٤٥﴾ وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ

و بیگانه‌نشینان می‌خواهند آن را کج و معوج نشان دهند؛ و آنها به آخرت کافرند و در میان آن دو [بهشتیان و دوزخیان] حجابی است؛ و بر اعراف مردانی هستند

يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمَتِهِمْ وَنَادُوا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ سَلِّمُوا عَلَيكُمْ لَمَّا دَخَلُوا وَهُمْ يَظْمَعُونَ

که هر یک از آن دو را از چهره‌شان می‌شناسند؛ و به بهشتیان صدا می‌زنند که: درود بر شما بادا اما داخل بهشت نمی‌شوند. در حالی که امید آن را دارند.

وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾

و هنگامی که چشمان به دوزخیان می‌افتند می‌گویند: پروردگارا ما را با گروه ستمگران قرار مدها.

وَنَادَى أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا لَا يَعْرِفُونَهُمْ بِسِيمَتِهِمْ قَالُوا مَا أَغْنَىٰ عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ

و اصحاب اعراف، مردانی از دوزخیان که از سیمایشان آنها را می‌شناسند، صدا می‌زنند و می‌گویند: «باید که گردآوری شما از مال و ثروت و زن و فرزندان و تکبرهای شما.

تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٨﴾ أَهْتُولَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللَّهُ بِرَحْمَةٍ أَدْخَلُوا الْجَنَّةَ لَا يَخُوفُهُمْ

به حالتان سودی نداده؛ آیا اینها [با این و مانندگان بر اعراف] همانان نیستند که سوگند یاد کردید بر حمت خدا هرگز شامل حالشان نخواهد شد؟! اولی خداوند بخاطر ایمان و پستی

عَلَيْكُمْ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٤٩﴾ وَنَادَى أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ أَفِيضُوا

اسمال خیرشان آنها بهشتید؛ همانا کون به آنها کلمه می‌شود داخل بهشت شوید، که نه ترسی دارید و نه لغتاک می‌شوید و دوزخیان، بهشتیان را صدا می‌زنند که: «بجنت کنید و

عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا ابْتَغُوا اللَّهَ حَرَمَ مَاءِ عَلَى الْكَافِرِينَ

مقداری آب، یا از آنچه خدا به شما روزی داده، به ما ببخشید» آنها (در پاسخ) می‌گویند: «خداوند اینها را بر کافران حرام کرده است»

﴿٥٠﴾ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَلَعِبًا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ

همانها که دین و آیین خود را سرگرمی و بازیچه گرفتند؛ و زندگی دنیا آنان را مغرور ساخت؛ امروز

نَسَسَتْهُمْ كَمَا نَسُوا الْقَاءَ يَوْمَ هَدَّاهُمَا هَذَا وَمَا كَانُوا يَتَّبِعُونَ ﴿٥١﴾

ما آنها را فراموش می‌کنیم، همان گونه که لغای چنین روزی را فراموش کردند و آیات ما را انکار نمودند.

وَلَقَدْ جِئْتَهُمْ بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عَلَيْهِمْ هُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ هَلْ

ما کتابی برای آنها آوردیم که «سراسر روشن» آن را با آگاهی شروح دادیم؛ (کتابی که مایه هدایت و رحمت برای جمعیتی است که ایمان می‌آورند. آیا

بِنظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلَهُ يَقُولُ الَّذِينَ نَسُوهُ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَاءَتْ رُسُلٌ

انها جز انتظار تاویل آیات را ندارند؟! آن روز که تاویل آنها فرارسد. «بزرگ گشته» و «پشمی سودی ندارد» به کسانی که قبلاً آن را فراموش کرده بودند می‌گویند: «فرستادگان

رَبَّنَا بِالْحَقِّ فَهَلْ لَنَا مِنْ شُفْعَاءَ فَيَشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلْ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ قَدْ

پروردگار ما، حقیقاً آوردند: آیا «سور» شفیعانی برای ما وجود دارند که برای ما شفاعت کنند، یا «چهار» نامشود بازگردیم، و اعمالی غیر از آنچه انجام می‌دادیم، انجام دهیم؟!،

خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ الَّذِي

درب آنها سرمایه وجود خود را از دست داده‌اند؛ و معبودهایی را که به دروغ ساخته بودند، همگی از نظرشان گم می‌شوند. پروردگار شما، خداوندی است

خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ

که آسمانها و زمین را در شش روز [= شش دوران] آفرید؛ سپس به تدبیر جهان هستی پرداخت؛ با «برده ناریک» شب، روز را می‌پوشاند؛

يَطْلُبُهُ حَيْثُهَا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِ رَبِّهِ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ ﴿٥٤﴾

و شب‌به‌شب بالروز، سرعت در حرکت است؛ و خورشید و ماه و ستارگان را آفرید، که مسخر فرمان او هستند. آگاه باشید که آفرینش و تدبیر جهان، از آن او (پروردگار) است.

بَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٥٥﴾ أَدْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ

پر برکت است خداوندی که پروردگار جهانیان است. پروردگار خود را از روی تضرع، و در پنهانی، بخوانید؛ او را تجاوز، دست بردارید، که او متجاوزان را دوست نمی‌دارد!

﴿٥٥﴾ وَلَا تُلْفَسُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَتَ

و در زمین پس از اصلاح آن فساد نکنید، و او را با بیم و امید بخوانید! بیم از سوزنید، و امید به رحمتش و نیکی کنید؛ زیرا رحمت

اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ

خدا به نیکوکاران نزدیک است! او کسی است که بادهای را بشارت‌دهنده در پیشاپیش بباران رحمتش می‌فرستد؛

يَدَيْ رَحْمَتِهِ حَتَّىٰ إِذَا أَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا سُقِنَهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ

تا ابرهای سنگین بار را بر دوش کشند؛ سپس ما آنها را به سوی زمینهای مرده می‌فرستیم؛ و بوسیله آنها، آب (حیاتین) را نازل می‌کنیم؛

فَأَخْرَجْنَا بِهِ مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ كَذَلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٥٧﴾

و با آن از هرگونه میوه‌های از خاک تیره، بیرون می‌آوریم؛ این گونه که زمینهای مرده را زنده کرده‌ایم؛ مردگان را نیز در قیامت زنده می‌کنیم؛ شاید با توجه به این مثال، متفکر شوید!

وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرِجُ نَبَاتَهُ وَيَأْتِي رِبِّهِ وَالَّذِي خَبثَ لَا يَخْرُجُ إِلَّا نَكِدًا كَذَلِكَ

سرزمین پاکیزه (شیرین)، گیاهش به فرمان پروردگار می‌روید؛ اما سرزمین‌های بد طبیعت (شورم‌زار)، جز گیاه ناچیز و بی‌ارزش، از آن نمی‌روید؛ این گونه

نَصْرَفُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ﴿٥٨﴾ لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَتَّقُوا اللَّهَ مَا

آیات (عود) را برای آنها که شکر گزارند، بیان می‌کنیم! ما نوح را به سوی قومش فرستادیم؛ او به آنان گفت: «ای قوم من! «ننه» خداوند یگانه را پرستش کنید،

اللَّهُ مَا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ غَيْرُهُ؟ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥٩﴾ قَالَ الْمَلَأُ

که معبودی جز او برای شما نیست! (و اگر غیر او را عبادت کنید، من بر شما از عذاب روز بزرگی می‌ترسم) «ای اشراف قومش به او گفتند:

مِن قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرْنَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٦٠﴾ قَالَ يَتَّقُوا اللَّهَ لَيْسَ بِي ضَلَالَةٌ وَلَكِنِّي

«ما تو را در گمراهی آشکاری می‌بینیم» گفت: «ای قوم من! هیچ گونه گمراهی در من نیست؛ ولی من

رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦١﴾ أَبْلَغَكُمْ رَسُولَتِ رَبِّي وَأَنْصَحُ لَكُمْ وَأَعْلَمُ مِمَّن

فرستاده‌ای از جانب پروردگار جهانیان! «رسالت‌های پروردگارم را به شما ابلاغ می‌کنم؛ و خیر خواه شما هستم؛ و از خداوند چیزهایی می‌دانم

اللَّهُ مَا لَا نَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾ أَوْ عَجَبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ

که شما نمی‌دانید. «آیا تعجب کرده‌اید که دستور آگاه کننده پروردگار تان بوسیله مردی از میان شما به شما برسد، تا «مطلب اسم غلام» بیمانان دهد،

وَلِنُنقُوا وَلَعَلَّكُمْ تَرْحَمُونَ ﴿٦٣﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَنْجَيْنَهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ فِي الْفُلِكِ وَأَغْرَقْنَا

و «بر برترین دستور» پر هیزگاری پیشه کنید و شاید مشغول رحمت (همی) گردید! «انسان را بجا آورد انکذیب کردند و ما او و کسانی را که با وی در کشتی بودند، رهایی بخشیدیم؛

الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّمَا كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ ﴿٦٤﴾ وَإِلَىٰ عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا

و کسانی که آیات ما را تکذیب کردند، غرق کردیم؛ چه اینکه آنها گروهی نابینا (کور) بودند. «و به سوی قوم عاد، برادرشان «هود» را فرستادیم؛

قَالَ يَتَّقُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ غَيْرُهُ؟ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ

گفت: «ای قوم من! «ننه» خدا را پرستش کنید، که جز او معبودی برای شما نیست! آیا پر هیزگاری پیشه نمی‌کنید؟! «اشراف کافر قوم او گفتند:

كَفَرُوا مِن قَوْمِهِ إِنَّا لَنَنظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ

«ما تو را در سفاقت (و سالی) و سبک سوزی می‌بینیم، و ما مسلماً تو را از دروغ‌گویان می‌دانیم»

﴿٦٦﴾ قَالَ يَتَّقُوا اللَّهَ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٧﴾

گفت: «ای قوم من! هیچ گونه سفاقتی در من نیست؛ ولی فرستاده‌ای از طرف پروردگار جهانیان»

أَبْلَغُكُمْ رَسُولَكَ رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿٦٨﴾ أَوْ عَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّنْ

رسالت‌های پروردگارتان را به شما ابلاغ می‌کنم؛ و من خیرخواه امین‌ی شما هستم. آیا تعجب کرده‌اید که دستور آمده‌ای که

رَبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِّنْكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ قَوْمِ

پروردگارتان بوسیله سردی از میان شما به شما برسد تا در جدوت‌های بیعتان دهد؟! و به یاد آورید هنگامی که شما را جانشینان قوم نوح قرار داد:

تُوحٍ وَزَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَصْطَةً فَأَذْكُرُوا لِلَّهِ لَعَلَّكُمْ تَفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾

و شما را از جهت خلقت بیستی گسترش (و فزونی) داد؛ پس نعمتهای خدا را به یاد آورید، شاید رستگار شوید. *

قَالُوا أَاجْتَنَّا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأَنبَايَا

گفتند: آیا به سراغ ما آمده‌ای که تنها خدای یگانه را بپرستیم، و آنچه را پدران ما می‌پرستیدند، رها کنیم؟! *

تَعَدُّنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧٠﴾ قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِّنْ رَبِّكُمْ رِجْسٌ

پس اگر راست می‌گویید آنچه را در بلا و مبت‌های به ما وعده می‌دهی، بیاور! گفت: «پلیدی و غضب پروردگارتان، شما را فراگرفته است»

وَغَضِبَ أَنْتَجِدَلُونِي فِي أَسْمَاءٍ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا نَزَلَ اللَّهُ

آیا با من در مورد نام‌هایی مجادله می‌کنید که شما و پدرانتان اینها می‌پسندید و خدا بر بنده گذارد؟ در حالی که خداوند هیچ دلیلی در باره آن نازل نکرده است؟! *

بِهَآءِ مِنْ سُلْطٰنٍ فَأَنْظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٧١﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَ

پس شما منتظر باشید، من هم با شما انتظار می‌کنم! شما انتظار شکست من، و من انتظار عذاب الهی برای شما! سرانجام، او و

الَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا

کسانی را که با او بودند، به رحمت خود نجات بخشیدیم؛ و ریشه کسانی که آیات ما را تکذیب کردند و ایمان نیاوردند،

مُؤْمِنِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ

قطع کردیم! و به سوی ثمود، برادرشان صالح را (فرستادیم)؛ گفت: «ای قوم من! (تنها) خدا را بپرستید،

مِنَ إِلٰهِ غَيْرِهِ، قَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِّنْ رَبِّكُمْ هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ

که جز او، معبودی برای شما نیست! دلیل روشنی از طرف پروردگارتان برای شما آمده: این «ناقه» الهی برای شما معجزه‌ای است!

ءَآيَةً فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمْسُوهَا سِوَىٰ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ أَلِيمٍ ﴿٧٣﴾

او را به حال خود واگذارید که در زمین خدا در منتهای بی‌بایی بخورد و آن را آزار نرسانید، که عذاب دردناکی شما را خواهد گرفت! *

وَأذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ فِي الْأَرْضِ تَتَّخِذُونَ

و به خاطر بسپارید که شما را جانشینان قوم عاصه قرار داد، و در زمین مستقر ساخت.

مِنْ سُهُولِهَا قُصُورًا وَنَجِحُونَ الْجِبَالَ يَوْمًا فَاذْكُرُوا آيَةَ اللَّهِ وَلَا تَعْثَوْا

که در دشتهايش، قصرها برای خود بنا می کنید؛ و در کوهها، برای خود خانه ها می تراشید؛ بنابراین، نعمتهای خدا را مستذکر شوید؛

فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ

و در زمین، به فساد نكوشیداء؛ پس اشکراى مستکبر قوم او،

لِلَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا مِنَ الْأَمْنِ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَلَاحًا مَرَّ سَلٌّ مِنْ رَبِّهِ

به مستضعفانی که ایمان آورده بودند، گفتند: آیا بررسی شما یعنی صالح از طرف پروردگارش فرستاده شده است؟

عَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٧٥﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي

آنها گفتند: ما به آنچه او بدان ماموریت یافته، ایمان آورده ایم؛ مستکبران گفتند: (ولی) ما به آنچه

ءَأَمَنْتُمْ بِهِ كَفِرُونَ ﴿٧٦﴾ فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا

شما به آن ایمان آورده اید، کافریم؛ سپس ناقه را کشتند، و از فرمان پروردگارش سرپیچیدند؛ و گفتند:

يَصْلِحْ أَتَيْنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧٧﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ

ای صالح! اگر تو از فرستادگان همه هستی، آنچه ما را با آن تهدید می کنی، بسپار؛ سرانجام زمین لرزه آنها را فرا گرفت؛

فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَثِيمِينَ ﴿٧٨﴾ فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ

و صبحگاهان، آنها جسم بی جانشان در خانه هاشان باقی مانده بود؛ (سبحانه) از آنها روی برنافت؛ و گفت: ای قوما! من رسالت پروردگارم را به شما ابلاغ کردم.

رِسَالَاتِي وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّصِيحِينَ ﴿٧٩﴾ وَلَوْ طَآئِفًا لَقَالَ

و شرط خیرخواهی را انجام دادم، ولی (به کنه) شما خیرخواهان را دوست ندارید؛ و به خاطر اوری، لوط را، هنگامی که به قوم خود گفت:

لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّكُمْ

آیا عمل بسیار زشتی را انجام می دهید که هیچ یک از جهانیان، پیش از شما انجام نداده است؟ آیا شما

لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿٨١﴾

از روی شهوت به سراغ مردان می روید نه زنان؟! شما گروه اسرافکار و سرفراز هستید؛

وَمَا كَانَتْ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِّنْ قَرَيْتِكُمْ إِنَّهُمْ

ولی پاسخ قومش چیزی جز این نبود که گفتند: «اینها را از شهر و دیار خود بیرون کنید، که اینها مردمی هستند که

أَنَاسٌ يَنْطَهَرُونَ ﴿٨٢﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَةً كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٨٣﴾ وَ

با کدامی را می طلبند او با همه ما نجات دادیم (چون کار به این جا رسید) ما او و خاندانش را رهایی بخشیدیم؛ جز همسرش، که از بازماندگان در شهر بود. و

أَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَأَنْظَرَكُمْ كَيْفَ كَانَتْ عَقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾ وَإِلَىٰ

سپس چنان بارانی را سرازیدیم بر آنها فرستادیم؛ (که آنها را در هم کوبید و نابود ساخت) پس بنگر سرانجام کار مجرمان چه شد! و به سوی

مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَاقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ

مدین، برادرشان شعیب را (فرستادیم)؛ گفت: «ای قوم من! خدا را بپرستید، که جز او معبودی ندارید!

قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ وَلَا

دلیل روشنی از طرف پروردگارتان برای شما آمده است؛ بنابراین، حق پیمانه و وزن را ادا کنید و

تَبَخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَ هُمْ وَلَا يُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا

از اموال مردم چیزی نکشید! و در روی زمین، بعد از آنکه در پرتو ایمان و دعوت نبیه اصلاح شده است، فساد نکنید!

ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَلَا تَقْعُدُوا بِكُلِّ

این برای شما بهتر است اگر با ایمان هستید! و بر سر هر راه نشینید که مردم با ایمان را تهدید کنید

صِرَاطٍ تُوعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِهِ وَتَبْغُونَهَا

و مسلمانان را از راه خدا باز دارید، و با دشمنی نسبت، آن را کج و معوج نشان دهید!

عِوَجًا وَأَذْكُرُوا إِذْ كُنْتُمْ قَلِيلًا فَكَثَرْتُمْ وَأَنْظَرُوا كَيْفَ كَانَتْ

و بسه خاطر بیاورید زمانی را که اندک بودید، و او شما را فرزونی داد! و بنگرید

عَقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨٦﴾ وَإِنْ كَانَ طَآئِفَةٌ مِّنْكُمْ ءَامَنُوا بِالَّذِي أُرْسِلْتُ

سرانجام مفسدان چگونه بود! و اگر گروهی از شما به آنچه من به آن فرستاده شده‌ام ایمان آورده‌اند،

بِهِ وَطَآئِفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُوا فَاصْبِرُوا حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ بَيْنَنَا وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٧﴾

و گروهی ایمان نیاورده‌اند، صبر کنید تا خداوند میان ما داوری کند، که او بهترین داوران است! و

﴿٨٧﴾ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ يَشْعِيبُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَكَ مِنْ

اشراف زورمند و متکبر از قوم او گفتند: ای شعيب! به يقين، تو و کسانی را که به تو ايمان آورده‌اند، از شهر و ديار خود بيرون خواهيم کرد.

قَرِينًا أَوْ لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَا قَالَ أُولُو كُنَّا كَرِهِينَ ﴿٨٨﴾ قَدْ أَفْتَرْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا

با به ايمین ما بازگردیده گفت: آیا سرخامید ما را بازگردید؟ اگر چه مايل نباشيم؟ اگر ما به ايمین شما بازگرديم.

فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ بَخَّسْنَا اللَّهُ مِنْهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا

بعد از آنکه خدا ما را از آن نجات بخشیده، به خدا دروغ بستانيم؛ و شايسته نيست که ما به آن بازگرديم مگر اينکه خدايي که پروردگار ماست بخواهد؛

وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبُّنَا أَفْتَحَ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ

علم پروردگار ما، به همه چيز احاطه دارد. تنها بر خدا توکل کرده‌ايم. پروردگار! ميان ما و قوم ما بحق داوری کن، که تو

خَيْرُ الْفَضِيحِينَ ﴿٨٩﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَئِنِ اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذَا

بهترين داوری‌ساز! اشراف زورمند از قوم او که کافر شده بودند گفتند: اگر از شعيب پيروي کنيد، شما هم

لَخَسِرُونَ ﴿٩٠﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثْمِينَ ﴿٩١﴾ الَّذِينَ كَذَبُوا

زيانکار خواهيد شده. سپس زمين لرزه آنها را فراگرفت؛ و صبحگاهان بصورت اجساد بي جان در خانه‌هاشان مانده بودند. آنها که

شُعَيْبًا كَانُوا لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا الَّذِينَ كَذَبُوا شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ ﴿٩٢﴾ فَنَوَلَّى

شعيب را تکذيب کردند، (چنانچه خود شنيد) گویا هرگز در آن خانه سکونت نداشتند! آنها که شعيب را تکذيب کردند، زيانکار بودند! سپس

عَنْهُمْ وَقَالَ يَا قَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رَسُولِي مِنْ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ فَكَيْفَ آسَأْتُمْ

از آنان روی بر تافت و گفت: ای قوم من! من رسالت‌های پروردگارم را به شما ابلاغ کردم و برای شما خير خواهي نمودم؛ با اين حال، چگونه بر حال قوم

عَلَى قَوْمٍ كَفَرِينَ ﴿٩٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْبَأْسَاءِ

بي ايمان تا سرفراز بخورم؟ و ما در هيچ شهر و آبادی پيامبري نفرستاديم مگر اينکه اهل آن را به ناراحتیها و خسارتها گرفتار

وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴿٩٤﴾ ثُمَّ بَدَلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوْا

ساختيم؛ شايد بازگردند! سپس امكانی که اين هشدارها در آن اثر نداشت، نيکی را به جای بدی قرار داديم؛ آنچنان که فزونی گرفتند، و مغرور شدند.

وَقَالُوا قَدْ مَسَّ آبَاءُنَا وَالضَّرَّاءِ وَالسَّرَّاءِ فَأَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩٥﴾

و گفتند: تنها ما نبوديم! به پدران ما نيز ناراحتی‌های جسمی و مالی رسيد، چون چنين شد، آنها را ناگهان گرفتيم و محال کرديم، در حالی که نمی فهميدند.

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ

و اگر اهل شهرها و آبادیها، ایمان می آوردند و تقوا پیشه می کردند، برکات آسمان و زمین را بر آنها می گشودیم؛

وَلٰكِنْ كَذَّبُوا فَآخَذْنَهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ

ولی آنها حربه تکذیب کردند؛ ما هم آنان را به کسب اعمالشان مجازات کردیم. * آیا اهل این آبادیها،

يَأْتِيهِمْ بِأَسْنَابِيَّتًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٩٧﴾ أَوْ آمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا

از این ایمنند که عذاب ما شبانه به سراغ آنها بیاید در حالی که در خواب باشند؟! * آیا اهل این آبادیها، از این ایمنند که عذاب ما هنگام روز به سراغشان بیاید

ضَحَىٰ وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾ أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ

در حالی که سرگرم بازی هستند؟! * آیا آنها خود را از مکر الهی در امان می دانند؟! در حالی که جز زیانکاران،

الْخٰسِرُونَ ﴿٩٩﴾ أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ أَهْلِهَا أَنْ لَوْ نَشَاءُ

خود را از مکر (و مجرت) خدا ایمن نمی دانند؟! * آیا کسانی که وارث روی زمین بعد از صاحبان آن می شوند، عبرت نمی گیرند که اگر بخواهیم،

أَصْبَنَّهُمْ يَذُوبُهُمْ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ تِلْكَ الْقُرَىٰ

آنها را نیز به گناهانشان هلاک می کنیم، و بر دلهايشان مهر می نهیم تا آساز حربه نشنوند؟! * اینها، شهرها و آبادیهایی است که

نَقَصُ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبِيَآئِهَا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِنَّمَا

قسمتی از اخبار آن را برای تو شرح می دهیم؛ پیامبرانشان دلایل روشن برای آنان آوردند؛ ولی آنها چنان نوحه بودند که به آنچه قبلاً

كَذَّبُوا مِنْ قَبْلُ كَذٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْكٰفِرِينَ ﴿١٠١﴾ وَمَا وَجَدْنَا

تکذیب کرده بودند، ایمان نمی آوردند. این گونه خداوند بر دلهای کافران مهر می نهید (و بر اثر نجات، حتی شغیبتان را عقب می کشد)؛ و بیشتر آنها

لِأَكْثَرِهِمْ مِّنْ عَهْدٍ وَإِن وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ لَفٰسِقِينَ ﴿١٠٢﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ

رایس سر پیمان خود نیافتیم؛ بلکه اکثر آنها را فاسق و گنهگار یافتیم؛ * سپس به دنبال آنها [پیامبران پیشین]

بَعْدِهِمْ مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَآئِهِ فَظَلَمُوا بِهَا فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَتْ عَاقِبَةُ

موسی را با آیات خویش به سوی فرعون و اطرافیان او فرستادیم؛ اما آنها با ما ممد پذیرش، به آن آیات ظلم کردند. بسین عاقبت

الْمُفْسِدِينَ ﴿١٠٣﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ يَفِرْعَوْنُ إِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعٰلَمِينَ ﴿١٠٤﴾

مفسدان چگونه بود؟! * موسی گفت: ای فرعون! من فرستاده‌ای از سوی پروردگار جهانیانم. *

حَقِيقٌ عَلَىٰ أَنْ لَا أَقُولَ عَلَىٰ اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ

سزاوار است که بر خدا جز حق نگویم. من دلیل روشنی از پروردگارتان برای شما آورده‌ام:

مَعِيَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٠٥﴾ قَالَ إِنْ كُنْتَ جِئْتَ بِثَابِتَةٍ فَآتِ بِهَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ

پس بنی‌اسرائیل را با من بفرست! * (فرعون گفت: «اگر نشانه‌ای آورده‌ای، نشان بده اگر از راستگویانی»)

﴿١٠٦﴾ فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿١٠٧﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بِيضَاءٌ لِلنَّظِيرِينَ

* (موسی خود را افکند؛ ناگهان از دهنش آشکاری شد) * و دست خود را (از زمین) بیرون آورد؛ سفید او درختان برای بینندگان بود

﴿١٠٨﴾ قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَذَا السَّحَرُ عَلِيمٌ ﴿١٠٩﴾ يُرِيدُونَ يُخْرِجُكُمْ مِّنْ

* اطرافیان فرعون گفتند: «بی شک، این ساحری ماهر و داناست» * می‌خواهد شما را از سرزمینتان بیرون کند:

أَرْضِكُمْ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿١١٠﴾ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿١١١﴾

(نظر شما چیست، و در برابر او چه دستوری دارید؟) * (پس به فرعون گفتند: «(بر او و برادرش را به تاخیر انداز، و جمع آوری کنندگان را به همه شهرها بفرست.»)

يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَرٍ عَلِيمٍ ﴿١١٢﴾ وَجَاءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِنْ

تا هر ساحر دانا و سرزده‌ای را به خدمت تو بیاورده‌ای * ساحران نزد فرعون آمدند و گفتند: «آیا اگر ما پیروز گردیم،

كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٣﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقْرَبِينَ ﴿١١٤﴾ قَالُوا يَا مُوسَىٰ

اجر و پاداش مهمنی خواهیم داشت؟» * گفت: «آری، و شما از مغربان خواهید بود» * (روز سیزده فرارسید ساحران گفتند: «ای موسی!

إِمَّا أَنْ تُلْقَىٰ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ نَحْنُ الْمُلْقِينَ ﴿١١٥﴾ قَالَ الْقَوَّامُ فَلَمَّا الْقَوَّامُ سَحَرُوا

یا تو (سایل سحر) را بیفکن، یا ما می‌افکنیم» * گفت: «شما بیفکنید» و هنگامی که (سایل سحر خود را) افکندند،

أَعْيَتِ النَّاسِ وَأَسْتَرْهَبُوهُمْ وَجَاءَهُ بِسَحَرٍ عَظِيمٍ ﴿١١٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ

مردم را چشم‌پندی کردند و ترساندند؛ و سحر عظیمی پدید آوردند. * (به موسی وحی کردیم که:

أَنَّ أَلْقَىٰ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١١٧﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

«عصای خود را بیفکن، ناگهان به صورت مارهایی درآمده و سایل دروغین آنها را برسرعت برمی‌گرفت.» * (در این هنگام حق آشکار شد؛ و آنچه آنها ساخته بودند، باطل گشت.

﴿١١٨﴾ فَغَلِبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صَغِيرِينَ ﴿١١٩﴾ وَأَلْقَى السَّحَرَةُ سَجِدِينَ ﴿١٢٠﴾

* و در آن جا (موسی مغلوب شدند؛ و غوار و کوچک گشتند. * و ساحران (بسیار) به سجده افتادند. *

قَالُوا أَمْ آتَيْنَا بِالْعَالَمِينَ ﴿١٢١﴾ رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ أَأَمِنْتُمْ بِهِ قَبْلَ

گفتند: «ما به پروردگار جهانیان ایمان آوردیم.» پروردگار موسی و هارون. فرعون گفت: «آیا پیش از آنکه به شما اجازه دهم، به او ایمان آوردید؟»

أَنْ آذَنَّا لَكَ بِهَذَا الْمَكْرِ مَكَرْتُمُوهُ فِي الْمَدِينَةِ لِنُخْرِجُوا مِنْهَا أَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ

حتما این نیرنگ و توطئه‌ای است که در این شهر (مصر) چیده‌اید. تا اهلش را از آن بیرون کنید؛ ولی بسزوی خواهید دانست!

﴿١٢٣﴾ لَا قَطْعَنَ أَيْدِيكُمْ وَأَرْجُلِكُمْ مِنْ خَلْفِكُمْ ثُمَّ لَا صَلْبَنَكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٢٤﴾ قَالُوا إِنَّا

سوگند می‌خورم که دستها و پاها را شمار ابطور مخالف [یکی از راست و دیگری از چپ] قطع می‌کنیم؛ سپس همگی را به دار می‌آویزیم. (سازمان) گفتند: «بیهوش نیست»

إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا نَنقِمُ مِنْآ إِلَّا أَنْتَ أَمْ نَأْتِيكَ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَ تَنَارِنَا أَوْ فَرِغَ

ما به سوی پروردگارمان باز می‌گردیم. انتقام تو از ما، تنها بخاطر این است که ما به آیات پروردگار خویش - هنگامی که به سراغ ما آمد - ایمان آوردیم. بارها!

عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ ﴿١٢٦﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَنْذَرُ مُوسَىٰ وَقَوْمَهُ

صبر و استقامت بر ما فروریزا! (و آخرین مرحله شکنجه را به ما مرحمت فرماید) و ما را مسلمان بپذیران! و اشراف قوم فرعون به او گفتند: «ای موسی و قومش راه را می‌کنی»

لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذَرَكَ وَآلِهَتِكَ قَالَ سَنُقِيلُ آبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ وَ

که در زمین فساد کنند، و تو و خدایانت را رها سازد؟! گفت: «ببزدی پسرانشان را می‌کشیم، و دخترانشان را زنده نگه می‌داریم.» (به ما خدمت کنند) و

إِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ ﴿١٢٧﴾ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَأَصْبِرُوا إِنَّا

ما بر آنها کاملاً مسلطیم! موسی به قوم خود گفت: «از خدا یاری جوئید، و استقامت پیشه کنید»

الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۗ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٢٨﴾ قَالُوا

که زمین از آن خداست، و آن را به هر کس از بندگانش که بخواهد، واگذار می‌کنند؛ و سرانجام (سخت) برای پرهیزگاران است! گفتند:

أُودِينَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ

«پیش از آنکه به سوی ما بیایی آزار دیدیم، (بعد از آن) پس از آمدنت نیز آزار می‌بینیم! (پس این آزارها سر خواهد آمد!)» گفتند: «امید است پروردگار تان دشمن شما را هلاک کند»

عُدَّوَكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٢٩﴾ وَ

و شما را در زمین جایگزین ما خواهد کرد، و ببیند چگونه عمل می‌کنید! و

لَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِاللِّسَانِ وَنَقَصْنَا مِنَ الشَّمْرِ لَعَلَّهُمْ يَذَكَّرُونَ ﴿١٣٠﴾

ما نزدیکیان فرعون را به خشکسالی و کمبود میوه‌ها گرفتار کردیم، شاید متذکر گردند!

فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ ۗ أَلَا إِنَّمَا طَّيَّرَهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾ وَقَالُوا مَهْمَا

انها هنگامی که نیکی (حسنه) به آنها می‌رسید، می‌گفتند: «بخاطر خود ماست.» ولی موقعی که بدی (سئئه) به آنها می‌رسید، می‌گفتند: «از شومی موسی و کسان اوست!»

أَكْبَاهُ بِأَسْمَاءٍ سَرَچشمه همه اینها، نزد خداست؛ ولی بیشتر آنها نمی‌دانند! و گفتمند:

تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِّتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ

«هر نشانه و معجزه‌ای برای ما بیاوری که سحرمان کنی، ما به تو ایمان نمی‌آوریم.» سپس ابلاغ را پشت سر هم بر آنها نازل کردیم؛ طوفان

وَالْجُرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالدَّمَ آيَاتٍ مُّفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ

و ملخ و آفت‌گیاهی و قورباغه‌ها و خون را - که نشانه‌هایی از هم جدا بودند - بر آنها فرستادیم؛ ولی ابریز نشند و تکثیر ورزیدند، و جمعیت گنهکاری بودند!

﴿١٣٣﴾ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَىٰ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ

هنگامی که بلا بر آنها مسلط می‌شد، می‌گفتند: «ای موسی از خدایت برای ما بخواه به عهده‌ی که با تو کرده، رفتار کند.

لَئِنْ كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٣٤﴾

اگر این بلا را از ما مرتفع سازی، قطعاً به تو ایمان می‌آوریم، و بنی‌اسرائیل را با تو خواهیم فرستاد،

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَىٰ آجَلٍ هُمْ بَلِّغُوهُ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴿١٣٥﴾ فَأَنْتَقِمْنَا

اما هنگامی که بلا را، پس از مدت معینی که به آن می‌رسیدند، از آنها برمی‌داشتیم، پیمان خویش را می‌شکستند! سرانجام از آنها انتقام گرفتیم،

مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٣٦﴾

و آنان را در دریا غرق کردیم؛ زیرا آیات ما را تکذیب کردند، و از آن غافل بودند.

وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضَعُونَ مَشْرِقَ الْأَرْضِ وَمَغْرِبَهَا

و مشرقها و مغربهای سر برکت زمین را به آن قوم به ضعف کشانده شده زیر زنجیر قلم و ستم، واگذار کردیم؛

الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ بِمَا صَبَرُوا ۗ

و وعده نیک پروردگارت بر بنی‌اسرائیل، بخاطر صبر و استقامتی که به خرج دادند، تحقق یافت؛

وَدَمَّرْنَا مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ فِرْعَوْنَ وَقَوْمَهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴿١٣٧﴾

و آنچه فرعون و فرعونیان از تسمه‌های مجلل می‌ساختند، و آنچه از باغهای داربست‌دار فراهم ساخته بودند، در هم کوبیدیم!

وَجَوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ بِالْبَحْرِ فَاَتَوْنَا عَلَىٰ قَوْمٍ يَكْفُونَ عَلَىٰ أَوْسَانِهِمْ لَقَدْ جَاءَهُمْ كِتَابٌ فِيهِ آيَاتٌ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُحْسِنُونَ

و بنی اسرائیل را اسعما از دریا عبور دادیم: در راه خود به گروهی رسیدند که اطراف پنهانیشان، با تواضع و خضوع، گرد آمده بودند. به موسی گفتند:

يٰمُوسَىٰ اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ

«تو هم برای ما معبودی قرار ده، همان گونه که آنها معبودان (و خدایان) دارند» گفت: «شما جمعیتی جاهل و نادان هستید» اینها در آن سرزمین،

مُتَّبِعٌ مَّا هُمْ فِيهِ وَبِطُلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾ قَالَ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِيكُمْ إِلَهًا

سرانجام کارشان نابودی است؛ و آنچه انجام می دهند، باطل (و بی بهره) است. «آیا غیر از خداوند، معبودی برای شما بطلبیم؟»

وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٤٠﴾ وَإِذْ أَنْجَيْنَاكُمْ مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ

خدایی که شما را بر جهانیان (و مردم معمران) برتری داد؛ «به خاطر پیرویه زستانی را که از (جنگ) فرعونیان نجاتتان بخشیدیم»

يَسُومُونَكُم بِسُوءِ الْعَذَابِ يُقْتَلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي

آنها که پیوسته شما را به بدترین صورت شکنجه می دادند، پسرانتان را می کشتند، و زنانتان را برای غمخواری زنده می گذاشتند؛ و در

ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾ وَوَعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَ

این، آزمایش بزرگی از سوی خدا برای شما بود. «و ما با موسی، سی شب وعده گذاشتیم؛

أَتَمَمْنَاهَا بِعَشْرِفَتَم مِيقَاتُ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَىٰ لِأَخِيهِ هَارُونَ

سپس آن را با ده شب (بهر) تکمیل نمودیم؛ به این ترتیب، میعاد پروردگارش (بار)، چهل شب تمام شد. و موسی به برادرش هارون گفت:

أَخْلَفَنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ مُوسَىٰ لِمِيقَاتِنَا

«جانشین من در میان قومم باش. و آنها را اصلاح کن! و از روش مفسدان، پیروی منما» و هنگامی که موسی به میعادگاه ما آمد،

وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي أَنْظُرْ إِلَيْكَ قَالَ لَن تَرِنِي وَلَكِن أَنْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ

و پروردگارش با او سخن گفت، عرض کرد: «پروردگارا! خودت را به من نشان ده، تا تو را ببینم» گفت: «هرگز مرا نخواهی دید! ولی به کوه بنگر،

فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرِنِي فَلَمَّا تَجَلَّىٰ رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ

اگر در جای خود ثابت ماند، مرا خواهی دید» اما هنگامی که پروردگارش بر کوه جلوه کرد، آن را همسان خاک قرار داد؛

مُوسَىٰ صَعِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ سُبْحٰنَكَ بُتُّ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٣﴾

و موسی مدهوش به زمین افتاد. چون به هوش آمد، عرض کرد: «خداوند! منزهی تو از اینکه با چشم تو را ببینم! من به سوی تو بازگشتم» و من نخستین مؤمنانم»

قَالَ يَمْؤُوسَىٰ إِنِّي أُصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسَالَتِي وَبِكَلِمِي فَخُذْ مَاءً اتَيْتَكَ وَكُنْ

معاذت فرمود: ای موسی! من تو را با رسالتهای خویش، و با سخن گفتنم با تو، بر مردم برتری دادم و برگزیدم؛ پس آنچه را به تو دادم بگیر و

مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَكَتَبْنَا لَهُ فِي الْأَلْوَابِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّوْعِظَةً وَ

از شکرگزاران باش! و برای او در الواح اندرزی از هر موضوعی نوشتیم؛ و بسیاری از هر چیز کردیم

تَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسَنِهَا سَأُرِيكُمْ دَارَ

پس آن را با جدیت بگیر و به قوم خود بگو: «به نیکوترین آنها عمل کنید» و آنها که به مخالفت برخیزند، کفرشان بزرگ است و بزودی جایگاه فاسقان را

الْفَاسِقِينَ ﴿١٤٥﴾ سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِن

به شما نشان خواهم داد، بزودی کسانی را که در روی زمین به ناحق تکبر می‌ورزند، از «بسیار به» آیات خود، منصرف می‌سازم

يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَإِن يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَ

آنها چنانند که اگر هر آیه و نشانه‌ای را ببینند، به آن ایمان نمی‌آورند؛ اگر راه هدایت را ببینند، آن را راه خود انتخاب نمی‌کنند؛ و

إِن يَرَوْا سَبِيلَ الْغَيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا

اگر طریق گمراهی را ببینند، آن را راه خود انتخاب می‌کنند؛ «بسیار» بخاطر آن است که آیات ما را تکذیب کردند.

غَافِلِينَ ﴿١٤٦﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ هَلْ

و از آن غافل بودند! و کسانی که آیات، و دیدار رستاخیز را تکذیب (و تکرار) کنند، اعمالشان نابود می‌گردد؛ آیا

يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤٧﴾ وَأَتَّخِذَ قَوْمٌ مُّوسَىٰ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ حُلِيِّهِمْ

جز آنچه را عمل می‌کردند پاداش داده می‌شوند؟! قوم موسی بعد از رفتن او به سینه‌ها، حلقه، از زیورهای خود

عَجَلًا جَسَدًا لَهُمُ خُورٌ الرِّيرُ وَأَنَّهُ لَا يَكْلِمُهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوهُ

گوساله‌ای ساختند؛ جسدهی جانی که صدای گوساله داشت؛ آیا آنها نمی‌دیدند که با آنان سخن نمی‌گوید و به راه درست هدایتشان نمی‌کند؟! آن را «بسیار» خود انتخاب کردند.

وَكَانُوا ظَالِمِينَ ﴿١٤٨﴾ وَلَمَّا سَقَطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا

و ظالم بودند! و هنگامی که حقیقت به دستشان افتاد، و دیدند گمراه شده‌اند.

قَالُوا لَئِن لَّمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾

گفتند: «اگر پروردگارمان به ما رحم نکند، و ما را نیامرزد، بطور قطع از زیانکاران خواهیم بود.»

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي مِن بَعْدِي ۖ أَعَجِلْتُمْ

و هنگامی که موسی خشمگین و اندوهناک به سوی قوم خود بازگشت، گفت: «پس از من، بد جانشینانی برایم بودید و این سزاها را بر من نهادید! آیا در مورد

أَمْرَ رَبِّكُمْ وَأَلْقَى الْأَلْوَاحَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ ۚ قَالَ ابْنَ أُمَّ ۚ إِنَّ الْقَوْمَ

فرمان پروردگارتان، عجله نمودید؟! پس الواح را افکند، و سر برادر خود را گرفت (و با سینه) به سوی خود کشید؛ او گفت: «فرزند مادرم! این گروه،

أَسْتَضَعُّونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا تُشْمِتُ بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلَنِي مَعَ الْقَوْمِ

مرا در فشار گذاردند و ناتوان کردند؛ و نزدیک بود مرا بکشند؛ پس کاری نکن که دشمنان مرا شماتت کنند؛ و مرا با

الظَّالِمِينَ ﴿١٥٠﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِإِخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ

گروه ستمکاران قرار ده؛» موسی گفت: «پروردگارا! من و برادرم را ببامرز، و ما را در رحمت خود داخل فرما، و تو مهربانترین

الرَّحِيمِينَ ﴿١٥١﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَاهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذَلَّةٌ فِي

مهربانانی؛» کسانی که گوساله را بسوی خود قرار دادند، بسزودی خشم پروردگارشان، و ذلت در

الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتِرِينَ ﴿١٥٢﴾ وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِن

زندگی دنیا به آنها می‌رسد؛ و اینچنین، کسانی را که بر خدا افترا می‌بندند، کیفر می‌دهیم؛ و آنها که گناه کردند، و بعد از آن توبه نمودند

بَعْدِهَا وَآمَنُوا بِرَبِّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَنُغْفِرَنَّ لَهُمْ ۚ ﴿١٥٣﴾ وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَىٰ

و ایمان آوردند، «به ملو را بدارند؛ زیرا پروردگارت تو، در پس این کار، آمرزنده و مهربان است.» هنگامی که خشم موسی فرو نشست؛

الْغَضَبِ أَخَذَ الْأَلْوَاحَ ۖ وَفِي نُسخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ ﴿١٥٤﴾

الواح تورا را بر گرفت؛ و در نوشته‌های آن، هدایت و رحمت برای کسانی بود که از پروردگارت خویش می‌ترسند (و از مخالفت فرمایش بیم دارند)؛

وَأَخَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَاتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ

موسی از قوم خود، هفتاد تن از مردان را برای میعادگاه ما برگزید؛ و هنگامی که زمین لرزه آنها را فراگرفت (و هلاک شدند)، گفت: «پروردگارا! اگر می‌خواستی،

أَهْلَكْتَهُمْ مِّن قَبْلُ وَإِنِّي أَهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا ۖ إِن هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا

می‌توانستی آنها و مرا پیش از این نیز هلاک کنی! آیا ما را به آنچه سفیهانمان انجام داده‌اند، سزوات با هلاک می‌کنی؟! این، جز آزمایش تو، چیز دیگر نیست؛

مَنْ تَشَاءُ وَتَهْدِي مَن تَشَاءُ ۖ أَنْتَ وَلِيْنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ﴿١٥٥﴾

که هر کس را بخواهی، بوسیله آن گمراه می‌سازی؛ و هر کس را بخواهی، هدایت می‌کنی؛ تو ولی ما و بر ما رحم کن، و تو بهترین آمرزندگان؛

وَكَتَبْنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُدَّنَا إِلَيْكَ قَالَ عَذَابِي

و برای ما، در این دنیا و سرای دیگر، نیکی مقرر فرما؛ چه اینکه ما به سوی تو بازگشت کرده ایم؛ (بخداوند در برابر این تقاضا به موسی گفت: «مجازاتم را به

أَصِيبُ بِهِ مِنْ أَشَاءِ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ

هر کس بخواهم می‌رسانم؛ و رحمتم همه چیز را فرا گرفته؛ و آن را برای آنها که تقوا پیشه کنند،

وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٦﴾ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ

و زکات را بپردازند، و آنها که به آیات ما ایمان می‌آورند، مقرر خواهم داشت؛ همانها که از فرستاده ام،

النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُجِدُونَهُ، مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ

پیامبر «اقسی» پیروی می‌کنند؛ پیامبری که صفاتش را، در تورات و انجیلی که نزدشان است، می‌یابند؛

يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَ

آنها را به معروف دستور می‌دهد، و از منکر باز می‌دارد؛ اشیاء پاکیزه را برای آنها حلال می‌شمارد، و

يُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبِيثَاتِ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ

ناپاکیها را تحریم می‌کند؛ و بارهای سنگین، و زنجیرهایی را که بر آنها بود، از دوش و گردنشان برمی‌دارد؛

فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ مَعَهُ، أُولَئِكَ

پس کسانی که به او ایمان آوردند، و حمایت و یاریش کردند، و از نوری که با او نازل شده پیروی نمودند، آنان

هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾ قُلْ يَتَّيِّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا

رسولان نجات‌بخشند؛ بگو: ای مردم! من فرستاده خدا به سوی همه شما هستم؛

الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَ

همان خدایی که حکومت آسمانها و زمین، از آن اوست؛ معبودی جز او نیست؛ زنده می‌کند و می‌میراند؛ پس ایمان بیاورید به خدا و

رَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ، وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ

فرستاده‌اش، آن پیامبر درس سخنان‌دهی که به خدا و کلماتش ایمان دارد؛ و از او پیروی کنید

تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾ وَمِنْ قَوْمِ مُوسَى أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٩﴾

تا هدایت یابید؛ و از قوم موسی، گروهی هستند که به سوی حق هدایت می‌کنند؛ و به حق و عدالت حکم می‌نمایند.

وَقَطَعْنَهُمْ اثْنَيْ عَشَرَ نَبِطًا وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ إِذِ اسْتَسْقَاهُ قَوْمُهُ

ما آنها را به دوازده گروه - که هر یک شاخه‌ای از درختان اسرائیل بود - تقسیم کردیم. و هنگامی که قوم موسی در بیابان از او تقاضای آب کردند.

أَنْ أَضْرِبَ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ ۗ فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ

به او وحی فرستادیم که: «عصای خود را بر سنگ بزن!» ناگهان دوازده چشمه از آن بیرون جست:

كُلُّ أَنْاسٍ مَشْرَبِيهِمْ ۗ وَظَلَلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَمَ ۗ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّٰنَ وَالسَّلْوَىٰ ۗ

انجمن که هر گروه، چشمه و آب‌خورد خود را می‌شناخت. و ابر را بر سر آنها سایبان ساختیم؛ و بر آنها «من» و «سلوی» فرستادیم؛

كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ ۗ وَمَا ظَلَمُونَا وَلٰكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ

دو به آن گنجه از روزیهای پاکیزه‌ای که به شما داده‌ایم، بخورید! او شکر خدا را بجا آورید! آنها نافرمانی و ستم کردند؛ ولی به ما ستم نکردند.

يَظْلِمُونَ ﴿١١٦﴾ ۗ وَإِذْ قِيلَ لَهُمْ اسْكُنُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ

لکن به خودشان ستم می‌نمودند. و هنگامی را که به آنها گفته شد: «در این شهر [بیت المقدس] ساکن شوید، و از هر جا دو به هر گنجه بخورید، از آن بخورید

سِتُّمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ ۗ وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتِكُمْ ۗ

دو به، بگردید! و بگویید: خداوند! گناهان ما را بریز! و از در بیت المقدس با تواضع وارد شوید! که اگر چنین کنید، گناهان شما را می‌بخشیم؛

سَزَيْدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٧﴾ ۗ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي

و نیکوکاران را پاداش بیشتر خواهیم داد. اما ستمگران آنها، این سخن او را فریاد را، به غیر آنچه به آنها گفته شده بود، تغییر دادند؛

قِيلَ لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ

از این رو بخاطر ستمی که روا داشتند، بلائی از آسمان بر آنها فرستادیم تا مجازاتشان کردیم.

﴿١١٨﴾ ۗ وَسَأَلْتَهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِي

و از آنها درباره سرزمینی شهری که در ساحل دریا بود بپرسیم! زمانی که آنها در روزهای شنبه، تجاوز دو نافرمانی خدا می‌کردند؛

السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ

همان هنگام که ماهیانشان، روز شنبه (که روز تعطیل و استراحت و عبادت بود، بر سطح آب آشکار می‌شدند؛ اما در غیر روز شنبه،

لَا تَأْتِيهِمْ ۗ كَذٰلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١١٩﴾

به سراغ آنها نمی‌آمدند؛ این چنین آنها را به چیزی آزمایش کردیم که نافرمانی می‌کردند! و

وَإِذْ نَنْقُنَا الْجِبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُ ظُلَّةٌ وَظَنُوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ

و نیز به خاطر بیابان هنگامی که کوه را همچون سایه‌بان بر فراز آنها بلند کردیم، آنچنان که گمان کردند بر آنان فرود می‌آید؛ (منتهی) آنچه را به شما دادیم، با قوت بگیرید!

وَأَذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧١﴾ وَإِذْ أَخَذَرُبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ

و آنچه در آن است، به یاد داشته باشید، تا سزایند، تا پرهیزگار شوید؛ و به خاطر بیابان زمانی را که پروردگارت از پشت و صلب فرزندان آدم، ذریه آنها را برگرفت:

وَأَشْهَدُهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمُ الَّتِي بَرَّبْتُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا أَن تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا

و آنها را گواه بر خویشتن ساخت؛ (و فرمود) «آیا من پروردگار شما نیستم؟» گفتند: «چرا، گواهی می‌دهیم!» چنین کرد، سه روز رستاخیز بگویند: «ما

كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ ﴿١٧٢﴾ أَوْ نَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِنْ

از این، غافل بودیم؛ (و از بیان لغوی بر خبر ملامت) یا بگویند: «پدرانمان پیش از ما مشرک بودند، ما هم فرزندانمان بعد از آنها بودیم؛ (و چنانچه جز پیروی نداشتیم؛

بَعْدِهِمْ أَفَنُهَلِكُمْ مِمَّا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ ﴿١٧٣﴾ وَكَذَلِكَ نَفْصَلُ الْآيَاتِ وَلَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

آیا ما را به آنچه باطل‌گرایان انجام دادند مجازات می‌کنی؟! این گونه، آیات را توضیح می‌دهیم؛ و شاید به سوی حق بازگردند!

﴿١٧٤﴾ وَآتَلُّ عَلَيْهِمْ نَبَأَ الَّذِي آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَاتَّبَعَهُ الشَّيْطَانُ

و بر آنها بخوان سرگذشت آن کس را که آیات خود را به او دادیم؛ ولی سرنگان خود را از آن تهی ساخت و شیطان در پی او افتاد.

فَكَانَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ

و از گمراهان شد؛ و اگر می‌خواستیم، (ملائک) او را بالین آیات او مژوم و داشتیم؛ بالا می‌بردیم؛ (تا اجبار بر خلاف سنت ماست پس او را به حال خود رها کردیم) و او به پستی گرایید.

وَاتَّبَعَهُ هَوْنَهُ فَجَنَّدَهُ كَمَا كَلَبَ الْكَلْبَ إِنْ تَحْمِلُ عَلَيْهِ يَلْهَثُ أَوْ تَتْرُكُهُ

و از هوای نفس خود پیروی کرد؛ مثل او همچون سگ (دار) است که اگر به او حمله کنی، دهانش را باز، و زبانش را برون می‌آورد، و اگر او را به حال خود واگذاری،

يَلْهَثُ ذَلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا فَاقْصُصْ الْقِصَصَ لَعَلَّهُمْ

باز همین کار را می‌کنند؛ (گوی) چنان نشسته دنیا پرستی است که هرگز سیراب نمی‌شود؛ این مثل گروهی است که آیات ما را تکذیب کردند؛ این داستانها را برای آنها بازگو کن، شاید

يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٧٦﴾ سَاءَ مَثَلًا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَأَنفُسِهِمْ كَانُوا يَظْلِمُونَ

بسیار بدینند (و بسیار شومند) چه بد مثلی دارند گروهی که آیات ما را تکذیب کردند، و تنها به خودشان ستم می‌نمودند!

﴿١٧٧﴾ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدَىٰ وَمَنْ يُضِلِلْ فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٧٨﴾

آن کس را که خدا هدایت کند، هدایت یافته (و همی) اوست؛ و کسانی را که بگمراهان گمراه سازد، زیانکاران (و همی) آنها هستند؛

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ

ببین، گروه بسیاری از جن و انس را برای دوزخ آفریدیم؛ آنها دلها [= عقلها] بی دارند که با آن آیه‌ها نرسند، یا نمی‌فهمند؛ و چشمانی که

لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ

با آن نمی‌بینند؛ و گوشهایی که با آن نمی‌شنوند؛ آنها همچون چهارپایانند؛ بلکه گمراهتر از ایشان همان

الْغَافِلُونَ ﴿١٧٩﴾ وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذُرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ

غافلاندا؛ و برای خدا، نامهای نیک است؛ خدا را به آن آیه‌ها بخوانید. و کسانی را که در اسماء خدا تحریف می‌کنند (در هر دو می‌نهند)، رها سازید

سَيَجْزُونَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٨٠﴾ وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةً يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ

آنها بزودی جزای اعمالی را که انجام می‌دادند، می‌بینند؛ و از آنها که آفریدیم، گروهی بحق هدایت می‌کنند، و بحق اجرای عدالت می‌نمایند.

﴿١٨١﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٢﴾ وَأُمْلِي لَهُمْ

و آنها که آیات ما را تکذیب کردند، بتدریج از جایی که نمی‌دانند، گرفتار مجازاتشان خواهیم کرد. و به آنها مهلت می‌دهم (تا مجازاتشان در روز آخر باشد)؛

إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ ﴿١٨٣﴾ أُولَئِكَ يَنْفَكِرُوا مَا بَصَحِحِهِمْ مِنْ جَنَّةٍ إِنَّ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ

ز براطرح و نقشه من، قوی (و حساب شده) است. آیا فکر نکردند که همنشین آنها [= پیامبر] هیچ گونه نوری (چون ندارد)؟! او فقط بیم‌دهنده آشکاری است.

﴿١٨٤﴾ أُولَئِكَ يَنْظُرُوا فِي مَلَكَوَاتِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْ عَسَىٰ

و آنها در حکومت و نظام آسمانها و زمین، و آنچه خدا آفریده است، (از روی دلت و عبرت) نظر نمی‌کنند؟! (و آیه در این نیز آیه‌ها تکرار شده؛ شاید

أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ أَجَلُهُمْ فَيَأْتِي حَدِيثٌ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٥﴾ مِّنْ يُضِلِّلِ اللَّهُ فَمَا لَا

پایان زندگی آنها نزدیک شده باشد؟! هر میان کتاب استی روشن ایمان نیاورند؛ بعد از آن به کدام سخن ایمان خواهند آورد؟! هر کس را خداوند به جرم اعمالش گمراه سازد،

هَادِي لَّهُ، وَيَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٨٦﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مَرُّ سَهَا قَلٍ إِنَّمَا

هدایت کنندهای ندارد؛ و آنها را در طغیان و سرکشی شان رها می‌سازد؛ تا سرگردان شوند؛ درباره قیامت از تو سوال می‌کنند، کی فرا می‌رسد؟ بگو:

عَلِمَهَا عِنْدَ رَبِّي لَا يُجَلِّيهَا لَوْ قَهَا إِلَّا هُوَ نُقِلَتْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا تَأْتِيكُمْ إِلَّا بَغْتَةً

«علمش فقط نزد پروردگار من است؛ و جز او نمی‌تواند؛ وقت آن را آشکار سازد؛ (منی) بر آسمانها و زمین، سنگین است؛ و جز بطور ناگهانی، به سراغ شما نمی‌آید»

يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٧﴾

(هر) از تو سوال می‌کنند، چنان که گویی تو از زمان وقوع آن باخبری؛ بگو: «علمش تنها نزد خداست؛ ولی بیشتر مردم نمی‌دانند.»

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ

بگو: من مالک سود و زیان خویش نیستم، مگر آنچه را خدا بخواهد؛ (در غیب و اسرار نهان نیز خبر ندارم، مگر آنچه خداوند اراده کند) و اگر از غیب یا خیر بودم.

لَا سَتَكُنَّ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٨﴾

سود فراوانی برای خود فراهم می‌کردم، و هیچ بدی از زاری به من نمی‌رسید؛ من فقط بیم‌دهنده و بشارت‌دهنده‌ام برای گروهی که ایمان می‌آورند (و آمده پذیرش حقیقت) ﴿١٨٨﴾

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا فَلَمَّا

او خدایی است که (بص) شما را از یک فرد آفرید؛ و همسرش را نیز از جنس او قرار داد، تا در کنار او بیاساید. سپس هنگامی که با او آمیزش کرد.

تَغَشَّاهَا حَمَلٌ خَفِيْفًا فَفَمَرَّتْ بِهِ ۖ فَلَمَّا أَثْقَلَتْ دَعَوَا اللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ آتَيْتَنَا

حملی سبک برداشت، که با وجود آن، به کارهای خود ادامه می‌داد؛ و چون سنگین شد، هر دو از خداوند و پروردگار خود خواستند: «اگر فرزند صالحی به ما دهی.

صَلِحًا لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٨٩﴾ فَلَمَّا آتَاهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا

از شاکران خواهیم بود» ﴿١٨٩﴾ اما هنگامی که خداوند فرزند صالحی به آنها داد، برای خدا، در این نعمت که به آنها بخشیده بود، همتایانی قائل شدند:

آتَاهُمَا فَتَعَلَى اللَّهِ عَمَّا يَشْرِكُونَ ﴿١٩٠﴾ أَيْشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلِقُونَ ﴿١٩١﴾

خداوند برتر است از آنچه همتای او قرار می‌دهند! ﴿١٩٠﴾ آیا موجوداتی را همتای او قرار می‌دهند که چیزی را نمی‌آفرینند، و خودشان مخلوقند. ﴿١٩١﴾

وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسُهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٢﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ لَا

و نمی‌توانند آنان را یاری کنند، و نه خودشان را یاری می‌دهند. ﴿١٩٢﴾ و هرگاه آنها را به سوی هدایت دعوت کنید،

يَتَّبِعُوكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُمُوهُمْ أَمْ أَنْتُمْ صَامِتُونَ ﴿١٩٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ

از شما پیروی نمی‌کنند؛ و برای شما یکسان است چه آنها را دعوت کنید و چه خاموش باشید! ﴿١٩٣﴾ آنهايي را که غیر از خدا می‌خوانید او پرستش می‌کنند.

دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَالُكُمْ فَادْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

بندگانمان همچون خود شما هستند؛ آنها را بخوانید، و اگر راست می‌گویید باید به شما پاسخ دهند (و تقاضایان را برآورند)!

﴿١٩٤﴾ أَلَمْ أَرْجُلْ يَمْشُونَ بِهَا ۖ أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْطِشُونَ بِهَا ۖ أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ يَبْصُرُونَ

﴿١٩٤﴾ آیا من راه‌برم (من دعوت‌کننده) یا آنها بیرونند؟! یا دست‌هایی دارند که با آن چیزی را بگیرند (و تازی انجام دهند)؟! یا چشمانی دارند که با آن ببینند؟! ﴿١٩٤﴾

بِهَاءٍ أَمْ لَهُمْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا ۚ قُلْ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُوا ۖ فَلَا تُنظِرُونَ ﴿١٩٥﴾

با گوش‌هایی دارند که با آن بشنوند؟! بگو: بنهای خویش را که شریک خدا قرار دادهاید بر زمین بخوانید، و برای من نقشه بکشید، و لحظه‌ای مهلت ندهید! ﴿١٩٥﴾

إِنَّ وَلِيََّ اللَّهُ الَّذِي نَزَلَ الْكِتَابَ وَهُوَ تَوَلَّى الصَّالِحِينَ ﴿١٩٦﴾ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ

ولی و سرپرست من، خدایی است که این کتاب را نازل کرده؛ و او همه صالحان را سرپرستی می‌کند. * و آنهايي را که جز او می‌خوانید.

دُونِهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَكُمْ وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٧﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ

نمی‌توانند یاریتان کنند، و نه (من) خودشان را یاری دهند؛ * و اگر آنها را به هدایت فراخوانید.

لَا يَسْمَعُوا وَتَرَنَّهُمْ يُنظَرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٩٨﴾ خذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَ

سخنانتان را نمی‌شنوند؛ و آنها را می‌بینی به تو نگاه می‌کنند، اما در حقیقت نمی‌بینند؛ * به هر حال، با آنها مدارا کن و عذرشان را بپذیر، و به نیکیها دعوت نما، و

أَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿١٩٩﴾ وَإِمَائِنَزْغَنَّاكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزَعٌ فَأَسْتَعِذْ بِاللَّهِ

از جاهلان روی بگردان، او با انسان سبزه، مکن؛ * و هرگاه وسوسه‌ای از شیطان به تو رسد، به خدا پناه ببر؛

إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَافٌ مِنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا

که او شنونده و داناست؛ * پرهیزگاران هنگامی که گرفتار وسوسه‌های شیطان شوند، به یاد خدا و پادشاه و پیمان او می‌افتند؛ و اگر بر تو پادشاه، راه حق را می‌بینند و

فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ ﴿٢٠١﴾ وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّوهُمْ فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ ﴿٢٠٢﴾

ناسگهان بینا می‌گردند. * و سایر پرهیزگران به برادرانشان از شیطان پیوسته در گمراهی پیش می‌برند، و باز نمی‌ایستند؛ *

وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِمْ بَيِّنَةٌ قَالُوا الْوَلَا أَجَبْتِيئَهَا قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ مِنْ رَبِّي هَذَا

هنگامی که بر تو براهی نمی‌آید، و آیه‌ای برای آنان نیامد، می‌گویند: چرا خودت آن را برنگزیدی؟ * بگو: من تنها از چیزی پیروی می‌کنم که بر من وحی می‌شود؛ این

بَصَائِرٍ مِنْ رَبِّيكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠٣﴾ وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ

وسيلة بینایی از طرف پروردگارتان، و مایه هدایت و رحمت است برای جمعیتی که ایمان می‌آورند. * هنگامی که قرآن خوانده شود.

فَأَسْتَمِعُوا لَهُ، وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٢٠٤﴾ وَأَذْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا

گوش فرا دهید، و خاموش باشید؛ شاید مشمول رحمت خدا شوید؛ * پروردگارت را در دل خود، از روی تضرع

وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ ﴿٢٠٥﴾ إِنَّ

و خوف، آهسته و آرام، بی‌جاهاان و شامگاهان، یاد کن؛ و از غافلان مباش؛ * قطعاً

الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسْتَحْسِنُونَ، وَلَهُ يُسْجَدُونَ ﴿٢٠٦﴾

آنها که در ملائکه نزد پروردگار تو هستند، هیچ‌کس از عبادت‌ش تکبر نمی‌ورزند، و او را تسبیح می‌گویند، و برایش سجده می‌کنند. *

تَبَسُّمًا مِّنْهُ ۙ ۸ آيَاتًا ۗ ۷۵

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَنْفَالِ قُلِ الْأَنْفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ فَأَتَقُوا اللَّهَ وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ

از تو درباره انفال [- غنایب] سوال می‌کنند؛ بگو: انفال مخصوص خدا و پیامبر است؛ پس از بختنده خدا بپرهیزید و خصومت‌های را که در میان شماست، آشتی دهید؛

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ۗ (۱) إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَّتْ

و خدا و پیامبرش را اطاعت کنید اگر ایمان دارید؛ مؤمنان، تنها کسانی هستند که هرگاه نام خدا برده شود،

قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ۗ (۲) الَّذِينَ

دل‌هایشان ترسان می‌گردد؛ و هنگامی که آیات او بر آنها خوانده می‌شود، ایمانشان قزوت‌تر می‌گردد؛ و تنها بر پروردگارشان توکل دارند. آنها که

يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ۗ (۳) أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ

نماز را برپا می‌دارند؛ و از آنچه به آنها روزی داده‌ایم، انفاق می‌کنند. (اری) مؤمنان حقیقی آنها هستند؛ برای آنان

دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ۗ (۴) كَمَا أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْ بَيْتِكَ

درجاتی (معد) نزد پروردگارشان است؛ و برای آنها، آمرزش و روزی بی‌نقص و عیب است. همان گونه که خدا تو را بحق از خانه به سوی میدان بدر، بیرون فرستاد.

بِالْحَقِّ وَإِنْ فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ لَكَرِهُونَ ۗ (۵) يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا بَيَّنَّ كَأَنَّمَا

در حالی که گروهی از مؤمنان ناخشنود بودند؛ آنها پس از روشن شدن حق، باز با تو مجادله می‌کردند؛ او چنان ترس و وحشت آنها را فراموش کرده، گویی به سوی

يُسَاقُونَ إِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ۗ (۶) وَإِذْ يَعِدُكُمُ اللَّهُ إِحْدَى الطَّائِفَتَيْنِ أَنَّهَا لَكُمْ

مرگ رانده می‌شوند، و آن را با چشم خود می‌نگرند؛ و به یاد آرید، هنگامی را که خداوند به شما وعده داد که یکی از دو گروه [- کاروان تجاری، یا لشکر مسلح فریض]

وَتُودُونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ الشَّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُحِقَّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ

نصیب شما خواهد بود؛ و شما دوست می‌داشتید که کاروان (غیر مسلح) برای شما باشد؛ ولی خداوند می‌خواهد حق را با کلمات خود تقویت،

وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكَافِرِينَ ۗ (۷) لِيُحِقَّ الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ۗ (۸)

و ریشه کافران را قطع کند؛ از این رو آن پیروزی بزرگ نصیبان شما؛ تا حق را تثبیت کند، و باطل را از میان بردارد، هرچند مجرمان گراحت داشته باشند.

إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِالْفِ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ

به خاطر بیاری زمانی را که از شدت ناراحتی در میدان پرتاب از پروردگارتان کمک می‌خواستید؛ و او خواسته شما را پذیرفت (وحد: ۸) من شما را با یکهزار از فرشتگان

مُرْدِفِينَ ﴿٩﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ وَلِتَطْمَئِنَّ بِهِ قُلُوبُكُمْ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا

که پشت سرهم فرود می‌آیند، یاری می‌کنم. ﴿۹﴾ ولی خداوند، این را تنها برای شادی و اطمینان قلب شما قرار داد؛ و گرنه، پیروزی جز

مِنَ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ إِذِ يُغَشِّيكُمُ النُّعَاسَ أَمَنَةً مِّنْهُ وَيُنزِلُ

از طرف خدا نیست؛ خداوند توانا و حکیم است ﴿۱۰﴾ و (نهارید) هنگامی را که خواب سبکی که مایه آرامش از سوی خدا بود، شما را فرا گرفت؛

عَلَيْكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً لِّيُطَهِّرَكُم بِهِ وَيُذْهِبَ عَنْكُمْ رِجْزَ الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَىٰ

آسی از آسمان برایستان فرستاد، تا شما را با آن پاک کند؛ و پلیدی شیطان را از شما دور سازد؛ و دلهایتان را محکم،

قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ ﴿١١﴾ إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى الْمَلَائِكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَثَبِّتُوا

و گامها را با آن استوار دارد ﴿۱۱﴾ و به به از موقعی را که پروردگارت به فرشتگان وحی کرد: «من با شما هستم؛

الَّذِينَ ءَامَنُوا سَأَلَتْنِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ فَأَضْرِبُوا فَوْقَ الْأَعْنَاقِ

کسانی را که ایمان آورده‌اند، ثابت قدم دارید بزودی در دلهای کافران ترس و وحشت می‌افکنم؛ ضربه‌ها را بر بالاتر از گردن بر سرهای دشمنان فرود آرید

وَأَضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ ﴿١٢﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ يُشَاقِقِ

و همه انگشتانشان را قطع کنید ﴿۱۲﴾ این بخاطر آن است که آنها با خدا و پیامبرش (ص) دشمنی ورزیدند؛ و هر کس

اللَّهُ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٣﴾ ذَلِكَ كُمْ فَذُوقُوهُ وَأَنَّ لِلْكَافِرِينَ

با خدا و پیامبرش دشمنی کند، (عقار شدیدی می‌بندد) و خداوند سخت کیفر است ﴿۱۳﴾ این مجازات دنیای را بچشید؛ و برای کافران،

عَذَابُ النَّارِ ﴿١٤﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحَفًا فَلَا

مجازات آتش (در جهان دیگر) خواهد بود ﴿۱۴﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید؛ هنگامی که با انبوه کافران در میدان نبرد رو به رو شوید،

تَوَلَّوْهُمْ أَلْدَبَارَ ﴿١٥﴾ وَمَنْ يُوَلِّهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرَهُ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِّقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا

به آنها پشت نکنید (و فرار ننمایید) ﴿۱۵﴾ و هر کس در آن هنگام به آنها پشت کند - مگر آنکه هدفش کناره گیری از میدان برای حمله مجدد، و یا به قصد پیوستن

إِلَىٰ فِئَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦﴾

به گروهی (از دشمنان) بوده باشد - (چنین کسی) به غضب خدا گرفتار خواهد شد؛ و جایگاه او جهنم است، و چه بد جایگاهی است ﴿۱۶﴾

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ وَمَارَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ وَ

این شما نبودید که آنها را کشتید؛ بلکه خداوند آنها را کشت! و این تو نبودی ای پیامبر که خاک و سنگ به صورت آنها انداختی؛ بلکه خدا انداخت! و

لِيَسْبِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلََاءٌ حَسَنَاتٌ لِّلَّهِ سَمِيعٌ عَلَيْهِ ^(۱۷) ذَالِكُمْ وَأَنَّ

خدا می خواست مومنان را به این وسیله امتحان خوبی کند؛ خداوند شنوا و داناست. (سرنوشت مومنان و کافران) همان بود (که دیده) و

اللَّهُ مُوهِنٌ كَيْدِ الْكَافِرِينَ ^(۱۸) إِن تَسْتَفِينَهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ الْفَتْحُ وَإِن

خداوند سستکننده نقشه های کافران است. اگر شما فتح و پیروزی می خواهید، پیروزی به سراغ شما آید و اگر

تَنْهَوْا فَهُوَ خَيْرٌ لِّكُمْ وَإِن تَعُودُوا نَعُدْ وَلِنُغْنِيَ عَنْكُمْ شَيْئًا وَلَوْ كَثُرَتْ وَ

(مصلحت) خودداری کنید، برای شما بهتر است! و اگر باز گردید، ما هم باز خواهیم گشت؛ و جمعیت شما هر چند زیاد باشد، شما را از باری غم بی نیاز نخواهد کرد؛ و

أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ^(۱۹) يَتَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنَّهُ

خداوند با مومنان است! ای کسانی که ایمان آورده اید! خدا و پیامبرش را اطاعت کنید؛ و سربچی ننمایید

وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ^(۲۰) وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ

در حالی که سخن می شنوید! و همانند کسانی نباشید که می گفتند: «شنیدیم» ولی در حقیقت نمی شنیدند!

^(۲۱) ^(۲۲) إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الضُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ^(۲۲) وَلَوْ عَلِمَ

بدترین جنیندگان نزد خدا، افراد کور و لالی هستند که اندیشه نمی کنند. و اگر خداوند

اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَّا سَمِعَهُمْ ^(۲۳) وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُّعْرِضُونَ ^(۲۳) يَتَأَيُّهَا

خیری در آنها می دانست، (صرف حق) به گوش آنها می رساند؛ ولی اگر حق را به گوش آنها برساند، سربچی کرده و روگردان می شوند. ای کسانی که

الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوا أَنَّ

ایمان آورده اید! دعوت خدا و پیامبر را اجابت کنید هنگامی که شما را به سوی چیزی می خواند که شما را حیات می بخشد و بدانید

اللَّهُ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ^(۲۴) وَأَتَقُوا فِتْنَةَ لَا

خداوند میان انسان و قلب او حایل می شود، و همه شما در قیامت نزد او گردآوری می شوید! و از فتنه های بیهیزید

تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ^(۲۵)

که تنها به ستمکاران شما نمی رسد؛ (بلکه همه را فرا خواهد گرفت؛ چرا که دیگران سکوت اختیار کردند) و بدانید خداوند کیفر شدید دارد!

وَأَذْكُرُوا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي الْأَرْضِ تَخَافُونَ أَنْ يَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ

و به خاطر بیاورید هنگامی را که شما در روی زمین، گروهی کوچک و اندک و زبون بودید؛ آنچنان که می ترسیدید مردم شما را بربایند؛ ولی او شما را پناه داد:

فَأَوْثَقَكُمْ وَأَيْدِكُمْ بِنَصْرِهِ وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٢٦﴾

و با یاری خود تقویت کرد؛ و از روزیهای پاکیزه بهره مند ساخت؛ شاید شکر نعمتش را بجا آورید:

يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا أَمْنَتَكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

ای کسانی که ایمان آورده اید! به خدا و پیامبر خیانت نکنید؛ و (بیر) در امانتهای خود خیانت روا مدارید، در حالی که می دانید «بیر کار» همه بزرگی است!

﴿٢٧﴾ وَاعْلَمُوا أَنَّمَا آمَاكُمُ وَأَوْلَادُكُمْ وَسَيْلَةُ أَمْوَالِكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

و بدانید اموال و اولاد شما، وسیله آرزوهای شما؛ و برای کسی که از همه استعانت برابند؛ پاداش عظیمی نزد خداست!

﴿٢٨﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ

ای کسانی که ایمان آورده اید! اگر از شغف فرسان، خدا بهره گیرید، برای شما وسیله ای جهت جدا ساختن حق از باطل قرار می دهد؛ و گناهانتان را می پوشاند:

سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾ وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا

و شما را می آموزد؛ و خداوند صاحب فضل و بخشش عظیم است! «به خاطر بیاری» هنگامی را که کافران نقشه می کشیدند

لِيُشْتُوكَ أَوْ يَنْتُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِينَ

که تو را به زعمان بیفکنند، یا به قتل برسانند، و یا از مکه خارج سازند؛ آنها چاره می اندیشیدند، و خداوند هم تدبیر می کرد؛ و خدا بهترین تدبیرکنندگان است.

﴿٣٠﴾ وَإِذْ أَنْتَ عَلَىٰ آلِهِمْ ءَايَاتُنَا قُلُوبًا لَوْ أَنَّا لَقْنَاكُمْ لَكُنَّا بِهَذَا آيَاتٍ

و هنگامی که آیات ما بر آنها خوانده می شود، می گویند: «شنیدیم؛ چیزی بهتر نیست» ما هم اگر بخواهیم مثل آن را می گوئیم:

هَذَا إِلَّا آسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِن كُنَّا هَذَا حَقًّا

اینها همان افسانه های پیشینیان است! «بی دروغ می گویند، و حرم مثل آن را می آورند» و به خاطر بیاری» زمانی را که گفتند: «پروردگارا! اگر این حق است

مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَابًا مِنَ السَّمَاءِ أَوْ آتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٢﴾ وَمَا

و از طرف توست، بارانی از سنگ از آسمان بر ما فرود آرد یا عذاب دردناکی برای ما بفرست! «ولی

كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿٣٣﴾

هی بسیار» تا تو در میان آنها هستی، خداوند آنها را مجازات نخواهد کرد؛ و (بیر) تا استغفار می کنند، خدا عذابشان نمی کند.

وَمَا لَهُمْ آلَا يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا

چرا خدا آنها را مجازات نکند، با اینکه از سمت سوختن در کنار مسجد الحرام جلوگیری می کنند در حالی که سرپرست آن نیستند؟!

أَوْلِيَاءَهُ إِنْ أَوْلِيَائُوهُمْ إِلَّا الْمُتَّقُونَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾ وَمَا كَانَ

سرپرست آن، فقط پرهیزکارانند؛ ولی بیشتر آنها نمی دانند. ﴿۳۴﴾ آنها که نمی دانند ما هم نمی دانیم

صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مَكَاءً وَتَصَدِيقَهُ فذُقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ

نمازشان نزد خانه همه، چیزی جز «سوت کشیدن» و «کف زدن» نبود؛ پس بچشید عذاب «هی» را

تَكْفُرُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ

بخاطر کفرتان! ﴿۳۵﴾ آنها که کافر شدند، اموالشان را برای بازداشتن مردم از راه خدا خرج می کنند؛

فَسَيُنْفِقُونَهَا تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ

آنان این اموال را در این راه مصرف می کنند، اما مایه حسرت و اندوهشان خواهد شد؛ و سپس شکست خواهند خورد؛ و در جهان دیگر کافران همگی به سوی

جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ ﴿٣٦﴾ لِيَمِيزَ اللَّهُ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ الْخَبِيثَ

دوزخ گردآوری خواهند شد. ﴿۳۶﴾ اینها همه بخاطر آن است که خداوند «سریزه» ناپاک را از پاک جدا سازد،

بَعْضَهُ عَلَىٰ بَعْضٍ فَيَرْكُمُهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلُهُ فِي جَهَنَّمَ أُولَئِكَ هُمُ

و ناپاکها را روی هم بگذارد، و همه را متمرکم سازد، و یکجا در دوزخ قرار دهد؛ و اینها هستند

الْخَاسِرُونَ ﴿٣٧﴾ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ

زیانکاران! ﴿۳۷﴾ به آنها که کافر شدند بگو: «چنانچه از مخالفت باز ایستند، (و ایمن آورند) گذشته آنها بخشوده خواهد شد؛

وَإِنْ يَعُودُوا فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ وَقَالُوا هُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ

و اگر به اعمال سابق بازگردند، سنت (عبادت در مورد) گذشتگان، (تکرار) آنها جاری می شود. ﴿۳۸﴾ و با آنها بیکار کنید، تا فتنه [شُرک و سلب آزادی] برچیده شود،

فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِي اللَّهِ فَأَبَتْ أَنْتَهُمْ فَأَبَتْ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ

و دین در برستی، همه مخصوص خدا باشد! و اگر آنها از اعمال نامرسته خودداری کنند، (عبادت آنها را سرپرده) خدا به آنچه انجام می دهند

بَصِيرٌ ﴿٣٩﴾ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ مَوْلَانَا نِعْمَ الْمَوْلَىٰ وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴿٤٠﴾

بیناست. ﴿۳۹﴾ و اگر سرپیچی کنند، بدانید (مربی به شما سرپرست) خداوند سرپرست شماست! چه سرپرست خوبی! و چه یاور خوبی! ﴿۴۰﴾

﴿۴۰﴾ وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَأَنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَ

بدانید هرگونه غنیمتی به دست آورید، خمس آن برای خدا، و برای پیامبر، و برای نزدیکان و

الْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ إِنْ كُنْتُمْ آمَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ

یتیمان و مسکینان و واماندگان در راه را آنست، اگر به خدا و آنچه بر بنده خود

عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّقَىٰ أَجْمَعِينَ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۴۱﴾ إِذْ

در روز جدایی حق از باطل، روز درگیری دو گروه بهمان و پیمان [روز جنگ بدر] نازل کردیم، ایمان آورده‌اید؛ و خداوند بر هر چیزی تواناست ﴿۴۱﴾ در آن هنگام که

أَنْتُمْ بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدْوَةِ الْقُصْوَىٰ وَالرَّكْبُ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ

شما در طرف پایین بودید، و آنها در طرف بالا؛ (و دشمن بر شما برتری داشته و کاروان (فرس)، پایین‌تر از شما بود؛ (و وضع چنان سخت بود که اگر

تَوَاعَدْتُمْ لَا خْتَلَفْتُمْ فِي الْمِيعَادِ وَلَكِنْ لِيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا

بایکدیگر وعده می‌گذاشتید (که در میان نبرد حاضر شوید) در انجام وعده خود اختلاف می‌کردید؛ ولی (عنه) برای آن بود که خداوند، کاری را که می‌بایست انجام شود، تحقق

لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ

بخشد؛ تا آنها که هلاک می‌شوند، از روی اتمام حجت باشد؛ و آنها که زنده می‌شوند (و عبادت می‌کنند)، از روی دلیل روشن باشد؛ و خداوند شنوا و داناست.

﴿۴۲﴾ إِذْ يُرِيكَهُمُ اللَّهُ فِي مَنَامِكَ قَلِيلًا وَلَوْ أَرَدْنَاكَ أَكْثَرًا لَفَسَدْتَ

﴿۴۲﴾ در آن هنگام که خداوند تعداد آنها را در خواب به تو کم نشان داد؛ و اگر فراوان نشان می‌داد، مسلماً سست می‌شدید؛

وَلَنَنْزِعَنَّ فِي الْأَمْرِ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿۴۳﴾ وَ

و (برابر) شروع جنگ با آنها کارتان به اختلاف می‌کشید؛ ولی خداوند شما را از شرابینه سالم نگه داشت؛ خداوند به آنچه درون سینه‌هاست، داناست. ﴿۴۳﴾ و

إِذْ يُرِيكُمُوهُمْ إِذِ التَّقِيْتُمْ فِي آعْيُنِكُمْ قَلِيلًا وَيُقَلِّلُكُمْ فِي آعْيُنِهِمْ لِيَقْضِيَ

در آن هنگام که با هم رو به رو شدید، آنها را به چشم شما کم نشان می‌داد؛ و شما را (سیرا) به چشم آنها کم می‌نمود؛

اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿۴۴﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ

تا خداوند، کاری را که می‌بایست انجام گیرد، صورت بخشد؛ (و سرجام شکست بخورد) و همه کارها به خداوند باز می‌گردد. ﴿۴۴﴾ ای کسانی که

ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿۴۵﴾

ایمان آورده‌اید! هنگامی که (در میان نبرد) با گروهی رو به رو می‌شوید، ثابت قدم باشید؛ و خدا را فراوان یاد کنید، تا رستگار شوید ﴿۴۵﴾

ذَلِكَ يَأْتِ اللَّهُ لَمْ يَكْ مُغِيرًا نِعْمَةً أَنْعَمَهَا عَلَى قَوْمٍ حَتَّى يُغِيرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَأَنَّ اللَّهَ

این، بخاطر آن است که خداوند، هیچ نعمتی را که به گروهی داده، تغییر نمی دهد؛ جز آنکه آنها خودشان را تغییر دهند؛ و خداوند،

سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٣﴾ كَذَّابٍ أَلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ

شنوا و داناست! این، (رست) شبیه (حق) فرعونیان و کسانی است که پیش از آنها بودند؛ آیات پروردگارشان را تکذیب کردند؛

فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَكُلُّ كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٥٤﴾ إِنَّ شَرَّ

ما هم بخاطر گناهانشان، آنها را هلاک کردیم، و فرعونیان را غرق نمودیم؛ و همه آنها ظالم (و ستمگر) بودند! به یقین، بدترین

الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الَّذِينَ كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٥﴾ الَّذِينَ عَاهَدتَّ مِنْهُمْ ثُمَّ

جنبنندگان نزد خدا، کسانی هستند که کافر شدند و ایمان نمی آورند. همان کسانی که با آنها پیمان بستنی؛ سپس

يَنْقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَّقُونَ ﴿٥٦﴾ فَمَا تَتَّقِنَهُمْ فِي الْحَرْبِ

هر بار عهد و پیمان خود را می شکنند؛ و هر پیمان شکنی و عیبتی، پسر هیز ندارند. اگر آنها را در میدان جنگ ببینی،

فَشَرِّدِيهِمْ مَنْ خَلْفَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِنَّمَا تَخَافُونَ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةٍ

آنچنان به آنها حمله کن که جمعیتهایی که پشت سر آنها هستند، پراکنده شوند؛ شاید عبرت گیرند! و هرگاه با قهر نتوانی، از خیانت گروهی بیم داشته باشی

فَأُذِنَ لِلَّهِمْ عَلَى سَوَاءٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِنِينَ ﴿٥٨﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَبَقُوا

بطور عادلانه به آنها اعلام کن که پیمانشان لغو شده است؛ زیرا خداوند، خائنان را دوست نمی دارد! آنها که راه کفر پیش گرفتند، گمان نکنند با این اعمال، پیش برده اند

إِنَّهُمْ لَا يُعْجِزُونَ ﴿٥٩﴾ وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ

آنها هرگز ما را ناتوان نخواهند کرد! هر نیرویی در قدرت دارید، برای مقابله با آنها [دشمنان]، آماده سازید و اسبهای ورزیده برای میدان نبرد، تا به وسیله آن،

تُرْهِبُونَ بِهِ، عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخِرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ

دشمن خدا و دشمن خویش را بترسانید و همچنین گروه دیگری غیر از اینها را، که شما نمی شناسید و خدا آنها را می شناسد!

يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُوَفِّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ

و هر چه در راه خدا، او نفیض نموده ایم، انفاق کنید، بطور کامل به شما بازگردانده می شود، و به شما ستم نخواهد شد!

﴿٦٠﴾ وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلَامِ فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦١﴾

و اگر تمایل به صلح نشان دهند، تو نیز از در صلح در آی؛ و بر خدا توکل کن، که او شنوا و داناست!

وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ هُوَ الَّذِي آتَاكَ بِبَصِيرَةٍ وَالْمُؤْمِنِينَ

و اگر بخواهند تو را فریب دهند، خدا برای تو کافی است؛ او همان کسی است که تو را، با باری خود و مومنان، تقویت کرد؛

﴿٦٢﴾ وَالْفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلْفَتَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ

و دل‌های آنها را با هم، الفت دادا! اگر تمام آنچه را روی زمین است صرف می‌کردی که میان دل‌های آنان الفت دهی، نمی‌توانستی

وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلْفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٣﴾ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ

ولی خداوند در میان آنها الفت ایجاد کرد، او توانا و حکیم است؛ ای پیامبر! خداوند و مومنانی که از تو پیروی می‌کنند،

أَتَبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٤﴾ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَرِصٌ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ

برای حمایت تو کافی است؛ الفت بر آنها که کن؛ ای پیامبر! مومنان را به جنگ با دشمن تشویق کن!

مِنْكُمْ عَشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتِينَ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا

هرگاه بیست نفر با استقامت از شما باشند، بر دویست نفر غلبه می‌کنند؛ و اگر صد نفر باشند، بر هزار نفر

مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾ أَكُنْ خَفَفَ اللَّهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ

از کسانی که کافر شدند، پیروز می‌گردند؛ چرا که آنها گروهی هستند که نمی‌فهمند؛ هم اکنون خداوند به شما تخفیف داد، و دانست

أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتِينَ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ

که در شما ضعفی است؛ بنابراین، هرگاه یکصد نفر با استقامت از شما باشند، بر دویست نفر پیروز می‌شوند؛ و اگر یکهزار نفر باشند،

أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفِينَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَتْ لِنَبِيِّ أَنْ يَكُونَ

بر دو هزار نفر به فرمان خدا غلبه خواهند کرد؛ و خدا با صابران است؛ هیچ پیامبری حق ندارد

لَهُ أَسْرَى حَتَّى يُشْخَرَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ

اسیرانی (دشمن) بگیرد تا کاملاً بر آنها پیروز گردد؛ و جای پای خود را در زمین محکم کند؛ شما متاع ناپایدار دنیا را می‌خواهید؛ ولی خداوند، سرای دیگر را برایتان می‌خواهد؛

وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٧﴾ لَوْلَا كِتَابٌ مِّنَ اللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ

و خداوند قادر و حکیم است؛ اگر فرمان سابق خدا نبود که بدون بلاغ، هیچ امر را نفر ندهد، بغضات چیزی [اسیرانی] که گرفتید، مجازات بزرگی

عَظِيمٌ ﴿٦٨﴾ فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٩﴾

به شما می‌رسد؛ از آنچه به غنیمت گرفته‌اید، حلال و پاکیزه بخورید؛ و از بخلت فرمان خدا بهره‌بازید؛ خداوند آمرزنده و مهربان است؛

يَأْتِيهَا النَّبِيُّ قُلُوبًا لِمَن فِي أَيْدِيكُمْ مِنَ الْأَسْرَىٰ إِنَّ يَعْلَمَ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ خَيْرًا يُؤْتِيكُمْ

ای پیامبر! به اسیرانی که در دست شما هستند بگو: «اگر خداوند، خبری در دل‌های شما بداند، (نهایت پاسی داشته باشید)

خَيْرًا مِّمَّا أَخَذَ مِنْكُمْ وَيَغْفِرَ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧٠﴾ وَإِن يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ

بہتر از آنچه از شما گرفته شده به شما می‌دهد؛ و شما را می‌بخشد؛ و خداوند آمرزنده و مهربان است؛ اما اگر بخواهند با تو خیانت کنند، (برمی‌تواند)

فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِن قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ

آنها پیش از این (بر) به خدا خیانت کردند؛ و خداوند (بر) بر آنها پیروز گرد؛ خداوند دانا و حکیم است؛ کسانی که ایمان آوردند و

هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَاوَأُوا وَنَظَرُوا

هجرت نمودند و با اموال و جانهای خود در راه خدا جهاد کردند، و آنها که پناه دادند و یاری نمودند،

أُولَٰئِكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُم مِّن وَلِيَّتِهِم مِّن شَيْءٍ

آنها یاران یکدیگرند؛ و آنها که ایمان آوردند و مهاجرت نکردند، هیچ گونه ولایت [دوستی و تعهدی] در برابر آنها ندارید

حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا وَإِنِ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمْ النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَ

تا هجرت کنند؛ و (بنا) اگر در (دین) دین (همه) از شما یاری طلبند، بر شماست که آنها را یاری کنید، جز بر ضد گروهی که میان شما و آنها، پیمان (بر) می‌باشد؛ است؛

بَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٧٢﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ

و خداوند به آنچه عمل می‌کنید، بیناست؛ کسانی که کافر شدند، اولیاء (و) یاران یکدیگرند؛

إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُن فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَ

اگر این دستور را انجام ندهید، فتنه و فساد عظیمی در زمین روی می‌دهد؛ و آنها که ایمان آوردند و

هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَاوَأُوا وَنَظَرُوا أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا

هجرت نمودند و در راه خدا جهاد کردند، و آنها که پناه دادند و یاری نمودند، آنان مومنان حقیقی‌اند؛

لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٧٤﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِن بَعْدِ وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا مَعَكُمْ فَأُولَٰئِكَ

برای آنها، آمرزش (در رحمت) و روزی شایسته‌ای است؛ و کسانی که بعداً ایمان آوردند و هجرت کردند و با شما جهاد نمودند، از شما هستند؛

مِنْكُمْ وَأُولَٰئِكَ الْأَرْحَامُ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧٥﴾

و خویشاوندان نسبت به یکدیگر، در احکامی که خدا مقرر داشته، (در) بعضی سزاوارترند؛ خداوند به همه چیز داناست؛

ترتیباً منہ سُورَةُ التَّوْبَةِ آیاتہا
۱۲۹

بَرَاءَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١﴾ فَيَسْجُدُونَ فِي الْأَرْضِ

این اعلام بیزاری از سوی خدا و پیامبر او، به کسانی از مشرکان است که با آنها عهد بسته‌اید. با این حال، چهارماه (نیمت دارید که از) در زمین

أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَلِمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَأَنَّ اللَّهَ مُخْزِي الْكَافِرِينَ ﴿٢﴾ وَأَذَانٌ مِّنَ

سیر کنید (و هر جا می‌خواهید بروید) و بدانید شما نمی‌توانید خدا را ناتوان سازید، (و از قدرت او فرار کنید) و بدانید خداوند خوارکننده کافران است. و این، اعلامی است از

اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ وَرَسُولُهُ فَإِنْ

ساحبه خدا و پیامبرش به (سوم) مردم در روز حج اکبر [= روز عید قربان] که: خداوند و پیامبرش از مشرکان بیزارند!

تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَبَشِّرِ الَّذِينَ

با این حال، اگر توبه کنید، برای شما بهتر است و اگر سرپیچی نمایید، بدانید شما نمی‌توانید خدا را ناتوان سازید (و از قدرت قدرش خارج شوید)

كَفَرُوا بِعَذَابِ الْيَوْمِ ﴿٣﴾ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوا شَيْئًا

و کافران را به مجازات دردناک بشارت ده! مگر کسانی از مشرکان که با آنها عهد بستید، و چیزی از آن را در حق شما فروگذار نکردند،

وَلَمْ يُظَاهِرُوا عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتِمُوا إِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ إِلَىٰ مُدَّتِهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ

و احدی را بر ضد شما تقویت ننمودند؛ پیمان آنها را تا پایان مدتشان محترم بشمرید؛ زیرا خداوند پرهیزگاران را دوست دارد.

﴿٤﴾ فَإِذَا انْسَلَخَ الْأَشْهُرُ الْحُرْمُ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ

و نه وقتی ماههای حرام پایان گرفت، مشرکان را هر جا یافتید به قتل برسانید؛ و آنها را اسیر سازید؛ و

أَحْصُرُوهُمْ وَأَقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ

محاصره کنید؛ و در هر کمینگاه، بر سر راه آنها بنشینید! هرگاه توبه کنند، و نماز را برپا دارند، و زکات را بپردازند،

فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾ وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ

آنها را رها سازید؛ زیرا خداوند آمرزنده و مهربان است. و اگر یکی از مشرکان از تو پناهنده می‌خواهد،

فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾

به او پناه ده تا سخن خدا را بشنود (و در آن بیند) سپس او را به محل امنش برسان، چرا که آنها گروهی ناگماهند!

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ إِلَّا الَّذِينَ

چگونه برای مشرکان پیمانی نزد خدا و رسول او خواهد بود در حالی که آنها همواره آماده شکستن پیمانان هستند؟ مگر کسانی که

عَهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ فَمَا اسْتَقِمُوا لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ

نزد مسجد الحرام با آنان پیمان بستید؛ (و پیمان خود را محترم شمرند) تا زمانی که در برابر شما وفادار باشند، شما نیز وفاداری کنید، که خداوند پرهیزگاران را

الْمُتَّقِينَ ﴿٧﴾ كَيْفَ وَإِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا فِيكُمْ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً

دوست دارد؛ چگونه (پیمان مشرکان ارزش ندارد، در حالی که اگر بر شما غالب شوند، نه ملاحظه خویشاوندی با شما را می کنند، و نه پیمان را)؟

يَرْضَوْنَكُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ وَتَأْبَى قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨﴾ أَشْتَرُوا بِآيَاتِ

شما را با زبان خود خوشنود می کنند، ولی دلهایشان ابا دارد؛ و بیشتر آنها فرمانبردار نیستند؛ آنها آیات خدا را

اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدُّوا عَن سَبِيلِهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩﴾ لَا

به بهای کمی فروختند؛ و سرمد از راه او بازداشتند؛ آنها اعمال بدی انجام می دادند؛ چه تنها بر سره شما

يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ﴿١٠﴾ فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا

در باره هیچ فرد با پیمانی رعایت خویشاوندی و پیمان را نمی کنند؛ و آنها همان تجاوزکارانند؛ (دری اگر توبه کنند، نماز را برپا دارند،

الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَنُفِصِلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

و زکات را بپردازند، برادر دینی شما هستند؛ و ما آیات خود را برای گروهی که می دانند (و می بینند)، شرح می دهیم)

﴿١١﴾ وَإِنْ نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ مِّنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَاتِلُوا

؛ و اگر پیمانهای خود را پس از عهد خویش بشکنند، و آیین شما را مورد طعن قرار دهند، با پیشوایان کفر بیکار کنید؛

أَيُّمَةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ ﴿١٢﴾ أَلَا تَنْقِلُونَ

چرا که آنها پیمانی ندارند؛ شاید با شدت من دست بردارند؛ آیا با گروهی

قَوْمًا نَّكَثُوا أَيْمَانَهُمْ وَهَمُّوا بِإِخْرَاجِ الرَّسُولِ وَهُمْ بَدَءُوكُمْ

که پیمانهای خود را شکستند، و تصمیم به اخراج پیامبر گرفتند، بیکار نمی کنید؟

أَوَّلَ مَرَّةٍ أَتَخْشَوْنَ اللَّهَ فَأَلْحَقُ أَنْ تَخْشَوْهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

در حالی که آنها نخستین بار بیکار با شما را آغاز کردند؛ آیا از آنها می ترسید؟ با اینکه خداوند سزاوارتر است که از او بترسید، اگر مومن هستید؛

قَاتِلُوهُمْ يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنْصَرِّكُمْ عَلَيْهِمْ وَيُشْفِ صُدُورَ

با آنها پیکار کنید، که خداوند آنان را به دست شما مجازات می‌کند؛ و آنان را رسوا می‌سازد؛ و سینه گروهی از

قومِ مُؤْمِنِينَ ﴿١٤﴾ وَيَذْهَبْ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ

مؤمنان را شفا می‌بخشد؛ و بر قلب آنها مرهم می‌نهد؛ و خشم دلهای آنان را از میان می‌برد، و خدا توبه هر کس را بخواهد در ناپست بماند، می‌پذیرد؛ و خداوند

عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٥﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَ

دانا و حکیم است؛ آیا گمان کردید که به حال خود رها می‌شوید در حالی که خداوند هنوز کسانی را که از شما جهاد کردند، و

لَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِجَنَّةٍ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

غیر از خدا و رسولش و مؤمنان را محرم اسرار خویش انتخاب ننمودند، از دیگران مشخص نساخته است؟! ایها ایمان آورنده! خداوند به آنچه عمل می‌کنید، آگاه است!

﴿١٦﴾ مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَنْ يَعْمُرُوا مَسَاجِدَ اللَّهِ شَاهِدِينَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ بِالْكَفْرِ

مشرکان حق ندارند مساجد خدا را آباد کنند در حالی که به کفر خویش گواهی می‌دهند!

أُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ وَفِي النَّارِهِمْ خَالِدُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَاجِدَ

آنها اعمالشان نابود در سوزش شده؛ و در آتش درجند، جاودانه خواهند ماند؛ مساجد خدا را

اللَّهُ مِنْ أَمْنٍ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَخْشَ

تنها کسی آباد می‌کند که ایمان به خدا و روز قیامت آورده، و نماز را برپا دارد، و زکات را بپردازد، و جز از خدا نترسد؛

إِلَّا اللَّهَ فَعَسَىٰ أُولَٰئِكَ أَنْ يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿١٨﴾ أَجَعَلْتُمُ سِقَايَةَ الْحَاجِّ

امید است چنین گروهی از هدایت یافتگان باشند؛ آیا سیراب کردن حجاج

وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ أَمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا

و آباد ساختن مسجد الحرام را، همانند امن کسی قرار دادید که به خدا و روز قیامت ایمان آورده، و در راه او جهاد کرده است؟!

يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا

ایمن بود، نزد خدا مساوی نیستند؛ و خداوند گروه ظالمان را هدایت نمی‌کند؛ آنها که ایمان آوردند، و هجرت کردند،

فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَعْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٢٠﴾

و با اسوا و جانهایشان در راه خدا جهاد نمودند، مقامشان نزد خدا برتر است؛ و آنها پیروز و رستگارانند؛

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَنَّتْ لَهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ مُّقِيمٌ ﴿٢١﴾

بروردگارشان آنها را به رحمتی از ناحیه خود، و رضایت (عوض)، و باغهایی از بهشت بشارت می‌دهد که در آن نعمتهای جاودانه دارند؛

خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢٢﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا

همواره و تا ابد در این باغها (در میان این نسیه) خواهند بود؛ زیرا پاداش عظیم نزد خداوند است؛ ای کسانی که ایمان آورده‌اید!

تَتَّخِذُوا ءَابَاءَكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ وَ

هرگاه پدران و برادران شما، کفر را بر ایمان ترجیح دهند، آنها را ولی (و پدر و برادر و نسبه) خود قرار ندهید؛ و

مَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ إِن كَانَ ءَابَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ

کسانی از شما که آنان را ولی خود قرار دهند، ستمگرند؛ بگو: «اگر پدران و فرزندان

وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا

و برادران و همسران و طایفه شما، و اموالی که به دست آورده‌اید، و تجارتی که از کساد شدنش می‌ترسید،

وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ

و خانه‌هایی که به آن علاقه دارید، در نظرتان از خداوند و پیامبرش و جهاد در راهش محبوبتر است،

فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرٍ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٤﴾ لَقَدْ

در انتظار این باشید که خداوند عذابش را بر شما نازل کند؛ و خداوند جمعیت نافرمانبردار را هدایت نمی‌کند؛ خداوند

نَصَرَكُمْ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبْتَكُمْ كَثُرْتُكُمْ

شما را در جاهای زیادی یاری کرد (و بر دشمنان پیروز شد)؛ و در روز حنین (بزرگبار نمود)؛ در آن هنگام که فزونی جمعیتتان شما را مغرور ساخت،

فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمْ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ

ولی این فزونی جمعیتتان هیچ به دردتان نخورد و زمین با همه وسعتش بر شما تنگ شد؛

ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُدْبِرِينَ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَ

سپس پشت به دشمنان کرده، فرار نمودید؛ سپس خداوند «سکینه» و امان خود را بر پیامبرش و بر مؤمنان نازل کرد؛ و

أَنْزَلَ جُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿٢٦﴾

لشکرهایی فرستاد که شما نمی‌دیدید؛ و کافران را مجازات کرد؛ و این است جزای کافران؛

ثُمَّ تَتُوبُ اللَّهُ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٧﴾ يَتَّيُّهَا

سپس خداوند - بعد از آن - توبه هر کس را بخواهد (و شایسته باشد، می پذیرد؛ و خداوند آمرزنده و مهربان است. * ای کسانی که

الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ

ایمان آوردن؛ ای کسانی که مشرکان ناپاک کنند؛ پس نباید بعد از اسلام، نزدیک مسجد الحرام شوند؛

عَامِهِمْ هَكَذَا ۖ وَإِنْ خِفْتُمْ عِيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۚ إِنْ شَاءَ

و اگر از فقر می ترسید، خداوند هرگاه بخواهد، شما را به ترسش بی نیاز می سازد؛ (و راه دیگر جبران می کند؛

إِنَّ اللَّهَ عَلَيْهِمْ حَكِيمٌ ﴿٢٨﴾ قَالُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ

خداوند دانایا و حکیم است. * با کسانی از اهل کتاب که نه به خدا، و نه به روز جزا ایمان دارند،

الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ، وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ

و نه آنچه را خدا و رسولش تحریم کرده حرام می شمردند، و نه آیین حق را می پذیرند،

أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّىٰ يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَتِ

بیکار کنید تا زمانی که با خضوع و تسلیم، جزیه را به دست خود بپردازند * یهود گفتند:

الْيَهُودُ عُرْيَرٌ ابْنُ اللَّهِ ۖ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ۗ ذَلِكَ

«عُرْيَر» پسری خداست و «نصاری» گفتند: «مسیح» پسر خداست؛ این

قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِئُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَالَتْهُمْ

سخنی است که با زبان خود می گویند، که همانند گفتار کافران پیشین است؛ خدا آنان را بکشد،

اللَّهُ أَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٣٠﴾ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا

چگونه از حق انحراف می یابند * «نه» دانشمندان و راهبان خویش را معبودهایی در برابر خدا قرار دادند،

مِّن دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا

و «مسیح» فرزند مریم را؛ در حالی که دستور نداشتند جز خداوند بکشای را که

إِلَٰهًا وَحِدًا ۗ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ سُبْحٰنَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣١﴾

معبودی جز او نیست، بپرستند، او پاک و منزّه است از آنچه همایش قرار می دهند *

يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا أَنْ يُتِمَّ نُورَهُ، وَلَوْ كَرِهَ

آنها می خواهند نور خدا را با دهان خود خاموش کنند؛ ولی خدا جز این نمی خواهد که نور خود را کامل کند. هر چند

الْكَافِرُونَ ﴿٣٢﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ

کافران ناخشنود باشند! او کسی است که رسولش را با هدایت و آیین حق فرستاد. تا آن را

عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ، وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ يَتَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّا

بر همه آیین‌ها غالب گردانند. هر چند مشرکان کراهت داشته باشند! ای کسانی که ایمان آورده‌اید

كَثِيرًا مِّنَ الْأَخْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لِيَأْكُلُوا أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَطْلِ وَ

بسیاری از دانشمندان مسلمانان و راهبان. اموال مردم را با باطل می‌خورند، و

يُضَدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْتُمُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا

انسان را از راه خدا باز می‌دارند و کسانی که طلا و نقره را گنجینه در دهن می‌سازند، و

يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٤﴾ يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِي

در راه خدا اتفاق نمی‌کنند. به مجازات دردناکی بشمارت ده! در آن روز که آن را در

نَارِ جَهَنَّمَ فُتِّكُوا بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وظُهُورُهُمْ هَذَا مَا كَنَزْتُمْ

آتش جهنم را موسوزان کرده، و با آن صورتها و پهلوها و پشتهاشان را داغ می‌کنند؛ (و به آنها می‌گویند: در این همان چیزی است که برای خود اندوختید و نجات نداشتید)

لِأَنفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ

پس بشمارید چیزی را که برای خود می‌اندوختید! تعداد ماهها نزد خداوند در کتاب الهی،

شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرْمٌ

از آن روز که آسمانها و زمین را آفریده، دوازده ماه است؛ که چهار ماه از آن، ماه حرام است؛ (و چهار ماه در آن ممنوع می‌باشند)

ذَلِكَ الدِّينُ الْقِيمُ فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِ أَنْفُسَكُمْ وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ

این، آیین ثابت و برابر جا الهی است؛ بنابراین، در این ماهها به خود ستم نکنید (و از هرگونه خونریزی بپرهیزید) و با مشرکان،

كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٦﴾

دسته جمعی بیکار کنید. همان گونه که آنها دسته جمعی با شما بیکار می‌کنند؛ و بدانید خداوند با پرهیزگاران است!

إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُحِلُّونَهُ عَامًا وَ

نسیء [- جابه جا کردن و تاخیر ماههای حرام]، افزایشی در کفر است؛ که با آن، کافران گمراه می‌شوند؛ یک سال، آن را حلال، و

يُحَرِّمُونَهُ عَامًا لِيُؤَاطِئُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيُحِلُّوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ زَيْنَ لَهُمْ

سال دیگر آن را حرام می‌کنند، تا به مقدار ماههایی که خداوند تحریم کرده بشود؛ و به این ترتیب، آنچه را خدا حرام کرده، حلال بشمرند.

سُوءَ أَعْمَالِهِمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٧﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ

اعمال زشتشان در نظرشان زیبا جلوه داده شده؛ و خداوند جمعیت کافران را هدایت نمی‌کند؛ ای کسانی که

ءَامَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ أَنْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَتَأْتَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ

ایمان آورده‌اید! چرا هنگامی که به شما گفته می‌شود: «به سوی جهاد در راه خدا حرکت کنید» بر زمین سنگینی می‌کنید (و سستی به خرج می‌دهید)؟

بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَّعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا

ایا به زندگی دنیا به جای آخرت رافسی شده‌اید؟! با اینکه متاع زندگی دنیا، در برابر آخرت، جز

قَلِيلٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّا أَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَيَسْتَبَدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ

اندکی نیست! اگر به سوی میدان جهاد حرکت نکنید، شما را مجازات در دنیا می‌کند، و گروه دیگری غیر از شما را به جای شما قرار می‌دهد؛

وَلَا تَضُرُّوهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِلَّا أَنْصُرُوهُ فَقَدْ

و هیچ زیانی به او نمی‌رسانید؛ و خداوند بر هر چیزی تواناست! اگر او را یاری نکنید،

نَصَرَهُ اللَّهُ إِذَا خَرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَإِنِّي أَتَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ

خداوند او را یاری کرد؛ آن هنگام که کافران او را از تنه بیرون کردند، در حالی که دو زمین نفر بود (و یک نفر بیشتر نماند)؛ در آن هنگام که آن دو در غار بودند.

إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّا لَمَعْنَا فَنَزَلَ اللَّهُ سَكِينَةً

و او به همراه خود می‌گفت: «غم مغور، خدا با ما است» در این موقع، خداوند سکینه (و ارامش) خود را بر او فرستاد؛

عَلَيْهِ وَآيَاتُهُ يَجْزُو لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ

و با لشکرهایی که مشاهده نمی‌کردید، او را تقویت نمود؛ و گفتار او حجاب

كَفَرُوا وَالسُّفْلَىٰ وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٠﴾

کافران را پابین قرار داد، (و آنها را با شکست مواجه ساخت)؛ و سخن خدا (و این آیه)، بالا (و برتر) است؛ و خداوند عزیز و حکیم است؛

أَنْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ

اعتراف به سوی میدان جهاد حرکت کنید؛ سبکبار یا سنگین بار؛ و با اموال و جانهای خود، در راه خدا جهاد نمایید؛ این

خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا لَاتَّبَعُوكَ

برای شما بهتر است اگر بدانید! ﴿٤١﴾ اگر عرضی نزدیک (در سفر) و سفری آسان باشد، به شمع دینه از تو پیروی می کنند؛

وَلَكِنْ بَعُدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ وَسَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا مَخْرَجَنَا مَعَكُمْ

ولی «کنون که برای میدان نبرد» راه بر آنها دور است، «سر بار میزنند» و بزودی به خدا سوگند یاد می کنند که: «اگر توانایی داشتیم، همراه شما حرکت می کردیم»

يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٤٢﴾ عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذِنَتْ لَهُمْ

آنها با این اعمال و این دروغها، در واقع خود را هلاک می کنند؛ و خداوند می داند آنها دروغگو هستند. ﴿٤٢﴾ خداوند تو را بخشید؛

حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَتَعْلَمَ الْكٰذِبِينَ ﴿٤٣﴾ لَا يَسْتَعِذُّكَ

چرا پیش از آنکه راستگویان و دروغگویان را بشناسی، به آنها اجازه دادی؟! «عوب بود می کرد» تا هر دو گروه خود را نشان دهند؛ ﴿٤٣﴾ آنها که به خدا

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَاللَّهُ

و روز جزا ایمان دارند، هیچ گاه برای ترک جهاد در راه خدا با اموال و جانهایشان، از تو اجازه نمی گیرند؛ و خداوند

عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿٤٤﴾ إِنَّمَا يَسْتَعِذُّكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَ

پرهیزگاران را می شناسد. ﴿٤٤﴾ تنها کسانی از تو اجازه «بندگی» می گیرند که به خدا و روز جزا ایمان ندارند.

أَرْتَابَتْ قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ

و دلهایشان با شک و تردید آمیخته است؛ آنها در تردید خود سرگردانند. ﴿٤٥﴾ اگر آنها ارادت می کنند، «اراده داشتند که به سوی میدان جهاد» خارج شوند،

لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ انْبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ

وسپهائی برای آن فراهم می ساختند؛ ولی خدا از حرکت آنها کراهت داشت؛ از این رو «توقیف» را از آنان سلب کرد، «آنها را در جهاد» بازداشت؛ و به آنان گفته شد:

الْقَاعِدِينَ ﴿٤٦﴾ لَوْ خَرَجُوا فِئَكُم مَّا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَا أُضْعَعُوا خِلَالَكُمْ

با «قاعده»، «کودکان و پیران و بیماران» بنشینید. ﴿٤٦﴾ اگر آنها همراه شما به سوی میدان جهاد» خارج می شدند، جز اضطراب و تردید، چیزی بر شما نمی افزودند؛

يَبْغُونَكُمْ بِالْفِتْنَةِ وَفِيكُمْ سَمَّاعُونَ لَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾

و سرعت در بین شما به فتنه انگیزی می برداختند؛ و در میان شما، افرادی است؛ هستند که به سخنان آنها کاملاً گوش فرا می دهند؛ و خداوند، ظالمان را می شناسد. ﴿٤٧﴾

لَقَدْ ابْتَغُوا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ حَتَّىٰ جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ

آنها پیش از این (بیر) در پی فتنه انگیزی بودند، و کارها را بر تو دگرگون ساختند (و به هر ریخته) تا آنکه حق فرا رسید، و

أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَرِهُونَ ﴿٤٨﴾ وَمِنْهُمْ مَن يَقُولُ أُنْذِنَ لِي وَلَا نَفْتِنِي إِلَّا

فرمان خدا آشکار گشت (و پیروز شد)، در حالی که آنها کراهت داشتند. * بعضی از آنها می گویند: «به ما اجازه ده (ت) در جهاد شرکت کنی»، و ما را به گناه نیفتان!

فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوا وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٤٩﴾

آگاه باشید آنها (بم) استون در گناه سقوط کرده اند؛ و جهنم، کافران را احاطه کرده است! * هرگاه

تُصِيبَكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَإِن تُصِيبَكَ مُصِيبَةٌ يُّقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا

نیکی به تو رسد، آنها را ناراحت می کند؛ و اگر مصیبتی به تو رسد، می گویند: «ما تصمیم خود را از پیش گرفته ایم.»

أَمْرًا مِنْ قَبْلُ وَيَتَوَلَّوْا وَهُمْ فَرِحُونَ ﴿٥٠﴾ قُلْ لَن يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ

و باز می گردند در حالی که خوشحالند! * بگو: «هیچ حادثه ای برای ما رخ نمی دهد، مگر آنچه

اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ

خداوند برای ما نوشته و مقرّر داشته است؛ او مولا (و سرپرست) ماست؛ و مومنان باید تنها بر خدا توکل کنند» * بگو: «آیا دربار ما،

بِنَا إِلَّا أَحَدَى الْحُسَيْنِيِّنَ وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَن يُصِيبَكُمْ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِّن

جز یکی از دو نیکی را انتظار دارید؟! * (و پیروزی یا شکست) ولی ما انتظار داریم که خداوند، عذابی از سوی خودش (در این جهان) به شما برساند.

عِنْدِهِ ۖ أَوْ يَأْتِيَنَا فَنَرَبْصُوا إِنَّا مَعَكُمْ مُتَرَبِّصُونَ ﴿٥٢﴾ قُلْ أَنْفِقُوا

با (در این جهان) به دست ما (جارت خرید) اکنون که چنین است، شما انتظار بکشید، ما هم با شما انتظار می کشیم» * بگو: «اتفاق کنید؛

طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَن يُنْقَبَلَ مِنْكُمْ إِنَّا كُنْتُمْ قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَا

خواه از روی میل باشد یا اکراه، هرگز از شما پذیرفته نمی شود؛ چرا که شما قوم فاسق بودید» * هیچ چیز

مَنْعَهُمْ أَن تَقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۗ وَلَا يَأْتُونَ

مانع قبول انفاقهای آنها نشد، جز اینکه آنها به خدا و پیامبرش کافر شدند، و

الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَىٰ وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَرِهُونَ ﴿٥٤﴾

نماز (ب) نمی آورند (جز) با کسالت، و انفاق نمی کنند مگر با کراهت! *

فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

و هزنی اموال و اولاد آنها، تو را در شکستی فرو نبرد؛ خدا می خواهد آنان را بوسیله آن، در زندگی دنیا عذاب کند.

وَتَرْهَقَ أَنْفُسَهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنْكُمْ وَمَا هُمْ

و در حال کفر بمیرند؛ آنها به خدا سوگند می خورند که از شما هستند، در حالی که از شما نیستند؛

مِنْكُمْ وَلَكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْرُقُونَ ﴿٥٦﴾ لَوْ يَجِدُونَ مَلْجَأًا أَوْ مَغْرَبَاتٍ أَوْ

ولی آنها گروهی هستند که می ترسند (دروغ می گویند)؛ اگر پناهگاه یا غارها یا راهی در زیر زمین بیابند، به سوی آن

مُدْخَلًا لَوْلَا إِلَهِهِ وَهُمْ يَجْمَحُونَ ﴿٥٧﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَلْمِزُكَ فِي الصَّدَقَاتِ فَإِنْ أُعْطُوا

حرکت می کنند، و با سرعت و شتاب فرار می کنند؛ و در میان آنها کسانی هستند که در (سب) غنایم به تو خرده می گیرند؛ اگر از آن (سب) سهمی به آنها داده شود،

مِنْهَا رَضُوا وَإِنْ لَمْ يُعْطُوا مِنْهَا إِذَا هُمْ يَسْخَطُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا

راضی می شوند؛ و اگر داده نشود، خشم می گیرند؛ «خدا حق آنها باشد یا نه»؛ در حالی که اگر به آنچه خدا و پیامبرش

ءَاتَاهُمْ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ سَيُؤْتِينَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ

به آنان داده راضی باشند، و بگویند: خداوند برای ما کافی است؛ و بزودی خدا و رسولش، از فضل خود به ما می بخشد؛

إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ ﴿٥٩﴾ إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَمِلِينَ

ما تنها رضای او را می طلبیم؛ برای آنها بهتر است؛ زکاتها مخصوص فقرا و مسکین و کارکنانی است که برای (جمع آوری) آن زحمت می کنند،

عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ فُلُوقِهِمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغَرَمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَابْنِ السَّبِيلِ

و کسانی که برای جلب محبتشان اقدام می شود، و برای (رزی) بردگان، و برای (بهدکاران)، و در راه (تعمیر) ابنی خدا، و واماندگان در راه؛

فَرِيضَةً مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦٠﴾ وَمِنْهُمْ الَّذِينَ يُؤْذُونَ النَّبِيَّ

ایمن، یک فریضه (سپه) الهی است؛ و خداوند دانا و حکیم است؛ از آنها کسانی هستند که پیامبر را آزار می دهند

وَيَقُولُونَ هُوَ أذنُ قُلٍّ أذنُ خَيْرٍ لَكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ وَ

و می گویند: «او آدم خوش باوری است» بگو: «خوش باور بودن او به نفع شماست؛ (در بنیاد) او به خدا ایمان دارد؛ و (بنیاد) مومنان را تصدیق می کند؛ و

رَحْمَةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦١﴾

رحمت است برای کسانی از شما که ایمان آورده اند؛ و آنها که رسول خدا را آزار می دهند، عذاب دردناکی دارند؛

يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيَرْضَوْكُمْ وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَقُّ أَنْ يُرْضَوْهُ إِنْ كَانُوا

آنها برای شما به خدا سوگند یاد می‌کنند. تا شما را راضی سازند؛ در حالی که شایسته‌تر این است که خدا و رسولش را راضی کنند. اگر

مُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَن يُحَادِدِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ

ایمان دارند؟ آیا نمی‌دانستند هر کس با خدا و رسولش دشمنی کند، برای او آتش دوزخ است؛

خَلِدَ فِيهَا ذَلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ ﴿٦٣﴾ يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ تَنْزَلَ

جاودانه در آن می‌ماند؟! این، همان رسوایی بزرگ است؛ منافقان از آن بیم دارند که سوره‌ای برسد آنان نازل گردد.

عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ قُلْ أَسْتَهْزِئُ وَإِنَّ اللَّهَ مَخْرِجُ مَا تَحْذَرُونَ

و به آنها از اسرار درون قلبشان خبر دهد. بگو: «استهزا کنید! خداوند، آنچه را از آن بیم دارید، آشکار می‌سازد»

﴿٦٤﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَ

و اگر از آنها بپرسی: «چرا این اسمی خلاف واقع نامیده‌ام»، می‌گویند: «ما بازی و شوخی می‌کردیم» بگو: «آیا خدا و

عَايِنْتَهُ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ ﴿٦٥﴾ لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ

آیات او و پیامبرش را مسخره می‌کردید؟! بگو: «عذر خواهی نکنید (که بیوه است) چرا که شما پس از ایمان آوردن، کافر شدید»

إِن نَّعَفُ عَنْ طَآئِفَةٍ مِّنْكُمْ تُعَذِّبُ طَآئِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿٦٦﴾

اگر گروهی از شما را ببخشد (بجهت) مورد عفو قرار دهیم، گروه دیگری را عذاب خواهیم کرد؛ زیرا مجرم بودند»

الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُمْ مِّنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمُنْكَرِ وَيَنْهَوْنَ

مردان منافق و زنان منافق، همه از یک گروهند؛ آنها امر به منکر و نهی

عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ

از معروف می‌کنند؛ دستهایشان را در تنگ می‌بندند؛ خدا را فراموش کردند، و خدا (بیرا) آنها را فراموش کرد، و رحمتش را از آنها قطع نمود؛ به یقین، منافقان

هُمُ الْفٰسِقُونَ ﴿٦٧﴾ وَعَدَّ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْكُفَّارَ

همان فاسقانند؛ خداوند همه مردان و زنان منافق و کفار، وعده آتش دوزخ داده؛

نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا هِيَ حَسْبُهُمْ وَلَعْنَةُ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٦٨﴾

جاودانه در آن خواهند ماند - همان برای آنها کافی است - و خدا آنها را از رحمت خود دور ساخته؛ و عذاب همیشگی برای آنهاست»

كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَ أَكْثَرَ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا

بنا مثلن، همانند کسانی هستید که قبل از شما بودند (و راه نالی پیوسته) بلکه آنها از شما نیرومندتر، و اموال و فرزندانشان بیشتر بودا

فَأَسْتَمْتَعُوا بِخَلْقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ بِخَلْقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ

آنها از بهره خود در سواست همی در راه گناه و عیب استفاده کردند؛ شما نیز از بهره خود، در این راه استفاده کردید،

بِخَلْقِهِمْ وَخَضْتُمْ كَالَّذِي خَاضُوا أُولَئِكَ حَاطَتِ أَعْمَلُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَ

همان گونه که آنها استفاده کردند؛ شما در گناه و استهزای مؤمنان فرو رفتید، همان گونه که آنها فرو رفتند؛ (در سرانجام) اعمالشان در دنیا و

الْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ

آخرت ناپدید شد؛ و آنها همان زیانکارانند! آیا خبر کسانی که پیش از آنها بودند، به آنان نرسیده است!

قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَةَ

قوم نوح، و عاد، و ثمود، و قوم ابراهیم، و اصحاب مدین، و شهرهای زیر و رو شده، - قوم لوط؛

أَنَّهُمْ رُسُلُهُمْ يَلْبِغُونَ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ

پیامبرانیشان دلایل روشن برای آنان آوردند، (در سببند) خداوند به آنها ستم نکرد، اما خودشان

يَظْلِمُونَ ﴿٧٠﴾ وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ

بسر خویشان ستم می کردند! مردان و زنان باایمان، ولی در برابر یکدیگرند؛ امر به معروف،

وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ

و نهی از منکر می کنند؛ نماز را برپا می دارند؛ و زکات را می پردازند؛ و خدا

وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾ وَعَدَّ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ

و رسولش را اطاعت می کنند؛ بزرودی خدا آنان را مورد رحمت خویش قرار می دهد؛ خداوند توانا و حکیم است! خداوند به مردان

وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَمَسْكِنٍ طَيِّبَةٍ

و زنان باایمان، باغهایی از بهشت وعده داده که نهرها از زیر درختانش جاری است؛ جاودانه در آن خواهند ماند؛ و مسکن های پاکیزه ای

فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ أَكْبَرُ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٧٢﴾

در بهشت های جاودان (نعمت آنها ساعته) و اعشود، رضای خدا، در همه اینها برتر است؛ و پیروزی بزرگ، همین است!

يَأْتِيهَا النَّبِيُّ جَهْدَ الْكُفَّارِ وَالْمُنَافِقِينَ وَأَغْلَظَ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَ

ای پیامبر با کافران و منافقان جهاد کن. و بر آنها سخت بگیرا جایگاهشان جهنم است؛ و

بِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٧٣﴾ يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا

چه بد سرنوشتی است! به خدا سوگند می‌خورند که در غیب پیامبر سخنان نادرست نگفته‌اند؛ در حالی که قطعاً سخنان کفرآمیز گفته‌اند؛

بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ وَهُمْ أَيْمَانُ الْمَنَافِقِ أَوْ مَا نَقَمُوا إِلَّا أَنْ أَغْنَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ مِنْ

و پس از اسلام آوردنشان، کافر شده‌اند؛ و تصمیم به در خطرناکی گرفتند، که به آن نرسیدند. آنها فقط از این انتقام می‌گیرند که خداوند و رسولش، آنان را به

فَضْلِهِ فَإِنْ يَتُوبُوا يَكُ خَيْرًا لَّهُمْ وَإِنْ يَتَوَلَّوْا يُعَذِّبْهُمْ اللَّهُ عَذَابًا أَلِيمًا فِي الدُّنْيَا

فضل تو را، خود، بی‌نیاز ساختند (با این حال، اگر توبه کنند، برای آنها بهتر است؛ و اگر روی گردانند، خداوند آنها را در دنیا و آخرت، به مجازات دردناکی کیفر

وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٧٤﴾ وَمِنْهُمْ مَن عَاهَدَ اللَّهُ

خواهد داد، و در سراسر زمین، نه ولی و حامی دارند، و نه یاور؛ بعضی از آنها با خدا پیمان بسته بودند که:

لَيْسَ بَأْتِنَا مِنْ فَضْلِهِ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُونَنَّ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا آتَتْهُمْ

ماگر خداوند ما را از فضل خود روزی دهد، قطعاً صدقه خواهیم داد؛ و از صالحان (و نیکان) خواهیم بود؛ اما هنگامی که خدا از فضل خود به آنها بخشید،

مِنْ فَضْلِهِ بَخِلُوا بِهِ وَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٧٦﴾ فَأَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى

بخل ورزیدند و سرپیچی کردند و روی برتافتند؛ این عمل، نفاق را، تا

يَوْمٍ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿٧٧﴾ أَلَمْ

روزی که خدا را ملاقات کنند، در دلهاشان برقرار ساخت، این بغاوت آن است که از پیمان الهی تخلف جستند؛ و بغاوت آن است که دروغ می‌گفتند. آیا

يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ وَأَنَّ اللَّهَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ ﴿٧٨﴾

نمی‌دانستند که خداوند، اسرار و سخنان درگوشی آنها را می‌داند؛ و خداوند دانای همه غیبها (و امور پنهانی) است؟!*

الَّذِينَ يَلْمِزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فِي الصَّدَقَاتِ وَ

آنهایی که از سומنان اطاعت‌کنار، در صدقاتشان بیجویی می‌کنند، و

الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللَّهُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٩﴾

کسانی را که برای تلاش جز به مقدار توانایی خود دسترسی ندارند، مسخره می‌نمایند، خدا آنها را مسخره می‌کند؛ (و تندر آنها را می‌دمد؛ و برای آنها عذاب دردناکی است) *

أَسْتَغْفِرَ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرَ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرَ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ

چه برای آنها استغفار کنی، و چه نکنی، احلی اگر هفتاد بار برای آنها استغفار کنی، هرگز خدا آنها را نمی آمرزد!

يَأْتِيهِمْ كَفْرًا بِلِلَّهِ وَرَسُولِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٨٠﴾ فَرِحَ

چرا که خدا و پیامبرش را انکار کردند؛ و خداوند جمعیت فاسقان را هدایت نمی کند! * تخلف جویان * جنگ سوزا

الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خَلَفَ رَسُولَ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ

از مخالفت با رسول خدا غوشحال شدند؛ و کراهت داشتند که با اموال و جانهای خود،

فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ ﴿٨١﴾

در راه خدا جهاد کنند؛ و گفتند: «در این گرما، به سوی میدان حرکت نکنید» به این بگو: «آتش دوزخ از این هم گرمتر است» اگر می دانستند!

فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا كَثِيرًا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى

از این رو آنها باید کمتر بخندند و بسیار بگرینند؛ چرا که آتش جهنم در انتظارشان است! این، جزای کارهایی است که انجام می دادند! * هرگاه خداوند تو را به سوی

طَائِفَةٍ مِنْهُمْ فَاسْتَأْذِنُواكَ لِلْخُرُوجِ فَقُلْ لَنْ مَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَنْ يُقَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا

گروهی از آنان بازگرداند، و از تو اجازه خروج به سوی میدان بخواهند، بگو: «هیچ گاه با من خارج نخواهید شد! و هرگز همراه من، با دشمنی نخواهید جنگید!

إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا مَعَ الْخَلِيفِينَ ﴿٨٣﴾ وَلَا تَصَلِّ عَلَى أَحَدٍ

شما نخستین بار به کناره گیری راضی شدید، اکنون نیز با متخلفان بمانید! * هرگز بر مرده هیچ یک از آنان، نماز نخوان!

مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِمْ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ

و بر کنار قبرش، برای دعا و شب سرزنی، نایست! چرا که آنها به خدا و رسولش کافر شدند؛ و در حالی که فاسق بودند از دنیا رفتند!

﴿٨٤﴾ وَلَا تَعْجَبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ

* مبادا اموال و فرزندانشان، مایه شگفتی تو گردد! این برای آنهاست نیست؛ بلکه، خدا می خواهد آنها را به این وسیله در دنیا عذاب کند، و

أَنْفُسَهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٨٥﴾ وَإِذَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ أَنْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَجَاهِدُوا

جانشان برآید در حالی که کافرنند، * و هنگامی که سوره ای نازل شود، تو به آن دست بردار؛ که: «به خدا ایمان بیاورید! و همراه پیامبرش جهاد کنید!»

مَعَ رَسُولِهِ اسْتَأْذِنَكَ أُولَ الطَّوْلِ مِنْهُمْ وَقَالُوا ذَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿٨٦﴾

افرادی از آنها [گروه منافقان] که توانایی دارند، از تو اجازه می خواهند و می گویند: «بگذار ما با قاعدین [آنها که از جهاد معاند] باشیم»!

رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٨٧﴾

«ری» آنها راضی شدند که با متخلفان باشند؛ و بر دل‌هایشان مهر نهاده شده؛ از این رو بسیاری نمی‌فهمند»

لَكِنَّ الرُّسُولَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ جَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَئِكَ لَهُمُ

ولی پیامبر و کسانی که با او ایمان آوردند، با اموال و جان‌هایشان جهاد کردند؛ و همه نیکی‌ها برای آنهاست؛

لَهُمُ الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨٨﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا

و آنها همان رستگارانند» خداوند برای آنها باغهایی از بهشت فراهم ساخته که نهرها از زیر درختانش جاری است؛

الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٨٩﴾ وَجَاءَ الْمُعَذَّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ

جاودانه در آن خواهند بود؛ و این است رستگاری (و پیروزی) بزرگ» و عذر آوردندگان از اعراب بادیه‌نشین، (نزد تو) آمدند

لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ

که به آنها اجازه (عدم شرکت در جهاد) داده شود؛ و آنها که به خدا و پیامبرش دروغ گفتند، در غنای خود نشستند؛ بزودی به کسانی از آنها که مخالفت کردند (و مسزور نبودند)،

عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٠﴾ لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ

عذاب دردناکی خواهد رسید» بر ضعیفان و بیماران و آنها که وسیله‌ای برای انفاق (در راه جهاد) ندارند،

مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَ

ایرادی نیست (که در جهاد شرکت نبرند) هرگاه برای خدا و رسولش خیرخواهی کنند؛ و آنچه در توان دارند، مشابه نمایند؛ بر نیکوکاران راه مواخذه نیست؛ و

اللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩١﴾ وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا اتَّوَكَّلْتَ لِيُحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أُحِـدُّ

خداوند آمرزنده و مهربان است» و (بسیر) ایرادی نیست بر آنها که وقتی نزد تو آمدند که آنان را بر مرکبی (برای جهاد) سوار کنی، گفتی:

مَا أَحْمَلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا

مرکبی که شما را بر آن سوار کنم، ندارم» (از نزد تو) بازگشتند در حالی که چشمانشان از اندوه اشکبار بود؛ زیرا چیزی نداشتند که در راه خدا

يُنْفِقُونَ ﴿٩٢﴾ ﴿٩٣﴾ إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَسْتَعِذُّونَكَ وَهُمْ أَغْنِيَاءُ

انفاق کنند (و با آن به جهاد بروند)» راه مواخذه تنها به روی کسانی باز است که از تو اجازه می‌خواهند در حالی که توانگرند؛ در امکنات کسی برای جهاد ندارند؛

رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٩٣﴾

آنها راضی شدند که با متخلفان [- زنان و کودکان و بیماران] بمانند؛ و خداوند بر دل‌هایشان مهر نهاده؛ به همین جهت چیزی نمی‌دانند»

يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ قُلْ لَا تَعْتَذِرُونَ لَكُمْ قَدْ تَبَّأْنَا

هنگامی که به سوی آنها (باز) جهاد بفرستیم بازگردید، از شما عذر خواهی می‌کنند؛ بگو: «عذر خواهی نکنید، ما هرگز اسیر شما را باور نخواهیم کرد؛ چرا که

اللَّهُ مِنْ أَخْبَارِكُمْ وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَمَنْ تَرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ

خدا ما را از اخبارتان آگاه ساخته؛ و خدا و رسولش، اعمال شما را می‌بینند؛ سپس به سوی کسی که دانای پنهان و آشکار است

الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾ سَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ

بازگشت داده می‌شود؛ و او شما را به آنچه انجام می‌دادید، آگاه می‌کند (و جز می‌دهد)؛ هنگامی که به سوی آنان بازگردید، برای شما

إِذَا أَنْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لَتُعَرِّضُوا عَنْهُمْ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ إِنَّهُمْ رَجِسٌ وَمَا وَنَهُمْ جَهَنَّمُ

به خدا سوگند یاد می‌کنند، تا از آنها اعراض (و سرف نظر) کنید؛ از آنها اعراض کنید (و روی بگردانید)؛ چرا که پلیدند و جایگاهشان دوزخ است،

جَزَاءُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٥﴾ يَحْلِفُونَ لَكُمْ لِتَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِن

به کیفر اعمالی که انجام می‌دادند. برای شما قسم یاد می‌کنند تا از آنها راضی شوید؛ اگر

تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿١٦﴾ الْأَعْرَابُ أَشَدُّ

شما از آنها راضی شوید، خداوند (بهر) از جمعیت فاسقان راضی نخواهد شد؛ باده نشینان عرب،

كُفْرًا وَنِفَاقًا وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ

کفر و نفاقشان شدیدتر است؛ و به ناگاه از حدود و احکامی که خدا بر پیامبرش نازل کرده، سزاوارترند؛ و خداوند دانای

حَكِيمٌ ﴿١٧﴾ وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَن يَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ مَغْرَمًا وَيَتَرَبَّصُّ بِكُمُ الدَّوَابِرَ

و حکیم است؛ (گروهی از) اعراب باده نشین، چیزی را که در راه خدا انفاق می‌کنند، فرامت محسوب می‌دارند. و انتظار حوادث دردناکی برای شما می‌کشند؛

عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوِّءِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٨﴾ وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَن يُؤْمِنُ

حوادث دردناک برای خود آنهاست؛ و خداوند شنوا و داناست؛ (بهر) از عربهای باده نشین،

بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ قُرْبًا إِلَىٰ اللَّهِ وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ

به خدا و روز رستاخیز ایمان دارند؛ و آنچه را انفاق می‌کنند، مایه تقرب به خدا، و دعای پیامبر می‌دانند؛

أَلَّا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ سَيُدْخِلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩﴾

آگاه باشید اینها مایه تقرب آنهاست؛ خداوند بزودی آنان را در رحمت خود وارد خواهد ساخت؛ به یقین، خداوند آمرزنده و مهربان است؛

وَالسَّيْقُوتِ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ

بیشگامان نخستین از مهاجرین و انصار، و کسانی که به نیکی از آنها پیروی کردند.

رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ

خداوند از آنها خشنود گشت، و آنها را از او خشنود شدند؛ و باغبانانی از بهشت برای آنان فراهم ساخته، که نهراها از زیر درختانش جاری است؛

خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾ وَمَنْ حَوْلَكُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ مُنْفِقُونَ

جاودانه در آن خواهند ماند؛ و این است پیروزی بزرگ! و از میان اعراب پادیه نشین که اطراف شما هستند، جمعی منافقند؛

وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى النِّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ سَنُعَذِّبُهُمْ مَرَّتَيْنِ

و از اهل مدینه گروهی سخت به نفاق پای بندند، تو آنها را نمی شناسی، ولی ما آنها را می شناسیم. بزودی آنها را دو بار مجازات می کنیم (مجازاتی در دنیا و مجازاتی بهشتگاه سرگشته)؛

ثُمَّ يَرُدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴿١٠١﴾ وَآخِرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا

سپس به سوی مجازات بزرگی (در بهشت) فرستاده می شوند. و گروهی دیگر، به گناهان خود اعتراف کردند؛ و کار خوب و بد را

صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا عَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنْ اللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٠٢﴾ خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ

به هم آمیختند؛ امید می رود که خداوند توبه آنها را بپذیرد؛ به یقین، خداوند آمرزنده و مهربان است! از اموال آنها صدقه ای (بینان زنت) بگیر،

صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ

تا بوسیله آن، آنها را پاک سازی و پرورش دهی! و به متکلم بر من زنت، به آنها دعا کن؛ که دعای تو، مایه آرامش آنهاست؛ و خداوند شنوا

عَلِيمٌ ﴿١٠٣﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَأَنَّ

داناست! آیا نمی دانستند که فقط خداوند توبه را از بندگانش می پذیرد، و صدقات را می گیرد، و

اللَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ وَقُلْ أَعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ

خداوند توبه پذیر و مهربان است! بگو: «عمل کنید! خداوند و فرستاده او و مومنان، اعمال شما را می بینند؛ و

سَرُدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ وَآخِرُونَ

بزودی، به سوی دانای نهایان و آشکار، بازگردانده می شوید؛ و شما را به آنچه عمل می کردید، خبر می دهد؛ و گروهی دیگر،

مَرْجُونَ لِأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠٦﴾

به فرمان خدا و گذار شده اند (مترجمان به عمتن)؛ یا آنها را مجازات می کند، و یا توبه آنان را می پذیرد. در هر مورد که شایسته باشد؛ و خداوند دانای و حکیم است! و

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفَرُّقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ وَإِزْوَادًا

(برومی دیگر در آنجا کسانی هستند که مسجدی ساختند برای زیان رساندن به مسلمانان، و تفرقه افکنی میان مومنان، و کمینگاه

لِمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ قَبْلُ وَلَيَحْلِفُنَّ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ يُشْهَدُ

برای کسی که از پیش با خدا و پیامبرش مبارزه کرده بود؛ آنها سوگند یاد می‌کنند که: «جز نیکی (و عسست)، نظری نداشته‌ایم! اما خداوند گواهی می‌دهد

إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٠٧﴾ لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا الْمَسْجِدُ أُتِّسَ عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ

که آنها دروغگو هستند! هرگز در آن مسجد به عبادت نایست! آن مسجدی که از روز نخست بر پایه تقوا بنا شده،

أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَّطَّهَرُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ

شایسته‌تر است که در آن به عبادت بایستی؛ در آن مردانی هستند که دوست می‌دارند پاکیزه باشند؛ و خداوند پاکیزگان را دوست دارد!

﴿١٠٨﴾ أَفَمَنْ أَتَسَسَ بُنِيكُنْهُ عَلَى تَقْوَىٰ مِنْ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَمْ مَنْ أَتَسَسَ

آیا کسی که شالوده آن را بر تقوای الهی و خشنودی او بنا کرده بهتر است، یا کسی که اساس آن را

بُنِيكُنْهُ عَلَى شَفَا جُرْفٍ هَاكِ فَانْهَارَ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ

بر کنار پرتگاه مستی بنا نموده که ناگهان در آتش دوزخ فرو می‌ریزد؟! و خداوند گروه مستمکران را

الظَّالِمِينَ ﴿١٠٩﴾ لَا يَزَالُ بُنِيَتْهُمْ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِي قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ

عبادت نمی‌کند! این بنایی را که آنها ساختند، همواره بصورت یک وسیله شک و تردید، در دل‌هایشان باقی می‌ماند؛ مگر اینکه

قُلُوبَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١١٠﴾ إِنْ اللَّهُ أَشْرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ

دل‌هایشان پاره پاره شود؛ و خداوند دانا و حکیم است! خداوند از مومنان، جانها و اموالشان را خریداری کرده،

وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةُ يُقْتَلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ

که در برابرش بهشت برای آنان باشد؛ به این گونه که در راه خدا بیکار می‌کنند، می‌کشند و کشته می‌شوند؛

وَعَدًّا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ

این وعده حقی است بر او، که در تورات و انجیل و قرآن ذکر فرموده؛ و چه کسی از خدا به عهدش وفادارتر است؟!

مَنْ اللَّهُ فَاسْتَبْشِرُوا بِيَعْتِكُمْ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١١﴾

اکنون بشارت باد بر شما، به داد و ستدی که با خدا کرده‌اید؛ و این است آن پیروزی بزرگ!

التَّائِبُونَ الْعَابِدُونَ الْحَامِدُونَ السَّاجِدُونَ الرَّاكِعُونَ

توبه کنندگان، عبادتکاران، سپاسگویان، ساجدکنندگان، رکوعکنندگان.

السَّاجِدُونَ الْأَمْرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّكَاهُونَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ

ساجده‌آوران، امران به معروف، نهی‌کنندگان از منکر، و

الْحَافِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾ مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ

حافظان حدود در راه خدا، بشارت ده به «بچنین مومنان!» برای پیامبر و مومنان، شایسته نبود

يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ

که برای مشرکان «در خداوند طلب آموزش کنند، هر چند از نزدیکانشان باشند» (ان‌ها) پس از آنکه بر آنها روشن شد که این گروه،

أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١١٣﴾ وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأبيه إِلَّا عَن

اهل دوزخ‌نند! و استغفار ابراهیم برای پدرش [عموش آزر]، فقط بخاطر

مَوْعِدَةٍ وَعَدَهَا إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ

وعدم‌ای بود که به او داده بود؛ اما هنگامی که برای او روشن شد که وی دشمن خداست، از او بی‌زاری جست؛ به یقین، ابراهیم مهربان و بردبار بود

﴿١١٤﴾ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ هَدَاهُمْ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُمْ مَا يَتَّقُونَ

چنان نیست که خداوند قومی را، پس از آنکه آنها را هدایت کرد گمراه در مجازات کند؛ مگر آنکه اموری را که باید از آن بپرهیزند، برای آنان بیان نماید (و آنها

إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَ

مخلقت کننده؛ زیرا خداوند به هر چیزی داناست؛ حکومت آسمانها و زمین تنها از آن خداست؛ زنده می‌کند و می‌میراند؛ و

مَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١١٦﴾ لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَ

جز خدا، ولی و یاورى ندارید! مسلماً خداوند رحمت خود را شامل حال پیامبر و

الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ

مهاجران و انصار، که در زمان عسرت و شدت «در جنگ نبوی» از او پیروی کردند، نمود؛ بعد از آنکه نزدیک بود

يَزِيغَ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِّنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٧﴾

دل‌های گروهی از آنها، از حق منحرف شود (و از میان جنگ بازماند)؛ سپس خدا توبه آنها را پذیرفت، که او نسبت به آنان مهربان و رحیم است!

وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خُلِفُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ

و (عجمین) آن سه نفر که «در شرکت در جنگ نبوک» تَخَلَّفُ جَسْتَنَدَه، (در مسلمانان با آنان قطع رابطه نمودند) تا آن حدّ که زمین با همه وسعتش بر آنها تنگ شد؛

عَلَيْهِمْ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَنْ لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا

احسب در وجود خویش، جایی برای خود نمی یافتند؛ (به دانستند پناهگاهی از خدا جز به سوی او نیست؛ سپس خدا رحمتش را شامل حال آنها نمود، (و به آنان

إِنَّ اللَّهَ هُوَ النَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ

توبه را) تا توبه کنند؛ خداوند بسیار توبه پذیر و مهربان است؛ ای کسانی که ایمان آورده اید! از مخالفت فرمان خدا بپرهیزید، و با

الصَّادِقِينَ ﴿١١٩﴾ مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَن

صادقان باشید؛ سزاوار نیست که اهل مدینه، و بادیه نشینانی که اطراف آنها هستند، از رسول خدا تَخَلَّفُ جَویند؛

رَسُولِ اللَّهِ وَلَا يَرْعَبُوا بِأَنْفُسِهِمْ عَن نَّفْسِهِ ؕ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَلَا

و برای حفظ جان خویش، از جان او چشم بپوشند! این بخاطر آن است که هیچ تشنگی و

نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطْئُونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَ

خستگی، و گرسنگی در راه خدا به آنها نمی رسد و هیچ گامی که موجب خشم کافران می شود بر نمی دارند، و

لَا يَنَالُونَ مِنَ عَدُوِّ نِيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُم بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ

شرفی از دشمن نمی خورند، مگر اینکه بخاطر آن، عمل صالحی برای آنها نوشته می شود؛ زیرا خداوند

أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا يَنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ

پاداش نیکوکاران را تباه نمی کند؛ و هیچ مال کوچک یا بزرگی را در این راه اتفاق نمی کنند، و هیچ سرزمینی را (به سوی میان جهاد و با در بازگشته) نمی پیمایند،

وَأَدْيَا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢١﴾ وَ

مگر اینکه برای آنها نوشته می شود؛ تا خداوند آن را بعنوان بهترین اعمالشان، پاداش دهد؛ و

مَا كَانَتِ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَآفَّةً ؕ فَلَوْلَا نَفَرْنَا مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَائِفَةٌ

شایسته نیست مومنان همگی (به سوی میان جهاد) کوچ کنند؛ چرا از هر گروهی از آنان، طایفه ای کوچ نمی کند (و طایفه ای در سینه بماند،

لِيَنْفِقَهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿١٢٢﴾

تا درین (دانشگاه) آگاهی یابند و به هنگام بازگشت به سوی قوم خود، آنها را بیم دهند؟! شاید «در مخالفت فرمان پروردگار» بترسند، و خودداری کنند؛

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَبْلُ وَالَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَلِيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً

ای کسانی که ایمان آورده‌اید با کافرانی که به شما نزدیکترند، پیکار کنید؛ آنها باید در شما شدت و خشونت (و ستم) احساس کنند:

وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿۱۲۳﴾ وَإِذَا مَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ فَمِنْهُمْ مَن يَقُولُ آيَاتُكُمْ

و بدانید خداوند با پرهیزگاران است! و هنگامی که سوره‌ای نازل می‌شود، بعضی از آنان به معین می‌گویند:

زَادَتْهُ هَذِهِ ءَايَاتُنَا فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فزَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿۱۲۴﴾ وَأَمَّا

این سوره، ایمان کدام یک از شما را افزون ساخت؟! به آنها بگو: اما کسانی که ایمان آورده‌اند، بر ایمانشان افزوده؛ و آنها به نیت رحمت‌های خوشحالند. و اما

الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ وَ مَا تَوَّأَوْا وَهُمْ

آنها که در دلهایشان بیماری است، پلیدی بر پلیدیشان افزوده؛ و از دنیا رفتند در حالی که

كَافِرُونَ ﴿۱۲۵﴾ أُولَٰئِكَ يَرْوُونَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ

کافر بودند. آیا آنها نمی‌بینند که در هر سال، یک یا دو بار آزمایش می‌شوند؟!؟

ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿۱۲۶﴾ وَإِذَا مَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ نَّظَرَ بَعْضُهُمْ

باز توبه نمی‌کنند، و متذکر هم نمی‌گردند! و هنگامی که سوره‌ای نازل می‌شود، بعضی از آنها [- منافقان] به یکدیگر نگاه می‌کنند

إِلَىٰ بَعْضِ هَلْ يَرِيكُمْ مِّنْ أَحَدٍ ثُمَّ انصَرَفُوا صَرَفَ اللَّهِ قُلُوبَهُمْ بِأَنَّهُمْ

و می‌گویند: «آیا کسی شما را می‌بیند؟» سپس منحرف می‌شوند (و از حضور پیامبر بیرون می‌روند)؛ خداوند دلهایشان را (از حق) منحرف ساخته؛ چرا که آنها،

قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿۱۲۷﴾ لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ

گروهی هستند که نمی‌فهمند (و سرزنش‌ها) به یقین، رسولی از خود شما به سویتان آمد که رنجهای شما بر او سخت است:

مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۲۸﴾ فَإِن تَوَلَّوْا

و اصرار بر هدایت شما دارد؛ و نسبت به مؤمنان، رئوف و مهربان است! اگر آنها (از حق) روی بگردانند، (عمران سنان)

فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿۱۲۹﴾

بگو: خداوند مرا کفایت می‌کند؛ هیچ معبودی جز او نیست؛ بر او توکل کردم؛ و او صاحب عرش بزرگ است!؟

ترتیب آیات: ۱۰۹
سُورَةُ الْبَنَاتِ
ترتیب آیات: ۱۰۹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الرَّيَّةَ أَيْ آيَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ أَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا أَنْ أَوْحَيْنَا إِلَى رَجُلٍ مِّنْهُمْ

الر. این آیات کتاب استوار و حکمت‌آمیز است! آیا برای مردم، موجب شگفتی بود که به مردی از آنها وحی فرستادیم که:

أَنْ أَنْذِرَ النَّاسَ وَبَشِّرَ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ لَهُمْ قَدَمٌ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ قَالَ الْكٰفِرُونَ

مردم را از موبط‌ها بترسان، و به کسانی که ایمان آورده‌اند بشارت ده که برای آنها، سابقه نیک (و پاداش) نزد پروردگارشان است!؟ نه کافران گفتند:

إِنَّ هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾ إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ

«این مرد، ساحر آشکاری است!» پروردگار شما، خداوندی است که آسمانها و زمین را در شش روز [- شش دوران] آفرید؛ سپس

أَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُدِيرُ الْأُمُورَ مَنْ شَفِيعٌ إِلَّا مَنِ بَعْدَ إِذْنِهِ ؕ ذٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ

بر تخت (مرت) قرار گرفت، و به تدبیر کار جهان پرداخت؛ هیچ شفاعت‌کننده‌ای، جز با اذن او نیست؛ این است خداوند، پروردگار شما!

فَاعْبُدُوهُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا إِنَّهُ يَبْدُوْا

پس او را پرستش کنید! آیا متذکر نمی‌شوید؟! بازگشت همه شما به سوی اوست! خداوند وعده حقی فرموده: او آفرینش را

الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّٰلِحٰتِ بِالْقِسْطِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا

آغاز می‌کند، سپس آن را باز می‌گرداند، تا کسانی را که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند، عدالت جزا دهد؛ و برای کسانی که کافر شدند،

لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ مَّا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٤﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ

نوشیدنی از مایع سوزان است؛ و عذاب‌های دردناک، بخاطر آنکه کفر می‌ورزیدند! او کسی است که

الشَّمْسِ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوْا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ

خورشید را روشنایی، و ماه را نور قرار داد؛ و برای آن منزلگاههایی مقدر کرد، تا عدد سالها و حساب (سوره) را بدانید؛

مَا خَلَقَ اللَّهُ ذٰلِكَ إِلَّا بِالْحَقِّ يُفَصِّلُ الْآيٰتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥﴾ إِنَّ فِيْ أٰخِلَافِ

خداوند این را جز بحق نیافریده؛ او آیات (سوره) را برای گروهی که اهل دانشند، شرح می‌دهد! مسلماً در آمد و شد

اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ لآيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَتَّقُونَ ﴿٦﴾

شب و روز، و آنچه خداوند در آسمانها و زمین آفریده، آیات (نشانه‌ها) است برای گروهی که پرهیزکارند (و مطابق با سوره).

إِنَّ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا وَرَضُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاطْمَأَنَّنُوا بِهَا وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ

آنها که ایمان به ملاقات ما (روز رسالت) ندارند، و به زندگی دنیا خشنود شدند و بر آن تکیه کردند، و آنها که از

آيَاتِنَا غَافِلُونَ ﴿٧﴾ أُولَئِكَ مَا لَهُمْ النَّارُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨﴾ إِنَّ

آیات ما غافلند، * یعنی آنها جایگاهشان آتش است، بخاطر کارهایی که انجام می دادند * (در)

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ بِإِيمَانِهِمْ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ

کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، پروردگارش آنها را در پرتو ایمانشان هدایت می کند؛ از زیر هرمان آنها در باغهای بهشت،

الْأَنْهَارُ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٩﴾ دَعَوْهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ وَ

سهرها جاری است، * گفتار او برای آنها در بهشت این است که: «خداوند! منزهی تو است و تحیت آنها در آنجا: سلام؛ و

ءَاخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾ وَلَوْ يَعْلَمُ اللَّهُ لِلنَّاسِ

آخرین سخنشان این است که: «حمد، مخصوص خدا پروردگار عالمیان است» * اگر همان گونه که مردم در به دست آوردن «خوبی»ها عجله دارند،

الشَّرَّ أَسْتَعْجَلَهُمْ بِالْخَيْرِ لِقْضَىٰ إِلَيْهِمْ أَجَلُهُمْ فَنَذَرُ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ

خداوند در مجازاتشان شتاب می کند، (بزرگی) عمرشان به پایان می رسد (و سعی نبرد می کنند) ولی کسانی را که ایمان به لقای ما ندارند،

لِقَاءَنَا فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١١﴾ وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ الضُّرُّ دَعَانَا لِجَنبِهِ أَوْ

به حال خود رها می کنیم تا در طغیانشان سرگردان شوند * هنگامی که به انسان زیان (درمانی) رسد، ما را «در حال» در حالی که به پهلو خوابیده، یا

قَاعِدًا أَوْ قَائِمًا فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرَّهُ مَرَّكَانَ لَمْ يَدْعُنَا إِلَىٰ ضُرِّ مَسَّهُ كَذَلِكَ

نشسته، یا ایستاده است، می خواند: «اها هنگامی که ناراحتی را از او برطرف ساختیم، چنان می رود که گویی هرگز ما را برای حل مشکلی که به او رسیده بود، نخوانده است»

زَيْنَ لِلْمُتَسْرِفِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا الْقُرُونََ مِنْ قَبْلِكُمْ لَمَّا

این گونه برای اسرافکاران، اعمالشان زینت داده شده است (که زنی این عمل را در سر کنند) * ما امتهای پیش از شما را، هنگامی که ظلم کردند، هلاک نمودیم؛

ظَلَمُوا وَأَوَّجَاءَهُمْ رَسُولُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ

در حالی که پیامبرانشان دلایل روشن برای آنها آوردند، ولی آنها ایمان نیاوردند؛ این گونه گروه مجرمان را کیفر می دهیم؛

﴿١٣﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاكُمْ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ مِنْ بَعْدِهِمْ لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

* سپس شما را جانشینان آنها در روی زمین - پس از ایشان - قرار دادیم؛ تا ببینیم شما چگونه عمل می کنید *

وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا أَتَتْ بِقَرْنٍ إِنْ

و هنگامی که آیات روشن ما بر آنها خوانده می شود، کسانی که ایمان به لقای ما در روز رستاخیز ندارند می گویند: «قرآنی غیر از این بسیار،

غَيْرِ هَذَا أَوْ بَدَّلَهُ قُلْ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَبَدِلَهُ مِنْ تَلْقَائِي نَفْسِي إِنْ اتَّبِعُ إِلَّا مَا

با آن را تبدیل کن! او ایات نعمت بنهار برده، بگو: «من حق ندارم که از پیش خود آن را تغییر دهم؛ فقط از چیزی که بر من وحی می شود، پیروی می کنم»

يُوحَى إِلَيَّ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ

من اگر پروردگارم را نافرمانی کنم، از مجازات روز بزرگ (سخت) می ترسم، بگو: «اگر خدا می خواست،

مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْهِمْ وَلَا أَذْرَبُكُمْ بِهِ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِنْ قَبْلِهِ

من این آیات را بر شما نمی خواندم؛ و (سخت) از آن آگاهتان نمی کرد؛ چه اینکه مدتها پیش از این، در میان شما زندگی نمودم؛ او هرگز ایات نیاردم»

أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ

ایا نمی فهمید؟! چه کسی ستمکارتر است از آن کس که بر خدا دروغ می بندد، یا آیات او را تکذیب می کند؟!

بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْمَجْرِمُونَ ﴿١٧﴾ وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا

سزاوار است مجرمان رستگار نخواهند شد! آنها غیر از خدا، چیزهایی را می پرستند

يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعُونَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتَسُبُّونَ اللَّهَ

که نه به آنان زیان می رساند، و نه سودی می بخشد؛ و می گویند: «اینها شفیعان ما نزد خدا هستند» بگو: «ایا خدا را

بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبَّحْنَهُ، وَقَعَلَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٨﴾

به چیزی خیر می دهید که در آسمانها و زمین سراغ ندارد؟! منزه است او، و برتر است از آن همتایانی که قرار می دهند»

وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ

در انرا، همه مردم امت واحدی بودند؛ سپس اختلاف کردند؛ و اگر فرمانی از طرف پروردگارت (برابر عدم مجازات سریع این) از قبل صادر نشده بود،

رَبِّكَ لَقَضَى بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٩﴾ وَيَقُولُونَ لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ

در میان آنها در آنچه اختلاف داشتند داوری می شد؛ در سپس معجزه به مجازت می رسیدند. می گویند: «چرا معجزه های از پروردگارش بر او نازل نمی شود؟!»

آيَةً مِنْ رَبِّهِ فَقُلْ إِنَّمَا الْغَيْبُ لِلَّهِ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٢٠﴾

بگو: «غیب تنها برای خدا است! شما در انتظار باشید، من هم با شما در انتظارم! شما در انتظار مجازات بهانه جویند، و من هم در انتظار مجازات شما»

وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِنْ بَعْدِ ضَرَاءٍ مَسَّتْهُمْ إِذْ أَلَّهُمْ مَكَرُّ فِئَاءِ آيَاتِنَا قُلِ اللَّهُ أَسْرَعُ

هنگامی که به مردم، پس از ناراحتی که به آنها رسیده است، رحمتی بچشاییم، در آیات ما نیرنگ می‌کنند، و برای آن نوحیهات تاربا می‌کنند؛ بگو: خداوند سر بعتز از شما

مَكَرًا إِنْ رُسُلَنَا يَكْتُوبُونَ مَا تَمْكُرُونَ ﴿٢١﴾ هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّىٰ إِذَا

مکر [چاره جویی] می‌کنند؛ [رسولان] فرشتگان ما آنچه نیرنگ می‌کنید بپوشش می‌نهند؛ او کسی است که شمار البر خشکی و دریا سیر می‌دهد؛ زمانی که

كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ وَجَرَيْنَ بِهِمْ بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَ تَهَا رِيحٌ عَاصِفٌ وَ

در کشتی قرار می‌گیرید، و بادهای موافق آنان را به سوی شما حرکت می‌دهد و خوشحال می‌شوند، ناگهان طوفان شدیدی می‌وزد؛ و

جَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِنْ

امواج از هر سو به سراغ آنها می‌آید؛ و گمان می‌کنند هلاک خواهند شد؛ در آن هنگام، خدا را از روی اخلاص می‌خوانند که:

أَنْجَيْتَنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٢٢﴾ فَلَمَّا أَنْجَاهُمْ إِذَا هُمْ يَبْغُونَ فِي

و اگر ما را از این گرفتاری نجات دهی، حتماً از سپاسگزاران خواهیم بود؛ اما هنگامی که خدا آنها را رهایی بخشید،

الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ بِآيَاتِهَا النَّاسُ إِنَّمَا بَغِيكُم عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ مَتَّعَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ثُمَّ

بسیار به ناحق، در زمین ستم می‌کنند، ای مردم! ستمهای شما، به زیان خود شماست؛ از زندگی دنیا بهره (سریزید)، سپس

إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٣﴾ إِنَّمَا مَثَلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ

بازگشت شما به سوی ماست؛ و ما، شما را به آنچه عمل می‌کردید، خبر می‌دهیم؛ مثل زندگی دنیا، همانند آبی است که

أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ وَالْأَنْعَامُ حَتَّىٰ إِذَا أَخَذَتِ

از آسمان نازل کرده‌ایم؛ که در پی آن، گیاهان (سبزه‌ها) زمین - که مردم و چهارپایان از آن می‌خورند - می‌روید؛ تا زمانی که

الْأَرْضُ زُخْرُفُهَا وَأَزْيِنَتْ وَظَرَ بِأَهْلِهَا أَنَّهُمْ قَدِ رُوتَ عَلَيْهَا أَتَتْهَا أَمْرًا نَالِيًا

زمین، زیبایی خود را یافته و آراسته می‌گردد، و اهل آن مطمئن می‌شوند که می‌توانند از آن بهره‌مند گردند، تا همان فرمان ما، شب هنگام

أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَنْ لَمْ تَغْنَ بِالْأَمْسِ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ

یا در روز، برای عبودان فرا می‌رسد؛ و آنچنان آن را درو می‌کنیم که گویی دیروز هرگز زمین سبز نبوده است؛ این گونه، آیات خود را برای گروهی که

يَنْفَكُرُونَ ﴿٢٤﴾ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَىٰ دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢٥﴾

می‌اندیشند، شرح می‌دهیم؛ و خداوند به سرای صلح و سلامت دعوت می‌کند؛ و هر کس را بخواهد در شایسته بیند، به راه راست هدایت می‌نماید.

﴿۲۵﴾ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ وَلَا يَرْهَقُ وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ

کسانی که نیکی کردند، پاداش نیک و افزون بر آن دارند؛ و تاریکی و ذلت، چهره‌هایشان را نمی‌پوشاند؛ آنها اهل بهشتند.

الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۲۶﴾ وَالَّذِينَ كَسَبُوا السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ سَيِّئَةٍ بِمِثْلِهَا وَتَرْهَقُهُمْ

و جاودانه در آن خواهند ماند. ﴿۲۶﴾ اما کسانی که مرتکب گناهان شدند، جزای بدی به مقدار آن دارند؛ و ذلت و خواری، چهره آن را می‌پوشاند؛

ذِلَّةٌ مَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ كَأَنَّمَا أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطْعًا مِّنَ اللَّيْلِ مُظْلِمًا أُولَٰئِكَ

و هیچ چیز نمی‌تواند آنها را از سزای خدا نجات دهد؛ چنان تاریک است که گویی با پاره‌هایی از شب تاریک، صورت آنها پوشیده شده؛ آنها

أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۲۷﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا

اهل دوزخند؛ و جاودانه در آن خواهند ماند ﴿۲۷﴾ به خاطر بی‌بربری روزی را که همه آنها را جمع می‌کنیم، سپس به مشرکان می‌گوییم: «شما و معبودهایتان

مَا كَانَكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَاءُكُمْ فَزَيَّلْنَا بَيْنَهُمْ وَقَالَ شُرَكَاءُهُمْ مَا كُنْتُمْ إِلَّا نَا نَعْبُدُونَ ﴿۲۸﴾

در جای خودتان باشید ﴿۲۸﴾ حسابان رسیده شده؛ سپس آنها را از هم جدا می‌سازیم. و معبودهایشان (به آنها) می‌گویند: «شما (مشرک) ما را عبادت نمی‌کردید»

فَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ إِن كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ لِغَافِلِينَ ﴿۲۹﴾ هُنَالِكَ

(آنها) در پاسخ می‌گویند: همین پس که خدا میان ما و شما گواه باشد، اگر ما از عبادت شما غافل بودیم ﴿۲۹﴾ در آن جا،

تَبَلَّوْا كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ وَرُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمْ الْحَقُّ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوا

هر کس عملی را که قبلاً انجام داده است، می‌ازماید و همگی به سوی «الله» - مولا و سرپرست حقیقی خود - بازگردانده می‌شوند؛ و چیزهایی را که بدو غفلت می‌کردند

يَفْتَرُونَ ﴿۳۰﴾ قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّن يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ

قرار داده بودند، گم و نابود می‌شوند! ﴿۳۰﴾ بگو: چه کسی شما را از آسمان و زمین روزی می‌دهد؟ یا چه کسی مالک (یعنی) گوش و چشم‌هاست؟

وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدْبِرُ الْأُمْرَ فَسَيَقُولُونَ

و چه کسی زنده را از مرده، و مرده را از زنده بیرون می‌آورد؟ و چه کسی امور (جهان) را تدبیر می‌کند؟ «بزدلی» در پاسخ می‌گویند: «خدا»،

اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿۳۱﴾ فَذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعَدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّى

بگو: «پس چرا تقوا پیشه نمی‌کنید؟! ﴿۳۱﴾ آن است خداوند، پروردگار حقّی که با این حال، بعد از حقّ، چه چیزی جز گمراهی وجود دارد؟! پس چرا از پرستش (به

تُصِرُّوْنَ ﴿۳۲﴾ كَذَٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۳۳﴾

روی گردان می‌شوید؟! ﴿۳۲﴾ اینچنین فرمان پروردگارت بر فاسقان مسلم شده که آنها پس از این همه نجات و رحمت، ایمان نخواهند آورد! ﴿۳۳﴾

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَبْدُوا الْخَلْقَ ثُمَّ يَعْبُدُهِ قُلِ اللَّهُ يَسْبُدُوا الْخَلْقَ ثُمَّ يَعْبُدُهِ فَإِنَّ

بگو: آیا هیچ یک از معبودهای شما، آفرینش را ایجاد می‌کنند سپس باز می‌گرداند؟ بگو: تنها خدا آفرینش را ایجاد کرده، سپس باز می‌گرداند؛ این حال، جز از حق

تَوْفِكُونَ ﴿٣٤﴾ قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ قُلِ اللَّهُ يَهْدِي لِلْحَقِّ أَفَمَنْ يَهْدِي إِلَى

روی گردان می‌شوید؟ بگو: آیا هیچ یک از معبودهای شما، به سوی حق هدایت می‌کنند؟ بگو: تنها خدا به حق هدایت می‌کند؛ آیا کسی که هدایت به سوی حق می‌کند

الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُتَّبَعَ أَمْ لَا يَهْدِي إِلَّا أَنْ يَهْدِي فَأَلْكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿٣٥﴾ وَمَا يَنْبَغُ

برای پیروی شایسته‌تر است، یا آن کس که خود هدایت نمی‌شود مگر هدایتش کنند؟ شما را چه می‌شود، چگونه داوری می‌کنید؟ و بیشتر آنها،

أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا إِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَمَا كَانَ

جز از گمان، پیروی نمی‌کنند؛ در حالی که گمان، هرگز انسان را از حق بی‌نیاز نمی‌سازد؛ به یقین، خداوند از آنچه انجام می‌دهند، آگاه است؛ شایسته نبود

هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ يُفْتَرَى مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ الْكِتَابِ

که این قرآن، بدون وحی الهی به خدا نسبت داده شود؛ ولی تصدیقی است برای آنچه پیش از آن است (کتاب اسرار) و شرح و تفصیلی بر آنهاست؛

لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا

شکی در آن نیست، باز طرف پروردگار جهانیان است، آیا آنها می‌گویند: او فر آن را بدروغ به خدا نسبت داده است؟ بگو: اگر راست می‌گویید، یک سوره همانند آن بیاورید؛

مَنْ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِمَا لَمْ يُحِطُوا بِعِلْمِهِ وَلَمَّا

غیر از خدا، هر کس را می‌توانید به باری طلبیده‌اید؛ پس آنها از روی علم و دانش قرآن را افکار نکرده؛ بلکه چیزی را تکذیب کردند که آگاهی از آن نداشتند، و

يَأْتِيهِمْ تَأْوِيلُهُ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ

هنوز واقعیتش بر آنان روشن نشده است؛ پیشینیان آنها نیز همین گونه تکذیب کردند؛ پس بنگر عاقبت کار ظالمان چگونه بود؛

﴿٣٩﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهِ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٤٠﴾

بعضی از آنها، به آن ایمان می‌آورند؛ و بعضی ایمان نمی‌آورند؛ و پروردگارت به مفسدان آگاهتر است (و آنها را بهتر می‌شناسد)؛

وَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ لِي عَمَلِي وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ أَنْتُمْ بَرِيئُونَ مِمَّا أَعْمَلُ وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا

و اگر تو را تکذیب کردند، بگو: «عمل من برای من، و عمل شما برای شماست؛ شما از آنچه من انجام می‌دهم بیزارید و من نیز از آنچه شما انجام می‌دهید

تَعْمَلُونَ ﴿٤١﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَسْمَعُ الصَّمَّ وَلَوْ كَانُوا لَا يَتَعْقِلُونَ ﴿٤٢﴾

بیزارم؛ گروهی از آنان، به تو گوش فرامی‌دهند؛ آیا تو می‌توانی سخن خود را به گوش کران برسانی، هر چند نفهمند؟

وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْظُرُ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَهْدِي الْعُمْى وَلَوْ كَانُوا لَا يَبْصُرُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّ

و گروهی از آنان، به سوی تو می نگرند، اما تو می توانی نابینایان را هدایت کنی. هر چند نبینند؟ خداوند

اللَّهُ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنْفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٤﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ كَأَن

هیچ به مردم ستم نمی کند؛ ولی این مردمانند که به خویشان ستم می کنند؟ به یاد آوری روزی را که (نهار) آنها را جمع می سازد؛ آنچنان که ستم می کند،

لَمْ يَلْبَسُوا إِلَّا سَاعَةً مِنَ النَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ ﴿٤٥﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا كَانُوا

گویی جز ساعتی از روز، در دنیا توقف نکردند؛ به آن مقدار که یکدیگر را ببینند و بشناسند! مسلماً آنها که لقای خداوند (روز رستاخیز) را تکذیب کردند، زیان بردند

مُهْتَدِينَ ﴿٤٥﴾ وَإِمَارَتِكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نُوَفِّئُكَ فَالْيَا مَرِجُهُمْ ثُمَّ اللَّهُ شَهِيدٌ

و هدایت یافتند؟ اگر ما، پاره ای از مجازاتی را که به آنها وعده داده ایم، به تو نشان دهیم، و یا تو را از دنیا ببریم، (در هر حال) بازگشتشان به سوی ماست؛ سپس خداوند

عَلَى مَا يَفْعَلُونَ ﴿٤٦﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُمْ

بر آنچه آنها انجام می دادند گواه است؟ برای هر امتی، رسولی است؛ هنگامی که رسولشان به سوی آنان بیاید،

بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يَظْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ قُلْ لَا

بعدالت در میان آنها داوری می شود؛ و ستمی به آنها نخواهد شد؟ و می گویند: «اگر راست می گویی، این وعده (نهار) کی خواهد بود؟» بگو:

أَمَلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَلَا نَفْعًا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ إِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ فَلَا يَسْتَأْذِنُونَ

من برای خودم زیان و سودی را مالک نیستم؛ چه سبزی باشد؛ مگر آنچه خدا بخواهد. برای هر قومی، اجلی است؛ هنگامی که اجل آنها فرارسد، نه ساعتی تاخیر می کنند،

سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَنْتُمْ عَذَابُهُ، بَيْتًا أَوْ نَهَارًا مَا ذَا يَسْتَعْجِلُ

و نه پیشی می گیرند؟ بگو: «به من خبر بدهید اگر مجازات او، شب هنگام یا در روز به سراغ شما آید، آیا سر توبه آن را از خود دفع کنید؟» پس

مِنْهُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٠﴾ أَنْتُمْ إِذَا مَا وَقَعَ آمَنْتُمْ بِهِ ؕ أَلَمْ تَكُنْ وَوَقَدْ كُنْتُمْ بِهِ ؕ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥١﴾

مجرمان برای چه عجله می کنند؟! سپس آیا آنگاه که واقع شد به شما گفته می شود، آیا به آن ایمان می آورید؟! حالاً در حالی که قبلاً برای آن عجله می کردید؟!

ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ هَلْ تُجْرُونَ إِنْ لَا يَمَّا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٥٢﴾

سپس به کسانی که ستم کردند گفته می شود: «عذاب ابدی را بچشید! آیا جز به آنچه انجام می دادید کیفر داده می شوید؟!»

وَيَسْتَنْبِئُونَكَ أَحَقُّ هُوَ قَوْلِي وَرَبِّي إِنَّهُ لَحَقٌّ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٥٣﴾

از تو می پرسند: «آیا آن (وعده مجازات) حق است؟» بگو: «آری، به پروردگارت سوگند، قطعاً حق است؛ و شما نمی توانید از آن جلوگیری کنید،»

وَلَوَاتِكْ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ لَافْتَدَتْ بِهِ ۗ وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا

و هر کسی که ستم کرده، اگر تمامی آنچه روی زمین است در اختیار داشته باشد، همه با او میل مناب، برای نجات خویش می‌دهد و هنگامی که عذاب را ببینند.

الْعَذَابِ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٥٤﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي

دشمن می‌شوند همه پشیمانی خود را کتمان می‌کنند، بیجا رسوا شوند او در میان آنها، بعدالت داوری می‌شود؛ و ستمی بر آنها نخواهد شد! آگاه باشید آنچه در

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْأَيَّانَ وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ هُوَ يُحْيِي

آسمانها و زمین است، از آن خداست! آگاه باشید وعده خدا حق است، ولی بیشتر آنها نمی‌دانند! اوست که زنده می‌کند و

يُمِيتُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٥٦﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَتْكُمْ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَ

می‌میراند، و به سوی او بازگردانده می‌شوند! ای مردم! اندرزی از سوی پروردگارتان برای شما آمده است؛ و

شِفَاءٌ لِمَا فِي الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾ قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَلِكَ

درمانی برای آنچه در سینه‌هاست؛ «درمانی برای دل‌های شما» و هدایت و رحمتی است برای مومنان! بگو: «به فضل و رحمت خدا باید خوشحال شوند؛ که این

فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِنْ رِزْقٍ

از تمام آنچه گردآوری کرده‌اند، بهتر است! بگو: «به من خبر بدهید آیا روزی‌هایی را که خداوند بر شما نازل کرده دیده‌اید،

فَجَعَلْتُمْ مِنْهُ حَرَامًا وَحَلَالًا قُلْ ءَلَا لِلَّهِ آذِنٌ لَكُمْ أَعْلَى اللَّهُ تَفْتَرُونَ ﴿٥٩﴾ وَمَا ظَنُّ

که بعضی از آن را حلال، و بعضی را حرام نموده‌اید؟! بگو: «آیا خداوند به شما اجازه داده، یا بر خدا افترا می‌بندید او از پیش خود، حلال و حرام می‌کند؟! آنها که

الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ

بر خدا افترا می‌بندند، در باره (سجده) روز رستاخیز، چه می‌اندیشند؟! خداوند نسبت به همه مردم فضل و بخشش دارد، اما

أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦٠﴾ وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِنْ قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ

اکثر آنها سپاسگزاری نمی‌کنند! در هیچ حال (دشمنی) نیستی، و هیچ قسمتی از قرآن را تلاوت نمی‌کنی، و هیچ عملی را انجام نمی‌دهید،

مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ ۗ وَمَا يَعْزُبُ عَنْ رَبِّكَ مِنْ مِثْقَالِ

مگر اینکه ما گواه بر شما هستیم در آن هنگام که وارد آن می‌شوید! و هیچ چیز در زمین و آسمان، از پروردگار تو مخفی نمی‌ماند؛ حتی به اندازه سنگینی ذره‌ای:

ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٦١﴾

و نه کوچکتر و نه بزرگتر از آن نیست، مگر اینکه همه آنها در کتاب آشکار (دو لوح محفوظ ستم عبادت) ثبت است!

الآيَاتِ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ

آگاه باشید! اولیای خدا، نه ترسی دارند و نه غمگین می شوند! همانها که ایمان آوردند، و

كَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا بُدَّ

از سعادت برین عده پرهیز می کردند. در زندگی دنیا و در آخرت، شاد و سرورند؛ و وعده های الهی تخلفناپذیر است!

لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٤﴾ وَلَا يَحْزَنُكَ قَوْلُهُمْ إِنَّ الْعِزَّةَ

ایمن است آن رسالتگاری بزرگ! سخن آنها تو را غمگین نسازد! تمام عزت و قدرت،

لِلَّهِ جَمِيعًا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٥﴾ الْآيَاتِ لِلَّهِ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَمَن فِي

از آن خداست؛ و او شنوا و داناست! آگاه باشید تمام کسانی که در آسمانها و زمین هستند، از آن خدا می باشند!

الْأَرْضِ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ إِنْ يَتَّبِعُونَ

و آنها که غیر خدا را همنای او می خوانند، در سطل و دلبلی پیروی نمی کنند؛

إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٦٦﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْآيَاتِ لِيَتَسَكَّنُوا

آنها فقط از پندار بی اساس پیروی می کنند؛ و آنها فقط دروغ می گویند! او کسی است که شب را برای شما آفرید، تا در آن آرامش بیابید؛

فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنْ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا

و روز را روشنی بخش تا به نعلت زخمی پدید آید، در اینها نشانه هایی است برای کسانی که گوش شنوا دارند! گفتند:

أَتَّخِذُ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُ هُوَ الْغَنِيُّ لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ إِنْ

خداوند فرزندی برای خود انتخاب کرده است! منزه است او بی نیاز است! از آن اوست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است!

عِنْدَكُم مِّن سُلْطٰنٍ بِهٰذَا اَتَقَوْلُوْنَ عَلٰی اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٦٨﴾ قُلْ اِنَّ

شما هیچ گونه دلیلی بر این ادعا ندارید! آیا به خدا نسبتی می دهید که نمی دانید؟! بگو:

الَّذِيْنَ يَفْتَرُوْنَ عَلٰی اللّٰهِ الْكٰذِبُ لَا يُفْلِحُوْنَ ﴿٦٩﴾ مَتَّعُ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ

آنها که به خدا دروغ می بندند، هرگز رسالتگر نمی شوند! بهره ای (ساجد) از دنیا دارند؛ سپس

إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نَذِقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾

بازگشتشان به سوی ماست؛ و بعد، به آنها مجازات شدید به سزای کفرشان می چشاییم!

﴿۷۰﴾ وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يَنْقُومِ إِنْ كَانُ كَبُرَ عَلَيْكُمْ مَقَامِي وَتَذِكْرِي بَيِّنَاتٍ

سرگذشت نوح را بر آنها بخوان! در آن هنگام که به قوم خود گفت: ای قوم من! اگر تذکرات من نسبت به آیات

اللَّهِ فَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ وَشُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً

الهی، بر شما سنگین است، هر کاری از شما ساخته است بختیما! من بر خدا توکل کرده‌ام! فکر خود، و قدرت معبودهائمان را جمع کنید! سپس هیچ چیز بر شما پوشیده نماند!

ثُمَّ اقْضُوا إِلَيَّ وَلَا تُنظِرُونِ ﴿۷۱﴾ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا

سپس به حیات من پایان دهید، و مهلتم ندهید! و اگر از قبول دعوتی روی بگردانید، (کار نادرستی کرده‌اید، چه اینکه) من از شما مزدی نمی‌خواهم! مزد من،

عَلَى اللَّهِ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۷۲﴾ فَكَذَّبُوهُ فَنَجَّيْتَهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلِكِ

تنها بر خداست! و من مأمورم که از تسلیم شدگان در برابر فرمان خدا باشم! اما آنها او را تکذیب کردند! او و کسانی را که با او در کشتی بودند، نجات دادیم!

وَجَعَلْنَاهُمْ خَلْفًا وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذِرِينَ

و آنان را جانشین (مؤمنان) قرار دادیم! و کسانی را که آیات ما را تکذیب کردند، غرق نمودیم! پس ببین عاقبت کار کسانی که انذار شدند! و عاقبت نمانند، چگونه بود!

﴿۷۳﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا

سپس بعد از نوح، رسولانی به سوی قومشان فرستادیم! آنان دلایل روشن برایشان آوردند! اما آنها،

كَذَّبُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ كَذَلِكَ نَنْطَعُ عَلَى قُلُوبِ الْمُعْتَدِينَ ﴿۷۴﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمُ مُوسَىٰ

به چیزی که پیش از آن تکذیب کرده بودند، ایمان نیاوردند! اینچنین بر دل‌های تجاوزکاران مهر می‌نهمیم! چیزی را درک نکنند! بعد از آنها، موسی

وَهَارُونَ إِلَى فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ بِآيَاتِنَا فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُجْرِمِينَ ﴿۷۵﴾

و هارون را با آیات خود به سوی فرعون و اطرافیانش فرستادیم! اما آنها تکبر کردند! و (بر حق نرفتند) چرا که آنها گروهی مجرم بودند!

فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا إِنَّ هَذَا السِّحْرُ مِمَّنْ سَاءَ مَا يَشْكُرُونَ ﴿۷۶﴾ قَالَ مُوسَىٰ أَتَقُولُونَ

و هنگامی که حق از نزد ما به سراغ آنها آمد، گفتند: «این، سحری است آشکارا!» موسی گفت: «آیا درباره

لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَكُمْ أَسِحْرٌ هَذَا وَلَا يُفْلِحُ السَّحَرُونَ ﴿۷۷﴾ قَالُوا أَاجْتَنَّا لَتَلْفِنًا عَمَّا

حق، هنگامی که به سوی شما آمد، چنین می‌گویید؟! آیا این سحر است؟! در حالی که ساحران (محرران) دستکار (دیوانه) نمی‌شوند! گفتند: «آیا آمده‌ای که ما را از آنچه

وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا وَتَكُونُ لَكُمْ أَلِكِبْرِيَاءَ فِي الْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿۷۸﴾

بدرانمان را بر آن یافتیم، منصرف سازی! و بزرگی (درست) در روی زمین، از آن شما دو تن باشد؟! ما (محرران) به شما ایمان نمی‌آوریم!»

وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَتُونِي بِكُلِّ سِحْرِ عَلِيمٍ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُم مُوسَى الْقُوا مَا

فرعون گفت: «بروید و هر جادوگر (و ساحر) داناتی را نزد من آورید» هنگامی که ساحران آمدند، موسی به آنها گفت: «آنچه در وسایل سحر را می توانید بیفکنید.

أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٨٠﴾ فَلَمَّا الْقُوا قَالَ مُوسَى مَا جِئْتُمْ بِهِ السِّحْرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ

بیفکنید» هنگامی که افکندند، موسی گفت: «آنچه شما آوردید سحر است؛ که خداوند بزودی آن را باطل می کند؛

اللَّهُ لَا يَصْلِحُ عَمَلُ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨١﴾ وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ

چرا که خداوند (مترجم) عمل مفسدان را اصلاح نمی کند» او حق را به وعده خویش، تحقق می بخشد؛ هر چند مجرمان گواهی داشته باشند.

﴿٨٢﴾ فَمَاءٌ آمِنٌ لِمُوسَى إِلَّا ذُرِّيَّةً مِّن قَوْمِهِ عَلَى خَوْفٍ مِّن فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِمْ أَنْ

«در آخر، هیچ کس به موسی ایمان نیاورد، مگر گروهی از فرزندان قوم او؛ (آن ها) با ترس از فرعون و اطرافیانش، مبادا آنها را

يَفْتِنَهُمْ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ لَعَالٍ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٨٣﴾ وَقَالَ مُوسَى يَا قَوْمِ إِنْ

شکنجه کنند؛ زیرا فرعون، برتری جویی در زمین داشت؛ و از اسرافکاران بود» موسی گفت: «ای قوم من! اگر

كُنْتُمْ ءَامِنٌ بِاللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِنْ كُنْتُمْ مُسْلِمِينَ ﴿٨٤﴾ فَقَالُوا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا

شما به خدا ایمان آورده اید، بر او توکل کنید اگر تسلیم فرمان او هستید» گفتند: «تنها بر خدا توکل داریم؛ پروردگارا!

تَجَعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٨٥﴾ وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِنَ الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَ

ما را مورد شکنجه گروه ستمگر قرار مده» و ما را با رحمتت از (سنة) قوم کافر رهایی بخش» و

أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ وَأَخِيهِ أَنْ تَبَوَّءَ الْقَوْمَ كَمَا بِمِصْرَ بُوْتًا وَأَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً

به موسی و برادرش وحی کردیم که: «برای قوم خود، خانه هایی در سرزمین مصر انتخاب کنید؛ و خانه هایتان را مقابل یکدیگر (در سرزمین) قرار دهید»

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٧﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ رَبَّنَا إِنَّكَ ءَايَتَكَ

و نماز را برپا دارید» و به مؤمنان بشارت ده «که سرانجام پیروز گردید» موسی گفت: «پروردگارا! تو

فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ زِينَةً وَأَمْوَالًا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوْا عَنْ سَبِيلِكَ رَبَّنَا

فرعون و اطرافیانش را زینت و اموالی (سرشار) در زندگی دنیا داده ای، پروردگارا! در نتیجه ستمت به از راه تو گمراه می سازند» پروردگارا!

أَطْمَسْ عَلَىٰ أَمْوَالِهِمْ وَأَشَدَّ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّىٰ يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٨٨﴾

اموالشان را نابود کن! و به جرم ستمت، دلهايشان را سخت و سنگین ساز. به گونه ای که ایمان نیاورند تا عذاب دردناک را ببینند»

قَالَ قَدْ أُجِيبَت دَعْوَتُكُمْ مَا فَاسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَان سَبِيلَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

فرمود: دعای شما پذیرفته شد! استقامت به خرج دهید! و از راه (رسم) کسانی که نمی دانند، تبعیت نکنید!

﴿۸۹﴾ وَجَوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا وَعَدُوًّا حَتَّىٰ

﴿سرنام﴾ بنی اسرائیل را از دریا [رود عظیم نیل] عبور دادیم؛ و فرعون و لشکرش از سر ظلم و تجاوز، به دنبال آنها رفتند؛

إِذَا أَدْرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ ءَأَمِنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي ءَأَمَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ

هنگامی که غرقاب دامن او را گرفت، گفت: ایمان آوردم که هیچ معبودی، جز کسی که بنی اسرائیل به او ایمان آورده اند، وجود ندارد؛ و من از

الْمُسْلِمِينَ ﴿۹۰﴾ ءَأَلْتَنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿۹۱﴾ فَالْيَوْمَ

مسلمین هستم؛ ﴿ناب﴾ ای خدا! من از آنهایی که پیش از این عصیان کردم، و از مفسدان بودم؛ ﴿ولی امروز،

نُجِّيكَ بِبَدَنِكَ لِتَكُونَ لِمَنْ خَلَقَكَ ءَايَةً وَإِن كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ عَنِ ءَايَتِنَا لَغَافِلُونَ

بدنت را به نجات می دهیم، تا عبرتی برای آیندگان باشی؛ و بسیاری از مردم، از آیات ما غافلند!

﴿۹۲﴾ وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ يَلَّأَ مَبُوءًا صِدْقٍ وَرَزَقْنَهُم مِّنَ الطَّيِّبَاتِ فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّىٰ

﴿نسی﴾ بنی اسرائیل را در جایگاه صدق (رسی منزل دادیم؛ و از روزیهای پاکیزه به آنها عطا کردیم؛ و اختلاف نکردند، مگر بعد از آنکه

جَاءَهُمُ الْعِلْمُ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿۹۳﴾ فَإِن كُنْتَ فِي

علم و آگاهی به سرافشان آمده پروردگار تو روز قیامت، در آنچه اختلاف می کردند، میان آنها داوری می کنی؛ ﴿و اگر در آنچه

شَكَّ مِمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ فَسْئَلِ الَّذِينَ يُقْرَأُونَ الْكِتَابَ مِن قَبْلِكَ لَقَدْ جَاءَكَ

بر تو سائل کرده ایم تردیدی داری، از کسانی که پیش از تو کتاب آسمانی را می خواندند بپرس؛ به یقین،

الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿۹۴﴾ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الَّذِينَ كَذَبُوا

«حق» از طرف پروردگارت به تو رسیده است؛ بنابراین، هرگز از تردیدکنندگان مباش؛ ﴿مسئلاً او تردیدی نداشت و این درسی برای مردم بود؛ ﴿و از آنها مباش که

بَيَّأْتِ اللَّهُ فَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿۹۵﴾ إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ

آیات خدا را تکذیب کردند، که از زیانکاران خواهی بود؛ ﴿و بنی آنها که فرمان پروردگار تو بر آنان تحقق یافته، او توبیح میاید؛ و از آنها گرفته هرگز!

رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۹۶﴾ وَلَوْ جَاءَتْهُمْ كُلُّ ءَايَةٍ حَتَّىٰ يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿۹۷﴾

ایمان نمی آورند؛ ﴿هر چند تمام آیات (و نشانه های) به آنان برسد، تا زمانی که عذاب دردناک را ببینند؛ زیرا توبیح میاید؛ و از آنها گرفته؛ ﴿

فَلَوْلَا كَانَتْ قَرِيَةً ءَامَنْتَ فَنَفَعَهَا إِيْمَانُهَا إِلَّا قَوْمَ يُوسُفَ لَمَّا ءَامَنُوا كَشَفْنَا عَنْهُمْ

چرا هیچ یک از شهرها و آبادیها ایمان نیاوردند که ایمانشان سودمند باشد، و به حالشان مفید افتد؟ مگر قوم یوسف، هنگامی که آنها ایمان آوردند.

عَذَابِ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٩٨﴾ وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ مِنَ فِي

عذاب رسواکننده را در زندگی دنیا از آنان برطرف ساختیم؛ و تا مدت معینی [اجلشان] آنها را بهره‌مند ساختیم. و اگر پروردگار تو می‌خواست، تمام کسانی که روی

الْأَرْضِ كُلُّهُمْ جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُكْرَهُ النَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٩٩﴾ وَمَا

زمین هستند، همگی به اجبار ایمان می‌آوردند؛ آیا تو می‌خواهی مردم را مجبور سازی که ایمان بیاورند؟ این اجبار چه سودی دارد؟ و همه هیچ

كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تُؤْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَجْعَلُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ

کس نمی‌تواند ایمان بیاورد، جز به فرمان خدا، و توبیخ و تازی و حساب‌آوردن و پلیدی (گناه و گناه) را بر کسانی قرار می‌دهد که نمی‌اندیشند.

﴿١٠٠﴾ قُلْ أَنْظِرُوا مَاذَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا تُغْنِي الْآيَاتُ وَالنُّذُرُ عَنْ قَوْمٍ لَا

بگو: نگاه کنید چه چیز در آسمانها و زمین است، اما این آیات و اندازها به حال کسانی که بفکر نجات ایمان نمی‌آورند

يُؤْمِنُونَ ﴿١٠١﴾ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا مِثْلَ أَيَّامِ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِهِمْ قُلْ فَانظُرُوا

مفید نخواهد بود! آیا آنها چیزی جز همانند روزهای پیشینیان (و بلاها و مجازاتها) را انتظار می‌کشند؟ بگو: شما انتظار بکشید.

إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿١٠٢﴾ ثُمَّ نَحْنُ رُسُلْنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ حَقًّا

من نیز با شما انتظار می‌کشم! سپس هنگام نزول بلا و مجازات، فرستادگان خود و کسانی را که به آنان ایمان می‌آورند، نجات می‌دادیم و همین گونه، بر ما حق است که

عَلَيْنَا نُنَجِّ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنْتُمْ فِي شَكٍّ مِنْ دِينِي فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ

مؤمنان به سوی من را توبیخ و تازی می‌کنم! بگو: ای مردم! اگر در عقیده من شک دارید، من آنها را که

تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ أَعْبُدُ اللَّهَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُمْ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ

جز خدا می‌پرستید، نمی‌پرستیم تنها خداوندی را پرستش می‌کنم که شما را می‌میراند! و من مأمورم که

الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٤﴾ وَأَنْ أَقِمَّ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٥﴾

از مومنان باشم! و به من دستور داده شده که روی خود را به آیینی مستوجه سازم که از هرگونه شرک، خالی است؛ و از مشرکان مباشم!

وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٦﴾

و جز خدا، چیزی را که نه سودی به تو می‌رساند و نه زیانی، سخنانی که اگر چنین کنی، از ستمکاران خواهی بود!

وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَ لِفَضْلِهِ ۗ

و اگر خداوند، برای امتحان پاهمترت، زبانی به تو رساند، هیچ کس جز او آن را بر طرف نمی‌سازد؛ و اگر اراده خیری برای تو کند، هیچ کس مانع فضل او نخواهد شد!

يُصِيبُ بِهِ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۗ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٧﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ

آن را به هر کس از بندگانش بخواهد می‌رساند؛ و او آمرزنده و مهربان است! بگو: ای مردم! حق از طرف پروردگارتان به سراغ شما آمده:

الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَن أَهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۗ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنَا

هر کس در پرتو آن هدایت یابد، برای خود هدایت شده؛ و هر کس گمراه گردد، به زبان خود گمراه می‌گردد؛ و من

عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٠٨﴾ وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَأَصِرْ حَتَّىٰ يَخُوكَ اللَّهُ ۗ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿١٠٩﴾

مامور به امیر، شما نیستم! و از آنچه بر تو وحی می‌شود پیروی کن، و شکیبیا باش، تا خداوند فرمان (پیروی) را صادر کند؛ و او بهترین حاکمان است! ﴿۱۰۹﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایبشگر

الرَّكِيبُ أَحْكَمَتْ أَيْنُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنِّ حَكِيمٍ خَيْرٍ ﴿١﴾ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي

الو، این کتابی است که آفاتش استحکام یافته؛ سپس تشریح شده و از نزد خداوند حکیم و آگاه (ازل بریده) است! ﴿۱﴾ دعوت من این است که: جز «الله» را نپرستید! من از

لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ﴿٢﴾ وَإِنِ اسْتَفْغَرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تَوَبُوا إِلَيْهِ يُعْطِكُمْ مَتَاعًا حَسَنًا إِلَىٰ أَجَلٍ

سوی او برای شما بیم‌دهنده و بشارت‌دهنده‌ام! ﴿۲﴾ و اینکه: از پروردگار خویش آمرزش بطلبید؛ سپس به سوی او بازگردید؛ تا شما را تا مدت معینی، بخوبی

مُسْمَىٰ وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ ۗ وَإِن تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ ﴿٣﴾

بهرمند سازد؛ و به هر صاحب فضیلتی، به مقدار فضیلتش ببخشد! و اگر «از این فرمان روی گردان شوید، من بر شما از عذاب روز بزرگی بیمناکم! ﴿۳﴾

إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤﴾ إِلَّا إِلَهُهُمْ يَلْتَوْنُ صُدُورَهُمْ لَيْسَتْ خُفُوفًا مِنْهُ

بازگشت شما بسوی «الله» است؛ و او بر هر چیز تواناست! ﴿۴﴾ آگاه باشید، آنها سینه‌هاشان در اثر کتار هم قرار می‌دهند، تا خود دو سخنان خوب را از او [بپایمیر] پنهان دارند!

الْأَجِينَ يَسْتَفْشُونَ ثِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٥﴾

آگاه باشید، آنگاه که آنها لباسهایشان را به خود می‌پوشند، دماغشان می‌داند آنچه را پنهان می‌کنند و آنچه را آشکار می‌سازند؛ چراکه او، از اسرار درون سینه‌ها، آگاه است! ﴿۵﴾

﴿ وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي

همچو جنبنده‌های در زمین نیست مگر اینکه روزی او بر خداست او قرارگاه و محل نقل و انتقالش را می‌داند؛ همه اینها در

كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٦﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَ

کتاب آشکاری ثبت است! - در لوح محفوظ، در کتاب علم خدا - او کسی است که آسمانها و زمین را در شش روز [شش دوران] آفرید؛ و

كَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَلَئِنْ قُلْتُمْ

عرش (مکعبه) او، بر آب قرار داشت؛ بخت این امر تا شما را بیازماید که کدام یک عملتان بهتر است و اگر به اینه بگویید:

مَبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧﴾

«شما بعد از مرگ، برانگیخته می‌شوید، مسلماً کافران می‌گویند: «این سحری آشکار است»

وَلَئِنْ أَخْرْنَا عَنْهُمُ الْعَذَابَ إِلَىٰ أُمَّةٍ مَّعْدُودَةٍ لَيَقُولُنَّ مَا يَحْبِسُهُ ۗ أَلْأَيُّومَ يَأْتِيهِمْ

و اگر مجازات را تا زمان محدودی از آنها به تأخیر اندازیم، می‌گویند: «چه چیز مانع آن شده است؟» آگاه باشید، آن روز که «تاب» به سراغشان آید،

لَيْسَ مَصْرُوفًا عَنْهُمْ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٨﴾ وَلَئِنْ أَذَقْنَا

از آنها بازگردانده نخواهد شد؛ هیچ نوری در آن نمانده و آنچه را مسخره می‌کردند، دامانشان را می‌گیرد! و اگر از جانب خویش،

الْإِنْسَانَ مِمَّا رَحِمَهُ ثُمَّ نَزَعْنَاهَا مِنْهُ إِنَّهُ لَيَكْفُرُ ﴿٩﴾ وَلَئِنْ

نعمتی به انسان بخشانیم، سپس آن را از او بگیریم، بسیار نومید و ناسپاس خواهد بود! و اگر بعد از شدت و رنجی که

أَذَقْنَاهُ نِعْمَاءً بَعْدَ ضَرَاءٍ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ السَّيِّئَاتِ عَنِّي إِنَّهُ لَفَرِحٌ فَخُورٌ

به او رسیده، نعمتهایی به او بخشانیم، می‌گوید: «مشکلات از من برطرف شد، و دیگر باز نخواهد گشت» و غرق شادی و غفلت و فخر فروشی می‌شود؛

﴿ إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١٠﴾

مگر آنها که در سایه این راستین، صبر و استقامت ورزیدند و کارهای شایسته انجام دادند؛ که برای آنها، آمرزش و اجر بزرگی است!

﴿ فَلَعَلَّكَ تَارِكٌ بَعْضَ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَضَائِقٌ بِهِ ۗ صَدْرُكَ أَنْ يَقُولُوا الْوَلَا أَنْزَلَ

«شاید «برای» بعضی آیاتی را که به تو وحی می‌شود، ترک کنی (و به غیر الهی)؛ و سینعات از این جهت تنگ (و ناراحت) شود که می‌گویند: «چرا گنجی بر او نازل

عَلَيْهِ كُنْزٌ أَوْ جَاءَ مَعَهُ مَلِكٌ ۗ إِنَّمَا أَنْتَ نَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٢﴾

شده؟! و یا چرا فرشته‌ای همراه او نیامده است؟! «بگمان بسیار» چرا؟! تو فقط بیم دهنده‌ای؛ و خداوند، نگاهبان و ناظر بر همه چیز است» و به حسب این مفسران

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَنَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوَرٍ مِّثْلِهِ مُفْتَرِيَاتٍ وَادْعُوا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ

آیا می‌گویند: «او به دروغ این (قرآن) را به خدا نسبت داده (و ساختگی است)؟ بگو: «اگر راست می‌گویید، شما هم ده سوره ساختگی همانند این قرآن بیاورید»

مَنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٣﴾ فَإِنَّ لَكُمْ لَآئِسًا جِئْتُمْ بِهَا فَعَلِمُوا أَنَّمَا أَنْزَلَ بِعِلْمِ

و تمام کسانی را که می‌توانید - غیر از خدا - برای این بار، دعوت کنید! و اگر آنها دعوت شما را نپذیرفتند، بدانید (قرآن تنها با علم الهی نازل شده:)

اللَّهِ وَأَنَّ لآ إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٤﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَ

و هیچ معبودی جز او نیست! آیا با این حال، تسلیم می‌شوید؟ کسانی که زندگی دنیا و زینت آن را بخواهند،

زِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ ﴿١٥﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي

سهم اعمالشان را در همین دنیا بطور کامل به آنها می‌دهیم؛ و چیزی کم و کاست از آنها نخواهد شد! پس آنها در آخرت،

الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَ بَاطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

جز آتش. سهم نخواهند داشت؛ و آنچه را در دنیا برای نیرینه انجام دادند، بر باد می‌رود؛ و آنچه را عمل می‌کردند، باطل و بی‌اثر می‌شود! *

أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِّنْهُ وَمِنْ قَبْلِهِ كُتِبَ مُوسَىٰ

آیا آن کسی که دلیل آشکاری از پروردگار خویش دارد، و به دنبال آن، شاهی از سوی او آمده، و پیش از آن، کتاب موسیٰ

إِمَامًا وَرَحْمَةً أُولَئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ مِّنَ الْأَحْزَابِ فَالنَّارُ مَوْعِدُهُ

که پیشوا و رحمت بوده (و کماهی بر آن می‌هد، همچون کسی است که چنین نباشد؟! آنها [حق طلبان] به او ایمان می‌آورند؛ و هر کس از گروه‌های مختلف به او کافر شود،

فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ إِنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ

آتش وعده گناه اوست! پس، تردیدی در آن نداشته باش که آن حق است از پروردگارت! ولی بیشتر مردم ایمان نمی‌آورند!

﴿١٧﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أُولَئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ وَ

* چه کسی ستمکارتر است از کسانی که بر خدا افترا می‌زنند؟! آنان (بر رسالت) بر پروردگارش عرضه می‌شوند.

يَقُولُ الْأَشْهَادُ هَؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ

در حالی که شاهدان [= پیامبران و فرشتگان] می‌گویند: «اینها همانها هستند که به پروردگارش دروغ بستند! ای لعنت خدا بر ظالمان باد»

﴿١٨﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿١٩﴾

* همانها که مردم را از راه خدا باز می‌دارند؛ و راه حق را کج و معوج نشان می‌دهند؛ و به سرای آخرت کافرند! *

أُولَئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ

انها هیچگاه توانایی فرار در زمین را ندارند؛ و جز خدا، پشتیبانهای نمی‌یابند. عذاب خدا برای آنها

يُضَعَفُ لَهُمُ الْعَذَابُ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ ﴿٢٠﴾ أُولَئِكَ

مضعف خواهد بود؛ چرا که هم شنیدن کرده بودند، و هم دیدن را کرده بودند؛ آنها هرگز توانایی شنیدن احد را نداشتند؛ و احببت را نمی‌دیدند؛ آنان

الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢١﴾ لَاجِرِمَ أَنَّهُمْ فِي

کسانی هستند که سرمایه وجود خود را از دست داده‌اند؛ و تمام معبودهای دروغین از نظرشان گم شدند. به ناچار آنها در

الْآخِرَةِ هُمْ الْأَخْسَرُونَ ﴿٢٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَخْبَتُوا إِلَىٰ

سرای آخرت، از همه زیانکار ترند؛ کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند و در برابر پروردگارش خضوع و خشوع کردند.

رَبِّهِمْ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٣﴾ ﴿٢٣﴾ مِثْلُ الْفَرِيقَيْنِ

آنها اهل بهشتند؛ و جاودانه در آن خواهند ماند؛ حال این دو گروه [مؤمنان و منکران].

كَالْأَعْمَىٰ وَالْأَصْمَىٰ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَ

حال نابینا و کور، و بینا و شنوای است؛ آیا این دو، همانند یکدیگرند؟! آیا ایند نمی‌گیرید؟! و

لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ

ما نوح را به سوی قومش فرستادیم؛ نخستین بار به آنها گفت: «من برای شما بیم‌دهنده‌ای آشکارم؛ جز الله، [خدا] بگمانم؛ و اینها را نهرستید؛ زیرا

عَلَيْكُمْ عَذَابٌ يَوْمِ الْيَوْمِ ﴿٢٥﴾ فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا نَرِيكَ إِلَّا

بر شما از عذاب روز در دلتا می‌ترسم؛ اشراف کافر قومش در پاسخ او گفتند: «ما تو را جز بشری همچون خودمان نمی‌بینیم؛

بَشَرًا مِثْلَنَا وَمَا نَرِيكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادُوا أَنْ كَفُرُوا بِهِ وَالْمَأْمُورَ بِالْإِيمَانِ وَالْمَنْعُورَ

و کسانی را که از تو پیروی کرده‌اند، جز گروهی از اهل سادۀ لوح، مشاهده نمی‌کنیم؛ و برای شما فضیلتی

لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ نَظُنُّكُمْ كَاذِبِينَ ﴿٢٦﴾ قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ

نسبت به خود نمی‌بینیم؛ بلکه شما را دروغگو تصور می‌کنیم؛ (نوح) گفت: ای قوم من! به من خبر دهید اگر من دلیل روشنی از پروردگار داشته باشم،

مِن رَّبِّي وَعَآئِنِي رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِهِ فَعَمِيتَ عَلَيْكُمْ أَنْزَلْنَا مُكْمُوهُنَّ وَأَنْتُمْ لَهَا كَاهِنُونَ ﴿٢٧﴾

و از نزد خودش رحمتی به من داده باشد - و بر شما مخفی مانده - آیا ما می‌توانیم شما را به پذیرش این دلیل روشن مجبور سازیم، یا اینکه شما کراهت دارید؟! و

وَيَقَوْمٍ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَا لَا إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الَّذِينَ ءَامَنُوا

ای قوم! من به خاطر این دعوت، اجر و پاداشی از شما نمی‌طلبم؛ اجر من، تنها بر خداست و من، آنها را که ایمان آوردند، به‌خاطر شه از خود طرد نمی‌کنم؛

إِنَّهُمْ مُلْكُؤَارِبِهِمْ وَلَكِنِّي أَرْبُكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٩﴾ وَيَقَوْمٍ مَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ

چرا که آنها پروردگارشان را ملاقات خواهند کرد؛ ولی شما را قوم جاهلی می‌بینم! ای قوم! چه کسی مرا در برابر (مخبر) خدا یاری می‌دهد

اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُهُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣٠﴾ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ

اگر آنان را طرد کنیم؟! آیا اندیشه نمی‌کنید؟! من هرگز به شما نمی‌گویم خزائن الهی نزد من است! و غیب هم نمی‌دانم!

الْغَيْبِ وَلَا أَقُولُ لِي مَلِكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدِرِي أَعْيُنُكُمْ لَنْ يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا

و نمی‌گویم من فرشته‌ام! و نمی‌گویم کسانی که در نظر شما خوار می‌آیند، خداوند خیری به آنها نخواهد داد؛

اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنْفُسِهِمْ إِنْ إِذَا لِمَنِ الظَّالِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا يَا نُوحُ قَدْ جَدَدْنَا

خدا از دل آنان آگاهتر است! (با این حال، امر آنها را بر ما) در این صورت از ستمکاران خواهیم بود! گفتند: ای نوح! با ما جز و بحث کردی.

فَأَكْثَرْتَ جِدْلَنَا فَأَنَّا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيَكُمْ

و زیاد هم جز و بحث کردی! اکنون اگر راست می‌گوی، آنچه را به ما وعده می‌دهی بیاور! گفت: اگر خدا اراده کند، (من) به شما خواهد آورد؛

بِهِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِنْ أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِنْ

و شما قدرت فرار به نخواهید داشت! اندرز من سودی به حالتان نخواهد داشت! هرگاه خدا بخواهد شما را به‌خاطر ستمتان گمراه سازد، و من بخواهم

كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٣٤﴾ أَمْ يَقُولُونَ أَفْتَرَنَاهُ

شما را اندرز دهم، او پروردگار شماست؛ و به سوی او بازگشت داده می‌شود. یا (سزایان) می‌گویند: او [محمد (ص)] این سخنان را بدروغ به خدا

قُلْ إِنْ أَفْتَرَيْتُهُ فَعَلَىٰ إِجْرَامِي وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا تَجْرِمُونَ ﴿٣٥﴾ وَأَوْحَىٰ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ

نسبت داده است! بگو: اگر من اینها را از پیش خود ساخته باشم و به او نسبت دهم، گناهش بر عهده من است؛ ولی من از گناهان شما بیزارم! به نوح وحی شد که

لَنْ يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَنْ قَدَّ ءَامَنَ فَلَا نَبْتَئِسُ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَأَصْنَعِ

جز آنها که (با این ایمان) آورده‌اند، دیگر هیچ‌کس از قوم تو ایمان نخواهد آورد! پس، از کارهایی که می‌کردند، غمگین مباش! و (مؤمن)

الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَّوَحَيْنَا وَلَا تَخْطُبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُّغْرَقُونَ ﴿٣٧﴾

در حضور ما و طبق وحی ما، کشتی بساز! و درباره آنها که ستم کردند شفاعت ممکن، که (همه) آنها غرق شدنی هستند!

وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ وَكُلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَأَ مِنْ قَوْمِهِ سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ إِنْ تَسْخَرُوا مِنَّا

او مشغول ساختن کشتی بود، و هر زمان گروهی از اشراف قومش بر او می‌گذشتند، او را مسخره می‌کردند؛ (پس نوح) گفت: «اگر ما را مسخره می‌کنید،

فإِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْخَرُونَ ﴿٣٨﴾ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَ

ما نیز شما را همین گونه مسخره خواهیم کرد! ﴿٣٨﴾ بزودی خواهید دانست چه کسی عذاب خوارکننده به سراغش خواهد آمد، و

يَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٣٩﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُورُ قُلْنَا احْمِلْ فِيهَا مِنْ

مجازات جاودان بر او وارد خواهد شد! ﴿٣٩﴾ تا آن زمان که فرمان ما فرارسید، و تنور جوشیدن گرفت؛ (به نوح) گفتیم: «از هر جفتی از حیوانات

كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ وَمَنْ آمَنَ وَمَا آمَنَ مَعَهُ

یک زوج در آن (منش) حمل کن! همچنین خاندانت را مگر آنها که قبلاً وعده هلاک آنان داده شده [همسر و یکی از فرزندان] - و همچنین مومنان را؛ اما جز عده

إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٤٠﴾ وَقَالَ ارْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ نَجَّيْنَاهَا وَمُرْسَاهَا إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

کمی همراه او ایمان نیاوردند. ﴿٤٠﴾ او گفت: «به نام خدا بر آن سوار شوید! و هنگام حرکت و توقف کشتی، یاد او کنید، که پروردگارم آمرزنده و مهربان است»

﴿٤١﴾ وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ وَنَادَىٰ نُوحٌ ابْنَهُ، وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ

﴿٤١﴾ و آن کشتی، آنها را از میان امواجی همچون کوهها حرکت می‌داد؛ «در این هنگام، نوح فرزندش را که در گوشه‌ای بود صدا زد:

يَبْنَىٰ أَرْكَبَ مَعَنَا وَلَا تَكُن مَعَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ سَأُوِي إِلَىٰ جَبَلٍ يَعْصِمُنِي

«پسر! همراه ما سوار شو، و با کافران مباش! ﴿٤٢﴾ گفت: «بزودی به کوهی پناه می‌برم که مرا از آب حفظ می‌کند»

مِنَ الْمَاءِ قَالَ لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِلَّا مَنْ رَحِمَ وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ

نوح) گفت: «امروز هیچ نگهداری در برابر فرمان خدا نیست؛ مگر آن کس را که او رحم کند» در این هنگام، موج در میان آن دو حایل شد:

مِنَ الْمُغْرَقِينَ ﴿٤٣﴾ وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكِ وَيَسْمَأُ أَقْلِعِي وَغِيضَ الْمَاءِ

و او در زمهره غرق شدگان قرار گرفت! ﴿٤٣﴾ و گفته شد: «ای زمین، آب را فروبیا و ای آسمان، خودداری کن! و آب فرو نشست

وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَأَسْتَوَتْ عَلَى الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾ وَنَادَىٰ نُوحٌ

و کار پایان یافت و (کشتی بر) دانه بودی، پهلو گرفت؛ و در این هنگام، گفته شد: «دور باد قوم ستمگر! ﴿٤٤﴾ نوح به پروردگارش عرض کرد:

رَبِّهِ، فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَاكِمِينَ ﴿٤٥﴾

«پروردگارا! پسر من از خاندان من است؛ و وعده تو در مورد نجات مناسبت حق است؛ و تو از همه حکم‌کنندگان برتری! ﴿٤٥﴾

قَالَ يَنْحُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ فَلَا تَسْتَلِنَ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنِّي

فرمود: های نوح! او از اهل تو نیست! او عمل غیر صالحی است [فرد ناشایسته‌ای است] ای پس، آنچه را از آن آگاه نیستی، از من نخواه! من

أَعْظَمُكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٤٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ

به تو اندرز می‌دهم که از جاهلان نباشی! عرض کرد: پروردگارا! من به تو پناه می‌برم که از تو چیزی نخواهم که از آن

لِي بِهِ عِلْمٌ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي وَتَرْحَمْنِي أَكُنْ مِنَ الْخَسِرِينَ ﴿٤٧﴾ قِيلَ يَنْحُوحُ أَهَيْطُ

آگاهی ندارم! و اگر مرا نبخشی، و بر من رحم نکنی، از زیانکاران خواهم بوده! (به نوح گفته شد: های نوح!

بِسَلَامٍ مِنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ أُمَمٍ مِّمَّنْ مَعَكَ وَأُمَّمٌ سَنَمِتُّعُهُمْ ثُمَّ يَمْسُهُمُ

با سلامت و برکاتی از ناحیه ما بر تو و بر تمام امتهایی که با تو بود، فرود آید! و امتهایی نیز هستند که ما آنها را از نعمتها بهره‌مند خواهیم ساخت، سپس

مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٨﴾ تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ وَلَا

عذاب دردناکی از سوی ما به آنها می‌رسد. چرا که این سخنها را از غیب می‌کنند! اینها از خیرهای غیب است که به تو (ای پسر) وحی می‌کنیم! نه تو، و نه

قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ الْعَقِيبَةَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِلَىٰ عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ

قومت، اینها را پیش از این نمی‌دانستید! بنابراین، صبر کن، که عاقبت از آن پرهیزگاران است! (نه) به سوی قوم عاد، برادرشان هود را فرستادیم: گفت:

يَقَوْمِ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ إِنِّي أَنْتُمْ بِالْمُفْتَرُونَ ﴿٥٠﴾

های قوم من! خدا را پرستش کنید، که معبودی جز او برای شما نیست! شما فقط تسهت می‌زنید (و پندار شریک او می‌بخشید)!

يَقَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَىٰ الَّذِي فَطَرَنِي أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٥١﴾

ای قوم من! من از شما برای این (سخن)، پاداشی نمی‌طلبم: پاداش من، تنها بر کسی است که مرا آفریده است: آیا نمی‌فهمید؟!؟

وَيَقَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا وَ

و ای قوم من! از پروردگارتان طلب آمرزش کنید، سپس به سوی او باز گردید، تا باران آسمان را پی در پی بر شما بفرستد: و

يَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَىٰ قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِينَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا يَا هُودُ مَا جِئْتَنَا

نیروی بر نیرویتان بیفزاید! و گنجهکارانه، روی هر حق، برتواند! گفتند: های هود! تو دلیل روشنی برای ما نیآورده‌ای!

بَيِّنَةً وَمَانِحْنُ بِتَارِكِيءِ الْهِنَانِ عَنْ قَوْلِكَ وَمَانِحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٥٣﴾

و ما خدایان خود را بخاطر حرف تو، رها نخواهیم کرد! و ما (ملا) به تو ایمان نمی‌آوریم!

إِنْ نَقُولُ إِلَّا أَعْرَضَكَ بَعْضُ الْهَيْئَاتِ يَسُوءُ قَالَ إِنِّي أَشْهَدُ اللَّهَ وَأَشْهَدُ أَنْتَ بَرِيءٌ

ما درباره تو فقط می‌گویم: بعضی از خدایان ما، به تو زیان رسانده (و ملت را روبرو انداخته) (مرد) گفت: «من خدا را به شهادت می‌طلبم، شما نیز گواه باشید که من بی‌زارم

مِمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾ مِنْ دُونِهِ فَكَيْدُ فِي جَمِيعَاتِهِمْ لَا تُنْظَرُونَ ﴿٥٥﴾ إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ

از آنچه شریک (مذمت) قرار می‌دهید، ﴿۵۴﴾ (از آنچه) غیر او (سربرند) حال که چنین است، همگی برای من نقشه بکشید؛ و مرا مهلت ندهید! ﴿۵۵﴾ من، بر بالله

رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ أَخَذُ بِنَاصِيئِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٦﴾ فَإِنْ

که پروردگار من و شماست، توکل کرده‌ام! هیچ جنبنده‌ای نیست مگر اینکه او بر آن تسلط دارد: ﴿۵۶﴾ (هر) پروردگار من بر راه راست است! ﴿۵۷﴾ پس اگر

تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ وَيَسْخُلِفُ رَبِّي قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُمْ شَيْئًا

روی برگردانید، من رسالتی را که مأمور بودم به شما رساندم؛ و پروردگارم گروه دیگری را جانشین شما می‌کند؛ و شما کمترین ضرری به او نمی‌رسانید:

إِنَّ رَبِّي عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٥٧﴾ وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا هُودًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ

پروردگارم حافظ و نگاهبان هر چیز است، ﴿۵۷﴾ و هنگامی که فرمان ما فرارسید، (مرد) و کسانی را که با او ایمان آورده بودند، به رحمت خود نجات دادیم:

بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَنَجَّيْنَاهُمْ مِنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الَّتِي كُنَّا نُنزِّلُهَا عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ

و آنها را از عذاب شدید، رهایی بخشیدیم! ﴿۵۸﴾ و این قوم «عاده» بود که آیات پروردگارشان را انکار کردند؛ و پیامبران او را عصیت نمودند:

رُسُلَهُ، وَاتَّبِعُوا أَمْرًا كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٥٩﴾ وَاتَّبِعُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ إِلَّا

و از فرمان هر ستمگر دشمن حق، پیروی کردند! ﴿۵۹﴾ آنان، در این دنیا و روز قیامت، لعنت (و نام نیک) به دنبال دارند! بدانید

إِنْ عَادَا كَفَرُوا رَبَّهُمْ إِلَّا بَعْدَ الْعَادِ قَوْمٍ هُودٍ ﴿٦٠﴾ وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ

«عاده نسبت به پروردگارشان کفر ورزیدند، دور باد «عاده» قوم هود - از رحمت خدا و غیر «عاده»! ﴿۶۰﴾ و به سوی قوم «ثمود»، برادرشان «صالح» را (فرستادیم)؛ گفت:

يَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ هُوَ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا

«ای قوم من! خدا را پرستش کنید، که معبودی جز او برای شما نیست! اوست که شما را از زمین آفرید؛ و آبادی آن را به شما وا گذاشت!

فَاسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تَوَلَّوْا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُجِيبٌ ﴿٦١﴾ قَالُوا يَا صَالِحُ قَدْ كُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا

از او! امروزش بطلبید، سپس بسوی او بازگردید، که پروردگارم (بمندان خود) نزدیک و اجابت‌کننده (مستجاب) است! ﴿۶۱﴾ گفتند: «ای صالح! تو پیش از این، ما به امید ما بودی!

قَبْلَ هَذَا أَتَنهَنَّا أَنْ نَعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّا لَفِي شَكِّ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٌ ﴿٦٢﴾

آیا ما را از پرستش آنچه پدرانمان می‌پرستیدند، نهی می‌کنی؟! در حالی که ما، در مورد آنچه به سوی آن دعوتمان می‌کنی، در شک و تردید هستیم! ﴿۶۲﴾

قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَءَاتَنِي مِنْهُ رَحْمَةً فَمَنْ يَنْصُرُنِي

گفت: ای قوم! به من خبر بدهید اگر من دلیل آشکاری از پروردگارم داشته باشم، و رحمتی از جانب خود به من داده باشد (پس) اگر من نافرمانی او کنم، چه کسی می تواند

مِنَ اللَّهِ إِنْ عَصَيْتُهُ، فَأَتَزِيدُونَنِي غَيْرَ تَخْسِيرٍ ﴿١٦٣﴾ وَيَقَوْمِ هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ

مرا در برابر وی یاری دهد؟ پس، سخنان شما، جز اطمینان به زیانکار بودنتان، چیزی بر من نمی افزاید! ای قوم من! این «ناقه» خداوند است.

لَكُمْ ء آيَةٌ فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ

که برای شما نشانه ای است؛ بگذارید در زمین خدا به چرا مشغول شود؛ هیچ گونه آزاری به آن نرسانید، که عذاب خدا شما را خواهد

قَرِيبٌ ﴿١٦٤﴾ فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَٰلِكَ وَعَدُّ غَيْرُ

گرفته! آنها آن «ناقه» را از پای در آورند؛ و (سبحان) گفت: سه روز در خانه هایتان بپرهیزد گردید؛ (بعد از آن) عذاب الهی فرا خواهد رسید! این وعده ای است که

مَكْذُوبٍ ﴿١٦٥﴾ فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا صَالِحًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ

دروغ نخواهد بود! و هنگامی که فرمان (سجده) ما فرارسید، صالح و کسانی را که با او ایمان آورده بودند، به رحمت خود (از عذاب

مِنَّا وَمِن خِزْيٍ يُومِسِدُنَ إِنْ رَبُّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿١٦٦﴾ وَأَخَذَ الَّذِينَ ظَلَمُوا

و از رسوایی آن روز، رهایی بخشیدیم؛ چرا که پروردگارت قوی و شکست ناپذیر است! و کسانی را که ستم کرده بودند،

الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جَثِيمِينَ ﴿١٦٧﴾ كَانَتْ لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا إِلَّا إِن تَمُودًا

صیحه (اسبی فرو گرفت؛ و در خانه هایشان به روی افتادند و مردند؛ آنچنان که گویی هرگز ساکن آن دیار نبودند! بدانید قوم تمود،

كَفَرُوا وَرَبَّهُمْ إِلَّا بَعْدًا لِتَمُودَ ﴿١٦٨﴾ وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَىٰ

پروردگارش را انکار کردند! دور یاد قوم تمود (رحمت پروردگار) فرستادگان ما [فرشتگان] برای ابراهیم بشارت آوردند؛

قَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ فَمَا لَبِثَ أَنْ جَاءَ بِعِجْلٍ حَنِيدٍ ﴿١٦٩﴾ فَلَمَّا رَأَىٰ أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ

گفتند: «سلام!» (و نیز) گفت: «سلام!» و طولی نکشید که گوساله برپایی (برای آن) آورد. هنگامی که دید دست آنها به آن نمی رسد (و از آن نمی خورند) (و)

إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمِ لُوطٍ

آنها را زشت شمرد؛ و در دل احساس ترس نمود، به او گفتند: «ترس! ما به سوی قوم لوط فرستاده شده ایم!»

﴿١٧٠﴾ وَأَمْرَاتُهُ قَائِمَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ ﴿١٧١﴾

و همسرش ایستاده بود، (از غشمتی) خندید؛ پس او را به اسحاق، و بعد از او به یعقوب بشارت دادیم.

قَالَتْ يَوْنَتِيْءُ أَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا بَعْلِي شَيْخَانٌ هَذَا لَشَىءٌ عَجِيبٌ ﴿٧٢﴾

گفت: ای وای بر من! آیا من فرزند می‌آورم در حالی که پیرزنم، و این شوهرم پیرمردی است؟! این راستی چیز عجیبی است! ﴿۷۲﴾

قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحْمَتُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ

گفتند: «ایا از فرمان خدا تعجب می‌کنی؟! این رحمت خدا و برکاتش بر شما خانواده است؛ چرا که او ستوده و والا است»

﴿٧٣﴾ فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ وَجَاءَتْهُ الْبُشْرَىٰ يُجِدُ لِنَافِي قَوْمٍ لُوطٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ

﴿۷۳﴾ هنگامی که ترس ابراهیم فرو نشست، و بشارت به او رسید، دربارہ قوم لوط با ما مجادله می‌کرد؛ ﴿۷۴﴾ چرا که

إِبْرَاهِيمَ لِحَلِيمٍ أُوهُ مُنِيبٌ ﴿٧٥﴾ يٰٓإِبْرَاهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرٌ رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ

ابراہیم بردبار و دلسوز و بازگشت‌کننده به سوی خدا بود! ای ابراهیم! از این (برخاست) صرف نظر کن، که فرمان پروردگارت فرا رسیده؛ و بطور قطع

عَذَابُهُمْ عَذَابٌ غَيْرٌ مَّرْدُودٍ ﴿٧٦﴾ وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِئَءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا

عذاب (ای) به سراغ آنها می‌آید؛ و برگشت ندارد! ﴿۷۶﴾ و هنگامی که رسولان ما [فرشتگان عذاب] به سراغ لوط آمدند، از آمدنشان ناراحت شد؛ و قلبش پریشان گشت؛

وَقَالَ هَذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ ﴿٧٧﴾ وَجَاءَهُمْ قَوْمُهُ يَمْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ

و گفت: «امروز روز سختی است!» زیرا (رسید قوم بهتار مزاحم آنها شوند) ﴿۷۷﴾ قوم او به قصد مزاحمت می‌هستان؛ بسرعت به سراغ او آمدند - و قبلاً کارهای

السَّيِّئَاتِ قَالَ يَنْقَوْمٍ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ فِي ضَيْفِي

بدانجام می‌دادند - گفت: ای قوم من! اینها دختران منند؛ برای شما پاکیزه‌ترند! یا آنها ازواج کنیده از خدا بترسید؛ و مرا در مورد میهمانانم رسوا نسازید!

أَلَيْسَ مِنْكُمْ رَجُلٌ رَشِيدٌ ﴿٧٨﴾ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتَ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا

آیا در میان شما یک مرد فهمیده و آگاه وجود ندارد؟! ﴿۷۸﴾ گفتند: «تو که می‌دانی ما تمایلی به دختران تو نداریم؛ و خوب می‌دانی ما

نُرِيدُ ﴿٧٩﴾ قَالَ لَوْ أَن لِي بِكُمْ قُوَّةٌ أَوْ آوَىٰ إِلَيَّ رُكْنٍ شَدِيدٍ ﴿٨٠﴾ قَالُوا يَلُوطُ إِنَّا رُسُلُ

چده می‌خواهیم! ﴿۷۹﴾ گفت: «اوس» ای کاش در برابر شما قدرتی داشتم؛ یا تکیه‌گاه و پشتیبان محکمی در اختیار من بود!» ﴿۸۰﴾ «فرشتگان سب» گفتند: ای لوط! ما فرستادگان

رَبِّكَ لَنْ يَصِلُوا إِلَيْكَ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ اللَّيْلِ وَلَا يَلْنَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ إِلَّا

پروردگارت توایم؛ آنها هرگز دسترسی به تو پیدا نخواهند کرد! در دل شب، خانوادہات را حرکت ده؛ و هیچ یک از شما پشت سرش را نگاه نکنند؛ مگر

أَمْرًا أَنْتَ إِنَّهُ مُصِيبُهَا مَا أَصَابَهُمْ إِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ أَلَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ﴿٨١﴾

همسرت، که او هم به همان بلایی که آنها گرفتار می‌شوند، گرفتار خواهد شد! موعود آنها صبح است؛ آیا صبح نزدیک نیست؟! ﴿۸۱﴾

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَلَيْهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ

و هنگامی که فرمان ما فرارسید، آن شهر را زیر و رو کردیم؛ و بارانی از سنگ [سجیلهاى متعجر] متراکم بر روی هم،

مَنْضُودٍ ﴿٨٢﴾ مُسْوَمَةٌ عِنْدَ رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بِبَعِيدٍ ﴿٨٣﴾ وَ

بر آنها نازل نمودیم. مسوومه: سنگهاى که نزد پروردگارت نشاندار بود؛ و آن، از سنگهاى سنگمرمران دور نیست. و

إِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَنْقُومِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِّنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ وَلَا

به سوى مدین، برادرشان شعیب را (فرستاد) گفت: ای قوم من! خدا را پرستش کنید، که جز او، معبود دیگری برای شما نیست.

نَنْقُصُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ إِنِّي أَرَبُّكُمْ بِخَيْرٍ وَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ

بیمانه و وزن را کم نکنید؛ دست به کمپوشی نزنید! من ارباب شما را در نعمت مى بینم؛ این از

عَذَابٍ يَوْمٍ مُّحِيطٍ ﴿٨٤﴾ وَيَنْقُومِ أَوْفُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا

عذاب روز فراگیر، بر شما بیمناکم! و ای قوم من! بیمانه و وزن را با عدالت، تمام دهید؛ و

تَبَخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٨٥﴾ بَقِيَتْ اللَّهُ

بر اشیاء (بمناس) مردم، عیب نگذارید؛ و از حق آنان نگاهدارید؛ و در زمین به فساد نکوشید! آنچه خداوند برای شما باقی گذارده (در سرچشمه هاى مدن)،

خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ ﴿٨٦﴾ قَالُوا يَشْعِيبُ

برایستان بهتر است اگر ایمان داشته باشید؛ و من، پاسدار شما (و مانع بر امیران به ایمان نیستیم) گفتند: ای شعیب!

أَصَلَوْتُكَ تَأْمُرُكَ أَنْ تَتْرَكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ أَنْ نَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا

ای نمازت به تو دستور مى دهد که آنچه را پدرانمان مى پرستیدند، ترک کنیم؛ یا آنچه را مى خواهیم در اموالمان انجام ندهیم!

نَشَأُوا إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ الرَّشِيدُ ﴿٨٧﴾ قَالَ يَنْقُومِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَى بَنِيهِ

تو که مرد بردبار و فهمیده ای هستی! گفت: ای قوم! به من بگوید، هرگاه من دلیل آشکاری از پروردگارم داشته باشم،

مِّن رَّبِّي وَرَزَقَنِي مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا وَمَا أُرِيدُ أَنْ أُخَالِفَكُمْ إِلَىٰ مَا أَنهَكُمْ عَنْهُ إِنْ

ورزق (و رحمت) خوبی به من داده باشد، (با) من بخود برخلاف فرمان او رفتار کنم! من هرگز نمی خواهم چیزی که شما را از آن باز مى دارم، خودم مرتکب شوم!

أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ مَا اسْتَطَعْتُ وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿٨٨﴾

من جز اصلاح - تا آنجا که توانایی دارم - نمی خواهم؛ و توفیق من، جز به خدا نیست! بر او توکل کردم؛ و به سوى او باز مى گردم!

وَيَقَوْمٍ لَا يُجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِي أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا أَصَابَ قَوْمَ نُوحٍ أَوْ قَوْمَ هُودٍ أَوْ

وای قوم من! دشمنی و مخالفت با من، سبب نشود که شما به همان سرنوشتی که قوم نوح یا قوم هود یا

قَوْمَ صَالِحٍ وَمَا قَوْمُ لُوطٍ مِنْكُمْ بِبَعِيدٍ ﴿٨٩﴾ وَأَسْتَغْفِرُكُمْ ثُمَّ تَوْبُوا

قوم صالح گرفتار شدند، گرفتار شوید! و قوم لوط از شما چندان دور نیست! از پروردگار خود، آمرزش بطلبید؛ و به سوی او بازگردید:

إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ وَدُودٌ ﴿٩٠﴾ قَالُوا يَشْعَبُ مَا نَفَقَهُ كَثِيرًا مِمَّا تَقُولُ وَإِنَّا

که پروردگارم مهربان و دوستدار (بمن نه) است! گفتند: ای شعیب! بسیاری از آنچه را می‌گویی، ما نمی‌فهمیم! و ما تو را در میان خود،

لَنَرَنَّكَ فِينَا ضَعِيفًا وَلَوْ لَارْهَطُكَ لَرَجَمْنَاكَ وَمَا أَنتَ عَلَيْنَا بِعَزِيزٍ ﴿٩١﴾ قَالَ يَبْقَوْمِ

ضعیف می‌یابیم؛ و اگر به‌خاطر قبیله کوچکت نبود، تو را سنگسار می‌کردیم؛ و تو در برابر ما قدرتی نداری! گفت: ای قوم!

أَرَهَطِي أَعَزُّ عَلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَاتَّخَذْتُمُوهُ وَرَاءَكُمْ ظَهْرِيًّا إِنَّ رَبِّي بِمَا

آیا قبیله کوچک من، نزد شما عزیزتر از خداوند است؟! در حالی که «مرمان» او را پشت سر انداخته‌اید! پروردگارم به آنچه انجام می‌دهید،

تَعْمَلُونَ مُخِيطٌ ﴿٩٢﴾ وَيَقَوْمِ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَمِلٌ سَوْفَ تَعْلَمُونَ

احاطه دارد بر همه اعمال! ای قوم! هر کاری از دستتان ساخته است، انجام دهید؛ من هم کار خود را خواهم کرد؛ و بزودی خواهید دانست

مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَمَنْ هُوَ كَذِبٌ وَارْتَقِبُوا إِنِّي مَعَكُمْ

چه کسی عذاب خوارکننده به سراغش می‌آید، وجه کسی دروغ‌گوست! شما انتظار بکشید، من هم با شما

رَقِيبٌ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا شُعَيْبًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَ

در انتظارم! و هنگامی که فرمان ما فرا رسید، شعیب و کسانی را که با او ایمان آورده بودند، به رحمت خود نجات دادیم؛ و

أَخَذَتِ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَرِهِمْ جَنِّمِينَ ﴿٩٤﴾ كَانُوا يَمُرُّونَ فِيهَا

آنها را که ستم کردند، صیحه (سعی) فروگرفت؛ و در دیار خود، به رو افتادند؛ و سرسند! آنچنان که گویی هرگز از ساکنان آن «بهر» نبودند!

الْأَبْعَدِ الْمَدِينِ كَمَا بَعَدَتْ ثَمُودُ ﴿٩٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ

دورباد مدین (واصل از) رحمت من، همان گونه که قوم ثمود دور شدند! ما، موسی را با آیات خود و دلیل آشکاری فرستادیم...

﴿٩٦﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَاتَّبَعُوا أَمْرَ فِرْعَوْنَ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيدٍ ﴿٩٧﴾

به سوی فرعون و اطرافیانش؛ اما آنها از فرمان فرعون پیروی کردند؛ در حالی که فرمان فرعون، مایه رشد و نجات نبود!

يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ وَيئسُ الْوَرْدُ الْمَوْرُودُ ﴿١١٨﴾ وَأَتَّبِعُوا

روز قیامت، او در پیشاپیش قومش خواهد بود و آنها را وارد آتش می‌کند و چه بد آبخوری است (آتش)، که بر آن وارد می‌شوند! آنان در این جهان

فِي هَذِهِ لَعْنَةٌ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يئسُ الرِّفْدُ الْمَرْفُودُ ﴿١١٩﴾ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْقُرَى

و روز قیامت، لعنتی به دنبال دارند و چه بد عطایی است (من و دوری از رحمت خدا، که نصیب آنان می‌شود! این از اخبار شهرها

نَقَصَهُ عَلَيْكَ مِنْهَا قَائِمٌ وَحَصِيدٌ ﴿١٢٠﴾ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ

و آبادیهاست که مابرای تو بازگو می‌کنیم؛ که بعضی (منور) برپا هستند، و بعضی درو شده‌اند (و از میان رفته‌اند) ما به آنها ستم نکردیم؛ بلکه آنها خودشان بر خویشان

فَمَا أَغْنَتْ عَنْهُمْ آلِهَتُهُمُ الَّتِي يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ لَمَّا جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَ

ستم روا داشتند و هنگامی که فرمان مجازات الهی فرا رسید، معبوداتی را که غیر از خدا می‌خواندند، آنها را یاری نکردند؛ و

مَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْبِيبٍ ﴿١٢١﴾ وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَىٰ وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ

جز بر هلاکت آنان نیفزودند! و اینچنین است مجازات پروردگار تو، هنگامی که شهرها و آبادیهای ظالم را مجازات می‌کند (باری، مجازات او،

أَخَذَهُ الْيَوْمُ شَدِيدٌ ﴿١٢٢﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِمَنْ خَافَ عَذَابَ الْآخِرَةِ ذَلِكَ يَوْمٌ مَجْمُوعٌ

در دنیا و شدید است! در این، نشانه‌ای است برای کسی که از عذاب آخرت می‌ترسد؛ همان روزی است که مردم در آن جمع می‌شوند،

لَهُ النَّاسُ وَذَلِكَ يَوْمٌ مَشْهُودٌ ﴿١٢٣﴾ وَمَا تُؤَخِّرُهُ إِلَّا لِأَجَلٍ مَعْدُودٍ ﴿١٢٤﴾ يَوْمَ يَأْتِ

و روزی که همه آن را مشاهده می‌کنند، و ما آن سمرات را، جز تا زمان محدودی، تاخیر نمی‌اندازیم! آن روز که بهشت و زمین مجزاً فرارسد،

لَا تَكَلِّمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ ﴿١٢٥﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فَمِنَ

هیچ کس جز به اجازه او سخن نمی‌گوید؛ گروهی بدبختند و گروهی خوشبخت، اما آنها که بدبخت شدند،

النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ ﴿١٢٦﴾ خَلِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ

در آتشند؛ و برای آنان در آنجا، زفیر و شهیق، [= ناله‌های طولانی دم و بازدم] است؛ جاودانه در آن خواهند ماند، تا آسمانها و زمین برپاست؛

إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ إِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٌ لِمَا يُرِيدُ ﴿١٢٧﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ سَعِدُوا فَمِنَ الْجَنَّةِ

مگر آنچه پروردگارت بخواهد! پروردگارت هر چه را بخواهد انجام می‌دهد! اما آنها که خوشبخت و سعادتمند شدند، جاودانه

خَلِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ عَطَاءٌ غَيْرٌ مَجْدُودٍ ﴿١٢٨﴾

در بهشت خواهند ماند، تا آسمانها و زمین برپاست، مگر آنچه پروردگارت بخواهد! بخششی است قطع نشدنی!

فَلَا تَكُ فِي مَرِيَةٍ مِّمَّا يَعْبُدُ هَتُولًا ۚ مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا كَمَا يَعْبُدُ آبَاؤُهُمْ مِنْ قَبْلُ وَإِنَّا

پس شک و تردیدی در بعضی بودن معبودهایی که آنها می پرستند، به خود راه مدها آنها همان گونه این معبودها را پرستش می کنند که پدرانشان قبلاً

لَمَوْفُوهُمْ نَصِيبُهُمْ غَيْرَ مَنْقُوصٍ ﴿۱۰۹﴾ ۚ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَأَخْلَفَ فِيهِ ۚ

می پرستیدند؛ و ما نصیب آنان را بی کم و کاست خواهیم داد؛ ما به موسی کتاب آسمانی دادیم؛ سپس در آن اختلاف شد؛

وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ ﴿۱۱۰﴾ وَإِنَّا

و اگر فرمان قبلی خدا در سینه از ما پیش و استحقاق بر آنها نبود، در میان آنان داوری می شد؛ و آنها (عبر) در شکایتند، شکنی آمیخته به بدگمانی؛ و پروردگارت

كَلَّا لَمَّا لِيُوفِيَهُمْ رَبُّكَ أَعْمَلَهُمْ إِنَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۱۱۱﴾ ۚ فَاسْتَقَمَ كَمَا أَمَرْتَ

اعمال هر یک را بی کم و کاست به آنها خواهد داد؛ او به آنچه عمل می کنند آگاه است؛ پس همان گونه که فرمان یافتی، استقامت کن؛

وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا ۚ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۱۱۲﴾ ۚ وَلَا تَرْكَبُوا إِلَى الَّذِينَ

و همچنین کسانی که با تو، به سوی خدا آمده اند بید استغاثت کنند؛ و طغیان نکنید، که خداوند آنچه را انجام می دهید می بیند؛ و بر ظالمان تکیه ننمایید.

ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ

که موجب می شود آتش شما را فرا گیرد؛ و در آن حال، هیچ ولی و سرپرستی جز خدا نخواهید داشت؛ و یاری نمی شوید؛

﴿۱۱۳﴾ ۚ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَزُلْفًا مِّنَ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ ۚ

در دو طرف روز، و اوایل شب، نماز را برپا دار؛ چرا که حسنات، سیئات (و اندر آنها) را از بین می برد؛

ذَلِكَ ذِكْرِي لِلذَّاكِرِينَ ﴿۱۱۴﴾ ۚ وَأَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۱۵﴾ ۚ فَلَوْلَا

این تذکری است برای کسانی که اهل تذکرند؛ و شکیبایی کن، که خداوند پاداش نیکوکاران را ضایع نخواهد کرد؛ چرا

كَانَ مِنَ الْقُرُونِ مِنْ قَبْلِكُمْ أُولُوا بَقِيَّةَ يَنْهَوْنَ عَنِ الْفَسَادِ فِي الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا

در قرون (و نسل) قبل از شما، دانشمندان صاحب قدرتی نبودند که از فساد در زمین جلوگیری کنند؛ مگر اندکی از آنها.

مِمَّنْ أَنْجَيْنَا مِنْهُمْ ۚ وَاتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَا أُتْرِفُوا فِيهِ وَكَانُوا مُجْرِمِينَ

که نجاتشان دادیم؛ و آنان که ستم می کردند، از تنعم و کامجویی پیروی کردند؛ و گناهکار بودند؛ و نبردند؛

﴿۱۱۶﴾ ۚ وَمَا كَانَتْ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا مُصْطَحُونَ ﴿۱۱۷﴾

و چنین نبود که پروردگارت آبادیها را بظلم و ستم نابود کند در حالی که اهلیش در صدد اصلاح بوده باشند؛

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ ﴿١١٨﴾ إِلَّا مَنْ رَحِمَ رَبُّكَ

و اگر پروردگارت می خواست، همه مردم را یک امت قرار می داد؛ ولی آنها همواره مختلفند؛ مگر کسی را که پروردگارت رحم کند

و لِذَلِكَ خَلَقَهُمْ وَ تَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لِأَمْلَانِ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

و برای همین بپسندید، آنها را آفرید؛ و فرمان پروردگارت قطعی شده که: جهنم را از همه استرگنان و شیایان جن و انس پر خواهیم کرد

﴿١١٩﴾ وَ كَلَّا نَقْصُ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نَشِئْتُ بِهِ ۖ فُؤَادَكَ فِي هَذِهِ

ما از هر یک از سرگذشت‌های انبیا برای تو بازگو کردیم، تا بسوسله آن، قلبت را آرامش بخشیم؛ (و بدست تو نبرد)

الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرٌ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٠﴾ وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ

و در این اخبار و سرکشید؛ برای تو حق، و برای مومنان موعظه و تذکر آمده است؛ و به آنها که ایمان نمی آورند، بگو: هر چه در قدرت دارید، انجام دهید

إِنَّا عَمِلُونَ ﴿١٢١﴾ وَانظُرُوا إِنَّا مُنظَرُونَ ﴿١٢٢﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَ

ما هم انجام می دهیم؛ و انتظار بکشید؛ ما هم منتظریم؛ و (نامی در) غیب (در سر نهان) آسمانها و زمین، تنها از آن خداست؛

إِلَيْهِ يُرْجَعُ الْأُمُورُ كُلُّهَا ۖ فَاعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ ۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٢٣﴾

و همه کارها به سوی او بازگردانده می شود؛ پس او را پرستش کن؛ و بر او توکل نما؛ و پروردگارت از کارهایی که می کنید، هرگز غافل نیست؛

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الرَّيِّبَاتِ ۚ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿١﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ

را، آن آیات کتاب آشکار است؛ ما آن را قرآنی عربی نازل کردیم، شاید شما

تَعْقِلُونَ ﴿٢﴾ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ هَذَا

درک کنید (و بدست)؛ ما بهترین سرگذشتها را از طریق این قرآن - که به تو وحی کردیم -

الْقُرْآنَ وَإِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْغَافِلِينَ ﴿٣﴾ إِذْ قَالَ يُوسُفُ

بر تو بازگو می کنیم؛ و مسلماً پیش از این، از آن خیر نداشتی؛ (به خاطر بساز)، هنگامی را که یوسف

لَأَبِيهِ يَتَابَتِ إِيَّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ ﴿٤﴾

به پدرش گفت: «پدرم! من در خواب دیدم که یازده ستاره، و خورشید و ماه در برابر من سجده می کنند»

قَالَ يَبْنِي لَنَا قَصْرًا لِنَقُصَّ رُءُوسَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَنَجْعَلُ لِكُلِّ فِتْنَةٍ آيَاتٍ ۚ وَالشَّيْطَانُ

گفت: «فرزندم! خواب خود را برای برادرانت بازگو مکن، که برای تو نقشه (صراط) می‌کشند؛ چرا که شیطان،

لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٥﴾ وَكَذَلِكَ يَجْنِبُكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِنْ تَأْوِيلِ

دشمن آشکار انسان است! و این گونه پروردگارت تو را بر می‌گزیند؛ و از تعبیر خوابها به تو می‌آموزد؛

الْأَحَادِيثِ وَيُنْمِئُ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ آلِ يَعْقُوبَ كَمَا أَتَمَّهَا عَلَىٰ أَبَوَيْكَ مِنْ قَبْلُ ۖ إِبْرَاهِيمَ

و نعمتش را بر تو و بر خاندان یعقوب تمام و کامل می‌کند، همان گونه که پیش از این، بر پدران ابراهیم

وَإِسْحَاقَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦﴾ لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ آيَاتٌ لِلِّسَّالِمِينَ

و اسحاق تمام کرد؛ به یقین، پروردگارت تو دانا و حکیم است! در «استان» یوسف و برادرانش، نشانه‌ها را مشاهده کن؛ برای سوال کنندگان بود!

﴿٧﴾ إِذْ قَالُوا لِيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَيْنَا مِمَّا نَحْنُ غُصْبَةٌ ۚ إِنَّ أَبَانَا لَفِي ضَلَالٍ

هنگامی که برادران گفتند: «یوسف و برادرش [بنیامین] نزد پدر، از ما محبوبترند؛ در حالی که ما گروه نیرومندی هستیم! مسلماً پدر ما، در گمراهی

مُبِينٍ ﴿٨﴾ أَقْتُلُوا يُوسُفَ أَوْ اطْرَحُوهُ أَرْضًا يَبْحُلُ لَكُمْ وَجْهٌ أَيْكُمُ وَتَكُونُوا مِنْ بَعْدِهِ

اشکاری است! یوسف را بکشید؛ یا او را به سرزمین دوردستی بیفکنید؛ تا توجه پدر، فقط به شما باشد؛ و بعد از آن، از راه خود توبه می‌کنید؛ و

قَوْمًا صَالِحِينَ ﴿٩﴾ قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا يُوسُفَ وَالْقُوَّةُ فِي غَيْبَتِ الْجَبِّ يَلْقَاهُ

افراد صالحی خواهید بود! یکی از آنها گفت: «یوسف را نکشید؛ و اگر می‌خواهید کاری انجام دهید، او را در نهانگاه جابه بیفکنید؛

بَعْضُ السَّيَّارَةِ ۖ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿١٠﴾ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَىٰ يُوسُفَ وَإِنَّا

تا بعضی از قافله‌ها او را برگیرند؛ او با خود به مکان دوری برسد! برادران نزد پدر آمدند و گفتند: «پدرجان! چرا تو درباره یوسف، به ما اطمینان نمی‌کنی؟!

لَهُ لَنَنْصَحُونَ ﴿١١﴾ أَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعْ وَيَلْعَبُ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿١٢﴾

در حالی که ما خیرخواه او هستیم! فردا او را با ما (به خارج شهر) بفرست، تا غذای کافی بخورد و تفریح کند؛ و ما نگهدارنده او هستیم! و

قَالَ إِنِّي لَيَحْزُنُنِي أَنْ تَذْهَبُوا بِهِ ۖ وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ وَأَنْتُمْ عَنْهُ

بیمار، گفت: «من از بردن او غمگین می‌شوم؛ و از این می‌ترسم که گرگ او را بخورد، و شما از او

غَافِلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُوا لَئِنْ أَكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ ۖ إِنَّا إِذَا لَخَسِرُونَ ﴿١٤﴾

غافل باشیم! گفتند: «ما اینکه ما گروه نیرومندی هستیم، اگر گرگ او را بخورد، ما از زیانکاران خواهیم بود؛ هرگز چنین چیزی ممکن نیست! و

فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَأَجْمَعُوا أَن يَجْعَلُوهُ فِي غَيْبَتِ الْجُبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ

هنگامی که او را با خود بردند، و تصمیم گرفتند وی را در مخفی‌گاه چاه قرار دهند، اسرار جبار مفسد خود را مفسر ساختند؛ و به او وحی فرستادیم که

لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٥﴾ وَجَاءَ وَآبَاهُمُ عِشَاءً يَبْكُونَ

انها را در آینده از این کارشان با خبر خواهی ساخت؛ در حالی که آنها نمی‌دانند؛ * پسران یوسف شب هنگام، گریان به سراخ پدر آمدند.

﴿١٦﴾ قَالُوا يَا أَبَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتَعِنَا فَأَكَلَهُ

* گفتند: ای پدر ما رفتیم و مشغول مسابقه شدیم، و یوسف را نزد اثاث خود گذاردیم؛ و مرغی او را خورد؛

الذِّئْبُ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ﴿١٧﴾ وَجَاءَ وَعَلَى قَمِيصِهِ بِدَمٍ

تو هرگز سخن ما را باور نخواهی کرد، هر چند راستگو باشیم؛ * و پیراهن او را با خونی

كَذِبٍ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا

دروغین گفته‌اند، زود پند آوردند؛ گفت: «هوسهای نفسانی شما این کار را برایتان آراسته؛ من صبر زیبا خواهم داشت؛ و در برابر آنچه می‌گویید، از

تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَهُ، قَالَ يَبُشْرَى هَذَا غُلْمٌ

خداوند بسیاری مسی‌طلبه؛ * و در همین حال کاروانی فرارسید؛ و سامور آب را فرستادند؛ او دلو خود را در چاه افکند؛ تا همان صدازد؛

وَأَسْرُوهُ بِضْعَةٍ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخْسٍ دَرَاهِمَ

مزه‌ی پادا این کودکی است نریه؛ و این امر را بعنوان یک سرمایه از دیگران مخفی داشتند، و خداوند به آنچه آنها انجام می‌دادند، آگاه بود؛ * و او

مَعْدُودَةً وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لَا مَرَاتِي

را به بهای کمی - فروختند؛ و نسبت به فروختن او، بی‌تجربیت بودند؛ چرا که می‌ترسیدند از نشان فاش شود؛ * و آن کسی که او را از مصر خرید [عزیز مصر]،

أَكْرَمِي مَثْوَاهُ عَسَىٰ أَن يَنْفَعَنَا أَوْ نَخْذَهُ، وَلَدًا وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي

به همسرش گفت: «مقام وی را گرامی دار، شاید برای ما سودمند باشد؛ و بنا او را بعنوان فرزند انتخاب کنیم؛ و اینچنین یوسف را در

الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ مِن تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰ أَمْرِهِ، وَلَكِنَّ أَكْثَر النَّاسِ

آن سرزمین متمکن ساختیم؛ تا این کار را در دنیا، تا او را بزرگ داریم؛ و از علم تعبیر خواب به او بیاموزیم؛ خداوند بر کار خود پیروز است، ولی بیشتر مردم

لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ ؕ ؕ آيَاتِنَا حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ بَجَرْنَا الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٢﴾

نمی‌دانند؛ * و هنگامی که به بلوغ و قوت رسید، ما «حکم» [نبوت] و «علم» به او دادیم؛ و اینچنین نیکوکاران را پاداش می‌دهیم؛ *

وَرَوَدَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ ۚ وَعَلَقَتْ الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ ۗ

و آن زن که یوسف در خانه او بود، از او تهنای کامجویی کرد؛ درها را بست و گفت: «هیسا! به سوی آنچه برای تو مهیاست»

قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ هَمَّتْ

ایستاد گفت: «پناه می برم به خدا! او [عزیز مصر] صاحب نعمت من است؛ مقام مرا گرامی داشته؛ مسلماً ظالمان رستگار نمی شوند» آن زن قصد

بِهِ ۚ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا أَنْ رَأَى بُرْهَانَ رَبِّهِ ۗ كَذَلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ ۗ

او کرد؛ و او نیز - اگر برهان پروردگار را نمی دید - قصد وی می نمود! اینچنین کردیم تا بدی و فحشا را از او دور سازیم؛

إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِينَ ﴿٢٤﴾ وَأَسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ مِنْ دُبُرٍ ۗ

چرا که او از بندگان مخلص ما بود؛ و هر دو به سوی در، دویدند (در حالی که مصر عزیز یوسف را تطیب می کرد)؛ و پیراهن او را از پشت (پاره) پاره کرد؛ و

أَلْفِيَا سَيِّدَهَا لَدَا الْبَابِ ۗ قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ أَوْ

در این هنگام، آقای آن زن را نزدیک در یافتند! آن زن گفت: «کیفر کسی که بخواهد نسبت به اهل تو خیانت کند، جز زندان و یا

عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٥﴾ قَالَ هِيَ رَوَدَّتْنِي عَنْ نَفْسِي وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَا إِن كَانَ

عذاب دردناک، چه خواهد بود؟» ایستاد گفت: «او مرا با اصرار به سوی خود دعوت کرده و در این هنگام، شاهدی از خانواده آن زن شهادت داد که: «اگر

قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٦﴾ وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ

پیراهن او از پیش رو پاره شده، آن زن راست می گوید؛ و او از دروغگویان است.» و اگر پیراهنش از پشت پاره شده،

دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٧﴾ فَلَمَّا رَأَى قَمِيصَهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُ مِنْ

آن زن دروغ می گوید؛ و او از راستگویان است.» هنگامی که عزیز مصر دید پیراهن او [یوسف] از پشت پاره شده، گفت: «این از مکر و حیله شما زنان است؛

كَيْدِكُنَّ إِن كَيِّدَكُنَّ عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يٰٓيُوسُفُ اعْرِضْ عَنْ هَذَا وَاسْتَغْفِرِي لِذَنبِكِ

که مکر و حیله شما زنان، عظیم است! یوسف! از این موضوع، صرف نظر کن! و تو ای زن نیز از گناहत استغفار کن.

إِنَّكَ كُنْتِ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ

که از خطا کاران بودی! - من جریران در شهر مصر شده گروهی از زنان شهر گفتند: «همسر

الْعَزِيزِ تَرَوْدُ فَهِيَ عَنْ نَفْسِهِ ۗ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا إِنَّا لَنَرُنَّهَا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾

عزیز، غلامش را به سوی خود دعوت می کند! عشق این جوان، در اعماق قلبش نفوذ کرده؛ ما او را در گمراهی آشکاری می بینیم.»

فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكَأً وَآتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّينًا

هنگامی که بمسرمزید از فکر آنها باخبر شد، به سراغشان فرستاد؛ و برای آنها پشتی (و مجلس باشکوه) فراهم ساخت؛ و به دست هر کدام، چاقویی برای بریدن سیوه داد؛

وَقَالَتْ أَخْرِجْ عَلَيَّ هُنَّ فَلَمَّا رَأَيْتَهُ أَكْبَرْتَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ

و به بوسه گفت: موارد بر آنان شوه هنگامی که چشمشان به او افتاد، او را بسیار بزرگ او زیبه شعر دند؛ و (بی توجه) دستهای خود را بر بدند؛ و گفتند: «منزه است خدا این

هَذَا إِيَّاكَ كَرِيمٌ ﴿٣١﴾ قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَنِي فِيهِ وَلَقَدْ رُودْنَهُ عَنْ نَفْسِهِ

بشر نیست؛ این یک فرشته بزرگوار است؛ ﴿٣١﴾ «زیبه» گفت: «این همان کسی است که بغاظر (منی) او مرا سرزنش کرد بدید من او را به خوبستن دعوت کردم؛

فَأَسْتَعَصِمَ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَاءَ أُمِّهِ دَلِيلُ سَجْنٍ وَلِيَكُونَا مِنَ الصَّغِيرِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ

و او خودداری کرد؛ و اگر آنچه را دستور می دهم انجام نهد، به زندان خواهد افتاد؛ و مسلماً خوار و ذلیل خواهد شد؛ ﴿٣٢﴾ «بوسه» گفت: «پروردگارا!

السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُن مِّنَ

زندان نزد من محبوبتر است از آنچه اینها مرا به سوی آن می خوانند؛ و اگر مکر و نیرنگ آنها را از من بازنگردانی، به سوی آنان متمایل خواهم شد

الْجَاهِلِينَ ﴿٣٣﴾ فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٤﴾

و از جاهلان خواهم بوده؛ پروردگارش دعای او را اجابت کرد؛ و مکر آنان را از او بگردانید؛ چرا که او شنوا و داناست؛

ثُمَّ بَدَأْهُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا رَأَوْا الْآيَاتِ لَيْسَ جُنَّتْهُ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٣٥﴾ وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ

و بعد از آنکه نشانه های (بسی بوسه) را دیدند، تصمیم گرفتند او را تا مدتی زندانی کنند؛ و دوجوان، همراه او وارد زندان شدند؛

فَتَيَّانٍ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرَانِي أَعْصِرُ خَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَانِي أَحْمِلُ فَوْقَ

یکی از آن دو گفت: «من در خواب دیدم که «عصر» برای شراب می فشارم؛ و دیگری گفت: «من در خواب دیدم که

رَأْسِي خَبْرًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبِثَاتٍ تَأْوِيلُهُ إِيَّاكَ مِنْ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٦﴾ قَالَ لَا

نان بر سرم حمل می کنم؛ و پرندگان از آن می خورند؛ ما را از تعبیر این خواب آگاه کن که تو را از نیکوکاران می بینیم.» ﴿٣٦﴾ «بوسه» گفت:

يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِهِ إِلَّا نَبَأَ تَكُمَا تَأْوِيلُهُ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذَلِكَ مِمَّا عَلَّمَنِي

«پیش از آنکه جیره غذایی شما فرا رسد، شما را از تعبیر خوابتان آگاه خواهم ساخت. این، از دانشی است که پروردگارم به من آموخته است.

رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٣٧﴾

من آیین قومی را که به خدا ایمان ندارند، و به سرای دیگر کافرند، ترک گفتم (و شبیه چنین سوجهی شما)»

وَاتَّبَعَتْ مِثْلَهُ أَبَاءَ إِِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ مَا كَانَتْ لَنَا أَنْ نُشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ

من از آیین پدرانم ابراهیم و اسحاق و یعقوب پیروی کردم؛ ما شایسته نبود چیزی را همنای خدا قرار دهیم؛

شَيْءٍ مِنْ ذَلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ

این از فضل خدا بر ما و بر مردم است؛ ولی بیشتر مردم شکرگزاری نمی‌کنند؛

﴿٣٨﴾ يَصْحَبِي السَّجْنَاءُ أَرْبَابٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمِ اللَّهِ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٣٩﴾

ای دوستان همراهان زندانی من! آیا خدایان پراکنده بهترند، یا خداوند یکتای پیروز؟

مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَءَابَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ

این معبودهایی که غیر از خدا می‌پرستید، چیزی جز اسمهایی سرشته که شما و پدرانتان آنها را (به نامیده‌اید، نیست؛

بِهِنَّ مِنْ سُلْطَنِ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقِيمُ وَلَكِنْ

خداوند هیچ دلیلی بر آن نازل نکرده؛ حکم تنها از آن خداست؛ فرمان داده که غیر از او را نپرستید؛ این است آیین پابرجا؛ ولی

أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٠﴾ يَصْحَبِي السَّجْنَاءُ أَمَّا أَحَدُكُمْ فَيسْقَى رَبَّهُ

بیشتر مردم نمی‌دانند؛ ای همراهان زندانی من! اما یکی از شما «نونر» از سرشود؛ ساقی شراب برای صاحب خود خواهد شد؛

خَمْرًا وَأَمَّا الْآخَرُ فَيُصَلَّبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ

و اما دیگری به دار آویخته می‌شود؛ و پرندگان از سر او می‌خورند. و مطلبی که درباره آن «ن» من نظر خواستید.

تَسْتَفْتِيَانِ ﴿٤١﴾ وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَأَنْسَهُ

قطعی و حتمی است. و به آن یکی از آن دو نفر، که می‌دانست رهایی می‌یابد، گفت: «مرا نزد صاحب [سلطان مصر] یادآوری کن؛

الشَّيْطَانُ ذَكَرَ رَبَّهُ فَلَبِثَ فِي السَّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ ﴿٤٢﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي

ولی شیطان یادآوری او را نزد صاحبش از خاطر وی برد؛ و به دنبال آن، پسند چند سال در زندان باقی ماند. پادشاه گفت: «من در

أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعُ عِجَافٍ وَ سَبْعُ سُنْبُلَاتٍ خَضْرٍ

خواب دیدم هفت گاو چاق را که هفت گاو لاغر آنها را می‌خورند؛ و هفت خوشه سبز

وَأُخْرَى يَأْسَتُ يَتَأْتِيهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي رُءْيَايَ إِنْ كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ ﴿٤٣﴾

و هفت خوشه خشکیده؛ (که خشکیدهها بر سبزهها پیچند و آنها را از بین برند) ای جمعیت اشراف! درباره خواب من نظر دهید، اگر خواب را تعبیر می‌کنید؛

قَالُوا أَضْغَثٌ أَحْلَمٌ وَمَا نَحْنُ بِتَأْوِيلِ الْأَحْلَمِ بِعَالِمِينَ ﴿٤٤﴾ وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَ

گفتند: خوابهای پریشان و پراکنده‌ای است؛ و ما از تعبیر این گونه خوابها آگاه نیستیم؛ و یکی از آن دو که نجات یافته بود - و

أَدَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ أَنَا أَنْبِئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ فَأَرْسِلُونِ ﴿٤٥﴾ يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا

بعد از مدتی به خاطرش آمد - گفت: «من تاویل آن را به شما خبر می‌دهم؛ مرا به سراغ آن جوان زنتی بفرستید» - او به زندان آمد و چنین گفت: یوسف، ای مرد بسیار

فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعُ عِجَافٍ وَسَبْعُ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ

راستگوار درباره این خواب اظهار نظر کن که هفت گاو چاق را هفت گاو لاغر می‌خورند؛ و هفت خوشه تر، و هفت خوشه خشکیده؛

يَأْسِتُ لَعَلِّي أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالَ تَزْرَعُونَ سَبْعَ سِنِينَ دَابًا فَمَا

تا من به سوی مردم بازگردم، شاید در تعبیر این خواب آگاه شوند؛ گفت: هفت سال با جدیت زراعت می‌کنید؛

حَصَدْتُمْ فَذَرُّوهُ فِي سُنْبُلِهِ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا نَأْكُلُونَ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنَ بَعْدِ ذَلِكَ سَبْعٌ

و آنچه را درو کردید، جز کمی که می‌خورید، در خوشه‌های خود باقی بگذارید در ذخیره نمایید؛ پس از آن، هفت سال سخت در خشکی و کم‌آبی می‌آید،

شِدَادٌ يَا كُنَّ مَأْقَدَةً لَّهُنَّ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا تَحْصِنُونَ ﴿٤٨﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنَ بَعْدِ ذَلِكَ عَامٌ فِيهِ

که آنچه را برای آن سالها ذخیره کرده‌اید، می‌خورند؛ جز کمی که برای بارها ذخیره خواهید کرد؛ سپس سالی فرا می‌رسد که باران

يُغَاثُ النَّاسُ وَفِيهِ يَعْصِرُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ أَتُونِي بِهِ فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ أَرْجِعْ

فراوان نسیب مردم می‌شود؛ و در آن سال، مردم عصاره می‌گیرند او سال پربرکت است؛ پادشاه گفت: «او را نزد من آورید» ولی هنگامی که فرستاده او نزد وی آمد،

إِلَى رَبِّكَ فَسَأَلَهُ مَا بَالُ النِّسْوَةِ الَّتِي قَطَعْنَ آيِدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ عَلِيمٌ ﴿٥٠﴾

یوسف گفت: «به سوی صاحب‌بازگرد، و از او بپرس ماجرای زنانی که دستهای خود را بریدند چه بود؟ که خدای من به نیرنگ آنها آگاه است.»

قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ إِذْ رَاوَدْتَنَّ يُوسُفُ عَنْ نَفْسِهِ قُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ

پادشاه آن زن را طلبه و گفت: «به هنگامی که یوسف را به سوی خویش دعوت کردید، جریان کار شما چه بود؟» گفتند: «منزه است خدا، ما هیچ عیبی در او نیافتیم»

مِنْ سُوءٍ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ الْكُنَّ حَصْحَصَ الْحَقِّ أَنَا رَاوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ

در این مکتب همسر عزیز گفت: «الآن حق آشکار گشت؛ من بودم که او را به سوی خود دعوت کردم؛ و او از

الصِّدِّيقِينَ ﴿٥١﴾ ذَلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ الْخَائِنِينَ ﴿٥٢﴾

راستگویان است؛ این سخن را بخاطر آن گفتم تا بداند من در غیاب به او خیانت نکردم؛ و خداوند مکر خائنان را هدایت نمی‌کند؛

﴿ ۵۲ ﴾ وَمَا أُبْرِيْ نَفْسِيْ اِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوْءِ اِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّيْ اِنَّ رَبِّيْ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ

من هرگز خودم را تبرئه نمی‌کنم، که نفس اسرشی بسیار به بدیها امر می‌کند؛ مگر آنچه را پروردگارم رحم کند! پروردگارم آمرزنده و مهربان است!

﴿ ۵۳ ﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ اَتْتُونِيْ بِهٖ اَسْتَخْلِصْهٗ لِنَفْسِيْ فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ اِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِيْنٌ

پادشاه گفت: «او [یوسف] را نزد من آورید، تا وی را مخصوص خود گردانم! هنگامی که با او صحبت کرد، [پادشاه] گفت: «تو امروز نزد ما جایگاهی والا داری.»

اٰمِيْنُ ﴿ ۵۴ ﴾ قَالَ اَجْعَلْنِيْ عَلٰى خَزَايِنِ الْاَرْضِ اِنِّيْ حَفِيْظٌ عَلِيْمٌ ﴿ ۵۵ ﴾ وَكَذٰلِكَ مَكَّنَّا

و مورد اعتماد هستی! [یوسف] گفت: «مرا سرپرست خزاین سرزمین [مصر] قرار ده، که نگهدارنده و آگاهم!» و این گونه ما

لِيُوْسُفَ فِي الْاَرْضِ يَتَّبِعُوْا مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ نُصِيْبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ

به یوسف در سرزمین [مصر] قدرت دادیم، که هر جا می‌خواست در آن منزل می‌گزید (و تصرف می‌کرد) ما رحمت خود را به هر کس بخواهیم (و نایسته بمانیم) می‌بخشیم!

اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿ ۵۶ ﴾ وَلَا جُرْاْ الْاٰخِرَةَ خَيْرٌ لِّلَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَكَانُوْا يَنْقُوْنَ ﴿ ۵۷ ﴾

و پاداش نیکوکاران را ضایع نمی‌کنیم! «نه» پاداش آخرت، برای کسانی که ایمان آورده و پرهیزگاری داشتند، بهتر است!

وَجَاءَ اِخْوَةُ يُوسُفَ فَدَخَلُوْا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنْكَرُوْنَ ﴿ ۵۸ ﴾ وَلَمَّا جَهَّزَهُم

سرزمین کنعان را [یعنی فراتر] برادران یوسف به [مصر] آمدند؛ و بر او وارد شدند، او آنان را شناخت؛ ولی آنها او را نشناختند! هنگامی که [یوسف] بارهای آنان را

بِجَهَّازِهِمْ قَالَ اَتْتُونِيْ بِاٰخِ لَكُمْ مِّنْ اَيِّكُمْ اَلَا تَرَوْنَ اَنِّيْ اَوْفِي الْكَيْلِ وَاَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِيْنَ

آماده ساخت، گفت: «دوست ایمن! آن برادری را که از پدر دارید، نزد من آورید! آیا نمی‌بینید من حق پیمانته را ادا می‌کنم، و من بهترین میزبانان هستم!»

﴿ ۵۹ ﴾ فَاِنْ لَّمْ تَأْتُوْنِيْ بِهٖ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِيْ وَلَا تَقْرَبُوْنِ ﴿ ۶۰ ﴾ قَالُوْا سُرُوْدٌ عَنَّا

و اگر او را نزد من نیاورید، نه کیل (و پیمانته) از قلعه نزد من خواهید داشت؛ و نه [سود] به من نزدیک شوید! گفتند: «ما با پدرش گفتگو خواهیم کرد؛

اَبَاہُ وَاِنَّا لَفَاعِلُوْنَ ﴿ ۶۱ ﴾ وَقَالَ لِفَتْيٰنِهٖ اَجْعَلُوْا بَضْعَهُمْ فِيْ رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُوْنَهَا

و ما این کار را خواهیم کرده!» [سپس] به کارگزاران خود گفت: «آنچه را بعنوان قیمت پرداخته‌اند، در بارهایشان بگذارید! شاید پس از بازگشت

اِذَا اَنْقَلَبُوْا اِلَى اَهْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ ﴿ ۶۲ ﴾ فَلَمَّا رَجَعُوْا اِلَى اٰبِيْهِمْ قَالُوْا يَا اَبَانَا

به سوی خانواده خویش، آن را بپشناسند؛ و شاید برگردند!» هنگامی که به سوی پدرشان بازگشتند، گفتند: «ای پدر!

مُنِعَ مِنَّا الْكَيْلُ فَارْسِلْ مَعَنَا اَخَانًا نَّكْتُلُ وَاِنَّا لَحٰفِظُوْنَ ﴿ ۶۳ ﴾

دستور داده شده که بدون برادرمان [پیمانته] از قلعه به ما ندهند؛ پس برادرمان را با ما بفرست، تا سهمی دریافت داریم؛ و ما او را محافظت خواهیم کرده!»

قَالَ هَلْ ءَامَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا ءَامَنُتُمْ عَلَىٰ أَخِيهِ مِنْ قَبْلُ فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَ

گفت: «آیا نسبت به او به شما اطمینان کنم همان گونه که نسبت به برادرش (یوسف) اطمینان کردم (در بدیهه چه شد؟) و در هر حال، خداوند بهترین حافظ، و

هُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَمَّا فَتَحُوا مَتْعَهُمْ وَجَدُوا بِضِعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ

مهربانترین مهربانان است. و هنگامی که متاع خود را گشودند، دیدند سرمایه آنها به آنها بازگردانده شده!

قَالُوا يَا بَانَ مَانَ بَغِيَّ هَذِهِ، بِضِعْنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلِنَا وَنَحْفَظُ أَخَانَا وَ

گفتند: «پدر اماند بگر چه می خواهیم؟ این سرمایه ماست که به ما باز پس گردانده شده است! و ما برای خانواده خویش مواد غذایی می آوریم؛ و برادرمان را حفظ خواهیم کرد؛ و

نَزَدًا دُكَيْلَ بَعِيرٍ ذَلِكَ كَيْدٌ يَسِيرٌ ﴿٦٥﴾ قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُ، مَعَكُمْ حَتَّىٰ تُؤْتُونِ

یک بار شتر زیادتر در یافت خواهیم داشت؛ این بیعتانه (بهر) کوچکی است!» گفت: «من هرگز او را با شما نخواهم فرستاد، تا پیمان مؤکد الهی بدهید

مَوْثِقًا مِّنَ اللَّهِ لَتَأْتِنَنِي بِهِ، إِلَّا أَنْ يُحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّآ ءَاتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَىٰ مَا

که او را حتماً نزد من خواهید آورد! مگر اینکه قدرت از شما سلب گردد. و هنگامی که آنها پیمان استوار خود را در اختیار او گذارند، گفت: «خداوند، نسبت به آنچه

نَقُولُ وَكَيْدٌ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ يَبْنَئِي لَا تَدْخُلُوا مِن بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ وَ

می گویم، ناظر و نگهبان است!» و (مقبول) گفت: «فرزندان من! از یک در وارد نشوید؛ بلکه از درهای متفرق وارد گردید تا توجه مردم به سوی شما جلب نشود؛ و

مَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ، إِنْ أَحْكَمْتُ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ

این باین دستور، نمی توانم حادثه‌های را که از سوی خدا حتمی است، از شما دفع کنم! حکم و فرمان، تنها از آن خداست. بر او توکل کرده‌ام؛ و همه متوکلان باید بر

الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٧﴾ وَلَمَّآ دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُمْ مَا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ

او توکل کننده! و هنگامی که از همان طریق که پدر به آنها دستور داده بود وارد شدند، این کار هیچ حادثه حتمی الهی را نمی توانست از آنها دور سازد.

مِّنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ، إِلَّا حَاجَةً فِي نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضَاهَا وَإِنَّهُ، لَذُو عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنَاهُ

جز حاجتی در دل یعقوب (که از این طریق انجام شد) در خاطرش آرام گرفت؛ و او بخاطر تعلیمی که ما به او دادیم، علم فراوانی داشت؛

وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾ وَلَمَّآ دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰ

ولی بیشتر مردم نمی دانند! هنگامی که برادران بر یوسف وارد شدند.

إِلَيْهِ أَخَاهُ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٩﴾

برادرش را نزد خود جای داد و گفت: «من برادر تو هستم، از آنچه آنها انجام می دادند، شگمگین و ناراحت نباش!»

فَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ جَعَلَ السَّقَايَةَ فِي رِجْلِ أُخِيهِ ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَيَّتُهَا

و هنگامی که بسوز بوسه بارهای آنها را بست، ظرف آبخوری پادشاه را در بار برادرش گذاشت؛ سپس کسی صدا زد: ای اهل قافله!

الْعَيْرُ إِنَّكُمْ لَسَرِقُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا وَأَقْبَلُوا عَلَيْهِمْ مَاذَا تَفْقِدُونَ ﴿٧١﴾ قَالُوا نَفَقْدُ

شما دزد هستید. آنها رو به سوی او کردند و گفتند: چه چیز گم کرده‌اید؟ گفتند:

صَوَاعَ الْمَلِكِ وَلِمَنْ جَاءَ بِهِ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ

«پیمانه پادشاه را و هرکس آن را بیاورد، یک بار شتر (ناله) به او داده می‌شود؛ و من ضامن این پهنی هستم.» گفتند: به خدا سوگند شما

عَلِمْتُمْ مَا جِئْنَا لِنَفْسِدَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَرِقِينَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا فَمَا جَزَاءُؤُهُ إِنْ

می‌دانید ما نیامده‌ایم که در این سرزمین فساد کنیم؛ و ما (هم) دزد نبوده‌ایم؟ آنها گفتند: اگر دروغگو باشید،

كُنْتُمْ كَاذِبِينَ ﴿٧٤﴾ قَالُوا أَجْزَاءُؤُهُ مِنْ وَجْدِ رِجْلِهِ فَهُوَ جَزَاءُؤُهُ، كَذَلِكَ نَجْزِي

کیفرش چیست؟! گفتند: هر کس (آن پیمانه) در بار او پیدا شود، خودش کیفر آن خواهد بود؛ (و بخاطر این کار، برده شما خواهد شد؛ ما این گونه ستمگران را

الظَّالِمِينَ ﴿٧٥﴾ فَبَدَأَ بِأَوْعِيَّتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أُخِيهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ

کیفر می‌دهیم.» در این هنگام، (بوسه) قبل از بار برادرش، به گاویش بارهای آنها پرداخت؛ سپس آن را از بار برادرش بیرون آورد؛

أُخِيهِ كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ

این گونه راه چاره را به یوسف یاد دادیم؛ او هرگز نمی‌توانست برادرش را مطابق آیین پادشاه (سر) بگیرد، مگر آنکه خدا بخواهد!

اللَّهُ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَن نَّشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾ قَالُوا إِنْ

درجات هر کس را بخواهیم بالا می‌بریم؛ و برتر از هر صاحب علمی، عالمی است! (برابر) گفتند: اگر او [بنیامین]

يَسْرِقُ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَهُ مِنْ قَبْلُ فَأَسْرَهَا يُوسُفُ فِي نَفْسِهِ وَلَمْ يُبْدِهَا

دزدی کند، (جای نجس نیست) برادرش (یوسف) نیز قبل از او دزدی کرده، یوسف سخت ناراحت شد، و این (فراموشی) را در درون خود پنهان داشت، و برای آنها آشکار نکرد؛

لَهُمْ قَالَ أَنْتُمْ شَرُّ مَكَّانًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ

(عزیز) گفت: شما (از دیدگاه من) از نظر منزلت بدترین مردمید! و خدا از آنچه توصیف می‌کنید، آگاهتر است! گفتند: ای عزیز!

إِنَّ لَهُ أَبًا شَيْخًا كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ إِنَّا نَرْنَكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٧٨﴾

او پسر بزرگی دارد (که سخت ناراحت می‌شود) یکی از ما را به جای او بگیر؛ ما تو را از نیکوکاران می‌بینیم.»

قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مَنْ وَجَدْنَا مَتَّعَيْنَاهُ وَإِنَّا إِذَا الظَّالِمُونَ ﴿٧٩﴾

گفت: «پناه بر خدا که ما غیر از آن کسی که متاع خود را نزد او یافتیم بگیریم؛ در آن صورت، از ظالمان خواهیم بود.»

فَلَمَّا اسْتَيْسَسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ

هنگامی که بر سر از او مایوس شدند، به کناری رفتند و با هم به نجوا پرداختند: «برادر بزرگشان گفت: «آیا نمی دانید پدرتان از

أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ وَمِنْ قَبْلُ مَا فَرَطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ

شما پیمان الهی گرفته؛ و پیش از این درباره یوسف کوتاهی کردید؟! من از این سرزمین حرکت نمی کنم.

حَتَّى يَأْذَنَ لِي أَبِي أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لِي وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٠﴾ أَرْجِعُوا إِلَيَّ أَيُّكُمْ فَقُولُوا

تا پدرم به من اجازه دهد؛ یا خدا درباره من داوری کند، که او بهترین حکم کننده است! شما به سوی پدرتان بازگردید و بگویید:

يَا أَبَانَا إِنَّكَ سَرَقْتَ وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلَّمْنَا وَ مَا كُنَّا لِلْغَيْبِ

پدر ایمان، پسر دزدی کرد؛ و ما جز به آنچه می دانستیم گواهی ندادیم؛ و ما از غیب

حَافِظِينَ ﴿٨١﴾ وَسئِلِ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعِيرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا وَإِنَّا

آگاه نبودیم! در هر ایشین شهری، از آن شهر که در آن بودیم سوال کن، و نیز از آن قافله که با آن آمدیم (پرس)؛ و ما در گذار خود

لصَدِيقُونَ ﴿٨٢﴾ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْراً فَصَبْرٌ جَمِيلٌ عَسَى اللَّهُ

صادق هستیم! (عقب) گفت: «هوای نفس شما، مساله را چنین در نظرتان آراسته است؛ من صبر می کنم، صبری زیبا در عین از فرمان اعیانم خداوند

أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعاً إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٨٣﴾ وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ

همه آنها را به من بازگرداند؛ چرا که او دانا و حکیم است! و از آنها روی برگرداند و گفت:

يَا سَفِي عَلَى يُوسُفَ وَأَبْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٨٤﴾ قَالُوا تَاللَّهِ

«وا اسفا بر یوسف! و چشمان او از اندوه سفید شد؛ اما خشم خود را فرو می برد در سرگردان نگرانی! گفتند: «به خدا

تَفَتُّوا أَتَذْكُرُ يُوسُفَ حَتَّى تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ ﴿٨٥﴾

تو آن قدر یاد یوسف می کنی تا در استانه مرغ فرارگیری، یا هلاک گردی!»

قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَنِيَّ وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾

گفت: «من غم و اندوهم را تنها به خدا می گویم در شایسته نزد او سر برآورد؛ و از خدا چیزهایی می دانم که شما نمی دانید!»

يَبْنِي أَذْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِنْ يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَأْتِسُوا مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا

بِاسْمِ بَرُويد. و از یوسف و برادرش جستجو کنید؛ و از رحمت خدا مایوس نشوید:

يَأْتِسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمَ الْكَافِرُونَ ﴿٨٧﴾ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ

که تنها گروه کافران، از رحمت خدا مایوس می شوند؛ هنگامی که آنها بر او [= یوسف] وارد شدند، گفتند: ای عزیز!

مَسْنَا وَأَهْلَنَا الضَّرُّ وَجِئْنَا بِبِضْعَةٍ مُرْجِنَةٍ فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا إِنَّ

ما و خاندان ما را ناراحتی فرا گرفته، و متاع کمی برای خرید مواد غذایی با خود آورده ایم؛ پیمانۀ را برای ما کامل کن؛ و بر ما تصدق و بخشش نما.

اللَّهُ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِينَ ﴿٨٨﴾ قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ بِيُوسُفَ وَأَخِيهِ إِذْ أَنْتُمْ

که خداوند بخشندگان را پاداش می دهد؛ گفت: آیا دانستید با یوسف و برادرش چه کردید.

جَاهِلُونَ ﴿٨٩﴾ قَالُوا أَءِ تَنْكَ لِأَنْتَ يُوسُفَ قَالَ أَنَا يُوسُفَ وَهَذَا أَخِي قَدْ

آنکس که جاهل بودید؟! گفتند: آیا تو همان یوسفی؟! گفت: (اری) من یوسفم، و این برادر من است!

مَنْ اللَّهُ عَلَيْنَا إِنَّهُ، مَنْ يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ

خداوند بر ما منت گذارد؛ هر کس تقوا پیشه کند، و شکیبایی و استقامت نماید، سرعام پیرز سرشده؛ چرا که خداوند پاداش نیکوکاران را ضایع نمی کند؛

﴿٩٠﴾ قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ ءَاثَرَكَ اللَّهُ عَلَيْنَا وَإِنْ كُنَّا لَخَطِيئِينَ ﴿٩١﴾

گفتند: «به خدا سوگند، خداوند تو را بر ما برتری بخشیده؛ و ما خطا کار بودیم»؛

﴿٩٢﴾ قَالَ لَا تَثْرِبَ عَلَيْكُمْ أَيُّومَ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٩٣﴾

(برسد) گفت: «امروز سلامت و توبیخی بر شما نیست! خداوند شما را می بخشد؛ و او مهربانترین مهربانان است»؛

أَذْهَبُوا بِقَمِيصِي هَذَا فَالْقَوَاهِ عَلَى وَجْهِ أَبِي يَأْتِ بَصِيرًا وَأَتُوفَى بِأَهْلِكُمْ

این پیراهن مرا ببرید، و بر صورت پدرم بیندازید تا بینا شود؛ و همه نزدیکان خود را

أَجْمَعِينَ ﴿٩٤﴾ وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعِيرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ

نزد من بیاوریده؛ هنگامی که کاروان از سرزمین مصر جدا شد، پدرشان [= یعقوب] گفت: «من بوی یوسف را احساس می کنم،

يُوسُفَ لَوْلَا أَنْ تُفَنِّدُونِ ﴿٩٥﴾ قَالُوا تَاللَّهِ إِنَّكَ لَفِي ضَلَالِكَ الْقَدِيمِ ﴿٩٥﴾

اگر مرا به نادانی و کم عقلی نسبت ندهید»؛ گفتند: «به خدا تو در همان گمراهی سابق هستی»؛

فَلَمَّا أَنْ جَاءَ الْبَشِيرُ أَلْقَاهُ عَلَى وَجْهِهِ فَارْتَدَّ بَصِيرًا قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ

اما هنگامی که بشارت دهنده فرا رسید، آن (پسر) را بر صورت او افکند؛ ناگهان بینا شد؛ گفت: «آیا به شما نگفتم من

مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا يَا أَبَانَا اسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا إِنَّا كُنَّا خَاطِئِينَ

از خدا چیزهایی می دانم که شما نمی دانید» * گفتند: «پدر! از خدا آموزش گناهان ما را بخواه، که ما خطاکار بودیم»

﴿٩٧﴾ قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٩٨﴾ فَلَمَّا

* گفت: «بزرودی برای شما از پروردگارم آموزش می طلبم، که او آمرزنده و مهربان است» * و هنگامی که

دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ ءَاوَىٰ إِلَيْهِ أَبُوهُ وَقَالَ ادْخُلُوا مِصْرَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ ءَامِنِينَ

بر یوسف وارد شدند، او پدر و مادر خود را در آغوش گرفت، و گفت: «همگی داخل مصر شوید، که ان شاءالله در امن و امان خواهید بود»

﴿٩٩﴾ وَرَفَعَ أَبُوهُ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا وَقَالَ يَا بَنَاتِي هَذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِنْ

* و پدر و مادر خود را بر تخت نشاند؛ و همگی بخاطر او به سجده افتادند؛ و گفت: «پدر! این تعبیر خوابی است که قبلاً دیدم»

قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّي حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُم مِنَ الْبَدْوِ

پروردگارم آن را حق قرار داد؛ و او به من نیکی کرد هنگامی که مرا از زندان بیرون آورد، و شما را از آن بیابان به اینجا آورد

مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَعَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِمَا يَشَاءُ إِنَّهُ هُوَ

بعد از آنکه شیطان، میان من و برادرانم فساد کرد، پروردگارم نسبت به آنچه می خواهد (و شباهت سرخمد، صاحب لطف است؛ چرا که او

الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿١٠٠﴾ رَبِّ قَدْ ءَاتَيْتَنِي مِنَ الْمَلِكِ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ

دانا و حکیم است» * پروردگار! بخشی از حکومت به من بخشیدی، و مرا از علم تعبیر خوابها آگاه ساختی

فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيَّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَأَلْحَقْنِي

ای آفریننده آسمانها و زمین! تو ولی من در دنیا و آخرت هستی، مرا مسلمان بمیران؛ و

بِالصَّالِحِينَ ﴿١٠١﴾ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوا

به صالحان ملحق فرما» * این از خبرهای غیب است که به تو وحی می فرستیم! تو (مرا) نزد آنها نبوددی هنگامی که تصمیم می گرفتند

أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾

و نقشه می کشیدند» * و بیشتر مردم، هر چند اصرار داشته باشی، ایمان نمی آورند» *

وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿١٠٤﴾ وَكَأَيِّن مِّنْ آيَةٍ فِي

و تو بگو، از آنها پاداشی نمی طلبی؛ آن نیست مگر تذکری برای جهانیان! و چه بسیار نشانه‌ای در همه در

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ﴿١٠٥﴾ وَمَا يُؤْمِنُ

آسمانها و زمین که آنها از کنارش می‌گذرند، و از آن رویگردانند! و بیشتر آنها

أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ ﴿١٠٦﴾ أَفَأَمِنُوا أَنْ تَأْتِيَهُمْ غَشِيَةٌ مِّنْ عَذَابِ اللَّهِ

که مدعی ایمان به خدا هستند، مشرکند! آیا ایمن از آنند که عذاب فراگیری از سوی خدا به سراغ آنان بیاید،

أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٠٧﴾ قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ

یا ساعت رستاخیز ناگهان فرارسد، در حالی که متوجه نیستند؟! بگو: «این راه من و پیروانم،

عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٨﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا

با بصیرت کامل، همه مردم را به سوی خدا دعوت می‌کنیم! منزّه است خدا! و من از مشرکان نیستم! و ما نفرستادیم پیش از تو،

مِّن قَبْلِكَ إِلَّا رَجُلًا نُوحِي إِلَيْهِمْ مِّنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ

جز مردمانی از اهل آبادیها که به آنها وحی می‌کردیم، آیا سخنان دعوت تو، در زمین سیر نکردند

فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَتْ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ

تا ببینند عاقبت کسانی که پیش از آنها بودند چه شد؟! و سرای آخرت برای پرهیزگاران بهتر است!

اتَّقُوا أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠٩﴾ حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْشَسَ الرَّسُولُ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ قَدْ كَذَّبُوا

آیا فکر نمی‌کنید؟! (پاسبران به دعوت، و دشمنان به مخالفت خود، ادامه دادند تا آنگاه که رسولان مایوس شدند، و مردم گمان کردند که به آنان دروغ گفته شده‌است:

جَاءَهُمْ نَصْرٌ نَّافِعٌ مِّنْ نَّشَأٍ وَلَا يَرُدُّ بِأَسْنَانٍ الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿١١٠﴾ لَقَدْ كَانَ

در این هنگام، یاری ما به سراغ آنها آمد؛ آنان را که خواستیم نجات یافتند؛ و مجازات و عذاب ما از قوم گنهکار بازگردانده نمی‌شود! به راستی

فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ لِأُولِي الْأَلْبَابِ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصْدِيقَ

در سرگذشت آنها درس عبرتی برای صاحبان اندیشه بود، اینها داستان دروغین نبود؛ بلکه (وحی است) راست، با هماهنگی است

الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١١١﴾

با آنچه پیش روی او قرار دارد؛ و شرح هر چیزی (که پایه سعادت انسان است)؛ و هدایت و رحمتی است برای گروهی که ایمان می‌آورند! ﴿

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الْمَرْعَاتِكُمْ أَيُّهَا الْكُتُبُ وَالَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكَ مِنَ رَبِّكَ الْحَقُّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا

المر، اینها آیات کتاب اسمی است؛ و آنچه از طرف پروردگارت بر تو نازل شده، حق است؛ ولی بیشتر مردم

تُؤْمِنُونَ ﴿۱﴾ اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَلٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ أَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ

ایمان نمی آورند؛ خدا همان کسی است که آسمانها را بدون ستونهایی که برای شما دیدنی باشد، برافراشت؛ سپس بر عرش استیلا یافت؛ و خورشید و ماه را مسخر

وَالْقَمَرَ كُلَّ يَوْمٍ تَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى يَدَّبَّرَ الْأُمْرَ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ

ساخت، که هر کدام تا زمان معینی حرکت دارند؛ کارها را او تدبیر می کند؛ آیات را برای شما شرح می نماید؛ شاید به لقای پروردگارتان یقین پیدا کنید

﴿۲﴾ وَهُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ وَجَعَلَ فِيهَا رِوَاسٍ وَأَنْهَارًا وَمِنْ كُلِّ الشَّجَرَاتِ جَعَلَ فِيهَا رَوْحِينَ

و او کسی است که زمین را گسترده؛ و در آن کوهها و نهرهای قرار داد؛ و در آن از تمام میوهها یک جفت آفرید؛

أَثْنَيْنِ يَغْشَى الْيَلَّ النَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿۳﴾ وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ

برده سبزه شب را بر روز می پوشاند؛ در اینها آیاتی است برای گروهی که تفکر می کنند؛ و در روی زمین، قطعاتی در کنار هم قرار دارد

مُّتَجَوِّرَاتٌ وَجَنَّتْ مِنْ أَعْنَبٍ وَزَّرَعَ وَنَخِيلٌ صِنَوَانٌ وَغَيْرُ صِنَوَانٍ يُسْقَى بِمَاءٍ وَاحِدٍ

که با هم متفاوتند؛ و باغهایی از انگور و زراعت و نخلها، او درختان سبزه، چون که گاه بر یک پایه می رویند و گاه بر دو پایه؛ همه آنها از یک آب سیراب می شوند

وَنَفِضٌ بَعْضُهَا عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الْأَكْلِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۴﴾

و با این حال، بعضی از آنها را از جهت میوه بر دیگری برتری می دهیم؛ در اینها نشانههایی است برای گروهی که عقل خویش را به کار می گیرند

وَإِنْ تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ أَءِذَا كُنَّا تُرَابًا أَمْ نَأْتِيهِ خَلْقٍ جَدِيدٍ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا

و اگر «چیزی» تعجب می کنی، عجیب گفتار آنهاست که می گویند: آیا هنگامی که ما خاک شدیم، بار دیگر زنده می شویم؛ و به خلقت جدیدی باز می گردیم؟! آنها کسانی هستند که

بِرَبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ الْأَعْلَىٰ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۵﴾

به پروردگارش کافر شده اند؛ و آنان غل و زنجیرها در گردنشان است؛ و آنها اهل دوزخند، و جاودانه در آن خواهند ماند

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمُ الْمَثَلَتُ وَإِنَّ

آنها پیش از حسنه او رحمت، از تو تقاضای شتاب در سبته او صواب می کنند؛ با اینکه پیش از آنها بلاهای عبرت انگیز نازل شده است؛ و

رَبِّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِّلنَّاسِ عَلَى ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٦﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ

پروردگار تو نسبت به مردم - با اینکه ظلم می کنند - دارای مغفرت است؛ و پروردگارت دارای عذاب شدید است؛ کسانی که کافر شدند می گویند:

كَفَرُوا وَالْوَلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ - إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ ﴿٧﴾ اللَّهُ

«چرا آیه او سزایی از پروردگارش بر او نازل نشده؟! تو فقط بیم دهنده ای؛ و برای هر گروهی هدایت کننده ای است؛ و اینها همه بیهوده است؛ خدا

يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنْثَىٰ وَمَا تَغِيضُ الْأَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ

از جنین هایی که هر مادامی حمل می کند آگاه است؛ و نیز از آنچه رحمتها کم می کنند او پیش از موعد می رانند، و هم از آنچه افزون می کنند او بعد از موعد می رانند؛

بِمِقْدَارٍ ﴿٨﴾ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرِ الْمُتَعَالِ ﴿٩﴾ سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ

و هر چیز نزد او مقدار معینی دارد؛ او از غیب و شهود آگاه، و بزرگ و متعالی است؛ برای او یکسان است

أَسَرَ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهِ - وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ ﴿١٠﴾ لَهُ

کسانی از شما که پنهانی سخن بگویند، یا آن را آشکار سازند؛ و کسانی که شبانگاه مخفیانه حرکت می کنند، یا در روشنائی روز؛ برای انسان،

مُعَقَّبَتٌ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمَنْ خَلْفَهُ - يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ

مأمورانی است که بی در پی، از پیش رو، و از پشت سرش او را از فرمان خدا [حوادث غیر حتمی] حفظ می کنند؛ خداوند سرنوشت هیچ قومی (و نه) را تغییر نمی دهد

حَتَّىٰ يَغْيِرُوا مَا بِنَفْسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ - وَمَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ

مگر آنکه آنان آنچه را در خودشان است تغییر دهند، و هنگامی که خدا اراده سونی به قومی کند، هیچ چیز مانع آن نخواهد شد؛ و جز خدا، سرپرستی

وَالِ ﴿١١﴾ هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنشِئُ السَّحَابَ

نخواهند داشت؛ او کسی است که برق را به شما نشان می دهد، که هم سایه ترس است و هم سایه امید؛ و ابرهای سنگین بار

الْثِقَالَ ﴿١٢﴾ وَيَسْبِغُ الرِّعْدُ بِحَمْدِهِ - وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ - وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ

ایجاد می کند؛ و رعد، تسبیح و حمد او می گوید؛ و فرشتگان از ترس او و صاعقه ها را می فرستد؛

فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ ﴿١٣﴾

و هر کس را بخواهد گرفتار آن می سازد، در حالی که آنها در راه خدا به مجادله مشغولند؛ و او قدرتی بی انتها در محالها دارد؛

لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ إِلَّا كَبَسِطَ كَفْتَهُ إِلَى الْمَاءِ

دعوت حق از آن است و کسانی را که ایشان غیر از خدای خود را بت دعوت آنها پاسخ نمی گویند آنها همچون کسی هستند که کفهای دست خود را به سوی آب می کشاید

لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿١٤﴾ وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ

تا آب به دهانش برسد، و هرگز نخواهد رسید. و دعای کافران، جز در ضلال (گمراهی) نیست. تمام کسانی که در آسمانها و زمین هستند

وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظِلَالُهُمْ بِالْعُدْوِ وَالْأَصَالِ ﴿١٥﴾ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ

از روی اطاعت یا اکراه - و همچنین سایه های ایشان، هر صبح و عصر برای خدا سجده می کنند. بگو: چه کسی پروردگار آسمانها و زمین است؟

قُلِ اللَّهُ قُلْ أَفَاتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ يَسْتَوِي

بگو: «الله» سببی بگو: «آیا اولیا (دوستان) غیر از او برای خود برگزیده اید که (من) مالک سود و زیان خود نیستند» چه رسد به شما؟ بگو: «آیا

الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ

نابینا و بینا یکسانند؟! یا ظلماتها و نور برابرند؟! آیا آنها همتایانی برای خدا قرار دادند بخاطر اینکه آنان همانند خدا آفرینشی داشتند،

فَتَشَبَهَ الْخَالِقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿١٦﴾ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ

و این آفرینشها بر آنها مشتبه شده است؟! بگو: «خدا خالق همه چیز است؛ و اوست بکتا و بیروزه» (مخبرند) از آسمان آبی فرستاد:

مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ

و از هر دره و رودخانه ای به اندازه آنها سیلابی جاری شد؛ سپس سیل بر روی خود کفی حمل کرد؛ و از آنچه (بر کوهها) برای به دست آوردن زینت آلات

حَلِيَّةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِثْلَهُ، كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَ

با وسایل زندگی، آتش روی آن روشن می کنند نیز کفهایی مانند آن به وجود می آید - خداوند، حق و باطل را چنین مثل می زند! - اما کفها به بیرون پرتاب می شوند.

أَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ ﴿١٧﴾ لِلَّذِينَ اسْتَجَابُوا

ولی آنچه به مردم سود می رساند [= آب یا فلز خالص] در زمین می ماند؛ خداوند اینچنین مثال می زند! برای آنها که دعوت پروردگارشان را اجابت کردند،

لِرَبِّهِمُ الْحَسَنَى وَالَّذِينَ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُ لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ

بپاداش نیکو است؛ و کسانی که دعوت او را اجابت نکردند، (تجارت در رحمت مناب الهی نرو می روند) که اگر تمام آنچه روی زمین است، و همانندش، از آن آنها باشد،

مَعَهُ، لَا فِتْرًا وَابِيَهُ أُولَئِكَ لَهُمْ سُوءُ الْحِسَابِ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٨﴾

همه را برای رهایی از عذاب می دهند! پس از آنها پذیرفته نمیدهد شده برای آنها حساب بدی است؛ و جایگاهشان جهنم، وجه بد جایگاهی است!

﴿۱۹﴾ أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّزَلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰ ۚ إِنَّمَا يَنْذَرُكَ أَهْلًا لِّبَيْتٍ ﴿۱۹﴾ الَّذِينَ

آیا کسی که می‌داند آنچه از طرف پروردگارت بر تو نازل شده حق است، همانند کسی است که نابیناست؟! تنها صاحبان آندیشه متذکر می‌شوند. ﴿۱۹﴾ همانها که

يُوفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ ﴿۲۰﴾ وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ ۚ أَنْ يُوصَلَ وَ

به عهد الهی وفا می‌کنند، و پیمان را نمی‌شکنند؛ ﴿۲۰﴾ و آنها که پیوندهایی را که خدا دستور به برقراری آن داده، برقرار می‌دارند؛ و

يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ ﴿۲۱﴾ وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا

از پروردگارش می‌ترسند؛ و از بدی حساب (روز قیامت) بیم دارند؛ ﴿۲۱﴾ و آنها که بغاظر ذات (با) پروردگارشان شکیبایی می‌کنند؛ و نماز را برپا می‌دارند؛

الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عُقْبَىٰ

و از آنچه به آنها روزی داده‌ایم، در پنهان و آشکار، انفاق می‌کنند؛ و با حسنات، سیئات را از میان می‌برند؛ پایان نیک سزای دیگر،

الدَّارِ ﴿۲۲﴾ جَنَّتٌ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَالْمَلَائِكَةُ

از آن آنهاست. ﴿۲۲﴾ (مکان) باغهای جاویدان بهشتی که وارد آن می‌شوند؛ و همچنین پدران و همسران و فرزندان صالح آنها؛ و فرشتگان

يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ ﴿۲۳﴾ سَلَّمَ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَىٰ الدَّارِ ﴿۲۴﴾ وَالَّذِينَ

از هر دری بر آنان وارد می‌گردند؛ ﴿۲۳﴾ و به آنان می‌گویی سلام بر شما بغاظر صبر و استقامتتان! چه نیکوست سرانجام آن سزا از جاویدان! ﴿۲۴﴾ آنها که

يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ ۚ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ ۚ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي

عهد الهی را پس از محکم کردن می‌شکنند، و پیوندهایی را که خدا دستور به برقراری آن داده قطع می‌کنند، و در روی زمین فساد می‌نمایند،

الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ﴿۲۵﴾ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ ۚ

لعنت برای آنهاست؛ و بدی در مجازات سزای آخرت! ﴿۲۵﴾ خدا روزی را برای هر کس بخواهد (در شایسته بماند) وسیع، و برای هر کس بخواهد (در منتهی بماند) تنگ قرار می‌دهد؛

فَرِحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَاعٌ ﴿۲۶﴾ وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا

ولی آنها [کافران] به زندگی دنیا، شاد در غشاش شدند؛ در حالی که زندگی دنیا در برابر آخرت، متاع ناچیزی است! ﴿۲۶﴾ کسانی که کافر شدند می‌گویند:

أَنْزَلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ ۚ قُلْ إِنْ أَلَّ اللَّهُ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أُنَابَ ﴿۲۷﴾

﴿۲۷﴾ چرا آیه (در مجازات) از پروردگارش بر او نازل نشده است! بگو: «خداوند هر کس را بخواهد گمراه، و هر کس را که بازگردد، به سوی خودش هدایت می‌کند.»

الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ ۗ أَلَا يَذِكرُ اللَّهُ تَطْمِئِنُّ الْقُلُوبُ ﴿۲۸﴾

انها کسانی هستند که ایمان آورده‌اند، و دل‌هایشان به یاد خدا مطمئن در آید؛ آگاه باشید، تنها با یاد خدا دل‌ها آرامش می‌یابند! ﴿۲۸﴾

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَىٰ لَهُمْ وَحَسُنَ مَا فِي مَنَابِ ﴿٢٩﴾ كَذٰلِكَ

انها که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند. پاکیزه‌ترین زندگی نصیبشان است؛ و بهترین سرانجامها! همان گونه که پاسبان پیشین را سموت کردیم؛

اَرْسَلْنَاكَ فِيْ اُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهَا اُمَمٌ لِّتَسْتَلُوْا عَلَيْهِمُ الَّذِيْٓ اَوْحَيْنَا اِلَيْكَ وَهُمْ

تو را به میان امتی فرستادیم که پیش از آنها امت‌های دیگری آمدند و رفتند. تا آنچه را به تو وحی نمودهایم بر آنان بخوانی.

يَكْفُرُوْنَ بِالرَّحْمٰنِ قُلْ هُوَ رَبِّيْ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَاِلَيْهِ مَتَابِ ﴿٣٠﴾ وَلَوْ

در حالی که به بدبختی رحمان کفر می‌ورزند؛ بگو: او پروردگار من است؛ معبودی جز او نیست؛ بر او توکل کردم؛ و بازگشتم به سوی اوست؛ اگر

اَنْ قُرْءَا نَا سِيْرَتٍ بِهٖ الْجِبَالُ اَوْ قُطِعَتْ بِهٖ الْاَرْضُ اَوْ كَلِمٌ بِهٖ الْمَوْقِفُ ۗ بَلِ لِلّٰهِ الْاَمْرُ

بوسیله قرآن. کوهها به حرکت در آیند یا زمینها قطعه قطعه شوند، یا بوسیله آن با مردگان سخن گفته شود، باز هم ایمان نبراهند؛ او را همه کارها در اختیار خداست.

جَمِيْعًا اَفَلَمْ يَأْتِسْ اِلَيْهِمْ ءَامَنُوْا اَنْ لَّوِثَآءُ اللّٰهِ لَهْدٰى النَّاسَ جَمِيْعًا وَّلَا يَزَالُ

آیا آنها که ایمان آورده‌اند نمی‌دانند که اگر خدا بخواهد همه مردم را به اجبار هدایت می‌کند؟! (فنا محبت اجباری سودی ندارد)

الَّذِيْنَ كَفَرُوْا تَصِيْبُهُمْ بِمَا صَنَعُوْا قَارِعَةٌ اَوْ تَحُلُّ قَرِيْبًا مِّنْ دَارِهِمْ حَتّٰى يَأْتِيَ وَعْدُ اللّٰهِ

بیوسته بلاهای کوبنده‌ای بر کافران بغاظر اعمالشان وارد می‌شود، و یا به نزدیکی خانه آنها فرود می‌آید، تا وعده‌های خدا فرار نماند؛

اِنَّ اللّٰهَ لَا يُخَلِّفُ الْمِيْعَادَ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ اَسْتَهْزِئُوْا بِرُسُلِ مِّنْ قَبْلِكَ فَاَمَلَيْتُ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا

به یقین خداوند در وعده خود تخلف نمی‌کند؛ (تبا تو استهزا نکنند) پیامبران پیش از تو را نیز مورد استهزا قرار دادند؛ من به کافران مهلت دادم؛

ثُمَّ اَخَذْتَهُمْ فَكِيْفًا كَانَ عِقَابِ ﴿٣٢﴾ اَفَمَنْ هُوَ قَابِئُ عَلٰى كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَّ

سپس آنها را گرفتیم؛ دیدی مجازات من چگونه بود؟! آیا کسی که بالای سر همه ایستاده، و اعمال همه را می‌بیند همچون کسی است که از همه بی‌خبر است؟!؛

جَعَلُوْا لِلّٰهِ شُرَكَآءَ قُلْ سَمُوْهُمْ اَمْ تَتَّبِعُوْنَہٗٓ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْاَرْضِ اَمْ يَبْظَاهِرُ مِنَ الْقَوْلِ

آنان برای خدا همتایانی قرار دادند؛ بگو: آنها را نام ببرید؛ آیا چیزی را به او خبر می‌دهید که از وجود آن در روی زمین بی‌خبر است، یا سخنان ظاهری می‌گویند؟!؛

بَلْ زِيْنٌ لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا مَكْرَهُمْ وَصُدُّوْا عَنِ السَّبِيْلِ ۗ وَمَنْ يُضِلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾

بلکه در نظر کافران، دروغهاشان زینت داده شده، و آنها از راه (دست) باز داشته شده‌اند؛ و هر کس را خدا گمراه کند، راهنمایی برای او وجود نخواهد داشت؛

لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَّلِعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَشَقُّ وَاَلْهَمُ مِنَ اللّٰهِ مِنْ وَاَقٍ ﴿٣٤﴾

در دنیا، برای آنها عذاب (دردناک) است؛ و عذاب آخرت سخت‌تر است؛ و در برابر (مناب) خدا، هیچ کس نمی‌تواند آنها را ننگه دارد؛

﴿٣٥﴾ مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ أُكُلُهَا دَائِمٌ وَظُلُّهَا

نوسیف بهشتی که به پرهیزگاران وعده داده شده، این است که نهرهای آب از زیر درختانش جاری است، میوه آن همیشگی، و سایه‌اش دائمی است:

تِلْكَ عُقْبَى الَّذِينَ اتَّقَوْا وَعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ آتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ

این سزای کسان است که پرهیزگاری پیشه کردند؛ و سزای کافران، آتش است. کسان که کتاب آسمانی به آنان داده ایم،

يَفْرَحُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمِنَ الْأَحْزَابِ مَنْ يُنْكِرُ بَعْضَهُ قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ

از آنچه بر تو نازل شده، خوشحالند؛ و بعضی از احزاب (مردمیه)، قسمتی از آن را انکار می‌کنند؛ بگو: «من مأمورم که «الله» را بپرستم؛

وَلَا أَشْرِكُ بِهِ إِلَهًا وَإِلَيْهِ ادْعُوا وَإِلَيْهِ مَتَابُ ﴿٣٦﴾ وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا وَلَئِنْ

و شریکی برای او قائل نشوم؛ به سوی او دعوت می‌کنم؛ و بازگشت من به سوی اوست.» همان گونه بر تو نیز این (قرآن) را بعنوان فرمان روشن و صریحی نازل کردیم؛ و اگر

اتَّبَعَتْ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا وَاقٍ ﴿٣٧﴾ وَ

از هوسهای آنان - بعد از آنکه آگاهی برای تو آمده - پیروی کنی، هیچ کس در برابر خدا، از تو حمایت و جلوگیری نخواهد کرد. و

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً وَ مَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ

ما پیش از تو (پس) رسولانی فرستادیم؛ و برای آنها همسران و فرزندان قرار دادیم؛ و هیچ رسولی نمی‌توانست (از پیش خود) معجزه‌های بی‌پایه،

بَيِّنَاتٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ ﴿٣٨﴾ يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ وَعِنْدَهُ

سکری به فرمان خدا. هر زمانی نوشته‌ای دارد (برای هر کاری، سومی سطر است) خداوند هر چه را بخواهد محو، و هر چه را بخواهد اثبات می‌کند؛

أَمْ الْكِتَابِ ﴿٣٩﴾ وَإِنْ مَا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّعَنَّكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ

و «ام الكتاب» [= لوح محفوظ] نزد اوست؛ و اگر پارهای از مجازاتها را که به آنها وعده می‌دهیم، یا تو را بپیرانیم، در هر حال تو فقط مأمور

الْبَلَّغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ ﴿٤٠﴾ أَوْلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا وَاللَّهُ

بلاغ هستی؛ و حساب (بها) بر ماست. آیا ندیدند که ما پیوسته به سراغ زمین می‌آییم و از اطراف آن کم می‌کنیم؟! (و جاسم، تریچه از میان مردوخ و خداوند

يَحْكُمُ لَا مُعَقِّبَ لِحُكْمِهِ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٤١﴾ وَقَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ

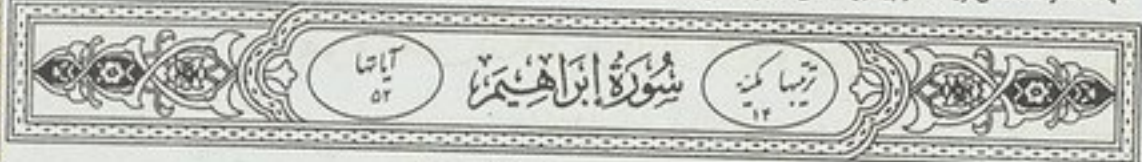
حکم می‌کند؛ و هیچ کس را یارای جلوگیری یا رد احکام او نیست؛ و او سریع الحساب است) پیش از آنان نیز کسانی طرحها و نقشه‌ها کشیدند؛

فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ وَسِعِلَّمُ الْكُفْرَ لِمَنْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٤٢﴾

ولی تمام طرحها و نقشه‌ها از آن خداست! او از کار هر کس آگاه است؛ و بزودی کفار می‌دانند سزای انجام نیک، (به در سزای دیگر از آن کیست)؛

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ

آنها که کافر شدند می‌گویند: «تو پیامبر نیستی!» بگو: «کافی است که خداوند، و کسی که علم کتاب در آنست بر فراز آوست، میان من و شما گواه باشد»

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الرَّكِيْبُ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ

الر. (این کتابی است که بر تو نازل کردیم، تا مردم را از تاریکیها در شرف، به سوی روشنایی «مان» به فرمان پروردگارشان درآوری.

إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿١﴾ اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ

به سوی راه خداوند توانا و ستوده. همان خدایسی که آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، از آن اوست.

وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٢﴾ الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا

وای بر کافران از مجازات شدید «همی» همانها که زندگی دنیا را

عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ

بر آخرت ترجیح می‌دهند؛ و مردم را از راه خدا باز می‌دارند؛ و می‌خواهند راه حق را منحرف سازند؛ آنها در گمراهی

بَعِيدٍ ﴿٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ فَيُضِلُّ

دوری هستند. ما هیچ پیامبری را، جز به زبان قومش، نفرستادیم؛ تا آنها را برای آنها آشکار سازد؛

اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤﴾ وَلَقَدْ

سپس خدا هر کس را بخواهد در سبیل هدایت می‌کند؛ و او توانا و حکیم است. و در حقیقت

أَرْسَلْنَا مُوسَى بِآيَاتِنَا أَنْ أَخْرِجَ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ

ما موسی را با آیات خود فرستادیم؛ در دستور «موسا» قومت را از ظلمات به نور بیرون آرا

وَذَكَرَهُمْ بِآيَاتِنَا اللَّهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٥﴾

و «ایام الله» را به آنان یادآوری کن. در این نشانه‌هایی است برای هر صبرکننده شکرگزار!

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ أَنْجَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ

و به خاطر بارها هنگامی را که موسی به قومش گفت: نعمت خدا را بر خود به یاد داشته باشید. زمانی که شما را از اجساد آل فرعون رهایی بخشید

فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ وَيَدَّبِحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ

همانها که شما را به بدترین وجهی عذاب می کردند؛ پسرانستان را سر می بریدند. و زنانتان را بر سر خمستری زنده می گذاشتند؛

نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِّنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٦﴾ وَإِذْ تَأَذَّتْ رِجْسًا

و در این، آزمایش بزرگی از طرف پروردگارتان برای شما بوده؛ و همچنین به خاطر بیبره، هنگامی را که پروردگارتان اعلام داشت:

لَيْنَ شُكْرْتُمْ لَا زَيْدَنَّاكُمْ وَلَيْنَ كُفْرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ ﴿٧﴾ وَقَالَ مُوسَى

«اگر شکرگزاری کنید، دست من را بر شما خواهم افزود؛ و اگر ناسپاسی کنید، مجازاتم شدید است.» و موسی به بنی اسرائیل گفت:

إِن تَكْفُرُوا أَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٨﴾ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبُؤُا

«اگر شما و همه مردم روی زمین کافر شوید، به خدا رسی نرسد؛ چرا که خداوند، بی نیاز و شایسته ستایش است.» آیا خبر کسانی که

الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَا

پیش از شما بودند، به شما نرسیده؟! قوم نوح، و عاده و ثمود و آنها که پس از ایشان بودند؛

يَعْلَمُهُمْ إِلَّا اللَّهُ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ وَقَالُوا

همانها که جز خداوند از آنان آگاه نیست؛ پیامبرانشان دلائل روشن برای آنان آوردند. ولی آنها «روی نجیب و سپهر» دست بر دهان گرفتند و گفتند:

إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِءَ وَإِنَّا لَفِي شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٩﴾ قَالَتْ

«ما به آنچه شما به آن فرستاده شده اید، کافریم؛ و نسبت به آنچه ما را به سوی آن می خوانید، شک و تردید داریم.» رسولان آنها گفتند:

رُسُلُهُمْ أَفِي اللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِّنْ

«آیا در خدا شک است؟! خدایی که آسمانها و زمین را آفریده؛ او شما را دعوت می کند تا بخشی از گناهانتان را ببخشید،

ذُنُوبِكُمْ وَ يُؤَخِّرَكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى قَالُوا إِن أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا

و تا موعد مقرری شما را باقی گذارد؛ آنها گفتند: «ما اینها را نمی بینیم؛ همین اندازه، سرانجام که شما انسانهایی همانند ما هستید،

تُرِيدُونَ أَنْ تَصُدُّونَا عَمَّا كَانَتْ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأَتُونَا بِسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾

می خواهید ما را از آنچه پدرانمان می پرستیدند باز دارید؛ شما دلیل و معجزه روشنی برای ما بیاورید.»

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ اِنْ نَحْنُ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ

پیامبران ایشان به آنها گفتند: درست است که ما بشری همانند شما هستیم. ولی خداوند بر هر کس از بندگانش بخواهد، نعمت می بخشد. (و مقام رسالت مطا می کند)

عِبَادِهِ ۚ وَمَا كُنَّا لِنَأْتِيَكُمْ بِسُلْطٰنٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللَّهِ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ

و ما هرگز نمی توانیم معجزه های جز به فرمان خدا بیاوریم! (و از تهدیدهای شما نمی ترسیم) افراد با ایمان باید تنها بر خدا

الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ وَمَا لَنَا اِلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَىٰ اللَّهِ وَقَدْ هَدٰنَا سُبُلَنَا وَلَنَصْبِرَنَّ

توکل کنند! و چرا بر خدا توکل نکنیم. با اینکه ما را به راههای سست و رهبری کرده است؟! و ما بطور مسلم در برابر آزارهای شما صبر خواهیم کرد

عَلَىٰ مَا ءَاذِيْتُمُونَا وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿١٢﴾ وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا

و توکل کنندگان. باید فقط بر خدا توکل کنند! (بر کافران به پیامبران خود گفتند:

لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِّنْ اَرْضِنَا اَوْ لَنَعُوْدَنَّ فِيْ مِلَّتِنَا فَاَوْحٰى اِلَيْهِمْ

ما قطعاً شما را از سرزمین خود بیرون خواهیم کرد، مگر اینکه به آیین ما بازگردید! در این حال، پروردگارشان به آنها وحی فرستاد

رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِيْنَ ﴿١٣﴾ وَلَنُسَكِّنَنَّكُمْ اِلَآءِ اَرْضٍ مِّنْ بَعْدِهِمْ ذٰلِكَ

که: ما ظالمان را هلاک می کنیم. و شما را بعد از آنان در زمین سکونت خواهیم داد. این سوفیست،

لِمَنْ خَافَ مَقَامِيْ وَخَافَ وَعٰدِ ﴿١٤﴾ وَاَسْتَفْتٰ حُوًّا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ

برای کسی است که از مقام من بترسد؛ و از عذاب من بیمناک باشد! و آنها تقاضای فتح و پیروزی بر من کردند؛ و سرنگ شدند؛ هر گردنکش منحرفی نومید شد!

﴿١٥﴾ مِّنْ وَّرَآئِهِ جَهَنَّمُ وَاَسْقٰى مِنْ مَّآءٍ صٰدِيْدٍ ﴿١٦﴾ يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكٰدُ

به دنبال او جهنم خواهد بود؛ و از آب بد بوی متعفن نوشانده می شود! بزحمت جرعه جرعه آن را سر می کشد:

يُسِيْغُهُ وَيَآتِيهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ ۗ وَمِنْ وَّرَآئِهِ عَذَابٌ

و هرگز حاضر نیست به میل خود آن را بباشد؛ و مرگ از هر جا به سراغ او می آید؛ ولی با این همه نمی میرد؛ و به دنبال آن عذاب

غَلِيْظٌ ﴿١٧﴾ مِثْلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ اَعْمَلْتُمْ كُرْمًا وَاَسْتَدَّتْ بِهٖ الرِّيْحُ فِيْ

شدیدی است! اعمال کسانی که به پروردگارشان کافر شدند. همچون خاکستری است در برابر تند باد در

يَوْمٍ عَاصِفٍ لَا يَقْدِرُوْنَ مِمَّا كَسَبُوْا عَلٰى شَيْءٍ ذٰلِكَ هُوَ الضَّلٰلُ الْبَعِيْدُ ﴿١٨﴾

یک روز طوفانی؛ آنها توانایی ندارند کمترین چیزی از آنچه را انجام داده اند. به دست آورند؛ و این همان گمراهی دور و دراز است!

الَّذِي تَرَأَتْ اَللّٰهَ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ اِنْ يَشَآءُ يَذْهَبِكُمْ وَيَاْتِ بِخَلْقٍ

ایا ندیدی خداوند، آسمانها و زمین را بحق آفریده است؟! اگر بخواهد، شما را می برد و خلق

جَدِيْدٍ ﴿١٩﴾ وَمَا ذٰلِكَ عَلٰی اَللّٰهِ بِعَزِيْزٍ ﴿٢٠﴾ وَبَرَزُوْا لِلّٰهِ جَمِيْعًا فَقَالَ الضُّعَفٰوُا لِلَّذِيْنَ

تازه ای می آورد! و این کار برای خدا مشکل نیست! و (بر پشت) همه آنها در برابر خدا ظاهر می شوند: در این هنگام، ضعفا [دنباله روان نادان]

اَسْتَكْبَرُوْا اِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ اَنْتُمْ مُّغْنُوْنَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اَللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ

به مستکبران می گویند: «ما پیروان شما بودیم: آیا «من» که در برابر سحر است، حاضرید سهمی از عذاب الهی را بپذیرید و از ما بردارید؟»

قَالُوْا لَوْ هَدٰنَا اللّٰهُ لَهٰدَيْنٰكُمْ سَوَآءٌ عَلَيْنَا اَجْرِعْنَا اَمْ صَبْرْنَا مَا لَنَا مِنْ

آنها می گویند: «اگر خدا ما را هدایت کرده بود، ما نیز شما را هدایت می کردیم: چه بی ثباتی کنیم و چه شکیبایی، تفاوتی برای ما ندارد: راه گریزی

مَّحِيْصٍ ﴿٢١﴾ وَقَالَ الشَّيْطٰنُ لَمَآ قَضِيَ الْاَمْرُ اِنَّ اَللّٰهَ وَعَدَّكُمْ وَعَدَّ الْحَقُّ وَ

برای ما نیست! و شیطان، هنگامی که کار تمام می شود، می گوید: «خداوند به شما وعده حق داد: و

وَعَدْتُكُمْ فَاخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ لِيْ عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطٰنٍ اِلَّا اَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاَنْتُمْ جَبَبْتُمْ

من به شما وعده (باین) دادم، و تخلف کردم، من بر شما تسلطی نداشتم، جز اینکه دعوتتان کردم و شما دعوت مرا بپذیرفتید!

لِيْ فَلَا تَلُوْمُوْنِيْ وَلُوْمُوْا اَنْفُسَكُمْ مَّا اَنْتُمْ بِمُصْرِحِيْنَ

باین! این، مرا سرزنش نکنید: خود را سرزنش کنید، نه من فریادرس شما هستم، و نه شما فریادرس من!

اِنِّيْ كَفَرْتُ بِمَا اَشْرَكْتُمْ مِنْ قَبْلُ اِنَّ الظّٰلِمِيْنَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ

من نسبت به شرک شما درباره خود، که از قبل داشتید، (واعظت مرا سرزد، اعظمت شما فراموشی بیزار و کافر، ام مسلماً ستمکاران عذاب دردناکی دارند!

﴿٢٢﴾ وَ اُدْخِلَ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ جَنَّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا

و کسانی را که ایمان آوردند و اعمال صالح انجام دادند، به باغهای بهشت وارد می کنند: باغهایی که نهرها از زیر درختانش جاری است:

اَلْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا يٰۤاٰذِنِ رَبِّهِمْ تَحِيّٰتُهُمْ فِيْهَا سَلٰمٌ ﴿٢٣﴾ اَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللّٰهُ

به اذن پروردگارش، جاودانه در آن می مانند: و تحیت آنها در آن، «سلام» است! آیا ندیدی چگونه خداوند

مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ اَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَآءِ ﴿٢٤﴾

«کلمه طیبه» (دعوت پاکیزه) را به درخت پاکیزه ای تشبیه کرده که ریشه آن در زمین ثابت، و شاخه آن در آسمان است!؟

تَوْتِيْ اٰكْلَهَا كُلِّ حِيْنَ يٰ اٰذِنِ رَبِّيْهَا وَيَضْرِبُ اللّٰهُ الْاَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ

هر زمان میوه خود را به اذن پروردگارش می‌دهد و خداوند برای مردم مثلها می‌زند، شاید

يَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٢٥﴾ وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيْثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيْثَةٍ اَبْجَثَتْ مِنْ فَوْقِ الْاَرْضِ

مستذکر شوند (و بد گویان) (معجزین) «کلمه خبیثه» (و سخن نوده) را به درخت ناپاکی تشبیه کرده که از روی زمین برکنده شده.

مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ ﴿٢٦﴾ يُثَبِّتُ اللّٰهُ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا

و قرار و ثباتی ندارد. خداوند کسانی را که ایمان آوردند، بخاطر گفتار و اعتقاد ثابتشان، استوار می‌دارد؛ هم در این جهان،

وَفِي الْاٰخِرَةِ وَيُضِلُّ اللّٰهُ الظّٰلِمِيْنَ وَيَفْعَلُ اللّٰهُ مَا يَشَآءُ ﴿٢٧﴾ اَلَمْ تَرَ

و هم در سرای دیگر؛ و ستمگران را گمراه می‌سازد، (و نطف خود را از آنها بر می‌گیرد)؛ خداوند هر کار را بخواهد (و نعمت بداند) انجام می‌دهد؛ آیا ندیدی

اِلَى الَّذِيْنَ بَدَّلُوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ كُفْرًا وَّ اَحْلَوْا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبَوَارِ ﴿٢٨﴾ جَهَنَّمَ يَصَلُوْنَهَا

کسانی را که نعمت خدا را به کفران تبدیل کردند، و قوم خود را به سرای نیستی کشاندند؛ سرای نیستی، همان جهنم است که آنها در آتش آن وارد می‌شوند؛

وَيُنْسِكُ الْقَرَارُ ﴿٢٩﴾ وَجَعَلُوْا لِلّٰهِ اٰنْدَادًا لِيُضِلُّوْا عَنْ سَبِيْلِهِ قُلْ تَمَتَّعُوْا فَاِنَّ

و بد قرارگاهی است؛ آنها برای خدا همتیانی قرار داده‌اند، تا مردم را از راه او منحرف و گمراه سازند؛ بگو: «چند روزی از زندگی دنیا و لذات آن بهره بگیرید؛

مَصِيْرَكُمْ اِلَى النَّارِ ﴿٣٠﴾ قُلْ لِعِبَادِيَ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا يٰ قِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَانْفِقُوْا مِمَّا

اما عاقبت کار شما به سوی آتش «دوزخ» است؛ به بندگان من که ایمان آورده‌اند بگو نماز را برپا دارند؛ و از آنچه به آنها روزی داده‌ایم،

رَزَقْنَهُمْ سِرًّا وَّ عَلٰنِيَةً مِنْ قَبْلِ اَنْ يَّاتِيَ يَوْمٌ لَا يَبِيْعُ فِيْهِ وَّلَا يَخِيْلُ ﴿٣١﴾ اللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ

پنهان و آشکار، اتفاق کننده؛ پیش از آنکه روزی فرارسد که نه در آن خرید و فروش است، و نه دوستی. خداوند همان کسی است که

السَّمٰوٰتِ وَّ الْاَرْضِ وَاَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَخْرَجَ بِهٖ مِنْ الشَّمْرٰتِ رِزْقًا

آسمانها و زمین را آفرید؛ و از آسمان، آبی نازل کرد؛ و با آن، میوه‌ها را سقند؛ را برای روزی شما از زمین بیرون آورد؛

لَكُمْ وَّ سَخَّرَ لَكُمْ الْفَلَكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِاَمْرِهٖ وَّ سَخَّرَ لَكُمْ الْاَنْهٰرَ

و کشتیها را مسخر شما گردانید، تا بر صفحه دریا به فرمان او حرکت کنند؛ و نهراها را «نهر» مسخر شما نمود؛

﴿٣٢﴾ وَّ سَخَّرَ لَكُمْ الشَّمْسَ وَّ الْقَمَرَ دَآبِّيْنَ وَّ سَخَّرَ لَكُمْ الَّيْلَ وَّ النَّهَارَ ﴿٣٣﴾

و خورشید و ماه را - که با برنامه منظمی در کارند - به تسخیر شما درآورد؛ و شب و روز را «نهر» مسخر شما ساخت؛

وَأَنْتُمْ مِّنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِن تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا إِنَّا

و از هر چیزی که از او خواستید، به شما داد؛ و اگر نعمتهای خدا را بشمارید، هرگز آنها را شماره نتوانید کرد؛

إِنَّا لَنَسْنَأَنَّ لَظُلُومًا كَفَّارًا ﴿٣٤﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ آمِنًا

ایمان، ستمگر و ناسپاس است؛ ﴿به یاد آورید﴾ زمانی را که ابراهیم گفت: پروردگارا! این شهر [مکه] را شهر امنی قرار ده؛

وَأَجْنِبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ ﴿٣٥﴾ رَبِّ إِنَّهُمْ أَضَلُّنَا كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ فَمَنْ

و من و فرزندانم را از پرستش بتها دور نگاه دار؛ پروردگارا! آنها [بتها] بسیاری از مردم را گمراه ساختند. هر کس از من

تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٦﴾ رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ

پیروی کنند از من است؛ و هر کس نافرمانی من کند، تو بخشنده و مهربانی؛ پروردگارا! من بعضی از فرزندانم را

ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْعَدَةً

در سرزمین بی آب و علفی، در کنار خانهای که حرم نوست، ساکن ساختم تا نماز را برپا دارند؛ تو دلهای گروهی از مردم را متوجه آنها ساز؛

مِّنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَأَرْزُقَهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ ﴿٣٧﴾ رَبَّنَا

و از ثمرات به آنها روزی ده؛ شاید آنان شکر تو را بجای آورند؛ پروردگارا!

إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ وَمَا نَخْفِي عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ

تو می دانی آنچه را ما پنهان و یا آشکار می کنیم؛ و چیزی در زمین و آسمان بر خدا پنهان نیست؛

﴿٣٨﴾ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعٌ

﴿حمد خدای را که در پیری، اسماعیل و اسحاق را به من بخشید؛ مسلماً پروردگار من شنونده

الدُّعَاءِ ﴿٣٩﴾ رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ ﴿٤٠﴾

﴿و اجابتکنم﴾ دعاست. پروردگارا! مرا برپاکننده نماز قرار ده، و از فرزندانم نیز چنین فرما، پروردگارا! دعای مرا بپذیر؛

رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ ﴿٤١﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ

پروردگارا! من و پدر و مادرم و همه مؤمنان را، در آن روز که حساب برپا می شود، بیامرز؛ ﴿گمان مبر که خدا،

اللَّهُ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخَّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ ﴿٤٢﴾

از آنچه ظالمان انجام می دهند، غافل است؛ ﴿بهر، آنها را برای روزی تاخیر انداخته است که چشمها در آن (بصیرت) از حرکت باز می ایستد؛

مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ وَأَفْئِدَتُهُمْ هَوَاءٌ ﴿٤٣﴾ وَأَنْذِرِ

گردنها را کشیده، سرها را به آسمان بلند کرده، حتی پلک چشمهایشان به سبب وحشت از حرکت باز می ماند و دلهایشان «رو می ریزد» خالی می گردد! و مردم را

النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا أَخْرَنَا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ نَحْبُ

از روزی که عذاب الهی به سراغشان می آید، بترسان! آن روز که ظالمان می گویند: «پروردگارا! مدت کوتاهی ما را مهلت ده، تا دعوت تو را بپذیریم

دَعْوَتِكَ وَنَتَّبِعِ الرَّسُولَ أُولَمْ تَكُونُوا أَقْسَمْتُمْ مِّنْ قَبْلِ مَا لَكُم مِّنْ

و از پیامبران پیروی کنیم! «نسا پاسخ می شنود که» مگر قبلاً سوگند می داد نکرده بودید که زوال

زَوَالٍ ﴿٤٤﴾ وَسَكَنتُمْ فِي مَسْكَانٍ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ

و فانی برای شما نیست! «اری شما بود که» در منازل (و مسکنهای) کسانی که به خویشتن ستم کردند، ساکن شدید؛ و برای شما آشکار شد

كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمُ الْأَمْثَالَ ﴿٤٥﴾ وَقَدْ مَكَرُوا مَكَرَهُمْ وَ

چگونه با آنان رفتار کردیم؛ و برای شما، مثلها از سرگذشت پیشین زدیم (از هم بیار نشدند!) آنها نهایت مکر (و نیرنگ) خود را به کار زدند؛ و

عِنْدَ اللَّهِ مَكَرُهُمْ وَإِنْ كَانَتْ مَكَرُهُمْ لَتَرْوُلَ مِنَ الْجِبَالِ ﴿٤٦﴾ فَلَا تَحْسَبَنَّ

همه مکرها (و نیرنگها) نزد خدا آشکار است، هر چند مکرشان چنان باشد که کوهها را از جا برکنند! پس گمان مبر که

اللَّهُ مُخَلِّفٌ وَعَدِهِ رُسُلُهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٤٧﴾ يَوْمَ تَبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ

خدا و وعدهای را که به پیامبرانش داده، تخلف کند! چرا که خداوند قادر و انتقام گیرنده است. در آن روز که این زمین به زمین دیگر،

الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتِ وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿٤٨﴾ وَتَرَى الْمَجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ

و آسمانها به استغیای دیگری مبدل می شود، و آنان در پیشگاه خداوند واحد قهار ظاهر می گردند! و در آن روز، مجرمان را

مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٤٩﴾ سَرَابِلُهُمْ مِّنْ قَطِرَانٍ وَتَغْشَىٰ وُجُوهُهُمُ النَّارُ

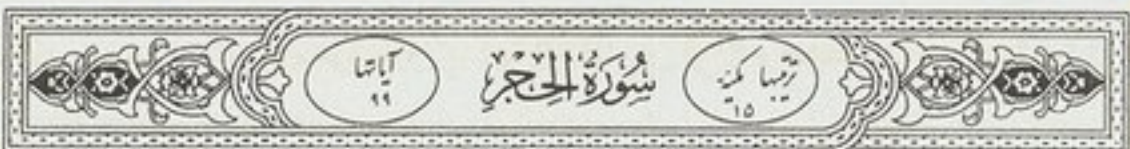
با هم در گل و زنجیر می بینی! لباسهایشان از قطران [ماده چسبنده بد بوی قابل اشتعال] است؛ و صورتهایشان را آتش می پوشاند؛

﴿٥٠﴾ لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٥١﴾ هَذَا

تا خداوند هر کس را، هر آنچه انجام داده، جزا دهد! به یقین، خداوند سریع الحساب است! این «قرآن،

بَلَّغُ لِلنَّاسِ وَيُنذِرُوا بِهِ، وَيَلْعَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرُوا الْأَلْبَابِ ﴿٥٢﴾

پیام (و باری) برای مردم است؛ تا همه بوسیله آن انذار شوند، و بدانند او خدای یکتاست؛ و تا صاحبان مغز (و دین) پند گیرند!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الرَّ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَقُرْآنٍ مُّبِينٍ ﴿١﴾ رَبِّمَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْكَانُوا

الر. این آیات کتاب، و قرآن مبین است. * کافران دوستی که اگر شود اعمال خود را ببینند چه بسا آرزو می کنند که ای کاش

مُسْلِمِينَ ﴿٢﴾ ذَرَهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِمُهُمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْمَلُونَ ﴿٣﴾ وَمَا

مسلمان بودند * بخوار آنها بخورند، و بهره گیرند، و آرزوها آنان را ناقص سازد؛ ولی بزودی خواهند فهمید * ما اهل هیچ

هَلَكْنَا مِنْ قَرِيْبَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ مَعْلُومٌ ﴿٤﴾ مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ

شهر و دباری را هلاک نکردیم مگر اینکه اجل معین (وزن نسیب پذیری) داشتند * هیچ گروهی از اجل خود پیشی نمی گیرد؛ و از آن عقب نخواهد افتاد

﴿٥﴾ وَقَالُوا يَا أَيُّهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ ﴿٦﴾ لَوْ مَا تَأْتِينَا بِالْمَلَكِ

* و گفتند: ای کسی که ذکر، [قرآن] بر تو نازل شده، مسلماً تو دیوانه ای * اگر راست می گویی،

إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧﴾ مَا نُنزِلُ الْمَلَكِ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِذًا مُنظِرِينَ ﴿٨﴾

چرا فرشتگان را نزد ما نمی آوری * * * آنها به بدعت ما فرشتگان را، جز بحق، نازل نمی کنیم؛ و هرگاه نازل شوند، دیگر به اینها مهلت داده نمی شود *

إِنَّا نَحْنُ نُزِّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَفِظُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي شِعَابِ الْأَوَّلِينَ

ما قرآن را نازل کردیم؛ و ما بطور قطع نگهدار آنیم * ما پیش از تو نیز پیامبرانی در میان امتهای نخستین فرستادیم.

﴿١٠﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿١١﴾ كَذَلِكَ نَسْلُكُهُ فِي قُلُوبِ

* هیچ پیامبری به سراغ آنها نمی آمد مگر اینکه او را مسخره می کردند. * ما اینچنین در هر ضربی سخن قرآن را به درون دلهای

الْمُجْرِمِينَ ﴿١٢﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ وَلَوْ فَحَصْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا مِّنْ

مجرمان راه می دهیم * * * آنها به آن ایمان نمی آورند؛ روش اقوام پیشین نیز چنین بود * و اگر دری از آسمان به روی آنان بگشاییم.

السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرَجُونَ ﴿١٤﴾ لَقَالُوا إِنَّمَا سُكَّرَتْ أَبْصَارُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَّسْحُورُونَ ﴿١٥﴾

و آنها پیوسته در آن بالا روند؛ * باز می گویند: ما را چشم بندی کرده اند؛ بلکه ما اسیر تابه سحر شده ایم *

وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَزَيَّنَّاهَا لِلنَّاظِرِينَ ﴿١٦﴾ وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ

ما در آسمان برجهایی قرار دادیم؛ و آن را برای بینندگان آراستیم. و آن را از هر شیطان رانده شده‌ای

رَجِيمٍ ﴿١٧﴾ إِلَّا مَنْ اسْتَرَقَ السَّمْعَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ مُبِينٌ ﴿١٨﴾ وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَ

حفظ کردیم؛ مگر آن کس که استراق سمع کند در درجه نوح فراموش که «شهاب مبین» او را تعقیب می‌کند در سراسر زمین و زمین را گستر دادیم؛ و

الْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْزُونٍ ﴿١٩﴾ وَجَعَلْنَا الْكُرُوفِ فِيهَا مَعِيشَ

در آن کوههای تپه‌ای افکندیم؛ و از هر گیاه موزون، در آن رو باندیم؛ و برای شما انواع وسایل زندگی در آن قرار دادیم؛

وَمَنْ لَسْتُمْ لَهُ بِرِزْقَيْنَ ﴿٢٠﴾ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنزِلُ إِلَّا بِقَدَرٍ

همچنین برای کسانی که شما نمی‌توانید به آنها روزی دهید؛ و خزاین همه چیز، تنها نزد ماست؛ ولی ما جز به اندازه معین آن را

مَعْلُومٍ ﴿٢١﴾ وَأَرْسَلْنَا الرِّيحَ لَوَاقِحَ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا

نازل نمی‌کنیم؛ ما بادها را برای بارور ساختن «بر» و بمان فرستادیم؛ و از آسمان آبی نازل کردیم، و شما را با آن سیراب ساختیم؛

أَنْتُمْ لَهُ، بِخَيْرِينَ ﴿٢٢﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِيهِ وَنُمِيتُهُ وَنَحْنُ الْوَارِثُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ عَلِمْنَا

در حالی که شما توانایی حفظ و نگهداری آن را نداشتید؛ ما می‌بیم که زنده می‌کنیم و می‌میرانیم؛ و ما می‌وارث نموده‌ایم؛ ما، هم

الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَخْرِينَ ﴿٢٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ بِحَشْرِهِمْ إِنَّهُ، حَكِيمٌ

پیشینیان شما را دانستیم؛ و هم متأخران را؛ پروردگار تو، قطعاً آنها را «در نیست» جمع و محشور می‌کند؛ چرا که او حکیم

عَلِيمٌ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَلٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ ﴿٢٦﴾ وَالْجَانَّ خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ

و دانستیم؛ ما انسان را از گل خشکیده‌ای همچون سفلی که از گل بدبوی (بدمرئی) گرفته شده بود آفریدیم؛ و جن را پیش از آن،

مِنْ نَارِ السَّمُومِ ﴿٢٧﴾ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَلِقُ بَشَرًا مِنْ صَلْصَلٍ مِنْ حَمَإٍ

از آتش گرم و سوزان خلق کردیم؛ و به خاطر بیاری، هنگامی را که پروردگارت به فرشتگان گفت: «من بشری را از گل خشکیده‌ای که از گل بدبوی گرفته شده،

مَسْنُونٍ ﴿٢٨﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُ، وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي فَقَعُوا لَهُ، سَاجِدِينَ ﴿٢٩﴾ فَسَجَدَ

می‌آفرینم؛ هنگامی که کار آن را به پایان رساندم، و در او از روح خود یک روح شایسته و بزرگ، دمیدم، همگی برای او سجده کنید؛ پس

الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٣٠﴾ إِلَّا إِبْلِيسَ ابْنِ أَنْ يَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿٣١﴾

همه فرشتگان، بی‌استثنا، سجده کردند؛ جز ابلیس، که ابا کرد از اینکه با سجده‌کنندگان باشد؛

قَالَ يَا بَلِيسَ مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ لَمَ أَكُنْ لِأَسْجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُ

«استند» فرمود: ای ابلیس! چرا با سجده کنندگان نیستی؟! گفت: «من هرگز برای بشری که او را از گل خشکیده‌ای که

مِنْ صَلْصَلٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ ﴿٣٣﴾ قَالَ فَأَخْرِجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿٣٤﴾ وَإِنْ عَلَيْكَ

از گل بدبویی گرفته شده است آفریده‌ای. سجده نخواهم کرد» فرمود: «از صف آنها [فرشتگان] بیرون رو، که رانده شده‌ای.» و لعنت او دوری از رحمت حق

اللَّعْنَةُ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ ﴿٣٥﴾ قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمٍ يُبْعَثُونَ ﴿٣٦﴾ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ

تا روز قیامت بر تو خواهد بود.» گفت: «پروردگارا! مرا تا روز رستاخیز مهلت ده در زنده بماند» فرمود: «تا روز

الْمُنْظَرِينَ ﴿٣٧﴾ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي

مهلت یافتگانی.» «تا روز رستاخیز» تا روز و وقت معینی.» گفت: «پروردگارا! چون مرا گمراه ساختی، من (سپاس از تو) در زمین در نظر آنهاز پند می‌دهم.

الْأَرْضِ وَلَا أَغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾ قَالَ هَذَا

و همگی را گمراه خواهم ساخت، مگر بندگان مخلصت را.» فرمود: «این

صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيمٌ ﴿٤١﴾ إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنْ

راه مستقیم است که بر عهده من است و سلت مستقیم! که بر بندگان تسلط نخواهی یافت؛ مگر گمراهانی که از تو پیروی

الْغَاوِينَ ﴿٤٢﴾ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٣﴾ لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ لِكُلِّ بَابٍ مِنْهُمْ

می‌کنند.» و دوزخ، میعادگاه همه آنهاست.» هفت در دارد؛ و برای هر دری، گروه معینی از آنها

جُزْءٌ مَقْسُومٌ ﴿٤٤﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٤٥﴾ آذْخُلُوهَا سَلَامًا وَأَمِينٍ

تقسیم شده‌اند.» به یقین، پر هیزگاران در باغها ای بهشت! و در کنار چشمه‌ها هستند.» فرشتگان به آنها می‌گویند: داخل این باغها شوید با سلامت و امنیت!

﴿٤٦﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِّنْ غَلٍّ إِخْوَانًا عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ ﴿٤٧﴾ لَا يَمَسُّهُمْ

«هر گونه غل [حسد و کینه و دشمنی] را از سینه آنها بر می‌کنیم؛ در حالی که همه برادرند، و بر تختها رو به روی یکدیگر قرار دارند.» هیچ خستگی و تعب

فِيهَا نَصَبٌ وَمَأْتَمٌ مِنْهَا يُمَخَّرَجِينَ ﴿٤٨﴾ نَبِيِّ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

در آنجا به آنها نمی‌رسد، و هیچ گناه از آن اخراج نمی‌گردند!» بندگان را آگاه کن که من بخشنده مهربانم!

﴿٤٩﴾ وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ ﴿٥٠﴾ وَنَبِّئْهُمْ عَنْ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ ﴿٥١﴾

«و بهشت، عذاب و کیفر من، همان عذاب دردناک است!» و به آنها از مهمانهای ابراهیم خبر ده!»

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ إِنَّا مِنْكُمْ وَجِئُونَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا لَا نُوَجِّلُ إِنَّابِشْرِكَ

هنگامی که بر او وارد شدند و سلام کردند: «برعبار» گفت: «ما از شما بی‌مانا گیم» گفتند: «نترس، ما تو را به پستی داننا

بُعَلْمِ عَلِيمٍ ﴿٥٣﴾ قَالَ أَبَشْرْتُمُونِي عَلَىٰ أَنْ مَسَّنِيَ الْكِبَرُ فِيمَا بَشَّرُونَ ﴿٥٤﴾ قَالُوا

بشارت می‌دهیم» گفت: «آیا به من (چنین) بشارت می‌دهید با اینکه پیر شده‌ام؟! به چه چیز بشارت می‌دهید؟!» گفتند:

بَشَّرْنَاكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْقَنِطِينِ ﴿٥٥﴾ قَالَ وَمَنْ يَقْنَطُ مِنْ رَحْمَةِ رَبِّهِ

«تو را بحق بشارت دادیم: از ما بوسان مباش» گفت: «جز گمراهان، چه کسی از رحمت پروردگارش

إِلَّا الضَّالُّونَ ﴿٥٦﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٧﴾ قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ

مابوس می‌شود؟!» (نسی) گفت: «ماموریت شما چیست ای فرستادگان خدا؟!» گفتند: «ما به سوی قومی گنهگار

مُجْرِمِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا آءَالَ لُوطٍ إِنَّا لَمُنَجُّوهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٩﴾ إِلَّا أَمْرَاتَهُ قَدَرْنَا

ماموریت یافته‌ایم (آنها را ملامت کنیم) مگر خاندان لوط، که همگی آنها را نجات خواهیم داد: «بجز همسرش، که مقدر داشتیم

إِنَّهَا لَمِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا جَاءَ آءَالَ لُوطٍ الْمُرْسَلُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ

از بازماندگان (بر شهر، و ملامت‌نندگان) باشد» هنگامی که فرستادگان (خدا) به سراغ خاندان لوط آمدند: «بوی» گفت: «شما گروه

مُنْكَرُونَ ﴿٦٢﴾ قَالُوا بَلْ جِئْنَاكَ بِمَا كَانُوا فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٦٣﴾ وَأَتَيْنَاكَ بِالْحَقِّ وَ

ناشناسی هستید» گفتند: «ما همان چیزی را برای تو آورده‌ایم که آنها [کافران] در آن تردید داشتند!» ما واقعیت مسلمی را برای تو آورده‌ایم: و

إِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٦٤﴾ فَاسْرِبْ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِنَ اللَّيْلِ وَاتَّبِعْ أذْبُرَهُمْ وَلَا يَلْفِتْ مِنْكُمْ

راست می‌گوییم! پس، خانواده‌ات را در اواخر شب با خود بردار، و از این جا بپوش و خودت به دنبال آنها حرکت کن: و کسی از شما به پشت سر خویش ننگرد:

أَحَدٌ وَأَمْضُوا حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ﴿٦٥﴾ وَقَضَيْنَا إِلَيْهِ ذَلِكَ الْأَمْرَ أَنَّ دَابِرَهُتُّوْلَاءَ

و به همان جا که مامور هستید بروید: و ما به لوط این موضوع را وحی فرستادیم که صبحگاهان، همه آنها

مَقْطُوعٌ مُصْبِحِينَ ﴿٦٦﴾ وَجَاءَ أَهْلُ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٦٧﴾ قَالَ إِنَّ هَؤُلَاءِ ضِيفِي

ریشه کن خواهند شد: «اهل شهر (از ورود میهمان باخبر شدند، و به طرف خانه لوط) آمدند در حالی که شادمان بودند.» (بوی) گفت: «اینها میهمانان منند:

فَلَا نَفْضَحُونَ ﴿٦٨﴾ وَأَنْقُوا اللَّهَ وَلَا تَخْزُونِ ﴿٦٩﴾ قَالُوا أَوْلَمْ نُنْهَكْ عَنِ الْعُلَمِينَ ﴿٧٠﴾

آبروی مرا نریزید؟! و از خدا بترسید، و مرا شرمنده نسازید» گفتند: «مگر ما تو را از جهانیان نهی نکردیم (و تکلمیم کسی را به میهمانی نپذیرد)؟!»

قَالَ هَتُولَاءِ بَنَاتِي إِنْ كُنْتُمْ فَعَلِينَ ﴿٧١﴾ لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٢﴾ فَأَخَذَتْهُمُ

گفت: دختران من حاضرند، اگر می خواهید کار صحیحی انجام دهید یا آنها از دواج بنبهید، به جان تو سوگند، اینها در مستی خود سرگردانند! * سرانجام،

الصَّيْحَةَ مُشْرِقِينَ ﴿٧٣﴾ فَجَعَلْنَا عَلَيْهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِنْ سِجِّيلٍ

صیحه (سرمه)، هنگام طلوع آفتاب آنها را فراگرفت! * سپس اشهر آنها را زیر و رو کردیم، بالای آن را پایین قرار دادیم؛ و بارانی از سنگ بر آنها فرو ریختیم!

﴿٧٤﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهَا لِبِسْبِيلٍ مُّقِيمٍ ﴿٧٦﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً

* در این سرگذشت عبرتگیری، نشانه هایی است برای هوشیاران! * و ویرانه های سرزمین آنها، بر سر راه (تاریخه) است. * در این، نشانه های است

لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ وَإِنْ كَانَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ لظَالِمِينَ ﴿٧٨﴾ فَانقَمْنَا مِنْهُمْ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ

برای مومنان! * اصحاب «ایکه»، مسلماً قوم ستمگری بودند! * ما از آنها انتقام گرفتیم؛ و شهرهای ویران شده، این دو [قوم لوط و اصحاب ایکه] بر سر راه

مُبِينٍ ﴿٧٩﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحَجَرِ الْمُرْسَلِينَ ﴿٨٠﴾ وَءَايَاتِنَاهُمْ ءَايَاتِنَا فَكَانُوا عَنْهَا

اشکار است! * و اصحاب حجر، [قوم ثمود] پیامبران را تکذیب کردند! * ما آیات خود را به آنان دادیم؛ ولی آنها از آن

مُعْرِضِينَ ﴿٨١﴾ وَكَانُوا يَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا ءَامِنِينَ ﴿٨٢﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ

روی گردانند! * آنها خانه های امن در دل کوهها می تراشیدند. * اما سرانجام صیحه (سرمه)،

مُصِيبِينَ ﴿٨٣﴾ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا

صیحه گاهان آنان را فراگرفت! * آنچه را به دست آورده بودند، آنها را از عذاب الهی نجات نداد! * ما آسمانها و زمین و آنچه را

بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَإِنَّ السَّاعَةَ لَآيَةٌ فَاصْفَحِ الصَّفْحَ الْجَمِيلَ ﴿٨٥﴾ إِنَّ رَبَّكَ

میان آن دو است، جز بحق نیافریدیم؛ و ساعت موعود [قیامت] قطعاً فرا خواهد رسید؛ پس، از آنها بگذر شایسته ای صرف نظر کن! * به یقین، پروردگار تو،

هُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨٦﴾ وَلَقَدْ ءَايَتْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْءَانَ الْعَظِيمَ ﴿٨٧﴾ لَاتُمَدَّنَّ

افزیننده آگاه است! * ما به تو سوره حمد و قرآن عظیم دادیم! * «عبرین»، هرگز

عَيْنِكَ إِلَىٰ مَا مَتَعْنَاهُ بِهِ ۖ زَوْجًا مِّنْهُمْ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ ۖ وَخَفِضْ جَنَاحَكَ لِّلْمُؤْمِنِينَ

چشم خود را به نعمتهای (مانی)، که به گروههایی از آنها دادیم، میفکن! و بخاطر آنچه آنها دارند، غمگین مباش! و بال (مخوفت) خود را برای مومنین فرود آر!

﴿٨٨﴾ وَقُلْ إِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْمُبِينُ ﴿٨٩﴾ كَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِمِينَ ﴿٩٠﴾

* و بگو: «من انذارکننده آشکارم!» * ما بر آنها مبنی سررسیدیم همان گونه که بر تجزیه گران آیات الهی فرستادیم! *

الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ ﴿١١﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَسْتَلِنَّهُمَ أَجْمَعِينَ ﴿١٢﴾ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ

همانها که قرآن را تقسیم کردند و لفظ آنچه را به سوشان بود پذیرفتند؛ به پروردگارت سوگند، از همه آنها سوال خواهیم کرد. از آنچه عمل می کردند

﴿١٣﴾ فَأَصْدَعُ بِمَا تَأْمُرُ وَأَعْرِضُ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٤﴾ إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ ﴿١٥﴾ الَّذِينَ

آنچه را ماموریت داری. آشکارا بیان کن و از مشرکان روی گردان دو به آنها استنک؛ ما شر استهزا کنندگان را از تو دفع خواهیم کرد؛ همانها که

يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾ وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ

معبود دیگری با خدا قرار دادند؛ اما بزودی می فهمند؛ ما می دانیم سینهات از آنچه آنها می گویند تنگ می شود؛ تو را سخت ناراحت می کنند.

﴿١٧﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ ﴿١٨﴾ وَأَعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ ﴿١٩﴾

برای دفع ناراحتی این پروردگارت را تسبیح و حمد گوا و از سجده کنندگان باش؛ و پروردگارت را عبادت کن تا یقین [مرگ] تو فرارسد؛

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

أَنِّي أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١﴾ يُنَزِّلُ الْمَلَائِكَةَ بِالرُّوحِ

فرمان خدا برای سعادت مشرکان فرارسیده است؛ برای آن عجله نکنید؛ منزّه و برتر است خداوند از آنچه همتای او قرار می دهند؛ فرشتگان را با روح

مِنْ أَمْرِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ أَنْ أَنْذِرُوا أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ ﴿٢﴾ خَلَقَ

به فرمانش بر هر کس از بندگانش بخواهد نازل می کند؛ دستور می دهد که مردم را انذار کنید؛ که معبودی جز من نیست؛ از بیخافت دستور، من، بپرهیزید؛ آسمانها

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِالْحَقِّ تَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ

و زمین را بحق آفرید؛ او برتر است از اینکه همتایی برای او فرار می دهند؛ انسان را از نطفه بی ارزشی آفرید؛

نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ﴿٤﴾ وَالْأَنْعَامَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ وَمَنْفَعٌ

و سرانجام؛ مدافع آشکار از خویشتن گردید؛ و چهارپایان را آفرید؛ در حالی که در آنها، برای شما وسیله پوشش، و منافع دیگری است؛

وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٥﴾ وَلَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَحِينَ تَسْرَحُونَ ﴿٦﴾

و از گوشت آنها می خورید؛ و در آنها برای شما زینت و شکوه است به هنگامی که آنها را به استراحتگاهشان باز می گردانید، و هنگامی که به صحرا می فرستید؛

وَتَحْمِلُ أَثْقَالَكُمْ إِلَىٰ بَلَدٍ لَّمْ تَكُونُوا بَالِغِيهِ إِلَّا بِشِقِّ الْأَنْفُسِ إِنَّ رَبَّكُمْ

آنها بارهای سنگین شما را به شهری حمل می‌کنند که جز با مشقت زیاد، به آن نمی‌رسیدید؛ پروردگارتان

لَرءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٧﴾ وَالْحَيْلَ وَالْإِغَالَ وَالْحَمِيرَ لَتَرْكَبُوهَا وَزِينَةً وَيَخْلُقُ مَا لَا

رووف و رحیم است! ﴿۷﴾ همچنین اسبها و استرها و الاغها را (فریبند، تا بر آنها سوار شوید و زینت شما باشد؛ و چیزهایی می‌آفریند

تَعْلَمُونَ ﴿٨﴾ وَعَلَىٰ اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ وَمِنْهَا جَائِرٌ وَلَوْ شَاءَ لَهَدَاكُمْ أَجْمَعِينَ

که نمی‌دانید. ﴿۸﴾ و بر خداست که راه راست را به پندتان نشان دهد؛ اما بعضی از راهها بیراهه است! و اگر خدا بخواهد، همه شما را به (بیر) هدایت می‌کند

﴿٩﴾ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لَكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ وَمِنْهُ شَجَرٌ فِيهِ

﴿۹﴾ او کسی است که از آسمان، آبی فرستاد، که نوشیدن شما از آن است؛ و گیاهان و درختانی که حیوانات خود را در آن به چرما می‌برند.

سُيْمُومٌ ﴿١٠﴾ يُنْبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ وَالنَّخِيلَ وَالْأَعْنَابَ وَمِنْ

سبزی از آن است. ﴿۱۰﴾ می‌رویانند، با آن (ب) برین، برای شما زراعت و زیتون و نخل و انگور، و از

كُلِّ الشَّجَرِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١١﴾ وَسَخَّرَ لَكُمْ

همه میوه‌ها می‌رویانند؛ مگر در این، نشانه روشنی برای اندیشمندان است. ﴿۱۱﴾ او شب و روز

النَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مَسْخَرَاتٍ بِأَمْرِ رَبِّكَ فِي ذَلِكَ

و خورشید و ماه را مسخر شما ساخت؛ و ستارگان نیز به فرمان او مسخر شما شدند؛ در این،

لَايَةٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٢﴾ وَمَا ذَرَأْتُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْلِيفًا لَّوْنَهُ

نشانه‌هایی است از قدرت خدا برای گروهی که عقل خود را به کار می‌گیرند! ﴿۱۲﴾ مخلوقاتی را که در زمین به رنگهای گوناگون آفریده (بر مسخر فرمان شما ساخته

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٣﴾ وَهُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ

در این، نشانه روشنی است برای گروهی که متذکر می‌شوند! ﴿۱۳﴾ او کسی است که دریا را مسخر (ب) شما ساخت

لِتَأْكُلُوا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ حَبْلًا مَّوَسَّوْنَهَا وَتَرَىٰ

تا از آن، گوشت تازه بخورید؛ و زیروری برای پوشیدن ساخته (بر) دریا؛ از آن استخراج کنید؛ و کشتیها

الْفَلَكَ مَوَاجِرَ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٤﴾

را می‌بینی که سینه دریا را می‌شکافند تا شما به تجارت بهره‌مند و از فضل خدا بهره‌گیرید؛ شاید شکر نعمتهای او را بجا آورید! ﴿۱۴﴾

وَالْقَى فِي الْأَرْضِ رَوْسًا أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَزَ أَوْسُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥﴾

و در زمین، کوههای ثابت و محکمی افکند تا لرزش آن را نسبت به شما بگیرد و نهرا و راههایی ایجاد کرد، تا هدایت شوید.

وَعَلَّمَتِ وَيَا لَتَجْمِمْ هُمْ يَهْتَدُونَ ﴿١٦﴾ أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

و علمانی قرار داد؛ و شب منگوا بوسیله ستارگان هدایت می شوند. آیا کسی که بیخود است را می آفریند، همچون کسی است که نمی آفریند؟ آیا متذکر نمی شوید؟

﴿١٧﴾ وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٨﴾ وَاللَّهُ يَعْلَمُ

و اگر نعمتهای خدا را بشمارید، هرگز نمی توانید آنها را احصا کنید؛ خداوند بخشنده و مهربان است؛ خداوند آنچه را

مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿١٩﴾ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ

پنهان می دارید و آنچه را آشکار می سازید، می داند. معبودهایی را که غیر از خدا می خوانند، چیزی را خلق نمی کنند؛ بلکه خودشان هم

يَخْلُقُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٢١﴾ إِلَهُكُمْ إِلَهٌُ

مخلوقند؛ آنها مردگانی هستند که هرگز استعداد حیات ندارند؛ و نمی دانند (ساعت کنه گشتن) در چه زمانی محشور می شوند؛ معبود شما خداوند

وَاحِدٌ ﴿٢٢﴾ فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكَرَةٌ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿٢٣﴾ لَاجِرَمَ

یگانه است؛ اما کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند، دلهایشان حق و انکار می کند و مستکبرند. قطعاً

أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿٢٤﴾ وَإِذَا

خداوند از آنچه پنهان می دارند و آنچه آشکار می سازند باخبر است؛ او مستکبران را دوست نمی دارد؛ و هنگامی که

قِيلَ لَهُمْ مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْأَسْطِيرُ الْأُولَى ﴿٢٥﴾ لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً

به آنها گفته شود: پروردگار شما چه نازل کرده است؟ می گویند: اینها همان افسانه های دروغین پیشینیان است؛ آنها باید روز قیامت، همه بار گناهان خود را بطور کامل

يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَمَنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِلَّا سَاءَ مَا يَزُرُونَ

بر دوش کشند؛ و هم سهمی از گناهان کسانی که بغاوت و جهل، همراهشان می سازند، بدانند آنها بار سنگین بدی بر دوش می کشند

﴿٢٥﴾ قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَاتَى اللَّهُ بُيُوتَهُمْ مِنَ الْقَوَاعِدِ

کسانی که قبل از ایشان بودند (بر) از این توطنه ها داشتند؛ ولی خداوند به سراغ شالوده (بسی) آنها رفت؛ و آن را از اساس ویران کرد؛

فَخَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَأَتَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

و سقف از بالا بر سرشان فرود ریخت؛ و عذاب (بسی) از آن جایی که نمی دانستند به سراغشان آمد؛

ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَاءِ الَّذِينَ كُنْتُمْ تُشْفِقُونَ

سپس روز قیامت خدا آنها را رسوا می‌سازد؛ و می‌گوید: «شریکانی که شما برای من ساختید، و بخاطر آنها با دیگران دشمنی می‌کردید، کجا هستند؟»

فِيهِمْ قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ إِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَالسُّوءَ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٢٧﴾ الَّذِينَ

در این کتاب، کسانی که به آنها علم داده شده می‌گویند: «رسوایی و بدبختی، امروز بر کافران است» همانها که

تَوَفَّيْنَاهُمْ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ فَأَلْقَوْا السَّلَمَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِنْ سُوءٍ بَلَىٰ إِنَّ

فرشتگان (نرم) روحشان را می‌گیرند در حالی که به خود تلقین کرده بودند؛ در این موقع آنها تسلیم می‌شوند (و شروع می‌کنند) ما کار بدی انجام نمی‌دادیم! آری،

اللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ فَأَدْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فليست

خداوند به آنچه انجام می‌دادید عالم است؛ به آنها گفته می‌شود: اکنون از درهای جهنم وارد شوید در حالی که جاودانه در آن خواهید بود؛ چه جای بدی است

مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٢٩﴾ وَقِيلَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا خَيْرًا لِلَّذِينَ

جایگاه مستکبران! (نرم) متکبران که به پرهیزگاران گفته می‌شد: «پروردگار شما چه چیز نازل کرده است؟» می‌گفتند: «خیر (و سعادت)» (آری) برای کسانی که

أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَلِذَارِ الْآخِرَةِ خَيْرٌ وَلَنِعْمَ دَارُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٠﴾ جَنَّاتُ

نسیکی کردند، در این دنیا نسیکی است؛ و سرای آخرت از آن هم بهتر است؛ و چه خوب است سرای پرهیزگاران! (باغهایی از

عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ كَذَلِكَ يَجْزِي اللَّهُ

بهشت جاویدان است که همگی وارد آن می‌شوند؛ نهرها از زیر درختانش می‌گذرد؛ هر چه بخواهند در آنجا هست؛ خداوند پرهیزگاران را چنین

الْمُتَّقِينَ ﴿٣١﴾ الَّذِينَ نُوَفِّيهِمُ الْمَلَائِكَةَ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ أَدْخَلُوا الْجَنَّةَ

باداش می‌دهد؛ همانها که فرشتگان (نرم) روحشان را می‌گیرند در حالی که پاک و پاکیزه‌اند؛ به آنها می‌گویند: «سلام بر شما! وارد بهشت شوید

بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٢﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ أَمْرٌ رَبِّكَ

بخاطر اعمالی که انجام می‌دادید» آیا آنها منتظاری جز این دارند که فرشتگان (نرم) روحشان بیایند، یا فرمان پروردگارت (برای مجازات) فرا رسد

كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ

کسانی که پیش از ایشان بودند نیز چنین کردند! خداوند به آنها ستم نکرد؛ ولی آنان به خویشتن ستم می‌نمودند!

﴿٣٣﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٤﴾

و سرانجام بدیهای اعمالشان به آنها رسید؛ و آنچه را از او (و بدیهای مستهزا) استهزا می‌کردند، بر آنان وارد شد.

وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَا آبَاؤُنَا

مشركان گفتند: ماگر خدا میخواست، نه ما و نه پدران ما، غیر او را پرستش نمی کردیم؛

وَلَا حَرَمْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَهَلْ عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ

و چیزی را بدون اجازه او حرام نمی ساختیم؛ (اری، کسانی که پیش از ایشان بودند نیز همین کارها را انجام دادند؛ ولی آبا پیامبران وظیفه ای جز ابلاغ

الْمُبِينُ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ يَعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا

آشکار دارند؟ ما در هر امتی رسولی برانگیختیم که: «خدای یکتا را بپرستید؛ و از طاغوت

الطَّاغُوتِ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي

اجتناب کنید؛ خداوند گروهی را هدایت کرد؛ و گروهی ضلالت و گمراهی دامانشان را گرفت؛ پس در روی زمین بگردید

الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَتْ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٦﴾ إِنَّ نَحْرُصَ عَلَى هُدَاهُمْ

و ببینید عاقبت تکذیب کنندگان چگونه بود؛ هر قدر بر هدایت آنها حریص باشی، سودی ندارد؛ چرا که

فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٣٧﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ

خداوند کسی را که گمراه ساخت، هدایت نمی کند؛ و آنها یاورانی نخواهند داشت؛ آنها سوگندهای شدید به خدا یاد کردند که:

أَيْمَانِهِمْ لَا يَبْعَثُ اللَّهُ مَنْ يَمُوتُ بَلَى وَعَدَّا عَلَيْهِ حَقًّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا

دروغ خداوند کسی را که می میرد، بر نمی انگیزد؛ آری، این وعده قطعی خداست (که همه سران را برای جزایا می گرداند)؛ ولی بیشتر مردم

يَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾ لِيُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي يُخْتَلِفُونَ فِيهِ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ كَانُوا

نمی دانند. هدف این است که آنچه را در آن اختلاف داشتند، برای آنها روشن سازد؛ و کسانی که منکر شدند، بدانند

كَذِبِينَ ﴿٣٩﴾ إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ نَقُولَ لَهُ رُكْنٌ فَيَكُونُ ﴿٤٠﴾ وَالَّذِينَ

دروغ می گفتند؛ وقتی چیزی را اراده می کنیم، فقط به آن می گوئیم: «موجود باش!» بلافاصله موجود می شود. آنها که

هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا ظَاهَرُوا النَّبُوَّةَ ثُمَّ هَمَّ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَلَا جَزَاءَ لِآخِرَةِ أَكْبَرُ

پس از ستم دیدن، در راه خدا هجرت کردند، در این دنیا جایگاه «عالم» خوبی به آنها می دهیم؛ و پاداش آخرت، از آن هم بزرگتر است

لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٤٢﴾

اگر می دانستند؛ آنها کسانی هستند که صبر و استقامت پیشه کردند، و تنها بر پروردگارشان توکل می کنند.

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رَجُلًا أَنْوَحِيَ إِلَيْهِمْ فَاسْتَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْمَلُونَ

و پیش از تو، جز مردانی که به آنها وحی می‌کردیم، نفرستادیم، مگر نسی دانید باز آگاهان بپرسیدند که تعجب نکنید از اینکه پیامبر اسلام از میان همین مردان برگزیده شده است.

۴۳ بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ

از آنها برسیدند، از دلائل روشن و کتب (مجموعه) و ما این قرآن را بر تو نازل کردیم، تا آنچه را که به سوی مردم نازل شده است برای آنها روشن سازی؛ و شاید

يَتَفَكَّرُونَ ۴۴ أَفَأَمِنَ الَّذِينَ مَكَرُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ يَخْسِفَ اللَّهُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ

اندیشه کنند. ۴۴ آیا تسوطنه گسران از این ایمن گشتند که ممکن است خدا آنها را در زمین فرو برد، و یا مجازات (هی)

الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ۴۵ أَوْ يَأْخُذَهُمْ فِي تَقَلُّبِهِمْ فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ

از آن جا که انتظارش را ندارند، به سراغشان آید!! ۴۵ یا به هنگامی که (برای کسی) و ثروت افزونش، در رفت و آمدند، دامانشان را بگیرد در حالی که قادر به فرار نیستند!!

۴۶ أَوْ يَأْخُذَهُمْ عَلَى تَخَوُّفٍ فَإِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ۴۷ أَوْلَمْ يَرَوْا إِلَى مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ

۴۶ یا بطور تدریجی، با هشدارهای خوف‌انگیز آنان را گرفتار سازد!! چرا که پروردگار شما، رؤوف و رحیم است. ۴۷ آیا آنها مخلوقات خدا را ندیدند

شَيْءٍ يَنْفِيوُا ظِلَّهُ عَنِ الْيَمِينِ وَالشَّمَائِلِ سُجَّدًا لِلَّهِ وَهُمْ دَاخِرُونَ ۴۸ وَلِلَّهِ يَسْجُدُ

که سایه‌هایشان از راست و چپ حرکت دارند، و با خضوع برای خدا سجده می‌کنند!! ۴۸ نه تنها سایه‌ها بلکه تمام آنچه

مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةُ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ۴۹

در آسمانها و زمین از جنبندگان وجود دارد، و همچنین فرشتگان، برای خدا سجده می‌کنند و تکبر نمی‌ورزند. ۴۹

يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ۵۰ وَقَالَ اللَّهُ لَا تَتَّخِذُوا إِلَهَيْنِ

آنها از (معنای) پروردگارشان، که حاکم بر آنهاست، می‌ترسند؛ و آنچه را ماموریت دارند انجام می‌دهند. ۵۰ خداوند فرمان داده: «دو معبود برای خود انتخاب نکنید؛

أَتْنِينَ إِنَّمَا هُوَ إِلَهٌُ وَاحِدٌ فَإِنِّي فَارْهَبُونَ ۵۱ وَلَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَهُ الدِّينُ

معبود (نه همان خدای یگانه است؛ تنها از (بهر) من بترسید! ۵۱ آنچه در آسمانها و زمین است، از آن اوست؛ و دین خالص (تیر) همواره از آن او می‌باشد؛

وَاصْبًا أَفَغَيْرَ اللَّهِ تَتَّقُونَ ۵۲ وَمَا يَكُفُّكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَإِلَيْهِ

آیا از غیر او می‌ترسید!! ۵۲ آنچه از نعمتها دارید، همه از سوی خداست؛ و هنگامی که ناراحتی به شما رسد، فقط او را

تَبْخَرُونَ ۵۳ ثُمَّ إِذَا كُشِفَ الضُّرُّ عَنْكُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْكُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ۵۴

می‌خوانند! ۵۳ و نه هنگامی که ناراحتی و رنج را از شما برطرف می‌سازد، ناگاه گروهی از شما برای پروردگارشان همتا قائل می‌شوند. ۵۴

لِيَكْفُرُوا بِمَا آءَانَيْنَهُمْ فَمَتَعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ وَبَجَعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِمَّا

بدنند، نافعها را، که به آنها داده ایم کفر آن کنند! چند روزی بهره گیرید اما بزودی خواهید دانست! ﴿٥٥﴾ آنان برای بنهایی که هیچ گونه سود و زبانی از آنها سراغ ندارند، سهمی

رَزَقْنَهُمْ تَاللَّهِ لَلَّذِينَ لَمْ يَمْسُرُوا كَيْدًا بِرَبِّهِمْ وَبَجَعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَانَهُ وَ

از آنچه به آنان روزی داده ایم قرار می دهند؛ به خدا سوگند، از این افتراها که می بندید، باز پرسى خواهید شد! ﴿٥٦﴾ آنها برای خداوند دخترانی قرار می دهند؛ - منزّه است او -

لَهُمْ مَا يَشْتَهُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِالْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾

ولی برای خودشان آنچه امیل دارند ﴿٥٧﴾ می شنود؛ در حالی که هر گاه به یکی از آنها بشارت دهند دختر نصیب تو شده، صورتش سیاه می شود؛ و خشمگین می گردد. ﴿٥٨﴾

يَنوُورِي مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَبِهِ ۚ أَيَسْكَرُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ أَلَا سَاءَ

بخاطر بشارت بدی که به او داده شده، از قوم و قبیله خود متواری می گردد؛ ﴿٥٩﴾ (نسی) آیا او را با قبول ننگ نگهدارد، یا در خاک پنهانش کند؟! آگاه باشید که

مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوْءِ وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ وَهُوَ الْعَزِيزُ

بد حکم می کنند! ﴿٥٩﴾ برای آنها که به سرای آخرت ایمان ندارند، صفات زشت است؛ و برای خدا، صفات عالی است؛ و او قدرتمند

الْحَكِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَوْ يَوَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَٰكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ

و حکیم است. ﴿٦٠﴾ و اگر خداوند مردم را بخاطر ظلمشان مجازات می کرد، جنبنده ای را بر پشت زمین باقی نمی گذارد؛ ولی آنها را

أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَحْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦١﴾ وَ

تا زمان معینی به تاخیر می اندازد، و هنگامی که اجلشان فرا رسد، نه ساعتی تاخیر می کنند، و نه ساعتی پیشی می گیرند. ﴿٦١﴾ و

بَجَعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكَذِبَ أَنَّ لَهُمُ الْحُسْنَىٰ لَا

آنها برای خدا چیزهایی قرار می دهند که خودشان از آن کراهت دارند [- فرزندان دختر]؛ با این حال زبانشان بدروغ می گوید سرانجام نیکی دارند!

جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَأَنَّهُمْ مُّفْرَطُونَ ﴿٦٢﴾ تَاللَّهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَرِزْنَ

بناچار برای آنان آتش است؛ و آنها از پیشگامان ﴿٦٢﴾ (برخ) اند. ﴿٦٢﴾ به خدا سوگند، به سوی امتهای پیش از تو پیامبرانی فرستادیم؛

لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمُ الْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ

اما شیطان اعمالشان را در نظرشان آراست؛ و امروز او ولی و سرپرستشان است؛ و مجازات دردناکی برای آنهاست! ﴿٦٣﴾ ما قرآن را بر تو نازل نکردیم

الْكِتَابَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي اخْتَلَفُوا فِيهِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٦٤﴾

مگر برای اینکه آنچه را در آن اختلاف دارند، برای آنها روشن کنی؛ و این قرآن مایه هدایت و رحمت است برای قومی که ایمان می آورند! ﴿٦٤﴾

وَاللَّهُ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٦٥﴾

خداوند از آسمان، آبی فرستاد؛ و زمین را، پس از آنکه مرده بود، حیات بخشید؛ در این، نشانه روشنی است برای جمعیتی که گوش شنوا دارند؛

وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً لَتُنْقِيكُمْ مِمَّا فِي بُطُونِهِ، مِنْ بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَبْنَاخًا لِبِصَابٍ مِثْقَالَ حَبِّ خَلِّ وَأَنْعَامٌ لِلْشَّرِبِينَ ﴿٦٦﴾ وَمِنْ ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا

و در وجود چهارپایان، برای شما درسهای عبرتی است؛ از درون شکم آنها، از میان غذاهای هضم شده و خون، شیر خالص و گوارا

بسه شما می‌نوشانیم؛ و از میوه‌های درختان نخل و انگور، مسکرات شادمانه و روزی خوب و پاکیزه می‌گیرید؛

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ وَأَوْحَى رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنْ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَ

در این، نشانه روشنی است برای جمعیتی که اندیشه می‌کنند؛ و پروردگار تو، به زنبور عسل «وحی» (وایه فریضی) نمود که: از کوهها و درختان و دریاها

مِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ ﴿٦٨﴾ ثُمَّ كُلِي مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلاً يَخْرُجُ مِنْ

درهها، می‌سازند، خانه‌هایی برگزینا؛ سپس از تمام ثمرات (دره، تنه، بخور و راههایی را که پروردگارت برای تو تعیین کرده است، بپیمای؛ از

بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ، فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

درون شکم آنها، نوشیدنی با رنگهای مختلف خارج می‌شود که در آن، شفا برای مردم است؛ به یقین در این امر، نشانه روشنی است برای جمعیتی که می‌اندیشند.

﴿٦٩﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَنْوِقْكُمْ وَمِنْكُمْ مَنْ يُرَدُّ إِلَى أَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا إِنَّ

خداوند شما را آفرید؛ سپس شما را می‌میراند؛ بعضی از شما به نامطلوب‌ترین سنین بالای عمر می‌رسند، تا بعد از آگاهی، چیزی ندانند؛ همه چیز را فراموش

اللَّهُ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٧٠﴾ وَ اللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا

کنند؛ خداوند دانا و تواناست؛ خداوند بعضی از شما را بر بعضی دیگر از نظر روزی برتری داد (چرا که تلاطم‌شان متفاوت است) اما آنها که برتری داده شده‌اند،

بِرَادِي رِزْقِهِمْ عَلَى مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ أَفَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ

جایز نیستند از روزی خود به بردگانشان بدهند و همگی در آن مساوی گردند؛ آیا آنان نعمت خدا را انکار می‌نمایند (که شکر بر او نکرده‌اند)؟

﴿٧١﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ بَنِينَ وَ

خداوند برای شما از جنس خودتان همسرانی قرار داد؛ و از همسرانتان برای شما فرزندان و

حَفَدَةً وَرِزْقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ أَفِيَالِ الْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ اللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٧٢﴾

نوه‌هایی به وجود آورد؛ و از پاکیزه‌ها به شما روزی داد؛ آیا به باطل ایمان می‌آورند، و نعمت خدا را انکار می‌کنند؟!؟

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا

انها غير از خدا، موجوداتی را می پرستند که هیچ رزقی را برای آنان از آسمانها و زمین در اختیار ندارند؛ و

يَسْتَطِيعُونَ ﴿٧٣﴾ فَلَا تَضُرُّهُمُ أَمْثَالُ اللَّهِ الْأَمْثَالُ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٤﴾ ﴿٧٤﴾ ضَرْبَ

توان این کار را نیز ندارند. ﴿۷۳﴾ پس، برای خدا امثال (شبهه) قائل نشوید! خدا می داند، و شما نمی دانید. ﴿۷۴﴾ خداوند مثالی زده:

اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَمَن رَزَقْنَاهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ

برده مملوکی را که قادر بر هیچ چیزی نیست؛ و انسان (با ابی) را که از جانب خود، رزقی نیکو به او بخشیده ایم، و او

يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ يَسْتَوُونَ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

پنهان و آشکار از آنچه خدا به او داده، اتفاق می کند؛ آیا این دو نفر یکسانند؟! ستایش مخصوص خداست؛ ولی اکثر آنها نمی دانند!

﴿٧٥﴾ وَضَرْبَ اللَّهِ مَثَلًا رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَهُوَ

﴿۷۵﴾ خداوند مثالی «بکم» زده است؛ دو نفر را، که یکی از آن دو، گنگ مادر زاد است؛ و قادر بر هیچ کاری نیست؛ و

كُلٌّ عَلَىٰ مَوْلَانِهِ أَيْنَمَا يُوجِّهُهُ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ

سربر صاحب می باشد؛ او را در پی هر کاری بفرستد، خوب انجام نمی دهد؛ آیا چنین انسانی، با کسی که امر به

بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٧٦﴾ ﴿٧٦﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا أَمْرُهُ

عدل و داد می کند، و بر راهی راست قرار دارد، برابر است؟! ﴿۷۶﴾ غیب آسمانها و زمین، مخصوص خداست (و او همه را می داند)؛ و امر

السَّاعَةِ إِلَّا كَلِمَةٍ مِّن بَيْنِ يَدَيْهِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ إِلَيْكَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧٧﴾ ﴿٧٧﴾

قیامت (به قدری نزدیک و اسان است) درست همانند چشم پرهم زدن، و یا از آن هم نزدیکتر؛ چرا که خدا بر هر چیزی تواناست! ﴿۷۷﴾

وَاللَّهُ أَخْرَجَكُم مِّن بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَ

و خداوند شما را از شکم مادرانتان خارج نمود در حالی که هیچ چیز نمی دانستید؛ و برای شما، گوش و

الْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ ﴿٧٨﴾ أَلَمْ يَرْوِ إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ

چشم و عقل قرار داد، تا شکر نعمت او را بجا آورید! ﴿۷۸﴾ آیا آنها به پرندگانی که بر فراز آسمانها نگه داشته شده اند،

فِي جَوِّ السَّمَاءِ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٧٩﴾ ﴿٧٩﴾

نظر نمیکنند؟! هیچ کس جز خدا آنها را نگاه نمی دارد؛ در این امر، نشانه هایی «ر» معصوم و مبره غنه است برای کسانی که ایمان می آورند! ﴿۷۹﴾

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا

و خدا برای شما از خانه‌هایتان محل سکونت را برین قرار داد؛ و از پوست چهارپایان نیز برای شما خانه‌هایی قرار داد

يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ وَمِنْ أَصْوَابِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثْنَاوَمِتْعًا

که روز کوچ کردن و روز اقامتان، به آسانی می‌توانید آنها را جا بجا کنید؛ و از پشم و کرک و موی آنها، برای شما اثاث و متاع (وسایل مختلف زندگی)

إِلَى حِينٍ ﴿٨٠﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِمَّا خَلَقَ ظِلَالًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنَ الْجِبَالِ

تا زمان معینی قرار داد. ﴿٨٠﴾ و (سایه) خداوند از آنچه آفریده است سایه‌هایی برای شما قرار داده؛ و از کوهها

أَكْنَانًا وَجَعَلَ لَكُمْ سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ وَسَرَابِيلَ تَقِيكُمُ بَأْسَكُمْ

پناهگاههایی؛ و برای شما پیراهنهایی آفریده، که شما را از گرما (سرسه) حفظ می‌کند؛ و پیراهنهایی که به هنگام جنگ، حافظ شماست؛

كَذَلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ

این گونه نعمتهایش را بر شما کامل می‌کند، شاید تسلیم فرمان او شوید! ﴿٨١﴾ (با این همه) اگر روی پرتابند، «تکرار میشد» تو فقط

الْبَلِغُ الْمُبِينُ ﴿٨٢﴾ يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يَنْكُرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ

و ظلیفه ابلاغ آشکار داری. ﴿٨٢﴾ آنها نعمت خدا را می‌شناسند؛ سپس آن را انکار می‌کنند؛ و اکثرشان کافرند!

﴿٨٣﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا هُمْ

﴿٨٣﴾ (به خاطر بی‌بوردی) روزی را که از هر امتی گواهی بر آن بر می‌انگیزیم؛ سپس به آنان که کفر ورزیدند، اجازه سخن گفتن داده نمی‌شود؛ و (بیر) به آنان

يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٨٤﴾ وَإِذْ أَرَأَى الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ

اجازه عذرخواهی و تقاضای عفو به آنان نمی‌دهند! ﴿٨٤﴾ و هنگامی که ظالمان عذاب را ببینند، نه به آنها تخفیف داده می‌شود، و نه مهلت!

﴿٨٥﴾ وَإِذْ أَرَأَى الَّذِينَ أَشْرَكُوا شُرَكَاءَهُمْ قَالُوا رَبَّنَا هَؤُلَاءِ شُرَكَائُنَا

﴿٨٥﴾ و هنگامی که مشرکان معبودهایی را که همتای خدا قرار دادند می‌بینند، می‌گویند: «پروردگارا! اینها همتایانی

الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُوا مِنْ دُونِكَ فَأَلْقَوْا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكَاذِبُونَ

هستند که ما به جای تو، آنها را می‌خواندیم! در این هنگام، معبودان به آنها می‌گویند: «شما دروغگو هستید! شما موی نفس خود را پرستش می‌کردید!»

﴿٨٦﴾ وَالْقَوْلُ إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ السَّلَامُ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٨٧﴾

﴿٨٦﴾ و در آن روز، همگی (تاکیر) در پیشگاه خدا تسلیم می‌شوند؛ و تمام آنچه را نسبت به خدا دروغ می‌یستند، گم و نابود می‌شود! ﴿٨٧﴾

الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا

کسانی که کافر شدند و سد راه خدا باز داشتند، بخاطر فسادی که می کردند، عذابی بر عذابشان

يُفْسِدُونَ ﴿٨٨﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِّنْ أَنْفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ

می افزاییم. ^{۱۰۸} و روزی را که از هر امتی، گواهی از خودشان بر آنها بر می انگیزیم؛ و تو را

شَهِيدًا عَلَيَّ هَؤُلَاءِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ بَيِّنَاتٍ لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَ

گواه بر آنان قرار می دهیم؛ و ما این کتاب را بر تو نازل کردیم که بیانگر همه چیز، و مایه هدایت و رحمت و

بُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَايَ ذِي الْقُرْبَىٰ

بشارت برای مسلمانان است. ^{۱۰۹} خداوند به عدل و احسان و بخشش به نزدیکان فرمان می دهد؛

وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

و از فحشا و منکر و ستم، نهی می کند؛ خداوند به شما اندرز می دهد، شاید متذکر شوید؛

﴿٩٠﴾ وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَ

^{۱۰۰} و هنگامی که با خدا عهد بستید، به عهد او وفا کنید؛ و سوگندها را بعد از محکم ساختن نشکنید،

قَدْ جَعَلْنَا اللَّهُ عَلَيْكُمْ كِفْلًا إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٩١﴾ وَلَا تَكُونُوا

در حالی که خدا را کفیل و ضامن بر ستم خود قرار داده‌اید، به یقین خداوند از آنچه انجام می دهید، آگاه است. ^{۱۰۱} همانند آن زن است که

كَأَلَّتِي نَقَضَتْ غَزْلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ

نباشید که پشمهای تابیده خود را، پس از استحکام، و می تابید؛ درحالی که سوگند (ز بین) خود را وسیله خیانت و فساد قرار می دهید؛

أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ بِهِ، وَلِيُبَيِّنَ لَكُمْ

بخاطر اینکه گروهی، جمعیتشان از گروه دیگر بیشتر است (و تترت دشمن را ببقای برای شکستن بیعت با پیامبر می شنود) خدا فقط شما را با این وسیله آزمایش می کند؛

يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْلِفُونَ ﴿٩٢﴾ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً

و به یقین روز قیامت، آنچه را در آن اختلاف داشتید، برای شما روشن می سازد. ^{۱۰۲} و اگر خدا می خواست، همه شما را امت واحدی قرار می داد؛

وَلَكِنْ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَلَتَسْأَلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

ولی خدا هر کس را بخواهد (و ناپسند بدارد) گمراه، و هر کس را بخواهد (و پسند بدارد) هدایت می کند؛ و یقیناً شما از آنچه انجام می دادید، باز پرسى خواهید شد. ^{۱۰۳}

وَلَا نَنخِذُهَا بِمَا يَمُنُّكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَزَلَ قدم بعد از ثابت گشتن (ایمان) منزلزل شود؛ و بخاطر بازداشتن (بر سر)

سوگندهایتان را وسیله تغلب و خیانت در میان خود قرار ندهید. مبادا گامی بعد از ثابت گشتن (ایمان) منزلزل شود؛ و بخاطر بازداشتن (بر سر)

صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۴﴾ وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ ثَمَنًا

از راه خدا. آثار سوء آن را بچشید؛ و برای شما، عذاب عظیمی خواهد بود؛ و (هرگز) پیمان الهی را با بهای کمی مبادله نکنید (و هر بهایی در برابر آن ناچیز است)

قَلِيلًا إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۵﴾ مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا

آنچه نزد خداست. برای شما بهتر است اگر می دانستید. آنچه نزد شماست فانی می شود؛

عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ وَلَنَجْزِيَنَ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

اما آنچه نزد خداست باقی است؛ و به کسانی که صبر و استقامت پیشه کنند. مطابق بهترین اعمالی که انجام می دادند پاداش خواهیم داد.

﴿۱۶﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّن ذَكَرٍ أَوْ أَنثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهُ حَيٰوةً طَيِّبَةً

هر کس کار شایسته ای انجام دهد. خواه مرد باشد یا زن. در حالی که مؤمن است. او را به حیاتی پاک زنده می داریم؛

وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۷﴾ فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْءَانَ فَاسْتَعِذْ

و پاداش آنها را به بهترین اعمالی که انجام می دادند. خواهیم داد. هنگامی که قرآن می خوانی.

بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيمِ ﴿۱۸﴾ إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطٰنٌ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ

از سر شیطان رانده شده. به خدا پناه براه؛ چرا که او. بر کسانی که ایمان دارند و بر پروردگارشان توکل می کنند.

يَتَوَكَّلُونَ ﴿۱۹﴾ إِنَّمَا سُلْطٰنُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ

تسلطی ندارد. تسلط او تنها بر کسانی است که او را به سرپرستی خود برگزیده اند. و آنها که نسبت به او [خدا] شرک می ورزند (و به فرمان شیطان گردن می نهند).

﴿۲۰﴾ وَإِذَا بَدَلْنَا آيَةً مَّكَانَ آيَةٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُزِيلُ قَالُوا

و هنگامی که آیه ای را به آیه دیگر مبدل کنیم [حکمی را نسخ نماییم] - و خدا بهتر می داند چه حکمی را نازل کند - آنها می گویند:

إِنَّمَا أَنْتَ مُفْتَرٍ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۲۱﴾ قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِن رَّبِّكَ

تو افترا می بندی؛ اما بیشترشان «سفید» نمی دانند؛ بگو: «روح القدس آن را از جانب پروردگارت بحق نازل کرده.

بِالْحَقِّ لِيُنذِرَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿۲۲﴾

تا افراد با ایمان را ثابت قدم گرداند؛ و هدایت و بشارتی باشد برای عموم مسلمانان؛

وَلَقَدْ نَعَلْمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ

ما می دانیم که آنها می گویند: «این آیات را انسانی به او تعلیم می دهد» در حالی که زبان کسی که اینها را به او نسبت می دهند

أَعْجَمِيٌّ وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُبِينٌ ﴿١٠٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ

عجمی است؛ ولی این (قرآن، زبان عربی آشکار است) به یقین، کسانی که به آیات الهی ایمان نمی آورند.

لَا يَهْدِيهِمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾ إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكَذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ

خدا آنها را هدایت نمی کند؛ و برای آنان عذاب دردناکی است. تنها کسانی دروغ می بندند که

بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْكَاذِبُونَ ﴿١٠٥﴾ مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ

به آیات خدا ایمان نداشتند؛ (و) دروغگوینان واقعی آنها هستند. کسانی که بعد از ایمان کافر شوند

إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكَفْرِ

- بجز آنها که تحت فشار واقع شده اند در حالی که قلبشان آرام و با ایمان است - آری، آنها که سینه خود را برای پذیرش کفر

صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٦﴾ ذَلِكَ

گشوده اند، غضب خدا بر آنهاست؛ و عذاب عظیمی در انتظارشان است. این

بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ

بمخاطب آن است که زندگی دنیا (بهتر) را بر آخرت ترجیح دادند؛ و خداوند افراد بی ایمان (مجرم)

الْكَافِرِينَ ﴿١٠٧﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَسَمِعِهِمْ وَ

را هدایت نمی کند. آنها کسانی هستند که بر اثر تیرگی است، خدا بر قلب و گوش و

أَبْصَرِهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿١٠٨﴾ لَا جْرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ

چشمانشان مهر نهاده؛ به همین دلیل نمی بینند؛ و غافلان واقعی همانها هستند. و ناچار آنها در آخرت

الْخَاسِرُونَ ﴿١٠٩﴾ ثُمَّ آتَى رَبَّكَ الَّذِينَ هَاجَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا فُتِنُوا

زبانکارند. آنها پیروندگان تو نسبت به کسانی که بعد از فریب خوردن، به ایمان بازگشتند و هجرت کردند؛

ثُمَّ جَاهَدُوا وَصَبَرُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنَ الْغَفُورِ رَحِيمٌ ﴿١١٠﴾

سپس جهاد کردند و بر رادعه استقامت نمودند؛ پیروندگان تو، بعد از انجام این کارها، آمرزنده و مهربان است (و آنها را مشمول رحمت خود می سازد).

﴿۱۱۰﴾ يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ مُّجَدِّلٌ عَنْ نَفْسِهَا وَتُوْفَىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهَمَّ

به باد آورده، روزی را که هر کس اندر فکر خویش است و تنها به دفاع از خود برمی خیزد؛ و نتیجه اعمال هر کسی، بی کم و کاست، به او داده می شود؛ و به آنها

لَا يُظْلَمُونَ ﴿۱۱۱﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ ءَامِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا

ظلم نخواهد شد! خداوند برای آنان که مفران نعمت می کنند، مثلی زده است: منطقه آبادی که امن و آرام و مطمئن بود؛

رِزْقُهَا رَغَدًا مِّنْ كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعُمِ اللَّهِ فَأَذَاقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ

و همواره روزیش از هر جا می رسید؛ اما نعمتهای خدا را ناسپاسی کردند؛ و خداوند بغاظر اعمالی که انجام می دادند، لباس گرسنگی

وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿۱۱۲﴾ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ

و ترس را بر اندامشان پوشانید! پیامبری از خودشان به سراغ آنها آمد، او را تکذیب کردند؛

فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿۱۱۳﴾ فَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا

از این رو عذاب الهی آنها را فراگرفت در حالی که ظالم بودند! پس، از آنچه خدا روزیتان کرده است، حلال و

طَيِّبًا وَاشْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿۱۱۴﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ

پاکیزه بخورید؛ و شکر نعمت خدا را به جا آورید اگر او را می پرستید! خداوند،

عَلَيْكُمْ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَلَحْمَ الْخِزْيِرِ وَمَا أَهَلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ۖ فَمَنْ اضْطُرَّ

تنها مردار، خون، گوشت خوک و آنچه را با نام غیر خدا سربریده اند، بر شما حرام کرده است؛ اما کسانی که ناچار شوند،

غَيْرِ بَاطِلٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۱۱۵﴾ وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ السِّنُّكُمْ

در حالی که تجاوز و تعدی از حد ننمایند، (بنا آنها را مینماید) خدا آمرزنده و مهربان است. بغاظر دروغی که بر زبانان جاری می شود

الْكُذِبَ هَذَا حَلَلٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِّئَلْفِتُّوهُ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ ۖ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى

نگویید: این حلال است و آن حرام، تا بر خدا افترا نبندید. به یقین کسانی که به خدا دروغ می بندند،

اللَّهِ الْكُذِبَ لَا يَفْلِحُونَ ﴿۱۱۶﴾ مَتَّعٌ قَلِيلٌ وَهَهُمْ عَذَابُ أَلِيمٌ ﴿۱۱۷﴾ وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا

رستگار نخواهند شد! بهره کمی است (که در این دنیا نصیبشان می شود) و عذاب دردناکی در انتظار آنان است! بر یهود

حَرَمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَمَا ظَلَمْتَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۱۱۸﴾

حرام کردیم چیزهایی را که پیش از این برای تو شرح دادیم، ما به آنها ستم نکردیم، اما آنها به خودشان ظلم و ستم می کردند!

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا الشَّرَّاءَ بِجَهَلَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا

اما پروردگارت نسبت به آنها که از روی جهالت، بدی کرده‌اند، سپس توبه کرده و در مقام جبران برآمده‌اند.

إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١١٩﴾ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ

پروردگارت بعد از آن آمرزنده و مهربان است. ابراهیم به تنهایی امتی بود مطیع فرمان خدا؛ خالی از هر گونه انحراف؛ و

يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٠﴾ شَاكِرًا لِأَنْعَمِهِ أَجْتَبَنَّهُ وَهَدَنَاهُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٢١﴾

از مشرکان نبود؛ شکرگزار نعمتهای پروردگار بود؛ خدا او را برگزید؛ و به راهی راست هدایت نمود؛

وَأَتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٢٢﴾ ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ

ما در دنیا به او نعمتهای نیکویی دادیم؛ و در آخرت از نیکان است؛ سپس به تو وحی فرستادیم

اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٣﴾ إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى

که از آیین ابراهیم - که ابعانی خالص داشت و از مشرکان نبود - پیروی کن؛ (تربیتی) روز شنبه برای بهره فقط بعنوان یک مجازات بود.

الَّذِينَ اٰخْتَلَفُوا فِيهِ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ

که در آن هم اختلاف کردند؛ و پروردگارت روز قیامت، در آنچه اختلاف داشتند، میان آنها

يَخْتَلِفُونَ ﴿١٢٤﴾ أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَدِلْ لَهُم بِالَّتِي

داوری می‌کنی؛ با حکمت و اندرز نیکو، به راه پروردگارت دعوت نما؛ و با آنها به روشی که نیکوتر است، استدلال و مناظره کن

هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ ۖ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١٢٥﴾ وَ

پروردگارت، از هر کسی بهتر می‌داند چه کسی از راه او گمراه شده است؛ و او به هدایت‌یافتگان داناست. و

إِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ ۖ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ

هر گاه خواستید مجازات کنید، تنها به مقداری که به شما تعدی شده کیفر دهید؛ و اگر شکیبایی کنید، این کار برای شکیبایان بهتر است.

﴿١٢٦﴾ وَأَصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ ۖ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ

صبر کن، و صبر تو فقط برای خدا و به توفیق خدا باشد؛ و بغاظر (برای) آنها، اندوهگین و دل‌سرد مشو؛ و از توطئه‌های آنها، در تنگنا

مَمَّا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ ﴿١٢٨﴾

قرار مگیر؛ خداوند با کسانی است که تقوا پیشه کرده‌اند، و کسانی که نیکوکارند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي

بناک و منزّه است خدایى که بندهاش را در یک شب از مسجد الحرام به مسجد اقصی - که

بَرَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١﴾ وَآتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَ

گرداگردش را بر برکت ساختهایم - برد. تا برخی از آیات خود را به او نشان دهیم؛ چرا که او شنوا و بیناست. * ما به موسی کتاب آسمانی دادیم؛ و

جَعَلْنَاهُ هُدًى لِبَنِي إِسْرَائِيلَ لِيَتَّخِذُوا مِنْ دُونِي وَكِيلاً ﴿٢﴾ ذُرِّيَّةً مِنْ حَمَلْنَا

آن را وسیله هدایت بنی اسرائیل ساختیم؛ (و گنبد) فیسر ما را تکیه گاه خود قرار ندهید! * ای فرزندان کسانی که

مَعَ نُوحٍ إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ﴿٣﴾ وَقَضَيْنَا إِلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ

با نوح (بر کشتی) سوار گردیدم او بنده شکرگزارى بود. شما هم مانند او باشید تا نجات یابید. * ما به بنی اسرائیل در کتاب (تورات) اعلام کردیم که دو بار

فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَنَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤﴾ فَاِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ

در زمین فساد خواهید کرد. و برترى جویى بزرگى خواهید نمود. * هنگامى که نخستین وعده فرارسد. گروهى از بندگان

عِبَادَنَا أُولَىٰ بِأْسِ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَفْعُولًا ﴿٥﴾ ثُمَّ رَدَدْنَا

بیکار جوی خود را بر شد شما می انگیزیم * شما را سخت در هم کوبید. حلی برای به دست آوردن مجرمان. خانه هاراجتجو می کنند؛ و این وعده ای است قطعی! * سپس

لَكُمْ الْكُفْرَةَ عَلَيْهِمْ وَأَمَدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرِ نَفِيرًا ﴿٦﴾

شما را بر آنها چیره می کنیم؛ و شما را بوسیله داراییها و فرزندانى کمک خواهیم کرد؛ و لغزات شما را بیشتر از دشمن قرار می دهیم. *

إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسْتَوْفُوا

اگر نیکی کنید. به خودتان نیکی می کنید؛ و اگر بدی کنید باز هم به خود می کنید. و هنگامى که وعده آخر فرارسد. (چنان دشمن بر شما سخت خواهد گرفت که) آثار غم در

وَجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا ﴿٧﴾

صورتها پتان ظاهر می شود؛ و داخل مسجد اقصی می شوند همان گونه که بار اول وارد شدند؛ و آنچه را زیر سلطه خود می گیرند. در هم می کوبند. *

عَسَىٰ رَبُّكُمْ اَنْ يَّرْحَمَكُمْ وَاِنْ عُدْتُمْ عَدَاوَةً جَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا ﴿٨﴾ اِنْ هَذَا

امید است پروردگارتان به شما رحم کند! هرگاه برگردید، ما هم باز می‌گردیم؛ و جهنم را برای کافران، زندان سختی قرار دادیم. * این قرآن،

الْقُرْآنَ اَنْ يَهْدِيَ لِلَّتِي هِيَ اَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ اَنْ لَهُمْ

به راهی که استوارترین راههاست، هدایت می‌کند؛ و به مومنانی که اعمال صالح انجام می‌دهند، بشارت می‌دهد که برای آنها

اَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾ وَاَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ اَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا اَلِيمًا ﴿١٠﴾ وَيَدْعُ

پاداش بزرگی است. * و اینکه آنها که به قیامت ایمان نمی‌آورند، عذاب دردناکی برای آنان آماده ساخته‌ایم. * انسان هرگز شکر نمی‌کند

الْاِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْاِنْسَانُ عَجُولًا ﴿١١﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ اَيَّامًا

بدیها را طلب می‌کند آن گونه که نیکبها را می‌طلبد؛ و انسان، همیشه عجول بوده است! * ما شب و روز را دو نشانه (توحید و عظمت خود) قرار دادیم؛

فَمَحْوَنًا آيَةَ اللَّيْلِ وَجَعَلْنَا آيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِّتَبْتَغُوا فَضْلًا مِّنْ رَبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا

سهی نشانه شب را محو کرده، و نشانه روز را روشنی بخش ساختیم تا (در سرتو آن) فضل پروردگارتان را بطلبید (و به تلاش زحمی برسید).

عَدَدَ السِّنِّ وَالْحِسَابِ وَكُلُّ شَيْءٍ فَضَلْنَاهُ تَفْصِيلًا ﴿١٢﴾ وَكُلُّ اِنْسَانٍ لِّزَمَانِهِ

و عدد سالها و حساب را بدانید؛ و هر چیزی را بطور مشخص (و اندک)، بیان کردیم. * و هر انسانی، اعمالش را بر گردنش

طَائِرُهُ فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنشُورًا ﴿١٣﴾ اَقْرَأْ كِتَابَكَ كَفَىٰ

آویخته‌ایم؛ و روز قیامت، کتابی برای او بیرون می‌آوریم که آن را در برابر خود، گشوده می‌بیند! * (و به او می‌گوییم) کتابت را بخوان، کافی است

بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿١٤﴾ مِّنْ اِهْتَدَىٰ فَاِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَاِنَّمَا

که امروز، خود حسابگر خویش باشی! * هر کس هدایت شود، برای خود هدایت یافته؛ و آن کس که گمراه گردد، به زبان خود

يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ اُخْرَىٰ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا ﴿١٥﴾ وَاِذَا

گمراه شده است؛ و هیچ کس بار گناه دیگری را به دوش نمی‌کشد؛ و ما هرگز (در) مجازات نخواهیم کرد، مگر آنکه پیامبری مبعوث کرده باشیم. * و هنگامی که

اَرَدْنَا اَنْ نُّهْلِكَ قَرْيَةً اَمَرْنَا مَتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا ﴿١٦﴾

خواهیم شهری را هلاک کنیم، اوامر خود را برای خوشگذرانان آنجا، بیان می‌داریم، هنگامی که مخالفت کردند و استحقاق مجازات یافتند، آنها را در هم می‌کوبیم. *

وَكَمْ اَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِنْ بَعْدِ نُوحٍ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿١٧﴾

چه بسیار مردمی که در قرون بعد از نوح، زندگی می‌کردند؛ آنها را هلاک کردیم؛ و کافی است که پروردگارت از گناهان بندگانش آگاه، و نسبت به آن بیناست. *

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا

آن کس که نزدیکی زودگذر «نه» را می طلبد، آن مقدار از آن را که بخواهیم - و به هر کس اراده کنیم - می دهیم؛ سپس دوزخ را برای او قرار خواهیم داد، که در آنش سوزانش می سوزد

مَذْمُومًا مَدْحُورًا ﴿١٨﴾ وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ

در حالی که نکوهیده و رانده «بر» است. و آن کس که برای آخرت را بطلبد، و برای آن سعی و کوشش کند - در حالی که ایمان داشته باشد

كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا ﴿١٩﴾ كَلَّا نُمَدُّ هَتُولًا ۖ وَهَتُولًا ۖ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ

سعی و تلاش او، «سوی» پاداش داده خواهد شد. هر یک از این دو گروه را از عطای پروردگارت، بهره و کمک می دهیم؛

عَطَاءِ رَبِّكَ مَحْظُورًا ﴿٢٠﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ وَلِلْآخِرَةِ أَكْبَرُ

و عطای پروردگارت هرگز «سوی» منع نشده است. «ببین» چگونه بعضی را «در دنیا» بخواهیم نداشتن «بر بعضی دیگر» برتری بخشیده ایم.

دَرَجَاتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴿٢١﴾ لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا مَدْحُورًا

درجات آخرت و برتریهایش، از این هم بیشتر است! «هرگز» معبود دیگری را با خدا قرار مده، که نکوهیده و بی یار و یاور خواهی نشستی!

﴿٢٢﴾ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ۚ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا ۖ إِنَّمَا يُبَلِّغُنَّ عِنْدَكَ

«و پروردگارت فرمان داده: جز او را نپرستید! و به پدر و مادر نیکی کنید! هرگاه یکی از آن دو،

الْكِبَرِ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٍ ۚ وَلَا تَنْهَرُهُمَا ۚ وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا

یا هر دوی آنها، نزد تو به سن پیری رسند، کمترین اهانتی به آنها روا مدار! و بر آنها فریاد مزن! و گفتار لطیف و سنجیده

كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَأَخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ ۚ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا

و بزرگواری به آنها بگو! و بالهای تواضع خویش را از محبت و لطف، در برابر آنان فرود آر! و بگو: پروردگارا همان گونه که آنها مرا در کوچکی تربیت کردند،

رَبِّيَٰنِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾ رَبِّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ ۚ إِنَّ تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ

مشمول رحمتشان قرار ده! «پروردگار شما از درون دلهایتان آگاهتر است!» هر نفسی در این زمینه داشته باشد هر گاه صالح باشید او جبرئیل است و او

لَا أُوبِيكَ عَفُورًا ﴿٢٥﴾ وَءَاتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ ۚ وَالْمَسْكِينِ وَالْأَسْفِلِ وَلَا تُبْذِرْ

سازگشت کنندگان را می بخشد. «و حق نزدیکان را بسپرداز، و «سجین حق» مستمند و وامانده در راه را! و هرگز اسراف

بِذِيرًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ الْمُبْذِرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيْطَانِ ۖ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿٢٧﴾

و تبذیر مکن، «چرا که» تبذیرکنندگان، برادران شیاطینند؛ و شیطان در برابر پروردگارش، بسیار ناسپاس بود!»

وَأَمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمْ أَبْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِنْ رَبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ قَوْلًا مَيْسُورًا ﴿٢٨﴾ وَلَا تَجْعَلْ

هرگاه از آنان [مستعندان] روی برتابی، و انتظار رحمت پروردگارت را داشته باشی، با گفتار نرم و آمیخته با لطف با آنها سخن بگو! هرگز دست را

يَدُكَ مَغْلُوبَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَحْسُورًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ رَبَّكَ

برگردنت زنجیر مکن، در روی تنای و بخش منه و بیش از حد دست خود را مگشای، که مورد سرزنش قرار گیری و از کار فرومانی! به یقین، پروردگارت

يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٣٠﴾ وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ

روزی را برای هرکس بخواهد، گشاده یا تنگ می‌دارد؛ او نسبت به بندگانش، آگاه و بیناست، و فرزندانان را

خَشِيَةً إِمْلَاقٍ تَحْنُ نَزْرُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ إِنْ قَتَلْتُمْهُمْ كَانَ خِطَاً كَبِيراً ﴿٣١﴾ وَلَا تَقْرَبُوا

از ترس فقر، نکشید؛ ما آنها و شما را روزی می‌دهیم؛ مسلماً کشتن آنها گناه بزرگی است! و نزدیک زنا نشوید،

الرِّزْقَ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٢﴾ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا

که کار بسیار زشت، و بد راهی است! و کسی را که خداوند خودش را حرام شمرده، نکشید، جز

بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيهِ سُلْطَانًا فَلَا يَسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ

بحق، و آن کس که مظلوم کشته شده، برای ولیش سلطه (در حد نصاب) قرار دادیم؛ اما در قتل اسراف نکنند، چرا که او

كَانَ مَنصُورًا ﴿٣٣﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا

مورد حمایت است! و به مال یتیم، جز به بهترین راه نزدیک نشوید، تا به سر حد بلوغ رسد! و به عهد اوفوا، وفا کنید،

بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا ﴿٣٤﴾ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كُنْتُمْ وَرَثًا بِالْقِسْطِ أَسْمَقِ

که از عهد سوال می‌شود! و هنگامی که پیمانانه می‌کنید، حق پیمانانه را ادا نمایید، و با ترازوی درست وزن کنید!

ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٣٥﴾ وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ

این برای شما بهتر، و عاقبتش نیکوتر است! از آنچه به آن آگاهی نداری، پیروی مکن؛ چرا که گوش و چشم

وَالْأَفْئَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا ﴿٣٦﴾ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ

و دل، همه مسؤولند! و روی زمین، با تکبر راه مروا تو نمی‌توانی زمین را بشکافی.

الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا ﴿٣٧﴾ كُلُّ ذَلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٨﴾

و طول قامتت هرگز به کوهها نمی‌رسد! همه اینها گناهش نزد پروردگار تو ناپسند است.

ذَلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ

این آیه، از حکمت‌هایی است که پروردگارت به تو وحی فرستاده؛ و هرگز معبودی با خدا قرار مده، که در جهنم افکنده می‌شوی.

مَلُومًا مَدْحُورًا ﴿٣٩﴾ أَفَأَصْفَكَ رَبُّكُمْ بِالْبَنِينَ وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنثًا إِنَّكُمْ لَقُلُوبُونَ

در حالی که سرزنش شده، و رانده خواهی بود! آیا پروردگارتان فرزندان پسر را مخصوص شما ساخته، و خودش دخترانی از فرشتگان برگزیده است؟!؟

قَوْلًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِيَذَكَّرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤١﴾ قُلْ لَوْ

شما سخن بزرگ و بسیار زشتی می‌گویید! ما در این قرآن، انواع بیانات موثر را آوردیم تا متذکر شوند! ولی جز بر نفرتشان نمی‌افزاید. بگو: «اگر

كَانَ مَعَهُ إِلهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ إِذَا لَا بَتَّغُوا إِلَىٰ ذِي الْعَرْشِ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾ سُبْحٰنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا

انچنان که آنها می‌گویند یا او خدایانی بود، در این صورت، سعی می‌کردند راهی به سوی (عبادت) صاحب عرش پیدا کنند. او پاک و برتر است از آنچه

يَقُولُونَ عَلُوًا كَبِيرًا ﴿٤٣﴾ تَسْبِٰحُ لَهُ السَّمٰوٰتُ السَّبْعُ وَالْاَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا

آنها می‌گویند: بسیار برتر و منزّه‌تر! آسمانهای هفتگانه و زمین و کسانی که در آنها هستند، همه تسبیح او می‌گویند؛ و هر موجودی،

سَبِٰحٌ بِحَمْدِهِ وَلٰكِنْ لَا يَفْقَهُونَ تَسْبِيْحَهُمْ اِنَّهٗ كَانَ حَلِيْمًا عَفُوْرًا ﴿٤٤﴾ وَاِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ

تسبیح و حمد او می‌گوید؛ ولی شما تسبیح آنها را نمی‌فهمید؛ او بردبار و آمرزنده است. و هنگامی که قرآن می‌خوانی،

جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ حِجَابًا مَّسْتُورًا ﴿٤٥﴾ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوْبِهِمْ

میان تو و آنها که به آخرت ایمان نمی‌آورند، حجاب ناپیدایی قرار می‌دهیم؛ و بر دلهایشان پوششهایی می‌نهیم،

اَكِنَّةً اَنْ يَفْقَهُوْهُ وَفِيْٓ اٰذَانِهِمْ وَقْرًا وَاِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْآنِ وَحْدَهُ، وَلَوَّاعًا عَلٰى اُذُنَيْهِمْ

تا آن را نفهمند؛ و در گوشهایشان سنگینی، و هنگامی که پروردگارت را در قرآن به یگانگی یاد می‌کنی، آنها پشت می‌کنند و از تو

نُفُوْرًا ﴿٤٦﴾ نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمْعُوْنَ بِهٖ اِذْ يَسْتَمْعُوْنَ اِلَيْكَ وَاِذْ هُمْ نَجْوٰى اِذْ يَقُوْلُ الظَّالِمُوْنَ

روی بر می‌گردانند. هنگامی که به سخنان تو گوش فرا می‌دهند، ما بهتر می‌دانیم برای چه گوش فرا می‌دهند؛ و همچنین در آن هنگام که با هم نجوا می‌کنند؛ آنگاه که

اِنْ تَسْبِعُوْنَ اِلَّا رَجُلًا مَّسْحُوْرًا ﴿٤٧﴾ اَنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوْا لَكَ الْاَمْثَالَ فَضَلُّوْا فَلَا

ستمگران می‌گویند: «شما جز از انسانی که افسون شده، پیروی نمی‌کنید!» ببین چگونه برای تو مثلها زدند؛ در نتیجه گمراه شدند.

يَسْتَطِيعُوْنَ سَبِيْلًا ﴿٤٨﴾ وَقَالُوْا اِنَّهٗ اِلَّا نَحْنُ عِظَمًا وَّرَفْنَا اِنَّهٗ نَالَمْبَعُوْثُوْنَ خَلْقًا جَدِيْدًا ﴿٤٩﴾

ولی توانند راه حق را پیدا کنند. و گفتند: «آیا هنگامی که ما، استخوانهای پوسیده و پراکنده‌ای شدیم، دگر بار آفرینش تازه‌ای خواهیم یافت؟!؟»

﴿۵۰﴾ قُلْ كُونُوا حِجَارَةً أَوْ حَدِيدًا ﴿۵۰﴾ أَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِي صُدُورِكُمْ فَسَيَقُولُونَ

بگو: «شما سنگ باشید یا آهن، یا هر مخلوقی که در نظر شما، از آن هم سخت تر است باز خدا قادر است شما را به زنجی مجدب برساند» آنها بزودی می گویند:

مَنْ يُعِيدُنَا قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسَهُمْ وَيَقُولُونَ مَتَى

«چه کسی ما را باز می گرداند؟» بگو: «همان کسی که نخستین بار شما را آفرید» آنان سر خود را از روی تعجب و تکبر، به سوی تو خم می کنند و می گویند:

هُوَ قُلْ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَرِيبًا ﴿۵۱﴾ يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِ وَتَظُنُّونَ

«در چه زمانی خواهد بود؟» بگو: «شاید نزدیک باشد» همان روز که شما را از قبرها برانگیزد شما هم اجابت می کنید در حالی که حمد او را می گویند: می پندارید

إِنْ لَيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ﴿۵۲﴾ وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْزِعُ بَيْنَهُمْ

تنها مدت کوتاهی در جهان بروج درنگ کرده اند» به بندگانی بگو: «سخنی بگویند که بهترین باشد» چرا که شیطان، میان آنها فتنه و فساد می کند:

إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَتْ لِلإِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿۵۳﴾ رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ إِنْ يَشَاءُ يَرْحَمَكُمُ أَوْ يُنَزِّلُ

همیشه شیطان دشمن آشکاری برای انسان بوده است» پروردگار شما، از جهت و اسباب شما آگاهتر است» اگر بخواهد، شما را مشمول رحمت خود می سازد و اگر

يُنَزِّلُ عَلَيْكُمْ مِمَّا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكَيْلًا ﴿۵۴﴾ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَنْ فِي السَّمَوَاتِ

بخواهد، مجازات می کند؛ و ما تو را بعنوان مأمور بر آنان نفرستاده ایم» (که این را مجبور به ایمان کنی)» پروردگار تو، از حال همه کسانی که در آسمانها

وَالْأَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَى بَعْضٍ وَعَآئِنَا دَاوُدَ زَبُورًا ﴿۵۵﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ

و زمین هستند، آگاهتر است؛ و ما بعضی از پیامبران را بر بعضی دیگر برتری دادیم؛ و به داوود، زبور بخشیدیم. بگو: «کسانی را که غیر از خدا بسود خود،

زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِهِ، فَلَا يَمْلِكُونَ كَشَفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ﴿۵۶﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ

می پندارید، بخوانید! آنها نه می توانند مشکلی را از شما برطرف سازند، و نه تغییری در آن ایجاد کنند» کسانی را که

يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَى رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ

آنان می خوانند، خودشان وسیله ای برای توبه، به پروردگارشان می جویند، وسیله ای هر چه نزدیکتر؛ و به رحمت او امیدوارند؛ و از عذاب او می ترسند؛

عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿۵۷﴾ وَإِنْ مِنْ قَرِيبَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا

چرا که عذاب پروردگارت، همواره در غور پرهیز و وحشت است» هیچ شهر و آبادی نیست مگر اینکه آن را

قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿۵۸﴾

پیش از روز قیامت هلاک می کنیم؛ یا هر که عذاب شدیدی گرفتارشان خواهیم ساخت؛ این، در کتاب الهی [لوح محفوظ] ثبت است.»

وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُرْسِلَ بِالْآيَاتِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأَوْلُونَ ۖ وَءَايَاتِنَا ثُمُودَ النَّاقَةَ

هیچ چیز مانع ما نبود که این معجزات را بفرستیم جز اینکه پیشینیان که من در خواستها داشتند، آن را تکذیب کردند؛ ما به (نوقا) ثمود، ناقه دادیم؛ اسمعیلی

مُبَصَّرَةً فَظَلَمُوا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ بِالْآيَاتِ إِلَّا تَخْوِيفًا ﴿٥٩﴾ وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ

که روشنتر بود؛ اما بر آن ستم کردند در ناله داشتند، ما معجزات را فقط برای بیم دادن (و انعام حجتها می فرستیم. ﴿به یاد آور﴾ زمانی را که به تو گفتیم: «پروردگارت

أَحَاطَ بِالنَّاسِ وَمَا جَعَلْنَا الرَّءْيَا الَّتِي أَرَيْتَكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي

احاطه کامل به مردم دارد؛ (در زمینها نشانه است) و ما آن رویایی را که به تو نشان دادیم، فقط برای آزمایش مردم بود؛ همچنین درخت نفرین شده را که در

الْقُرْآنِ وَنُحُوفِهِمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيرًا ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ

قرآن ذکر کرده ایم. و ما آنها را بیم داده (و نشان) می کنیم؛ اما جز طغیان عظیم، چیزی بر آنها نمی افزایند؛ ﴿به یاد آور﴾ زمانی را که به فرشتگان گفتیم:

اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ قَالَ أَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِينًا ﴿٦١﴾ قَالَ أَرَأَيْتَ إِنْ كُنْتُ

برای آدم سجده کنی، آنها همگی سجده کردند، جز ابلیس که گفت: «آیا برای کسی سجده کنم که او را از خاک آفریدهای؟!» ﴿سپس گفت:

هَذَا الَّذِي كَرَّمْتَ عَلَيَّ لَئِنْ أَخَّرْتَنِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُ ۖ

به من بگو، این کسی را که بر من برتری داده ای به چه دلیل بوده است؟ اگر مرا تا روز قیامت زنده بگذاری، همه فرزندانم را، جز عذبه کمی.

إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٢﴾ قَالَ أَذْهَبَ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَاءُ كُلِّ جَزَاءٍ مَوْفُورًا

کمراه و ریشه کن خواهم ساخت؛ ﴿فرمود: «هر کس از آنان از تو تبعیت کند، جهنم کیفر شماست، کیفری است فراوان

﴿٦٣﴾ وَأَسْتَفْزِرُّ مَنِ اسْتَطَعْتَ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبْ عَلَيْهِمُ بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ وَ

﴿هر کدام از آنها را می توانی با صدایت تحریک کنی و لشکر سواره و پیاده ات را بر آنها گسیل داری و

شَارِكُهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ وَعَدَّهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿٦٤﴾

در ثروت و فرزندانشان شرکت جوی و آنان را با وعده ها سرگرم کنی - ولی شیطان، جز فریب و دروغ، وعده ای به آنها نمی دهد -

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ وَكَفَى بِرَبِّكَ وَكِيلًا ﴿٦٥﴾ رَبُّكُمْ الَّذِي

بدان، تو هرگز سلفی بر بندگان من، نخواهی یافت (و آنها به نام تو فرست نمی خوانند) همین قدر کافی است که پروردگارت حافظ آنها باشد، ﴿پروردگارتان کسی است که

يُرْجِي لَكُمْ الْفُلْكَ فِي الْبَحْرِ لَتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ ۗ إِنَّهُ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٦٦﴾

کشتی را در دریا برای شما به حرکت در می آورد، تا از نعمت او بهره مند شوید؛ او نسبت به شما مهربان است. ﴿

وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَٰهَهُ فَلَمَّا نَجَّكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَ

و هنگامی که در دریا ناراحتی به شما برسد، جز او، تمام کسانی را که می خوانید، از نظرتان گم می شود؛ اما هنگامی که شما را به خشکی نجات دهد روی می گردانید؛ و

كَانَ الْإِنْسَانُ كَفُورًا ﴿٦٧﴾ أَفَأَمِنْتُمْ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ

انسان، بسیار ناپسند است! آیا از این ایمن هستید که در خشکی با یک زلزله، شما را در زمین فرو ببرد، یا طوفانی از سنگریزه بر شما بفرستد (مغفرتان کند،

حَاصِبًا ثُمَّ لَا يَجِدُوا لَكُمْ وَكَيْلًا ﴿٦٨﴾ أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَى فَيُرْسِلَ

سپس حاصف (باری برای خود نیاید؟! یا اینکه ایمن هستید که بار دیگر شما را به دریا بازگرداند،

عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ الرِّيحِ فَيُغْرِقَكُم بِمَا كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِ تَبِيعًا

و تندباد کوبنده ای بر شما بفرستد، و شما را بخاطر کفرتان غرق کند، سپس دادخواه و خونخواهی در برابر ما پیدا نکنید؟!)

﴿٦٩﴾ وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ وَ

ما آدمیان را گرامی داشتیم؛ و آنها را در خشکی و دریا، بر مرتبه ای بزرگ حمل کردیم؛ و از انواع روزیهای پاکیزه به آنان روزی دادیم؛ و

فَضَّلْنَاهُمْ عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا ﴿٧٠﴾ يَوْمَ نَدْعُوا كُلَّ أُنَاسٍ بِإِٰمِهِمْ

آنها را بر بسیاری از موجوداتی که خلق کرده ایم، برتری بخشیدیم. (به یاد آورید) روزی را که هر گروهی را با پیشوایشان می خوانیم؛

فَمَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَأُولَٰئِكَ يَقْرَءُونَ كِتَابَهُمْ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا

کسانی که نامه عملشان به دست راستشان داده شود، آن را با نغمه و سرور می خوانند؛ و به قدر رشته شکاف هسته خرمايي به آنان ستم نمی شود؛

﴿٧١﴾ وَمَنْ كَانَتْ فِي هَدْيِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٧٢﴾ وَإِنْ كَادُوا

اما کسی که در این جهان «در هدایت» عمی باشد، در آخرت نیز نابینا و گمراهتر است! نزدیک بود

لِيَفْتِنُونَا عَنِ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا غَيْرَهُ، وَإِذَا لَا تَجِدُوكَ

آنها تو را با وسوسه خود از آنچه بر تو وحی کرده ایم بفریبند، تا غیر آن را به ما نسبت دهی؛ و در آن صورت، تو را به دوستی خود

خَلِيلًا ﴿٧٣﴾ وَلَوْلَا أَنْ تَبَنَّكَ لَقَدِ كَدَّتْ تَرْكُنُ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا ﴿٧٤﴾ إِذَا

برمی گزینند! و اگر ما تو را ثابت قدم نمی ساختیم (مومن را لعنت نبود)، نزدیک بود اندکی به آنان تعامل کنی. اگر چنین می کردی،

لَأَذَقْنَاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا ﴿٧٥﴾

ما دو برابر مجازات (سزای) در زندگی دنیا، و دو برابر سزای آنرا بعد از مرگ، به تو می چشاندیم؛ سپس در برابر ما، یابری برای خود نمی یافتی!

سوره ابراهیم
الجزء الثامن عشر
۲۸۹

وَإِنْ كَادُوا لَيَسْتَفِزُّوكَ مِنَ الْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا وَإِذًا لَا يَلْبَثُونَ

و نزدیک بود با تبرک و نوحه تو را از این سرزمین بلغزانند، تا از آن بیرون کنند و هر گاه چنین می کردند، (مردمان) محاربت سخت همی شده، و

خلفکِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٧٦﴾ سَنَّةً مِّنْ قَدَرٍ سَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُّسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لَسْتِنَا

پس از تو، جز مدت کمی باقی نمی ماندند! این سنت ما در مورد پیامبرانی است که پیش از تو فرستادیم؛ و هرگز برای سنت ما تغییر و دگرگونی

تَحْوِيلًا ﴿٧٧﴾ أَقِمِ الصَّلَاةَ لِذُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَىٰ عَسْقِ اللَّيْلِ وَقُرْءَانَ الْفَجْرِ إِنَّ قُرْءَانَ

نخواهی یافت! نماز را از زوال خورشید (تکامل ظهر) تا نهایت تاریکی شب [- نیمه شب] برپادار؛ و همچنین قرآن فجر [- نماز صبح] را؛ چرا که قرآن

الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا ﴿٧٨﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ ۚ نَافِلَةً لَّكَ عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ

فجر، مشهود (هر شبگان شب و روز) است! و پاسی از شب را در خواب برخیز، و قرآن (در نماز) بخوان این یک وظیفه اضافی برای توست؛ امید است پروردگارت تو را

مَقَامًا مَّحْمُودًا ﴿٧٩﴾ وَقُلْ رَبِّ أَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ وَأَخْرِجْنِي مَخْرَجَ صِدْقٍ وَأَجْعَلْ

به مقامی در خور ستایش برانگیزد! و بگو: «پروردگارا! مرا در هر امری، با صداقت وارد کن، و با صداقت خارج ساز و

لِي مِنْ لَدُنْكَ سُلْطٰنًا نَّصِيرًا ﴿٨٠﴾ وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ ۚ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ

از سوی خود، حتی یاری کننده برآیم قرار ده! و بگو: «حق آمد، و باطل نابود شد؛ یقیناً باطل نابود شدنی

زَهُوقًا ﴿٨١﴾ وَنُنزِلُ مِنَ الْقُرْءَانِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ

است! و از قرآن، آنچه شفا و رحمت است برای مومنان، نازل می کنیم؛ و مستمکران را

إِلَّا خَسَارًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَسِىٰ جَنَابِنَا ۚ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ

جز خسران نمی افزاید! هنگامی که به انسان نعمت می بخشیم، (از حق) روی می گرداند و متکبرانه دور می شود؛ و هنگامی که (مستزین) بدی به او می رسد،

يَتُوسَا ﴿٨٣﴾ قُلْ كُلُّ يَعْمَلُ عَلَىٰ شَاكِلَتِهِ ۚ فَرَبِّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَىٰ سَبِيلًا ﴿٨٤﴾ وَ

از همه چیز، مایوس می گردد! بگو: «هر کس طبق روش در خلق خود عمل می کند؛ و پروردگاران کسانی را که راهشان نیکوتر است، بهتر می شناسد.» و

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾

از تو درباره «روح» سوال می کنند، بگو: «روح از فرمان پروردگار من است؛ و جز اندکی از دانش، به شما داده نشده است.»

وَلَئِنْ شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ عَلَيْنَا وَكِيلًا ﴿٨٦﴾

و اگر بخواهیم، آنچه را بر تو وحی فرستاده ایم، از تو می گیریم؛ سپس کسی را نمی یابی که در برابر ما، از تو دفاع کند.»

إِلَّا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ إِنَّ فَضْلَهُ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ﴿٨٧﴾ قُلْ لَنْ أَجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ

مگر رحمت پروردگارت انعام حجت مبرهه که فضل پروردگارت بر تو بزرگ بوده است. بگو: اگر انسانها

وَالْجِنُّ عَلَيَّ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَتْ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ

و پریان اتفاق کنند که همانند این قرآن را بیاورند. همانند آن را نخواهند آورد؛ هر چند یکدیگر را (در این امر)

ظَهِيرًا ﴿٨٨﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَى أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا

کمک کنند. ما در این قرآن، برای مردم از هر چیز نمونه‌ای آوردیم (و همه سرف در آن جمع است)؛ اما بیشتر مردم (در برابر آن از هر طرفی) جز انکار،

كُفُورًا ﴿٨٩﴾ وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا ﴿٩٠﴾ أَوْ تَكُونَ

ابا داشتند و گفتند: ما هرگز به تو ایمان نمی‌آوریم تا اینکه چشمه جوشانی از این سرزمین (مشک و سوزان) برای ما خارج سازی. یا

لَكَ جَنَّةٌ مِنْ نَخِيلٍ وَعِنَبٍ فَتُفَجِّرَ الْأَنْهَارَ خِلَالَهَا تَفْجِيرًا ﴿٩١﴾ أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ

باغی از نخل و انگور از آن تو باشد؛ و نه‌رها در لابه لای آن جاری کنی. یا قطعات آسمان را

كَمَا زَعَمْتُمْ عَلَيْنَا كِسْفًا أَوْ تَأْتِي بِلِلِّهِ وَالْمَلِيكَةِ قَبِيلًا ﴿٩٢﴾ أَوْ يَكُونَ لَكَ بَيْتٌ

انجمن که می‌پنداری - بر سر ما فرود آری؛ یا خداوند و فرشتگان را در برابر ما بیاوری. یا برای تو خانه‌ای

مِنْ زُخْرَفٍ أَوْ تَرْفَى فِي السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّى تُنَزِّلَ عَلَيْنَا نَقْرَةً مُرَّةً قُلْ

بر نقش و نگار از طلا باشد؛ یا به آسمان بالا روی؛ حتی اگر به آسمان روی، ایمان نمی‌آوریم مگر آنکه نامه‌ای بر ما فرود آوری که آن را بخوانیم؛ بگو:

سُبْحَانَ رَبِّي هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا ﴿٩٣﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمْ

منزه است پروردگارم (از این سخنان بر من) مگر من جز انسانی فرستاده خدا هستم؟! تنها چیزی که بعد از آمدن هدایت مانع شد مردم ایمان بیاورند،

الْهُدَىٰ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَبْعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا ﴿٩٤﴾ قُلْ لَوْ كَانَتْ فِي الْأَرْضِ مَلَكَةٌ

این بود که (از روی نمانی و بر خبری) گفتند: «آیا خداوند بشری را بعنوان رسول فرستاده است؟! بگو: «منی اگر در روی زمین فرشتگانی (نمانی) می‌فرستد، و

يَمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَنْزِلَنَّهُمْ مِنْ السَّمَاءِ مَلَكَاتٌ رَسُولًا ﴿٩٥﴾ قُلْ

با آرامش گام بر می‌داشتند، ما فرشته‌ای را بعنوان رسول، بر آنها می‌فرستادیم؛ (چرا که) رحمت هر گروهی باید از جنس خودشان باشد. بگو:

كَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٩٦﴾

«همین کافی است که خداوند، میان من و شما گواه باشد؛ چرا که او نسبت به بندگانش آگاه و بیناست.»

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ تَجِدَهُمْ اَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِهِ وَنَحْشُرُهُمْ

هر کس را خدا هدایت کند، هدایت یافته واقعی اوست؛ و هر کس را بگذاریم گمراه سازد، هادیان و سرپرستانی غیر خدا برای او نخواهی یافت؛ و

يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلٰى وُجُوهِهِمْ عَمِيًّا وَّبِكَمَا وُصِّمًا مَا وُنِّهْتُمْ جَهَنَّمَ كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنَاهُمْ

روز قیامت، آنها را بر صورت‌هایشان محشور می‌کنیم، در حالی که ناپیدا و گنگ و گمراه جایگاهشان دوزخ است؛ هر زمان آتش آن فرو نشیند، شعله تازهای بر آنان

سَعِيرًا ﴿٩٧﴾ ذٰلِكَ جَزَاؤُهُمْ بِاَنَّهُمْ كَفَرُوْا بِاَيِّنَا وَّقَالُوْا اِنَّآ اَكْنٰعُظْمًا وَّرُقَاتًا

می‌فرازیم؛ این کفر آنهاست، بخاطر اینکه نسبت به آیات ما کافر شدند و گفتند: «آیا هنگامی که ما استخوان‌های پوسیده و خاک‌های پراکنده‌ای شدید.

اِنَّآ نَالَمَبْعُوْثُوْنَ خَلْقًا جَدِيْدًا ﴿٩٨﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَّالْاَرْضَ

بار دیگر آفرینش تازهای خواهیم یافت؟» آیا نمی‌دانستند خدایسی که آسمانها و زمین را آفریده،

قَادِرٌ عَلٰى اَنْ يَّخْلُقَ مِثْلَهُمْ وَّجَعَلَ لَهُمْ اَجَلًا لَّا رَيْبَ فِيْهِ فَاَبٰى الظَّالِمُوْنَ اِلَّا كُفُوْرًا

قادر است مثل آنان را بیافریند (و به زودی جدید بازشان برده)؟! و برای آنان سرآمدی قطعی - که شکی در آن نیست - قرار داده؛ اما ظالمان، جز کفر و انکار را پذیرا نیستند!

﴿٩٩﴾ قُلْ لَوْ اَنْتُمْ تَمْلِكُوْنَ خَزَايِنَ رَحْمَةِ رَبِّيْ اِذَا لَمْ تَسْكُمُ خَشِيَةَ الْاِنْفَاقِ وَّكَانَ

بگو: «اگر شما مالک خزاین رحمت پروردگار من بودید، در آن صورت، بهر تک‌تکی امساک می‌کردید، مبدا انفاق، مایه تنگدستی شما شده و

الْاِنْسَانُ قَتُوْرًا ﴿١٠٠﴾ وَّلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسٰى تِسْعَ اٰيٰتٍ بَيِّنٰتٍ فَمَسَّ لِْبَنِيْ اِسْرٰءِيْلَ اِذْ

انسان تنگ نظر است. ما به موسی نه معجزه روشن دادیم؛ پس از بنی اسرائیل سوال کن آن زمان که

جَاءَهُمْ فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ اِنِّيْ لَاطْنٰكُ يٰمُوسٰى مَسْحُوْرًا ﴿١٠١﴾ قَالَ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا

موسی به سراغ آنها آمد (بمعنی پرسید)؟ فرعون به او گفت: «ای موسی! گمان می‌کنم تو دیوانه یا سحر شده‌ای» (موسی گفت: «تو می‌دانی این آیات را

اَنْزَلَ هٰتُوْلَآءِ اِلَّا رِبُّ السَّمٰوٰتِ وَّالْاَرْضِ بَصٰٓئِرٌ وَّ اِنِّيْ لَاطْنٰكُ يٰفِرْعَوْنُ

جز پروردگار آسمانها و زمین - برای روشنی دلها - نفرستاده؛ و من گمان می‌کنم ای فرعون، تو سحر شده

مَسْحُوْرًا ﴿١٠٢﴾ فَاَرَادَ اَنْ يَّسْتَفِزَّهُمْ مِّنَ الْاَرْضِ فَاغْرَقْنٰهُ وَّمَنْ مَّعَهُ جَمِيْعًا ﴿١٠٣﴾ وَّقَلْنَا

هلاک خواهی شده» پس فرعون تصمیم گرفت آنان را از آن سرزمین ریشه کن سازد؛ ولی ما، او و تمام کسانی را که با او بودند، غرق کردیم. و بعد از آن

مِّنْ بَعْدِهِ لِبَنِيْ اِسْرٰءِيْلَ اَسْكُنُوْا الْاَرْضَ فَاِذَا جَاءَ وَعْدُ الْاٰخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيْفًا ﴿١٠٤﴾

به بنی اسرائیل گفتیم: «در این سرزمین [مصر و شام] ساکن شوید؛ اما هنگامی که وعده آخرت قرارسد، همه شما را دسته جمعی همان‌دسته مدلی می‌آوریم»

مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَائِهِمْ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ إِنْ يَقُولُونَ

نه آنها (هرگز) به این سخن یقین دارند، و نه پدرانشان سخن بزرگی از دهانشان خارج می‌شود! آنها فقط دروغ

إِلَّا كَذِبًا ﴿٥﴾ فَلَعَلَّكَ بِخَيْعِ نَفْسِكَ عَلَىٰ آثَرِهِمْ إِنْ لَمْ يُؤْمِنُوا بِهَذَا الْحَدِيثِ

می‌گویند! گویی می‌خواهی بخاطر اعمال آنان، خود را از غم و اندوه هلاک کنی اگر به این گفتار

أَسْفًا ﴿٦﴾ إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لَهَا لِنَبْلُوهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ﴿٧﴾ وَ

ایمان نیاورند! ما آنچه را روی زمین است زینت آن قرار دادیم، تا آنها را بیازماییم که کدامینشان بهتر عمل می‌کنند! (در این (بوره) باهم نیست) و

إِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ﴿٨﴾ أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ

ما (سراج) قشر روی زمین را خاک بی‌گیاهی قرار می‌دهیم! آیا گمان کردی اصحاب کهف و رقیم

كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا ﴿٩﴾ إِذْ أَوَى الْفِتْيَةُ إِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا مِنْ لَدُنْكَ

از آیات عجیب ما بودیم؟! (زمانی را به خاطر بساز) که آن جوانان به غار پناه بردند، و گفتند: «پروردگارا! ما را از سوی خودت رحمتی عطا کن،

رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ﴿١٠﴾ فَضَرَبْنَا عَلَىٰ آذَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ سِنِينَ

و راه نجاتی برای ما فراهم ساز، ما برده عیب در غار برگوششان زدیم، و سالها در خواب

عَدَدًا ﴿١١﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ الْحَزِينِ أَحْصَىٰ لِمَا لَبِثُوا أَمَدًا ﴿١٢﴾ تَخَنُّنُ نُفُوسٍ

فرو رفتند. سپس آنان را برانگیختیم تا بدانیم در این امر اشکال مرده کدام یک از آن دو گروه، مدت خواب خود را بهتر حساب کرده‌اند. ما داستان آنان را

عَلَيْكَ نَبَأُهُم بِالْحَقِّ إِيَّاهُمْ فَتِيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى ﴿١٣﴾ وَرَبَطْنَا

حق برای تو بازگو می‌کنیم: آنها جوانانی بودند که به پروردگارش ایمان آوردند، و ما بر هدایتشان افزودیم. و دلهایشان را

عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنْ نَدْعُوَ مِنْ دُونِهِ

محکم ساختیم در آن موقع که پیام کردند و گفتند: «پروردگار ما، پروردگار آسمانها و زمین است؛ هرگز غیر او

إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذْ شَطَطًا ﴿١٤﴾ هَؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَوْلَا

معبودی را نمی‌خوانیم؛ که اگر چنین کنیم، سخنی بگزار گفتنایم. این قوم ما هستند که معبودهایی جز خدا انتخاب کرده‌اند؛ چرا

يَأْتُونَ عَلَيْهِمْ بِسُلْطَانٍ بَيْنَ يَدَيْهِمْ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿١٥﴾

دلیل آشکاری بر این نمی‌آورند؟! و چه کسی ظالم‌تر است از آن کسی که بر خدا دروغ بپندد؟!»

وَإِذِ اعْتَرَّتْهُمُ مَوَاعِبُ دُونَ إِلَّا اللَّهَ فَأَوْأَىٰ إِلَى الْكَهْفِ يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ

و به آنها گفتم، هنگامی که از آنان و آنچه جز خدا می پرستند کناره گیری کردید، به غار پناه بریدید؛ که پروردگارتان

رَحْمَتِهِ، وَيَهَيِّئْ لَكُمْ مِنْ أَمْرِكُمْ مَرْفَقًا ﴿١٦﴾ وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا طَلَعَتْ تَزْوُرُ عَنِ

سپاه رحمتش را بر شما می گستراند؛ و در این امر آرامشی برای شما فراهم می سازد ﴿۱۶﴾ و می بینی که هنگام طلوع،

كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَتْ تَقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِنْهُ

به سمت راست غارشان متمایل می گردد؛ و به هنگام غروب، به سمت چپ؛ و آنها در محل وسیعی از آن غار قرار داشتند؛

ذَلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا

این از آیات خداست؛ هر کس را خدا هدایت کند، هدایت یافته واقعی اوست؛ و هر کس را گمراه نماید، هرگز ولی و راهنمایی برای او

مُرْسِدًا ﴿١٧﴾ وَتَحْسَبُهُمْ آيَةً وَأَنْتَ خَائِفٌ عَلَيْهِمْ أَن يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّوكَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

نخواهی یافت ﴿۱۷﴾ و می پنداشتی بیدارند؛ در حالی که در خواب فرو رفته بودند؛ و ما آنها را به سمت راست و چپ می گردانیم ﴿۱۸﴾ بدین

وَكَلْبُهُمْ بِسِطْرِ ذَرَأِيهِ بِالْوَصِيدِ لَوِ اطَّلَعَتْ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتْ مِنْهُمْ فِرَارًا وَ

سگ آنها دستهای خود را بر دهانه غار گشوده بود؛ و بعضی سر برد، اگر نگاهشان می کردی، از آنان می گریختی؛ و

لَمَلَّيْتْ مِنْهُمْ رُجْعًا ﴿١٨﴾ وَكَذَلِكَ بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ

سر تا پای تو از ترس و وحشت پر می شد ﴿۱۸﴾ این گونه آنها را در خواب برانگیختیم تا از یکدیگر سوال کنند؛ یکی از آنها گفت:

كَمْ لَيْتُمْ قَالُوا لَبِئْسَ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا لَيْتُمْ فَأَبَعَثُوا

چند مدتی خوابیدید؟ گفتند: یک روز، یا بخشی از یک روز؛ او چون نتوانسته مدت خوابشان را بدانند گفتند: پروردگارتان از مدت خوابتان آگاهتر است؛

أَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هَذِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْكَى طَعَامًا فَلْيَأْتِكُمْ

اکنون یک نفر از خودتان را با این سکه های که دارید به شهر بفرستید، تا بنگرد کدام یک از آنها غذای پاکیزه تری دارند، و مقداری از آن

بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلِيَتَلَطَّفَ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا ﴿١٩﴾ إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا

برای روزی شما بیاورد، اما نباید دقت کند، و هیچ کس را از وضع شما آگاه نسازد؛ چرا که اگر آنان از وضع شما آگاه شوند،

عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوا إِذًا أَبَدًا ﴿٢٠﴾

سنگسارتان می کنند؛ یا شما را به آیین خویش باز می گردانند؛ و در آن صورت، هرگز روی رستگاری را نخواهید دید؛ ﴿۲۰﴾

وَكَذَلِكَ أَعْتَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوا أَن ت وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَا

و اینچنین مردم را متوجه حال آنها کردیم. تا بدانند که وعده خداوند حق است؛ و در پایان جهان و قیام قیامت شکی نیست؛ در آن هنگام که

إِذِ يَتَنَزَّعُونَ بَيْنَهُمْ أَمْرَهُمْ فَقَالُوا ابْنُوا عَلَيْهِمْ بُيُوتًا رَّبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ الَّذِينَ

میان خود درباره کار خویش نزاع داشتند. گروهی می گفتند: «بنایی بر آنان بسازید تا از نظر پنهان نباشد» پروردگارش از وضع آنها آگاهتر است؛ ولی آنها که از

غَلَبُوا عَلَيَّ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا ﴿٢١﴾ سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ رَابِعُهُمْ

رازشان آگاهی یافتند گفتند: «ما مسجدی در کنار سدفن آنها می سازیم» (۲۱) «خمره ان فراموش نشود» گروهی خواهند گفت: «آنها سه نفر بودند، که چهارمین آنها

كَلْبَهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ وَ

سگشان بوده» و گروهی می گویند: «پنج نفر بودند، که ششمین آنها سگشان بوده» همه اینها سخنانی بی دلیل است. و گروهی می گویند: «آنها هفت نفر بودند، و

ثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ بِعَدَّتِهِمْ مَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ فَلَا تُمَارِ فِيهِمُ الْإِمْرَاءَ

هشتمین آنها سگشان بوده» بگو: «پروردگار من از تعدادشان آگاهتر است؛ جز گروه کمی. تعداد آنها را نمی دانند. پس درباره آنان جز با دلیل سخن مگو:

ظَهْرًا وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٢٢﴾ وَلَا تَقُولَنَّ لِشَأْنِي إِنْ فَعِلَ ذَلِكَ

و از هیچ کس درباره آنها سوال مکن! و هرگز در مورد کاری نگو: «من فردا آن را انجام

غَدًا ﴿٢٣﴾ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَاذْكُرْ رَبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَى أَنْ يَهْدِيَنِّي رَبِّي

می دهد». مگر اینکه خدا بخواهد! و هرگاه فراموش کردی. «ایمان من با پروردگارت را به خاطر بیاور؛ و بگو: «امیدوارم که پروردگارم مرا به راهی

لِاقْرَبَ مِنْ هَذَا رَشَدًا ﴿٢٤﴾ وَلِيُثَوِّبَ فِيهِمْ ثَلَاثَ مِائَةِ سِنِينَ وَأَزْدَادُوا تَسْعًا

روشن تر از این هدایت کننده» آنها در غارشان سیصد سال درنگ کردند. و نه سال «بیرا» بر آن افزودند.

﴿٢٥﴾ قُلْ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لِيُثَوِّبَ لَهُ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَبْصِرْ بِهِ وَأَسْمِعْ

«بگو: «خداوند از مدت توقفشان آگاهتر است؛ غیب آسمانها و زمین از آن اوست؛ راستی چه بینا و شنواست!

مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ وَأَتْلُ مَا أُوْحِيَ

آنها هیچ ولی و سرپرستی جز او ندارد! و او هیچ کس را در حکم خود شرکت نمی دهد» آنچه را

إِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَلَنْ يَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٧﴾

از کتاب پروردگارت به تو وحی شده تلاوت کن؛ هیچ چیز سخنان او را دگرگون نمی سازد؛ و هرگز پناهگاهی جز او نمی یابی!»

وَأَصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدْوَةِ وَالْعِشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ وَلَا

با کسانی باش که پروردگار خود را صبح و عصر می خوانند، و تنها رضای او را می طلبند؛ و هرگز بخاطر زیورهای دنیا،

تَعُدُّ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَا تُطِيعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنِ ذِكْرِنَا وَ

چشمان خود را از آنها برنگیرا و از کسانی که قلبشان را از یاد خود غافل ساختیم اطاعت مکن؛ همانها که از

أَتَبَعَ هَوْنَهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا ﴿٢٨﴾ وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ

هوای نفس پیروی کردند، و کارهایشان افرامی است. ﴿بگو: باین حق است از سوی پروردگارتان! هر کس می خواهد ایمان بیاورد و هر کس می خواهد

فَلْيَكْفُرْ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا بِمَاءٍ

کافر گردد، ما برای ستمگران آتشی آماده کرده ایم که سرا پرده اش آنان را از هر سو احاطه کرده است؛ و اگر تقاضای آب کنند، آبی برای آنان می آورد.

كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ بِئْسَ الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا

که همچون فلز گداخته صورتها را بریان می کند. چه بد نوشیدنی، و چه بد محل اجتماعی است! ﴿مسلمان کسانی که ایمان آوردند

وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ أَحْسَنَ عَمَلًا ﴿٣٠﴾ أُولَئِكَ لَهُمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ

و کارهای شایسته انجام دادند، ما پاداش نیکوکاران را ضایع نخواهیم کرد! ﴿آنها کسانی هستند که بهشت جاودان برای آنان است؛

تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا خُضْرًا مِنْ سُنْدُسٍ

باغهایی از بهشت که نهرها از زیر درختان و قصرهای جاری است؛ در آنجا با دستبندهایی از طلا آراسته می شوند؛ و لباسهایی (سندس) به رنگ سبز، از حریر نازکی

وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَّكِنِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ نِعْمَ الثَّوَابُ وَحَسُنَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٣١﴾ وَأَضْرِبْ

و ضخیم، در بر می کنند؛ در حالی که بر تختها تکیه کرده اند. چه پاداش خوبی، و چه جمع نیکویی! ﴿در بهشت برای آنان

لَهُمْ مَثَلًا رَجُلَيْنِ جَعَلْنَا لِأحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ أَعْنَبٍ وَحَفَفْنَاهُمَا بِنَخْلٍ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا

مثالی بزن؛ آن دو مرد، که برای یکی از آنها دو باغ از انواع انگورها قرار دادیم؛ و گرداگرد آن دو باغ را با درختان نخل پوشاندیم؛ و در میانشان زراعت پربرکتی

زَرْعًا ﴿٣٢﴾ كَلَّمَا الْجَنَّتَيْنِ ءَأْتَتْ أُكُلَهَا وَلَمْ تَظْلِمْ مِنْهُ شَيْئًا وَفَجَّرْنَا خِلْفَهُمَا نَهْرًا ﴿٣٣﴾

قرار دادیم. ﴿هر دو باغ، میوه آورده بود، (سرمه ای فراوان) و چیزی فروگذار نکرده بود؛ و میان آن دو، نهر بزرگی جاری ساخته بودیم. ﴿

وَكَانَ لَهُ ثَمْرٌ فَقَالَ لِصَاحِبِهِ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَنَا أَكْثَرُ مِنْكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا ﴿٣٤﴾

صاحب این باغ، درآمد فراوانی داشت؛ پس به دوستش - در حالی که با او گفتگو می کرد - چنین گفت: «من از نظر ثروت از تو برتر، و از نظر نفرت نیرومندترم.» ﴿

وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ قَالَ مَا أَظُنُّ أَنْ تَبِيدَ هَذِهِ ۖ أَبَدًا ﴿٣٥﴾ وَمَا أَظُنُّ

و در حالی که نسبت به خود ستمکار بود، در باغ خویش گام نهاد، و گفت: «من گمان نمی‌کنم هرگز این باغ نابود شود!» و باور نمی‌کنم

السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُدِدْتُ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِنْهَا مُنْقَلَبًا ﴿٣٦﴾ قَالَ لَهُ

قیامت برپا گردد! و اگر به سوی پروردگارم بازگردانده شوم (و ایمنی در آن باشد، جایگاهی بهتر از این جا خواهم یافت!) دوست (یعنی وی

صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ ۚ أَكَفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّكَ رَجُلًا

... در حالی که با او گفتگو می‌کرد - گفت: «آیا به خدایی که تو را از خاک، و سپس از نطفه آفرید، و پس از آن تو را مرد کاملی قرار داد، کافر شدی؟!»

﴿٣٧﴾ لَكِنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿٣٨﴾ وَلَوْلَا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا

«ولی من کسی هستم که «الله» پروردگار من است؛ و هیچ کس را شریک پروردگارم قرار نمی‌دهم!» چرا هنگامی که وارد باغش شدی، نگفتی

شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ إِنْ تَرَنِ أَنَا أَقَلَّ مِنْكَ مَالًا وَوَلَدًا ﴿٣٩﴾ فَعَسَىٰ رَبِّي أَنْ يُؤْتِيَنِي

این نعمتی است که خدا خواسته است؟! قوتی جز از ناحیه خدا نیست! و اگر می‌بینی من از نظر مال و فرزند از تو کمترم (مهربانتر!) شاید پروردگارم

خَيْرًا مِنْ جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِنَ السَّمَاءِ فَيُصْبِحُ صَعِيدًا زَلَقًا ﴿٤٠﴾ أَوْ

بهتر از باغ تو، به من بدهد؛ و مجازات حساب شده‌ای از آسمان بر باغ تو فرو فرستد، بگونه‌ای که آن را به زمین بی‌گیاه لغزنده‌ای تبدیل کند! و یا

يُصْبِحُ مَاءً وَّهَا غُورًا فَلَنْ تَسْتَطِيعَ لَهُ طَلَبًا ﴿٤١﴾ وَأُحِيطَ بِشَمْرِهِ ۖ فَاصْبِحْ يَقْلَبُ كَفْتِهِ

آب آن در زمین فرورود، تا هرگز نتوانی آن را به دست آوری! «مناب» آب فرا رسد، و میوه‌های آن نابود شد؛ و بخاطر هزینه‌هایی که در آن صرف کرده بود، دستهایش

عَلَىٰ مَا أَنْفَقَ فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي لَمْ أُشْرِكْ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿٤٢﴾ وَلَمْ تَكُنْ

را به هم می‌مالید در حالی که باغ بر داربستهایش فرو ریخته بود و می‌گفت: «ای کاش کسی را همتای پروردگارم قرار نداده بودم!» و گروهی نداشت که

لَهُ، فِتْنَةٌ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مُنْصِرًا ﴿٤٣﴾ هُنَالِكَ الْوَلِيَّةُ لِلَّهِ الْحَقِّ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا

او را در برابر (مناب) خداوند یاری دهند؛ و از خودش نمی‌توانست یاری گیرد. در آنجا ثابت شد که ولایت و قدرت از آن خداوند بر حق است! اوست که برترین ثواب،

وَخَيْرٌ عُقْبًا ﴿٤٤﴾ وَأَضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا لِحَيَوَاتِهِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ

و بهترین عاقبت را برای مصلحت دارد! «در پیغمبر» زندگی دنیا را برای انسان به آبی تشبیه کن که از آسمان فرو می‌فرستیم؛

بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيحُ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ﴿٤٥﴾

و بوسیله آن گیاهان زمین در سبزه می‌شود و در هم فرو می‌رود، اما بعد از مدتی می‌خشکد؛ و بادها آن را به هر سو پراکنده می‌کند؛ و خداوند بر همه چیز تواناست.

الْمَالِ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ

مال و فرزند، زینت زندگی دنیاست؛ و باقیات صالحات [- ارزشهای پایدار و شایسته] ثوابش نزد پروردگارت بهتر و امیدبخش تر

أَمَلًا ﴿٤٦﴾ وَيَوْمَ نُسِرُّ الْجِبَالَ وَتَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً وَحَشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا

است! و روزی را به خاطر بیاور، که کوهها را به حرکت درآوریم؛ و زمین را آشکار و زمین را آشکار می‌بینی؛ و همه آنان را بر می‌انگیزیم، و احدی از ایشان را فروگذار نخواهیم کرد!

﴿٤٧﴾ وَعَرِضُوا عَلَيَّ رَبِّكَ صَفًّا لَقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ بَلْ زَعَمْتُمْ أَلَّنْ نَجْعَلَ

آنها در یک صف به (پیشگاه) پروردگارت عرضه می‌شوند؛ (و به آن گفته می‌شود) همگی نزد ما آمدید، همان گونه که نخستین بار شما را آفریدیم! اما شما گمان می‌کردید

لَكُمْ مَوْعِدًا ﴿٤٨﴾ وَوَضِعَ الْكِتَابِ فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ

ما هرگز موعدی برایتان قرار نخواهیم داد! و کتاب [- نامه اعمال] در آن جا گذارده می‌شود، پس گناهکاران را می‌بینی که از آنچه در آن است، ترسان و هراسانند؛ و می‌گویند:

يَوَيْلَنَا مَا لَ هَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا وَوَجَدُوا مَا

های وای بر ما! این چه کتابی است که هیچ عمل کوچک و بزرگی را فرو نگذاشته مگر اینکه آن را به شمار آورده است؟! و این در حالی است که همه اعمال خود را

عَمِلُوا حَاضِرًا وَلَا يَظُنُّ رَبُّكَ أَحَدًا ﴿٤٩﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا

حاضر می‌بینند؛ و پروردگارت به هیچ کس ستم نمی‌کند؛ به یاد آرید زمانی را که به فرشتگان گفتیم: «برای آدم سجده کنید» آنها همگی سجده کردند

إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ ﴿٥٠﴾ أَفَتَسَخَّدُونَ لَهُ وَذَرَيْتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ

جز ابلیس - که از جن بود - و از فرمان پروردگارش بیرون شده آیا با این حال، او و فرزندان او را به جای من اولیای خود انتخاب می‌کنید.

دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ﴿٥١﴾ مَا أَشْهَدُهُمْ خَلْقَ السَّمَوَاتِ

در حالی که آنها دشمن شما هستند؟! چه جایگزین بدی برای ستمکاران! من هرگز آنها [- ابلیس و فرزندان او] را به هنگام آفرینش آسمانها

وَالْأَرْضِ وَلَا خَلَقَ أَنفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُمْ تُخَدِّعُونَ الْمُضِلِّينَ عَصُدًا ﴿٥٢﴾ وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا

و زمین، و نه به هنگام آفرینش خودشان، حاضر ساختن آنها و من هیچ گاه همراه کنندگان را دستیار خود قرار نمی‌دهم! به خاطر بیارید روزی را که خداوند می‌گوید:

شُرَكَاءِيَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُم مَّوْبِقًا

همتابانی را که برای من می‌پنداشتید، بخوانید! به کمک شما پنداشتم، ولی هر چه آنها را می‌خوانند، جوابشان نمی‌دهند؛ و در میان این دو گروه، کانونی قرار دادیم!

﴿٥٣﴾ وَرَاءَ الْمُجْرِمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُمْ مُوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا مَصْرَفًا ﴿٥٤﴾

و گناهکاران، آتش (دوزخ) را می‌بینند؛ و یقین می‌کنند که با آن درمی‌آمیزند؛ و هیچ گونه راه گریزی از آن نخواهند یافت.

سورة الكهف
الجزء الثامن عشر

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ

و در این قرآن، از هرگونه مثلی برای مردم بیان کرده‌ایم؛ ولی انسان بیش از هر چیزی، به

جدلاً ﴿۵۴﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ إِلَّا

مجادله می پردازد! و چیزی مردم را باز نداشت از اینکه - وقتی هدایت به سراغشان آمد - ایمان بیاورند و از پروردگارش طلب آمرزش کنند، جز

أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةٌ الْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ قُبُلًا ﴿۵۵﴾ وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا

اینکه (غیرسری برنده گویی می خواستند) سرنویشت پیشینیان برای آنان بیاید، یا عذاب (همی در برابرشان قرار گیرد). ما پیامبران را، جز بعنوان

مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَمُجَدِّدِلِ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوا

بشارت دهنده و انذار کننده، نمی فرستیم؛ اما کافران همواره مجادله به باطل می کنند، تا حق را بوسیله آن از میان بردارند. و آیات ما، و مجازاتی را که به آنان

عَآيَتِي وَمَا أَنْذَرُوا هُزُوعًا ﴿۵۶﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا

وعدده داده شده است، به باد مسخره گرفتند! چه کسی ستمکارتر است از آن کس که آیات پروردگارش به او تذکر داده شد، و از آن روی گرداند.

قَدَّمَتْ يَدَايَإِنَّا جَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ تَدْعُهُمْ

و آنچه را با دستهای خود پیش فرستاد فراموش کردند! ما بر دلهای اینها پردههایی افکنده‌ایم تا نفهمند؛ و در گوشه‌هایشان سنگینی قرار داده‌ایم؛ و از این رو اگر آنها را

إِلَى الْهُدَىٰ فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا ﴿۵۷﴾ وَرَبُّكَ الْغَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ

به سوی هدایت بخوانی، هرگز هدایت نمی شوند. و پروردگارت، آمرزنده و صاحب رحمت است؛ اگر می خواست آنان را

بِمَا كَسَبُوا الْعَجَلَ لَهُمُ الْعَذَابُ بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَنْ يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْيلًا

بخاطر اعمالشان مجازات کند، عذاب را هرچه زودتر برای آنها می فرستاد؛ ولی برای آنان موعدی است که هرگز از آن راه فراری نخواهند داشت!

﴿۵۸﴾ وَتِلْكَ الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَمَمُوا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ مَوْعِدًا

این شهرها و آبادیهایی است که ما آنها را هنگامی که ستم کردند هلاک نمودیم؛ و برای هلاکشان موعدی قرار دادیم! (انها با چشم می بینند، ولی عبرت نمی برند.)

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتَاهُ لَا أَبْرَحُ حَتَّىٰ أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ

به خاطر پسر، هنگامی را که موسی به دوست خود گفت: دستم از جستجو بر نمی دارم تا به محل تلاقی دو دریا برسم؛ هر چند مدّت طولانی به راه خود

حَقْبًا ﴿۵۹﴾ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنَهُمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا ﴿۶۰﴾

اندازه دهم! (پس هنگامی که به محل تلاقی آن دو دریا رسیدند، ماهی خود را (که برای نذبه همراه داشتند) فراموش کردند؛ و ماهی راه خود را در دریا پیش گرفت.)

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتْنِهِ ءَإِنَّا غَدَاءٌ نَأْلُقَد لِقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا نَصَبًا ﴿٦٢﴾ قَالَ

هنگامی که از آن جا گذشتند، موسی به یسار همسفرش گفت: «غذای ما را بیاور، که سخت از این سفر خسته شده‌ایم» گفت:

أَرَأَيْتَ إِذْ أَوْتِنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ الْحَوْتَ وَمَا أَنَسِنِيهِ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ

به خاطر داری هنگامی که ما برای استراحت به کنار آن صخره پناه بردیم، من در آن چه فراموش کردم جریان ماهی را بازگو کنم - و فقط شیطان بود که آن را از خاطر من برد

وَأَتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا ﴿٦٣﴾ قَالَ ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبِغُ فَأَرْتَدَّا عَلَىٰ آثَارِهِمَا قَصَصًا

- و ماهی بطرز شگفت‌آوری راه خود را در دریا پیش گرفت! موسی گفت: «آن همان بود که ما می‌خواستیم» سپس از همان راه بازگشتند، در حالی که پی جویی می‌کردند.

﴿٦٤﴾ فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا ءَأْتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عِندِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا

در آن جا بنده‌ای از بندگان ما را یافتند که رحمت در سمیت مقیمی از سوی خود به او داده، و علم فراوانی از نزد خود به او آموخته بودیم.

﴿٦٥﴾ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ هَلْ أَتَيْتُكَ عَلَىٰ أَنْ تُعَلِّمَنِي مِمَّا عَلَّمْتَ رُشْدًا ﴿٦٦﴾ قَالَ إِنَّكَ لَنْ

موسی به او گفت: «آیا از تو پیروی کنم تا از آنچه به تو تعلیم داده شده و مایه رشد و صلاح است، به من بیاموزی؟» گفت: «تو هرگز

تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٦٧﴾ وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا ﴿٦٨﴾ قَالَ سَتَجِدُنِي إِن

نمی‌توانی با من شکیبایی کنی! و چگونه می‌توانی در برابر چیزی که از آموزش آگاه نیستی شکیبایی باشی؟!» موسی گفت: «به خواست خدا مرا

شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ﴿٦٩﴾ قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْتَلْنِي عَنْ شَيْءٍ

شکیبایی خواهی یافت؛ و در هیچ کاری مخالفت فرمان تو نخواهم کرده» (مفسر) گفت: «پس اگر می‌خواهی به دنبال من بیایی، از هیچ چیز مهربس

حَتَّىٰ أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٧٠﴾ فَأَنْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا قَالَ

تا خودم به بودی آن را برای تو بازگو کنم» آن دو به راه افتادند؛ تا آنکه سوار کشتی شدند، (مفسر) کشتی را سوراخ کرد. موسی گفت:

أَخْرَقَهَا لِنُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا ﴿٧١﴾ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ

«آیا آن را سوراخ کردی که اهلش را غرق کنی؟! راستی چه کار بدی انجام دادی!» گفت: «آیا نگفتم تو هرگز نمی‌توانی با من

صَبْرًا ﴿٧٢﴾ قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عَسْرًا ﴿٧٣﴾ فَأَنْطَلَقَا حَتَّىٰ

شکیبایی کنی؟!» موسی گفت: «مرا بخاطر این فراموشکاریم مواخذه مکن و از این کارم بر من سخت مگیر!» باز به راه خود ادامه دادند.

إِذَا لَقِيَا غُلَامًا فَقَتَلَهُ، قَالَ أَقْبَلْتُ نَفْسًا زَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُكْرًا ﴿٧٤﴾

تا اینکه نوجوانی را دیدند؛ و او آن نوجوان را کشت. موسی گفت: «آیا انسان پاک‌تری را، پی آنکه قتلی کرده باشد، کشتی؟! براسنی کار زشتی انجام دادی!»

﴿ ۷۵ ﴾ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿ ۷۵ ﴾ قَالَ إِنْ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَ هَذَا

ایز آن مرد عاقله گفت: «آیا به تو نگفتم که تو هرگز نمی توانی با من صبر کنی؟» سوسی گفت: «بعد از این اگر درباره چیزی از تو سوال کردم.

فَلَا تُصَحِّبْنِي قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا ﴿ ۷۶ ﴾ فَانْطَلَقَا حَتَّى إِذَا آتَىٰ أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطَعَمَا

دیگر با من همراهی نکن! زیرا از سوی من معذور خواهی بود.» باز به راه خود ادامه دادند تا به مردم قریه ای رسیدند؛ از آنان خواستند که به ایشان غذا دهند:

أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ يَنْقُضَ فَاقَامَهُ ﴿ ۷۷ ﴾ قَالَ لَوْ

ولی آنان از مهمان کردنشان خودداری نمودند؛ پس در آن جا دیواری یافتند که می خواست فرو بریزد؛ و آن مرد عاقله آن را بر پا داشت. سوسی گفت: «اگر می خواستی

بِشِئْتُمْ لَنَخَذَتْ عَلَيْهِ أَجْرًا ﴿ ۷۷ ﴾ قَالَ هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ

در مقابل این کار مزدی بگیری.» او گفت: «اینک زمان جدایی من و تو فرارسیده؛ اما بزودی راز آنچه را که نتوانستی در برابر آن صبر کنی.

تَسْتَطِيعَ عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿ ۷۸ ﴾ أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسْكِينٍ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرَدْتُ

به تو خبر می دهم. «اما آن کشتی مال گروهی از مستمندان بود که با آن در دریا کار می کردند؛ و من خواستم

أَنْ أُعِيبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا ﴿ ۷۹ ﴾ وَ أَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ

آن را معیوب کنم؛ (پس) پشت سرشان پادشاهی استغری بود که هر کشتی استغری را بزور می گرفت؛ و اما آن نوجوان، پدر و مادرش

مُؤْمِنِينَ فَخَشِينَا أَنْ يُرْهَقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا ﴿ ۸۰ ﴾ فَأَرَدْنَا أَنْ يُبَدِّلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا

با ایمان بودند؛ و بیم داشتیم که آنان را به طغیان و کفر وادارند؛ از این رو، خواستیم که پروردگارشان به جای او.

مِنْهُ زَكَاةٌ وَأَقْرَبٌ رَحْمًا ﴿ ۸۱ ﴾ وَ أَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ

فرزندی پاکتر و با محبت تر به آن دو بدهد؛ و اما آن دیوار، از آن دو نوجوان یتیم در آن شهر بود؛ و

تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا

زیر آن، گنجی متعلق به آن دو وجود داشت؛ و پدرشان مرد صالحی بود؛ و پروردگار تو می خواست آنها به حد بلوغ برسند و گنجشان را استخراج کنند؛

كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ وَ مَا فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي ذَلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَلَيْهِ

این رحمتی از پروردگارت بود؛ و من آن (کاره) را خودسرانه انجام ندادم؛ این بود راز کارهایی که نتوانستی در برابر آنها

صَبْرًا ﴿ ۸۲ ﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الَّذِينَ قَتَلُوا عَلَيْكَ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿ ۸۳ ﴾

شکستایی به خرج دهی.» و از تو درباره «ذوالقرنین» می پرسند؛ بگو: «بزودی بخشی از سرگذشت او را برای شما بازگو خواهم کرد.»

إِنَّمَا مَكَّنَّا لَهُ فِي الْأَرْضِ وَءَانِئْتَهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا ﴿٨٤﴾ فَأَنْبَعُ سَبَبًا ﴿٨٥﴾ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ

ما به او در روی زمین، قدرت و حکومت دادیم؛ و اسباب هر چیز را در اختیارش گذاشتیم. * او از این اسباب، پیروی او استفاده کرد. * تا به غروبگاه

الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يَا الْقَارِنَيْنِ إِمَّا أَنْ تُعَذِّبَ

افتاب رسید؛ در آن به احساس کرد که خورشید در چشمه تیره و گل آلودی فرو می‌رود؛ و در آن جا قومی را یافت؛ گفتیم: ای ذوالقرنین! یا این را مجازات می‌کنی

وَإِمَّا أَنْ نَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا ﴿٨٦﴾ قَالَ أَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نَعَذِّبُهُ ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِ فَيُعَذِّبُهُ

و باروش نیکویی در مورد آنها انتخاب می‌نمایم؟ * گفت: اما کسی را که ستم کرده است، مجازات خواهیم کرد؛ سپس به سوی پروردگارش باز می‌گردد، و خدا او را مجازات

عَذَابًا نَكِرًا ﴿٨٧﴾ وَأَمَّا مَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُ جِزَاءً الْحَسَنَىٰ وَسَنُقُولُ لَهُ مِنْ أَمْرِنَا يُسْرًا

شدیدی خواهد کرد؛ * و اما کسی که ایمان آورد و عمل صالح انجام دهد، پاداشی نیکوتر خواهد داشت؛ و ما دستور آسانی به او خواهیم داد.

﴿٨٨﴾ ثُمَّ أَنْبَعُ سَبَبًا ﴿٨٩﴾ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطَّلِعُ عَلَىٰ قَوْمٍ لَمْ يَجْعَلْ لَهُم

* سپس بار دیگر از اسبابی (که داشت) بهره گرفت. * تا به خاستگاه خورشید رسید؛ در آن جا دید خورشید بر جمعیتی طلوع می‌کند که در برابر آن، پوششی برای آنها

مِنْ دُونِهَا سِتْرًا ﴿٩٠﴾ كَذَلِكَ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا ﴿٩١﴾ ثُمَّ أَنْبَعُ سَبَبًا ﴿٩٢﴾ حَتَّىٰ إِذَا

قرار نداده بودیم. * اینچنین بود (در بهترین) و ما بخوبی از امکاناتی که نزد او بود آگاه بودیم. * بار از اسباب مهمی (که داشت) استفاده کرد؛ * تا

بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَّا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴿٩٣﴾ قَالُوا يَا

به میان دو کوه رسید؛ و در کنار آن دو (کوه) قومی را یافت که هیچ سخنی را نمی‌فهمیدند؛ او زبان مسموم خودشان بود؛ * آن گروه به او گفتند: ای

الْقَارِنَيْنِ إِنَّا يَا جُوجَ وَمَأْجُوجَ مُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلَىٰ أَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَ

ذوالقرنین! یا جوج و مأجوج در این سرزمین فساد می‌کنند؛ آیا ممکن است ما هزینه‌ای برای تو قرار دهیم، که میان ما و

بَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿٩٤﴾ قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَرَدْمًا ﴿٩٥﴾

انها سدّی ایجاد کنی؟ * گفت: آنچه پروردگارم در اختیار من گذارده، بهتر است؛ مرا با نیرویی یاری دهید، تا میان شما و آنها سدّ محکم قرار دهیم. *

ءَاتُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ حَتَّىٰ إِذَا سَاوَىٰ بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ انْفُخُوا حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ ءَاتُونِي

قطعات بزرگ آهن برابم بیاورید؛ او روی هم چینی‌ها تا وقتی که میان دو کوه را پوشانید، گفت: «آتش بپروزید،» در آن بدمیداد، تا آتش قطعات آهن را سرخ

أُفْرِغَ عَلَيْهِ قِطْرًا ﴿٩٦﴾ فَمَا اسْطَعُوا أَنْ يَظْهَرُوهُ وَمَا اسْتَطَعُوا لَهُ نُقْبًا ﴿٩٧﴾

کرد، گفت: «مس مذاب برابم بیاورید تا بر روی آن بریزم.» * سرجام سدی ساختند که آنها قادر نبودند از آن بالا روند؛ و نمی‌توانستند سوراخی در آن ایجاد کنند. *

قَالَ هَذَا رَحْمَةٌ مِنْ رَبِّي فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا ﴿١١٨﴾ وَتَرَكْنَا

انکه گفت: «این از رحمت پروردگار من است! اما هنگامی که وعده پروردگارم فرا رسد، آن را درهم می‌کوبد؛ و وعده پروردگارم حق است» و در آن روز

بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي بَعْضٍ وَيُفْجِعُ فِي الصُّورِ فَمَجَعْنَهُمْ جَمْعًا ﴿١١٩﴾ وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ

ما آنان را چنان رها می‌کنیم که در هم موج می‌زنند؛ و در صور [شیبور] دمیده می‌شود؛ و ما همه را جمع می‌کنیم» در آن روز، جهنم را

لِلْكَافِرِينَ عَرْضًا ﴿١٢٠﴾ الَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَاءٍ عَنْ ذِكْرِي وَكَانُوا لَا يَسْتَطِيعُونَ

بر کافران عرضه می‌داریم» همانها که پردای چشمانشان را از یاد من پوشانده بود، و قدرت شنوایی

سَمَعًا ﴿١٢١﴾ أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ يَتَّخِذُوا عِبَادِي مِنْ دُونِي أَوْلِيَاءَ إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ

نداشتند! آیا کافران پنداشتند می‌توانند بندگانم را به جای من اولیای خود انتخاب کنند؟! ما جهنم را برای پذیرایی

لِلْكَافِرِينَ تَرَلًّا ﴿١٢٢﴾ قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ﴿١٢٣﴾ الَّذِينَ ضَلَّ سَعِيَّهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

کافران آماده کرده‌ایم» بگو: «آیا به شما خبر دهیم که زیانکارترین مردم در کارها، چه کسانی هستند؟ آنها که تلاشهایشان در زندگی دنیا کم دربرده شده:

وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا ﴿١٢٤﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ

با این حال، می‌پندارند کار نیک انجام می‌دهند» آنها کسانی هستند که به آیات پروردگارشان و لقای او کافر شدند؛ به همین جهت،

أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزَنًا ﴿١٢٥﴾ ذَلِكَ جَزَاءُهُمْ جَهَنَّمَ بِمَا كَفَرُوا وَتَّخَذُوا آيَاتِي

اعمالشان نابود شد! از این روز قیامت، میزانی برای آنها برپا نخواهیم کرد» (ای، این گونه است! کفرشان دوزخ است، بخاطر آنکه کافر شدند، و آیات من

وَرُسُلِي هُرُوا ﴿١٢٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿١٢٧﴾

و پیامبرانم را به سخریه گرفتند! اما کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، باغهای بهشت برین محل پذیرایی آنان خواهد بود»

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلًا ﴿١٢٨﴾ قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مَدَادًا لِكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ

آنها جاودانه در آن خواهند ماند؛ و تقاضای نقل مکان از آن جا نمی‌کنند» بگو: «اگر دریا برای نوشتن کلمات پروردگارم مرکب شود، دریا پایان می‌گیرد، پیش از آنکه

نَفِدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا ﴿١٢٩﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمْ

کلمات پروردگارم پایان یابد؛ هر چند همانند آن را کمک آن قرار دهیم» بگو: «من فقط بشری هستم مثل شما؛ (من) به من وحی می‌شود که تنها معبودتان

إِلَهُ وَحْدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا ﴿١٣٠﴾

معبود یگانه است؛ پس هر که به لقای پروردگارش امید دارد، باید کاری شایسته انجام دهد، و هیچ کس را در عبادت پروردگارش شریک نکند»

تَرْبَا كَيْفَ ۱۹ سُورَةُ هُودٍ ۱۸ آيَاتُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بشارتگر

كَيْهَيْعَصَ ۱ ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكَرِيَّا ۲ إِذْ نَادَى رَبَّهُ نِدَاءً خَفِيًّا

کهیعیص ۱. (این بادی است از رحمت پروردگار تو نسبت به بنده‌اش زکریا. ۲. در آن هنگام که پروردگارش را در خلوتگاه پنهان خواند.

۳ قَالَ رَبِّ إِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَاسْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْبًا وَلَمْ أَكُنْ بِدُعَائِكَ

گفت: پروردگارا! استخوانم سست شده؛ و شعله پیری تمام سرم را فرا گرفته؛ و من هرگز در دعای تو.

رَبِّ شَقِيًّا ۴ وَإِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ

از اجابت محروم نبوده‌ام؛ و من از بستگانم بعد از خودم بیمناکم که حق پاسری از این تو را نگه ندارند؛ و از طرفی همسرم نازا و عقیم است؛ تو از

لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا ۵ يَرِثُنِي وَيَرِثُ مِنْ عَالِ يَعْقُوبَ وَأَجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ۶

نزد خود جانشینی به من ببخش، که وارث من و دودمان یعقوب باشد؛ و او را مسود رفیانت قرار ده؛

يَزَكَرِيَّا إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ اسْمُهُ يَحْيَى لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ۷ قَالَ

ای زکریا! ما تو را به فرزندی بشارت می‌دهیم که نامش «یحیی» است؛ و پیش از این، همنامی برای او قرار نداده‌ایم؛ گفت:

رَبِّ أَنِّي يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا وَقَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ

پروردگارا! چگونه برای من فرزندی خواهد بود؟! در حالی که همسرم نازا و عقیم است، و من نیز از شدت پیری

عِتِيًّا ۸ قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ

افتاده شده‌ام؛ فرمود: پروردگارت این گونه گفته تو را کرده؛ این بر من آسان است؛ و قبلاً تو را آفریدم در حالی که

شَيْئًا ۹ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ آيَتُكَ الْأَنْتُكَلِمَ النَّاسِ ثَلَاثَ لَيَالٍ

چیزی نبود؛ عرض کرد: پروردگارا! نشانه‌ای برای من قرار ده؛ فرمود: نشانه تو این است که سه شبانه روز قدرت تکلم با مردم نخواهی داشت؛ در حالی که

سَوِيًّا ۱۰ فَخَرَجَ عَلَى قَوْمِهِ مِنَ الْمِحْرَابِ فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ أَنْ سَبِّحُوا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ۱۱

زیانت سالم است؛ او از محراب عبادتش به سوی مردم بیرون آمد؛ و با اشاره به آنها گفت: «به شکر این مومنان صبح و شام خدا را تسبیح گویند»

يَبْحَثِي خُذِ الْكِتَابَ بِقُوَّةٍ وَأَيْنَهُ الْحَكْمُ صَبِيًا ﴿١٢﴾ وَحَنَانًا مِّن لَّدُنَّا وَزَكَاةً

ای یحیی! کتاب الله را با قوت بگیر و ما فرمان نبوت را مقرر کن در کودکی به او دادیم و محبت و پاکیزگی از ناحیه خود به او بخشیدیم.

وَكَانَ تَقِيًّا ﴿١٣﴾ وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا ﴿١٤﴾ وَسَلَّمْ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ

و او پرهیزگار بود و او نسبت به پدر و مادرش نیکوکار بود؛ و جبار در ستیز و عصیانگر نبود. سلام بر او، آن روز که تولد یافت.

وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ﴿١٥﴾ وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ مَرْيَمَ إِذِ انْتَبَذَتْ مِنْ أَهْلِهَا

و آن روز که می‌میرد، و آن روز که زنده برانگیخته می‌شود و در این کتاب است، مریم را یاد کن، آن هنگام که از خانواده‌اش جدا شد.

مَكَانًا شَرْقِيًّا ﴿١٦﴾ فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا فَأَرْسَلْنَا إِلَيْهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا

و در ناحیه شرقی بیت المقدس فرار گرفت؛ و میان خود و آنان حجابی افکند. در این هنگام، ما روح خود را به سوی او فرستادیم؛ و او در شکل

بَشَرًا سَوِيًّا ﴿١٧﴾ قَالَتْ إِنِّي أَعُوذُ بِالرَّحْمَنِ مِنْكَ إِنْ كُنْتَ تَقِيًّا ﴿١٨﴾ قَالَ إِنَّمَا أَنَا رَسُولُ

انسانی بی‌عیب و نقص، بر مریم ظاهر شد؛ او پرسید یا گفت: «اگر پرهیزگاری، من از شی‌تو، به خدای رحمان پناه می‌برم» گفت: «من فرستاده

رَبِّكَ لِأَهَبَ لَكَ غُلَامًا زَكِيًّا ﴿١٩﴾ قَالَتْ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَلَمْ يَمَسِّنِي

پروردگار توام؛ (است) تا پسر پاکیزه‌ای به تو ببخشم؛ گفت: «چگونه ممکن است فرزندی برای من باشد؟! در حالی که تاکنون انسانی با من تماس نداشته.

بَشْرًا وَلَمْ أَكُ بَغِيًّا ﴿٢٠﴾ قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَىٰ هَيْئٍ وَلِنَجْعَلَ آيَةً

و زن آلوده‌ای هم نبوده‌ام؛ گفت: «مطلب همین است! پروردگارت فرموده: این کار بر من آسان است» (و مرا فرستید)؛ و او را برای مردم نشانه‌ای قرار دهیم:

لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِنَّا وَكَانَ أَمْرًا مَّقْضِيًّا ﴿٢١﴾ فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَذَتْ

و رحمتی باشد از سوی ما؛ و این امری است پایان یافته (و جان کفکند نماند)؛ (سزای انجام) (سری) به او [عیسی] باردار شد:

بِهِ مَكَانًا قَصِيًّا ﴿٢٢﴾ فَأَجَاءَهَا الْمَخَاضُ إِلَىٰ جِذْعِ النَّخْلَةِ قَالَتْ يَلَيْتَنِي مِتُّ

و او را به نقطه دور دستی برد. درد زایمان او را به کنار تنه درخت خرما می‌کشاند؛ (ان قدر عرصت شده) گفت: «ای کاش پیش از این مرده بودم.

قَبْلَ هَذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا مَّنْسِيًّا ﴿٢٣﴾ فَنَادَتْهَا مِنْ تَحْتِهَا أَلَا تَحْزَنِي قَدْ جَعَلَ

و بکنی فراموش می‌شدم؛ تا گمان از طرف پایین پایش او را صدا زد که: «غمگین مباش!

رَبُّكَ تَحَنَّنَ عَلَيْكَ سَرِيًّا ﴿٢٤﴾ وَهَزَىٰ إِلَيْكَ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسْقِطُ عَلَيْكَ رَطْبًا جَنِيًّا ﴿٢٥﴾

پروردگارت زیر پای تو چشمه آبی عمیق فرار داده است؛ و این تنه نخل را به طرف خود تکان ده. رطب تازه‌ای بر تو فرو می‌ریزد؛

فَكُلِي وَأَشْرِي وَفَرِي عَيْنًا فَمَا تَرَيْنَ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِي إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا

و بخور و بنوش و چشمت را به این منبوه جدید روشن دارا و هرگاه کسی از انسانها را دیدی. (با اشاره) بگو: من برای خداوند رحمان روزهای نذر کرده‌ام؛ بنابراین

فَلَنْ أَكَلِمَ الْيَوْمَ أَنْسِيًا ﴿٢٦﴾ فَأَتَتْ بِهِ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ قَالُوا يَا مَرْيَمُ لَقَدْ

امروز با هیچ انسانی سخن نمی‌گوییم! او بدان که این نوزاد از تو ملاحظه نموده است! (مریم) در حالی که او را در آغوش گرفته بود، نزد قومش آورد؛ گفتند: «ای سریم!

جِئْتِ شَيْئًا فَرِيًّا ﴿٢٧﴾ يَتَأَخْتَهُ هَرُونَ مَا كَانَ أَبُوكَ أَمْرًا سَوِيًّا وَمَا كَانَتْ أُمَّكَ

کار بسیار عجیب و ببدی انجام دادی! ای خواهر هارون! نه پدرت مرد بدی بود، و نه مادرت

بَغِيًّا ﴿٢٨﴾ فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْأَمْهَادِ صَبِيًّا ﴿٢٩﴾ قَالَ إِنِّي

زن بدکارهای! (مریم) به او اشاره کرد؛ گفتند: «چگونه با کودکی که در گاهواره است سخن بگوییم؟!» (تا کجا می‌رسی زن به سخن نشود) گفت: «من

عَبْدُ اللَّهِ ءَأَتَنِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿٣٠﴾ وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي

بنده خدایم؛ او کتاب (اسلام) به من داده؛ و مرا پیامبر قرار داده است! و مرا - هر جا که باشم - وجودی پربرکت قرار داده؛ و تا زمانی که زنده‌ام،

بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿٣١﴾ وَبِرَأْبِوَالِدِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا

مرا به نماز و زکات توصیه کرده است! و مرا نسبت به مادرم نیکوکار قرار داده؛ و جبار و شقی قرار نداده است!

﴿٣٢﴾ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿٣٣﴾ ذَلِكَ عِيسَى

و سلام (بمن) بر من، در آن روز که متولد شدم، و در آن روز که می‌میرم، و آن روز که زنده برانگیخته خواهم شد! (این است عیسی

ابْنُ مَرْيَمَ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٣٤﴾ مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ سُبْحَانَ

پسر مریم؛ گفتار حقی که در آن تردید می‌کنند! هرگز برای خدا شایسته نبود که فرزندی اختیار کند؛ منزّه است او!

إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٣٥﴾ وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ

هرگاه چیزی را فرمان دهد، می‌گوید: «موجود باش!» همان دم موجود می‌شود! و خداوند، پروردگار من و پروردگار شماست؛ او را پرستش کنید؛ این است راه

مُسْتَقِيمٌ ﴿٣٦﴾ فَأَخْلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ قَوْلًا لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَّشْهَدِ يَوْمِ

راست! (ولی همه از او گروههایی از میان پیروانش اختلاف کردند؛ وای به حال کافران از مشاهده روز

عَظِيمٍ ﴿٣٧﴾ أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونا لَكِنِ الظَّالِمُونَ الْيَوْمَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٣٨﴾

بزرگ دستگیر!) در آن روز که نزد ما می‌آیند، چه گوشهای شنوا و چه چشمهای بینا می‌کنند! ولی این ستمگران امروز در گمراهی آشکارند!

وَأَنْذَرَهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْأَرْضَ

آنان را روز حسرت [روز رستاخیز] بترسان، در آن هنگام که همه چیز پایان می‌یابد، و آنها در غفلتند و ایمان نمی‌آورند، ما، زمین و تمام کسانی را که بر آن هستند.

وَمَنْ عَلَيْهَا وَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٤٠﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٤١﴾ إِذْ

به اوست می‌بریم؛ و همگی به سوی ما بازگردانده می‌شوند. در این کتاب، ابراهیم را یاد کن، که او بسیار راستگو، و پیامبر الهی بود. هنگامی که

قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا ﴿٤٢﴾ يَا أَبَتِ إِنِّي

به پدرش گفت: ای پدر! چرا چیزی را می‌پرستی که نه می‌شنود، و نه می‌بیند، و نه هیچ مشکلی را از تو حل می‌کند؟! ای پدر!

قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ﴿٤٣﴾ يَا أَبَتِ لَا تَعْبُدِ

دانشی برای من آمده که برای تو نیامده است؛ بنابراین از من پیروی کن، تا تو را به راه راست هدایت کنم! ای پدر!

الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا ﴿٤٤﴾ يَا أَبَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ

شیطان را پرستش مکن، که شیطان نسبت به خداوند رحمان، عصیانگر بود. ای پدر! من از این می‌ترسم که از سوی خداوند رحمان عذابی

مِنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا ﴿٤٥﴾ قَالَ أَرَأَيْتَ أَنْتَ عَنْ الْهَيْتِ يَا إِبْرَاهِيمُ

به تو رسد، در نتیجه از دوستان شیطان باشی؟! گفت: ای ابراهیم! آیا تو از معبودهای من روی گردانی؟!

لَيْنَ لَمْ تَنْتَهَ لِأَرْجَمَنَّكَ وَأَهْجُرَنِي مَلِيًّا ﴿٤٦﴾ قَالَ سَلَّمَ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُكَ رَبِّي

اگر دست برنداری، تو را سنگسار می‌کنم و برای مدتی طولانی از من دور شوی. بر زمین گفت: سلام بر تو! من بزودی از پروردگارم برایت تفسیح می‌کنم؛

إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا ﴿٤٧﴾ وَأَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَأَدْعُوا رَبِّي عَسَى

چراکه او همواره نسبت به من مهربان بوده است! و از شما، و آنچه غیر خدا می‌خوانید، کناره‌گیری می‌کنم؛ و پروردگارم را می‌خوانم؛ و امیدوارم

أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا ﴿٤٨﴾ فَلَمَّا أَعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَهَبْنَا

در خواندن پروردگارم بسی پاسخ‌نمانم! هنگامی که از آنان و آنچه غیر خدا می‌پرستیدند کناره‌گیری کرد، ما

لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾ وَوَهَبْنَا لَهُمْ مِنْ رَحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ

اسحاق و یعقوب را به او بخشیدیم؛ و هر یک را پیامبری بریزد، قرار دادیم! و از رحمت خود به آنان عطا کردیم؛ و برای آنها نام نیک

صِدْقٍ عَلَيْنَا ﴿٥٠﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَى إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥١﴾

و مقام برجستگای در میان همه آنها قرار دادیم! و در این کتاب (اسی) از موسی یاد کن، که او مخلص بود، و رسول و پیامبری والا مقام.

وَنَدَيْتَهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْتَهُ نَجِيًّا ﴿٥٢﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا

ما او را از طرف راست (تور) طور فرا خواندیم؛ و نجواکنان او را به غره نزدیک ساختیم ﴿٥٢﴾ و ما از رحمت خود، برادرش هارون را - که پیامبر بود - به او بخشیدیم.

﴿٥٣﴾ وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥٤﴾ وَكَانَ يَأْمُرُ

﴿٥٣﴾ و در این کتاب (سنتی) از اسماعیل (س) یاد کن، که او در وعده هایش صادق، و رسول و پیامبری (بزرگ) بود؛ ﴿٥٤﴾ او همواره

أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا ﴿٥٥﴾ وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِدْرِيْسَ إِنَّهُ

خانواده اش را به نماز و زکات فرمان می داد؛ و همواره مورد رضایت پروردگارش بود. ﴿٥٥﴾ و در این کتاب، از ادريس (س) یاد کن، او

كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٥٦﴾ وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٧﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ

بسیار راستگو و پیامبر (بزرگ) بود. ﴿٥٦﴾ و ما او را به مقام والایی رساندیم. ﴿٥٧﴾ آنها پیامبرانی بودند که خداوند مشمول نعمتشان قرار داده بود.

مِن ذُرِّيَّةِ آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ ذُرِّيَّةِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْرَائِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا

دانه از فرزندان آدم، و از کسانی که با نوح برکتی سوار کردیم، و از دودمان ابراهیم و یعقوب، و از کسانی که هدایت کردیم و برگزیدیم (بسیار)

إِذْ أَنْتَلَى عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا ﴿٥٨﴾ فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ

که وقتی آیات خداوند رحمان بر آنان خوانده می شد به خاک می افتادند، در حالی که سجده می کردند و گریان بودند. ﴿٥٨﴾ اما پس از آنان، فرزندان ناشایسته ای روی کار آمدند

أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهْوَاتِ فَسُوفَ يَلْقَوْنَ غِيًّا ﴿٥٩﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ

که نماز را تباه کردند، و از شهوات پیروی نمودند؛ و بزودی سزای خود را خواهند دید؛ مگر آنان که توبه کنند، و ایمان بیاورند،

صَالِحًا فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْئًا ﴿٦٠﴾ جَنَّاتٍ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدَ الرَّحْمَنُ

و کار شایسته انجام دهند؛ چنین کسانی داخل بهشت می شوند، و کمترین ستمی به آنان نخواهد شد. ﴿٦٠﴾ وارد باغهایی جاودانی می شوند که خداوند رحمان بندگان

عِبَادَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّهُ كَانَ وَعْدُهُ مَأْتِيًّا ﴿٦١﴾ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلَامًا وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا

را به آن وعده داده است، هر چند آن را ندیده اند؛ مسلماً وعده خدا تحقق یافتنی است؛ ﴿٦١﴾ در آن جا هرگز گفتار بیبوهه ای نمی شنوند؛ و جز سلام سخنی نیست؛ و روزی آنان

بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿٦٢﴾ تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا ﴿٦٣﴾ وَمَا نُنزِلُ إِلَّا

هر صبح و شام، در بهشت مقرر است. ﴿٦٢﴾ این همان بهشتی است که به بندگان پرهیزگار خود، به ارث می دهیم. ﴿٦٣﴾ (میراثی) به پیامبر عرض کرد: ما جز به فرمان پروردگار تو،

بِأَمْرٍ رَبِّكَ لَهُ، مَا بَيْنَ أَيْدِينَا وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ ذَلِكَ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا ﴿٦٤﴾

نازل نمی شویم؛ آنچه پیش روی ما، و پشت سر ما، و آنچه میان این دو می باشد، همه از آن اوست؛ و پروردگارت هرگز فراموشکار نبوده (نیست)؛ ﴿٦٤﴾

رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهِ هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا ﴿٦٥﴾

همان پروردگار آسمانها و زمین، و آنچه میان آن دو قرار دارد! او را پرستش کن، و در راه عبادتش شکیبا باش! آیا مثل و مانندی برای او می‌بایی؟! ﴿٦٥﴾

وَيَقُولُ الْإِنْسَانُ أَءِذَا مَاتَ لَسَوْفَ أُخْرَجَ حَيًّا ﴿٦٦﴾ أَوْلَا يَذُكُرُ الْإِنْسَانُ أَنَا

و انسان می‌گوید: «آیا پس از مردن، زنده (بر) بیرون خواهیم آمد؟!» آیا انسان به خاطر نمی‌آورد که ما

خَلَقْتَهُ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكُ شَيْئًا ﴿٦٧﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ

پیش از این او را آفریدیم در حالی که چیزی نبود؟! سوگند به پروردگارت که همه آنها را همراه با شیاطین در قیامت جمع می‌کنیم؛ سپس

لَنَحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿٦٨﴾ ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيعَةٍ أَيُّهُمْ أَشَدُّ عَلَى

همه را - در حالی که به زانو درآمده‌اند - گرداگرد جهنم حاضر می‌سازیم. سپس از هر گروه و جمعیتی، کسانی را که در برابر خداوند رحمان از همه سرکش‌تر بوده‌اند

الرَّحْمَنِ عِينًا ﴿٦٩﴾ ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِالَّذِينَ هُمْ أَوْلَىٰ بِهَا صِلِيًّا ﴿٧٠﴾ وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَاوْرِدُهَا

جدا می‌کنیم. بعد از آن، ما بخوبی از کسانی که برای سوختن در آتش سزاوارترند، آگاه‌تریم! و همه شما (بمن نشناخه) وارد جهنم می‌شوید:

كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا مَقْضِيًّا ﴿٧١﴾ ثُمَّ نَنْجِي الَّذِينَ اتَّقَوْا وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا

این امری است قطعی بر پروردگارت! سپس آنها را که تقوا پیشه کردند از آن رهایی می‌بخشیم؛ و ظالمان را - در حالی که به زانو درآمده‌اند - در آن رها می‌سازیم.

﴿٧٢﴾ وَإِذْ أَنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ

و هنگامی که آیات روشن ما بر آنان خوانده می‌شود، کافران به مومنان می‌گویند: «کدام یک از دو گروه [ما و شما] جایگاهش بهتر،

مَقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿٧٣﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ أَثْثَاوَرِيًّا ﴿٧٤﴾

و جلسات انسی زیباتر، است؟! چه بسیار اقوامی را پیش از آنان نابود کردیم که هم مال و ثروتشان از آنها بهتر بود، و هم ظاهرشان آراسته‌تر!

قُلْ مَنْ كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَنُ مَدًّا حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ

بگو: «کسی که در گمراهی است، باید خداوند به او مهلت دهد تا زمانی که وعده الهی را با چشم خود ببینند؛ یا عذاب (بمن نبه)،

وَإِمَّا السَّاعَةَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرُّ مَكَانًا وَأَضْعَفُ جُنْدًا ﴿٧٥﴾ وَيَزِيدُ اللَّهُ

با (منه) قیامت! (ان روز) خواهند دانست چه کسی جایش بدتر، و لشکرش ناتوانتر است! (منه) کسانی که در راه

الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى وَالْبُقَيْتِ الصَّالِحِ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَرَدًّا ﴿٧٦﴾

هدایت‌گام‌نهادند، خداوند بر هدایتشان می‌افزاید؛ و آثار شایسته‌ای که (مردان) باقی می‌ماند، توایش در پیشگاه پروردگارت بهتر، و عاقبتش خوبتر است! ﴿٧٦﴾

أَفْرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِآيَاتِنَا وَقَالَ لَأُوتِيَنَّكَ مَالًا وَوَلَدًا ﴿٧٧﴾ أَطَّلَعَ الْغَيْبَ أَمِ

آیا دیدی کسی را که به آیات ما کافر شد، و گفت: «مالمال و فرزندان فراوانی به من داده خواهد شد» آیا او از غیب آگاه گشته، یا

أَتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا ﴿٧٨﴾ كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ

نزد خدا عهد و پیمانی گرفته است؟ هرگز چنین نیست! ما بزودی آنچه را می‌گوید می‌نویسیم و عذاب را بر او

مَدًّا ﴿٧٩﴾ وَنَرِيثُهُ مَا يَقُولُ وَيَأْتِنَا فَردًا ﴿٨٠﴾ وَأَتَّخِذُوا مِن دُونِ اللَّهِ إِلَهَةً

مستمر خواهیم داشت! آنچه را او می‌گوید از او به ارث می‌بریم، و به صورت تنها نزد ما خواهد آمد! و آنان غیر از خدا، معبودانی را برای خود برگزیدند

لِيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿٨١﴾ كَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٨٢﴾ أَلَمْ

تا ماه عزتشان باشد! چه پندار غلط! هرگز چنین نیست! بزودی سپرده منکر عبادت آنان خواهند شد؛ (بکه) بر ضدشان قیام می‌کنند. آیا ندیدی

تَرَانَا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكٰفِرِينَ تَوْرَهُمْ آزًا ﴿٨٣﴾ فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّمَا نَعُدُّ

که ما شیاطین را به سوی کافران فرستادیم تا آنان را شدیداً تحریک کنند! پس درباره آنان شتاب مکن؛ ما آنها را می‌شماریم

لَهُمْ عَذَابٌ عَدًّا ﴿٨٤﴾ يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا ﴿٨٥﴾ وَنَسُوقُ الْمُجْرِمِينَ إِلَىٰ

را به دقت شماره می‌کنیم. در آن روز که پرهیزگاران را دسته جمعی به سوی خداوند رحمان محشور می‌کنیم. و مجرمان را بسوی سزای سخت، به

جَهَنَّمَ وَرِدًّا ﴿٨٦﴾ لَا يَمْلِكُونَ الشَّفْعَةَ إِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا

جهنم می‌رانیم. آنان هرگز مالک شفاعت نیستند؛ مگر کسی که نزد خداوند رحمان، عهد و پیمانی دارد. و گفتند: «خداوند رحمان

أَتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ﴿٨٨﴾ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِذَا ﴿٨٩﴾ تَكَادُ السَّمٰوٰتُ يَنْفَطَرْنَ

فرزندی برای خود برگزیده است. راستی مطلب زشت و زنده‌ای گفتید! نزدیک است به خاطر این سخن آسمانها از هم متلاشی گردند.

مِنْهُ وَتَنْسُقُ الْأَرْضُ وَمِنْ خِلَابِ الْجِبَالِ هَذَا ﴿٩٠﴾ أَنْ دَعَا لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا ﴿٩١﴾ وَمَا يَنْبَغِي

و زمین شکافته شود، و کوهها بشدت فرو ریزد؛ از این رو که برای خداوند رحمان فرزندی قائل شدند! در حالی که هرگز

لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾ إِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتَى الرَّحْمَنِ

برای خداوند رحمان سزاوار نیست که فرزندی برگزیند! تمام کسانی که در آسمانها و زمین هستند.

عَبْدًا ﴿٩٣﴾ لَقَدْ أَحْصَيْنَاهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿٩٤﴾ وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فَرْدًا ﴿٩٥﴾

بنده اویندا! خداوند همه آنها را احصا کرده، و به دقت شمرده است! و همگی روز رستاخیز، تک و تنها نزد او حاضر می‌شوند!

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا ﴿١٦﴾

مسئما کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند، خداوند رحمان محبتی برای آنان در دلها قرار می‌دهد! ﴿١٦﴾

فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لَّدُنَّا ﴿١٧﴾

و ما فقط آن [قرآن] را بر زبان تو آسان ساختیم تا بپرهیزکاران را بوسیله آن بشارت دهی، و دشمنان سوسخت را با آن انذار کنی. ﴿١٧﴾

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّن قَرْنٍ هَلْ يُحِشُّ مِنْهُمْ مِّنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا ﴿١٨﴾

چه بسیار اقوام ایمان و شکر را که پیش از آنان هلاک کردیم؛ آیا احدی از آنها را احساس می‌کنی؟! یا کمترین صدایی از آنان می‌شنوی؟! ﴿١٨﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده، بخشایگر

طه ﴿١﴾ مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى ﴿٢﴾ إِلَّا نَذِكْرَةً لِّمَن يَخْشَى ﴿٣﴾ تَنْزِيلًا

طه ﴿١﴾ ما قرآن را بر تو نازل نکردیم که خود را به زحمت بیفتی. ﴿٢﴾ آن را فقط برای یادآوری کسانی که در خدا می‌توسند نازل ساختیم. ﴿٣﴾ تنزیلاً

مِمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى ﴿٤﴾ الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى ﴿٥﴾ لَهُ مَا فِي

از سوی کسی نازل شده که زمین و آسمانهای بلند را آفریده است. ﴿٤﴾ همان بخشنده‌ای که بر عرش مسلط است. ﴿٥﴾ از آن اوست آنچه در

السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَى ﴿٦﴾ وَإِن يُجْهَرُ بِالْقَوْلِ

آسمانها، و آنچه در زمین، و آنچه میان آن دو، و آنچه در زیر خاک (پنهان) است! ﴿٦﴾ اگر سخن آشکارا بگویی (با جهر) می

فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَى ﴿٧﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى ﴿٨﴾

او اسرار - و حتی پنهان‌تر از آن - را نیز می‌داند! ﴿٧﴾ او خداوندی است که معبودی جز او نیست؛ و نامهای نیکوتر از آن اوست! ﴿٨﴾

وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ﴿٩﴾ إِذْ رَأَى نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ

و آیا خبر موسی به تو رسیده است؟! ﴿٩﴾ هنگامی که در راه آتشی مشاهده کرد، و به خانواده خود گفت: «ای من درنگ کنید که من

نَارًا لَعَلِّي ءَأْتِيكُمْ مِنْهَا بِقَبَسٍ أَوْ أَجْدُعُ عَلَى النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾ فَلَمَّا أَنهَا نُودِيَ

آتشی دیدم! شاید شعله‌ای از آن برای شما بیاورد؛ یا بوسیله این آتش راه را پیدا کنم! ﴿١٠﴾ هنگامی که نزد آتش آمد، ندا داده شد که:

يَمُوسَى ﴿١١﴾ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٢﴾

«ای موسی! من پروردگار توام! کفشهایت را بیرون آر، که تو در سرزمین مقدس طوی هستی! ﴿١٢﴾

وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰ ﴿١٣﴾ إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ

و من تو را برای نماز برگزیدم؛ اکنون به آنچه بر تو وحی می‌شود، گوش فرا ده! من الله هستم؛ معبودی جز من نیست! مرا پرست، و نماز را

لِذِكْرِي ﴿١٤﴾ إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أَخْفِيهَا لِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَىٰ ﴿١٥﴾

برای یاد من بیدار! بطور قطع رستاخیز خواهد آمد! می‌خواهم آن را پنهان کنم، تا هرکس در برابر سعی و کوشش خود، جزا داده شود!

فَلَا يَصُدُّكَ عَنْهَا مَنْ لَّا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَتَرْدَىٰ ﴿١٦﴾ وَمَا تِلْكَ

بس مبادا کسی که به آن ایمان ندارد و از هوسهای خویش پیروی می‌کند، تو را از آن باز دارد؛ که هلاک خواهی شد! و آن چیست

بِيَمِينِكَ يَمْوَسِي ﴿١٧﴾ قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّأُ عَلَيْهَا وَأَهُشُّ بِهَا عَلَىٰ غَنَمِي

در دست راست تو، ای موسی؟! گفت: «این عصای من است؛ بر آن تکیه می‌کنم، برگ درختان را با آن برای گوسفندانم فرو می‌ریزم؛

وَلِي فِيهَا مَثَرٌ أُخْرَىٰ ﴿١٨﴾ قَالَ أَلْقِهَا يَمْوَسِي ﴿١٩﴾ فَأَلْقَاهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَىٰ

و مرا با آن کارها و بناهای دیگری است. گفت: «ای موسی! آن را بیفکن.» پس موسی آن سه را افکند، که تا گمان از دهنایی شده به هر سومی شتافت.

﴿٢٠﴾ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَىٰ ﴿٢١﴾ وَأَضْمَمْنَا يَدَكَ إِلَىٰ

گفت: «آن را بگیر و نترس، ما آن را به صورت اولش باز می‌گردانیم.» و دستت را به گریبان بگیر.

جَنَاحِكَ تَخْرُجُ بَيْضَاءَ مِن غَيْرِ سُوءٍ آيَةٌ أُخْرَىٰ ﴿٢٢﴾ لِنُرِيكَ مِنْ آيَاتِنَا الْكُبْرَىٰ

تا سفید و بی‌عیب بیرون آید؛ این نشانه دیگری از سوی خداوند است. تا از نشانه‌های بزرگ خویش به تو نشان دهیم.

﴿٢٣﴾ أَذْهَبَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴿٢٥﴾ وَسِّرْ لِي أَمْرِي ﴿٢٦﴾

پس رفت، به سوی فرعون برو، که او طغیان کرده است. موسی گفت: «پروردگارا! سینم را گشاد کن؛ و کارم را بر او آسان گردان!»

وَأَحْلَلْ عُقْدَةً مِن لِسَانِي ﴿٢٧﴾ يَفْقَهُوا قَوْلِي ﴿٢٨﴾ وَأَجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي ﴿٢٩﴾ هَٰرُونَ أَخِي ﴿٣٠﴾

و گره از زبانم بکش؛ تا سخنان مرا بفهمند؛ و وزیری از خاندانم برای من قرار ده. برادرم هارون را! با او پشتم را محکم کن؛

أَشَدُّ بِهِ أَزْرِي ﴿٣١﴾ وَأَشْرِكُ فِي أَمْرِي ﴿٣٢﴾ كَيْ نَسِيحَكَ كَثِيرًا ﴿٣٣﴾ وَنَذُكُّكَ كَثِيرًا ﴿٣٤﴾ إِنَّكَ

و او را در کارم شریک ساز؛ تا تو را بسیار تسبیح گویم؛ و تو را بسیار یاد کنیم؛ چرا که تو همیشه از حال ما آگاه بودی؛ فرمود:

كُنْتُ بِنَابِصِيرًا ﴿٣٥﴾ قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَمْوَسِي ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ مَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَىٰ ﴿٣٧﴾

ای موسی! آنچه را خواستی به تو داده شد. و ما بار دیگر تو را مشمول نعمت خود ساختیم.

إِذَا وَحْيَنَا إِلَى أُمِّكَ مَا يُوحَى ﴿٣٨﴾ أَنْ أَقْذِفِيهِ فِي التَّابُوتِ فَاقْذِفِيهِ فِي الْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ

آن زمان که به مادرت آنچه لازم بود الهام کردیم: که: «او را در صندوقی بیفکن. و آن صندوق را به دریا بینداز. تا دریا آن را

بِالسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِي وَعَدُوٌّ لَهُ، وَالْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةٌ مِنِّي وَلِتُصْنَعَ عَلَى عَيْنِي

به ساحل افکند؛ و دشمن من و دشمن او. آن را برگرداند و من محبتی از خودم بر تو افکنم. تا در برابر دیدگان (خدا) من ساخته شوی!

﴿٣٩﴾ إِذْ تَمْشِي أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُ، فَرَجَعْنَاكَ إِلَىٰ أُمِّكَ كَيْ

در آن هنگام که خواهرت راه می‌رفت و می‌گفت: «آیا کسی را به شما نشان دهم که این نوزاد را کفالت می‌کند؟» پس تو را به مادرت بازگردانیم.

نَقَرَعَيْنَهَا وَلَا تَحْزَنُ وَقَلَّتْ نَفْسًا فَنَجَّيْنَاكَ مِنَ الْغَمِّ وَفَتَّكَ فَنُونًا فَلَيْتَ سِينِينَ

تا چشمش به تو روشن شود؛ و غمگین نگردد. و تو یکی از فریبان را کشی؛ اما ما تو را از اندوه نجات دادیم؛ و بارها تو را آرزویدیم؛ پس از آن، سالیانی

فِي أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلَىٰ قَدَرٍ يَمْوَسِي ﴿٤٠﴾ وَأَصْطَنَعْتَكَ لِنَفْسِي ﴿٤١﴾ أَذْهَبَ أَنْتَ

در میان مردم «مدین» توقف نمودی؛ سپس ای موسی! در زمان مقدر برای فرمان رسیده به این جا آمدی! و من تو را برای خود پرورش دادم. «سین» تو

وَأَخُوكَ بِأَيْتِي وَلَا تَلْنِي فِي ذِكْرِي ﴿٤٢﴾ أَذْهَبَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٤٣﴾ فَقَوْلَا لَهُ، قَوْلًا

و برادرت با آیات من بروید. و در باد من کوتاهی نکنید! به سوی فرعون بروید؛ که طغیان کرده است! اما بنومی با او سخن بگویید:

لَيْنَا لَعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ ﴿٤٤﴾ قَالَ رَبَّنَا إِنَّا نَخَافُ أَنْ يُفْرِطَ عَلَيْنَا أَوْ أَنْ يَطْغَىٰ ﴿٤٥﴾ قَالَ

شاید متذکر شود. یا از خدا بترسد! موسی و هارون گفتند: «پروردگارا! از این می‌ترسیم که بر ما پیشی گیرد (و ما را از خدا) یا طغیان کند (و نپذیرد)» فرمود:

لَا تَخَافَا إِنِّي مَعَكُمْ مَعَكُمْ أَسْمَعُ وَأَرَىٰ ﴿٤٦﴾ فَأَنبَأَهُ فَقَوْلًا إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرْسِلْ

دترسید! من با شما هستم؛ همه چیز را می‌شنوم و می‌بینم! به سراغ او بروید و بگویید: «ما فرستادگان پروردگار توئیم؛ بنی اسرائیل را با ما بفرست:

مَعَنَا بِنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا تَعْذِبْهُمْ قَدْ جِئْنَاكَ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكَ وَالسَّلَامُ عَلَيْنَا وَمِن مَّنِ اتَّبَعِ الْهُدَىٰ

و آنان را شکنجه و آزار مکن؛ ما نشانه روشنی از سوی پروردگارت برای تو آورده‌ایم؛ و درود بر آن کس باد که از هدایت پیروی می‌کند!

﴿٤٧﴾ إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَن كَذَبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٨﴾ قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يَمْوَسِي

«به ما وحی شده که عذاب بر کسی است که «بابت الهی» تکذیب کند و سرپیچی نماید» (هارون) گفت: «ای موسی! پروردگارت شما کیست؟»

﴿٤٩﴾ قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ، ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٥٠﴾ قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ﴿٥١﴾

گفت: «پروردگارت ما کسی است که به هر موجودی، آنچه لازمه آفرینش او بوده، داده؛ سپس هدایت کرده است» گفت: «تکلیف نسلهای گذشته چه خواهد شد؟»

قَالَ عَلَّمَهَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَصِلُ رَّبِّي وَلَا يَنْسَى ﴿٥٢﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ

گفت: «آگاهی مربوط به آنها نزد پروردگارم در کتابی ثبت است؛ پروردگارم هرگز گمراه نمی‌شود، و فراموش نمی‌کند» همان خداوندی که زمین را برای شما

مَهْدًا وَسَلَكًا لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْ نَبَاتٍ شَتَّى

محل آسایش قرار داد؛ و راههایی در آن ایجاد کرد؛ و از آسمان، آبی فرستاد که با آن، انواع گوناگون گیاهان را «از خاک تیره» برآوردیم.

﴿٥٣﴾ كُلُوا وَارْعَوْا أَنْعَمَكُمُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي النُّهَى ﴿٥٤﴾ مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَ

«هم خودتان بخورید؛ و هم چهار پایانتان را در آن به چارپایید، مسلماً در اینها نشانه‌های روشنی برای خردمندان است.» ما شما را از آن [زمین] آفریدیم؛ و

فِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى ﴿٥٥﴾ وَلَقَدْ آرَيْنَهُ آيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَى

در آن باز می‌گردانیم؛ و بار دیگر «در قبضه» شما را از آن بیرون می‌آوریم؛ ما همه آیات خود را به او نشان دادیم؛ اما او تکذیب کرد و سر باز زد.

﴿٥٦﴾ قَالَ أَجِئْتَنَا لِنُخْرِجَنَّا مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكُ يَمُوسَى ﴿٥٧﴾ فَلَنَأْتِيَنَّكَ سِحْرٌ

«گفت: «ای موسی! آیا آمده‌ای که با سحر خود، ما را از سرزمینمان بیرون کنی؟! قطعاً ما هم سحری همانند آن برای تو خواهیم آورد»

مِثْلَهُ ۖ فَاجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا نُخْلِفُهُ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سُوًى ﴿٥٨﴾ قَالَ

هم اکنون «برخیز و زمین کن، و موعدی میان ما و خودت قرار ده که نه ما و نه تو، از آن تخلف نکنیم؛ آن هم در مکانی که نسبت به همه یکسان باشد» گفت:

مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّيْنَةِ وَأَنْ يُحْشَرَ النَّاسُ ضُحًى ﴿٥٩﴾ فَتَوَلَّى فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ۖ

«میعاد ما و شما روز عید است؛ به شرط اینکه همه مردم، هنگامی که روز، بالا می‌آید، جمع شوند» فرعون آن مجلس را ترک گفت؛ و تمام مکر و فریب خود را جمع کرد؛

ثُمَّ آتَى ﴿٦٠﴾ قَالَ لَهُمْ مُوسَى وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوا عَلَيَّ اللَّهُ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُمْ بِعَذَابٍ

و سپس باز آمد. موسی به آنان گفت: «وای بر شما! دروغ بر خدا نیندازید، که شما را با عذابی نابود می‌سازد و هرکس که بر عهد دروغ ببندد،

وَقَدْ خَابَ مِنْ أَفْتَرِي ﴿٦١﴾ فَتَنَزَعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ وَأَسْرُوا النَّجْوَى ﴿٦٢﴾ قَالُوا إِنَّ

تو امید «ت شکست خورده» می‌شود» آنها در میان خود، در مورد ادامه راهشان به نزاع برخاستند؛ و مخفیانه و درگوشی باهم سخن گفتند. گفتند:

هَذَا نَسْحَرَانِ يُرِيدَانِ أَنْ يُخْرِجَاكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطَرِيقَتِكُمْ

«این دو نفر، مسلماً ساحرند! می‌خواهند با سحرشان شما را از سرزمینتان بیرون کنند و راه و رسم نمونه شما را

الْمِثْلَى ﴿٦٣﴾ فَاجْمَعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ أَتَوُا صَفَا وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنْ أَسْتَعَلَى ﴿٦٤﴾

از بین ببرند» اکنون که چنین است، تمام نیرو و نقشه خود را جمع کنید، و در یک صف به سبزه بیاوید؛ امروز رستگاری از آن کسی است که بر تری خود را التیات کند»

قَالُوا يَا مُوسَى إِمَانًا تَلْقَىٰ وَإِمَانًا نَّكُونُ أَوَّلَ مَنْ أَلْقَىٰ ﴿٦٥﴾ قَالَ بَلَىٰ أَلْقُوا فَإِذَا جِأَتْهُمُ وَ

اسرار گفتند: ای موسی! آیا تو اول ایمان آوردی؟ می‌فکنی. یا ما کسانی باشیم که اول بیفکنیم؟! گفت: «شما اول بیفکنید» در این هنگام طنابها و

عَصِيَّتُهُمْ يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَنهَاتَسْعَىٰ ﴿٦٦﴾ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُّوسَىٰ ﴿٦٧﴾ قُلْنَا

عصاهای آنان بر اثر سحرشان چنان به نظر می‌رسید که حرکت می‌کنند! موسی ترس خفیفی در دل احساس کرد (بسیار مردم همراه شدند)! گفتیم:

لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ ﴿٦٨﴾ وَالَّذِي مَأْتِي يَمِينِكَ نَلَقَفَ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدٌ

«ترس! تو مسلماً برتری! و آنچه را در دست راست داری بیفکن. تمام آنچه را ساختند می‌بلعد! آنچه ساختند تنها مکر ساحر است:

سِحْرٍ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَقَىٰ ﴿٦٩﴾ فَأَلْقَى السَّحْرَةَ سُجُودًا قُلُوبًا أَمْثَلِ رَبِّ هَارُونَ وَمُوسَىٰ

و ساحر هر جا رود رستگار نخواهد شد! موسی فرمان خدا انجام داد، ساحران همگی به سجده افتادند و گفتند: «ما به پروردگار هارون و موسی ایمان آوردیم»

﴿٧٠﴾ قَالَ ءَأَمْنُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَأْذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرٌ كُمْ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَا قَطْعَ

«(هرمون) گفت: «آیا پیش از آنکه به شما اذن دهم به او ایمان آوردید؟! مسلماً او بزرگ شماست که به شما سحر آموخته است! به یقین

أَيْدِيكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خَلْفٍ وَلَا ضَلَبْتُمْ فِي جُذُوعِ النَّخْلِ وَلَنَعْلَمَنَّ أَيُّنَا أَشَدُّ عَذَابًا

دستها و پاهايتان را بطور مخالف قطع می‌کنم؛ و شما را از تنه‌های نخل به دار می‌آویزم؛ و خواهید دانست مجازات کدام یک از ما دردناک‌تر

وَأَبْقَىٰ ﴿٧١﴾ قَالُوا لَنْ نُؤْتِرَكَ عَلَيَّ مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالَّذِي فَطَرَنَا فَاقْضِ مَا أَنْتَ

و پایدارتر است! گفتند: «سوگند به آن کسی که ما را آفرید. هرگز تو را بر دلایل روشنی که برای ما آمده، مقدم نخواهیم داشت! هر حکمی می‌خواهی

قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي هَذِهِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٧٢﴾ إِنَّا ءَأَمْنَابِرَبِّنَا لِيَغْفِرَ لَنَا خَطِيئَتَنَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا

بکن: تو تنها در این زندگی دنیا می‌توانی حکم کنی! ما به پروردگارمان ایمان آوردیم تا گناهانمان و آنچه را از سحر بر ما تحمیل کردی ببخشد؛

عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ وَاللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿٧٣﴾ إِنَّهُ مَنْ يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ

و خدا بهتر و پایدارتر است! هرکس در محضر پروردگارش خطاکار حاضر شود، آتش دوزخ برای اوست؛ در آن جا، نه می‌میرد

فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ ﴿٧٤﴾ وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ فَأُولَٰئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ

و نه زندگی می‌کنند! و هرکس با ایمان نزد او آید، و اعمال صالح انجام داده باشد، چنین کسانی درجات عالی

الْعُلَىٰ ﴿٧٥﴾ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ مَنْ تَزَكَّىٰ ﴿٧٦﴾

دارند. باغهای جاویدان بهشت، که نهرها از زیر درختانش جاری است، در حالی که همیشه در آن خواهند بود؛ این است پاداش کسی که خود را پاک نماید! »

وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاصْرَبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخَفُ

ما به موسی وحی فرستادیم که: «شبانۀ بندگانم را (در صحرای) با خود ببر؛ و برای آنها راهی خشک در دریا بگشا؛ که نه از تعقیب فرعونیان خواهی ترسید.

دَرَكًا وَلَا تَخْشَى ۗ ﴿٧٧﴾ فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُنُودِهِ ۗ فَغَشِيَهُمْ مِنَ الْيَمِّ مَا غَشِيَهُمْ ۗ ﴿٧٨﴾ وَأَضَلَّ

و نه از غرق شدن در دریاه ۷۷ فرعون با لشکر پاتش آنها را دنبال کردند؛ و دریا آنان را در میان امواج غروشان خود، بطور کامل پوشانید؛ ۷۸ فرعون

فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ ۗ وَمَا هَدَىٰ ۗ ﴿٧٩﴾ يَبْنِي إِسْرَاءَ يَلَقُّ قَدِّ ابْنِ إِسْرَائِيلَ ۗ مِنْ عَدُوِّكُمْ ۗ وَوَعَدْنَاكُمْ جَانِبَ

قوم خود را گمراه ساخت؛ و هرگز هدایت نکرد؛ ۷۹ ای بنی اسرائیل! ما شما را از (بناهای) دشمنان نجات دادیم؛ و در طرف

الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَىٰ ۗ ﴿٨٠﴾ كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ ۗ وَلَا

راست کوه طور، با شما وعده گذاردیم؛ و «من» و «سلوی» بر شما نازل کردیم؛ ۸۰ بخورید از روزیهای پاکیزه‌ای که به شما داده‌ایم؛ و

تَطْغَوْا فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِي ۗ وَمَنْ يَحِلِّ عَلَيْهِ غَضَبِي فَقَدْ هَوِيَ ۗ ﴿٨١﴾ وَإِنِّي لَغَفَّارٌ

در آن طغیان نکنید، که غضب من بر شما وارد شود و هرکس غضب من بر او وارد شود، سقوط می‌کند؛ ۸۱ و من هر که را توبه کند.

لِمَنْ تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ۗ ثُمَّ اهْتَدَىٰ ۗ ﴿٨٢﴾ وَمَا أَعْجَلَكَ عَنْ قَوْمِكَ يَا مُوسَىٰ

و ایمان آورد، و عمل صالح انجام دهد، سپس هدایت شود، می‌آموزد؛ ۸۲ ای موسی! چه چیز سبب شد که از قومت پیشی گیری، (برای آن) به توبه خود را عجله کنی؟

﴿٨٣﴾ قَالَ هُمْ أَوْلَاءٌ عَلَىٰ أَثَرِي وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ ۗ ﴿٨٤﴾ قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ

۸۳ عرض کرد: «پروردگارا! آنان در پی منند؛ و من به سوی تو شتاب کردم، تا از من خشنود شوی»؛ ۸۴ فرمود: «ما قوم تو را بعد از تو.

مِنْ بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ ۗ ﴿٨٥﴾ فَرَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا ۗ قَالَ

آزمودیم و سامری آنها را گمراه ساخت»؛ ۸۵ موسی خشمگین و اندوهناک به سوی قوم خود بازگشت و گفت:

يَقَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعَدًّا حَسَنًا ۗ أَفَطَالَ عَلَيْكُمُ الْعَهْدُ أَمْ أَرَدْتُمْ أَنْ

ای قوم من! مگر پروردگارتان وعده نیکویی به شما نداد؟ آیا مدت جدایی من از شما به طول انجامید، یا می‌خواستید

يَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُمْ مَوْعِدِي ۗ ﴿٨٦﴾ قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ

غضب پروردگارتان بر شما نازل شود که با وعده من مخالفت کردید؟ ۸۶ گفتند: «ما به میل و اراده خود از وعده تو تخلف نکردیم؛

بِمَلِكِنَا وَلَكِنَّا حَمَلْنَا ۗ أَوْزَارًا مِّن زِينَةِ الْقَوْمِ فَقَذَفْنَاهَا فَكَذَلِكَ أَلْقَى السَّامِرِيُّ ۗ ﴿٨٧﴾

بلکه مقداری از زیورهای قوم را که با خود داشتیم افکندیم»؛ ۸۷ سامری اینچنین الفا کرد؛

فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُورٌ فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ وَإِلَهُ مُوسَىٰ فَنَسِيَ

و برای آنان مجسمه گوساله‌ای که صدایی همچون صدای گوساله (همی) داشت پدید آورد؛ و گفتند: «این خدای شما، و خدای موسی است» و او فراموش کرد

﴿٨٨﴾ أَفَلَا يَرَوْنَ أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿٨٩﴾ وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ

«آیا نمی‌بینند که «بن‌مسه» هیچ پاسخی به آنان نمی‌دهد، و مالک هیچ‌گونه سود و زیانی برای آنها نیست؟» و پیش از آن، هارون به آنها گفته بود:

هُرُونَ مِنْ قَبْلُ يَقَوْمِ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ وَإِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي

«ای قوم من! شما به این وسیله مورد آزمایش قرار گرفته‌اید! پروردگارتان شما خداوند رحمان است! پس، از من پیروی کنید، و فرمانم را اطاعت نمایید»

﴿٩٠﴾ قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْهِ عَاكِفِينَ حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ ﴿٩١﴾ قَالَ يَهْرُونَ مَأْمَعَكَ إِذْ

«ولی آنها گفتند: «ما همچنان گرد آن می‌گردیم (و به پرستش می‌مانیم) تا موسی (یا موسی) به سوی ما بازگردد» (موسی) گفت: «ای هارون! چرا هنگامی که

رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ﴿٩٢﴾ أَلَّا تَتَّبِعَنِ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي ﴿٩٣﴾ قَالَ يَبْنَؤُمْ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي

دیدم آنها گمراه شدند، از من پیروی نکردی؟! آیا فرمان مرا عصیان نمودی؟!» (هارون) گفت: «ای فرزند مادرم! [= ای برادر!] ریش

وَلَا بِرَأْسِي إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿٩٤﴾

و سر مرا مگیر! من ترسیدم بگویی تو میان بنی‌اسرائیل تفرقه انداختی، و سفارش مرا به کار نبستی!»

قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يُسْمِرِي ﴿٩٥﴾ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ

(موسی) رو به ساری سردی، گفت: «ای سامری، تو چرا این کار را کردی؟!» گفت: «من چیزی دیدم که آنها ندیدند؛ من قسمتی

قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي ﴿٩٦﴾ قَالَ

از آثار رسول (و فرستاده خدا) را گرفتم، سپس آن را افکندم، و اینچنین (همی) نفس من این کار را در نظرم جلوه داد» (موسی) گفت:

فَأَذْهَبَ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ تَقُولَ لَا مِسَاسَ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّنْ تَخْلَفَنَّهُ

«برو، که بهره تو در زندگی دنیا این است که هرگز به نوزدیدت ندهی بگویی «با من تماس نگیر!» و تو می‌گذاری «از منب غده» داری، که هرگز تخلف نخواهد شد!

وَأَنْظُرِ إِلَىٰ إِلٰهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا لَّنْ حَرِقَنَّهُ، ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ

«تو بنگر به این معبود که پیوسته آن را پرستش می‌کردی؛ و ببین ما آن را نخست می‌سوزانیم؛ سپس ذرات آن را به دریا

نَسْفًا ﴿٩٧﴾ إِنَّمَا إِلٰهُكُمُ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿٩٨﴾

می‌پاشیم! معبود شما تنها خداوندی است که جز او معبودی نیست؛ و علم او همه چیز را فرا گرفته است.»

كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ مَا قَدْ سَبَقَ وَقَدْ آتَيْنَاكَ مِنْ لَدُنَّا ذِكْرًا ﴿٩٩﴾ مَنْ أَعْرَضَ

این گونه بخشی از اخبار پیشین را برای تو بازگو می‌کنیم؛ و ما از نزد خود، ذکر (فرمانی) به تو دادیم؛ هرکس از آن روی گردان شود.

عَنْهُ فَإِنَّهُ يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وِزْرًا ﴿١٠٠﴾ خَلِيدِينَ فِيهِ وَسَاءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حِمْلًا

روز قیامت بار سنگینی بر دوش خواهد داشت؛ در حالی که جاودانه در آن خواهند ماند؛ و بد باری است برای آنها در روز قیامت!

﴿١٠١﴾ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ وَنَحْشُرُ الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ﴿١٠٢﴾ يَتَخَفَتُونَ بَيْنَهُمْ إِنْ

همان روزی که در «صور» دمیده می‌شود؛ و مجرمان را با بدنهای کبود، در آن روز جمع می‌کنیم؛ آنها آهسته با هم گفتگو می‌کنند؛ نفس می‌نهند؛

لَيْسْتُمْ إِلَّا عَشْرًا ﴿١٠٣﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِنْ لَيْسَتْ إِلَّا يَوْمًا

شما فقط ده شبانه روز (در علم بزرگ) توقف کردید؛ ما به آنچه آنها می‌گویند آگاه‌تریم. هنگامی که نیکوروش‌ترین آنها می‌گوید: «شما تنها یک روز درنگ کردید»؛

﴿١٠٤﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ﴿١٠٥﴾ فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا

و از تو درباره کوهها سوال می‌کنند؛ بگو: «پروردگارم آنها را استلاش برده، بر باد می‌دهد؛ سپس زمین را صاف و هموار و بی آب و گیاه رها می‌سازد.

﴿١٠٦﴾ لَا تَرَى فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا ﴿١٠٧﴾ يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ لَعِوَجَ لَهُ وَ

به گونهای که در آن، هیچ پستی و بلندی نمی‌بینی؛ در آن روز، همه از دعوت‌کننده الهی پیروی نموده، و قدرت بر مخالفت او نخواهند داشت؛ و

خَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا ﴿١٠٨﴾ يَوْمَئِذٍ لَا نَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ إِلَّا مَنْ

همه صداها در برابر عظمت خداوند رحمان، خاضع می‌شود؛ و جز صدای آهسته چیزی نمی‌شنوی. در آن روز، شفاعت هیچ کس سودی نمی‌بخشد، جز کسی که

أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا ﴿١٠٩﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ

خداوند رحمان به او اجازه داده، و به گفتار او راضی است. آنچه را پیش رو دارند، و آنچه را در دهن پشت سر گذاشته‌اند می‌دانند؛

بِهِ، عِلْمًا ﴿١١٠﴾ وَعَنْتِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ وَقَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ﴿١١١﴾

ولی آنها به علم او احاطه ندارند؛ و در آن روز همه چهره‌ها در برابر خداوند حی قیوم، خاضع می‌شود؛ و مایوس است آن که بار ستمی بر دوش دارد؛

وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا وَلَا هَضْمًا ﴿١١٢﴾ وَكَذَلِكَ

همه آن کس که کارهای شایسته انجام دهد، در حالی که مؤمن باشد، نه از ظلمی می‌ترسد، و نه از نقصان حقیقت. و این گونه

أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا ﴿١١٣﴾

آن را فرآنی عربی [فصیح] نازل کردیم، و انواع وعیدها در آن قرار دادیم، شاید تقوا پیشه کنند؛ یا برای آنان تذکری پدید آورد؛

فَعَلَى اللَّهِ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ

پس بلند مرتبه است خداوندی که سلطان حق است! پس نسبت به (قرآن) عجله مکن، پیش از آنکه وحی آن بر تو تمام شود:

وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ﴿١١٤﴾ وَلَقَدْ عَاهَدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِنْ قَبْلِ فَنَسَىٰ وَلَمْ نُجِدْ لَهُ عَزْمًا

و بگو: «پروردگارا! علم مرا افزون کن!» پیش از این، از آدم پیمان گرفته بودیم؛ اما او فراموش کرد؛ و عزم استواری برای او نیافتیم:

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ ﴿١١٥﴾

و به یاد این هنگامی را که به فرشتگان گفتیم: «برای آدم سجده کنید» همگی سجده کردند؛ جز ابلیس که سر باز زد و سجده نکرد!:

فَقُلْنَا يَا آدَمُ إِنَّ هَذَا عَدُوٌّ لَكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكَ مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَىٰ ﴿١١٧﴾

پس گفتیم: «ای آدم! این همی دشمن تو و همسر توست! مبادا شما را از بهشت بیرون کند؛ که به زحمت و رنج خواهی افتاد!» تا در بهشت راحت مانی:

لَكَ أَلَّا يَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَىٰ ﴿١١٨﴾ وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا تَصْحَىٰ ﴿١١٩﴾ فَوْسَوْسَ

و سزایش برای تو این است که در آن گرسنه و برهنه نخواهی شد؛ و در آن تشنه نمی‌شوی، و حرارت آفتاب آزارت نمی‌دهد؛ و ولی

إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَتَّعِدُمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَىٰ شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلَىٰ ﴿١٢٠﴾

شیطان او را وسوسه کرد و گفت: «ای آدم! آیا می‌خواهی تو را به درخت زندگی جاوید، و ملکی بی‌زوال راهنمایی کنم؟»:

فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتَ لهُمَا سَوْءٌ تَهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَ

سرانجام هر دو از آن خوردند، در لباس پشیمانی فرو ریختند، و عورتشان آشکار گشت و برای پوشاندن خود، از برگهای «برغن» بهشتی جامه دوختند:

عَصَىٰ آدَمَ رَبَّهُ فَغَوَىٰ ﴿١٢١﴾ ثُمَّ أَجْبَاهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَىٰ ﴿١٢٢﴾ قَالَ أَهْبِطَا

«ای آدم! پروردگارش را نافرمانی کردی، و از پندش به محروم شدی!» سپس پروردگارش او را برگزید، و توبه‌اش را پذیرفت، و هدایتش نمود. «و هدایت فرمود:

مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فَمَا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ

«هر دو از آن بهشت، فرود آید، در حالی که دشمن یکدیگر خواهید بود؛ ولی هرگاه هدایت من به سراغ شما آید، هرکس از هدایت من پیروی کند،

فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَىٰ ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَ

نه گمراه می‌شود، و نه در رنج خواهد بود!» و هرکس از یاد من روی‌گردان شود، زندگی سخت و تنگی خواهد داشت؛ و

نَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَىٰ ﴿١٢٤﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَىٰ وَقَد كُنْتُ بَصِيرًا ﴿١٢٥﴾

روز قیامت، او را نابینا محسوس می‌کنیم!» می‌گوید: «پروردگارا! چرا نابینا محسوسم کردی؟! من که بینا بودم!»:

قَالَ كَذَلِكَ أَنْتَ أَيْدُنَا فَنَسِينَهَا وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ نُنسِي ۝ (١١٦) وَكَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ

می‌فرماید: آن گونه که آیات ما برای تو آمد، و تو آنها را فراموش کردی؛ امروز نیز تو فراموش خواهی شده، و این گونه جزا می‌دهیم کسی را که اسراف کند، و

يُؤْمِنُ بِآيَاتِ رَبِّهِ ۚ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَى ۝ (١١٧) أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ

به آیات پروردگارش ایمان نیاورد و عذاب آخرت، شدیدتر و پایدارتر است! آیا برای هدایت آنان کافی نیست که بسیاری از نسلهای پیشین را هلاک نمودیم.

مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْكِنِهِمْ ۚ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي النُّهَى ۝ (١١٨) وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ

و اینها در مسکنهای او بران شده آنان راه می‌روند؟! مسلماً در این امر، نشانه‌های روشنی برای خردمندان است. و اگر سنت و تقدیر پروردگارت

مِن رَّبِّكَ لَكَانَ لِرِزْقِكَ لَزَامًا وَاجِلٌ مُّسَمًّى ۝ (١١٩) فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ

و ملاحظه زمان معزور نبود، عذاب الهی بزودی دامان آنان را می‌گرفت! پس در برابر آنچه می‌گویند، صبر کن! و پیش از طلوع آفتاب،

قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا ۚ وَمِنْ آنَايِ اللَّيْلِ فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ النَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَىٰ

و قبل از غروب آن، تسبیح و حمد پروردگارت را به جا آور؛ و همچنین برخی از ساعات شب و اطراف روز در تسبیح گوی؛ باشد که در تسبیح خشنود شوی

۝ (١٢٠) وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَاهُ ۚ أَزْوَاجًا مِّنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لِنَفْسِهِمْ فِيهِ ۚ وَ

و هرگز چشمان خود را به نعمتهای مادی، که به گروههایی از آنان دادیم، مینگاز! اینها شکوفه‌های زندگی دنیا است؛ تا آنان را در آن بیازماییم؛ و

رِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَى ۝ (١٢١) وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا تَسْأَلُكَ رِزْقًا نَحْنُ

روزی پروردگارت بهتر و پایدارتر است! خانواده خود را به نماز فرمان ده؛ و بر انجام آن شکیبا باش! از تو روزی نمی‌خواهیم؛ (بنته) ما به تو روزی می‌دهیم؛

نَزْرُقُكَ وَالْعَاقِبَةُ لِلنَّقْوَى ۝ (١٢٢) وَقَالُوا لَوْلَا يَأْتِينَا بِآيَةٍ مِّن رَّبِّهِ ۚ أَوَلَمْ تَأْتِهِم بَيِّنَةٌ مَا

و عاقبت نیک برای تقواست! گفتند: «چرا (بیا) معجزه و نشانه‌ای از سوی پروردگارش برای ما نمی‌آورد؟!» (بگو) آیا خبرهای روشنی که

فِي الصُّحُفِ الْأُولَىٰ ۝ (١٢٣) وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ ۚ لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا

در کتابهای (اسمی) نخستین بوده، برای آنها نیامد؟! اگر ما آنان را پیش از آن (که قرآن نازل شود) با عذابی هلاک می‌کردیم، (برای ما) می‌گفتند: «پروردگارا! چرا

أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا سُلُوكًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِن قَبْلِ أَنْ نُنزِلَ وَنُخْرِجَ ۝ (١٢٤) قُلْ كُلُّ

پیامبری برای ما نفرستادی تا از آیات تو پیروی کنیم، پیش از آنکه ذلیل و رسوا شویم؟!» بگو: «همه (ما) و شما

مُتَرَبِّصُونَ ۚ فَتَرَبَّصُوا ۚ فَسَتَعْلَمُونَ مَن أَصْحَابُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَدَىٰ ۝ (١٢٥)

در انتظاریم! (ما) در انتظار همه پیروی، و شما در انتظار شکست! پس انتظار بکشید! آیا بزودی می‌دانید چه کسی از اصحاب راه مستقیم، و چه کسی هدایت یافته است!

سُورَةُ الْأَنْبِيَاءِ ٢١ آياتها ١١٢

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

أَقْرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ ﴿١﴾ مَا يَأْتِيهِمْ مِّن ذِكْرٍ مِّن رَّبِّهِمْ مُّحَدَّثٍ إِلَّا اسْتَمَعُوهُ وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٢﴾ لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ وَأَسْرُو النَّجْوَى الَّذِينَ

پروردگارشان برای آنها نمی آید، مگر آنکه با بازی به آن گوش می دهند! این در حالی است که دلهایشان در بی خبری فرو رفته است و ستمگران پنهانی نجوا می کنند

ظَلَمُوا أَهْلَ هَذَا الْبَشَرِ مِثْلَكُم مِّثْلَكُم أَفَاتُونَ السِّحْرَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٣﴾ قَالَ رَبِّي

دو گفتند: «آیا جز این است که او بشری همانند شماست؟! آیا به سراغ سحر می روید، یا اینکه می بینید؟!» (بسم) گفت: «پروردگارم

يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٤﴾ بَلْ قَالُوا أَضْغَاثُ أَحْلَامٍ

همه سخنان را، چه در آسمان باشد و چه در زمین، می داند؛ و او شنوا و داناست! آنها گفتند: (چه محض اساره وحی نیست؛ بلکه خوابهایی آشفته است)

بَلْ أَفْتَرْتَهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بآيَةٍ كَمَا أُرْسِلَ الْأَوْلُونَ ﴿٥﴾ مَا أَمَنَتْ قَبْلَهُمْ

اصلاً آن را بدروغ به خدا بسته؛ نه، بلکه او یک شاعر است! باید معجزه‌ای برای ما بیاورد؛ همان گونه که پیامبران پیشین (با معجزات) فرستاده شدند! تمام آحادیایی که

مِن قَرِيْبَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِي إِلَيْهِمْ

پیش از اینها هلاک کردیم به معجزات خود، مگر هرگز ایمان نیاوردند؛ آیا اینها ایمان می آورند؟! ما پیش از تو، جز مردانی که به آنان وحی می کردیم، نفرستادیم!

فَسَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧﴾ وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا لَّا يَأْكُلُونَ

نعمه‌شان بودند مگر نمی دانید، از آگاهان بپرسید. آنان را پیکرهایی که غذا نخورند قرار ندادیم!

الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ ﴿٨﴾ ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ فَأَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَشَاءُ وَ

عمر جاویدان هم نداشتند! سپس وعده‌ای را که به آنان داده بودیم، وفا کردیم! آنها و هر کس را که می خواستیم در چند ساعت نجات دادیم؛ و

أَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِينَ ﴿٩﴾ لَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠﴾

مصرفان را هلاک نمودیم! ما بر شما کتابی نازل کردیم که وسیله تذکره و بیداری شما در آن است! آیا نمی فهمید؟! *

مصرفان را هلاک نمودیم! ما بر شما کتابی نازل کردیم که وسیله تذکره و بیداری شما در آن است! آیا نمی فهمید؟! *

وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿۱۱﴾ فَلَمَّا

چه بسیار آبادیهای ستمگری را که در هم شکستیم؛ و بعد از آنها، قوم دیگری روی کار آوردیم! هنگامی که

أَحْسُوا بِأَسْنَانًا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَرْكُضُونَ ﴿۱۲﴾ لَا تَرْكُضُوا وَارْجِعُوا إِلَى مَا أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَ

عذاب ما را احساس کردند، ناگهان پا به فرار گذاشتند! ^{و غنیمت} فرار نکنید؛ و به زندگی پر ناز و نعمت، و

مَسْكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۱۳﴾ قَالُوا يُونُسًا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿۱۴﴾ فَمَا زِلْتَ تِلْكَ

به مسکنهای پر زرق و برقشان بازگردید! شاید اسکن بیاید، از شما تقاضا کنند! گفتند: ای یونس! ما به یقین ما ستمگر بودیم! و همچنان این سخن را

دَعَوْنَهُمْ حَتَّى جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَمِدِينَ ﴿۱۵﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا

تکرار می کردند، تا آنها را درو کرده و خاموش ساختیم! ما آسمان و زمین و آنچه را

بَيْنَهُمَا الْعِینَ ﴿۱۶﴾ لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَهُمْ آيَاتٍ لَتَّخَذْتَهُمْ مِنْ لَدُنَّا إِنْ كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿۱۷﴾

در میان آنهاست از روی بازی نیافریدیم! اگر می خواستیم سرگرمی انتخاب کنیم، چیزی متناسب خود انتخاب می کردیم؛ اگر این کار را انجام می دادیم.

بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ، فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمْ الْوَيْلُ مِمَّا نَصِفُونَ ﴿۱۸﴾ وَ

بلکه ما حق را بر سر باطل می کوبیم تا آن را هلاک سازد؛ و این گونه، باطل محو و نابود می شود، اما وای بر شما از توصیفی که می کنید! و

لَهُ، مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ عِنْدَهُ، لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ، وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ

از آن اوست آنان که در آسمانها و زمینها و آنها که نزد اویند [فرشتگان] هیچ گاه از عبادتش استکبار نمی ورزند، و هرگز خسته نمی شوند.

﴿۱۹﴾ يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ﴿۲۰﴾ أَمْ اتَّخَذُوا إِلَهًا مِنْ الْأَرْضِ هُمْ

آسمانها شب و روز را تسبیح می گویند؛ و مست نمی گردند. آیا آنها خدایانی از زمین برگزیدند که بحق سرکنند و

يُنشِرُونَ ﴿۲۱﴾ لَوْ كَانَ فِيهِمَا إِلَهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ

منتشر می سازند! اگر در آسمان و زمین، جز الله خدایان دیگری بود، فاسد می شد، ای همه می خورد، منزّه است خداوند پروردگار عرش، از توصیفی که آنها می کنند!

﴿۲۲﴾ لَا يُسْئَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْئَلُونَ ﴿۲۳﴾ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ إِلَهًا قُلْ هَاتُوا

هیچ کس نمی تواند بر کار او خرده بگیرد؛ ولی در کارهای آنها، جای سوال و ایراد است! آیا آنها معبوداتی جز خدا برگزیدند! بگو: «دلایلتان را بیاورید!

بُرْهَانَكُمْ هَذَا ذِكْرٌ مِنْ مَعِيَ وَذِكْرٌ مِنْ قَبْلِي بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿۲۴﴾

این سخن کسانی است که با من هستند، و سخن کسانی [پیامبرانی] است که پیش از من بودند؛ اما بیشتر آنها حق را نمی دانند؛ و به همین دلیل در آن روی گردانند.

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴿٢٥﴾

ما پیش از تو هیچ پیامبری را نفرستادیم مگر اینکه به او وحی کردیم که: «معبودی جز من نیست؛ پس تنها مرا پرستش کنید.»

وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ بَلْ عِبَادٌ مُكْرَمُونَ ﴿٢٦﴾ لَا يَسْبِقُونَهُ

آنها گفتند: «خداوند رحمان فرزندی برای خود انتخاب کرده است» و او منزّه است از این مبدء و نفس؛ آنها [فرشتگان] بندگان شایسته اویند. هرگز در سخن

بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا

بر او پیشی نمی‌گیرند؛ و (بسیار) به فرمان او عمل می‌کنند. او اعمال امروز و آینده و اعمال گذشته آنها را می‌داند؛ و

يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ ارْتَضَى وَهُمْ مِنْ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ ﴿٢٨﴾ وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ

آنها جز برای کسی که خدا راضی به شفاعت برای او است شفاعت نمی‌کنند؛ و از ترس او بیگنا کند. و هر کس از آنها بگوید:

إِنِّي إِلَهٌ مِثْلُ دُونِهِ فَذَلِكَ نَجْزِيهِ جَهَنَّمَ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾ أُولَئِكَ

«من جز خدا، معبودی دیگرم»، کیفر او را جهنم می‌دهیم؛ و مستمکران را این گونه کیفر خواهیم داد. آیا کافران ندیدند که

الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ

آسمانها و زمین به هم پیوسته بودند، و ما آنها را از یکدیگر باز کردیم؛ و هر چیز زنده‌ای را از آب قرار دادیم؟

كُلُّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٠﴾ وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيًا أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا

آیا ایمان نمی‌آورند؟ و در زمین، کوههای ثابت و پابرجایی قرار دادیم، مبادا آنها را ببلرزاند و

فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣١﴾ وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا وَهُمْ

در آن، دره‌ها و راههایی قرار دادیم تا هدایت شوند؛ و آسمان را سقف محفوظی قرار دادیم؛ ولی آنها

عَنْ آيَاتِنَا مُعْرِضُونَ ﴿٣٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ فِي فَلَكٍ

از آیات آن روی گردانند. او کسی است که شب و روز و خورشید و ماه را آفرید؛ هر یک در مداری

يَسْبَحُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا جَعَلْنَا لِلْبَشَرِ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ أَفَإِنْ مِتَّ فَهُمْ الْخَالِدُونَ ﴿٣٤﴾

در حرکتند؛ پیش از تو (پس) برای هیچ انسانی جاودانگی قرار ندادیم؛ (یعنی اینکه تصور نمی‌کنند) آیا اگر تو بمیری، آنان جاوید خواهند بود؟

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَنَبْلُوكُمْ بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٣٥﴾

هر انسانی طعم مرگ را می‌چشد، و شما را با بدیها و خوبیها آزمایش می‌کنیم؛ و سرانجام به سوی ما بازگردانده می‌شوید؛

وَإِذْ أَرَأَىٰكَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا أَهَذَا الَّذِي يَذْكُرُ

هنگامی که کافران تو را می بینند، کاری جز استهزا کردن تو ندارند: (سوره نساء) آیا این همان کسی است که سخن از

آلهتکم و هم بذكر الرحمن هم كفرون ﴿٣٦﴾ خَلِقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَجَلٍ

خدايان شما می گوید؟! در حالی که خودشان ذکر خداوند رحمان را انکار می کنند. ﴿٣٦﴾ (اری) انسان از عجله آفریده شده:

سَأُورِيكُمْ آيَاتِي فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ ﴿٣٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ

ولی عجله نکنید: بسزوی آیاتم را به شما نشان خواهم داد! ﴿٣٧﴾ آنها می گویند: «اگر راست می گویند، این وعده «بیا» کی

صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ لَا يَكْفُونَ عَنْ وُجُوهِهِمُ النَّارَ

فرا می رسد؟! ﴿٣٨﴾ ولی اگر کافران می دانستند زمانی (را) می رسد که نمی توانند شعله های آتش را از صورت و از پشت های خود دور کنند.

وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٣٩﴾ بَلْ تَأْتِيهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا

و هیچ کس آنان را یاری نمی کند «این قدر دربار» بیاست شتاب نمی برند! ﴿٣٩﴾ (اری) این مجازات الهی بطور ناگهانی به سراغشان می آید و میبوتشان می کند: آنچنان که

يَسْتَطِيعُونَ رَدِّهَا وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ أَسْتَهْزَيْتَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ

توانایی دفع آن را ندارند، و به آنها مهلت داده نمی شود! ﴿٤٠﴾ «مر تو را استهزا کنند مگران نبوت» پیامبران پیش از تو را «بیا» استهزا کردند:

فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٤١﴾ قُلْ مَن يَكْلُؤُكُمْ

اما سرانجام، آنچه را استهزا می کردند دامان مسخره کنندگان را گرفت (و مجازات الهی آنها را در هم گردید) ﴿٤١﴾ بگو: «چه کسی شما را

بِالْبَيْتِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمَنِ بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُعْرِضُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ لَهُمْ

در شب و روز از سجرات خداوند بخشنده نگاه می دارد؟! ﴿٤٢﴾ ولی آنان از یاد پروردگارشان رویگردانند. ﴿٤٢﴾ آیا آنها

أَلِهَةٌ تَمْنَعُهُمْ مِّن دُونِنَا لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ أَنفُسِهِمْ وَلَا هُمْ مَنَّاءُ

خدايانی دارند که می توانند در برابر ما از آنان دفاع کنند؟! «این عبادت ساجدی» نمی توانند خودشان را یاری دهند «چه رسد به دیگران» و نه از ناحیه ما

يُصْحَبُونَ ﴿٤٣﴾ بَلْ مَنَعَنَا هَؤُلَاءِ وَءَابَاءَهُمْ حَتَّىٰ طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ

با نیرویی یاری می شوند! ﴿٤٣﴾ ما آنها و پدرانشان را «رستبه» بهره مند ساختیم، تا آنجا که عمر طولانی پیدا کردند (و سایه سرور و طغیانشان شما

أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا أَفَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾

آیا نمی بینند که ما پیوسته به سراغ زمین آمده، و از آن دوامتی می گاهیم؟! آیا آنها غالبند «بیا»؟! ﴿٤٤﴾

قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ ﴿٤٥﴾ وَ

بگو: «من تنها بوسیله وحی شما را انذار می‌کنم، ولی آنها که گوش‌هایشان کر است، هنگامی که انذار می‌شوند، سخنان را نمی‌شنوند!» و

لَئِنْ مَسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ يَوَدُّونَا إِذَا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٤٦﴾

اگر کمترین عذاب پروردگارت به آنان برسد، فریادشان بلند می‌شود که: «ای وای بر ما! ما همگی ستمگر بودیم!» و

وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَىٰ بِنَا حَاسِبِينَ ﴿٤٧﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ وَ

ما ترازوهای عدل را در روز قیامت برپا می‌کنیم؛ پس به هیچ کس کمترین ستمی نمی‌شود! و اگر به مقدار سنگینی

حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَىٰ بِنَا حَاسِبِينَ ﴿٤٧﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ وَ

یک دانه خردل (در نیک و بدی) باشد، ما آن را حاضر می‌کنیم؛ و کافی است که ما حساب‌کننده باشیم. * ما به موسی و

هَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيَآءَ وَذِكْرًا لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ

هارون، «فرقان» [وسیله جدا کردن حق از باطل] و نور، و آنچه مایه پادآوری برای پرهیزگاران است، دادیم. * همانان که از پروردگارتان در نهان می‌ترسند.

وَهُمْ مِّنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَهَذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنزَلْنَاهُ أَفَأَنْتُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ

و از قیامت بیم دارند! * و این «فرقان» ذکر مبارکی است که بر سه نازل کردیم؛ آیا شما آن را انکار می‌کنید؟! و

﴿٥٠﴾ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِن قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَلِيمِينَ ﴿٥١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَ

* ما وسیله رشد ابراهیم را از قبل به او دادیم؛ و از ناشستی او آگاه بودیم. * آن هنگام که به پدرش (از) و

قَوْمِهِ مَا هَذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاكِفُونَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ

قومش گفت: «این مجسمه‌های بی‌روح چیست که شما همواره آنها را پرستش می‌کنید؟! * گفتند: «ما پدران خود را دیدیم که آنها را عبادت می‌کنند.»

﴿٥٣﴾ قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٥٤﴾ قَالُوا أَجِئْنَا بِالْحَقِّ أَمْ

* گفت: «مسئلاً هم شما و هم پدرانتان، در گمراهی آشکاری بوده‌اید!» * گفتند: «آیا مطلب حقی برای ما آورده‌ای، یا

أَنْتَ مِنَ اللَّعِينِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَىٰ

شوخی می‌کنی؟! * گفت: «مسئلاً حق آوردم!» پروردگارت شما همان پروردگار آسمانها و زمین است که آنها را ایجاد کرده؛ و من بر

ذَلِكَ مِّنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٦﴾ وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَامَكُمْ بَعْدَ أَنْ تُولُوا مُدْرِبِينَ ﴿٥٧﴾

این امور، از گواهانم! * و به خدا سوگند، در غیاب شما، نقشه‌ای برای نابودی بت‌هایتان می‌کشم!» *

فَجَعَلَهُمْ جُذًا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾ قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا

سرانجام در یک فرصت مناسب، همه آنها - جز پت بزرگشان - را قطعه قطعه کرد؛ شاید سوراخ او بیابند! انعکاس که منظره بناها را دیدند گفتند: «هر کس

بِأَلْهَتِنَا إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٩﴾ قَالُوا سَمِعْنَا فَتَى يَذُكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ ﴿٦٠﴾

با خدایان ما چنین کرده، قطعاً از ستمگران است! (بروی گفتند: «شنیدیم نوجوانی از سخنان آنها به آنها سخن می‌گفت که او را ابراهیم می‌گویند.»

قَالُوا فَأَتُوا بِهِ عَلَى أَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦١﴾ قَالُوا أَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا

جمعند گفتند: او را در برابر دیدگان مردم بیاورید، تا گواهی دهند! انعکاس که ابراهیم را حاضر کردند گفتند: «تو این کار را

بِأَلْهَتِنَا يَا إِبْرَاهِيمُ ﴿٦٢﴾ قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَاسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا

با خدایان ما کرده‌ای. ای ابراهیم! گفت: «بلکه این کار را بزرگشان کرده است؛ از آنها بپرسید اگر

يَنْطِقُونَ ﴿٦٣﴾ فَرَجَعُوا إِلَىٰ أَنفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٦٤﴾ ثُمَّ

سخن می‌گویند! آنها به وجدان خویش بازگشتند؛ و به خود گفتند: «حقاً که شما ستمگرید!» سپس

تَكْسَبُوا عَلَىٰ رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا هَؤُلَاءِ يَنْطِقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ

بر سرهایشان و از گونه شدند؛ (و حکم وجدان را یعنی فراموش کردند و گفتند: تو می‌دانی که اینها سخن نمی‌گویند! گفت: «آیا جز خدا چیزی را می‌پرستید

مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿٦٦﴾ أَفِ لَكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِنْ

که نه کمترین سودی برای شما دارد، و نه زیانی به شما می‌رساند؟! نه ایمن به سودشان دارید، و نه ترسی از زیانشان! اف بر شما و بر آنچه جز خدا می‌پرستید!

دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا أَحْرَقُوهُ وَأَنْصُرُوا اللَّهَ إِلَهُكُمْ إِنْ كُنْتُمْ فَعَلِينَ

ایسا اندیشه نمی‌کنید (و مثل ناهید)؟! گفتند: او را بسوزانید و خدایان خود را یاری کنید، اگر کاری از شما ساخته است!

﴿٦٨﴾ قُلْنَا يَا كُوفِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾ وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُم

سرانجام او را به آتش افکندند؛ ولی ما گفتیم: «ای آتش! بر ابراهیم سرد و سالم باش!» آنها می‌خواستند ابراهیم را با این نقشه نابود کنند؛ ولی ما آنها را

الْآخِرِينَ ﴿٧٠﴾ وَنَجَّيْنَاهُ وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ

زیانکارترین مردم قرار دادیم! و او و لوط را به سرزمین (شما) که آن را برای همه جهانیان پربرکت ساختیم - نجات دادیم!

﴿٧١﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ﴿٧٢﴾

و اسحاق، و عیلاوه بر او، یعقوب را به وی بخشیدیم؛ و همه آنان را مردانی صالح قرار دادیم!

وَجَعَلْنَاهُمْ آيَةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ

و انسان را پیشواسانی قرار دادیم که به فرمان ما، مردم را هدایت می‌کردند؛ و انجام کارهای نیک و برپاداشتن نماز

وَإِتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَبِيدٌ ﴿٧٣﴾ ۞ وَلَوْ طَاءَ آيِنُهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَ

و ادای زکات را به آنها وحی کردیم؛ و تنها ما را عبادت می‌کردند. ۞ و لوط را به بادار، که به او حکومت و علم دادیم؛ و

نَجَّيْنَاهُ مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ تَعْمَلُ الْخَبِيثَاتِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَاسِقِينَ

از شهری که اعمال زشت و کثیف انجام می‌دادند، رهایی بخشیدیم؛ چرا که آنها مردم بد و فاسق بودند

﴿٧٤﴾ ۞ وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٧٥﴾ ۞ وَنُوحًا إِذْ نَادَى مِنْ قَبْلُ

۞ و او را در رحمت خود داخل کردیم؛ او از صالحان بود. ۞ و نوح را به بادار، هنگامی که پیش از آن زمان بر روی کوه را خواند؛

فَأَسْتَجِبْنَا لَهُ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾ ۞ وَنَصْرَتَهُ

ما دعای او را مستجاب کردیم؛ و او و خاندانش را از آلوده بزرگ نجات دادیم؛ ۞ و او را در برابر

مِنَ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بَيِّنَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٧٧﴾

جمعیتی که آیات ما را تکذیب کرده بودند یاری دادیم؛ چرا که قوم بدی بودند؛ از این رو همه آنها را غرق کردیم؛ ۞

وَدَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ إِذْ يَحْكُمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفَسَتْ فِيهِ غَنَمُ الْقَوْمِ وَكُنَّا

و داوود و سلیمان را به بادار، هنگامی که درباره کشتزاری که گوسفندان بی‌شیان قوم، شبانگاه در آن چریده و آن را به بادار، بودند، داوری می‌کردند؛ و ما بر

لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ ﴿٧٨﴾ ۞ فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمَانَ وَكُلًّا آتَيْنَاهُمْ حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَّرْنَا

حکم آنان شاهد بودیم. ۞ ما (همه را) آن را به سلیمان فهماندیم؛ و به هر یک از آنان (شایسته) داوری، و علم فراوانی دادیم؛ و

مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرُ وَكُنَّا فَاعِلِينَ ﴿٧٩﴾ ۞ وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ

کوهها و پرندگان را با داوود مسخر ساختیم، که (همراه او) تسبیح (ند) می‌گفتند؛ و ما این کار را انجام دادیم؛ ۞ و ساختن زره را بخاطر شما

لِبُؤْسِ لَكُمْ لِتُحْصِنَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ فَهَلْ أَنْتُمْ شَاكِرُونَ ﴿٨٠﴾ ۞ وَسُلَيْمَانَ الَّتِي

به او تعلیم دادیم، تا شما را در جنگهایتان حفظ کند؛ آیا شکرگزار (هستید)؟ ۞ و تندباد را مسخر سلیمان ساختیم.

عَاصِفَةً تَجْرِي بِأَمْرِهِ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمِينَ ﴿٨١﴾

که به فرمان او به سوی سرزمینی که آن را بربرکت کرده بودیم جریان می‌یافت؛ و ما از همه چیز آگاه بودیم. ۞

وَمِنَ الشَّيْطَانِ مَنْ يَغُوضُونَ لَهُ، وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ ذَلِكَ وَكُنَّا

گروهی از شیاطین را نیز مسخر او قرار دادیم که در درجه برایش غواصی می‌کردند؛ و کارهایی غیر از این (برای او انجام می‌دادند)؛ و ما

لَهُمْ حَفِظِينَ ﴿٨٢﴾ وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ

آنها را از سرکشی حفظ می‌کردیم؛ و ایوب را به یاد آور، هنگامی که پروردگارش را خواند؛ و مرغه داشت؛ و بد حالی و مشکلات به من روی آورده؛ و تو مهربان‌ترین

الرَّحِيمِ ﴿٨٣﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ، فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرِّهِ وَأَتَيْنَاهُ أَهْلَهُ، وَ

مهربانانی؛ ما دعای او را مستجاب کردیم؛ و ناراحتی‌هایی را که داشت برطرف ساختیم؛ و خاندانش را به او بازگرداندیم؛ و

مِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَذِكْرَى لِلْعَابِدِينَ ﴿٨٤﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ

هماندیشان را بر آنها افزودیم؛ تا رحمتی از سوی ما و تذکری برای عبادت‌کنندگان باشد؛ و اسماعیل و ادريس

وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِنَ الصَّابِرِينَ ﴿٨٥﴾ وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِنَ

و ذوالکفل را به یاد آور، که همه از صابران بودند؛ و ما آنان را در رحمت خود وارد ساختیم؛ چرا که آنها از

الصَّالِحِينَ ﴿٨٦﴾ وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغْضِبًا فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَى

صالحان بودند؛ و ذوالنون [= یونس] را به یاد آور، در آن هنگام که خشمگین رفت؛ و چنین می‌پنداشت که ما بر او تنگ نخواهیم گرفت؛ ما سوئی که در کتب

فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٧﴾

نهیگ فرود رفت؛ در آن ظلمتها ای سزاکس صد زده «استخوان» جز تو معبودی نیست؛ منزهی تو! من از ستمکاران بودم؛

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ، وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ، وَكَذَلِكَ نُجِي الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾ وَ

ما دعای او را به اجابت رساندیم؛ و از آن اندوه نجاتش بخشیدیم؛ و این گونه مومنان را نجات می‌دهیم؛ و

زَكَرِيَّا إِذْ نَادَى رَبَّهُ رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ ﴿٨٩﴾

زکریا را به یاد آور، در آن هنگام که پروردگارش را خواند؛ و عرض کرد: «پروردگار من! مرا تنها نگذار (و فرزند برومندی به من عطا کن)؛ و تو بهترین وارثانی؛

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ، وَوَهَبْنَا لَهُ يَحْيَىٰ وَأَصْلَحْنَا لَهُ، وَزَوَّجْنَاهُ بِمَرْيَمَ، إِنَّهُمْ كَانُوا

ما هم دعای او را پذیرفتیم، و یحیی را به او بخشیدیم؛ و همسرش را (که نازیده بود) برایش آماده بفرستیم؛ و چونکه آنان (مصدقی بودند)؛

مُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رِعْبًا وَرَهْبًا، وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِينَ ﴿٩٠﴾

همواره در کارهای خیر بسرعت اقدام می‌کردند؛ و در حال بیم و امید ما را می‌خواندند؛ و پیوسته برای ما (خاشع) خاشع بودند؛

وَالَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهَا مِنْ رُوحِنَا وَجَعَلْنَاهَا وَابْنَهَا

و به یاد آور زنی را که دامن خود را پاک نگه داشت؛ و ما از روح خود در او دمیدیم؛ و او و فرزندش [- مسیح] را

آيَةٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٩١﴾ إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ

نشانه بزرگی برای جهانیان قرار دادیم؛ این (پسیران بزرگ و پرورشان) همه امت واحدی بودند؛ و من پروردگار شما هستم؛ پس مرا پرستش کنید!

﴿٩٢﴾ وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ كَلُّ الْيُنَارِ جِعُونَ ﴿٩٣﴾ فَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ

﴿ ۹۲ ﴾ گروهی از پیروان ما که کار خود را به تفرقه در میان خود گشادند؛ (بی سرجام) همگی به سوی ما باز می گردند؛ و هر کس چیزی از اعمال شایسته

الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعِيهِ وَإِنَّا لَهُ كَنُيُوتٌ ﴿٩٤﴾

بجا آورد، در حالی که ایمان داشته باشد، کوشش او ناسپاسی نخواهد شد؛ و ما تمام اعمال او را (برای پاداش) می نویسیم.

وَحَرَامٌ عَلَى قَرْبِيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٩٥﴾ حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ

و حرام است بر شهرها و آبادیهایی که بر اثر گناه نابودشان کردیم (که به دنیا بازمردند) آنها هرگز باز نخواهند گشت؛ تا آن زمان که

يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِّنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ ﴿٩٦﴾ وَأَقْرَبَ الْوَعْدِ

«یا جوج» و «ما جوج» گشوده شوند؛ و آنها از هر محل مرتفعی بسرعت عبور می کنند؛ و وعده حق [- قیامت] نزدیک می شود؛

الْحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ أَبْصَرُ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنَوَّلْنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ

در آن هنگام چشمهای کافران از وحشت از حرکت باز می ماند؛ (سر بریده ای وای بر ما که از این (عربان) در غفلت بودیم؛

مِّنْ هَذَا بَلَّ كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٩٧﴾ إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ

بلکه ما - تمکار بودیم؛ شما و آنچه غیر خدا می پرستید.

اللَّهِ حَصْبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرِدُونَ ﴿٩٨﴾ لَوْ كَانَتْ هَوَالَاءَ إِلَهَةً مَا

میزم جهنم خواهید بود؛ و همگی در آن وارد می شوید. ﴿ ۹۸ ﴾ اگر اینها خدایانی بودند، هرگز

وَرِدُوهَا وَكُلٌّ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٩٩﴾ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ

وارد آن نمی شدند؛ در حالی که همگی در آن جاودانه خواهند بود. ﴿ برای آنان در آن [- دوزخ] ناله های دردناکی است و چیزی نمی شنوند.

﴿١٠٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ مِنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ ﴿١٠١﴾

﴿ ۱۰۰ ﴾ آنه کسانی که از قبل، وعده نیک از سوی ما به آنها داده شده [- مومنان صالح] از آن دور نگاهداشته می شوند.

لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا وَهُمْ فِي مَا اشْتَهَتْ اَنْفُسُهُمْ خَالِدُونَ ﴿۱۰۲﴾ لَا يَخَزَنُهُمْ

انها صدای آتش دوزخ را نمی شنوند؛ و در آنچه دلشان بخواهد، جاودانه مستغفم هستند. وحشت بزرگ.

الْفَزَعِ الْأَكْبَرِ وَنَلَقْنَهُمُ الْمَلٰٓئِكَةَ هَذَا يَوْمُكُمْ الَّذِي كُنْتُمْ

انها را اندوهگین نمی کند؛ و فرشتگان به استقبالشان می آیند. (و سرزنش) این همان روزی است که به شما

توعدوت ﴿۱۰۳﴾ يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِ لِلْكِتٰبِ كَمَا بَدَأْنَا اَوَّلَ

وعده داده می شدا. در آن روز که آسمان را چون طوماری در هم می پیچیم. بسی همان گونه که آفرینش را آغاز کردیم.

خَلْقٍ نُّعِيدُهُ وَعَدَّا عَلَيْنَا اِنَّا كُنَّا فَعٰلِينَ ﴿۱۰۴﴾ وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزُّبُورِ مِنْ

آن را باز می گردانیم؛ این وعدهای است بر ما، و قطعاً آن را انجام خواهیم داد. در «زبور» بعد از

بَعْدَ الذِّكْرِ اَنْ الْاَرْضَ يَرْثُهَا عِبَادِيَ الصَّٰلِحُونَ ﴿۱۰۵﴾ اِنْ فِي هٰذَا بَلٰغًا

ذکر (سوره) نوشتیم؛ پسندگان شایستهام وارث (مکتوب) زمین خواهند شد. در این ابلاغ روشنی است

لِقَوْمٍ عٰبِدِينَ ﴿۱۰۶﴾ وَمَا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا رَحْمَةً لِّلْعٰلَمِينَ ﴿۱۰۷﴾ قُلْ اِنَّمَا يُوحِي

برای جمعیت عبادت کنندگان! ما تو را جز برای رحمت جهانیان نفرستادیم. بگو: «تنها چیزی که به من وحی می شود

اِلَى اَنْتَا اِلَهٌ كُمْ اِلَهٌ وَحْدٌ فَهَلْ اَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿۱۰۸﴾ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَعَلَّ

این است که معبود شما خدای یگانه است؛ آیا با این من تسلیم می شوید؟ (و تنها) کمتر سرنگارید. اگر (باز) روی گردان شوند، بگو:

ءَاذَنْتُمْ عَلٰی سَوَءٍ وَّ اِنْ اَدْرٰی اَقْرَبُ اَمْ بَعِيْدٌ مَا تُوْعَدُونَ ﴿۱۰۹﴾ اِنَّهُ يَعْزَمُ

«من به همه شما یکسان اعلام خطر می کنم؛ و نمی دانم آیا وعده (من) غمناک است که به شما داده می شود نزدیک است یا دور! او سخنان

الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ ﴿۱۱۰﴾ وَّ اِنْ اَدْرٰی لَعَلَّهٗ فِتْنَةٌ لَّكُمْ

اشکار را می داند، و آنچه را کتمان می کنید (بر) می داند (و چیزی بر او پوشیده نیست)؛ و من نمی دانم شاید این آزمایشی برای شماست؛

وَمَنْعٌ اِلٰی حٰجِنٍ ﴿۱۱۱﴾ قُلْ رَبِّ اَحْكُم بِالْحَقِّ وَرَبُّنَا الرَّحْمٰنُ الْمُسْتَعٰنُ عَلٰی مَا تَصِفُوْنَ ﴿۱۱۲﴾

و مایه بهره گیری تا مدتی (نست)؛ گفت: «پروردگار! بحق داورى فرما و پروردگار ما داورنده رحمان است که در برابر نسبتهای ناروای شما، از او استمداد می طلبیم.»

و مایه بهره گیری تا مدتی (نست)؛ گفت: «پروردگار! بحق داورى فرما و پروردگار ما داورنده رحمان است که در برابر نسبتهای ناروای شما، از او استمداد می طلبیم.»

و مایه بهره گیری تا مدتی (نست)؛ گفت: «پروردگار! بحق داورى فرما و پروردگار ما داورنده رحمان است که در برابر نسبتهای ناروای شما، از او استمداد می طلبیم.»

و مایه بهره گیری تا مدتی (نست)؛ گفت: «پروردگار! بحق داورى فرما و پروردگار ما داورنده رحمان است که در برابر نسبتهای ناروای شما، از او استمداد می طلبیم.»

و مایه بهره گیری تا مدتی (نست)؛ گفت: «پروردگار! بحق داورى فرما و پروردگار ما داورنده رحمان است که در برابر نسبتهای ناروای شما، از او استمداد می طلبیم.»

و مایه بهره گیری تا مدتی (نست)؛ گفت: «پروردگار! بحق داورى فرما و پروردگار ما داورنده رحمان است که در برابر نسبتهای ناروای شما، از او استمداد می طلبیم.»

و مایه بهره گیری تا مدتی (نست)؛ گفت: «پروردگار! بحق داورى فرما و پروردگار ما داورنده رحمان است که در برابر نسبتهای ناروای شما، از او استمداد می طلبیم.»

و مایه بهره گیری تا مدتی (نست)؛ گفت: «پروردگار! بحق داورى فرما و پروردگار ما داورنده رحمان است که در برابر نسبتهای ناروای شما، از او استمداد می طلبیم.»

و مایه بهره گیری تا مدتی (نست)؛ گفت: «پروردگار! بحق داورى فرما و پروردگار ما داورنده رحمان است که در برابر نسبتهای ناروای شما، از او استمداد می طلبیم.»

آیاتها ۷۸
سُورَةُ الْاِنْبِيَاءِ
ترتیباً مرتباً ۲۱

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

يَأْتِيهَا النَّاسُ اتِّقُوا رَبَّكُمْ إِن زلزلة الساعة شئ عظيم ﴿١﴾ يوم ترونها

ای مردم! از استراب هر روز دنگارتان بترسید، که زلزله رستاخیز امر عظیمی است! ﴿١﴾ روزی که آن را می بینید.

تذهل كل مرضعة عما أرضعت وتضع كل ذات حمل حملها و

الجنان وحش سبای همه را فراموش کند، هر مادر شیردهی، کودک شیرخوارش را فراموش می کند؛ و هر بارداری جنین خود را بر زمین می نهد؛

تري الناس سكرى وما هم بسكرى ولكن عذاب الله شديد ﴿٢﴾ ومن

مردم را مست می بینی، در حالی که مست نیستند؛ ولی عذاب خدا شدید است! ﴿٢﴾ و من

الناس من يجدل في الله يغير علمه ويتبع كل شيطان مريد ﴿٣﴾ كذب عليه أنه

مردم، بدون هیچ علم و دانشی، به مجادله درباره خدا بر می خیزند؛ و از هر شیطان سرکش پیروی می کنند. ﴿٣﴾ بر او نوشته شده که

من تولاؤه فإنه يضلله ويهديه إلى عذاب السعير ﴿٤﴾ يأتياها الناس إن كنتم في

هرکس ولایتش را برگردن نهد، بطور مسلم گمراهش می سازد، و به آتش سوزان راهنماییش می کند. ﴿٤﴾ ای مردم! اگر در رستاخیز

رب من البعث فإننا خلقناكم من تراب ثم من نطفة ثم من علقة ثم من مضغة

شک داریم، (به این نکته توجه کنید که ما شما را از خاک آفریدیم، سپس از نطفه، و بعد از خون بسته شده، سپس از مضغه) - چیزی شبیه گوشت جویده شده -

مخلقة وغير مخلقة لنبين لكم ونقر في الأرحام ما نشاء إلى أجل مسمى ثم

که بعضی دارای شکل است و بعضی بدون شکل؛ تا برای شما روشن سازیم (که بر هر چیز قدریما) و جنین هایی را که بخواهیم تا مدت معینی در رحم مادران قرار می دهیم؛

نخرجكم طفلا ثم لتبلغوا أشدكم ومنكم من يتوفى ومنكم من

بعد شما را بصورت طفل بیرون می آوریم؛ سپس هدف این است که به حد رشد و بلوغ خویش برسید. در این میان بعضی از شما می میرند؛ و بعضی

يرد إلى أزدل العمر لکیلا یعلم من بعد علم شیئا وترى الأرض هامدة

آن قدر عمر می کنند که به بدترین مرحله زندگی (پیری) می رسند؛ آنچنان که بعد از علموا گاهی چیزی نمی دانند. (رسوی دیگر، زمین را در فصل زمستان خشک و مرده می بینی،

فإذا أنزلنا عليها الماء اهتزت وربت وأنبتت من كل زوج بهيج ﴿٥﴾

انما هنگامی که آب باران بر آن فرو می فرستیم، به حرکت در می آید و می روید؛ و از هر نوع گیاهان زیبا می روپاندا! ﴿٥﴾

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّهُ يُخَيِّ الْمَوْتَى وَأَنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦﴾ وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ

این بخاطر آن است که (بیتها) خداوند حق است؛ و اوست که مردگان را زنده می‌کند؛ و بر هر چیزی تواناست. و اینکه رستاخیز آمدنی است.

لَارْتَبَ فِيهَا وَأَنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُورِ ﴿٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ

و شکی در آن نیست؛ و خداوند تمام کسانی را که در قبرها هستند زنده می‌کند. و گروهی از مردم، بدون هیچ دانش

بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُنِيرٍ ﴿٨﴾ ثَانِي عَطْفِهِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُ فِي

و هیچ هدایت و کتاب روشنی بخشی، درباره خدا مجادله می‌کنند. آنها با تکبر و بی‌اعتنائی نسبت به سختی‌ها، می‌خواهند مردم را از راه خدا گمراه سازند؛ برای آنان

الدُّنْيَا حِزْبٌ وَنُذِيقُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٩﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتَ يَدَاكَ وَأَنَّ

در دنیا رسوایی است؛ و در قیامت، عذاب سوزان به آنها می‌چشائیم. او به آنان می‌گوید: این در برابر چیزی است که دستهایتان از پیش برای شما فرستاده؛ و

اللَّهُ لَيْسَ بِظَلَمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿١٠﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَعْْبُدُ اللَّهَ عَلَى حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُ خَيْرٌ اطْمَأَنَّ

خداوند هرگز به بندگان ظلم نمی‌کند. بعضی از مردم خدا را تنها با زبان می‌پرستند؛ همین که دنیا به او برسد، و خبری به آنان برسد، حالت اطمینان پیدا می‌کنند؛

بِهِ وَإِنْ أَصَابَهُ فِتْنَةٌ أُنْقَلَبَ عَلَى وَجْهِهِ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ

اما اگر مصیبتی برای امتحان به آنها برسد، دگرگون می‌شوند؛ او به فکر او می‌آورد؛ نه این تربیت هم دنیا را از دست داده‌اند، و هم آخرت را؛ و این همان خسران و زیان

الْمُبِينُ ﴿١١﴾ يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْصُرُهُمْ وَمَا لَا يَنْفَعُهُمْ ذَلِكَ هُوَ الضَّلَالُ

اشکار است. او چیز خدا کسی را می‌خواند که نه زبانی به او می‌رساند، و نه سودی؛ این همان گمراهی

الْبَعِيدُ ﴿١٢﴾ يَدْعُوا لِمَنْ ضَرُّهُ أَقْرَبُ مِنْ نَفْعِهِ لِيَتَسَّ الْمَوْلَىٰ وَلِيَتَسَّ الْعَشِيرُ

بسیار عمیق است. او کسی را می‌خواند که زیانش از نفعش نزدیکتر است؛ چه بد مولا و یاوری، و چه بد مونس و معاشری؛

﴿١٣﴾ إِنَّ اللَّهَ يَدْخُلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا

خداوند کسانی را که ایمان آورده و اعمال صالح انجام داده‌اند، در باغهایی از بهشت وارد می‌کند که نهرها زیر درختانش جاری است؛

الْأَنْهَارِ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿١٤﴾ مَنْ كَانَتْ يَظُنُّ أَنَّ لَنْ يَنْصُرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

(ار)، خدا هر چه را اراده کند انجام می‌دهد. هر کس گمان می‌کند که خدا پیامبرش را در دنیا و آخرت یاری نخواهد کرد (هر کاری از دستش ساخته است بکنند).

فَلْيَمْدُدْ سَبَبًا إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ لِيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يَذْهَبَنَّ كَيْدُهُ مَا يَغِيظُ ﴿١٥﴾

رسمانی به سقف خانه خود بیاویزد، و خود را حلق آویز و نفس خود را قطع کند؛ او تا به برکنه برود پیش روی؛ ببیند آیا این کار خشم او را فرو می‌نشانند؟

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَأَنَّ اللَّهَ يَهْدِيَ مَن يُرِيدُ ﴿١٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا

این گونه ما آن [- قرآن] را بصورت آیات روشنی نازل کردیم؛ و خداوند هر کس را بخواهد هدایت می‌کند. * مسلماً کسانی که ایمان آورده‌اند.

وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِئِينَ وَالنَّصَارَى وَالْمَجُوسَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا إِنَّ اللَّهَ

و یهود و صابئان [- سواره - سرستان] و نصاری و مجوس و مشرکان. خداوند

يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١٧﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ

در میان آنان روز قیامت داوری می‌کند؛ او حق را از باطل جدا می‌سازد؛ خداوند بر هر چیز گواه (و از همه چیز آگاه) است. * آیا ندیدی که

يَسْجُدُ لَهُ، مَن فِي السَّمَوَاتِ وَمَن فِي الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَ

تمام کسانی که در آسمانها و کسانی که در زمینند برای خدا سجده می‌کنند؟! و همچنین خورشید و ماه و ستارگان و کوهها و

الشَّجَرُ وَالذَّوَابُّ وَكَثِيرٌ مِّنَ النَّاسِ وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَن يُهِنَ اللَّهُ

درختان و جنبندگان. و بسیاری از مردم! اما بسیاری هم دارند. و فرمان عذاب درباره آنان حتمی است؛ و هر کس را خدا خوار کند.

فَمَا لَهُ، مَن مُّكْرِمٍ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ﴿١٨﴾ هَذَانِ خَصَمَانِ اٰخِصَمُوا فِي

کسی او را گرامی نخواهد داشت؛ خداوند هر کار را بخواهد انجام می‌دهد. * اینان دو گروهند که درباره پروردگارشان به مخاصمه و جدال پرداختند:

رَبِّهِمْ فَالَّذِينَ كَفَرُوا قُطِعَتْ لَهُمْ شِيَابٌ مِّن نَّارٍ يُّصَبُّ مِنْ فَوْقِ رُءُوسِهِمُ الْحَمِيمُ

کسانی که کافر شدند. لباسهایی از آتش برای آنها بریده شده، و مایع سوزان و جوشان بر سرشان ریخته می‌شود:

﴿١٩﴾ يَصْهَرُ بِهِ، مَا فِي بُطُونِهِمْ وَالْجُلُودُ ﴿٢٠﴾ وَهُمْ مَقْمَعُونَ مِّنْ حَدِيدٍ ﴿٢١﴾ كَلَّمَآ

* آنچنان که هم درونشان با آن آب می‌شود. و هم پوستهایشان. * و برای آنان گرزهایی از آهن سوزن است. * هرگاه بخواهند

رَادُوا أَن يَخْرُجُوا مِنْهَا مِّنْ غَمٍّ أُعِيدُوا فِيهَا وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ اللَّهَ

از غم و اندوهای دوزخ خارج شوند، آنها را به آن باز می‌گردانند؛ و به آن گمته می‌نهد؛ بجشید عذاب سوزان را. * خداوند

يَدْخُلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ

کسانی را که ایمان آورده و اعمال صالح انجام داده‌اند. در باغهایی از بهشت وارد می‌کند که از زیر درختانش نهرها جاری است:

يُكَلِّفُونَ فِيهَا مَنَاسِكًا مِّنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٢٣﴾

انسان با دستبندهایی از طلا و مروارید زیمنت می‌شوند؛ و در آنجا لباسهایشان از حریر است. *

وَهُدُوا إِلَى الطَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ وَهُدُوا إِلَى صِرَاطِ الْحَمِيدِ ﴿٢٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا

و بسوی سخنان پاکیزه هدایت می شوند. و به راه خداوند شایسته ستایش، راهنمایی می گردند. * کسانی که کافر شدند.

وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَاءً الْعَاكِفُ

و مومنان را از راه خدا بازداشتند. و (معین) از مسجد الحرام. که آن را برای همه مردم، برابر قرار دادیم. چه کسانی که در آنجا زندگی می کنند یا از نقاط دور وارد

فِيهِ وَالْبَادِي وَمَنْ يُرِدْ فِيهِ بِالْحَكَاكِ يُلْظَمُ نُدْقُهُ مِنْ عَذَابِ إِلِيمٍ ﴿٢٥﴾ وَإِذْ بَوَّأْنَا

می شوند؛ و (بیز) هر کس بخواهد در این سرزمین از راه حق منحرف گردد و دست به ستم زند، ما از عذابی دردناک به او می چشانیم * به خاطر بیاری زمانی را

لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكَ بِي شَيْئًا وَطَهَّرَ بَيْتِي لِلطَّائِفِينَ وَ

که جای خانه (سب) را برای ابراهیم آماده ساختیم * خانه را پاک کردیم و به او گفتیم چیزی را همتای من قرار مدها و خانه ام را برای طواف کنندگان و

الْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعَ السُّجُودِ ﴿٢٦﴾ وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَا تُوكِ رِجَالًا

قیام کنندگان و رکوع کنندگان و سجود کنندگان * از مردم بنها و از هر گونه انسانی، پاک ساز * و مردم را دعوت عمومی به حج کن؛ تا پیاده و سواره و

عَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ ﴿٢٧﴾ لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ

و بر مرکبهای لاغر از هر راه دوری بسوی تو بیایند. * تا شاهد منافع گوناگون خویش در این برتبه حیات باشند؛ و

وَيَذَكِّرُوا أَسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ عَلَى مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ

در ایام معینی نام خدا را. بر چهار پایانی که به آنان داده است. به هنگام قربانی کردن بیورند؛

فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطْعِمُوا الْبَائِسَ الْفَقِيرَ ﴿٢٨﴾ ثُمَّ لِيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلِيُوفُوا

پس از گوشت آنها بخورید؛ و بینوای فقیر را نیز اطعام نمایید * سپس، باید الودگیهایشان را برطرف سازند؛ و به نذرهای خود

نَذُرَهُمْ وَلِيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ ﴿٢٩﴾ ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظَمِ حُرْمَتِ اللَّهِ

وفا کنند؛ و بر گرد خانه گرامی کعبه، طواف کنند. * (سنگ حج) این است و هر کس برنامه های الهی را بزرگ دارد.

فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأُحِلَّتْ لَكُمْ الْبَهِيمَةُ إِلَّا مَا يَتَلَى عَلَيْكُمْ

نزد پروردگارش برای او بهتر است. و چهار پایان برای شما حلال شده، مگر آنچه (منوع بودن) بر شما خوانده می شود

فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ ﴿٣٠﴾

از پستیهای پلید اجتناب کنید؛ و از سخن باطل — پرهیزید *

حُنَفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ ۚ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ

سست حج را تمام دعوت در حالی که همگی برای خدا باشد همتایی برای او قاتل نشود و هرکس همتایی برای خدا قرار دهد، گویی از آسمان سقوط کرده و پرنده‌گان او را

أَوْ تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ ﴿٣١﴾ ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظِمِ شَعْبِيرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى

می‌بایند؛ و یا باد او را بجای دوری پرتاب می‌کند! این است سست حج! و هرکس شعائر الهی را بزرگ دارد، این کار نشانه تقوای

الْقُلُوبِ ﴿٣٢﴾ لَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ مَحَلُّهَا إِلَىٰ الْبَيْتِ الْعَتِيقِ ﴿٣٣﴾

دلهاست. در آن (مبوت فریبی)، منافعی برای شماست تا زمان معینی [= روز ذبح آنها] سپس محل آن، خانه قدیمی و گرامی (عمه) است.

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِّيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ ۗ

برای هر امتی قربانگاهی قرار دادیم، تا نام خدا را به منکام فریبی بر چهار پایانی که به آنان روزی داده‌ایم ببرند.

فَالَهُمْ كُمْ إِلَهٌُ وَحَدُّ فَلَهُ ۗ أَسْلِمُوا وَبَشِّرِ الْمُخْبِتِينَ ﴿٣٤﴾ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَّتْ

و خدای شما معبود واحدی است؛ در برابر (فرمان) او تسلیم شوید. و بشارت ده متواضعان و تسلیم شوندگان را. همتایی که چون نام خدا برده می‌شود.

قُلُوبُهُمْ وَالصَّابِرِينَ عَلَىٰ مَا أَصَابَهُمْ وَالْمُقِيمِي الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَهُمْ يُنْفِقُونَ

دلهایشان بر از خوف (بروردن) می‌گردد؛ و شکیبایان در برابر مصیبت‌هایی که به آنان می‌رسد؛ و آنها که نماز را برپا می‌دارند. و از آنچه به آنان روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند.

وَالْبُدْنَ جَعَلْنَاهَا لَكُمْ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ فَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا

و شترهای فریه را در حج برای شما از شعائر الهی قرار دادیم؛ در آنها برای شما خیر است؛ تا نام خدا را بمنکام فریبی برین در حالی که به صف ایستادانند

صَوَافٍ فَإِذَا وَجِبتْ جُنُوبَهَا فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطْعِمُوا الْقَانِعَ وَالْمُعْتَرَّ ۗ كَذَلِكَ سَخَّرْنَاهَا

بر آنها برید و هنگامی که پهلوهایشان از ام گرفت (و جان دادند) از گوشت آنها بخورید، و مستمندان قانع و فقیران را نیز از آن اطعام کنید! این گونه ما آنها را مسخرتان ساختیم.

لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٣٦﴾ لَنْ يَنَالَ اللَّهُ لُحُومُهَا وَلَا دِمَاؤُهَا وَلَكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوَىٰ

تا شکر خدا را بجا آورید. نه گوشتها و نه خونهای آنها، هرگز به خدا نمی‌رسد. آنچه به او می‌رسد، تقوا و پرهیزگاری شماست.

مِنْكُمْ ۗ كَذَلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَاكُمْ وَبَشِّرِ الْمُحْسِنِينَ

این گونه خداوند آنها را مسخر شما ساخته، تا او را بخاطر آنکه شما را هدایت کرده است بزرگ بشمرید؛ و بشارت ده نیکوکاران را!

﴿٣٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يُدْفِعُ عَنِ الَّذِينَ ءَامَنُوا ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ ﴿٣٨﴾

خداوند از کسانی که ایمان آورده‌اند دفاع می‌کند؛ خداوند هیچ خیانتکار ناسپاسی را دوست ندارد!

أَذِنَ لِلَّذِينَ يُقَتَّلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ الَّذِينَ

به کسانی که جنگ بر آنان تحمیل گردیده، اجازه جهاد داده شده است؛ چراکه مورد ستم قرار گرفته‌اند؛ و خدا بر یاری آنها تواناست. * همانها که

أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ

از خانه و شهر خود، به ناحق رانده شدند، جز اینکه می‌گفتند: «پروردگار ما، خدای یکتاست» و اگر خداوند بعضی از مردم را

بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهَدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدٌ ذُكِّرَ فِيهَا أَسْمُ اللَّهِ

بوسیله بعضی دیگر دفع نکند، دیرها و سومعه‌ها، و معابد یهود و نصاری، و مساجدی که نام خدا در آن بسیار برده می‌شود،

كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٤٠﴾ الَّذِينَ إِنْ

ویران می‌گردد و خداوند کسانی را که یاری او کنند (و از ایشان دفاع نماید) یاری می‌کند؛ خداوند قوی و شکست‌ناپذیر است. * همان کسانی که

مَكَانَهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَ

هرگاه در زمین به آنها قدرت بخشیدیم، نماز را برپا می‌دارند، و زکات می‌دهند، و امر به معروف و

نَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَاللَّهُ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٤١﴾ وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ

نهی از منکر می‌کنند، و پایان همه کارها از آن خداست! * اگر تو را تکذیب کنند، «سر تباری نیست» پیش از آنها

قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَثَمُودٌ ﴿٤٢﴾ وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ﴿٤٣﴾ وَأَصْحَابُ مَدْيَنَ وَكَذَّبَ

قوم نوح و عاد و ثمود ایبراهیم را تکذیب کردند، * و همچنین قوم ابراهیم و قوم لوط؛ * و اصحاب مدین قوم شعب؛ و نیز

مُوسَىٰ فَأَمَلَيْتُ لِلْكَافِرِينَ ثُمَّ أَخَذْتَهُمْ بِكَيْفٍ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٤﴾ فَكَأَيِّنْ مِنْ

موسی «سر لومینان» تکذیب شد؛ اما من به کافران مهلت دادم، سپس آنها را مجازات کردم، دیدی چگونه اسل آنها را انکار نمودم؟! * چه بسیار شهرها

قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَبِئْسَ مَعْطَلَةٌ

و آبادیهایی که آنها را نابود و هلاک کردیم در حالی که بر دشمن ستمگر بودند، به گونه‌ای که بر سقفهای خود فرو ریختند؛ و چه بسیار جاه پرآب که بی‌صاحب ماند؛

وَقَصْرِ مَشِيدٍ ﴿٤٥﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ

و چه بسیار قصرهای محکم و مرتفع! * آیا آنان در زمین سیر نکردند، تا دلهایی داشته باشند که حقیقت را با آن درک کنند؛ یا گوشهای

يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ ﴿٤٦﴾

شنوایی که با آن تناسل را بشنوند؟! چرا که چشمهای ظاهر نابینا نمی‌شود، بلکه دلهایی که در سینه‌هاست کور می‌شود. *

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ وَعْدَهُ وَإِنَّ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ

آنان از تو تقاضای شتاب در عذاب می‌کنند؛ در حالی که خداوند هرگز از وعده خود تخلف نخواهد کرد! و یک روز نزد پروردگارت، همانند هزار سال از سالهایی است که

مَمَّا تَعْدُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَأْتِن مِّن قَرِيَةٍ أَمَلَيْتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ أَخَذْتُهَا وَ

شما می‌شعریدا! و چه بسیار شهرها و آبادیهایی که به آنها مهلت دادم، در حالی کهستمگر بودند؛ «تا از این مهلت استفاده نکنند» سپس آنها را مجازات کردم؛ و

إِلَى الْمَصِيرِ ﴿٤٨﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنَا كُرْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٩﴾ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَ

بازگشت، تنها به سوی من است! بگو: ای مردم! من برای شما بیم‌دهنده آشکاری هستم! آنها که ایمان آوردند و

عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٥٠﴾ وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي ءَايَاتِنَا مُعْجِرِينَ

اعمال صالح انجام دادند، آموزش و روزی برارزشی برای آنهاست! و آنها که در (سوره) آیات ما تلاش کردند، (و چنین می‌پندارند) که می‌توانند بر اراده حتمی

أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٥١﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا

ما غالب شوند، اصحاب دوزخ‌ننده! هیچ پیامبری را پیش از تو نفرستادیم مگر اینکه هرگاه

تَمَنَّى أَلْقَى الشَّيْطَانَ فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكِمُ

آرزو می‌کرد او طرحی برای پیشبرد اعمال ناپسند خود می‌ریخت، شیطان القاتانی در آن می‌کرد؛ اما خداوند القاتات شیطان را از میان می‌برد، سپس آیات خود را

اللَّهُ ءَايَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٢﴾ لِيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِّلَّذِينَ

استحکام می‌بخشید؛ و خداوند علیم و حکیم است. هدف این بود که خداوند القات شیطان را آزمونی قرار دهد برای آنها که

فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُم وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَ

در دل‌هایشان بیماری است، و آنها که سنگدلند؛ و ظالمان در عداوت شدید دور از حق قرار گرفته‌اند! و

لِيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ فَتُخْبِتَ لَهُ قُلُوبُهُمْ

هدف این بود که آگاهان بدانند این حقی است از سوی پروردگارت، و در نتیجه به آن ایمان بیاورند، و دل‌هایشان در برابر آن خاضع گردد؛

وَإِنَّ اللَّهَ لَهُادِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٤﴾ وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا

و خداوند کسانی را که ایمان آوردند، به سوی صراط مستقیم هدایت می‌کند. کافران همواره دربارہ قرآن

فِي مَرِيَةٍ مِّنْهُ حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً أَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَقِيمٍ ﴿٥٥﴾

در شک هستند، تا آنکه روز قیامت بطور ناگهانی فرا رسد، یا عذاب روز عقیم [روزی که قادر بر جبران گذشته نیستند] به سراغشان آید!

الْمَلِكُ يَوْمَئِذٍ لِّلَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

حکومت و فرمانروایی در آن روز از آن خداست؛ و میان آنها داوری می‌کند: کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند.

فِي جَنَّةِ النَّعِيمِ ﴿٥٦﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ

در باغهای پر نعمت بهشتند؛ و کسانی که کافر شدند و آیات ما را تکذیب کردند، عذاب

مُهِينٌ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقَنَّهُمُ

خوارکننده‌ای برای آنهاست؛ و کسانی که در راه خدا هجرت کردند، سپس کشته شدند یا به مرگ طبیعی از دنیا رفتند.

اللَّهُ رِزْقًا حَسَنًا وَإِنَّ اللَّهَ لَهُ خَيْرُ الرَّزَاقِينَ ﴿٥٨﴾ لِيُدْخِلَنَّهُمُ

خداوند به آنها روزی نیکویی می‌دهد؛ که او بهترین روزی‌دهندگان است. خداوند آنان را در محلی وارد می‌کند که

مُدْخَلًا يَرْضَوْنَهُ، وَإِنَّ اللَّهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿٥٩﴾ ذَٰلِكَ وَمَنْ عَاقَبَ

از آن خوشنود خواهد شد؛ و خداوند دانای و بردبار است. از آن عاقبت چنین است؛ و هر کس

بِمِثْلِ مَا عُوقِبَ بِهِ، ثُمَّ بُغِيَ عَلَيْهِ لِيَنْصُرَنَّهُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ

به همان مقدار که به او ستم شده مجازات کند، سپس مورد تعدی قرار گیرد، خدا او را یاری خواهد کرد؛ یقیناً خداوند بخشنده و آمرزنده است.

ذَٰلِكَ يَأْتِ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ

این نوبت نوبت است؛ بخاطر آن است که او هر چیز را در شب و در روز، و روز را در شب داخل می‌کند؛

وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٦٠﴾ ذَٰلِكَ يَأْتِ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنْتَ مَا يَدْعُونَ

و خداوند شنوا و بیناست؛ این بخاطر آن است که خداوند حق است؛ و آنچه را غیر از او

مِنْ دُونِهِ، هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٦١﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ

می‌خوانند باطل است؛ و خداوند بلند مقام و بزرگ است؛ آیا ندیدی خداوند

أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَتُصْبِحُ الْأَرْضُ مُخْضَرَّةً إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿٦٢﴾

از آسمان، آبی فرستاد، و زمین بر اثر آن سبز و خرم می‌گردد؟! و خداوند لطیف و آگاه است.

لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَهُ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦٣﴾

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن اوست؛ و خداوند بی‌نیاز، و شایسته هر گونه ستایش است؛

الَّذِينَ سَخَّرَ اللَّهُ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ وَالْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَيُمْسِكُ السَّمَاءَ

ایند بدی که خداوند آنچه را در زمین است مسخر شما کرد و نیز کشتیهای را که به فرمان او بر صفحه آبیانوسها حرکت می کنند؛ و آسمان [کرات آسمانی] را نگه می دارد.

أَنْ تَقَعَ عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرءٌ وَفٌ رَحِيمٌ ﴿٦٥﴾ وَهُوَ الَّذِي

تا جز به فرمان او، بر زمین فرو نیفتند؟! خداوند نسبت به مردم رحیم و مهربان است؛ و او کسی است که

أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ ﴿٦٦﴾ لِكُلِّ أُمَّةٍ

شما را زنده کرد، سپس می میراند، بار دیگر زنده می کند، امّا این انسان بسیار ناسپاس است. برای هر امتی

جَعَلْنَا مَنْسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ فَلَا يُنْزِعُ عَنْكَ فِي الْأَمْرِ وَاذْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ إِنَّكَ لَعَلَىٰ

عبادت می قرار دادیم، تا آن عبادت را بر پیشه عه انجام دهند؛ پس نباید در این امر با تو به نزاع برخیزند؛ به سوی پروردگارت دعوت کن، که بر

هُدًى مُّسْتَقِيمٍ ﴿٦٧﴾ وَإِنْ جَدَلُوكَ فَقُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾ اللَّهُ يُحْكِمُ

هدایت مستقیم قرار داری (و راه راست من است). و اگر آنان با تو به جدال برخیزند، بگو: خدا از کارهایی که شما انجام می دهید آگاهتر است؛ و خداوند

بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ

در روز قیامت، میان شما در آنچه اختلاف می کردید، داوری می کند؛ آیا نمی دانستی خداوند

يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾

آنچه را در آسمان و زمین است می داند؟! همه اینها در کتابی ثبت است همان کتاب مسم بر پروردگار؛ و این بر خداوند آسان است؛

وَرِعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَمْ يَنْزِلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَا لَيْسَ لَهُمْ بِهِ عِلْمٌ وَمَا لِلظَّالِمِينَ

آنها غیر از خداوند، چیزهایی را می پرستند که او هیچ گونه دلیلی بر آن نازل نکرده است، و چیزهایی را که علم و آگاهی به آن ندارند؛ و برای ستمگران،

مِنْ نَصِيرٍ ﴿٧١﴾ وَإِذْ أَنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِ الَّذِينَ كَفَرُوا

یاور و راهنمایی نیست؛ و هنگامی که آیات روشن ما بر آنان خوانده می شود، در چهره کافران آثار انکار مشاهده می کنی.

الْمُنْكَرِ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِالَّذِينَ يَتْلُونَ عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا قُلِ

آنچنان که نترسد است بر خیزند و با مشت به کسانی که آیات ما را بر آنها می خوانند حمله کنند؛ بگو:

أَفَأَنْتُمْ بِشَرِّ مِنَ ذَلِكُمْ النَّارُ وَعَدَهَا اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَبَشِّرِ الْمَصِيرِ ﴿٧٢﴾

آیا شما را به بدتر از این خبر دهم؟ همان آتش سوزنده [دوزخ] که خدا به کافران وعده داده؛ و بدسرنجامی است؛

يَأْتِيهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٍ فَاَسْتَمِعُوا لَهُ ۗ اِنَّ الَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ لَنْ

ای مردم! مثلی زده شده است، به آن گوش فراد دهید: کسانی را که غیر از خدا می خوانید، هرگز

يَخْلُقُوْا ذُبَابًا وَّلَوْ اَجْتَمَعُوْا لَهُ ۗ وَاِنْ يَسْئَلُوْهُمْ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوْهُ مِنْهُ

نمی توانند مگسی بیافرینند، هر چند برای این کار دست به دست هم دهند؛ و هرگاه مگس چیزی از آنها برباید، نمی توانند آن را باز پس گیرند.

ضَعُفَ الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوْبُ ۗ مَا قَدَرُوْا اللّٰهَ حَقَّ قَدْرِهِ ۗ اِنَّ اللّٰهَ لَقَوِيٌّ

هم این طلب کنندگان ناتوانند، و هم آن مظلومان بعد از این مایلان. همان سربازان خدا را آن گونه که باید بشناسند نشناختند؛ خداوند قوی

عَزِيْزٌ ۗ اللّٰهُ يَصْطَفِيْ مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَّمِنَ النَّاسِ اِنَّ اللّٰهَ

و شکست ناپذیر است؛ خداوند از فرشتگان رسولانی برمیگزیند، و همچنین از مردم؛ خداوند

سَمِيْعٌ بَصِيْرٌ ۗ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَّمَا خَلْفَهُمْ ۗ وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ ۗ

شنوا و بیناست؛ آنچه را در پیش روی آنها و پشت سر آنهاست می داند؛ و همه امور به سوی خدا بازگردانده می شود.

يَأْتِيهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اَرْكَعُوْا وَّاسْجُدُوْا وَّاعْبُدُوْا رَبَّكُمْ وَاَفْعَلُوْا الْخَيْرَ

ای کسانی که ایمان آورده اید! رکوع کنید، و سجود بجا آورید، و پروردگارتان را عبادت کنید، و کار نیک انجام دهید.

لَعَلَّكُمْ تَفْلِحُوْنَ ۗ وَّجَاهِدُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ حَقَّ جِهَادِهٖ ۗ هُوَ اَجْتَبَاكُمْ

شاید راستگاران شوید؛ و در راه خدا جهاد کنید، و حق جهادش را ادا نمایید؛ او شما را برگزید.

وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّيْنِ مِنْ حَرَجٍ ۗ مِثْلَ الَّذِيْ كَانَ لِبَنِيْ اِسْرٰٓءِيْلَ ۗ اَبْرٰهِيْمَ هُوَ سَمَّاكُمْ الْمُسْلِمِيْنَ

و در دین «اسلام» کار سنگین و سختی بر شما قرار نداد؛ از آیین پسران ابراهیم پیروی کنید؛ خداوند شما را در کتابهای پیشین و در این کتاب اسمانی «مسلمان» نامید.

مِنْ قَبْلُ وَّفِيْ هٰذَا لِيَكُوْنَ الرَّسُوْلُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُوْنُوْا شُهَدَآءَ عَلٰى النَّاسِ فَاَقِيْمُوْا

تا پیامبر گواه بر شما باشد، و شما گواهان بر مردم پس نماز را برپا دارید.

الصَّلٰوةَ وَاَتُوْا الزَّكٰوةَ وَاَعْتَصِمُوْا بِاللّٰهِ هُوَ مَوْلٰكُمْ فَنِعْمَ الْمَوْلٰى وَنِعْمَ النَّصِيْرُ ۗ

و زکات را بدهید، و به خدا تمسک جوئید، که او مولا و سرپرست شماست؛ چه مولای خوب، و چه یاور شایسته ای!

سُورَةُ الْحَجِّ ۙ اٰتٰتُهَا ۙ ۱۱۸ ۙ تَرْسِيْلًا ۙ ۲۳ ۙ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَشِعُونَ ﴿٢﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ

مؤمنان رستگار شدند: ﴿۱﴾ آنها که در نمازشان خشوع دارند: ﴿۲﴾ و آنها که از لغو و بیهودگی

مُعْرِضُونَ ﴿٣﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ﴿٤﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ

روگردانند: ﴿۳﴾ و آنها که زکات را انجام می‌دهند: ﴿۴﴾ و آنها که دامن خود را از ابره شمن به سر نمی‌حفظ می‌کنند:

﴿٥﴾ إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٦﴾ فَمَنِ ابْتَغَىٰ

نسبها آمیزش جنسی با همسران و کنیزانشان دارند، که در بهره‌گیری از آنان ملامت نمی‌شوند: ﴿۶﴾ و کسانی که

وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ﴿٧﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْنَتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿٨﴾

غیر از این طریق را طلب کنند، تجاوزگرند: ﴿۷﴾ و آنها که امانتها و عهد خود را رعایت می‌کنند: ﴿۸﴾

وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٩﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ﴿١٠﴾ الَّذِينَ يَرِثُونَ

و آنها که بر نمازهایشان مواظبت می‌نمایند: ﴿۹﴾ اری، آنها وارثانند: ﴿۱۰﴾ (برخی که بهشت برین را ارث می‌برند،

الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِّن طِينٍ ﴿١٢﴾ ثُمَّ

و جاودانه در آن خواهند ماند: ﴿۱۱﴾ و ما انسان را از عصاهای از گل آفریدیم: ﴿۱۲﴾ سپس

جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿١٣﴾ ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً

او را نطفه‌ای در قرارگاه مطمئن: ﴿۱۳﴾ (رحم) قرار دادیم: ﴿۱۳﴾ سپس نطفه را بصورت علقه [خون بسته] و علقه را بصورت مضغه [چیزی شبیه گوشت جویده شده]

فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظْمًا فَكَسَوْنَا الْعِظْمَ لَحْمًا ثُمَّ أَنشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ

و مضغه را بصورت استخوانهایی در آوردیم: و بر استخوانها گوشت پوشاندیم: سپس آن را آفرینش تازه‌ای دادیم: پس بزرگ است

اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ﴿١٤﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمِتَّوُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

خدایمی که بهترین آفرینندگان است: ﴿۱۴﴾ سپس شما بعد از آن می‌میرید: ﴿۱۵﴾ سپس در روز قیامت

تَبَعُّوُونَ ﴿١٦﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقَ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَافِلِينَ ﴿١٧﴾

برانگیخته می‌شوید: ﴿۱۶﴾ ما بر بالای سر شما هفت راه [طبقات هفتگانه آسمان] قرار دادیم: و ما (مربیان از خلق) غافل نبودهایم: ﴿۱۷﴾

وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَسْكَنَتْهُ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّا عَلَى ذَهَابٍ بِهِ لَقَادِرُونَ ﴿١٨﴾

و از آسمان، آبی به اندازه معین نازل کردیم؛ و آن را در زمین در جنبهٔ جسمی ساکن نمودیم؛ و ما بر از بین بردن آن کاملاً قادریم! ﴿۱۸﴾

فَأَنْشَأْنَا لَكُمْ بِهِ جَنَّاتٍ مِّنْ نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ لَّكُمْ فِيهَا فَاوَاكِبٌ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ

سیس بوسیله آن باغهایی از درختان نخل و انگور برای شما ایجاد کردیم؛ باغهایی که در آن میوه‌های بسیار است؛ و از آن می‌خورید!

﴿١٩﴾ وَشَجَرَةً تَخْرُجُ مِنْ طُورِ سَيْنَاءَ تَنْبُتُ بِالذَّهْنِ وَصَبِغٍ لِّلَّذَّالِكِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي

﴿۱۹﴾ و «بر» درختی را که از طور سینا می‌روید [درخت زیتون]، و از آن روغن و «تان خورش» برای خوردندگان فراهم می‌گردد (فریدبا) ﴿۲۰﴾ و برای شما در

الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةٌ لِّتُسْقِيَكُم مَّاءً فِي بَطُونِهَا وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٢١﴾ وَعَلَيْهَا

چهار پایان عبرتی است؛ از آنچه در درون آنهاست [از شیر] شما را سیراب می‌کنیم؛ و برای شما در آنها منافع بسیاری است؛ و از گوشت آنها می‌خورید؛ و بر آنها

وَعَلَى الْفَلَائِكِ تُحْمَلُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا

و بر کشتیها سوار می‌شوید! ﴿۲۲﴾ و ما نوح را به سوی قومش فرستادیم؛ او به آنها گفت: «ای قوم من! خداوند یکتا را بپرستید.

لَكُمْ مِنَ اللَّهِ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ الْمَلَأُوا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ

که جز او معبودی برای شما نیست؛ آیا [از پرستش بترسید] پرهیز نمی‌کنید؟! ﴿۲۳﴾ جمعیت اشرافی (مفرور) از قوم نوح که کافر بودند گفتند: «این مرد جز بشری

مِثْلِكُمْ يُرِيدُ أَنْ يَنْفِضَ عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً مَّا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي

همچون شما نیست، که می‌خواهد بر شما برتری جوید! اگر خدا می‌خواست [بپسری پرستد] فرشتگانی نازل می‌کرد؛ ما چنین چیزی را هرگز در

ءَابَائِنَا الْأُولِينَ ﴿٢٤﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ بِهِ جِنَّةٌ فَاَتَرَ تَصْوَافِهِ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبِّ

نباکان خود نشنیده‌ایم! او فقط مردی است که به جنون مبتلاست! پس مدتی درباره او صبر کنید (بروش فرا رسد، یا از بیماری رهایی یابد) ﴿۲۵﴾ (نوح) گفت: «پروردگارا!

أَنْصُرْنِي بِمَا كَذَّبْتَنِي فَاَوْحِنَا إِلَيْهِ أَنْ أَصْنَعَ الْفَلَائِكِ بِأَعْيُنِنَا وَوَحِّينَا فَإِذَا

مرا در برابر تکذیبهای آنان یاری کن! ﴿۲۶﴾ ما به نوح وحی کردیم که: «کشتی را در حضور ما، و مطابق وحی ما بساز، و هنگامی که

جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُورُ فَاسْلُكْ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا

فرمان ما فرا رسد، و آب از تنور بجوشد [که نفته فرار سیدن طوفان است]، از هر یک از انواع حیوانات یک جفت در کشتی سوار کن؛ و همچنین خانواده‌ات را، مگر

مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْ وَلَا تَخْطُبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُغْرَقُونَ ﴿٢٧﴾

آنانی که قبلاً وعده هلاکشان داده شده [همسر و فرزند کافرت]؛ و دیگر درباره ستمگران با من سخن مگو، که آنان همگی هلاک خواهند شد. ﴿۲۷﴾

فَإِذَا اسْتَوَيْتَ أَنْتَ وَمَنْ مَعَكَ عَلَى الْفُلِكِ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَجَّنا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٨﴾

و هنگامی که تو و همه کسانی که با تو هستند بر کشتی سوار شدید، بگو: «ستایش برای خدایی است که ما را از قوم ستمگر نجات بخشید».

وَقُلْ رَبِّ أَنْزِلْنِي مُنزَلاً مُبَارَكاً وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنزِلِينَ ﴿٢٩﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ وَإِنْ كُنَّا لَمُبْتَلِينَ

و بگو: «پروردگارا! ما را در منزلهای پربرکت فرود آر، و تو بهترین فرود آورندگان» (باری، در این ماجرا آیات و نشانه‌هایی است: و ما مسلماً امتحان را از مایش می‌کنیم).

﴿٣٠﴾ ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ﴿٣١﴾ فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ

سپس جمعیت دیگری را بعد از آنها به وجود آوردیم. و در میان آنان رسولی از خودشان فرستادیم که: «خدا را بپرستید؛ جز او

مَنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ ۚ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ الْمَلَأُ مِنَ قَوْمِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِإِيقَاءِ الْآخِرَةِ

معبودی برای شما نیست: آیا (با این همه) شریک، پرهیز نمی‌کنید؟! ولی اشرافیان (مخوفان) از قوم او که کافر بودند، و دیدار آخرت را تکذیب می‌کردند،

وَأَتْرَفْنَاهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ بِأَكُلِ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ

و در زندگی دنیا به آنان ناز و نعمت داده بودیم، گفتند: «این بشری است مثل شما؛ از آنچه می‌خورید می‌خورد؛ و از آنچه می‌نوشید

مِمَّا تَشْرَبُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَئِنْ أَطَعْتُمْ بَشَرًا مِثْلَكُمْ إِنَّكُمْ إِذَا الْخَسِرُونَ ﴿٣٤﴾ أَيْعِدْكُمْ أَنْكُمْ

می‌نوشد! پس چگونه می‌تواند پسر باشد؟! و اگر از بشری همانند خودتان اطاعت کنید، مسلماً زیانکارید. آیا او به شما وعده می‌دهد

إِذَا مِتُّمْ وَكُنْتُمْ تُرَابًا وَعِظْمًا أَنْكُمْ تُخْرَجُونَ ﴿٣٥﴾ هِيَ هَاتِ هَاتِ لِمَا تُوْعَدُونَ

هنگامی که فریدید و خاک و استخوانهایی (پسید) شدید، بار دیگر «فره» بیرون آورده می‌شود؟! «هیهات، هیهات، هیهات از این وعده‌هایی که به شما داده می‌شود»

﴿٣٦﴾ إِنَّ هِيَ إِلَّا حَيَاةٌ دُنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٧﴾ إِنَّ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ

مسلماً غیر از این زندگی دنیای ما، چیزی در کار نیست؛ پیوسته گروهی از ما می‌میریم، و نسل دیگری جای ما می‌گیرد و ما هرگز برانگیخته نخواهیم شد! او فقط مردی

أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ انصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونَ

دروغگوست که بر خدا افترا بسته؛ و ما هرگز به او ایمان نخواهیم آورد! «بپرستان گفت: «پروردگارا! مرا در برابر تکذیبهای آنان یاری کن»

﴿٣٩﴾ قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لَيُصْبِحُنَّ نَادِمِينَ ﴿٤٠﴾ فَأَخَذْتَهُمُ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنَاهُمْ

«عمادها فرمود: «بزودی از کار خود پشیمان خواهند شد؛ (تا زمانی که دیگر سوزی به محشان نماند)» سرانجام صبحه آسمانی آنها را بحق فرو گرفت؛ و ما آنها را

غُشَاءً فَبَعَثَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾ ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرُونًا آخَرِينَ ﴿٤٢﴾

همچون خاشاکی بر سیلاب قرار دادیم؛ دورباد قوم ستمگر «رحمت خدا»! سپس اقوام دیگری را پس از آنها پدید آوردیم.

مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجْلَهَا وَمَا يَسْتَخِرُونَ ﴿٤٣﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرًا كُلًّا مَآجَاءَ أُمَّةٍ رَسُولَهَا

هیچ انسی بر اجل جنسی خود پیشی نمی‌گیرد دوازده تا خیر نیز نمی‌کند. * سپس رسولان خود را یکی پس از دیگری فرستادیم؛ هر زمان رسولی برای (هدایت) قومی می‌آمد.

كَذَّبُوهُ فَأَتْبَعْنَا بَعْضَهُمْ بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ فَبَعْدَ الْقَوْمِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٤﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا

او را تکذیب می‌کردند؛ ولی ما آنها را یکی پس از دیگری هلاک نمودیم. و آنها را احادیثی قرار دادیم؛ (که تنها کسی از آنان باقی نماند) دوریاد قومی که ایمان نمی‌آوردند! * سپس

مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَارُونَ بِآيَاتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٤٥﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَاسْتَكْبَرُوا

موسی و برادرش هارون را با آیات خود و دلیلی روشن فرستادیم. * به سوی فرعون و اطرافش اشراف می‌آید؛ اما آنها تکبر کردند.

وَكَانُوا قَوْمًا عَالِينَ ﴿٤٦﴾ فَقَالُوا أَنُؤْمِنُ بِبَشَرٍ مِّثْلِكَ وَقَوْمُهُمَا لَنَا عَبِيدُونَ ﴿٤٧﴾

و آنها مردمی برتری جوی بودند. * آنها گفتند: «آیا ما به دو انسان همانند خودمان ایمان بیاوریم. در حالی که قوم آنها بردگان ما هستند؟!» *

فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُوا مِنَ الْمُهْلَكِينَ ﴿٤٨﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ

«ری» آنها این دو را تکذیب کردند؛ و سرانجام همگی هلاک شدند. * و ما به موسی کتاب (اسمانی) دادیم؛ شاید آنان [= بنی اسرائیل] هدایت شوند.

﴿٤٩﴾ وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ آيَةً وَآوَيْنَاهُمَا إِلَىٰ رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ ﴿٥٠﴾ بِآيَاتِنَا

* و ما فرزند مریم [= عیسی] و مادرش را آیت و نشانه‌ای قرار دادیم؛ و آنها را در سرزمین مرتفعی که دارای امنیت و آب جاری بود جای دادیم. * ای پیامبران!

الرُّسُلُ كُلُوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٥١﴾ وَإِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ

از غذاهای پاکیزه بخورید. و عمل صالح انجام دهید. که من به آنچه انجام می‌دهید آگاهم. * و این امت شما

أُمَّةٍ وَاحِدَةٍ وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿٥٢﴾ فَتَقَطَّ عَوْنُ رَبِّهِمْ فَبُرَّ كُلٌّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ

امت واحدی است؛ و من پروردگار شما هستم؛ پس از بختن من بپرهیزید! اما آنها کارهای خود را در میان خویش به پراکتگی گشتادند، و هر گروهی به راهی رفتند؛

فَرِحُونَ ﴿٥٣﴾ فَذَرَهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٥٤﴾ أَيَحْسَبُونَ أَنَّمَا نُمِدُّهُم بِهِ مِنْ مَّالٍ وَبَنِينَ

هر گروه به آنچه نزد خود دارند خوشحالند! * آنها را تا مدتی در جهل و غفلتشان بگذار. * آنها گمان می‌کنند اموال و فرزندی که بعنوان کمک به آنان می‌دهیم.

﴿٥٥﴾ نُسَارِعُ لَهُمْ فِي الْخَيْرَاتِ بَلْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ

* برای این است که درهای خیرات را با شتاب به روی آنها بگشاییم! (چنین نیست) بلکه آنها نمی‌فهمند. * مسلماً کسانی که از خوف پروردگارشان بیمناکند.

﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٨﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾

* و آنان که به آیات پروردگارشان ایمان می‌آورند. * و آنها که به پروردگارشان شرک نمی‌ورزند. *

وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَاءً آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَى رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ ﴿٦٠﴾ أُولَئِكَ يُسْرِعُونَ فِي

و آنها که نهایت کوشش را در انجام طاعات به خرج می دهند و با این حال، دل‌هایشان هراسناک است از اینکه به سوی پروردگارشان باز می گردند. ﴿۶۰﴾ (اری چنین کسانی در

الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ ﴿٦١﴾ وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتَابٌ يَنْطِقُ بِالْحَقِّ وَ

خیرات سرعت می کنند و از دیگران پیشی می گیرند. ﴿۶۱﴾ و ما هیچ کس را جز به اندازه توانایش تکلیف نمی کنیم: و نزد ما کتابی است که بحق سخن می گوید: و

هُمْ لَا يُظَامُونَ ﴿٦٢﴾ بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي غَمْرَةٍ مِّنْ هَذَا وَهُمْ أَعْمَلُ مِنْ دُونِ ذَلِكَ هُمْ لَهَا عَامِلُونَ

به آنان هیچ ستمی نمی شود. ﴿۶۲﴾ ولی دل‌های آنها از این تامله اعمال (و روز حساب) در بی خبری فرورفته: و اعمال زشت دیگری جز این دارند که پیوسته آن را انجام می دهند.

حَتَّىٰ إِذَا أَخَذْنَا مُتْرَفِيهِم بِالْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْحَرُونَ ﴿٦٤﴾ لَا تَجْعَرُوا الْيَوْمَ إِنَّكُمْ مِنَّا لَا

تا زمانی که منتفعان مغرور آنها را در عذاب گرفتار سازیم: در این هنگام، ناله‌های دردناک سر می دهند! ﴿۶۴﴾ تا به آنها گفته می شود: امروز فریاد نکنید: زیرا از سوی ما

تُنصَرُونَ ﴿٦٥﴾ قَدْ كَانَتْ آيَاتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ عَلَىٰٰ أَعْقَابِكُمْ تُنْكِرُ صَوْتَ

یاری نخواهید شد! ﴿۶۵﴾ (با فریاد برده‌اید) در گذشته آیات من پیوسته بر شما خوانده می شد: اما شما اعراض کرده به عقب باز می گشتید! ﴿۶۵﴾

مُسْتَكْبِرِينَ بِهِ سَمِرَاتُ هَجْرُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَلَمْ يَذَّبُوا الْقَوْلَ أَجَاءَهُمْ مَا لَمْ يَأْتِ آبَاءَهُمْ

در حالی که در برابر او [پیامبر] استکبار می کردید. و شبها در جلسات خود به بدگویی می پرداختید! آیا در این گفتار نیندیشیدند، یا اینکه چیزی برای آنان آمده که

الْأُولَٰئِينَ ﴿٦٨﴾ أَمْ لَمْ يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٦٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ بِهِ جِنَّةٌ بَلْ

برای نیا کانشان نیامده است! ﴿۶۸﴾ یا اینکه پیامبرشان را نشناختند (و رسول او آمده نیستند) از این رو او را انکار می کنند! ﴿۶۹﴾ یا می گویند او دیوانه است! ﴿۶۹﴾ ولی

جَاءَهُم بِالْحَقِّ وَأَكْثَرُهُم لِلْحَقِّ كِرْهُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَوْ اتَّبَعَ الْحَقُّ أَهْوَاءَهُمْ لَفَسَدَتِ

او حق را برای آنان آورده: اما بیشترشان از حق کراهت دارند (و سرزنش). ﴿۷۰﴾ و اگر حق از هوسهای آنها پیروی کند.

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ ﴿٧١﴾ بَلْ أَتَيْنَهُمْ بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَنْ ذِكْرِهِمْ

آسمانها و زمین و همه کسانی که در آنها هستند تباه می شوند. ولی ما قرآنی به آنها دادیم که مایه یادآوری برای آنهاست. اما آنان از (تجسس) یادآوری‌شان حسد

مُعْرِضُونَ ﴿٧٢﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَاجُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَهُوَ خَيْرُ الرِّزْقِ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ

رویگرداند! ﴿۷۲﴾ یا اینکه تو از آنها مزد و هزینه‌ای در برابر دعوتت می خواهی؟ یا اینکه مزد پروردگارت بهتر، و او بهترین روزی دهندگان است. ﴿۷۳﴾ بطور قطع، تو آنان را

إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ عَنِ الصِّرَاطِ لَنُكَيِّبُونَ ﴿٧٤﴾

به راه راست دعوت می کنی. ﴿۷۳﴾ اما کسانی که به آخرت ایمان ندارند از این راه منحرفند! ﴿۷۴﴾

وَلَوْ رَحِمْنَهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِمْ مِنْ ضُرِّ الْجُؤْفَى طَغَيْنَهُمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٥﴾ وَلَقَدْ

و اگر به آنان رحم کنیم و گرفتاریها و مشکلاتشان را برطرف سازیم، نه تنها بیمار نشوند، بلکه در طغیانشان لعاجت می‌ورزند و سرگردان می‌مانند و به راستی

أَخَذْنَهُمْ بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ وَمَا يَضُرُّعُونَ ﴿٧٦﴾ حَتَّىٰ إِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا ذَا

ما آنها را به عذاب و بلا گرفتار ساختیم بیمار شدند، اما آنان نه در برابر پروردگارشان تواضع کردند، و نه به درگاهش تضرع می‌کنند تا زمانی که دری از

عَذَابٍ شَدِيدٍ إِذَا هُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنشَأَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ

عذاب شدید به روی آنان بگشاییم، در چنان گرفتار می‌شوند که ناگهان بکلی مایوس گردند، و او کسی است که برای شما گوش و چشم و قلب [عقل] ایجاد کرد:

قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ وَهُوَ الَّذِي ذَرَأَ لَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٩﴾ وَهُوَ الَّذِي

اما کمتر شکر او را بجا می‌آورید، و او کسی است که شما را در زمین آفرید؛ و به سوی او محشور می‌شوید، و او کسی است که

يُحْيِي وَيُمِيتُ وَلَهُ يُخْتَلَفُ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٨٠﴾ بَلْ قَالُوا مِثْلَ مَا

زنده می‌کند و می‌میراند؛ و رفت و آمد شب و روز از آن اوست؛ آیا همیشه نمی‌کنید؟! چه، بلکه آنان نیز مثل آنچه

قَالَ الْأَوَّلُونَ ﴿٨١﴾ قَالُوا أَءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا إِذْنَا لَمَبْعُوثُونَ ﴿٨٢﴾

پیشینان گفته بودند گفتند: آنها گفتند: «آیا هنگامی که مُردیم و خاک و استخوانهایی می‌برسیم، شدید، آیا بار دیگر برانگیخته خواهیم شد؟!»

لَقَدْ وَعَدْنَا نَحْنُ وَءَابَاؤُنَا هَذَا مِنْ قَبْلُ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأُولِينَ ﴿٨٣﴾ قُلْ لِمَنْ

این وعده به ما و پدرانمان از قبل داده شده: این فقط افسانه‌های پیشینان است، بگو:

الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ

زمین و کسانی که در آن هستند از آن کیست، اگر شما می‌دانید؟! بزدی می‌گویند: همه از آن خداست، بگو: «آیا مستذکر نمی‌شوید؟!»

﴿٨٥﴾ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٨٦﴾ سَيَقُولُونَ

بگو: «چه کسی پروردگار آسمانهای هفتگانه، و پروردگار عرش عظیم است؟!» بزدی خواهند گفت:

لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا نُنْقِوُ ﴿٨٧﴾ قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا

«همه اینها از آن خداست، بگو: «آیا تقوا پیشه نمی‌کنید؟!» بگو: «اگر می‌دانید چه کسی حکومت همه موجودات را در دست دارد، و به بی‌پناهان پناه می‌دهد، و

يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ ﴿٨٩﴾

نیاز به پناه دادن ندارد؟!» خواهند گفت: «همه اینها از آن خداست، بگو: «با این حال چگونه می‌گویید سحر شده‌اید، و این سحر و افسون است؟!»

بَلْ آتَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٩٠﴾ مَا اتَّخَذَ اللَّهُ مِنْ وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنْ

نه. واقع این است که ما حق را برای آنها آوردیم؛ و آنان دروغ می‌گویند! خدا هرگز فرزندی برای خود انتخاب نکرده؛ و معبود دیگری با او نیست؛

إِلَهٍ إِذْ الذَّهَبُ كُلُّهُ لِلَّهِ يَمَّا خَلَقَ وَلَعَلَّ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ سُبْحٰنَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ

که اگر چنین می‌شد، هر یک از خدایان مخلوقات خود را تدبیر و اندام می‌کردند و بعضی بر بعضی دیگر برتری می‌جستند؛ منزّه است خدا از آنچه آنان توصیف می‌کنند!

﴿٩١﴾ عَلِيمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَعَلَىٰ عَمَائِشِرِكُوتٌ ﴿٩٢﴾ قُلْ رَبِّ إِمَّا تُرِيئِي مَا

او دانای نهان و آشکار است؛ پس برتر است از آنچه برای او همتا قرار می‌دهند! بگو: «پروردگار من! اگر عذابهایی را که به آنان وعده داده می‌شود

يُوعِدُونَ ﴿٩٣﴾ رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِي فِي الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٩٤﴾ وَإِنَّا عَلَيَّ أَنْ تُرِيكَ

به من نشان دهی (و در زنجیر آن را ببند)؛ پروردگار من! مرا در این منبها با گروه ستمگران قرار مده؛ و ما تواناییم که آنچه را

مَا نَعِدُهُمْ لَقَدِرُونَ ﴿٩٥﴾ أَدْفَعِ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ السَّيِّئَةِ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يُصِفُونَ

به آنها وعده می‌دهیم به تو نشان دهیم؛ بدی را به بهترین راه و روش دفع کن (و پاسخ بدی را به نیکی ده). ما به آنچه توصیف می‌کنند آگاه‌تریم!

﴿٩٦﴾ وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيْطَانِ ﴿٩٧﴾ وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ

و بگو: «پروردگار! از وسوسه‌های شیاطین به تو پناه می‌برم؛ و از اینکه آنان نزد من حاضر شوند (و) ای پروردگار من - به تو پناه می‌برم.»

﴿٩٨﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿٩٩﴾ لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا

تا زمانی که مرگ یکی از آنان فرا رسد، می‌گوید: «پروردگار من! مرا باز گردانید! شاید در آنچه ترک کردم (و نکرتم) سودی عمل صالحی انجام دهم!»

تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٠٠﴾ فَإِذَا نُفِخَ

در او (و او می‌میرد) چنین نیست! این سخنی است که او به زبان می‌گوید! و پشت سر آنان برزخی است تا روزی که برانگیخته شوند! هنگامی که

فِي الصُّورِ فَلَا أَنسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿١٠١﴾ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ

در صور (دیده‌شود هیچ یک از پیوندهای خویشاوندی میان آنها در آن روز نخواهد بود؛ و از یکدیگر تقاضای کمک نمی‌کنند)؛ کسانی که وزنه اعمالشان سنگین است،

فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا

همان رستگارانند! و آنان که وزنه اعمالشان سبک باشد، کسانی هستند که سرمایه وجود خود را از دست داده،

أَنْفُسَهُمْ فِي جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿١٠٣﴾ تَلْفَحُ وُجُوهَهُمُ النَّارُ وَهُمْ فِيهَا كَالِحُونَ ﴿١٠٤﴾

در جهنم جاودانه خواهند ماند. شعله‌های سوزان آتش (سجده شمشیر) به صورت‌هایشان نواخته می‌شود؛ و در دوزخ چهره‌های عبوس دارند.

أَلَمْ تَكُنْ أَتَىٰ تُنلَىٰ عَلَيْنَا فَنَكَلُوكَ ۖ قَالُوا رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا

به آنها نماند سرشده آیا آیات من بر شما خوانده نمی شد. پس آن را تکذیب می کردید؟ می گویند: «پروردگارا! بدبختی ما بر ما چیره شد.

وَكُنَّا قَوْمًا ضَالِّينَ ۖ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنَّا ظَالِمُونَ ۖ قَالَ أَخْسُوا

و ما قوم گمراهی بودیم. پروردگارا! ما را از این دورج بیرون آر. اگر بار دیگر تکرار کردیم قطعاً ستمگریم (درستش منتهی است) (بشارت) می گویند: «دور شوید

فِيهَا وَلَا تَكَلِمُونَ ۖ إِنَّهُ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْ عِبَادِي يَقُولُونَ رَبَّنَا ءَأَمِنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَ

در دورج. و با من سخن مگویند! (فرسودن کرده) گروهی از بندگانی می گفتند: پروردگارا! ما ایمان آوردیم: ما را ببخش و

أَرْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّحِيمِينَ ۖ فَاتَّخَذْتُمُوهُمْ سَخِرِيًّا حَتَّىٰ أَنْسَوَكُمُ ذِكْرِي وَكُنْتُمْ مِنْهُمْ

بر ما رحم کن: و تو بهترین رحم کننده گانی! اما شما آنها را به باد مسخره گرفتید تا شما را از یاد من غافل کردند: و شما به آنان

تَضَحَكُونَ ۖ إِنِّي جَزَيْتَهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوا أَنَّهُمْ هُمُ الْفَآئِزُونَ ۖ قُلْ كَمْ

می خندیدید! (ولی من امروز آنها را بخاطر صبر و استقامتشان پاداش دادم: آنها پیروز و رستگارانند) (بشارت) می گویند:

لَيْسَتْ فِي الْأَرْضِ عِدَّةٌ سِنِينَ ۖ قَالُوا لَيْسَ أَيُّومًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسَلِّ الْعَادِينَ ۖ

«چند سال در روی زمین توقف کردید؟» (بر پاسخ) می گویند: «تنها به اندازه یک روز. یا قسمتی از یک روز از آنها که می توانند بشمارند بپرس!»

قُلْ إِنْ لَيْسَتْ إِلَّا قَلِيلًا لَّوَأَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ۖ أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ

می گویند: «اری» شما مقدار کمی توقف نمودید اگر می دانستید! آیا گمان کردید شما را بیهوده آفریده ایم.

عِبَادًا وَأَنْتُمْ إِلَيْنَا لَا تَرْجِعُونَ ۖ فَتَعَلَىٰ اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ

و به سوی ما بازگردانده نمی شوید! پس برتر است خداوندی که فرمانروای حق است از اینکه شما را بیهوده آفریده باشد! معبودی جز او نیست: و او پروردگار

الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ۖ وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ ؕ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ

عرش کریم است! و هرکس معبود دیگری را با خدا بخواند. و مسلماً هیچ دلیلی بر آن نخواهد داشت. حساب او

عِنْدَ رَبِّهِ ؕ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ۖ وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ وَأَرْحَمُ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّحِيمِينَ ۖ

لزد پروردگارش خواهد بود: یقیناً کافران رستگار نخواهند شد! و بگو: «پروردگارا! مرا ببخش و رحمت کن: و تو بهترین رحم کننده گانی!»

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

سُورَةٌ أَنْزَلْنَاهَا وَفَرَضْنَاهَا وَأَنْزَلْنَا فِيهَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١﴾ الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا

این سوره ای است که آن را فرو فرستادیم و اسل به آن واجب نمودیم، و در آن آیات روشنی نازل کردیم، شاید شما متذکر شوید؛ هر یک از زن و مرد زناکار را

كُلٍّ وَجِدْ مِنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ

صد تازیانه بزنید؛ و نباید رافت (رحمت) نسبت به آن دو شما را از اجرای حکم الهی مانع شود، اگر به خدا و روز جزا ایمان دارید

وَلَيْشَهِدَ عَذَابُهُمَا طَافِقَةٌ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ الزَّانِي لَا يَنْكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَالزَّانِيَةُ لَا

و باید گروهی از مومنان مجازاتشان را مشاهده کنند؛ مرد زناکار جز با زن زناکار یا مشرک ازدواج نمی کند؛ و زن زناکار را

يَنْكِحُهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ وَحَرِّمَ ذَلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ

جز مرد زناکار یا مشرک، به ازدواج خود در نمی آورد؛ و این کار بر مومنان حرام شده است؛ و کسانی که زنان پاکدامن را متهم می کنند، سپس

يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

چهار شاهد (بر دعوی خود) نمی آورند، آنها را هشتاد تازیانه بزنید و شهادتشان را هرگز نپذیرید؛ و آنها همان فاسقانند

﴿٤﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥﴾ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ

مگر کسانی که بعد از آن توبه کنند و جبران نمایند زیرا خداوند آمرزنده و مهربان است؛ و کسانی که همسران خود را به سب ملامت متهم می کنند،

وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ شُهَدَاءُ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ

و گواهیانی جز خودشان ندارند، هر یک از آنها باید چهار مرتبه به نام خدا شهادت دهد که از راستگویان است؛

﴿٦﴾ وَالْخَمِيسَةَ أَنْ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٧﴾ وَيَدْرُؤُا عَنْهَا الْعَذَابَ أَنْ

و در پنجمین بار بگوید که لعنت خدا بر او باد اگر از دروغگویان باشد؛ آن زن نیز می تواند کسفر (نه را از خود دور کند،

تَشْهَدُ أَرْبَعَ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٨﴾ وَالْخَمِيسَةَ أَنْ غَضَبَ اللَّهِ عَلَيْهَا إِنْ

به این طریق که چهار بار خدا را به شهادت طلبد که آن مرد در این نسبت که بر او رسد از دروغگویان است؛ و بار پنجم بگوید که غضب خدا بر او باد اگر

كَانَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٩﴾ وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

آن مرد از راستگویان باشد؛ و اگر فضل و رحمت خدا شامل حال شما نبود و اینکه او توبه پذیر و حکیم است بسیاری از شما گرفتار مجازات سرشبهان

إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنكُمْ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُم بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ لِكُلِّ امْرِئٍ

مسئلمان کسانی که آن نهمت عظیم را عنوان کردند گروهی دشمنان و بدست می آید، از شما بودند؛ اما گمان نکنید این ماجرا برای شما بد است، بلکه خیر شما در آن است؛ آنها هر کدام

مِّنْهُمْ مَّا أَكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١﴾ لَوْلَا إِذْ

سهم خود را از این گناهی که مرتکب شدند دارند؛ و از آنان کسی که بخش مهم آن را بر عهده داشت عذاب عظیمی برای اوست! چرا هنگامی که

سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَذَا إِفْكٌ مُّبِينٌ ﴿١٢﴾ لَوْلَا

این (است) را شنیدید، مردان و زنان با ایمان نسبت به خود (کسی که همچون خود آنها بود) گمان خیر نبردند و نگفتند این دروغی بزرگ و آشکار است؟! چرا

جَاءُ وَعَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشَّهَادَةِ فَأُولَئِكَ عِندَ اللَّهِ هُمُ الْكَاذِبُونَ

چهار شاهد برای آن نیاوردند؟! اکنون که این گواهان را نیاوردند، آنان در پیشگاه خدا دروغگو و پاندا

﴿١٣﴾ لَوْلَا فَضَّلَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ

و اگر فضل و رحمت الهی در دنیا و آخرت شامل شما نمی شد، بخاطر این گناهی که کردید عذاب سختی به شما

عَظِيمٌ ﴿١٤﴾ إِذْ تَلَقَّوْنَهُ بِالسِّنِّتِمْ وَتَقُولُونَ بَأْفْوَاهِكُمْ مَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُ

می رسید! به خاطر بیاورید زبانی را که این شایعه را از زبان یکدیگر می گرفتید، و با دهان خود سخنی می گفتید که به آن یقین نداشتید؛ و آن را کوچک می پنداشتید

هَيِّنًا وَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾ وَلَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ بِهَذَا

در حالی که نزد خدا بزرگ است! چرا هنگامی که آن را شنیدید نگفتید: ما حق نداریم که به این سخن تکلم کنیم!

سُبْحٰنَكَ هَذَا بُهْتَنٌ عَظِيمٌ ﴿١٦﴾ يَعِظُكُمُ اللَّهُ أَنْ تَعُودُوا لِمِثْلِهِ أَبَدًا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

خداوند! منزهی تو، این بهتان بزرگی است؟! خداوند شما را اندرز می دهد که هرگز چنین کاری را تکرار نکنید اگر ایمان دارید!

﴿١٧﴾ وَبَيْنَ اللَّهِ لَكُمْ آيَاتٍ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ

و خداوند آیات را برای شما بیان می کند، و خدا دانای و حکیم است. کسانی که دوست دارند

الْفَحِشَةَ فِي الَّذِينَ ءَامَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا

زشتیها در میان مردم با ایمان شیوع یابد، عذاب دردناکی برای آنان در دنیا و آخرت است؛ و خداوند می داند و شما

تَعْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَلَوْلَا فَضَّلَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ، وَأَنَّ اللَّهَ رءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٠﴾

نمی دانید! و اگر فضل و رحمت الهی شامل حال شما نبود و اینکه خدا مهربان و رحیم است (معجزات سختی باستان را می گرفت)!

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ وَمَنْ يَتَّبِعْ خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ فَإِنَّهُ

ای کسانی که ایمان آورده‌اند! از گناههای شیطان پیروی نکنید! هر کس پیروی گناههای شیطان شود (مؤمن می‌شود) (بهره او

يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَ

به فحشا و منکر فرمان می‌دهد! و اگر فضل و رحمت الهی بر شما نبود، هرگز احدی از شما پاک نمی‌شد!

لَكِنَّ اللَّهَ يُزَكِّي مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢١﴾ وَلَا يَأْتِلِ أَوْلُوا الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ

ولی خداوند هر که را بخواهد تزکیه می‌کند، و خدا شنوا و داناست! آنها که از میان شما دارای برتری (معی) و وسعت زندگی هستند

أَن يُؤْتُوا أَوْلِيَ الْقُرْبَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِيَعْفُوا وَلِيَصْفَحُوا

نباید سوگند یاد کنند که از اتفاق نسبت به نزدیکان و مستمندان و مهاجران در راه خدا دریغ نمایند! آنها باید عفو کنند و چشم ببوشند!

أَلَا تُحِبُّونَ أَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ

آیا دوست نمی‌دارید خداوند شما را ببخشد؟! و خداوند آمرزنده و مهربان است! کسانی که زنان پاکدامن و بی‌خبر (از مرتبه انزوی) و مومن را

الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ لِعُنُوفِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ يَوْمَ تَشْهَدُ

مستهم می‌سازند، در دنیا و آخرت از رحمت الهی بدورند و عذاب بزرگی برای آنهاست. در آن روز

عَلَيْهِمُ السِّنْتُهُمْ وَأَيْدِيَهُمْ وَآرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ يَوْمَ يُؤْفِكُ اللَّهُ دِينَهُمُ الْحَقَّ

زبانها و دستها و پاهاشان بر ضد آنها به اعمالی که مرتکب می‌شدند گواهی می‌دهد! آن روز، خداوند جزای واقعی آنان را بی‌کم و کاست

وَيَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُبِينُ ﴿٢٥﴾ الْخَبِيثَاتُ لِلْخَبِيثِينَ وَالْخَبِيثُونَ لِلْخَبِيثَاتِ

می‌دهد؛ و می‌دانند که خداوند حق آشکار است. زنان ناپاک از آن مردان ناپاکند، و مردان ناپاک نیز به زنان ناپاک تعلق دارند؛

وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ أُولَٰئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا يَقُولُونَ لَهُمْ

و زنان پاک از آن مردان پاک، و مردان پاک از آن زنان پاکند! اینان از نسیبهای ناروایی که (با) به آنان می‌دهند میرزا هستند؛ و برای آنان

مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٢٦﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ

آمرزش (معی) و روزی پرارزشی است! ای کسانی که ایمان آورده‌اند! در خانه‌هایی غیر از خانه خود وارد نشوید

حَتَّىٰ تَسْتَأْذِنُوا وَتَسَلِّمُوا عَلَىٰ أَهْلِهَا ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾

تا اجازه بگیری و بر اهل آن خانه سلام کنید! این برای شما بهتر است؛ شاید متذکر شوید!

فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتَّى يُؤْذَنَ لَكُمْ وَإِنْ قِيلَ لَكُمْ ارجِعُوا

و اگر کسی را در آن نیافتید، وارد نشوید تا به شما اجازه داده شود؛ و اگر گفته شد: بازگردید،

فَارْجِعُوا هُوَ أَزْكَى لَكُمْ وَاللَّهُ يَمَّا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَدْخُلُوا

بازگردید؛ این برای شما پاکیزه تر است؛ و خداوند به آنچه انجام می دهید آگاه است؛ (بر شما گناهی بر شما نیست که وارد

بُيُوتًا غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَاعٌ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٢٩﴾ قُلْ

خانه های غیر مسکونی بشوید که در آن متاعی متعلق به شما وجود دارد؛ و خدا آنچه را آشکار می کنید و آنچه را پنهان می دارید، می داند؛ به مومنان بگو

لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذَلِكَ أَزْكَى لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ

چشمهای خود را (نه به نامرمان) فروگیرند، و عفاف خود را حفظ کنند؛ این برای آنان پاکیزه تر است؛ خداوند از آنچه انجام می دهند

بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٣٠﴾ وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا

آگاه است؛ و به زنان با ایمان بگو چشمهای خود را (نه مبرانه) فروگیرند، و دامان خویش را حفظ کنند و

يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلَا يَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُدْبِينَ

زینت خود را - جز آن مقدار که نمایان است - آشکار ننمایند، و (براه) روسری های خود را بر سینه خود افکنند (مردن) سینه بان پوشده شود، و

زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ

زینت خود را آشکار نسازند مگر برای شوهرانشان، یا پدرانانشان، یا پدر شوهرانشان، یا پسرانشان،

أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ

یا پسران همسرانشان، یا برادرانشان، یا پسران برادرانشان، یا پسران خواهرانشان، یا زنان هم کیشان،

أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ أَوْ التَّبَاعِيْنَ غَيْرِ أُولِي الْإِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ الطِّفْلِ

یا بردگانشان [- کنیزانشان]، یا افراد سفیه که تمایلی به زن ندارند، یا کودکانی

الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَى عَوْرَاتِ النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ

که از امور جنسی مربوط به زنان آگاه نیستند؛ و هنگام راه رفتن پاهای خود را به زمین نزنند تا زینت پنهانشان دانسته شود

مِنْ زِينَتِهِنَّ وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهُ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣١﴾

از ستمی غفلت که بر شما دارند به توبه رسد و همگی به سوی خدا بازگردید ای مومنان، تا رستگار شوید؛

وَأَنْكِحُوا الْأَيْمَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ ۚ إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ

مردان و زنان بی همسر خود را همسر دهید، همچنین غلامان و کنیزان صالح و درستکاران را؛ اگر فقیر و تنگدست باشند، خداوند از فضل خود آنان را

مِن فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ وَسِيعٌ عَلِيمٌ ﴿۳۲﴾ ۚ وَلَيْسَتَّعْفِيفِ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتَّىٰ يُغْنِيَهُمُ

بی نیاز می سازد؛ خداوند گشایش دهنده و آگاه است؛ و کسانی که امکانی برای ازدواج نمی یابند، باید با کدماستی پیشه کنند تا

اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَالَّذِينَ يَبْتِغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ

خداوند از فضل خود آنان را بی نیاز گرداند و آن بردگانتان که خواستار مکاتبه [مقرارداد آزاد شدن] هستند، با آنان قرارداد ببندید اگر رشد و صلاح در آنان احساس می کنید

فِيهِمْ خَيْرًا وَأَتَوْهُم مِّن مَّالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ ۚ وَلَا تُكْرِهُوا فَتِيَّتَكُمْ عَلَى الْبِغَاءِ

و چیزی از مال خدا را که به شما داده است به آنان بدهید، و کنیزان خود را برای دستیابی به متاع ناپایدار زندگی دنیا مجبور به خودفروشی نکنید

إِنْ أَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِّبِنَاحِ الْهَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَنْ يُكْرِهِنَّ فَإِنَّ اللَّهَ مِنْ بَعْدِ إِكْرَاهِهِنَّ

اگر خودشان می خواهند پاک بمانند؛ و هرکس آنها را بر این امر اجبار کند، سپس پشیمان گردد؛ خداوند بعد از این اجبار آنها

غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿۳۳﴾ ۚ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ آيَاتٍ مُّبِينَاتٍ وَمَثَلًا مِّنَ الَّذِينَ خَلَوْا مِن قَبْلِكُمْ

آمرزنده و مهربان است. توبه کنید. خدا شما را بعهده ما بر شما آیاتی فرستادیم که حقایق بسیاری را تبیین می کند، و اخباری از کسانی که پیش از شما بودند.

وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿۳۴﴾ ۚ وَاللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مِثْلُ نُورِهِ ۚ كَمِشْكُورٍ فِيهَا

و موعظه و اندرزی برای پرهیزگاران؛ خداوند نور آسمانها و زمین است؛ مثل نور خداوند همانند چراغی است که در آن

مِصْبَاحٌ مِّصْبَاحٌ فِي زُجَاجَةٍ ۚ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِن شَجَرَةٍ مُّبْرَكَةٍ

چراغی (برفروغ) باشد، آن چراغ در حیابی قرار گیرد، حیابی شفاف و درخشنده همچون یک ستاره فروزان، این چراغ با روغنی افروخته می شود که از درخت پربرکت

زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ ۚ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُّورًا عَلَىٰ نُورٍ يَهْدِي

زیتونی گرفته شده که نه شرقی است و نه غربی؛ روغنش اجتناب و عاص است که؛ نزدیک است بدون تماس با آتش شعله ور شود؛ نوری است بر فراز نوری؛

اللَّهُ لِنُورِهِ ۚ مَنْ يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَلَ لِلنَّاسِ ۚ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۳۵﴾ ۚ فِي

و خدا هرکس را بخواهد به نور خود هدایت می کند، و خدا برای مردم مثلها می زند و خداوند به هر چیزی داناست. این چراغ بر فروع در خانه هایی

بَيُوتٍ أذنَ اللَّهُ أَنْ تُرْفَعَ وَيُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ ۚ يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ ﴿۳۶﴾ ۚ

قرار دارد که خداوند اذن فرموده دیوارهای آن را بالا برند تا از شعبان در آن بتسمی؛ خانه هایی که نام خدا در آنها برده می شود، و صبح و شام در آنها تسبیح او می گویند.

رَجَالٌ لَا تُلْهِهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَإِقَامِ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ يَخَافُونَ يَوْمًا

مردانی که نه تجارت و نه معاملهای آنان را از یاد خدا و برپا داشتن نماز و ادای زکات غافل نمی‌کند؛ آنها از روزی می‌ترسند که در آن

تَنقَلَبُ فِيهِ الْقُلُوبُ وَالْأَبْصَارُ ﴿٣٧﴾ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَبِزِيدِهِمْ مِّنْ

دلها و چشمها زیر و رو می‌شود. ﴿٣٧﴾ آنها به سراغ این کارها می‌روند تا خداوند آنان را به بهترین اعمالی که انجام داده‌اند پاداش دهد، و از فضل خود بر پاداششان بیفزاید:

فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَلَهُمْ كَسْرَابٍ

و خداوند به هر کس بخواهد بی حساب روزی می‌دهد اولاً سواب بر آنها خوب می‌رسد می‌سازد. ﴿٣٨﴾ کسانی که کافر شدند، اعمالشان همچون سرابی است

بِقِيَعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمْثَانُ مَاءً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ شَيْئًا وَوَجَدَ اللَّهُ عِنْدَهُ فَوْقَهُ

در یک کویر که انسان نشسته از دور آن را آب می‌پندارد؛ اما هنگامی که به سراغ آن می‌آید چیزی نمی‌یابد، و خدا را نزد آن می‌یابد که حساب او را بطور کامل می‌دهد:

حِسَابُهُ ۗ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٣٩﴾ أَوْ كَظُلْمَتٍ فِي بَحْرٍ لَّجِيٍّ يَغْشَاهُ مَوْجٌ مِّنْ فَوْقِهِ ۗ

و خداوند سریع الحساب است! ﴿٣٩﴾ یا همچون ظلماتی در یک دریای عمیق و پهناور که موج آن را پوشانده، و بر فراز آن

مَوْجٌ مِّنْ فَوْقِهِ ۗ سَحَابٌ ظَلَمَتْ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ يَكْدُهُ لَمْ يَكْدِرْنَهَا وَمَن

موج دیگری، و بر فراز آن ابری تاریک است؛ ظلمتهایی است یکی بر فراز دیگری. آن گونه که هرگاه دست خود را خارج کند ممکن نیست آن را ببیند؛ و کسی که

لَمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِن نُّورٍ ﴿٤٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْخِرُ لَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ

خدا نوری برای او قرار نداده، نوری برای او نیست! ﴿٤٠﴾ آیا ندیدی تمام آنان که در آسمانها و زمینها برای خدا تسخیر می‌کنند.

وَالطَّيْرِ صَفَّتْ كُلُّ قَدِّ عِلْمٍ صَلَاتُهُ ۗ وَتَسْبِيحُهُ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ

و پرندهگان به هنگامی که بر فراز آسمان بال گسترده‌اند؟! هر یک از آنها نماز و تسبیح خود را می‌دانند؛ و خداوند به آنچه انجام می‌دهند داناست! ﴿٤١﴾ و از برای خداست حکومت

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٤٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُزْجِي سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهُ ثُمَّ

و مالکیت آسمانها و زمین؛ و بازگشت همه به سوی اوست! ﴿٤٢﴾ آیا ندیدی که خداوند ابرهایی را به آرامی می‌راند، سپس میان آنها پیوند می‌دهد، و بعد آن را

يَجْعَلُهُ رُكَّامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ ۗ وَيُنزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مِثْرًا مِّمَّا فِيهَا مِن بُرْدٍ

مترکم می‌سازد؟! در این حال، دانه‌های باران را می‌بینی که از لابه لای آن خارج می‌شود؛ و از آسمان ساز کوههایی [ابرهایی همچون کوه] که در آن است - تگرگ نازل

فَيُصِيبُ بِهِ ۗ مَن يَشَاءُ وَيَصْرِفُهُ ۗ وَعَن مَّن يَشَاءُ يَكَادُ سَنَا بَرْقِهِ ۗ يَذْهَبُ بِالْأَبْصَارِ ﴿٤٣﴾

می‌کند، و هر کس را بخواهد بوسیله آن زبان می‌رساند، و از هر کس بخواهد این زبان را بر طرف می‌کند؛ نزدیک است درخشندگی برق آن همه چشمها را ببرد! ﴿٤٣﴾

يُقَلِّبُ اللَّهُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ﴿٤٤﴾ وَاللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَابَّةٍ مِّنْ

خداوند شب و روز را دگرگون می‌سازد؛ در این عبرتی است برای صاحبان بصیرت! و خداوند هر جنبنده‌ای را از

مَاءٍ فَمِنْهُمْ مَّنْ يَمْشِي عَلَىٰ بَطْنِهِ ۖ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَمْشِي عَلَىٰ رِجْلَيْنِ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَمْشِي عَلَىٰ أَرْبَعٍ

آبی آفرید؛ گروهی از آنها بر شکم خود راه می‌روند، و گروهی بر دو پای خود، و گروهی بر چهار پا راه می‌روند؛

يَخْلُقُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٥﴾ لَقَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتٍ مُّبِينَاتٍ ۖ وَاللَّهُ

خداوند هر چه را بخواهد می‌آفریند، زیرا خدا بر همه چیز تواناست! ما آیات روشنگری نازل کردیم؛ و خدا

يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٤٦﴾ وَيَقُولُونَ ءَأَمْنًا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا

هر که را بخواهد به صراط مستقیم هدایت می‌کند! آنها می‌گویند: «به خدا و پیامبر ایمان داریم و اطاعت می‌کنیم،

ثُمَّ تَوَلَّىٰ فِرْقٍ مِّنْهُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَٰئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَ

ولی بعد از این ادعا، گروهی از آنان روگردان می‌شوند؛ آنها در حقیقت مومن نیستند! و هنگامی که از آنان دعوت شود که به سوی خدا و

رَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِن يَكُنْ لَهُمُ الْحَقُّ يَأْتُوا إِلَيْهِ

پیامبرش بیایند تا در میانشان داوری کند، ناگهان گروهی از آنان روگردان می‌شوند! ولی اگر حق داشته باشند با سرعت و تسلیم به سوی او

مُذْعِنِينَ ﴿٤٩﴾ أَفِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ أَمْ آرْتَابُوا أَمْ يَخَافُونَ أَن يَحِيفَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُولَهُ ۗ بَلْ

می‌آیند! آیا در دل‌های آنان بیماری است، یا شک و تردید دارید، یا می‌ترسند خدا و رسولش بر آنان ستم کنند؟! نه، بلکه

أُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ

آنها خودشان ستمگرند! سخن مومنان، هنگامی که به سوی خدا و رسولش دعوت شوند تا میان آنان داوری کند،

بَيْنَهُمْ أَن يَقُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥١﴾ وَمَن يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ

تنها این است که می‌گویند: «شنیدیم و اطاعت کردیم» و اینها همان رستگاران واقعی هستند. و هر کس خدا و پیامبرش را اطاعت کند،

وَيَخَشِ اللَّهَ وَيَتَّقْهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٥٢﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِن

از خدا بترسد و از مخالفت فرمانش بپرهیزد، چنین کسانی همان پیروزانند! آنها با نهایت تاکید سوگند یاد کردند که اگر به آنان فرمان دهی،

أَمْرَتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ قُلٌّ لَّا تَقْسِمُوهَا طَاعَةً مَّعْرُوفَةً ۚ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٥٣﴾

از خانه خود بیرون می‌روند او جان را در طیب اخلاص می‌بخشد؛ بگو: «سوگند یاد نکنید؛ شما طاعت خالصانه نشان دهید که خداوند به آنچه انجام می‌دهید آگاه است.»

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حَمَلْتُمْ

بگو: خدا را اطاعت کنید، و از پیامبرش فرمان برید و اگر سرپیچی نمایید، پیامبر مسوول اعمال خویش است و شما مسوول اعمال خود

وَإِن تَطِيعُوهُ تَهْتَدُوا وَمَعَ عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٥٤﴾ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا

اما اگر از او اطاعت کنید، هدایت خواهید شد؛ و بر پیامبر چیزی جز رساندن آشکار نیست؛ خداوند به کسانی که شما که ایمان آورده

مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ

و کارهای شایسته انجام داده‌اند وعده می‌دهد که قطعاً آنان را حکمران روی زمین خواهد کرد، همان گونه که به پیشینیان آنها خلافت روی زمین را بخشید:

مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّن بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا

و دین و آیینی را که برای آنان پسندیده، پابرجا و ریشه دار خواهد ساخت؛ و ترسشان را به امنیت و آرامش مبدل می‌کند،

يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

آنچنان که تنها مرا می‌پرستند و چیزی را شریک من نخواهند ساخت، و کسانی که پس از آن کافر شوند، آنها فاسقانند.

﴿٥٥﴾ وَأَقِمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٥٦﴾ لَا

و نماز را بر پا دارید، و زکات را بدهید، و رسول (ص) را اطاعت کنید تا مشمول رحمت او شوید.

تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمُ النَّارُ وَلَيْسَ الْمَصِيرُ ﴿٥٧﴾

گمان مبر کافران می‌توانند از جنگال مجازات الهی در زمین فرار کنند؛ جایگاه آنان آتش است، و چه بد جایگاهی است!

يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِيَسْتَعِذْنَكُمُ الَّذِينَ مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ وَالَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنكُمْ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید؛ بردگان شما، و همچنین کودکانان که به حد بلوغ نرسیده‌اند،

ثَلَاثَ مَرَّاتٍ مِّن قَبْلِ صَلَاةِ الْفَجْرِ وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُمْ مِنَ الظَّهِيرَةِ وَمِن بَعْدِ صَلَاةِ

در سه وقت باید از شما اجازه بگیرند: پیش از نماز صبح، و نیمروز هنگامی که لباسهای (سوی) خود را بیرون می‌آورید، و بعد از نماز عشا؛

الْعِشَاءِ ثَلَاثَ عَوْرَاتٍ لَّكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ بَعْدَهُنَّ طَوَافُونَ

این سه وقت خصوصی برای شماست؛ اما بعد از این سه وقت، گناهی بر شما و بر آنان نیست (که بدون آن وارد شوند)

عَلَيْكُمْ بَعْضُكُمْ عَلَى بَعْضٍ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٨﴾

و بر گرد یکدیگر بگردید (و با شما و صمیمیت به یکدیگر خدمت نمایند، این گونه خداوند آیات را برای شما بیان می‌کند، و خداوند دانای و حکیم است)

وَإِذَا بَلَغَ الْأَطْفَالُ مِنْكُمُ الْحُلُمَ فَلْيَسْتَأْذِنُوا كَمَا اسْتَأْذَنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ^ع

و هنگامی که اطفال شما به سن بلوغ رسند باید اجازه بگیرند. همان گونه که اشخاصی که پیش از آنان بودند اجازه می گرفتند:

كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٩﴾ وَالْقَوَاعِدُ مِنَ

اینچنین خداوند آیاتش را برای شما بیان می کند. و خدا دانا و حکیم است. و زنان

النِّسَاءِ الَّتِي لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ أَنْ يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ

از کار افتاده‌ای که امید به ازدواج ندارند. گناهی بر آنان نیست که لباسهای رویی خود را بر زمین بگذارند.

غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزِينَةٍ وَأَنْ يَسْتَعْفِفْنَ خَيْرٌ لَهُنَّ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٦٠﴾ لَيْسَ

به شرط اینکه در برابر مردم خود آرایشی نکنند؛ و اگر خود را بپوشانند برای آنان بهتر است؛ و خداوند شنوا و داناست. و بر

عَلَى الْأَعْمَى حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى أَنْفُسِكُمْ

سایبنا و افراد لنگ و بیمار گناهی نیست (که با شما همه نماز نهند، و بر شما نیز گناهی نیست که از خانه‌های خودتان

أَنْ تَأْكُلُوا مِنْ بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ آبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ أَوْ

[«خانه‌های فرزندان یا همسران که خانه خود شما محسوب می شود بدون اجازه خاصی [غذا بخورید؛ و همچنین خانه‌های پدران، یا خانه‌های مادران، یا

بُيُوتِ إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ أَوْ بُيُوتِ

خانه‌های برادران، یا خانه‌های خواهران، یا خانه‌های عموهائیان، یا خانه‌های

عَمَّتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخْوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ خَالَاتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكَتُمْ

عمه‌هایتان، یا خانه‌های دایه‌هایتان، یا خانه‌های خاله‌هایتان، یا خانه‌ای که

مَفَاتِحُهَا أَوْ صَدِيقِكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ

کلیدش در اختیار شماست، یا خانه‌های دوستانتان، بر شما گناهی نیست که بطور دسته جمعی یا

أَشْتَاتًا فَإِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُبْرَكَةٌ

جداگانه غذا بخورید؛ و هنگامی که داخل خانه‌های شدید، بر خویشان سلام کنید، سلام و تحیتی از سوی خداوند، سلامی پربرکت

طَيِّبَةٌ ۗ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾

و پاکیزه. این گونه خداوند آیات را برای شما روشن می کند، باشد که بیندیشید. ﴿۶۱﴾

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِذَا كَانُوا مَعَهُ عَلَىٰ أَمْرٍ جَامِعٍ لَمْ يَذْهَبُوا حَتَّىٰ

مؤمنان واقعی کسانی هستند که به خدا و رسولش ایمان آورده‌اند و هنگامی که در کار مهمی با او باشند، بی‌اجازه او جایی نمی‌روند.

يَسْتَدِينُوهُ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَدِينُونَ لَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِذَا أَسْتَدِينُوكَ

کسانی که از تو اجازه می‌گیرند، برآستی به خدا و پیامبرش ایمان آورده‌اند. در این صورت، هرگاه برای بعضی کارهای مهم خود از تو اجازه بخواهند،

لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأَذْنِ لِمَن شِئْتَ مِنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ

به هر یک از آنان که می‌خواهی (در صلاح سزاوار) اجازه ده، و برایشان از خدا آمرزش بخواه که خداوند آمرزنده

رَحِيمٌ ﴿٦٢﴾ لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا قَدْ يَعْلَمُ

و مهربان است ﴿۶۲﴾ صدا کردن پیامبر را در میان خود، مانند صدا کردن یکدیگر قرار ندهید؛

اللَّهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمْ لِوَاذٍ فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَن تُصِيبَهُمْ

خداوند نکسانی از شما را که پشت‌سر دیگران پنهان می‌شوند و یکی پس از دیگری فرار می‌کنند پس آنان که فرمان او را مخالفت می‌کنند باید بترسند؛ اینکه

فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ قَدْ يَعْلَمُ

فتنهای دامنشان را بگیرد، یا عذابی دردناک به آنها برسد ﴿۶۳﴾ آگاه باشید که برای خداست آنچه در آسمانها و زمین است؛ او می‌داند

مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٤﴾

آنچه را که شما بر آن هستید، و روزی را که به سوی او بازگردانده می‌شوند؛ و آنها را از اعمالی که انجام دادند آگاه می‌سازد؛ و خداوند به هر چیزی داناست ﴿۶۴﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ﴿١﴾ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ

زوال‌ناپذیر و پربرکت است کسی که قرآن را بر بندگش نازل کرد تا بیدهنده جهانیان باشد ﴿۱﴾ خداوندی که حکومت آسمانها

وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ نَقْدِيرًا ﴿٢﴾

و زمین از آن اوست، و فرزندی برای خود انتخاب نکرد، و همتایی در حکومت و مالکیت ندارد، و همه چیز را آفرید و به دقت اندازه‌گیری نمود ﴿۲﴾

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ

انسان غیر از خداوند معبودانی برای خود برگزیدند: معبودانی که چیزی را نمی آفرینند، بلکه خودشان مخلوقند.

لَا أَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا ﴿۳﴾ وَقَالَ الَّذِينَ

و مالک زیان و سود خویش نیستند، و نه مالک مرگ و حیات و رستاخیز خویشند. و کافران گفتند:

كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا آفَاكُ أَفْتَرْتَهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ آخَرُونَ فَقَدْ جَاءُوا ظُلْمًا وَ

«این فقط دروغی است که او ساخته، و گروهی دیگر او را بر این کار یاری داده‌اند. آنها با این سخن، ظلم و دروغ بزرگی را

زُورًا ﴿۴﴾ وَقَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ أَكْتَتَبَهَا فَهِيَ تُمَلَّى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَ

مرتکب شدند. و گفتند: «این همان افسانه‌های پیشینیان است که وی آن را رونویس کرده، و هر صبح و شام بر او

أَصِيلًا ﴿۵﴾ قُلْ أَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ عَفُورًا

املا می‌شود. بگو: «کسی آن را نازل کرده که اسرار آسمانها و زمین را می‌داند: او همیشه آمرزنده و

رَحِيمًا ﴿۶﴾ وَقَالُوا مَا لَ هَذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ لَوْلَا

مهربان بوده است؟ و گفتند: «چرا این پیامبر غذا می‌خورد و در بازارها راه می‌رود؟ نه سلف فرشتگان را دارد و نه روش شاعران را؟ چرا

أَنْزَلَ إِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُونُ مَعَهُ نَذِيرًا ﴿۷﴾ أَوْ يُلْقَىٰ إِلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ تَكُونُ لَهُ

فرشته‌ای بر او نازل نشده که همراه وی مردم را انذار کند (و بعد صدق دعوی او باشد)؟ یا گنجی در آسمان برای او فرستاده شود، یا باغی

جَنَّةٌ يَأْكُلُ مِنْهَا وَقَالَ الظَّالِمُونَ إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا

داشته باشد که از سوره آن بخورد (در اسرار سخن کند)؟ او و مستمگران گفتند: «شما تنها از مردی مجنون پیروی می‌کنید»

﴿۸﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَلِ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿۹﴾

«ببین چگونه برای تو مثلها زدند و گمراه شدند، آن گونه که قدرت پیدا کردن راه را ندارند»

تَبَارَكَ الَّذِي إِنْ شَاءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِنْ ذَلِكَ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَ

زوال ناپذیر و بزرگ است خدایی که اگر بخواهد برای تو بهتر از این قرار می‌دهد: باغهایی که نهرها از زیر درختانش جاری است، و هر بخواد

يَجْعَلَ لَكَ قُصُورًا ﴿۱۰﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ وَأَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا ﴿۱۱﴾

برای تو کاخهایی مجلل قرار می‌دهد. بلکه آنان قیامت را تکذیب کرده‌اند: و ما برای کسی که قیامت را تکذیب کند، آتشی شعله‌ور و سوزان فراهم کرده‌ایم»

إِذَا رَأَتْهُمْ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا تَغِيْظًا وَزَفِيرًا ﴿١٢﴾ وَإِذَا أَلْقَا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا

هنگامی که این آتش آنان را از مکانی دور ببیند، صدای وحشتناکش را که با نفس زدن شدید همراه است می شنوند. و هنگامی که در جای تنگی از آن افکنده شوند

مُقَرَّرِينَ دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا ﴿١٣﴾ لَأَنْدَعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَجِدًا وَادْعُوا ثُبُورًا

در حالی که در غل و زنجیرند، فریاد و اولیای آنان بلند می شود. به آنان گفته می شود: «ایها که امروز یک بار و اوایل نگویید، بلکه بسیار و اوایل

كثِيرًا ﴿١٤﴾ قُلْ أَذَلِكَ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِي وُعِدَ الْمُتَّقُونَ كَانَتْ لَهُمْ

بگویید! «ایها که امروز بهتر است یا بهشت جاویدانی که به پرهیزگاران وعده داده شده؟ بهشتی که

جَزَاءً وَمَصِيرًا ﴿١٥﴾ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ خَالِدِينَ كَانَ عَلَى رَبِّكَ وَعْدًا مَسْئُولًا

پاداش اعمال آنها و فرارگاهشان است. هر چه بخواهند در آنجا برایشان فراهم است؛ جاودانه در آن خواهند ماند؛ این وعده ای است که پروردگارت بر عهده گرفته است!

﴿١٦﴾ وَ يَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ ءَأَنْتُمْ أَضَلَلْتُمْ

«به خاطر بارها روزی را که همه آنان و معبودهایی را که غیر از خدا می پرستند جمع می کند، آنگاه به آنها می گوید: «ای شما این بندگان مرا همراه کردید

عِبَادِي هَؤُلَاءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ ﴿١٧﴾ قَالُوا سُبْحٰنَكَ مَا كَانَ يُبْغِي لَنَا أَنْ

با خود آنان راه را گم کردند! «ای پرستشگر می گویند: «منزهی تو برای ما شایسته نبود که

نَتَّخِذَ مِنْ دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنْ مَتَّعْتَهُمْ وَعَآبَاءَهُمْ حَتَّىٰ نَسُوا الَّذِي كَرَّمُوا

غیر از تو اولیایی برگزینیم. ولی آنان و پدرانشان را از نعمتها برخوردار نمودی تا اینکه به جای شکر نعمت پاد تو را فراموش کردند و

كَانُوا قَوْمًا بُورًا ﴿١٨﴾ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ بِمَا تَقُولُونَ فَمَا تَسْتَطِيعُونَ صَرْفًا وَلَا

تباه و هلاک شدند. «ایمانداران به اتان می گویند ببینید این معبودان، شما را در آنچه می گویند تکذیب کردند! اکنون نمی توانید عذاب الهی را بر طرف بسازید.

نَصْرًا وَمَنْ يَظْلِمِ مِنْكُمْ نَذِقْهُ عَذَابًا كَبِيرًا ﴿١٩﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ

یا از کسی بیماری بطلبید! و هر کس از شما ستم کند، عذاب شدیدی به او می چشاندیم! ما هیچ یک از رسولان را پیش از تو

مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ

نفرستادیم مگر اینکه غذا می خوردند و در بازارها راه می رفتند!

وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ ﴿٢٠﴾ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا ﴿٢٠﴾

و بعضی از شما را وسیله امتحان بعضی دیگر قرار دادیم. آیا صبر و شکیبایی می کنید نواز همه امتحان بر می آید! و پروردگار تو همواره بصیر و بینا بوده است. ﴿٢٠﴾

﴿۲۱﴾ وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَ نَالَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا الْمَلَائِكَةَ أَوْ نَرَى رَبَّنَا لَقَدِ

و کسانی که امیدی به دیدار ما ندارند، در ستاخیز را تکبر می کنند گفتند: «چرا فرشتگان بر ما نازل نشدند و یا پروردگاران را با چشم خود نمی بینیم؟»

أَسْتَكْبِرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ وَعَتَوْ عُتُوًّا كَبِيرًا ﴿۲۱﴾ يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلَائِكَةَ لَا بُشْرَى يَوْمَئِذٍ

آنها در باره خود تکبر ورزیدند و طغیان بزرگی کردند! آنها به ازوی خود سرسند، امّا روزی که فرشتگان را می بینند، روز بشارت برای

لِلْمُجْرِمِينَ وَيَقُولُونَ حِجْرًا مَحْجُورًا ﴿۲۲﴾ وَقَدْ مَنَّآ إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ

مجرمان نخواهد بود و می گویند: «ما را امان دهید، ما را معاف دارید» و ما به سراغ اعمالی که انجام داده اند می رویم، و همه را همچون

هَبَاءً مَنْثُورًا ﴿۲۳﴾ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُسْتَقَرًّا وَأَحْسَنُ مَقِيلًا ﴿۲۴﴾

ذرات غبار پراکنده در هوا قرار می دهیم! بهشتیان در آن روز قرارگاهشان از همه بهتر، و استراحتگاهشان نیکوتر است!

وَيَوْمَ تَشْقُقُ السَّمَاءُ بِالْغَمِّمْ وَنَزَلَ الْمَلَائِكَةُ تَنْزِيلًا ﴿۲۵﴾ الْمَلِكُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ لِلرَّحْمَنِ وَ

و «بهار» روزی راکه آسمان با ابرها شکافته می شود، و فرشتگان نازل می گردند. حکومت واقعی در آن روز از آن خداوند رحمان است؛ و

كَانَ يَوْمًا عَلَى الْكَافِرِينَ عَسِيرًا ﴿۲۶﴾ وَيَوْمَ يَعْضُ الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي

آن روز، روز سختی برای کافران خواهد بود! و «به خاطر» روزی راکه ستمکار دست خود را از شدت حسرت به دندان می گزد و می گوید: «ای کاش

أَتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا ﴿۲۷﴾ يَا وَيْلَتَىٰ لَيْتَنِي لَمْ أَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيلًا ﴿۲۸﴾ لَقَدْ أَضَلَّنِي

با رسول خدا راهی برگزیده بودم! ای وای بر من، کاش فلان شخص نمرده را دوست خود انتخاب نکرده بودم! او مرا از یادآوری (می) گمراه ساخت

عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَاءَنِي وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ خَذُولًا ﴿۲۹﴾ وَقَالَ

بعد از آنکه (به) حق رسیده بودم، و شیطان همیشه خوارکننده انسان بوده است! و پیامبر

الرَّسُولُ يَرْبِ إِن قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا ﴿۳۰﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ

عرضه داشت: «پروردگارا! قوم من قرآن را رها کردند» (اری، این گونه برای هر پیامبری

عَدُوًّا مِّنَ الْمُجْرِمِينَ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ هَادِيًا وَنَصِيرًا ﴿۳۱﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا

دشمنی از مجرمان قرار دادیم! امّا برای تو، همین بس که پروردگارت هادی و یاور (تو) باشد! و کافران گفتند: «چرا

نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً كَذَلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا ﴿۳۲﴾

قرآن یکجا بر او نازل نمی شود! این بخاطر آن است که قلب تو را بوسیله آن محکم داریم، و «ترتیل» آن را بتدریج بر تو خواندیم.

وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا ﴿٣٢﴾ الَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلَىٰ

آنان هیچ مثلی برای تو نمی آورند مگر اینکه ما حق را برای تو می آوریم. و تفسیری بهتر از پاسخی دندان شکن که در برابر آن تپان شوند! آنان که بر

وَجُوهِهِمْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ أُوتِيكَ شَرًّا مَّكَانًا وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا

صورتهايشان به سوی جهنم محشور می شوند. بدترین محل را دارند و گمراه ترین افرادند! و ما به

مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَجَعَلْنَا مَعَهُ أَخَاهُ هَارُونَ وَزِيرًا ﴿٣٥﴾ فَقُلْنَا أَذْهَبْنَا إِلَىٰ الْقَوْمِ

موسی کتاب دادیم؛ و برادرش هارون را یاور او قرار دادیم! و گفتیم: به سوی این قوم که

الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَذَمَّرْنَاهُمْ تَدْمِيرًا ﴿٣٦﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ لَمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ

آیات ما را تکذیب کردند بروید! آنان مردم به مخالفت برخاستند؛ و ما شدت آنان را در هم کوبیدیم! و قوم نوح را هنگامی که رسولان به آنرا تکذیب کردند

أَغْرَقْنَاهُمْ وَجَعَلْنَاهُمْ لِلنَّاسِ آيَةً وَأَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣٧﴾ وَعَادًا

غرق نمودیم. و آنان را درس عبرتی برای مردم قرار دادیم؛ و برای مستمکون عذاب دردناکی فراهم ساختیم! همچنین قوم عاد

و ثَمُودًا وَأَصْحَابَ الرَّسِّ وَقُرُونًا بَيْنَ ذَلِكَ كَثِيرًا ﴿٣٨﴾ وَكُلًّا ضَرَبْنَا لَهُ الْأَمْثَلُ وَ

و ثمود و اصحاب الرس [گروهی که درختان صنوبر را می پرستیدند] و اقوام بسیار دیگری را که در این میان بودند. معاد کردیم! و برای هر یک از آنها مثلی زدیم؛ و

كُلًّا تَبَرْنَا تَنْبِيرًا ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ أَنْوَا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِي أَمْطَرْنَا مَطَرًا سَوِيًّا أَفَكُم

همگی را نابود کردیم! آنها [مشرکان مکه] از کنار شهری که باران شد [بارانی از سنگهای آسمانی] بر آن باریده بود [دیار قوم لوط] گذشتند؛ آیا

يَكُونُوا يَرُونَهَا بَلِّ كَانُوا لَا يَرْجُونَ نُشُورًا ﴿٤٠﴾ وَإِذَا رَأَوْكَ إِذْ يَتَّخِذُونَكَ

آن را نمی دیدند؟! (اری، سر دهنده، ولی به رستاخیز ایمان نداشتند) و هنگامی که تو را می بینند، تنها به باد استهزایت می گیرند (و سر تپند)

إِلَّا هُزُؤًا أَهَذَا الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا ﴿٤١﴾ إِنَّ كَادَ لَيُضِلَّنَا عَنْ إِلَهِنَا

ایا این همان کسی است که خدا او را بعنوان پیامبر برانگیخته است؟! اگر ما بر پرستش خدایمانمان

لَوْلَا أَنْ صَبَرْنَا عَلَيْهَا وَسَوْفَ يَعْلَمُونَ حَيْثُ يَرْوُونَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلُّ

استقامت نمی کردیم. بیم آن می رفت که ما را گمراه سازد اما هنگامی که عذاب الهی را ببینند، بزودی می فهمند چه کسی گمراهتر

سَبِيلًا ﴿٤٢﴾ أَرَأَيْتَ مَنْ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوْنَهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا ﴿٤٣﴾

بوده است! آیا دیدی کسی را که هوای نفسش را معبود خود برگزیده است؟! آیا تو می توانی او را هدایت کنی (با به دفاع از او برخیزی)؟!

أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ

ایمان می‌بری بیشتر آنان می‌شنوند یا می‌فهمند؟! آنان فقط همچون چهارپایانند. بلکه

سَكِيلًا ﴿٤٤﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا

گمراه‌ترند. آیا ندیدی چگونه پروردگارت سایه را گسترده ساخت؟! و اگر می‌خواست آن را ساکن قرار می‌داد؛ سپس

الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿٤٥﴾ ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ﴿٤٦﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ

خورشید را بر وجود آن دلیل قرار دادیم! سپس آن را آهسته جمع می‌کنیم در نظام سایه و شب را حاکم می‌سازیم! او کسی است که

لَكُمْ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا ﴿٤٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ

شب را برای شما لباس قرار داد، و خواب را سایه استراحت، و روز را وسیله حرکت و حیات! او کسی است که بادها را

بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا ﴿٤٨﴾ لِنُحْيِيَ بِهِ بَلْدَةً

بشار تکراری پیش از رحمتش فرستاد، و از آسمان آبی پاک‌کننده نازل کردیم، تا بوسیله آن، سرزمین مرده‌ای را زنده کنیم!

مَيِّتًا وَنُحْيِيهِ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَمًا وَأَنْسَى كَثِيرًا ﴿٤٩﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا

و آن را به مخلوقاتی که آفریدیم - چهار پایان و انسانهای بسیار - می‌نوشانیم. ما این آیات را بصورت‌های گوناگون برای آنان بیان کردیم تا مستفکر شوند.

فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٥٠﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ نَذِيرًا ﴿٥١﴾

ولی بیشتر مردم از هر کاری جز انکار و کفر ابا دارند. و اگر می‌خواستیم، در هر شهر و دیاری بیم‌دهنده‌ای برمی‌انگیختیم (ولی این کار نرسم نداشت).

فَلَا تُطِيعُ الْكَافِرِينَ وَجَهَدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا ﴿٥٢﴾ وَهُوَ الَّذِي

بنا بر این از کافران اطاعت مکن، و بوسیله آن [قرآن] با آنان جهاد بزرگی بنما! او کسی است که

مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَحِجْرًا مَحْجُورًا

دو دریا را در کنار هم قرار داد؛ یکی گوارا و شیرین، و دیگر شور و تلخ؛ و در میان آنها برزخی قرار داد تا با هم مخلوط نشوند (و بر یک به دیگری می‌گوید) دور باش و نزدیک نیا!

﴿٥٣﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا ﴿٥٤﴾ وَ

او کسی است که از آب، انسانی را آفرید؛ سپس او را نسب و سبب قرار داد؛ و نسل او را از این دو طریق گسترش داد؛ او پروردگارت تو همواره توانا بوده است. و

يَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِ ظَهِيرًا ﴿٥٥﴾

آنان جز خدا چیزهایی را می‌پرستند که نه به آنان سودی می‌رساند و نه زیانی؛ و کافران همیشه در برابر پروردگارشان (در طریق کفر) پشتیبان یکدیگرند.

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٥٦﴾ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ

ی پیامبر ما تو را جز بعنوان بشارت دهنده و انذار کننده نفرستادیم! ﴿٥٦﴾ بگو: من در برابر آن چه این همه هیچ گونه پاداشی از شما نمی طلبم؛ مگر کسی که بخواهد

يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٥٧﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَىٰ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ وَ

راهی به سوی پروردگارش برگزیند. ﴿٥٧﴾ و توکل کن بر آن زنده‌ای که هرگز نمی میرد؛ و تسبیح و حمد او را بسجا آور؛ و

كَفَىٰ بِهِ بَدُنُوبٍ عِبَادَةٍ خَيْرًا ﴿٥٨﴾ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي

همین بس که او از گناهان بندگانش آگاه است! ﴿٥٨﴾ همان است که آسمانها و زمین و آنچه را میان این دو وجود دارد. در شش روز

سِتَّةَ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ الرَّحْمَنُ فَسَلَّ بِهِ خَيْرًا ﴿٥٩﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ

[شش دوران] آفرید؛ سپس بر عرش قدرت قرار گرفت او به تدبیر جهان پرداخت. او رحمان است؛ از او بخواه که از همه چیز آگاه است. ﴿٥٩﴾ و هنگامی که به آنان گفته شود:

اسْجُدُوا لِلرَّحْمَنِ قَالُوا وَمَا الرَّحْمَنُ أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ﴿٦٠﴾ نَبَارِكُ الَّذِي

برای خداوند رحمان سجده کنید، می گویند: رحمان چیست؟! آیا برای چیزی سجده کنیم که تو به ما دستور می دهی؟! و بر نفر نشان افزوده می شود! ﴿٦٠﴾ جاودان و

جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا ﴿٦١﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ

بر برکت است آن آسمان منزلگاههایی برای ستارگان قرار داد؛ و در میان آن چراغ روشن و ماه تابانی آفرید! ﴿٦١﴾ و او همان کسی است که شب و روز را

الَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا ﴿٦٢﴾ وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ

جانشین یکدیگر قرار داد برای کسی که بخواهد متذکر شود یا شکرگزاری کند او آنچه را در روز کوتاهی کرده در شب انجام دهد و به عکس. ﴿٦٢﴾ بندگان (عباد) خداوند رحمان.

الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هُونَ وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا ﴿٦٣﴾

کسانی هستند که و بی تکبر بر زمین راه می روند؛ و هنگامی که جاهلان آنها را مخاطب سازند او سخنان ناهرمیده گویند، به آنها سلام می گویند (و با بزرگواری می سخنند)؛ ﴿٦٣﴾

وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا ﴿٦٤﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ

کسانی که شبانگاه برای پروردگارشان سجده و قیام می کنند؛ و کسانی که می گویند: پروردگارا!

عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّكَ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا ﴿٦٥﴾ إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا

عذاب جهنم را از ما برطرف گردان. که عذابش سخت و پر دوام است. ﴿٦٥﴾ مسلماً آن آینه، بد جایگاه و بد محل اقامتی است.

﴿٦٦﴾ وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾

و کسانی که هر گاه انفاق کنند، نه اسراف می نمایند و نه سختگیری؛ بلکه در میان این دو، حد اعتدالی دارند. ﴿٦٧﴾

وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ

و کسانی که معبود دیگری را با خداوند نمی خوانند؛ و کسانی را که خداوند خونش را حرام شمرده، جز بحق نمی کشند؛

وَلَا يَزْنُونَ^{٦٩} وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا^{٦٨} يُضْعَفُ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَ

و زنا نمی کنند؛ و هر کس چنین کند، مجازات سختی خواهد دید؛ عذاب او در قیامت مضاعف می گردد، و

يَخْلُدُ فِيهِ مُهَانًا^{٦٩} إِلَّا مَنْ تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ

همیشه با خواری در آن خواهد ماند؛ مگر کسانی که توبه کنند و ایمان آورند و عمل صالح انجام دهند،

اللَّهُ سَيَاتِبُهُمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا^{٧٠} وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا

که خداوند گناهان آنان را به حسنات مبدل می کند؛ و خداوند همواره آمرزنده و مهربان بوده است؛ و کسی که توبه کند و عمل صالح انجام دهد،

فَإِنَّهُ يُؤْتِبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا^{٧١} وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا

به سوی خدا بازگشت می کند او پاداش خود را می گیرد؛ و کسانی که شهادت به باطل نمی دهند، او در مجلس باطل شرکت نمی کنند؛ و هنگامی که با لغو و بیهودگی برخورد کنند،

كِرَامًا^{٧٢} وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِرُوا بِهَا لَمْ يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا وَعُمْيَانًا

بزرگواران از آن می گذرند؛ و کسانی که هر گاه آیات پروردگارشان به آنان گوشزد شود، کبر و کور روی آن نمی افتند.

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً أَعْيُنٌ

و کسانی که می گویند: «پروردگارا! از همسران و فرزندانمان مایه روشنی چشم ما فرار ده، و

أَجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا^{٧٤} أُولَٰئِكَ يُجْزَوْنَ الْعُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَ

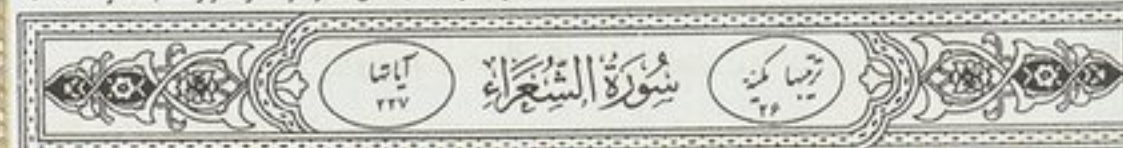
ما را برای پرهیزگاران پیشوا گردان؛ ای پروردگارا! آنها هستند که درجات عالی بهشت در برابر شکیبایشان به آنان پاداش داده می شود؛ و

يُلَقَّوْنَ فِيهَا تَحِيَّةً وَسَلَامًا^{٧٥} خَالِدِينَ فِيهَا حَسُنَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا

در آن، با تحیت و سلام رو به رو می شوند؛ در حالی که جاودانه در آن خواهند ماند؛ چه قرارگاه و محل اقامت خوبی!

قُلْ مَا يَعْجَبُوكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا^{٧٧}

بگو: «پروردگارا! برای شما ارجی قائل نیستم اگر دعای شما نباشد؛ شما این دعا را تکذیب کردید، و این سزاوار شما را خواهد گرفت و از شما جدا نخواهد شد؛»

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

طسّم ﴿١﴾ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ لَعَلَّكَ بَدِخٌ نَفْسِكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾

طسم. این آیات کتاب روشنگر است. گویی می خواهی جان خود را از شدت اندوه از دست دهی بخاطر اینکه آنها ایمان نمی آورند.

إِنْ نَشَأْ نُزِّلْ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ آيَةٌ فَظَلَّتْ أَعْنَاقُهُمْ لَهَا خَاضِعِينَ ﴿٤﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ

اگر ما اراده کنیم، از آسمان بر آنان آیه ای نازل می کنیم که گردنهایشان در برابر آن خاضع گردد. و هیچ ذکر تازه ای

مِنَ الرَّحْمَنِ مُحَدَّثٌ إِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِضِينَ ﴿٥﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا فَسَيَأْتِيهِمْ أَنْبَاءٌ مِمَّا كَانُوا بِهِ

از سوی خداوند رحمان برای آنها نمی آید مگر اینکه از آن رویگردان می شوند. آنان تکذیب کردند؛ اما بزودی اخبار (بشر) آنچه راستها می کردند

يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٦﴾ أُولَئِكَ يَرْوَأُونَ إِلَى الْأَرْضِ كَمَا أَنْبَأْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ﴿٧﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا

به آنان می رسد. آیا آنان به زمین نگاه نکردند که چه قدر از انواع گیاهان پرارزش در آن روایت کردیم؟! در این، نشانه روشنی است بر وجه خدا؛ ولی

كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٩﴾ وَإِذْ نَادَى رَبُّكَ مُوسَى أَنْ أَنْتَ

بیشترشان هرگز مومن نبوده اند! و پروردگار تو عزیز و رحیم است. به خاطر بیاری هنگامی را که پروردگارت موسی را ندا داد که به سراغ

الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٠﴾ قَوْمَ فِرْعَوْنَ أَلَا يَتَّقُونَ ﴿١١﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿١٢﴾

قوم ستمگر برو، قوم فرعون، آیا آنان (مخافت فرمان پروردگار) پرهیز نمی کنند؟! (موسی) عرض کرد: «پروردگارا! از آن بیم دارم که مرا تکذیب کنند!»

وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانِي فَأَرْسِلْ إِلَى هَارُونَ ﴿١٣﴾ وَهُمْ عَلَى ذَنْبٍ فَأَخَافُ أَنْ

و سینه ام تنگ می شود، و زبانم بقدر کافی گویا نیست؛ برادرها هارون را نیز رسالت ده (تا مرا باری کنند) و آنان به اعتقاد خودشان بر گردن من گناهی دارند؛ می ترسم

يَقْتُلُونِ ﴿١٤﴾ قَالَ كَلَّا فَاذْهَبَا بِأَيْتِنَا إِنَّا مَعَكُمْ مُسْتَمِعُونَ ﴿١٥﴾ فَاتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا

مرا بکشند (در این رسالت به پایان نرسد) فرمود: «چنین نیست؛ شما هر دو با آیات ما بروید؛ ما با شما هستیم و می شنویم!» به سراغ فرعون بروید و بگوئید: «ما

رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾ أَنْ أَرْسِلَ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٧﴾ قَالَ أَلَمْ نُرَبِّكَ فِيْنَا وَلِيدًا وَلِئْسَ

فرستاده پروردگار جهانیان هستیم؛ بنی اسرائیل را با ما بفرستد (انها به سراغ فرعون آمدند) فرمود: «آیا ما تو را در کودکی در میان خود پرورش ندادیم، و سالهایی

فِيْنَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ ﴿١٨﴾ وَفَعَلْتَ فَعَلْتِكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾

از زندگی ما در میان ما نبودی؟! و سرانجام، آن کارت را (که نمی بایست انجام دادی) تو بدتر از ما بدترستی، و تو از ناسپاسانی!»

قَالَ فَعَلْتُهَا إِذَا وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٢٠﴾ فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَ

موسی گفت: «من آن کار را انجام دادم در حالی که از بی خبران بودم» پس هنگامی که از شما ترسیدم فرار کردم؛ و پروردگارم به من حکمت و دانش بخشید. و

جَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢١﴾ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدتَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا

مرا از پیامبران فرار داد! آیا این منتی است که تو بر من می‌گذاری که بنی اسرائیل را برده خود ساختی؟! فرعون گفت:

رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٢٤﴾

«پروردگار عالمیان چیست؟!» موسی گفت: «پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آن دو است، اگر اهل یقین هستید»

قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأُولِينَ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنْ رَسُولُكُمْ

«هر من به اطرافت گفت: «آیا نمی‌شنوید این مرد چه می‌گوید؟!» موسی گفت: «او پروردگار شما و پروردگار نیاکان شماست» «هر من گفت: «پیامبری که به سوی شما

الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾ قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ

فرستاده شده مسلماً دیوانه است» موسی گفت: «او پروردگار مشرق و مغرب و آنچه میان آن دو است می‌باشد، اگر شما عقل‌اندیشه خود را به کار می‌گرفتید»

﴿٢٨﴾ قَالَ لَنْ أَخَذتَ إِلَها غَيْرِي لِأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ أَوْ لَوْ جِئْتُكَ

«هر من خشمگین شد و گفت: «اگر معبودی غیر از من برگزینی، تو را از زندانبانان فرار خواهم داد» موسی گفت: «حتی اگر

بِشَيْءٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَأْتِ بِهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٣١﴾ فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ

نشانه آشکاری برای تو بیاروم بر این نی آوری؟!» گفت: «اگر راست می‌گویی آن را بیاور» در این هنگام موسی عصای خود را افکند، و ناگهان

ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿٣٢﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنَّظِيرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَ لِلْمَلَأِ حَوْلَهُ إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ

مار عظیم و آشکاری شد؛ و دست خود را در برین فرو برد و بیرون آورد، و در برابر بینندگان سفید و روشن بود. «هر من به گروهی که اطراف او بودند گفت: «این ساحر

عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿٣٥﴾ قَالُوا

آگاه و ماهری است! او می‌خواهد با سحرش شما را از سرزمینتان بیرون کند؛ شما چه نظر می‌دهید؟! گفتند:

أَرْجُوهُ وَأَخَاهُ وَابْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٣٦﴾ يَا تَوَكَّلْ بِكُلِّ سِحَارٍ عَلِيمٍ ﴿٣٧﴾

«او و برادرش را مهلت ده؛ و مأموران را برای بسیج به تمام شهرها اعزام کن.» تا هر ساحر ماهر و دانایی را نزد تو آورند»

فَجُمِعَ السَّحَرَةُ لِمِيقَاتِ يَوْمٍ مَعْلُومٍ ﴿٣٨﴾ وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ ﴿٣٩﴾

سرانجام ساحران برای وعده‌گاه روز معینی جمع‌آوری شدند. و به مردم گفته شد: «آیا شما نیز (بر این صحنه) اجتماع می‌کنید.»

لَعَلَّنَا نَتَّبِعَ السَّحْرَةَ إِنْ كَانُوا هُمْ الْغَالِبِينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحْرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ أَإِنَّا لِنَأْتِيَنَّكَ

تا اگر ساحران پیروز شوند، از آنان پیروی کنیم؟ هنگامی که ساحران آمدند، به فرعون گفتند: آیا اگر ما پیروز شویم، پاداش

إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿٤١﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذَا لَمِنَ الْمُقْرَبِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ لَهُمْ مُوسَى الْقَوْمَا

مهمی خواهیم داشت؟ گفت: آری، و در آن صورت شما از مقربان خواهید بود! روز سومه فرارسید و همگی جمع شدند، موسی به ساحران گفت: آنچه را

أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٤٣﴾ فَأَلْقَوْا حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ الْغَالِبُونَ

می خواهید بیفکنید، بیفکنید! آنها طنابها و عصاهای خود را افکندند و گفتند: به عزت فرعون، ما قطعاً پیروزیم!

﴿٤٤﴾ فَأَلْقَى مُوسَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٤٥﴾ فَأَلْقَى السَّحْرَةَ سَاحِدِينَ

سپس موسی عصایش را افکند، ناگهان تمام وسایل دروغین آنها را بلعید! فوراً همه ساحران به سجده افتادند.

﴿٤٦﴾ قَالُوا أَمْ تَأْتِي الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ ﴿٤٨﴾ قَالَ أَمْ نَسْتَمِرُّ لَهُ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَنَّكُمْ

گفتند: ما به پروردگار عالمیان ایمان آوردیم! پروردگار موسی و هارون! فرمود: آری پیش از اینکه به شما اجازه دهم به او ایمان آوردید؟

لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرٌ كَمَا الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ نَعْتَمُونَ لَا قُطْعَانَ أَيْدِيكُمْ وَأَرْجُلِكُمْ مِمَّنْ

مسلمان او بزرگ و استاد شماست که به شما سحر آموخته (این یک نوحه است! اما بزودی خواهید دانست) دستها و پاها را به عکس یکدیگر قطع می‌کنم.

خَلَفٍ وَلَا ضَلَبْتُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٩﴾ قَالُوا لَا ضَيْرَ إِنَّا إِلَى رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ

و همه شما را به دار می‌آوریم! گفتند: مهم نیست، هر کاری از دست ساخته است (یعنی) ما به سوی پروردگاران باز می‌گردیم! ما امیدواریم

يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطِيئَاتِنَا أَنْ كُنَّا أَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥١﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي

که پروردگاران خطاهای ما را ببخشد، چرا که ما نخستین ایمان آوردگان بودیم! و به موسی وحی کردیم که شبانه بندگانم را (از مصر) کوچ ده.

إِنَّكُمْ مُتَّبِعُونَ ﴿٥٢﴾ فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَذَا لَشَرٌّ لِمَنْ قَلِيلُونَ

زیرا شما مورد تعقیب هستید! فرعون از این ماجرا آگاه شد و مأموران بسیج نیرو را به شهرها فرستاد. (و گفت: اینها مسلماً گروهی اندکند:

﴿٥٤﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ ﴿٥٥﴾ وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَادِرُونَ ﴿٥٦﴾ فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٧﴾

و اینها ما را به خشم آورده‌اند! و ما همگی آماده پیکاریم! اسراجم فرمانبران شتوب شدند و ما آنها را از باغها و چشمه‌ها بیرون راندیم.

وَكَتُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٥٨﴾ كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٥٩﴾ فَاتَّبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ ﴿٦٠﴾

و از کتوز و قصرهای مجلل! (این) اینچنین کردیم: بنی اسرائیل را وارث آنها ساختیم! آنان به تعقیب بنی اسرائیل پرداختند، و به هنگام طلوع آفتاب به آنها رسیدند.

فَلَمَّا تَرَأَى الْجَمْعَانَ قَالَ أَصْحَبُ مُوسَىٰ إِنَّا لَمَذْرُكُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي

هنگامی که دو گروه یکدیگر را دیدند، یاران موسی گفتند: «ما در جنگال فرعونیان گرفتار شدیم» موسی گفت: «چنین نیست! یقیناً پروردگارم با من است.

سَيِّدِينَ ﴿٦٢﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ

بزودی مرا هدایت خواهد کرد» و به دنبال آن به موسی وحی کردیم: «عصایت را به دریا بزن.» و چنین کرد و دریا از هم شکافته شد، و هر

فِرْقٍ كَالطُّورِ الْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾ وَأَزَلْنَا ثَمَّ الْآخِرِينَ ﴿٦٤﴾ وَأَنْجَيْنَا مُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ

بخشی همچون کوه عظیمی بود» و در آنجا دیگران [لشکر فرعون] را نیز به دریا نزدیک ساختیم» و موسی و تمام کسانی را که با او بودند نجات دادیم

﴿٦٥﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخِرِينَ ﴿٦٦﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾ وَ

سپس دیگران را غرق کردیم» در این جریان، نشانه روشنی است ولی بیشترشان ایمان نیاوردند؛ «چرا که طالب حق نبودند.» و

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾ وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ

پروردگارت شکست‌ناپذیر و مهربان است» و بر آنان خبر ابراهیم را بخوان.» هنگامی که به پدر و قومش گفت:

مَا تَعْبُدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَنْظِلُّهَا عَلَيْكُمْ إِنْ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ إِذْ

«چه چیز را می پرستید؟» گفتند: «بتهایی را می پرستیم، و همه روز ملازم عبادت آنها میم.» گفت: «آیا هنگامی که آنها را می خوانید صدای شما را

تَدْعُونَ ﴿٧٢﴾ أَوْ يَنْفَعُونَكُمْ أَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا كَذَٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٧٤﴾ قَالَ

می شنوند؟» یا سود و زیانی به شما می رسانند؟» گفتند: «ما فقط نیاکان خود را بافتیم که چنین می کنند.» گفت:

أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٧٥﴾ أَنْتُمْ وَعِبَادُكُمْ الَّذِينَ لَا قَدَمُونَ ﴿٧٦﴾ فَأَنْتُمْ عَدُوٌّ لِّي إِلَّا

«آیا دیدید «بن چیزهایی را که پیوسته پرستش می کردید، شما و پدران پیشین شما، همه آنها دشمن من هستند (من دشمن آنها، مگر

رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٧﴾ الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿٧٨﴾ وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ﴿٧٩﴾ وَإِذَا

پروردگار عالمیان» همان کسی که مرا آفرید، و پیوسته راهنماییم می کند، و کسی که مرا غذا می دهد و سیراب می نماید، و هنگامی که

مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴿٨٠﴾ وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ ﴿٨١﴾ وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي

بیمار شوم مرا شفا می دهد، و کسی که مرا می میراند و سپس زنده می کند، و کسی که امید دارم

خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ ﴿٨٢﴾ رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَالْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿٨٣﴾

گناهم را در روز جزا ببخشد» پروردگار! به من علم و دانش ببخش، و مرا به صالحان ملحق کن»

وَأَجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ ﴿٨٤﴾ وَأَجْعَلْنِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ ﴿٨٥﴾ وَأَغْفِرْ لِي

و برای من در میان اmentهای آینده، زبان صدق در غیری قرار ده! و مرا از وارثان بهشت پر نعمت گردان! و پدرم [عمویم] را ببامرز.

إِنَّهُ كَانَ مِنَ الصَّالِينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿٨٧﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا مَنْ

که او از گمراهان بود! و در آن روز که مردم برانگیخته می‌شوند، مرا شرمنده و رسوا مکن! در آن روز که مال و فرزندان سودی نمی‌بخشد، مگر کسی که

آتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾ وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٩٠﴾ وَبُرِزَتِ الْجَحِيمُ لِلْغَاوِينَ ﴿٩١﴾ وَقِيلَ

با قلب سلیم به پیشگاه خدا آید! در آن روز، بهشت برای پرهیزکاران نزدیک می‌شود، و دوزخ برای گمراهان آشکار می‌گردد، و به آنان گفته می‌شود:

لَهُمْ آتِنَ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٩٢﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ هَلْ يَنْصُرُونَكُمْ أَوْ يَنْصُرُونَ ﴿٩٣﴾ فَكَبِبُوا فِيهَا هُمْ

و کجا هستند معبودانی که پرستش می‌کردید! غیر از خدا! آیا شما را یاری می‌کنند، یا کسی به یاری آنها می‌آید! پس همه آن معبودان با عابدان گمراه به دوزخ

وَالْغَاوُونَ ﴿٩٤﴾ وَجُنُودُ إِبْلِيسَ أَجْمَعُونَ ﴿٩٥﴾ قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ ﴿٩٦﴾ تَاللَّهِ إِنْ كُنَّا

افکنده می‌شوند! و همچنین همگی لشکریان ابلیس! آنها در آنجا در حالی که به مخاصمه برخاسته‌اند می‌گویند: «به خدا سوگند که ما

لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٩٧﴾ إِذْ نُسَوِّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٩٨﴾ وَمَا أَضَلَّنَا إِلَّا الْمُجْرِمُونَ ﴿٩٩﴾

در گمراهی آشکاری بودیم! چون شما را با پروردگار عالمان برابر می‌شمردیم! اما کسی جز مجرمان ما را گمراه نکرد!

فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ ﴿١٠٠﴾ وَلَا صِدْقٍ حَمِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ

«بوسه نه امروز! شفاعت‌کنندگانی برای ما وجود ندارد، و نه دوست و گرم و پر محبتی! ای کاش بار دیگر باز گردیم و از مومنان باشیم!» حقا!

فِي ذَلِكَ لآيَةٌ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ كَذَّبَتْ

در این ماجرا، نشانه (بوسه) است؛ ولی بیشتر آنان مومن نبودند! و پروردگار تو توانا و مهربان است! قوم نوح

قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٠٥﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٠٦﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٠٧﴾

رسولان را تکذیب کردند! هنگامی که برادرشان نوح به آنان گفت: «آیا تقوا پیشه نمی‌کنید؟! مسلماً من برای شما پیامبری امین هستم!»

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٠٨﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ

تقوای الهی پیشه کنید و مرا اطاعت نمایید! من برای این (بوسه) هیچ مزدی از شما نمی‌طلبم! اجر من تنها بر پروردگار عالمان است!

﴿١٠٩﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١١٠﴾ قَالُوا أَنْتَ مِنْ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْدَلُونَ ﴿١١١﴾

پس، تقوای الهی پیشه کنید و مرا اطاعت نمایید! گفتند: «آیا ما به تو ایمان بیاوریم در حالی که افراد پست و بی‌ارزش از تو پیروی کرده‌اند؟!»

قَالَ وَمَا عَلِمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٢﴾ إِنَّ حِسَابَهُمْ إِلَّا عَلَيَّ رَبِّي لَو تَشْعُرُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَا أَنَا

نوح گفت: «من چه می دانم آنها چه کاری داشته اند!» حساب آنها تنها با پروردگار من است اگر شما می فهمید! و من هرگز

بَطَّارِدِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾ إِنَّ أَنَا إِلَّا أَنْذِرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٥﴾ قَالُوا لَئِن لَّمْ تَنْتَهِ يَنْبُوحٌ لَتَكُونَنَّ مِنَ

سومنان را طرد نخواهم کرد. «من تنها انذارکننده ای آشکارم.» گفتند: «ای نوح! اگر از حرفهایت دست برداری.

الْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾ فَأَفْنَحُ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتَحًا وَبِحَجِيٍّ وَمَنْ

سنگباران خواهی شد.» گفت: «پروردگار! قوم من مرا تکذیب کردند.» اکنون میان من و آنها جدایی بیفکن: و مرا و مومنانی را که

مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾ فَأَنْجِيْنَهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ﴿١١٩﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا بَعْدُ

با من هستند رهایی بخشاه: ما، او و کسانی را که با او بودند، در آن کشتی که پر از انسان و انواع حیوانات بود، رهایی بخشیدیم! سپس بغیة را غرق

الْبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ

کردیم! در این ماجرا نشانه روشنی است: اما بیشتر آنان مومن نبودند. و پروردگار تو توانا و

الرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾ كَذَّبَتْ عَادَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ

مهربان است. قوم عاد (بیر) رسولان آمدند را تکذیب کردند. هنگامی که برادرشان هود گفت: «آیا تقوا پیشه نمی کنید؟! من مسلما من برای شما پیامبری

أَمِينٌ ﴿١٢٥﴾ فَأَتَقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونَ ﴿١٢٦﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجَرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ

امین هستم! پس تقوای الهی پیشه کنید و مرا اطاعت نمایید! من در برابر این دعوت، هیچ اجر و پاداشی از شما نمی طلبم: اجر و پاداش من تنها بر پروردگار

الْعَالَمِينَ ﴿١٢٧﴾ أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ آيَةً تَعْبَثُونَ ﴿١٢٨﴾ وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ

عالمیان است. آیا شما بر هر مکان مرتفعی نشانی از روی هوا و هوس می سازید؟! و قصرها و قلعه های زیبا و محکم بنا می کنید شاید در دنیا جاودانه بمانید؟!

﴿١٢٩﴾ وَإِذَا بَطِشْتُمْ بَطِشْتُمْ جَبَّارِينَ ﴿١٣٠﴾ فَأَتَقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونَ ﴿١٣١﴾ وَأَتَقُوا الَّذِي أَمَدَّكُمْ

و هنگامی که کسی را مجازات می کنید همچون جنابان کبیر می دهید! پس تقوای الهی پیشه کنید و مرا اطاعت نمایید! و از تعمری خدایی بپرهیزید که شما را

بِمَا تَعْلَمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمَدَّكُمْ بِأَنْعَامٍ وَبَنِينَ ﴿١٣٣﴾ وَجَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٣٤﴾ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ

امداد کرده: شما را به چهار پایان و نیز پسران امداد فرموده: همچنین به باغها و چشمه ها! «مگر عمر کنید» من بر شما از

عَذَابِ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣٥﴾ قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَضْتَ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ ﴿١٣٦﴾

عذاب روزی بزرگ می ترسم! آنها [قوم عاد] گفتند: «برای ما تفاوت نمی کند، چه ما را انذار کنی یا نکنی! سپرده خود را خسته کن!»

إِنَّ هَذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣٧﴾ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذِّبِينَ ﴿١٣٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ

این همان روش اولیای است! و ما هرگز مجازات نخواهیم شد! آنان هود را تکذیب کردند، ما هم نابودشان کردیم؛ و در این

لَايَةٍ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٤٠﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ

آیت و نشانه‌ای است برای آنان؛ ولی بیشتر آنان مومن نبودند! و پروردگار تو توانا و مهربان است! قوم ثمود رسولان الهی را

الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤١﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَالَاتِنَقُونَ ﴿١٤٢﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٤٣﴾

تکذیب کردند. هنگامی که برادرشان صالح به آنان گفت: «آیا تقوا پیشه نمی‌کنید؟! من برای شما پیامبری امین هستم»

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٤٤﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٤٥﴾

پس تقوای الهی پیشه کنید و مرا اطاعت نمایید! من در برابر این امر، اجر و پاداشی از شما نمی‌طلبم؛ اجر من تنها بر پروردگار عالمیان است!

أَتُرْكُونَ فِي مَا هَاهُنَا آمِنِينَ ﴿١٤٦﴾ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٤٧﴾ وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلْعُهَا

آیا شما تصور می‌کنید همیشه در نهایت امنیت در نعمتهایی که اینجاست می‌مانید، در این باغها و چشمه‌ها! در این زراعتها و نخلهایی که میوه‌هایش

هَضِيمٌ ﴿١٤٨﴾ وَتَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَرِهِينَ ﴿١٤٩﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٥٠﴾ وَلَا

شیرین و رسیده است! و از کوهها خانه‌هایی می‌تراشید، و در آن به عیش و نوش می‌پردازید! پس از خدا بترسید و مرا اطاعت کنید! و

تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٥١﴾ الَّذِينَ يَفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يَصْلِحُونَ ﴿١٥٢﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ

فرمان مسرفان را اطاعت نکنید! همانها که در زمین فساد می‌کنند و اصلاح نمی‌کنند! گفتند: «تو

مِنَ الْمُسْحَرِينَ ﴿١٥٣﴾ مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا فَأْتِ بَشَايَةَ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٥٤﴾

از افسون‌شدگانی (و مثل خود را از دست دادی)؛ تو فقط بشری همچون مایی؛ اگر راست می‌گویی آیت و نشانه‌ای بساز!»

قَالَ هَذِهِ نَاقَةٌ هَآ شَرِبَ وَلَكُمْ شَرِبُ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾ وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ

گفت: «این ناقه‌ای است که (بدهی است) برای او سهمی (از آب) باشد، و برای شما سهم روز معینی است! کمترین آزاری به آن نرسانید، که عذاب روزی

عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾ فَعَقَرُوهَا فَاصْبَحُوا نَدِيمِينَ ﴿١٥٧﴾ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي

بزرگ شما را فرا خواهد گرفت! سرانجام بر آن ناله، حمله نموده آن را کشتند؛ سپس از کرده خود پشیمان شدند! و عذاب الهی آنان را فرا گرفت؛ در

ذَلِكَ لَآيَةٌ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٥٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾

این آیت و نشانه‌ای است؛ ولی بیشتر آنان مومن نبودند! و پروردگار تو توانا و مهربان است!

كَذَبَتْ قَوْمٌ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطُ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ

قوم لوط فرستادگان خدا را تکذیب کردند. هنگامی که برادرشان لوط به آنان گفت: «آیا تقوا پیشه نمی‌کنید؟! من برای شما پیامبری

أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٦٣﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ

امین هستم. پس تقوای الهی پیشه کنید و مرا اطاعت نمایید. من در برابر این (صوت) اجری از شما نمی‌طلبم. اجر من فقط بر

رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٤﴾ أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٥﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ

پروردگار عالمیان است! آیا در میان جهتیان، شما به سواغ جنس ذکور می‌روید (و همجنس بازی می‌نمایید) و همسرانی را که پروردگارتان برای شما آفریده است

مِّنْ أَرْوَاحِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾ قَالُوا لَئِن لَّمْ تَنْتَهِ يَلُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ

رها می‌کنید؟! بلکه شما قوم تجاوزگری هستید! گفتند: «ای لوط! اگر در این سخن دست برنداری، به یقین از اخراج شدگان خواهی بوده»

﴿١٦٧﴾ قَالَ إِنِّي لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ ﴿١٦٨﴾ رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٩﴾ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ

گفت: «من دشمن سرسخت اعمال شما هستم! پروردگارا! من و خاندانم را از آنچه اینها انجام می‌دهند رهایی بخش! ما او و تمامی خاندانش را

أَجْمَعِينَ ﴿١٧٠﴾ إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٧١﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ ﴿١٧٢﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ

نجات دادیم. جز پیرزنی که در میان بازماندگان بود! سپس دیگران را هلاک کردیم! و بارانی در سبک بر آنها فرستادیم! چه بد بود

مَطَرُ الْمُنذَرِينَ ﴿١٧٣﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ

باران انداز شدگان! در این (صوت) قوم لوط و سرنوش سوم آیه ای است! اما بیشترشان مومن نبودند. و پروردگار تو توانا

الرَّحِيمُ ﴿١٧٥﴾ كَذَّبَ أَصْحَابُ لَيْكَةِ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧٦﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ إِنِّي

و مهربان است! اصحاب «لیکه» [شهری نزدیک مدین] رسولان خدا را تکذیب کردند. هنگامی که شعیب به آنها گفت: «آیا تقوا پیشه نمی‌کنید؟! مسلماً من

لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٧٨﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٧٩﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا

برای شما پیامبری امین هستم! پس تقوای الهی پیشه کنید و مرا اطاعت نمایید! من در برابر این (صوت) پاداشی از شما نمی‌طلبم! اجر من تنها

عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٠﴾ أَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِرِينَ ﴿١٨١﴾ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ

بر پروردگار عالمیان است! حق پیمانه را ادا کنید (و کم فروشی نکنید). و دیگران را به خسارت نیفتانید! و با ترازوی صحیح

الْمُسْتَقِيمِ ﴿١٨٢﴾ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿١٨٣﴾

وزن نکنید! و حقی مردم را کم نگذارید. و در زمین تلاش برای فساد نکنید!

وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْجِبِلَّةَ الْأُولِينَ ﴿١٨٤﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٨٥﴾ وَمَا

از سحر می کسی که شما و اقوام پیشین را آفرید بپرهیزید! ﴿١٨٤﴾ آنها گفتند: تو فقط از اسون شدگانی! و

أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَإِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿١٨٦﴾ فَاسْقِطْ عَلَيْنَا كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ

تو بشری همچون مایی. تنها گمانی که درباره تو داریم این است که از دروغگویانی! ﴿١٨٦﴾ اگر راست می گویی، سنگهایی از آسمان

إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٨٧﴾ قَالَ رَبِّيَ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُم

بر سر ما بیاران! ﴿١٨٧﴾ گفت: پروردگار من به اعمالی که شما انجام می دهید داناتر است! ﴿١٨٨﴾ سرانجام او را تکذیب کردند.

عَذَابٌ يَوْمِ الظُّلَّةِ إِنَّهُ كَانَ عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم

و عذاب روز سایبان (سایه) بر مسند غیر! آنها را فرا گرفت: یقیناً آن عذاب روز بزرگی بود! ﴿١٨٩﴾ در این ماجرا، آیت و نشانه ای است؛ ولی بیشتر آنها

مُؤْمِنِينَ ﴿١٩٠﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٩١﴾ وَإِنَّهُ لَنَزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٩٢﴾ نَزَلَ بِهِ

مومن نبودند. ﴿١٩٠﴾ و پروردگار تو توانا و مهربان است! ﴿١٩١﴾ مسلماً این (قرآن) از سوی پروردگار جهانیان نازل شده است! ﴿١٩٢﴾ روح الامین

الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿١٩٤﴾ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ ﴿١٩٥﴾ وَإِنَّهُ

آن را نازل کرده است. ﴿١٩٣﴾ بر قلب ربی تو، تا از اندرکنندگان باشی! ﴿١٩٤﴾ به زبان عربی آشکار و درخشان! ﴿١٩٥﴾ و توصیف آن

لَفِي زُبُرِ الْأُولِينَ ﴿١٩٦﴾ أَوْ لَوْ يَكُنْ لَهُمْ آيَةٌ أَنْ يَعْلَمَهُ عُلَمَاءُ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٩٧﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَى

در کتابهای پیشینیان نیز آمده است! ﴿١٩٦﴾ آیا همین نشانه برای آنها کافی نیست که علمای بنی اسرائیل بخوبی از آن آگاهند؟! ﴿١٩٧﴾ هرگاه ما آن را بر

بَعْضِ الْأَعْجَمِينَ ﴿١٩٨﴾ فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿١٩٩﴾ كَذَلِكَ سَلَكْنَاهُ

بعضی از عجم [غیر عرب] ها نازل می کردیم. ﴿١٩٨﴾ و او آن را بر ایشان می خواند. به آن ایمان نمی آوردند! ﴿١٩٩﴾ این گونه با سایر رده قرآن را

فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٠٠﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّى يَرَوُا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٢٠١﴾ فَيَأْتِيَهُمْ

در دلهای مجرمان وارد می کنیم! ﴿٢٠٠﴾ به آن ایمان نمی آورند تا عذاب دردناک را با چشم خود ببینند! ﴿٢٠١﴾ تا گمان به سرافشان می آید.

بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾ فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنظَرُونَ ﴿٢٠٣﴾ أَفِعْدَابِنَا يُسْتَعْجَلُونَ

در حالی که توجه ندارند! ﴿٢٠٢﴾ و (در آن مستلزم) می گویند: «آیا به ما مهلتی داده خواهد شد؟! ﴿٢٠٣﴾ آیا برای عذاب ما عجله می کنند؟! ﴿٢٠٤﴾

﴿٢٠٤﴾ أَفَرَأَيْتَ إِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ﴿٢٠٥﴾ ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٢٠٦﴾

﴿٢٠٤﴾ آیا خبر ده، اگر بزرگ ما سالهایی آنها را از این زندگی بپروموند سازیم. ﴿٢٠٥﴾ سپس عذابی که به آنها وعده داده شده به سرافشان بیاید. ﴿٢٠٦﴾

مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمْتَعُونَ ﴿٢٠٧﴾ وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرِيْبَةٍ إِلَّا مَا مُنْذِرُونَّ ﴿٢٠٨﴾ ذِكْرِي وَ

این تمتع و بهره گیری از دنیا برای آنها سودی نخواهد داشت! ما هیچ شهر و دباری را هلاک نکردیم مگر اینکه انداز کننده گانی داشتند. تا متذکر شوند؛ و

مَا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٢٠٩﴾ وَمَا نَزَّلْنَا بِهِ الشَّيْطَانَ ﴿٢١٠﴾ وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ

ما هرگز ستمکار نبودیم! که بدون اتمام حجت مجازات کنیم! شیاطین و جنیان (مترجم) این آیات را نازل نکردند! و برای آنها سزاوار نیست؛ و قدرت ندارند!

﴿٢١١﴾ إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعْزُولُونَ ﴿٢١٢﴾ فَلَا نَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذِّبِينَ

آنها از استراق سمع (شنیدن خیر استماع) برکنارند! (ای پیغمبر) هیچ معبودی را با خداوند سخوان، که از معذبین خواهی بود!

﴿٢١٣﴾ وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴿٢١٤﴾ وَأَخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

و خویشتانان نزدیکت را انذار کن! و بال و پر خود را برای مومنانی که از تو پیروی می کنند بگسترا

﴿٢١٥﴾ فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢١٦﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٢١٧﴾ الَّذِي

اگر تو را نافرمانی کنند بگو: من از آنچه شما انجام می دهید بیزارم! و بر خداوند توانا و مهربان توکل کن! همان کسی که

يُرِيكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٢١٨﴾ وَتَقَلُّبِكَ فِي السَّجْدِ ﴿٢١٩﴾ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٢٠﴾ هَلْ أَنْتُمْ كُمْ

تو را به هنگامی که بر ایستاده ای می بینی! و (تبر) حرکت تو را در میان سجده کننده گان! اوست خدای شنوا و دانا. آیا به شما خیر دهم که

عَلَىٰ مَنْ نَزَّلَ الشَّيْطَانُ ﴿٢٢١﴾ تَنْزِيلًا عَلَىٰ كُلِّ آفَاكٍ أَثِيمٍ ﴿٢٢٢﴾ يُلْقُونَ السَّمْعَ وَأَكْثُرُهُمْ

شیاطین بر چه کسی نازل می شوند؟! آنها بر هر دروغگوی گنهکار نازل می گردند! آنچه را می شنوند به دهن القا می کنند؛ و بیشترشان

كٰذِبُونَ ﴿٢٢٣﴾ وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ﴿٢٢٤﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ

دروغگو هستند! (پیغمبر اسلام شاعر نیست) شاعران کسانی هستند که گمراهان از آنان پیروی می کنند. آیا نمی بینی آنها در هر وادی سرگردانند؟

﴿٢٢٥﴾ وَأَنْتُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿٢٢٦﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا

و سخنانی می گویند که به آنها عمل نمی کنند؟! مگر کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام می دهند و خدا را بسیار یاد می کنند.

اللَّهَ كَثِيرًا وَأَنْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا أَوْ سَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ ﴿٢٢٧﴾

و به هنگامی که مورد ستم واقع می شوند به دفاع از خویشان (مومنان) بر می خیزند: آنها که ستم کردند بزودی می دانند که بازگشتشان به کجاست!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

طَسَّ تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُبِينٍ ﴿١﴾ هُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ يُقِيمُونَ

طس. این آیات قرآن و کتاب مبین است. وسیله هدایت و بشارت برای مومنان است. همان کسانی که

الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ

نماز را برپا می‌دارند. و زکات را ادا می‌کنند. و انسان به آخرت یقین دارند. کسانی که به آخرت ایمان ندارند.

زَيَّنَّا لَهُمْ أَعْمَالَهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُونَ ﴿٤﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ

اعمال بدشان را برای آنان زینت می‌دهیم بطوری که سرگردان می‌شوند. آنان کسانی هستند که عذاب بد در برده‌اند، برای آنهاست؛ و آنها در آخرت.

الْآخِسِرُونَ ﴿٥﴾ وَإِنَّكَ لَلْقَى الْقُرْآنِ مِنَ لَدُنِّ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ﴿٦﴾ إِذْ قَالَ مُوسَى لِأَهْلِهِ إِنِّي

زیانکارترین مردمندم. به یقین این قرآن از سوی حکیم و دانایی بر تو القا می‌شود. به خاطر بیار! هنگامی که موسی به خانواده خود گفت: «من

ءَأَنْتُمْ نَارًا اسْتَأْتِكُمْ مِنْهَا يُخْبِرُ أَوْءَاتِيكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٧﴾ فَلَمَّا جَاءَهَا

آتشی از دور دیدم؛ «من جا بودم که خبر آوردی که آتشی تا گرم شوید.» هنگامی که نزد آتش آمد. ندایی

نُودِي أَن بُورِكَ مَنْ فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨﴾ يَمْوَسِي إِلَيْهِ أَنَا اللَّهُ

برخاستم که: «مبارک باد آن کس که در آتش است و کسی که در اطراف آن است» [فرشتگان و موسی] و منزه است خداوندی که پروردگار جهانیان است. ای موسی! من خداوند

الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٩﴾ وَالْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَأَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمْوَسِي

عزیز و حکیم. و عصابت را بیفتکان. هنگامی که به آن نگاه کرد. دید همچون ماری به هر سو می‌دود. به عقب برگشت. و حتی پشت سر خود را نگاه نکرد. ای موسی!

لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَى الْمَرْسُولِ ﴿١٠﴾ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلْ حُسْنًا بَعْدَ سُوءٍ فَإِنِّي غَفُورٌ

ترس. که رسولان در نزد من نمی‌ترسند. مگر کسی که ستم کند؛ سپس بدی را به نیکی تبدیل نماید. که (توبه) را می‌پذیرد. و من آمرزنده

رَحِيمٌ ﴿١١﴾ وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجُ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ فِي تِسْعِ آيَاتِ إِلَى فِرْعَوْنَ وَ

مهربانم. و دستت را در گریبان کن؛ هنگامی که خارج می‌شود. نورانی است بی آنکه عیبی در آن باشد؛ این در زمره معجزات توست که تو با آنها به سوی فرعون و

قَوْمِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿١٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ آيَاتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٣﴾

قومش فرستاده می‌شود؛ آنان قومی فاسق و طغیانگرند. و هنگامی که آیات روشنی بخش ما به سراغ آنها آمد گفتند: «این سحری آشکار است.»

وَحَدُّوْا بِهَا وَأَسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ

و آن را از روی ظلم و سرکشی انکار کردند. در حالی که در دل به آن یقین داشتند. پس بنگر سرانجام تبه‌کاران (مفسدان) چگونه بود!

﴿١٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَى كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ

و ما به داوود و سلیمان، دانشی عظیم دادیم؛ و آنان گفتند: «ستایش از آن خداوندی است که ما را بر بسیاری از بندگان مومنان

الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ وَقَالَ يَأَيُّهَا النَّاسُ عِلْمَنَا مَنطِقَ الطَّيْرِ وَأَوْتَيْنَا

برتری بخشید.» و سلیمان وارث داوود شد. و گفت: «ای مردم! زبان پرندگان به ما تعلیم داده شده، و

مِن كُلِّ شَيْءٍ إِن هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَحَشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَ

از هر چیزی به ما عطا گردیده؛ این فضیلت آشکاری است.» لشکریان سلیمان، از جن و

الْإِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَأَيُّهَا النَّمْلُ

انس و پرندگان. نزد او جمع شدند؛ آن قدر زیاد بودند که باید توقف می‌کردند تا به هم ملحق شوند! «ایها حرکت کردند تا به سرزمین مورچگان رسیدند؛ مورچهای گفت:

أَدْخُلُوا مَسَكِنَكُمْ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾ فَبَسَمَ

«ای مورچگان! به لانه‌های خود بروید تا سلیمان و لشکرش شما را پایمال نکنند در حالی که نمی‌فهمند.» سلیمان

صَاحِكًا مِّنْ قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ

از سخن او تبسمی کرد و خندید و گفت: «پروردگارا! شکر نعمتهایی را که بر من و

وَالِدَتِي وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ

پدر و مادرم ارزانی داشتی به من الهام کن، و توفیق ده تا عمل صالحی که موجب رضای توست انجام دهم، و مرا به رحمت خود در زمره بندگان صالحت وارد کن.»

﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى الْهُدًى أَمْ كَانَتْ مِنَ الْغَائِبِينَ ﴿٢٠﴾

سلیمان در جستجوی آن پرندگانه [هدایت] پسر آمد و گفت: «چرا هدایت را نمی‌بینم، یا اینکه او از غایبان است؟»

لَأُعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَأَذْبَحَنَّهُ أَوْ لِيَأْتِنِي بِسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٢١﴾ فَمَكَثَ

قطعاً او را کیفر شدیدی خواهم داد، یا او را ذبح می‌کنم، مگر آنکه دلیل روشنی بر سر نیستی برای من بیاورد.» چندان درنگ نکرد

غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ مَحْطُ بِهِ، وَحِثُّكَ مِنْ سَيِّئٍ بَنِيَّ يٰقِينُ ﴿٢٢﴾

«نه بیگانه است و گفت: «من بر چیزی آگاهی یافتم که تو بر آن آگاهی نیافتی؛ من از سرزمین «سیئه» یک خبیر قطعی برای تو آورده‌ام.»

إِنِّي وَجَدْتُ أُمَّرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾

من زنی را دیدم که بر آنان حکومت می‌کند، و همه چیز در اختیار دارد، و بمهری تخت عظیمی دارد.

وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَرَبُّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ

او و قومش را دیدم که برای غیر خدا - خورشید - سجده می‌کنند؛ و شیطان اعمالشان را

فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾ أَلَا يَسْجُدُونَ لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبْءَ فِي

در نظرشان جلوه داده، و آنها را از راه بازداشته؛ از این رو هدایت نمی‌شوند؛ چرا برای خداوندی سجده نمی‌کنند که آنچه را در

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٥﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ

آسمانها و زمین پنهان است خارج از انکار، می‌سازد، و آنچه را پنهان می‌دارد یا آشکار می‌کند می‌داند؟! خداوندی که معبودی جز او نیست، و پروردگار عرش

الْعَظِيمِ ﴿٢٦﴾ ﴿٢٦﴾ قَالَ سَنُنظِّرُ أَصْدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾ أَذْهَبَ بِكِتَابِي

عظیم است! ﴿٢٦﴾ گفت: «ما تحقیق می‌کنیم ببینیم راست گفتی یا از دروغگویان هستی؟» ﴿٢٧﴾ این نامه مرا ببر

هَذَا فَالْقِةَ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ فَأَنْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُوْا إِنِّي أُلْقِيَ

و بر آنان بیفکن؛ سپس برگرد در در توبه‌ای تولد بر بین آنها چه عکس‌العملی نشان می‌دهند. ﴿٢٨﴾ ای اشراف! نامه پرارزشی

إِلَى كِتَابٍ كَرِيمٍ ﴿٢٩﴾ إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٣٠﴾ أَلَا تَعْلَمُونَ عَلَىٰ

به سوی من افکنده شده! ﴿٢٩﴾ این نامه از سلیمان است، و چنین است: به نام خداوند بخشنده مهربان. ﴿٣٠﴾ توبه من این است که نسبت به من بورتی جویی نکنید.

وَأَتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُوْا أَفْتُونِي فِي أَمْرِي مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَرَّمَ

و به سوی من آید در حالی که تسلیم حق هستید! ﴿٣١﴾ ای اشراف! نظر خود را در این امر مهم به من بازگو کنید، که من هیچ کار مهمی را بدون حضور شما

تَشْهَدُونَ ﴿٣٢﴾ قَالُوا نَحْنُ أَوْلُوا قُوَّةٍ وَأُولُوا بَأْسٍ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانظُرِي مَاذَا

انجام ندادیم! ﴿٣٢﴾ گفتند: «ما دارای نیروی کافی و قدرت جنگی فراوان هستیم، ولی تصمیم نهایی با توست؛ ببین چه دستور

تَأْمُرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعْرَءَ أَهْلِهَا آذِلَّةً

می‌دهی! ﴿٣٣﴾ گفت: «پادشاهان هنگامی که وارد منطقه آبادی شوند آن را به فساد و تباهی می‌کشند، و عزیزان آنجا را ذلیل می‌کنند؛

وَكَذَلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٣٤﴾ وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمِ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ ﴿٣٥﴾

ارز) کار آنان همین گونه است. ﴿٣٤﴾ و من اکنون جن را ملاح می‌کنم؛ هدیه گرانبهایی برای آنان می‌فرستم تا ببینم فرستادگان من چه خبر می‌آورند. ﴿٣٥﴾

فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَنُ قَالَ أُمِدُّونِي بِمَالٍ فَمَاءَ اتْنِ ۚ اللَّهُ خَيْرٌ مِمَّا آتَاكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بِهَدْيَتِكُمْ

هنگامی که فرستاده نزد سلیمان آمد، گفت: «می خواهید مرا با مال کمک کنید؟ آنچه خدا به من داده، بهتر است از آنچه به شما داده است؛ بلکه شما باید که به هدیه‌ها بستانان

نَفْرَحُونَ ﴿٣٦﴾ أَرْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأَيِّبَنَّهُمْ بِمِجْنُوذٍ لَّا يُقْبَلُ لَهُمْ بَهَاوٍ لَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا أَذِلَّةً وَهُمْ

خوشحال می‌شوید» به سوی آنان باز گرد تو سلام کن با لشکریانی به سراغ آنان می‌آییم که قدرت مقابله با آن را نداشته باشند؛ و آنان را از آن سرزمین بماند با ذلت

صَغِرُونَ ﴿٣٧﴾ قَالَ يَأْتِيهَا الْمَلَأُوْا أَيْكُم بِأَتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ

بیرون می‌رانیم» سلیمان گفت: «ای بزرگان اقدام یک از شما تخت او را برای من می‌آورد پیش از آنکه به حال تسلیم نزد من آیند؟» عفریتی

عَفْرِيْتُ مِّنَ الْجِنِّ أَنَا ءَانِيكَ بِهِ ۚ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِن مَّقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿٣٩﴾ قَالَ

از جن گفتم: «من آن را نزد تو می‌آورم پیش از آنکه از مجلسست برخیزی و من نسبت به این امر، توانا و امینم» منته

الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِّنَ الْكِتَابِ أَنَا ءَانِيكَ بِهِ ۚ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ ۚ فَلَمَّا رَءَاهُ مُسْتَقِرًّا

کسی که دانشی از کتاب الهی داشت گفت: «پیش از آنکه چشم بر هم زنی، آن را نزد تو خواهیم آورد» و هنگامی که سلیمان آن «جن» را نزد خود ثابت و پایدار دید

عِنْدَهُ، قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي ءَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ ۚ وَمَن شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ ۚ

گفت: «این از فضل پروردگار من است، تا مرا آزمایش کند که آیا شکر او را به جا می‌آورم یا کفران می‌کنم؟ و هر کس شکر کند، به نفع خود شکر می‌کند؛

وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ ﴿٤٠﴾ قَالَ نَكَرُوا هَاهَا عَرْشُهَا نَنْظُرُ أَن نَّهْدِي أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ

و هر کس کفران نماید به خویش زبان نوسود، که پروردگار من، غنی و کریم است» گفت: «تخت او را برایش ناشناس سازید؛ ببینیم آیا متوجه می‌شود یا از کسانی است که

لَا يَهْتَدُونَ ﴿٤١﴾ فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكَ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ وَأُوَيْدِنَا الْعِلْمُ مِن قَبْلِهَا وَكُنَّا

هدایت نخواهند شد؟» هنگامی که آمد، به او گفته شد: «آیا تخت تو این گونه است؟» گفت: «گویا خود آن است» و ما پیش از این هم آگاه بودیم و

مُسْلِمِينَ ﴿٤٢﴾ وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِن دُونِ اللَّهِ إِنَّهَا كَانَتْ مِن قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٤٣﴾ قِيلَ لَهَا

اسلام آورده بودیم» و او را آنچه غیر از خدا می‌پرستید باز داشت، که او (ص) گفت: «از قوم کافران بود» به او گفته شد:

أَدْخُلِي الْحِطَّاءَ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبْتَهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقَيْهَا قَالَتْ إِنَّهُ صَرْحٌ مُّمَرَّدٌ مِّن

داخل حیاط (عمر) شواد هنگامی که نظر به آن افکند، پنداشت نهر آبی است و ساق پاهای خود را برهنه کرد «تا سلیمان گفت: «این اب نیست» بلکه قصری است از

قَوَارِيرٍ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٤﴾

بلور صاف» (ص) گفت: «پروردگار! من به خود ستم کردم؛ و «بنگ» با سلیمان برای خداوندی که پروردگار عالمیان است اسلام آوردم»

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ فَإِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ

ما به سوی «ثمود» برادرشان «صالح» رافرستادیم که: خدای یگانه را بپرستید! اما آنان به دو گروه تقسیم شدند که به منخاصه پرداختند.

﴿٤٥﴾ قَالَ يَاقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ

«صالح» گفت: «ای قوم من! چرا برای بدی قبل از نیکی عجله می‌کنید! او مناب الهی را مرطوبی نه رحمت او! چرا از خداوند تقاضای آمرزش نمی‌کنید!

لَعَلَّكُمْ تَرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا أَطِیرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ طَیْرُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَلْ

تا شاید مشمول رحمت «او» شوید! «آنها گفتند: «ما تو را و کسانی که با تو هستند به فال بد گرفتیم! «صالح» گفت: «فال «بک» و «با» بد شما نزد خداست؛ بلکه

أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا

شما گروهی فریب خورده هستید! و در آن شهر، نه گروهک بودند که در زمین فساد می‌کردند و

يُصْلِحُونَ ﴿٤٨﴾ قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا

اصلاح نمی‌کردند. «آنها گفتند: «بباید قسم یاد کنید به خدا که بر او [صالح] و خانواده‌اش شبیخون می‌زنیم! و آنها را به قتل می‌رسانیم! سپس به ولی ذم

شَهَدْنَا مَهْلِكِ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَاصْدِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَمَكْرُؤًا مَكْرًا وَمَكْرَنَا

او می‌گوییم: ما هرگز از هلاکت خانواده او خیر نداشتیم و در این گفتار خود صادق هستیم! «آنها نقشه مهمی کشیدند. و ما هم نقشه مهمی:

مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَّا

در حالی که آنها درک نمی‌کردند. «بنگر عاقبت توطئه آنها چه شد. که ما

دَمَرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾ فَبِتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَلِكَ

آنها و قومشان همگی را نابود کردیم! «این خانه‌های آنهاست که بخاطر ظلم و ستمشان خالی مانده؛ و در این

لَايَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾ وَأَنْجَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ

نشانه روشنی است برای کسانی که آگاهانند! و کسانی را که ایمان آورده و تقوا پیشه کرده بودند نجات دادیم!

﴿٥٣﴾ وَلَوْ طَآئِفٌ مِّنْ قَوْمٍ عَادُوا لِّلَّهِ لَآبْرَأْنَا لَهُمْ جَمِيعًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥٤﴾ وَأَيُّكُمْ لَأْتَأْتُوا

«و لو طوئی را به بدی هنگامی که به قومش گفت: «آیا شما به سراغ کار بسیار زشتی می‌روید در حالی که نتایج شوران را می‌بینید!؟

﴿٥٤﴾ أَيْتَكُمْ لَأْتَأْتُوا الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ بِجَهْلُونَ ﴿٥٥﴾

«آیا شما بجای زنان، از روی شهوت به سراغ مردان می‌روید!؟ شما قومی نادانید!»

﴿ فَمَا كَانَتْ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ أَلْ لُوطِ مِنْ قَرِيْبَتِكُمْ إِنَّهُمْ

انها پاسخ جز این نداشتند که به بدبختی گفتند: «خاندان لوط را از شهر و دیار خود بیرون کنید، که اینها

أَنْسَاءُ يَنْطَهَرُونَ ﴿٥٦﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَرْنَاهَا مِنَ الْغَابِرِينَ

افرادی پاکدامن هستند» ما او و خانواده‌اش را نجات دادیم، بجز همسرش که مقدر کردیم جزء باقی ماندگان (در آن شهر) باشد

﴿٥٧﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذِرِينَ ﴿٥٨﴾ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَىٰ

سپس بارانی (سخت) بر سر آنها بارانیدیم (و معنی زیر آن بدترین شنید) و چه بد است باران انداز شدگان! ﴿٥٨﴾ بگو: «حمد مخصوص خداست؛ و سلام بر

عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ ۗ اللَّهُ خَيْرٌ مِمَّا يَشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾ أَمِنْ خَلْقِ السَّمَوَاتِ

بندگان برگزیده‌اش! آیا خداوند بهتر است یا بت‌هایی که همتای او قرار می‌دهند؟ ﴿٥٩﴾ آیا بت‌هایی که معبود شما هستند بهترند یا کسی که آسمانها

وَالْأَرْضِ وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مِمَّا

و زمین را آفریده؟ و برای شما از آسمان، آبی فرستاد که با آن، باغ‌هایی زیبا و سرورآنگیز رویاندیم؛ شما هرگز قدرت نداشتید

كَانَ لَكُمْ أَنْ تُنْبِتُوا شَجَرَهَا ۗ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَلِيمٍ غَافِلِينَ ﴿٦٠﴾ أَمْ أَنْ جَعَلَ

درختان آن را بروایت‌ها آيا معبود دیگری با خداست؟! نه، بلکه آنها گروهی هستند که «از روی غافلانه» همطراز پروردگارتان قرار می‌دهند! یا کسی که

الْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا أَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ

زمین را مستقر و آرام قرار داد، و میان آن نهرهایی روان ساخت، و برای آن کوه‌های ثابت و پابرجا ایجاد کرد، و میان دو دریا

حَاجِزًا ۗ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَلِيمٍ غَافِلِينَ ﴿٦١﴾ أَمْ أَنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا

ماتمی قرار داد؟ ﴿٦١﴾ با هم مخلوق نشوند، یا این حال آيا معبودی با خداست؟! نه، بلکه بیشتر آنان نمی‌دانند (و جانشین) یا کسی که دعای مضطر را اجابت می‌کند

دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْأَرْضِ ۗ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَلِيمٍ غَافِلِينَ ﴿٦٢﴾

و گرفتاری را برطرف می‌سازد، و شما را خلفای زمین قرار می‌دهد: آیا معبودی با خداست؟! کمتر

مَّا نَذَكَّرُونَ ﴿٦٣﴾ أَمْ أَنْ يَهْدِيَكُمْ فِي ظُلُمَاتٍ أَلْبَرًا وَالْبَحْرَ وَمَنْ يُرْسِلُ

متذکر می‌شود! یا کسی که شما را در تاریکی‌های صحرای دریا هدایت می‌کند، و کسی که بادها را

الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۗ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَلِيمٍ غَافِلِينَ ﴿٦٣﴾

بعنوان بشارت پیش از نزول رحمتش می‌فرستد: آیا معبودی با خداست؟! خداوند برتر است از آنچه برای او شریک قرار می‌دهند! ﴿٦٣﴾

أَمَّنْ يَبْدُوا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ، وَمَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَلَيْسَ لَهُ مَعَ اللَّهِ قُلُوبٌ هَاتُوا

یا کسی که آفرینش را آغاز کرد، سپس آن را تجدید می‌کند، و کسی که شما را از آسمان و زمین روزی می‌دهد؛ آیا معبودی با خداست؟! بگو:

بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦٤﴾ قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا

«دلیلتان را بیاورید اگر راست می‌گویید» بگو: «کسانی که در آسمانها و زمین هستند غیب نمی‌دانند جز

اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٦٥﴾ بَلِ أَدْرَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْآخِرَةِ بَلْ هُمْ فِي شَكِّ

خدا، و نمی‌دانند کی برانگیخته می‌شوند» آنها [مشرکان] اطلاع صحیحی در باره آخرت ندارند؛ بلکه در اصل آن شک دارند؛

مِنْهَا بَلْ هُمْ مِنْهَا عَمُونَ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَءِذَا كُنَّا تُرَابًا وَاَبَاؤُنَا آيَاتًا

بلکه نسبت به آن ناپایاندا و کافران گفتند: «آیا هنگامی که ما و پدرانمان خاک شدیم، زنده می‌شویم؟ از دل خاک

لَمُخْرَجُونَ ﴿٦٧﴾ لَقَدْ وَعَدْنَا هَذَا نَحْنُ وَاَبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرٌ

بیرون می‌آییم؟! این وعده‌ای است که ما و پدرانمان از پیش داده شده؛ اینها همان افسانه‌های خرافاتی

الْأُولَئِينَ ﴿٦٨﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٦٩﴾

پیشینیان است» بگو: «در روی زمین سیر کنید و ببینید عاقبت کار مجرمان به کجا رسیده»

وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ

از (عذاب و تنگ) آنان غمگین مباش، و سینهات از توطئه آنان تنگ نشود» آنها می‌گویند: «این وعده (کتاب) به ما سر می‌دهد کسی خواهد آمد

إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٧١﴾ قُلْ عَسَى أَنْ يَكُونَ رَدِفٌ لَكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾

اگر راست می‌گویید؟! بگو: «شاید پاره‌ای از آنچه در باره آن شتاب می‌کنید، نزدیک و در کنار شما باشد»

وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَئِنْ أَسْأَلْتَهُمْ لَيُشْكُرْنَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا

مسلماً پروردگارتو نسبت به مردم، فضل اورحمت دارد؛ ولی بیشترشان شکرگزار نیستند» و پروردگارت آنچه را

تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنْ غَائِبَةٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ

در سینه‌هایشان پنهان می‌دارند و آنچه را آشکار می‌کنند بخوبی می‌دانند» و هیچ موجود پنهانی در آسمان و زمین نیست مگر اینکه در کتاب مبین ثبت است»

﴿٧٥﴾ إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَفُصُّ عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾

«این قرآن اکثر چیزهایی را که بنی‌اسرائیل در آن اختلاف دارند برای آنان بیان می‌کند»

وَإِنَّهُ لَهْدَىٰ وَرَحْمَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ بِحُكْمِهِ ۗ وَهُوَ الْعَزِيزُ

و مایه هدایت و رحمت برای مومنان است! * پروردگار تو میان آنها در قیامت به حکم خود داوری می‌کند؛ و اوست قنادر

الْعَلِيمُ ﴿٧٨﴾ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبِينِ ﴿٧٩﴾ إِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَى وَلَا

داناس! * پس بر خدا توکل کن، که تو بر حق آشکار هستی! * مسلماً تو نمی‌توانی سخنت را به گوش مردگان برسانی، و

تَسْمَعُ الصَّوْتِ الدُّعَاءِ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٨٠﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمَىٰ عَنِ ضَلَالَتِهِمْ ۗ إِنْ تَسْمَعُ

نمی‌توانی کران را هنگامی که روی برمی‌گردانند و پشت می‌کنند فراخوانی! * و نیز نمی‌توانی کوران را از گمراهیشان برهانی؛ تو فقط می‌توانی سخن خود را به گوش کسانی

إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ

برسانی که آماده پذیرش ایمان به آیات ما هستند و در برابر حق تسلیمند! * و هنگامی که فرمان عذاب آنها رسد او در استه رسالتی قرار گیرند.

دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُ

جنبندگی‌های را از زمین برای آنها خارج می‌کنیم که با آنان تکلم می‌کند او سرعبد؛ که مردم به آیات ما ایمان نمی‌آوردند. * به خاطر او! روزی را که ما از هر امتی،

مِن كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مَّمَّنْ يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ

گروهی را از کسانی که آیات ما را تکذیب می‌کردند محشور می‌کنیم؛ و آنها را نگه می‌داریم تا به یکدیگر ملحق شوند! * تا زمانی که به پای حساب می‌آیند، به آن می‌گویند:

أَكْذَبْتُمْ بِآيَاتِي وَلَمْ تُحِيطُوا بِهَا عِلْمًا أَمَا ذَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾ وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا

«آیا آیات مرا تکذیب کردید و در صدد تحقیق برنیامدید؟! شما چه اعمالی انجام می‌دادید؟!» * در این هنگام، فرمان عذاب بخاطر

ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٨٥﴾ الرَّيْرَ وَأَنَا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لَيْسَ كُنُوفِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا

ظلمشان بر آنها واقع می‌شود، و آنها سخنی ندارند که بگویند. * آیا ندیدند که ما شب را برای آرامش آنها قرار دادیم و روز را روشنی بخش؟! *

إِنَّكَ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾ وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَمَنْ فِي السَّمَوَاتِ

در این امور نشانه‌های روشنی است برای کسانی که ایمان می‌آورند (آماده قبول کنند). * و به خاطر او! روزی را که در تصویر دعبده می‌شود، و تمام کسانی که در آسمانها

وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ وَكُلُّ أَتَوْهُ دَاخِرِينَ ﴿٨٧﴾ وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً

و زمین هستند در وحشت فرو می‌روند، جز کسانی که خدا خواسته؛ و همگی با خضوع در پیشگاه او حاضر می‌شوند! * کوهها را می‌بینی، و آنها را ساکن و جامد می‌پنداری.

وَهِيَ تَمْرٌ مَّرَّ السَّحَابِ ۗ صُنِعَ اللَّهُ الَّذِي أَنْقَضَ كُلَّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَيْرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿٨٨﴾

در حالی که مانند ابر در حرکتند؛ این صنع و آفرینش خداوندی است که همه چیز را منقذ آفریده؛ او از کارهایی که شما انجام می‌دهید مسلماً آگاه است! *

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَهُمْ مِنْ فِرْعَوْنَ يَوْمَ مِذْيَأِ مُنُونَ ﴿٨٩﴾ وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ

کسانی که کار نیکی انجام دهند پاداشی بهتر از آن خواهند داشت؛ و آنان از وحشت آن روز در امانند! و آنها که اعمال بدی انجام دهند.

وَجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا أَمْرُهُ أَنْ أُعْبَدَ

به صورت در آتش افکنده می شوند؛ آیا جزایسی جز آنچه عمل می کردید خواهید داشت؟! (بعز) من مأمورم

رَبِّ هَذِهِ الْبَلَدَةِ الَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ وَأَمْرُهُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ

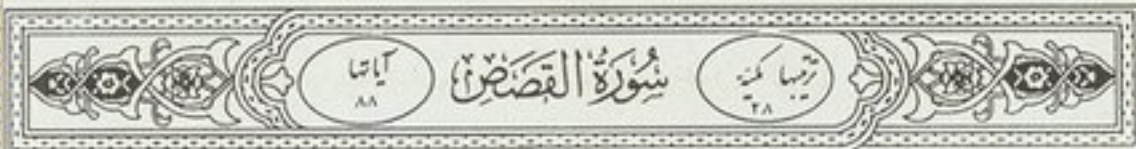
پروردگار این شهر منسوب به اوست؛ عبادت کنتم. همان کسی که این شهر را حرمت بخشیده؛ در حالی که همه چیز از آن اوست؛ و من مأمورم که از مسلمین باشم؛

﴿٩١﴾ وَأَنْ أَتْلُوا الْقُرْآنَ أَنْ فَمَنْ أَهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۗ وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ

و اینکه قرآن را تلاوت کنیم! هرکس هدایت شود به سود خود هدایت شده؛ و هر کس گمراه گردد بگو: «من فقط از

الْمُنذِرِينَ ﴿٩٢﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سِيرِكُمْ ۗ أَيُّنَّهٗ ۗ فَفَعَّرُوا نَهَاوَمَا رَبُّكَ بِغَفْلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

انذارکنندگانم! بگو: ستایش مخصوص خداست بجزودی آیاتش را به شما نشان می دهد تا آن را بشناسید و پروردگار تو از آنچه انجام می دهید غافل نیست!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

طس ﴿١﴾ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ نَتْلُو عَلَيْكَ مِنْ نَبَأِ مُوسَىٰ وَفِرْعَوْنَ

طسم! اینها آیات کتاب مبین است! ما از داستان موسی و فرعون بحق بر تو می خوانیم.

بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيَعًا يَسْتَضِعُّ

برای گروهی که ایمان می آورند! فرعون در زمین برتری جویی کرد، و اهل آن را به گروههای مختلفی تقسیم نمود؛ گروهی را به ضعف و ناتوانی می کشاند.

طَائِفَةً مِنْهُمْ يَذِخُّ أبنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِ نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٤﴾ وَنُرِيدُ

بسرانشان را سر می برید و زنانشان را بر سر کنیز و غمناک زنده نگه می داشت؛ او به یقین از مفسدان بود! ما می خواهیم

أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتَضَعُّوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ ﴿٥﴾

بر مستضعفان زمین منت نهیم و آنان را پیشوایان و وارثان روی زمین قرار دهیم!

وَنُمَكِّنْ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِي فِرْعَوْنَ وَ هَمَانَ وَ لَشَكْرِيَانِ شَانِ. آنچه را از آنها [بنی اسرائیل] بیم داشتند

حکومتشان را در زمین پابرجا سازیم؛ و به فرعون و هامان و لشکریانشان، آنچه را از آنها [بنی اسرائیل] بیم داشتند

يَحْذَرُونَ ﴿٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ فَإِذَا خِفْتِ عَلَيْهِ فَالْقِيَةِ

نشان دهیم! ما به مادر موسی الهام کردیم که: او را شیر ده؛ و هنگامی که بر او ترسیدی،

فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكِ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧﴾

وی را در دریا (در نیل) بیفکن؛ و نترس و غمگین مباش، که ما او را به تو باز می گردانیم، و او را از رسولان قرار می دهیم! ﴿۷﴾

فَالْقِطَّةُ ۗ ءَأَل فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَمَانَ

(عکسی که مادر به فرمان خدا او را به دریا افکند) خاندان فرعون او را از آب گرفتند، تا سرانجام دشمن آنان و مایه اندوهشان گردد! مسلماً فرعون و هامان

وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِبِينَ ﴿٨﴾ وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرْتُ عَيْنِي لِي وَ

و لشکریانشان خطا کار بودند. ﴿۸﴾ همسر فرعون (چون دیده آنها همه دشمن نبود، با دارند) گفت: «نور چشم من و

لَكَ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ وَأَصْبَحَ قُودًا

نوست! او را نکشید شاید برای ما مفید باشد، یا او را بعنوان پسر خود برگزینیم! و آنها نمی فهمیدند (که دشمن اصلی خود را در انوش می پروراند) ﴿۹﴾ استرجاحه قلب

أُمِّ مُوسَىٰ فَرِحًا إِنَّ كَادَتْ لِتُبَدِيَ بِهِ ۗ لَوْلَا أَنْ رَبَطْنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ

مادر موسی از همه چیز اجز باد فرزندش تهی گشت؛ و اگر دل او را ببینید ایمان و امید محکم نکرده بودیم، نزدیک بود

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَتِ لِأُخْتِهِ ۗ قُصِّيهٖ فَبَصُرَتْ بِهِ ۗ عَن جُنُبٍ وَهُمْ لَا

مطلب را افشا کند. ﴿۱۰﴾ و (مادر موسی) به خواهر او گفت: «وضع حال او را ببگیری کن! او نیز از دور ماجرا را مشاهده کرد در حالی که آنان

يَشْعُرُونَ ﴿١١﴾ وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِن قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ

بی خبر بودند! ﴿۱۱﴾ ما همه زنان شیرده را از پیش بر او حرام کردیم ﴿۱۱﴾ تنها به انوش مادر باز دادیم؛ و خواهرش به سایرین فرعون گفت: «آیا شما را به خانواده ای راهنمایی کنم

يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَصِيبٌ ﴿١٢﴾ فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ ۗ كَىٰ تَقَرَّرَ عَيْنَاهَا وَلَا

که می توانند این نوزاد را برای شما کفالت کنند و خیر خواه او باشند! ﴿۱۲﴾ ما او را به مادرش باز گردانیم تا چشمش روشن شود و

تَحْزَنَ ۗ وَتَعْلَمَ أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ ۗ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

غمگین نباشد و بداند که وعده الهی حق است؛ ولی بیشتر آنان نمی دانند! ﴿۱۳﴾

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ، وَأَسْتَوَىٰ ءَأَيْدِيَهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجَّيْنَا الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤﴾ وَ

و هنگامی که موسی سیرومند و کامل شد، حکمت و دانش به او دادیم؛ و این گونه نیکوکاران را جزا می دهیم و
دَخَلَ الْمَدِيْنَةَ عَلَىٰ حِينٍ غَفْلَةٍ مِّنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَذَا مِنْ شِيعَةِ

او به هنگامی که اهل شهر در غفلت بودند وارد شهر شد؛ ناگهان دو مرد را دید که به جنگ و نزاع مشغولند؛ یکی از پیروان او بود و دیگری از دشمنان او بود و در پیروان او بود در برابر دشمنش از وی تقاضای کمک نمود؛ موسی مشت محکمی بر سینه او زد و کار او را ساخت و بر زمین افتاد و نزد
وَهَذَا مِنْ عَدُوِّهِ ۖ فَاسْتَغْتَهٗ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ ۚ فَوَكَرَهُ مُوسَىٰ فَقَضَىٰ

عَلَيْهِ ۚ قَالَ هَذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ عَدُوٌّ مُّضِلٌّ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي

موسی گفت: این «زاعنه» از عمل شیطان بود که او دشمنی که او را شکست داد؛ موسی عرض کرد: «پروردگارا! من به خویشتم ستم کردم؛
فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لَهُ ۚ إِنَّكَ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٦﴾ قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَنْ

مرا ببخشی، خداوند او را بخشید، که او آمرزنده مهربان است؛ عرض کرد: «پروردگارا! به شکرانه نعمتی که به من دادی، هرگز
أَكُوْنُ ظَهِيْرًا لِّلْمُجْرِمِيْنَ ﴿١٧﴾ فَاصْبَحَ فِي الْمَدِيْنَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا الَّذِي اُسْتَنْصَرُهُ

پشتیمان مجرمان نخواهم بود؛ موسی در شهر ترسان بود و هر لحظه در انتظار حادثهای بود بر جسمی افتاد؛ ناگهان دید همان کسی که دیروز از او یاری طلبیده بود
بِالْأَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُ ۚ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ إِنَّكَ لَغَوِيٌّ مُّبِينٌ ﴿١٨﴾ فَلَمَّا أَنْ أَرَادَ أَنْ يَبْطِشَ بِالَّذِي

فریاد می زند و از او کمک می خواهد؛ موسی به او گفت: «تو آشکارا انسان نامبرم و گمراهی هستی؛» و هنگامی که خواست با کسی که
هُوَ عَدُوٌّ لَهُمَا قَالَ يَمْوَسَىٰ أَتْرِيدُ أَنْ تَقْتُلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ ۚ إِنَّ تُرِيدُ إِلَّا

دشمن هر دوی آنها بود درگیر شود با قدرت مانع او کرد؛ فریادش بلند شد؛ گفت: «ای موسی! می خواهی مرا بکشی همان گونه که دیروز انسانی را کشتی؟! تو فقط
أَنْ تَكُوْنُ جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَنْ تَكُوْنُ مِنَ الْمُصْلِحِيْنَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ رَجُلٌ مِّنْ

مسی خواهی جباری در روی زمین باشی، و نمی خواهی از مصلحان باشی؛» «در این هنگام» مردی با سرعت از
أَقْصَا الْمَدِيْنَةِ يَسْعَىٰ قَالَ يَمْوَسَىٰ ابْنَ الْمَلَأَ يَأْتَمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِنِّي لَكَ

دورترین نقطه شهر [= مرکز فرعونیان] آمد و گفت: «ای موسی! این جمعیت برای کشتن تو به مشورت نشستند؛ فوراً [از شهر] خارج شو، که من
مِنَ النَّاصِحِيْنَ ﴿٢٠﴾ فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِيْنَ ﴿٢١﴾

از خیرخواهان توام؛» موسی از شهر خارج شد در حالی که ترسان بود و هر لحظه در انتظار حادثهای؛ عرض کرد: «پروردگارا! مرا از این قوم ظالم رهایی بخش؛»

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تَلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَى رَبِّي أَنْ يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿٢٢﴾ وَلَمَّا

و هنگامی که متوجه جانب مدین شد گفت: امیدوارم پروردگارم مرا به راه راست هدایت کند. و هنگامی که

وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِّنَ النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمْ

به (آب) مدین رسید، گروهی از مردم را در آنجا دید که چهارپایان خود را سیراب می‌کنند؛ و در کنار آنان دو زن را دید

أَمْرَاتَيْنِ تَذُودَانِ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصَدِرَ الرِّعَاءُ وَأَبُونَا شَيْخٌ

که مراقب گوسفندان خویشند؛ به چاه نزدیک نمی‌روند؛ موسی به آن دو گفت: منظور شما از این (بزرگ) چیست؟ گفتند: ما آنها را آب نمی‌دهیم؛ چو پانها همگی خارج شوند؛

كَبِيرٌ ﴿٢٣﴾ فَسَقَى لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰ إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ

ویدر ما پیرمرکهنسالی است. موسی برای (گوسفندان) آن دو آب کشید؛ سپس رو به سایه آورد و عرض کرد: پروردگار! هر خیر و نیکی بر من فرستی،

خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٤﴾ فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَىٰ اسْتِحْيَاءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ

به آن نیازمندم؛ ناگهان یکی از آن دو زن به سراغ او آمد در حالی که با نهایت حیا گام برمی‌داشت. گفت: پدرم از تو دعوت می‌کند

لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقِصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ

تا نزد اب من (گوسفندان) را که برای ما انجام دادی به تو بپردازد. «ترس،

نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَبْأَبُ اسْتَجِرْهُ إِنَّ خَيْرَ مَنِ

از قوم ظالم نجات یافتی. یکی از آن دو (دختر) گفت: پدرم! او را استخدام کن، زیرا بهترین کسی را که

اسْتَجَرْتَ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ نَكْحَلَ إِحْدَى ابْنَتَيْ هَاتَيْنِ

می‌توانی استخدام کنی آن کسی است که قوی و امین باشد (او همین مرد است) (شعبه) گفت: «من می‌خواهم یکی از این دو دخترم را به همسری تو درآورم

عَلَىٰ أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمَنِي حِجَابٍ فَإِنْ أَتَمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَا أُرِيدُ أَنْ

به این شرط که هشت سال برای من کار کنی؛ و اگر آن را تا ده سال افزایش دهی، محبتی از ناحیه توست؛ من نمی‌خواهم

أَشُقَّ عَلَيْكَ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ ذَلِكَ بَيْنِي وَ

کار سنگینی بر دوش تو بگذارم؛ و آن شاء الله مرا از صالحان خواهی یافت. موسی گفت: «اسم ندارد این قرارداد می‌باشد میان من و

بَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجْلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ وَاللَّهُ عَلَيَّ مَانِقُولٌ وَكَيْلٌ ﴿٢٨﴾

تو باشد؛ البته هر کدام از این دو مدت را انجام دهم ستمی بر من نخواهد بود (من در انتخاب آن (دو) و خدا بر آنچه ما می‌گوییم گواه است)»

﴿٢٨﴾ فَلَمَّا قَضَىٰ مُوسَى الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ آنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ نَارًا قَالَ لِأَهْلِهِ

هنگامی که موسی مدت خود را به پایان رسانید و همراه خانواده‌اش (از سین به سوی مصر) حرکت کرد، از جانب طور آتشی دید؛ به خانواده‌اش گفت:

أَمْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ

دورنگ کنید که من آتشی دیدم (سرور)، شاید خبری از آن برای شما بیاورم. یا شعله‌ای از آتش تا با آن

تَصْطَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ

گرم شوید. هنگامی که به سراغ آتش آمد، از کرانه راست دژه، در آن سرزمین

الْمُبْرَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ أَنْ يَمْوَسَىٰ إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٠﴾ وَأَنْ

بربرکت، از میان یک درخت نهاد داده شد که: ای موسی! منم خداوند، پروردگار جهانیان و (سرور)

أَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَأَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمْوَسَىٰ أَقْبَلَ وَلَا

عصایت را بیفتان، هنگامی که دید او همچون ماری با سرعت حرکت می‌کند، ترسید و به عقب برگشت، و حتی پشت سر خود را نگاه نکرد (تا آنست) ای موسی! برگرد و

تَخَفَ إِنَّكَ مِنَ الْأَمِينِ ﴿٣١﴾ أَسَلُكَ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجُ بِيضًا مِنْ غَيْرِ سَوْءٍ وَ

ترس، تو در امان هستی! دستت را در گریبان خود فرو بر، هنگامی که خارج می‌شود سفید و درخشنده است بدون عیب و نقص؛ و

أَضْمَمَ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ فَذَكَرْنَاكَ بِرَهْطَانٍ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَ

دستهایت را بر سینهات بگذار، تا ترس و وحشت از تو دور شود این دو [= معجزه عصا و ید بیضا] برهان روشن از پروردگارت به سوی فرعون و

مَلَإِيهِمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ

اطرافیان اوست، که آنان قوم فاسق هستند! عرض کرد: پروردگارا! من یک تن از آنان را کشته‌ام؛ می‌ترسم مرا

أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿٣٣﴾ وَأَخِي هَارُونُ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسَلْهُ مَعِيَ رِدْءًا

به قتل برسانند. و برادرم هارون زبانش از من فصیح‌تر است؛ او را همراه من بفرست

يُصَدِّقُنِي إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾ قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ

تا یاور من باشد و مرا تصدیق کند؛ می‌ترسم مرا تکذیب کنند! فرمود: بزرودی بازوان تو را بوسیله برادرت محکم (نیرومند) می‌کنیم، و

لَكُمْ سُلْطٰنًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِأَيِّتِنَا أُنْتَمَا وَمِنْ أَتْبَعَكُمَا الْغٰلِبُونَ ﴿٣٥﴾

برای شما سلطه و برتری قرار می‌دهیم؛ و به برکت آیات ما، بر شما دست نمی‌یابند؛ شما و پیروانستان پیروزید! ﴿٣٥﴾

فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسَى بِآيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّفْتَرَى وَمَا سَمِعْنَا

هنگامی که موسی معجزات روشن ما را برای آنان آورد، گفتند: «این چیزی جز سحر نیست که بدروغ به خدا بسته شده؛ ما هرگز

بِهَذَا فِي آءَابَائِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿٣٦﴾ وَقَالَ مُوسَى رَبِّي أَعْلَمُ بِمَنْ جَاءَ بِالْهُدَىٰ مِنْ

چنین چیزی را در نیاکان خود نشنیده‌ایم» * موسی گفت: «پروردگارم از حال کسانی که هدایت را از نزد او آورده‌اند،

عِنْدِهِ وَمَنْ تَكُونُ لَهُ، عَاقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ

و کسانی که عاقبت نیک سراي نیا و اخرت از آن آنهاست آگاهتر است! مسلماً ظالمان رستگار نخواهند شده» * فرعون گفت:

يَأْتِيهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنَ اللَّهِ غَيْرِي فَأَوْقِدْ لِي يَهْمَنُ عَلَى الطِّينِ

«ای جمعیت اشراف! من خدایی جز خودم برای شما سراخ ندارم. «تاری نعلین بشیر، ای هاملن. برایم آتشی بر گل بیفروز او اجرامی محکم بساز،

فَاجْعَلْ لِي صَرْحًا لَعَلِّي أُطْعَمُ إِلَى إِلَهِ مُوسَى وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٣٨﴾

و برای من برج بلندی ترتیب ده تا از خدای موسی خبر گیرم؛ هر چند من گمان می‌کنم او از دروغگویان است» *

وَاسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوا أَنَّهُم إِلَهَانَا لِيَرْجِعُوهُنَّ

استکبار فرعون و لشکریانش به ناحق در زمین استکبار کردند، و پنداشتند به سوی ما بازگردانده نمی‌شوند.

﴿٣٩﴾ فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ، فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَتْ

* ما نیز او و لشکریانش را گرفتیم و به دریا افکندیم؛ اکنون بنگر پایان کار

عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَجَعَلْنَاهُمْ آيَةً يَدْعُونَ إِلَى التَّكْوِينِ وَبِئْسَ

ظالمان چگونه بود! * و آنان [فرعونیان] را پیشوایانی قرار دادیم که به آتش دعوت می‌کنند؛ و روز رستاخیز

الْقِيَامَةِ لَا يَنْصُرُونَ ﴿٤١﴾ وَاتَّبَعْنَاهُمْ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ

بشاری نخواهند شد. * و در این دنیا نیز لعنتی به دنبال آنان قرار دادیم؛ و روز قیامت

هُمْ مِنَ الْمَقْبُوحِينَ ﴿٤٢﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا

از زشت رویاندا * و ما به موسی کتاب آسمانی دادیم بعد از آنکه اقوام

الْقُرُونَ الْأُولَىٰ بِصَكَابِرٍ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾

سزرون نخستین را هلاک نمودیم؛ کتابی که برای مردم بصیرت آفرین بود، و مایه هدایت و رحمت؛ شاید متذکر شوند! *

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ الْأَمْرَ وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٤٤﴾

تو در جانب غربی نبودی هنگامی که ما فرمان نبوت را به موسی دادیم؛ و تو از شاهدان نبودی در آن هنگام که معجزات را در اختیار موسی گذاردیم! ﴿٤٤﴾

وَلَكِنَّا أَنشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًّا فِي أَهْلِ مَدْيَنَ

ولی ما اقوامی را در اعصار مختلف خلق کردیم، و زمانهای طولانی بر آنها گذشت؛ تو هرگز در میان مردم مدین اقامت نداشتی تا در وضع آنان آمد، پستی را

تَلَّوْا عَلَيْهِمْ ءَايَاتِنَا وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٤٥﴾ وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ

آیات ما را برای آنها [مشرکان مکه] بخوانی؛ ولی ما بودیم که تو را فرستادیم (در این آیات را در اختیار قرار دادیم)؛ تو در کنار طور نبودی زمانی که

نَادَيْنَا وَلَكِنْ رَحْمَةٌ مِّن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ

ما ندا دادیم؛ ولی این رحمتی از سوی پروردگارت بود (که این اخبار را در اختیار تو نهاد) تا بوسیله آن قوم را انذار کنی که پیش از تو هیچ انذارکننده‌ای برای آنان نیامده است؛

لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْلَا أَن تُصِيبَهُم مُّصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ

شاید مستذکر شوند! هرگاه بستر از فرستادن پیامبری مساجزات و مصیبتی بسر اعمالشان به آنان می‌رسید.

فَيَقُولُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ ءَايَاتِكَ وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ

می‌گفتند: «پروردگارا! چرا رسولی برای ما نفرستادی تا از آیات تو پیروی کنیم و از مومنان باشیم؟»

﴿٤٧﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا لَوْلَا أُوتِيَ مِثْلَ مَا أُوتِيَ مُوسَىٰ

﴿٤٧﴾ ولی هنگامی که حق از نزد ما برای آنها آمد گفتند: «چرا مثل همان چیزی که به موسی داده شد به این پیامبر داده نشده است؟»

أَوْلَمْ يَكْفُرُوا بِمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ مِن قَبْلُ قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا وَقَالُوا إِنَّا بِكُلِّ

مگر معجزاتی را که در گذشته به موسی داده شد انکار نکردند و گفتند: «این دو نفر [موسی و هارون] دو ساحرند که دست به دست هم داده‌اند تا با ما رقابت کنند؛ و ما به هر دو

كٰفِرُونَ ﴿٤٨﴾ قُلْ فَآتُوا بِكِتَابٍ مِّن عِنْدِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَا أَتَّبِعُهُ إِنْ كُنْتُمْ

کافریم؟» بگو: «اگر راست می‌گویید (که تورات و قرآن از سوی خدا نازل است) کتابی هدایت بخش تر از این دو از نزد خدا بیاورید، تا من از آن

صٰدِقِينَ ﴿٤٩﴾ فَإِن لَّمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَن أَضَلُّ

پیروی کننده! اگر این پیشنهاد تو را نپذیرند، بدان که آنان تنها از هوسهای خود پیروی می‌کنند و این همراهتر

مِمَّنْ أَتَّبَعُ هَوْنَهُ يُغَيِّرُ هُدَىٰ مِنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٠﴾

از آن کسی که پیروی هوای نفس خویش کرده و هیچ هدایت الهی را نپذیرفته، کسی پیدا می‌شود؟! مسلماً خداوند قوم ستمگر را هدایت نمی‌کند! ﴿٥٠﴾

﴿٥١﴾ وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾ الَّذِينَ آتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ مِنْ

ما آیات قرآن را یکی پس از دیگری برای آنان آوردیم شاید متذکر شوند! کسانی که قبلاً کتاب آسمانی به آنان داده‌ایم

قَبْلِهِ هُمْ بِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذْ أُنزِلَتْ عَلَيْهِمْ الْقُرْآنُ قَالُوا أَمْ نَأْتِيهِمْ آيَاتُ الْحَقِّ مِنْ رَبِّنَا إِنَّآ كُنَّا مِنْ

بدان [قرآن] ایمان می‌آوردند! و هنگامی که بر آنان خوانده شود می‌گویند: «به آن ایمان آوردیم؛ اینها همه حق است و از سوی پروردگار ماست؛ ما پیش از

قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾ أُولَئِكَ يُتَوَّنَ أَجْرُهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا وَيَدْرُءُونَ بِالْحَسَنَةِ

این هم مسلمان بودیم! آنها کسانی هستند که بخاطر شکیباییشان، اجر و پاداششان را دوبار دریافت می‌دارند؛ و بوسیله نیکیها بدیها را دفع می‌کنند:

السَّيِّئَةِ وَمَمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنآ

و از آنچه به آنان روزی داده‌ایم انفاق می‌نمایند! و هرگاه سخن لغو و بی‌بهره بشنوند، از آن روی می‌گردانند و می‌گویند:

أَعْمَلْنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ سَلِّمْ عَلَيْكُمْ لَا تَبْغِي الْجَاهِلِينَ ﴿٥٥﴾ إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ

اعمال ما از آن ماست و اعمال شما از آن خودتان! سلام بر شما سلام! ما خواهان جاهلان نیستیم! تو نمی‌توانی کسی را که

أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ وَقَالُوا إِن نَّبِيعٌ

دوست داری هدایت کنی؛ ولی خداوند هرکس را بخواهد هدایت می‌کند؛ و او به هدایت یافتگان آگاهتر است! آنها گفتند: «ما اگر

أَهْدَىٰ مَعَكَ نُنْخِطُفَ مِنْ أَرْضِنَا أَوْلَمْ نُمْكِنَ لَهُمْ حَرَمًا ءَامِنًا يُجِبِّي إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ

هدایت را همراه تو پذیرا شویم، ما را از سرزمینمان می‌ربایند! آیا ما حرم امنی در اختیار آنها قرار ندادیم که ثمرات

كُلِّ شَيْءٍ رَزَقْنَا مِنْ لَدُنَّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ

هر چیزی! ما هر شهر و شهری را که به سوی آن آورده می‌شود! رزقی است از جانب ما؛ ولی بیشتر آنان نمی‌دانند! و چه بسیار از

قَرْيَةٍ بَطَرْتُمْ مَعِيشَتَهَا فَبَلَكَ مَسْكِنُهُمْ لَمَّا تَرَسَكُنْ مِنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا وَ

شهرها و آبادیهایی را که بر اثر فراوانی نعمت، مست و مغرور شده بودند هلاک کردیم! این خانه‌های آنهاست که درین شهر، به بعد از آنان جز اندکی کسی در

كُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ ﴿٥٨﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِي أُمِّهَارَ سُؤْلًا

آنها سکونت نکرد؛ و ما وارث آنان بودیم! و پروردگار تو هرگز شهرها و آبادیها را هلاک نمی‌کرد تا اینکه در کانون آنها پیامبری مبعوث کند

يَتْلُوا عَلَيْهِمْ ءَايَاتِنَا وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ ﴿٥٩﴾

که آیات ما را بر آنها بخواند؛ و ما هرگز آبادیها و شهرها را هلاک نکردیم مگر آنکه اهلش ظالم بودند!

وَمَا أوتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَّعُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى أَفَلَا

آنچه به شما داده شده، متاع زندگی دنیا و زینت آن است؛ و آنچه نزد خداست بهتر و پایدارتر است؛ آیا

تفکّر کنید؟ ﴿٦٠﴾ أَفَمَنْ وَعَدْنَاهُ وَعَدَّ أَحْسَنًا فَهُوَ لَقِيهِ كَمَنْ مَنَعْنَاهُ مَتَاعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

اندیشه نمی‌کنید؟! آیا کسی که به او وعده نیکو داده‌ایم و به آن خواهد رسید، همانند کسی است که متاع زندگی دنیا به او داده‌ایم

ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٦١﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَاءِي الَّذِينَ كُنتُمْ

سپس روز قیامت برای حساب و جزا از احضارشدگان خواهد بود؟! روزی را که خداوند آنان را ندا می‌دهد و می‌گوید: «کجا هستید همتایانی که برای من

تَرْعَمُونَ ﴿٦٢﴾ قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا

می‌پنداشتید؟! گروهی که فرمان عذاب بر باره آنها مسلّم شده است می‌گویند: پروردگارا! ما اینها [عابدان] را گمراه کردیم؛ (اری) ما آنها را گمراه کردیم همان گونه که

أَغْوَيْنَا تَبَرَّأْنَا إِلَيْكَ مَا كَانُوا إِيَّانَا يَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾ وَقِيلَ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ

خودمان گمراه شدیم؛ ما از آن به‌سوی تو بی‌زاری می‌جوئیم؛ آنان ما را نمی‌پرستیدند؛ و به آنها گفته می‌شود: «معبودهایتان را بخوانید» پس معبودهایشان را می‌خوانند.

يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا الْعَذَابَ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَا

ولی جوابی به آنان نمی‌دهند و عذاب الهی را می‌بینند، و آرزو می‌کنند ای کاش هدایت یافته بودند! به خاطر آورید؛ روزی را که خداوند آنان را ندا می‌دهد و می‌گوید:

أَجَبْتُمْ الْمُرسَلِينَ ﴿٦٥﴾ فَعَمِيَّتْ عَلَيْهِمُ الْأَنْبَاءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿٦٦﴾

«چه پاسخی به پیامبران من گفتید؟! در آن روز، همه اخبار بر آنان پوشیده می‌ماند. (خبر نمی‌توانستند) از یکدیگر سؤالی کنند!»

فَأَمَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسَىٰ أَنْ يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾ وَرَبُّكَ

اما کسی که توبه کند، و ایمان آورد و عمل صالحی انجام دهد، امید است از رستگاران باشد! پروردگار تو

يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَىٰ عَمَّا

هرچه بخواهد می‌آفریند، و هر چه بخواهد برمی‌گزیند؛ آنان در برابر او اختیاری ندارند؛ منزّه است خداوند، و برتر است از همتایانی که برای او

يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾ وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾ وَهُوَ

قاتل می‌شوند! پروردگار تو می‌داند آنچه را که سینه‌هایشان پنهان می‌دارد و آنچه را آشکار می‌سازند! و او

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَمْدُ فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾

خدایی است که معبودی جز او نیست؛ ستایش برای اوست در این جهان و در جهان دیگر؛ حاکمیت بر از آن اوست؛ و همه شما به سوی او باز گردانده می‌شوید!

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ إِلَهُ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُم

بگو: «به من خبر دهید اگر خداوند شب را تا قیامت بر شما جاودان سازد، آیا معبودی جز خدا می تواند

بِضِيَاءٍ أَفَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ

روشنایی برای شما بیامورد؟ آیا نمی شنوید؟ بگو: «به من خبر دهید اگر خداوند روز را

سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ إِلَهُ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُم بَلِيلٍ تَسْكُنُونَ فِيهِ أَفَلَا

تا قیامت بر شما جاودان کند، کدام معبود غیر از خداست که شبی برای شما بیامورد تا در آن آرامش یابید؟ آیا

تَبْصُرُونَ ﴿٧٢﴾ وَمَنْ رَحْمَتِي جَعَلَ لَكُمْ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا

نمی بینید؟ و از رحمت اوست که برای شما شب و روز قرار داد تا هم در آن آرامش داشته باشید و هم برای بهره گیری از فضل خدا تلاش کنید.

مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَاءِيَ الَّذِينَ

و شاید شکر نعمت او را بجای آورید؟ به خاطر آورید، روزی را که آنها را ندا می دهد و می گوید: «کجا ایند همپایانی که برای من

كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾ وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ

می پنداشتید؟ (در آن روز) از هر امتی گواهی برمی گزینیم و به شرکان می گوییم: «دلیل خود را بیاورید»

فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾ إِنَّ قُرُونًا كَانَتْ

اما آنها می دانند که حق از آن خداست، و تمام آنچه را افترا می بستند از نظر آنها گم خواهد شد. قارون

مِنْ قَوْمِ مُوسَى فَبَغَى عَلَيْهِمْ وَءَاتَيْنَاهُ مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوءُ بِالْعُصْبَةِ

از قوم موسی بود، اما بر آنان ستم کرد؛ ما آن قدر از گنجها به او داده بودیم که حمل کلیدهای آن برای یک گروه زورمند

أُولَى الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾ وَابْتَغِ فِيمَا

مشکل بودا به خاطر آورید) هنگامی را که قومش به او گفتند: «این همه شادی مفرورانه مکن، که خداوند شادی کنندگان مفرور را دوست نمی دارد.» و در آنچه

ءَاتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنْ كَمَا

خدا به تو داده، برای آخرت را بطلب؛ و بهره ات را از دنیا فراموش مکن؛ و همان گونه که

أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفُسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٧٧﴾

خدا به تو نیکی کرده نیکی کن؛ و هرگز در زمین در جستجوی فساد مباش، که خدا مفسدان را دوست ندارد.»

قَالَ إِنَّمَا أُوتِيْتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ عِنْدِي أَوَلَمْ يَعْلَم أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ مِنْ قَبْلِهِ مِنَ الْقُرُونِ

فرعون گفت: «این ثروت را بوسیله دانشی که نزد من است به دست آورده‌ام، آیا او نمی‌دانست که خداوند القوامی را پیش از او هلاک کرد

مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ جَمْعًا وَلَا يَسْتَلُ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٨﴾

که نیرومندتر و ثروتمندتر از او بودند؟! او هنگامی که عذاب الهی فرا رسد، مجرمان از گناهانشان سوال نمی‌شوند. ﴿

فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ فِي زِينَتِهِ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا لِيَلْتَنِفِتْ لَنَا مِثْلَ مَا

روزی فرعون با تمام زینت خود در برابر قومش ظاهر شد، آنها که خواهان زندگی دنیا بودند گفتند: «ای کاش همانند آنچه

أُوتِيَ قَارُونَ إِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٧٩﴾ وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَيَلَكُمْ

به فارون داده شده است ما نیز داشتیم! براستی که او بهره عظیمی دارد! اما کسانی که علم و دانش به آنها داده شده بود گفتند: «وای بر شما!

ثَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِّمَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا وَلَا يُلْقَاهَا إِلَّا الْصَّابِرُونَ ﴿٨٠﴾

نواب الهی برای کسانی که ایمان آورده‌اند و عمل صالح انجام می‌دهند بهتر است، اما جز صابران آن را دریافت نمی‌کنند. ﴿

فَخَسَفْنَا بِهِ وَوِجْدَارِهِ الْأَرْضَ فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ

سپس ما، او و خانه‌اش را در زمین فرو بردیم، و گروهی نداشت که او را در برابر عذاب الهی یاری کنند، و خود نیز نمی‌توانست

مِنَ الْمُنتَصِرِينَ ﴿٨١﴾ وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَنَّوْا مَكَانَهُ بِالْأَمْسِ يَقُولُونَ وَيَكَآتِبُ

خوبستن را یاری دهد. ﴿ و آنها که دیروز آرزو می‌کردند به جای او باشند هنگامی که این صبح را دیدند گفتند: «وای بر ما! گویی

اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَوْ لَا أَنْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا

خدا روزی را بر هرکس از بندگانش بخواهد گسترش می‌دهد یا تنگ می‌گیرد، اگر خدا بر ما مَنّت ننهاده بود، ما را نیز به قعر زمین فرو می‌برد!

وَيَكَانَهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٢﴾ تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ

ای وای گویی کافران هرگز رستگار نمی‌شوند! ﴿ ای، این سرای آخرت را «بنا» برای کسانی قرار می‌دهیم که اراده

عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فُسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٨٣﴾ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَمَنْ

برتری جویی در زمین و فساد ندارند، و عاقبت نیک‌برای پرهیزگاران است! ﴿ کسی که کار نیک انجام دهد، برای او پاداشی بهتر از آن است، و به کسانی که

جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾

کارهای بد انجام دهند، مجازات بدکاران جز به اندازه اعمالشان نخواهد بود! ﴿

إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَادُّكَ إِلَىٰ مَعَادٍ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ مَنْ جَاءَ بِالْهُدَىٰ وَ

آن کس که قرآن را بر تو فرض کرد، تو را به جایگاهت [- زلذگات] باز می گرداند؛ بگو: پروردگار من از همه بهتر می داند چه کسی (برستند) هدایت آورده، و

مَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٨٥﴾ وَمَا كُنْتَ تَرْجُو أَنْ يُلْقَىٰ إِلَيْكَ الْكِتَابُ إِلَّا رَحْمَةً

جه کسی در گمراهی آشکار است! و تو هرگز امید نداشتی که این کتاب آسمانی به تو القا گردد؛ ولی رحمت

مَنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِلْكَافِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا يَصُدُّكَ عَنْ آيَاتِ اللَّهِ بَعْدَ إِذْ

پروردگارت چنین ایجاب کرد! اکنون که چنین است، هرگز از کافران پشتیبانی مکن! و هرگز «نه» تو را از آیات خداوند، بعد از آنکه

أَنْزَلَتْ إِلَيْكَ وَأَدْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ

بر تو نازل گشت، باز ندرند! و به سوی پروردگارت دعوت کن، و هرگز از مشرکان مباش! معبود دیگری را با خدا سخنان،

إِلَهَاءَ آخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

که هیچ معبودی جز او نیست؛ همه چیز جز ذات (بسی) او فانی می شود؛ حاکمیت تنها از آن اوست؛ و همه به سوی او باز گردانده می شوید!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الْمَرْءِ ﴿١﴾ أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يَتْرُكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ﴿٢﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ

الم. آیا مردم گمان کردند همین که بگویند: «ایمان آوردیم»، به حال خود رها می شوند و آزمایش نخواهند شد؟! ما کسانی را که

مِنْ قَبْلِهِمْ فَلْيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلْيَعْلَمَنَّ الْكٰذِبِينَ ﴿٣﴾ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ

پیش از آنان بودند آزمودیم؛ باید علم خدا درباره کسانی که راست می گویند و کسانی که دروغ می گویند، تعلّق یابد! آیا کسانی که اعمال بد انجام می دهند

السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْفِقُونَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٤﴾ مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنْ أَجَلَ اللَّهُ لَاتٍ وَهُوَ

گمان کردند بر قدرت ما چیره خواهند شد؟! چه بد داوری می کنند! کسی که امید به لقای الله دارد باید در اعانت فرمان او بکوشد؛ زیرا سرآمدی را که خدا تعیین کرده

السَّمِيعِ الْعَلِيمِ ﴿٥﴾ وَمَنْ جَاهَدْنَا فَمَا نَحْنُ بِمُجَاهِدٍ لِنَفْسِهِ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٦﴾

فرا می رسد؛ و او شنوا و داناست! کسی که جهاد و تلاش کند، برای خود جهاد می کند؛ چرا که خداوند از همه جهانیان بی نیاز است.

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ

کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام دادند، گناهان آنان را می پوشانیم در سینه و آنان را به بهترین اعمالی که انجام می دادند

الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا

پاداش می دهیم. ما به انسان توصیه کردیم که به پدر و مادرش نیکی کند، و اگر آن دو شریک باشند، تلاش کنند که برای من همتایی قائل شوی

لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا إِلَىٰ مَرْجِعِكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾ وَ

که به آن علم نداری، از آنها پیروی مکن بازگشت شما به سوی من است، و شما را از آنچه انجام می دادید با خبر خواهم ساخت.

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ ﴿٩﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ

کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام دادند، آنها را در زمره صالحان وارد خواهیم کرد. و از مردم کسانی هستند که می گویند:

ءَامَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِن جَاءَ نَصْرٌ مِّن

به خدا ایمان آوردیم، اما هنگامی که در راه خدا آزار می بینند، آزار مردم را همچون عذاب الهی می شمارند، در آن سخت وحشت می کنند! ولی هنگامی که پیروزی از

رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوْلَىٰ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾ وَ

سوی پروردگارت بیاید، می گویند: ما هم با شما بودیم او در این پیروزی شریک ما! آیا خداوند به آنچه در سینه های جهانیان است آگاه تر نیست؟! مسلماً

لَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ ﴿١١﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا

خداوند مومنان را می شناسد، و به یقین منافقان را نیز می شناسد. و کافران به مومنان گفتند:

لِلَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلنَحْمِلْ خَطِيئَتَكُمْ وَمَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِنْ خَطِيئَتِهِمْ

شما از راه ما پیروی کنید، در امر منی دارد ما گناهانتان را بر عهده خواهیم گرفت، آنان هرگز چیزی از گناهان اینها را بر دوش نخواهند گرفت:

مِنْ شَيْءٍ إِنَّهُمْ لَكَذِبُونَ ﴿١٢﴾ وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَّعَ أَثْقَالِهِمْ وَ

آنان به یقین دروغگو هستند! آنها بار سنگین امتنان خویش را بر دوش می کشند، و (همچنین) بارهای سنگین دیگری را اضافه بر بارهای سنگین خود؛ و

لَيَسْئَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ

روز قیامت به یقین از تسهتهایی که می بستند سوال خواهند شد. و ما نوح را به سوی قومش فرستادیم:

فَلْيَتَّخِذْ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾

و او در میان آنان نهد و پنجاه سال، درنگ کرد؛ اما سرانجام طوفان و سیلاب آنان را فرا گرفت در حالی که ظالم بودند.

فَأَنجِنَهُ وَأَصْحَبَ السَّفِينَةَ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿١٥﴾ وَإِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ

ما او و سرنشینان کشتی را رهایی بخشیدیم. و آن را آیتی برای جهانیان قرار دادیم! ما ابراهیم را (سیر) فرستادیم.

لِقَوْمِهِ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّمَا

هنگامی که به قومش گفت: خدا را پرستش کنید و از (استغاب) او بپرهیزید که این برای شما بهتر است اگر بدانید! شما

تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ أَوْثَنًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ

غیر از خدا فقط بتهایی (از سنگ و چوب) را می پرستید و دروغی به هم می بافید! آنهایی را که غیر از خدا پرستش می کنید.

لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِلَيْهِ

مالک هیچ رزقی برای شما نیستند؛ روزی را تنها نزد خدا بطلبید و او را پرستش کنید و شکر او را بجا آورید که به سوی او

تَرْجِعُونَ ﴿١٧﴾ وَإِن تَكذَّبُوا فَقَدْ كَذَّبَ أُمْرًا مِّن قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا

بازگشت داده می شوید! اگر شما امری تکذیب کنید همان تکذیب است. اقتهایی پیش از شما نیز (بپرستان) تکذیب کردند؛ وظیفه فرستاده (منه) جز

الْبَلَّغُ الْمُبِينُ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِنَّ

ابلاغ آشکار نیست. آیا آنان ندیدند چگونه خداوند آفرینش را آغاز می کند. سپس باز می گرداند؟!؟

ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ

این کار برای خدا آسان است! بگو: «در زمین بگردید و بنگرید خداوند چگونه آفرینش را آغاز کرده است؟

ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ

سپس خداوند به مین کند جهان آخرت را ایجاد می کند؛ یقیناً خدا بر هر چیز تواناست! هر کس را بخواهد (و مستحق بداند) مجازات می کند.

وَيَرْحَمُ مَن يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَلَا

و هر کس را بخواهد مورد رحمت قرار می دهد؛ و شما را به سوی او باز می گرداند. شما هرگز نمی توانید بر اراده خدا چیره شوید و از حوزه قدرت او در زمین و

فِي السَّمَاءِ وَمَا لَكُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٢٢﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا

آسمان بگریزید؛ و برای شما جز خدا، ولی و یاور نیستند! کسانی که

بِأَيِّتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَٰئِكَ يَئِسُوا مِن رَّحْمَتِي وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾

به آیات خدا و دیدار او کافر شدند. از رحمت من مایوسند؛ و برای آنها عذاب دردناکی است!

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ فَأَنْجَاهُ اللَّهُ مِنْ

انما جواب قوم او [- ابراهيم] جز این نبود که گفتند: او را بکشید یا بسوزانید، ولی خداوند او را از آتش رهایی بخشید:

النَّارِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٤﴾ وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُم مِّن دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا

در این ماجرا نشانه‌هایی است برای کسانی که ایمان می‌آورند. ﴿ ۲۴ ﴾ و فرمود: شما غیر از خدا بت‌هایی برای خود انتخاب کرده‌اید که

مَوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ

مایه دوستی و محبت میان شما در زندگی دنیا باشد؛ سپس روز قیامت از یکدیگر بی‌وفایی می‌جوئید

وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَىٰكُمُ النَّارُ وَمَالِكُمْ مِّن نَّصِيرِينَ

و یکدیگر را لعن می‌کنید؛ و جایگاه (مس) شما آتش است و هیچ یار و یاور برای شما نخواهد بود.

﴿ ٢٥ ﴾ ﴿ ٢٥ ﴾ فَمَنْ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٦﴾ وَ

﴿ ۲۵ ﴾ لوط به او [- ابراهیم] ایمان آورد، و ﴿ ۲۶ ﴾ و فرمود: من به سوی پروردگارم هجرت می‌کنم که او صاحب قدرت و حکیم است. ﴿ ۲۶ ﴾ و

وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَعَاطَيْنَاهُ أُجْرَهُ

در پندار ما، اسحاق و یعقوب را به او بخشیدیم و نبوت و کتاب آسمانی را در دودمانش قرار دادیم و پاداش او را

فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ

در دنیا دادیم و او در آخرت از صالحان است. ﴿ ۲۷ ﴾ و لوط را فرستادیم هنگامی که به قوم خود گفت: شما

لَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾

عمل بسیار زشتی انجام می‌دهید که هیچ یک از مردم جهان پیش از شما آن را انجام نداده است. ﴿ ۲۸ ﴾

أَيْتَكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ السَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِي نَكَاحِكُمُ الْمُنْكَرَ

آیا شما به سراغ مردان می‌روید و راه (تعمیر نداشتن) را قطع می‌کنید و در مجلسان اعمال ناپسند انجام می‌دهید؟

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَأَنْتِنَا بِعَذَابِ اللَّهِ إِنْ كُنْتَ

انما پاسخ قومش جز این نبود که گفتند: ما گمراه راست می‌گوییم عذاب الهی را برای ما

مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ رَبِّ أَنْصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ ﴿٣٠﴾

بی‌یاوران. ﴿ ۲۹ ﴾ فرمود: عرض کرد: پروردگار! مرا در برابر این قوم تباهکار یاری فرما. ﴿ ۳۰ ﴾

وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُوا أَهْلَ هَذِهِ الْقَرْيَةِ إِنَّ

و هنگامی که فرستادگان ما بشارت آوردند برای ابراهیم آوردند. گفتند: «ما اهل این شهر و آبادی را [و به شهرهای قوم لوط اشاره کردند] هلاک خواهیم کرد.

أَهْلَهَا كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَ إِن فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَنْ

چرا که اهل آن ستمگرند» ابراهیم گفت: «در این آبادی لوط است» گفتند: «ما به کسانی که در آن هستید آگاهتریم»

فِيهَا لَنُنَجِّيَنَّهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَلَمَّا أَنْ

او و خانواده‌اش را نجات می‌دهیم: جز همسرش که در میان قوم (غایب) باقی خواهد ماند» هنگامی که

جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِيءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ

فرستادگان ما نزد لوط آمدند. از دیدن آنها بد حال و دل‌تنگ شد: گفتند: «ترس و غمگین مباش.

إِنَّا مُنَجِّوكَ وَأَهْلَكَ إِلَّا أُمَّرَأَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا مُنْزِلُونَ

ما تو و خانواده‌ات را نجات خواهیم داد. جز همسرت که در میان قوم باقی می‌ماند» ما بزرگواران این شهر

عَلَى أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ

و آبادی بس خاطر گناهانشان. عذابی از آسمان فرو خواهیم ریخت» و

تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيْنَهُ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا

از این آبادی نشانه روشنی در سر برای کسانی که می‌اندیشند باقی گذاریم» و ما به سوی «مدین» برادرشان «شعیب» را فرستادیم:

فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ الْآخِرَ وَلَا تَعْتَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ

گفت: «ای قوم من! خدا را بپرستید. و به روز بازمانده امیدوار باشید. و در زمین فساد نکنید»

﴿٣٦﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَثِيمِينَ

» پس آنها او را تکذیب کردند. و به این سبب زلزله آنان را فرا گرفت. و بامدادان در خانه‌های خود به رو درافتاده و سرده بودند»

﴿٣٧﴾ وَعَادَا وَثَمُودَا وَقَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِنْ مَسْكِنِهِمْ وَزَيْنَ

» ما طایفه «عاده» و «ثمود» را نیز «ملاک» کرده‌ایم. و مساکین «بربر» شده آنان برای شما آشکار است:

لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ ﴿٣٨﴾

شیطان اعمالشان را برای آنان آراسته بود. از این رو آنان را از راه «مسلم» باز داشت در حالی که بینا بودند»

وَقُرُونٌ وَفِرْعَوْنَ وَهَمَانَ وَ لَقَدْ جَاءَهُمْ مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا

و «قارون» و «فرعون» و «هامان» را نیز (ملا کردیم) موسی با دلائل روشن به سرافشان آمد.

فَأَسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا سَاقِيْنَ ﴿٣٩﴾ فَكَلَّا أَخَذْنَا بِذُنُوبِهِمْ فَمِنْهُمْ

اما آنان در زمین برتری جویی کردند، ولی نتوانستند بر خدای پیشی گیرند! ما هر یک از آنان را به گناهشان گرفتیم.

مَنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَّنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَّنْ خَسَفْنَا

بر بعضی از آنها طوفانی از سنگریزه فرستادیم، و بعضی از آنان را صیحه آسمانی فرو گرفت، و بعضی دیگر را

بِهِ الْأَرْضِ وَمِنْهُمْ مَّنْ أَغْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا

در زمین فرو بردیم، و بعضی را غرق کردیم؛ خداوند هرگز به آنها ستم نکرد، ولی آنها خودشان

أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾ مَثَلُ الَّذِينَ أَخَذُوا مِنَ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ

بر خود ستم می‌کردند! مثل کسانی که غیر از خدا را اولیای خود برگزیدند، مثل

الْعَنْكَبُوتِ إِتَّخَذَتْ بَيْتًا وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ

عنکبوت است که خانه‌ای برای خود انتخاب کرده؛ در حالی که سست‌ترین خانه‌ها خانه عنکبوت است

لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ وَ

اگر می‌دانستند! خداوند آنچه را غیر از او می‌خوانند می‌داند، و

هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤٢﴾ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا

او شکست‌ناپذیر و حکیم است. اینها مثالهایی است که ما برای مردم می‌زنیم، و جز دانایان

إِلَّا الْعَالِمُونَ ﴿٤٣﴾ خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً

آن را درک نمی‌کنند. خداوند آسمانها و زمین را بحق آفرید؛ در این آیه است

لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٤﴾ أَتْلُ مَا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ

برای مؤمنان. آنچه را از کتاب (اسم) به تو وحی شده تلاوت کن، و نماز را برپا دار، که نماز همان

تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ ﴿٤٥﴾

از زشتیها و گناه باز می‌دارد، و یاد خدا بزرگتر است؛ و خداوند می‌داند شما چه کارهایی انجام می‌دهید!

﴿ وَلَا تَجْدِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَ

با اهل کتاب جز به روشی که از همه نیکوتر است مجادله نکنید. مگر کسانی از آنان که ستم کردند؛ و

قُولُوا ءَامَنَّا بِالَّذِي أُنزِلَ إِلَيْنَا وَأُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَإِلَهُنَا وَإِلَهُكُمْ وَجِدُّوَنَحْنُ لَهُ

به انبیا بگویید: ما به تمام آنچه از سوی خدا بر ما و شما نازل شده ایمان آورده ایم. و معبود ما و شما یکی است. و ما در برابر او

مُسْلِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ فَالَّذِينَ ءَانَيْتَهُمُ الْكِتَابَ يُؤْمِنُونَ

تسلیم هستیم. و این گونه، کتاب [قرآن] را بر تو نازل کردیم. کسانی که کتابی به آنها داده ایم به این کتاب ایمان می آورند؛

بِهِ ؕ وَمِنْ هَؤُلَاءِ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ ؕ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الْكَافِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا كُنْتَ

و بعضی از این گروه [مشرکان] نیز به آن مومن می شوند؛ و آیات ما را جز کافران انکار نمی کنند. تو هرگز

لَتَلُوْا مِنْ قَبْلِهِ ؕ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ دِيْمِيْنِكَ إِذْ لَا تُرْتَابَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٤٨﴾ بَلْ

بیش از این کتابی نمی خواندی. و با دست خود چیزی نمی نوشتی. مبدا کسانی که در صدد تکذیب یا ابطال سخنان تو هستند، شک و تردید کنند. و ولی

هُوَ ؕ ءَايَاتُ يَنْتَظِرُ فِي صُدُوْرِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَ مَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا

این آیات روشنی است که در سینه دانشوران جای دارد؛ و آیات ما را جز

الظَّالِمُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالُوا لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ ءَايَاتٌ مِنْ رَبِّهِ ؕ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ

ستمگران انکار نمی کنند. گفتند: چرا معجزاتی از سوی پروردگارش بر او نازل نشده؟! بگو: «معجزات همه نزد خداست او به فرمان او نازل می شود؛

عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٥٠﴾ أَوْ لَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ

من تنها بیم دهنده ای آشکارم. آیا برای آنان کافی نیست که این کتاب را بر تو نازل کردیم که پیوسته

يُنزِلُ عَلَيْهِمْ آيَاتٍ فِي ذَٰلِكَ لِرَحْمَةٍ وَذِكْرٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلْ

بر آنها تلاوت می شود؟! در این، رحمت و تذکری است برای کسانی که ایمان می آورند او این معجزه بسیار واضح است. بگو:

كُنِيَ بِاللَّهِ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ شَهِيدًا ۗ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۗ

«همین بس که خدا میان من و شما گواه است؛ آنچه را در آسمانها و زمین است می داند؛

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا بِٱلْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِٱللَّهِ أُوْلَٰئِكَ هُمُ ٱلْخٰسِرُونَ ﴿٥٢﴾

و کسانی که به باطل ایمان آوردند و به خدا کافر شدند زیانکاران واقعی هستند. »

وَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْلَا أَجَلٌ مُّسَمًّى لَّجَاءَهُمُ الْعَذَابُ وَلِيَأْتِيَنَّهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا

آنان یا شتاب از تو عذاب را می طلبند؛ و اگر موعد مقرری تعیین نشده بود، عذاب «ای» به سراغ آنان می آمد؛ و سرانجام این عذاب بطور ناگهانی بر آنها نازل می شود

يَشْعُرُونَ ﴿٥٣﴾ يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٥٤﴾ يَوْمَ

در حالی که نمی دانند (و غافلند). آنان با عجله از تو عذاب می طلبند، در حالی که جهنم به کافران احاطه دارد. آن روز

يَغْشَاهُمْ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُو قُوَّامَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾

که عذاب «ای» آنها را از بالای سر و پایین پایشان فرا می گیرد و به آنها می گوید: «بچشید آنچه را عمل می کردید» روز سخت و دردناکی برای آنهاست.

يَعْبَادِي الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِنِّي فَاعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ

ای بندگان من که ایمان آورده اید! زمین من وسیع است، پس تنها مرا بپرستید؛ او در برابر فشارهای دشمن تسلیم نشود! «هو انسانی» مرگ را می چشد؛

ثُمَّ إِلَيْنَا تَرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا

سپس شما را به سوی ما باز می گردانند. و کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام دادند، آنان را در غرفه هایی از بهشت جای می دهیم

تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نِعَمٌ أَجْرَ الْعَمِلِينَ ﴿٥٨﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَى

که نهرها در زیر آن جاری است؛ جاودانه در آن خواهند ماند؛ چه خوب است پاداش عمل کنندگان! همانها که «در برابر مشکلات» صبر کردند و تنها بر

رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ دَابَّةٍ لَّا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ

پروردگارشان توکل می کنند. چه بسا جنبنده های که قدرت حمل روزی خود را ندارد، خداوند او و شما را روزی می دهد؛ و او

السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَ

شنوا و داناست. و هر گاه از آنان بپرسی: «چه کسی آسمانها و زمین را آفریده، و خورشید و ماه را مسخر کرده است؟»

الْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٦١﴾ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ

می گویند: «الله!» پس با این حال چگونه آنان را «از مدت خدا منحرف می سازند؟» خداوند روزی را برای هر کس از بندگانش بخواهد گسترده می کند، و برای هر کس

لَهُ إِنْ أَرَادَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمٌ ﴿٦٢﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ

بخواهد محدود می سازد؛ خداوند به همه چیز داناست! و اگر از آنان بپرسی: «چه کسی از آسمان آبی فرستاد و بوسیله آن

الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٣﴾

زمین را پس از مردنش زنده کرده؟» می گویند: «الله!» بگو: «حمد و ستایش مخصوص خداست؛ اما بیشتر آنها نمی دانند.»

وَمَا هَذِهِ الْحَيَوةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

این زندگی دنیا چیزی جز سرگرمی و بازی نیست؛ و زندگی واقعی سرای آخرت است، اگر می دانستند!

﴿٦٤﴾ فَإِذَا رَكَبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ

هنگامی که سوار بر کشتی شوند، خدا را با اخلاص می خوانند، او را برادر و فرستاده می بینند؛ اما هنگامی که خدا آنان را به خشکی رساند و نجات داد.

يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾ لِيَكْفُرُوا بِإِيمَانِهِمْ وَلِيَسْتَمْتِعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا

باز مشرک می شوند! ﴿٦٥﴾ تا آنچه را به آنها داده ایم انکار کنند و از لذت زودگذر زندگی بهره گیرند؛ اما بزودی خواهند فهمید! ﴿٦٦﴾ آیا ندیدند که ما

حَرَمَاءَ امْنَاءٍ وَبُخَطَفُ النَّاسِ مِنْ حَوْلِهِمْ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ ﴿٦٧﴾

حرم امنی برای آنها قرار دادیم در حالی که مردم را در اطراف آنان می ربایند؟! آیا به باطل ایمان می آورند و نعمت خدا را کفران می کنند؟! ﴿٦٧﴾

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى

چه کسی ستمکارتر از آن کس است که بر خدا دروغ بسته یا حق را پس از آنکه به سراغش آمده تکذیب نماید؟! آیا جایگاه کافران در دوزخ

لِلْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾ وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٩﴾

نیست؟! ﴿٦٨﴾ و آنها که در راه ما با عتس تبه جهاد کنند، قطعاً به راههای خود، هدایتشان خواهیم کرد؛ و خداوند با نیکوکاران است. ﴿٦٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الْم ﴿١﴾ غُلِبَتِ الرُّومُ ﴿٢﴾ فِي آدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلِبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ

الم ﴿١﴾ رومیان مغلوب شدند! ﴿٢﴾ (این شکست در سرزمین نزدیکی رخ داد؛ اما آنان پس از این مغلوبیت بزودی غلبه خواهند کرد.

﴿٣﴾ فِي يَضْعُ سِنِينَ لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدُ وَيَوْمَ يُنْفَخُ

﴿٣﴾ در چند سال همه کارها از آن خداست؛ چه قبل و چه بعد (این شکست و پیروزی؛ و در آن روز، مومنان (بصغر پیروزی دیگری خوشحال

الْمُؤْمِنُونَ ﴿٤﴾ يَنْصُرِ اللَّهُ يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٥﴾

خواهند شد. ﴿٤﴾ به سبب یاری خداوند؛ و او هر کس را بخواهد یاری می دهد؛ و او صاحب قدرت و رحیم است. ﴿٥﴾

وَعَدَّ اللَّهُ لَا يَخْلِفُ اللَّهُ وَعَدَّهُ، وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾ يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ

این وعده‌ای است که خدا کرده و خداوند هرگز از وعده‌اش تخلف نمی‌کند؛ ولی بیشتر مردم نمی‌دانند! آنها فقط ظاهری از

الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ ﴿٧﴾ أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي أَنفُسِهِمْ مَا خَلَقَ اللَّهُ

زندگی دنیا را می‌دانند، و از آخرت (و پیمان‌ها) غافلند! آیا آنان با خود نپنداشتند که خداوند،

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ

آسمانها و زمین و آنچه را میان آن دو است جز بحق و برای زمان معینی نیافریده است؟! ولی بسیاری از مردم

يَلْقَآئِ رَبِّهِمْ لَكٰفِرُونَ ﴿٨﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ

راست‌باز به لقای پروردگارش را منکرند! آیا در زمین گردش نکردند تا ببینند عاقبت کسانی که قبل از آنان بودند چگونه بود؟

مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضِ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا

آنها نیرومندتر از ایشان بودند، و زمین را برای زراعت و آبادی بیشتر از ایشان دگرگون ساختند و آباد کردند،

عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِن كَانُوا

و پیامبرانشان با دلایل روشن به سراغشان آمدند تا آنها را تکریم کنند و کفر خود را بپذیرند! خداوند هرگز به آنان ستم نکرد، آنها به خودشان

أَنفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾ ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ اسْتَوُوا السُّوْءَىٰ إِنَّ كَذِبًا لَّيَأْتِي اللَّهَ

ستم می‌کردند! سپس سرانجام کسانی که اعمال بد مرتکب شدند به جایی رسید که آیات خدا را تکذیب کردند

وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِئُونَ ﴿١٠﴾ اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾

و آن را به مسخره گرفتند! خداوند آفرینش را آغاز می‌کند، سپس آن را باز می‌گرداند، سپس شما را به سوی او باز می‌گرداند!

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٢﴾ وَلَمْ يَكُن لَّهُمْ مِّنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاؤُاْ

آن روز که قیامت برپا می‌شود، مجرمان در نومیدی و غم و اندوه فرو می‌روند! و برای آنان شفیعیانی از معبودانشان نخواهد بود، و

كَانُوا لِشُرَكَائِهِمْ كَافِرِينَ ﴿١٣﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُمَذِّبُهُمْ كَذِرْقُونَ ﴿١٤﴾

نسبت به معبودهایی که آنها را همتای خدا قرار داده بودند کافر می‌شوند! آن روز که قیامت برپا می‌گردد، (سرده) از هم جدا می‌شوند؛

فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٥﴾

اما آنان که ایمان آورده و اعمال صالح انجام دادند، در باغی از بهشت شاد و مسرور خواهند بود.

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ فَأُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ

اما آنان که به آیات ما و لقای آخرت کافر شدند، در عذاب الهی احضار می‌شوند.

﴿١٦﴾ فَسَبِّحْ لِلَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿١٧﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ

منزه است خداوند به هنگامی که شام می‌کنید و صبح می‌کنید؛ و حمد و ستایش مخصوص اوست در آسمان

وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ

و زمین، و به هنگام عصر و هنگامی که ظهر می‌کنید، او زنده را از مرده بیرون می‌آورد، و مرده را از

الْحَيِّ وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١٩﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ

زنده؛ و زمین را پس از مردنش حیات می‌بخشد؛ و به همین گونه روز قیامت از مرده بیرون آورده می‌شود؛ از نشانه‌های او این است که شما را از خاک آفرید.

تُرَابٍ تُرِيدُ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ ﴿٢٠﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ

سبب بناگاه انسانهایی شدید و در روی زمین گسترش یافتند؛ و از نشانه‌های او اینکه همسرانی از جنس خودتان برای شما آفرید

أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ

تا در کنار آنان آرامش یابید، و در میانتان مودت و رحمت قرار داد؛ در این نشانه‌هایی است برای گروهی که

يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَخْلَافُ السِّنِّكُمْ

تفکر می‌کنند؛ و از آیات او آفرینش آسمانها و زمین، و تفاوت زیانها

وَالْوَنُكُمُ إِتٍ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِلْعَالَمِينَ ﴿٢٢﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ

و رنگهای شماست؛ در این نشانه‌هایی است برای عالمان؛ و از نشانه‌های او خواب شما در شب

وَالنَّهَارِ وَابْتِغَاؤُكُمْ مِنْ فَضْلِهِ إِتٍ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَسْمَعُونَ

و روز است و تلاش و کوششتان برای بهره‌گیری از فضل پروردگار؛ در این امور نشانه‌هایی است برای آنان که گوش شنوا دارند

﴿٢٣﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً

و از آیات او این است که برق در شما را به شما نشان می‌دهد که هم مایه ترس و هم امید است (ترس از ساقط شدن و امید به نزول باران)، و از آسمان آبی فرو می‌فرستد

فِيحْيِي بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِتٍ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٤﴾

که زمین را بعد از مردنش بوسیله آن زنده می‌کند؛ در این نشانه‌هایی است برای جمعی که می‌اندیشند؛

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِنَ الْأَرْضِ إِذَا

از آیات او این است که آسمان و زمین به فرمان او برپاست؛ سپس هنگامی که شما را در قیامت از زمین فرا خوانند، ناگهان

أَنْتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾ وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَانُونٌ ﴿٢٦﴾ وَهُوَ

همه خارج می‌شود؛ او در محله محشر حضور می‌یابد؛ و از آن اوست تمام کسانی که در آسمانها و زمین‌اند و همگی در برابر او خاضع و مطیع‌اند؛ او

الَّذِي يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَ

کسی است که آفرینش را آغاز می‌کند، سپس آن را باز می‌گرداند، و این کار برای او آسانتر می‌باشد؛ و برای اوست توصیف برتر در آسمانها و

الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِّنْ أَنْفُسِكُمْ هَلْ لَكُمْ مِّنْ مَّا

زمین؛ و اوست توانمند و حکیم؛ خداوند مثالی از خودتان، برای شما زده است: آیا «مرد مطوی و برده‌ای نباشه با شما،

مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِّنْ شُرَكَآءَ فِي مَا رَزَقْتَكُمْ فَأَنْتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ تَخَافُونَهُمْ

این برده‌های شما هرگز در روزی‌هایی که به شما داده‌ایم شریک شما می‌باشند، آنچنان که هر دو مساوی بوده و از تصرف مستقل و بدون اجازه آنان

كَخِيفْتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ بَلِ اتَّبَعَ

بیم داشته باشید، آن گونه که در مورد شرکاء (مرد خود بیم دارید؟) اینچنین آیات خود را برای کسانی که تعقل می‌کنند شرح می‌دهیم. ولی

الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَ هُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَالَهُمْ مِّنْ نَّصِيرِينَ

ظالمان بدون علم و آگاهی، از هوی و هوسهای خود پیروی کردند پس چه کسی می‌تواند آنان را که خفاگمراه کرده است هدایت کند؟! برای آنها هیچ یابوری نخواهد بود!

﴿٢٩﴾ فَأَقْرَبُ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ

پس روی خود را متوجه آیین خالص پروردگار کن. این فطرتی است که خداوند، انسانها را بر آن آفریده؛ دیگرگونی در

لِيَخْلُقِ اللَّهُ ذَٰلِكَ الَّذِي يُقِيمُ وَاللَّيْكُ أَكْثَرُ النَّكَاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾

آفرینش الهی نیست؛ ایمن است آیین استوار؛ ولی اکثر مردم نمی‌دانند؛

﴿٣١﴾ مِّنْبِئِينَ إِلَٰهِهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾

این باید در حالی باشد که شما به سوی او بازگشت می‌کنید و از (سجدهت فرمان) او بپرهیزید، نماز را برپا دارید و از مشرکان نباشید.

مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِعَابًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾

از کسانی که دین خود را پراکنده ساختند و به دسته‌ها و گروهها تقسیم شدند؛ و (مجب‌ایند) هر گروهی به آنچه نزد آنهاست (بسته) خوشحالتند؛

وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا آذَقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً إِذَا فَرِيقٌ

هنگامی که رنج و زبانی به مردم برسد، پروردگار خود را می خوانند و توبه کتان به سوی او باز می گردند؛ اما همین که رحمتی از خودش به آنان بچشاند، بناگاه گروهی

مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿۳۲﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿۳۴﴾

از آنان نسبت به پروردگارشان مشرک می شوند. ﴿۳۲﴾ (بمعنا) تا نعمتهایی را که ما به آنها داده ایم کفران کنند و ﴿۳۴﴾ (یعنی) بهره گیرید؛ اما بزودی خواهید دانست

أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطٰنًا فَهُوَ يَكْتُمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿۳۵﴾ وَإِذَا آذَقْنَا النَّاسَ

آیا ما دلیل محکمی بر آنان فرستادیم که از شرکشان سخن می گوید (و آن را سورهٔ شماره ۱۴) و هنگامی که رحمتی به مردم بچشاندیم،

رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَإِنْ تُصِيبَهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ ﴿۳۶﴾ أَوْلَمْ يَرَوْا

از آن خوشحال می شوند؛ و هر گاه رنج و مصیبتی بخاطر اعمالی که انجام داده اند به آنان رسد، ناگهان مایوس می شوند؟ آیا ندیدند که

أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿۳۷﴾ فَآتَتْ

خداوند روزی را برای هر کس بخواهد گسترده یا تنگ می سازد؟! در این نشانه هایی است برای گروهی که ایمان می آورند. ﴿۳۷﴾ پس

ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمَسْكِينِ وَالْأَسْبَابِ ﴿۳۸﴾ ذَلِكَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ وَ

حق نزدیکان و مسکینان و در راه ماندگان را اداکن این برای آنها که رضای خدا را می طلبند بهتر است، و

أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿۳۸﴾ وَمَا آتَيْتُم مِّن رَّبِّا لَّيْرَبُوا فِي أَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرَبُّوْا

چنین کسانی را شکرانند. ﴿۳۸﴾ آنچه بعنوان ربا می پردازید تا در اموال مردم فزونی یابد،

عِنْدَ اللَّهِ وَمَا آتَيْتُم مِّن زَكٰوٰتٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ ﴿۳۹﴾

نزد خدا فزونی نخواهد یافت؛ و آنچه بعنوان زکات می پردازید و تنها رضای خدا را می طلبید (بما برکت است) و کسانی که چنین می کنند دارای پاداش مضاعفند. ﴿۳۹﴾

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَن

خداوند همان کسی است که شما را آفرید، سپس روزی داد، بعد می میراند، سپس زنده می کند؛ آیا هیچ یک از همتایانی که برای خدا قرار داده اید چیزی از

يَفْعَلُ مِّن ذٰلِكُمْ مِّن شَيْءٍ سُبْحٰنَهُ وَتَعٰلٰی عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۴۰﴾ ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ

این کارها را می توانست انجام دهند؟! او منزّه و برتر است از آنچه همتای او قرار می دهند. ﴿۴۰﴾ فساد، در خشکی

وَالْبَحْرِ مِمَّا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿۴۱﴾

و دریا بخاطر کارهایی که مردم انجام داده اند آشکار شده است؛ خدا می خواهد نتیجه بعضی از اعمالشان را به آنان بچشاند، شاید به سوی می بازگردند؟ ﴿۴۱﴾

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلُ كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ

بگو: در زمین سیر کنید و بسنگرید عاقبت کسانی که قبل از شما بودند چگونه بودا بیشتر آنها مشرک بودند!

﴿٤٢﴾ فَأَقْرَجَ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَيِّمِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ، مِنْ اللَّهِ يَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ

روى خود را به سوى آيين مستقيم بنار، پيش از آنكه روزى فرارسد كه هيچ كس نمى تواند آن را از خدا باز گرداند؛ در آن روز مردم به گروههاىي تقسيم مى شوند.

﴿٤٣﴾ مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ، وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلَا نَفْسَهُ يَمْهَدُونَ ﴿٤٤﴾ لِيَجْزِيَ

هر كس كافر شود، كفرش بر زبان خود اوست؛ و آنها كه كار شايسته انجام دهند، به سود خودشان آماده مى سازند. اين براى آن است كه خداوند

الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ فَضْلِهِ، إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَمَنْ أَيْتَنِي

كسانى را كه ايمان آورده و اعمال صالح انجام داده اند، از فضلش پاداش دهد؛ او كافران را دوست نمى دارد! و از آيات (عنه) خدا اين است كه

أَنْ يُرْسِلَ الرِّيحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِيَذِيقَكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ، وَلِتَجْرِيَ الْفُلُكُ بِأَمْرِهِ، وَلِتَبْتَغُوا مِنْ

بادها را بعنوان بشارتگرانى مى فرستد تا شما را از رحمتش بچشاند (و سبب کند) و کشتیها به فرمانش حرکت کنند و از فضل او بهره گیرید؛

فَضْلِهِ، وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ

شاید شکرگزارى کنید. و پيش از تو پيامبرانى را به سوى قومشان فرستاديم؛ آنها با دلايل روشن به سراغ قوم خود رفتند.

فَأَنْتَقَمْنَا مِنَ الَّذِينَ أَجْرُمْ وَأَوْكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ

ولى انتقامى كه درزها سوى نماز از مجرمان انتقام گرفتيم؛ و يارى مومنان، همواره حقى است بر عهده ما! خداوند همان كسى است كه بادها را مى فرستد

فَتُشِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ، وَيَجْعَلُهُ كِسْفًا فَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ

تا ابرهاىي را به حرکت در آورند، سپس آنها را در پهنه آسمان آن گونه كه بخواهد مى گستراند و متراكم مى سازد؛ در اين هنگام دانه هاى باران را مى بينى كه

مِنْ خِلَالِهِ، فَإِذَا أَصَابَ بِهِ، مِنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِنْ كَانُوا مِنْ

از لابه لاي آن خارج مى شود؛ هنگامى كه اين باران حياتى را به هر كس از بندگانش كه بخواهد برساند، ناگهان خوشحال مى شوند. و قطعاً پيش از آنكه

قَبْلِ أَنْ يُنْزَلَ عَلَيْهِمْ مِنْ قَبْلِهِ، لِمُبْلِسِينَ ﴿٤٩﴾ فَانظُرْ إِلَىٰ آثَرِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ

بر انسان نازل شود مابوس بودند! به آثار رحمت الهى بسنگر كه چگونه

يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا، إِنَّ ذَلِكَ لَمُحْيِ الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾

زمين را بعد از مردنش زنده مى كند؛ چنين كسى كه زمين مرده را زنده كند (و زنده كشيده مردگان (در قيامت) است؛ و او بر همه چيز تواناست!

وَلَيْنَ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ يَكْفُرُونَ ﴿٥١﴾ فَإِنَّكَ لَا تَسْمَعُ

و اگر ما بادی (سوزان) بفرستیم، و بر اثر آن زراعت خود را زرد و پژمرده ببینند، تپیس شده، پس از آن راه کفران پیش می‌گیرند؛ تو نمی‌توانی صدای خود را

الْمَوْقِيَّ وَ لَا تَسْمَعُ الضَّمَّةَ الدُّعَاءَ إِذَا أَوْلُوا مُدْبِرِينَ ﴿٥٢﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادٍ الْعَمِّيَّ عَنِ

به گوش مردگان برسانی، و نه سخت را به گوش کسان هنگامی که روی برگردانند و دور شوند؛ و تپیس نمی‌توانی نابینایان را از

ضَلَالَتِهِمْ إِنْ تَسْمَعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِثَائِنًا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٥٣﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ

گمراهیشان هادیت کنی؛ تو تنها سخت را به گوش کسانی می‌رسانی که ایمان به آیات ما می‌آورند و در برابر حق تسلیمند؛ خدا همان کسی است که شما را آفرید

مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَ شَيْبَةً يَخْلُقُ

در حالی که ضعیف بودید؛ سپس بعد از ناتوانی، قوت بخشید و باز بعد از قوت، ضعف و پیری قرار داد؛ او هر چه بخواهد

مَا يَشَاءُ وَ هُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ ﴿٥٤﴾ وَ يَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُوا

می‌آفریند، و دانسا و تواناست؛ و روزی که قیامت برپا شود، مجرمان سوگند یاد می‌کنند که

غَيْرَ سَاعَةٍ إِلَّا فِي غَمٍّ عَجَبٌ كَذَلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ ﴿٥٥﴾ وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ لَقَدْ لَبِثْنَا

جز ساعتی (در غم بزرگ) درنگ نکردند! اینچنین از درک حقیقت باز گردانده می‌شوند؛ ولی کسانی که علم و ایمان به آنان داده شده می‌گویند:

فِي كِتَابِ اللَّهِ إِلَى يَوْمِ الْبَعْثِ فَهَذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلَكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾

شما به فرمان خدا تا روز قیامت (در غم بزرگ) درنگ کردید، و اکنون روز رستاخیز است، اما شما نمی‌دانستید؛

فِيَوْمٍ مِثْلٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٥٧﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا

آن روز عذرخواهی ظالمان سودی به حالشان ندارد، و توبه آنان پذیرفته نمی‌شود؛ ما برای

لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَلَيْنَ جِثَّتْهُمْ بَيِّنَةٌ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا

مردم در این قرآن از هر گونه مثال و مطلبی بیان کردیم؛ و اگر آیه‌ای برای آنان بیابوری، کافران می‌گویند:

إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ ﴿٥٨﴾ كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

شما اهل باطلید (و اینها سحر و جادوست)؛ این‌گونه خداوند بر دلهای آنان که آگاهی ندارند مُسهر می‌نهد

﴿٥٩﴾ فَأَصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفُّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ ﴿٦٠﴾

اکنون که چنین است صبر پیشه کن که وعده خدا حق است؛ و هرگز کسانی که ایمان ندارند تو را خشمگین نسازند (و راه سحر و جادوست)؛

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الْم ۱ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ۲ هُدًى وَرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِينَ ۳ الَّذِينَ يُقِيمُونَ

الم ۱ این آیات کتاب حکیم است (کسی برصحت و استقامت) مایه هدایت و رحمت برای نیکوکاران است. همانان که

الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ۴ أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَ

سماز را برپا می‌دارند، و زکات را می‌پردازند و آنها به آخرت یقین دارند. آنان بر طریق هدایت از پروردگارشانند، و

أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۵ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ

آنانند رستگاران ۵ و بعضی از مردم سخنان بیهوده را می‌خرند تا مردم را از روی نادانسی، از راه

اللَّهِ بغير علمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ۶ وَإِذَا تَلَىٰ عَلَيْهِ آيَاتُنَا

خدا گمراه سازند و آیات الهی را به استهزا گیرند؛ برای آنان عذابی خوارکننده است ۶ و هنگامی که آیات ما بر او خوانده می‌شود،

وَلِي مُّسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا كَأَن فِي أُذُنِهِ قِرَاطٌ فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ۷ إِنَّ الَّذِينَ

مستکبرانه روی برمی‌گرداند، گویی آن را نشنیده است؛ گویی اصلاً گوشه‌اش سنگین است؛ او را به عذابی دردناک بشارت ده ۷ پس کسانی که

ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتٌ النَّعِيمِ ۸ خَالِدِينَ فِيهَا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا وَهُوَ الْعَزِيزُ

ایمان آورده و اعمال صالح انجام داده‌اند، باغهای برنعمت بهشت از آن آنهاست؛ جاودانه در آن خواهند ماند؛ این وعده حتمی الهی است؛ و اوست عزیز

الْحَكِيمِ ۹ خَلَقَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا وَالْقَىٰ فِي الْأَرْضِ رَوًىٰ أَن تَمِيدَ

و حکیم است؛ پذیر و استوار است. ۹ آسمانها را بدون ستونی که آن را ببینید آفرید، و در زمین کوههایی افکند تا شما را نلرزاند در جایگاه شما ارام باشد

بِكُمْ وَبِثَّ فِيهَا مِن كُلِّ دَابَّةٍ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِن كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ۱۰

و از هر گونه جنیندهای روی آن منتشر ساخت؛ و از آسمان آبی نازل کردیم و بوسیله آن در روی زمین انواع گوناگونی از جنتهای گیاهان پرارزش رویتانیم.

هَذَا خَلْقُ اللَّهِ فَأَرُونِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِن دُونِهِ ۱۱ بَلِ الظَّالِمُونَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ۱۱

این آفرینش خداست؛ اما به من نشان دهید سمیعی غیر او چه چیز را آفریده‌اند؟! ولی ظالمان در گمراهی آشکارند.

وَلَقَدْ آتَيْنَا لُقْمَانَ الْحِكْمَةَ أَنْ اشْكُرْ لِلَّهِ وَمَنْ يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ

ما به لقمان حکمت دادیم: او به او گفتیم: شکر خدا را به جای آور. هر کس شکرگزاری کند، تنها به سود خویش شکر کرده؛ و آن کس که کفران کند، زیستی به خدا نرسد.

فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِبْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ، يَبْنِي لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ

چرا که خداوند بی نیاز و ستوده است. (به خاطر بیایر) هنگامی را که لقمان به فرزندش - در حالی که او را موعظه می کرد - گفت: «پسر ما چیزی را همتای خدا قرار نده

إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴿١٣﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهَنًا

که شرک، ظلم بزرگی است. و ما به انسان درباره پدر و مادرش سفارش کردیم: مادرش او را با ناتوانی روی ناتوانی حمل کرد

عَلَى وَهْنٍ وَفِصْلَهُ فِي عَمَلَيْنِ أَنْ اشْكُرْ لِي وَ لِوَالِدَيْكَ إِلَى الْمَصِيرِ ﴿١٤﴾ وَإِنْ

و دوران شیرخوارگی او در دو سال پایان می یابد: (اری به او توصیه کرد) که برای من و برای پدر و مادرش شکر بجا آور که بازگشت (عصا) به سوی من است. و هر گاه

جَهَدَاكَ عَلَى أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا

آن دو، تلاش کنند که تو چیزی را همتای من قرار دهی، که از آن آگاهی نداری (بنده من را اطاعت کن، از ایشان اطاعت مکن، ولی با آن دو، در دنیا

مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنتُمْ

بطرز شایسته ای رفتار کن؛ و از راه کسانی پیروی کن که توبه کنان به سوی من آمده اند: سپس بازگشت همه شما به سوی من است و من شما را از آنچه عمل می کردید

تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ يَبْنِي إِنَّهَا إِن تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي

آگاه می کنم. پسر ما اگر به اندازه سنگینی دانه خردلی (تار نیک باشد) باشد، و در دل سنگی یا در

السَّمَوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿١٦﴾ يَبْنِي أَقِمِ الصَّلَاةَ

(تو را) آسمانها و زمین قرار گیرد، خداوند آن را در قیامت برای حساب می آورد؛ خداوند دقیق و آگاه است. پسر ما نماز را برپا دار.

وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأَصْبِرْ عَلَى مَا أَصَابَكَ إِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ

و امر به معروف و نهی از منکر کن، و در برابر مصیبتی که به تو می رسد شکیبا باش که این از کارهای مهمه است

﴿١٧﴾ وَلَا تَصْعَقْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمَسَّ فِي الْأَرْضِ مَرْحًا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ

(پسر ما) با بی اعتنایی از مردم روی مگردان، و مغرورانه بر زمین راه مرو که خداوند هیچ متکبر مغروری را دوست ندارد.

﴿١٨﴾ وَأَقْصِدْ فِي مَشْيِكَ وَأَغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ ﴿١٩﴾

(پسر ما) در راه رفتن، اعتدال را رعایت کن: از صدای خود بکاه (مهرز در راه) که زشت ترین صداها صدای خران است.

أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَافِي السَّمَوَاتِ وَمَافِي الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعْمَهُ ظَهْرَةً وَ

آیا ندیدید خداوند آنچه را در آسمانها و زمین است مسخر شما کرده، و نعمتهای آشکار و پنهان خود را بطور فراوان بر شما ارزانی داشته است؟

بَاطِنَةً وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُنِيرٍ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا

ولی بعضی از مردم بدون هیچ دانش و هدایت و کتاب روشنگری دربار خدا مجادله می کنند و هنگامی که

قِيلَ لَهُمْ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوْ لَوْ كَانَ الشَّيْطَانُ

به آنان گفته شود: باز آنچه خدا نازل کرده پیروی کنید، می گویند: نه، بلکه ما از چیزی پیروی می کنیم که پدران خود را بر آن یافتیم، آیا حتی اگر شیطان

يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٢١﴾ وَمَنْ يُسَلِّمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ

آنان را دعوت به عذاب آتش فروزان کند باز هم نجات می کند؟ کسی که روی خود را تسلیم خدا کند در حالی که نیکوکار باشد،

اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٢٢﴾ وَمَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزُنكَ

به دستگیره محکمی چنگ زده او به تکیه گاه مطمئن تکیه کرده است؛ و عاقبت همه کارها به سوی خداست. و کسی که کافر شود، کفر او تو را غمگین نسازد؛

كُفْرُهُ ۗ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٣﴾ نَمْنَعُهُمْ

بازگشت همه آنان به سوی ماست و ما آنها را از اعمالی که انجام داده اند در نتیجه شوم ان آگاه خواهیم ساخت؛ خداوند به آنچه درون سینه هاست آگاه است. ما

قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٢٤﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَ

اندکی آنها را از متاع دنیا بهره مند می کنیم، سپس آنها را به تحمل عذاب شدیدی وادار می سازیم و هر گاه از آنان سوال کنی: چه کسی آسمانها و

الْأَرْضِ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ لِلَّهِ مَافِي السَّمَوَاتِ

زمین را آفریده است؟ مسلماً می گویند: «الله». بگو: «الحمد لله» که خود شما معترفید؛ ولی بیشتر آنان نمی دانند؛ آنچه در آسمانها

وَالْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ أَنَّ مَافِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَمٌ وَ

و زمین است از آن خداست. چرا که خداوند بی نیاز و شایسته ستایش است. و اگر همه درختان روی زمین قلم شود، و

الْبَحْرِ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

دریا برای آن مرتب گردد، و هفت دریاچه به آن افزوده شود، «بنا همه تمام شده» و کلمات خدا پایان نمی گیرد؛ خداوند عزیز و حکیم است.

﴿٢٧﴾ مَا خَلَقَكُمْ وَلَا بَعَثَكُمْ إِلَّا كَفْئًا وَاحِدَةً ۗ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٢٨﴾

آفرینش و برانگیختن (در زندگی دوباره) همه شما هر یک را همانند یک فرد بیش نیست؛ خداوند شنوا و بیناست؛

الْمَرَّانَ اللَّهُ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ

آیا ندیدی که خداوند شب را در روز و روز را در شب داخل می‌کند، و خورشید و ماه را مسخر ساخته

كُلٌّ يَجْرِي إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَأَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٣١﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَ

هر کدام تا سر آمد معینی به حرکت خود ادامه می‌دهند؟! خداوند به آنچه انجام می‌دهید آگاه است. اینها همه به دلیل آن است که خداوند حق است، و

أَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الْبَطْلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٣٢﴾ الْمَرَّانَ الْفَلَكَ تَجْرِي

آنچه غیر از او می‌خوانند باطل است، و خداوند بلند مقام و بزرگ مرتبه است! آیا ندیدی کشتیها

فِي الْبَحْرِ نِعْمَتِ اللَّهِ لِيُرِيكُمْ مِنْ آيَاتِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ

در دریاها به برکت نعمت او حرکت می‌کنند تا بخشی از آیاتش را به شما نشان دهد؟! در اینها نشانه‌هایی است برای کسانی که شکیبا و شکرگوارند!

﴿٣١﴾ وَإِذَا غَشِيَهُمْ مَوْجٌ كَالظُّلَلِ دَعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ

و هنگامی که در سراسر دریا موجی همچون ابرها آنان را بپوشاند بپوشان فرمود، خدا را با اخلاص می‌خوانند؛ اما وقتی آنها را به خشکی رساند و نجات داد،

فَمِنْهُمْ مُّقْنَصِدٌ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا كَلُّ خَسَّارٍ كَفُورٍ ﴿٣٢﴾ يَتَأْتِيهَا النَّاسُ اتَّقُوا

بعضی راه اعتدال را پیش می‌گیرند اندر حالی که بعضی دیگر راه کفر را پیش می‌گیرند؛ ولی آیات ما را هیچ کس جز پیمان شکنان ناسپاس انکار نمی‌کنند. ای مردم! تقوای

رَبِّكُمْ وَأَخْشَوْا يَوْمًا لَا يَجْزِي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازِعٌ عَنِ الْوَالِدِ شَيْئًا إِنَّ

الهی پیشه کنید و بترسید از روزی که نه پدر کیفر اعمال فرزندش را تحمل می‌کند، و نه فرزند چیزی از کیفر (اعمال) پدرش را؛ به یقین

وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا فَلَا تَعْرَنَكُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغْرَنَكُمْ بِاللَّهِ الْغُرُورُ ﴿٣٣﴾

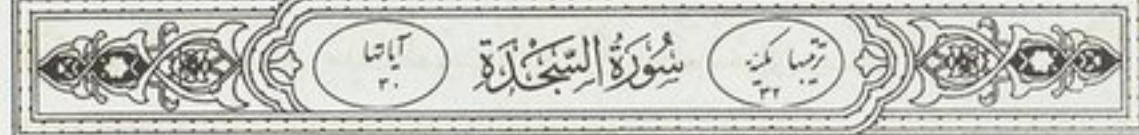
و وعده الهی حق است؛ پس مبادا زندگانی دنیا شما را بفریبد، و مبادا شیخ فریبکار شما را به (دزد) خدا مغرور سازد!

إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنزِلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ

آگاهی از زمان قیام قیامت مخصوص خداست، و اوست که باران را نازل می‌کند، و آنچه را که در رحمها او پنهان است می‌داند، و هیچ کس نمی‌داند

مَاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٤﴾

فردا چه به دست می‌آورد، و هیچ کس نمی‌داند در چه سرزمینی می‌میرد؟! خداوند عالم و آگاه است!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الْعَرَفِ ۱) تَنْزِيلُ الْكِتَابِ لَأَرِيَبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۲) أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ

الم. این کتابی است که از سوی پروردگار جهانیان نازل شده، و شک و تردیدی در آن نیست. ولی آنان می‌گویند: «بسمند آن را بدروغ به خدا بسته است.»

بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُم مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ

اما این سخن حقی است از سوی پروردگارت تا گروهی را انذار کنی که پیش از تو هیچ انذارکننده‌ای برای آنان نیامده است. شاید این‌ها به هدایت شوند!

۳) اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَىٰ

خداوند کسی است که آسمانها و زمین و آنچه را میان این دو است در شش روز [- شش دوران] آفرید. سپس

الْعَرْشِ مَا لَكُمْ مِّن دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا شَفِيعٍ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ۴) يُدِيرُ الْأَمْرَ مِنَ السَّمَاءِ

بر عرش اقدس؛ قرار گرفت؛ هیچ سرپرست و شفاعت‌کننده‌ای برای شما جز او نیست؛ آیا متذکر نمی‌شوید؟! امور این جهان را از آسمان

إِلَى الْأَرْضِ ثُمَّ يُعْرِجُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ أَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ۵) ذَلِكَ عَلِيمٌ

به سوی زمین تدبیر می‌کند؛ سپس در روزی که مقدار آن هزار سال از سالهایی است که شما می‌شمرید به سوی او بالا می‌رود. او دنیا پدید می‌آورد. خداوندی است که

الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ۶) الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ وَوَبَدَأَ خَلْقَ

از پنهان و آشکار باخبر است، و شکست‌ناپذیر و مهربان است. او همان کسی است که هر چه را آفرید نیکو آفرید؛ و آفرینش

الْإِنْسَانِ مِن طِينٍ ۷) ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ سُلَالَةٍ مِّن مَّاءٍ مَّهِينٍ ۸) ثُمَّ سَوَّاهُ وَنَفَخَ

انسان را از گِل آغاز کرد؛ سپس نسل او را از عصاره‌ای از آب ناچیز و بی‌قدر آفرید. سپس نهاد او را موزون ساخت و

فِيهِ مِنْ رُّوحِهِ ۹) وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ

از روح خویش در وی دمید؛ و برای شما گوش و چشمها و دلها قرار داد؛ اما کمتر شکر نعمتهای او را بجای می‌آورید.

۹) وَقَالُوا آءِذَا ضَلَلْنَا فِي الْأَرْضِ أَءِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ ۱۰) بَلْ هُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ كَافِرُونَ

آنها گفتند: «آیا هنگامی که ما گم شویم، آفرینش تازه‌ای خواهیم یافت؟! ولی آنان لقای پروردگارشان را انکار می‌کنند.»

۱۰) قُلْ يَتُوفَّئِكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ۱۱)

بگو: «فرشته مرگ که بر شما مامور شده، روح شما را می‌گیرد؛ سپس شما را به سوی پروردگارتان باز می‌گرداند.»

وَلَوْ تَرَى إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُو أُرُؤِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا

و اگر ببینی مجرمان را هنگامی که در پیشگاه پروردگارشان سر به زیر افکنده، می‌گویند: «پروردگارا! آنچه وعده کرده بودی دیدیم و شنیدیم:

فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ ﴿۱۲﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًى

ما را بازگردان تا کار شایسته‌ای انجام دهیم؛ ما به نیابت یقین داریم» و اگر می‌خواستیم به هر انسانی هدایت لازم را از روی عبادت می‌دادیم:

وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿۱۳﴾

ولی (من آنها را از کفر و ایمان و عقوبت و وعده‌ها) حق است که دوزخ را از انس و جن و پستی و استغناء از جن و انس همگی پر کنم»

فَذُوقُوا بِمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا إِنَّا نَسِيتُكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ

(و به آنها می‌گویم) بچشید (عذاب جهنم) بخاطر اینکه دیدار امروزتان را فراموش کردید، ما نیز شما را فراموش کردیم؛ و بچشید عذاب جاودان را

بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۱۴﴾ إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِرُوا بِهَا خَرُّوا سُجَّدًا

بخاطر اعمالی که انجام می‌دادید» تنها کسانی به آیات ما ایمان می‌آورند که هر وقت این آیات به آنان یادآوری شود به سجده می‌افتند

وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿۱۵﴾ نَتَجَافَى جُنُوبَهُمْ عَنِ

و تسبیح و حمد پروردگارشان را بجا می‌آورند، و تکبر نمی‌کنند» پهلوی‌هایشان از بسترها در دل شب دور می‌شود

الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿۱۶﴾ فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ

(و به با می‌بخزند و رو به درگاه خدا می‌آوردند) و پروردگار خود را با بیم و امید می‌خوانند، و از آنچه به آنان روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند» هیچ کس نمی‌داند

مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءُ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۷﴾ أَفَمَن كَانَ مُؤْمِنًا كَمَن كَانَ

چه پادشاهی مہمی که مایه روشنی چشم‌هاست برای آنها نهفته شده، این پادشاه کارهایی است که انجام می‌دادند» آیا کسی که با ایمان باشد همچون کسی است که

فَاسِقًا لَا يَسْتَوِينَ ﴿۱۸﴾ أَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ جَنَّاتُ الْمَأْوَىٰ

فاسق است؟! نه، هرگز این دو برابر نیستند» اما کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، باغهای بهشت جاویدان از آن آنها خواهد بود

نُزُلًا بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۱۹﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوِيهِمُ النَّارُ كُلَّمَا أَرَادُوا أَن يَخْرُجُوا

این وسیله پذیرایی از آنهاست به پادشاه آنچه انجام می‌دادند» و اما کسانی که فاسق شدند، جایگاه همیشگی آنها آتش است؛ هر زمان بخواهند از آن خارج شوند،

مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنتُمْ بِهِ تَكذِّبُونَ ﴿۲۰﴾

آنها را به آن باز می‌گردانند و به آنان گفته می‌شود: «بچشید عذاب آتشی را که انکار می‌کردید»

وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَدْنَىٰ دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٣١﴾ وَمَنْ

به آنان از عذاب نزدیک استاب این دنیا پیش از عذاب بزرگ (آخرت) می‌چشانیم. شاید بازگردند! چه کسی

أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنْقِمُونَ ﴿٣٢﴾ وَلَقَدْ

ستمکار تر است از آن کسی که آیات پروردگارش به او یادآوری شده و او از آن اعراض کرده است؟! مسلماً ما از مجرمان انتقام خواهیم گرفت! و

ءَايِنَّا مُوسَىٰ آلَ كَتَابِ فَلَاتُكُنْ فِي مَرِيئَةٍ مِّنْ لِّقَائِهِ ۗ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ

ما به موسی کتاب آسمانی دادیم؛ و شک نداشته باش که او آیات الهی را دریافت داشت؛ و ما آن را وسیله هدایت بنی‌اسرائیل قرار دادیم.

﴿٣٣﴾ وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أَيْمَةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لِمَا صَبَرُوا ۗ وَكَانُوا بآيَاتِنَا يُوقِنُونَ

و از آنان امامان (و پیشوایان) قرار دادیم که به فرمان ما سربرده هدایت می‌کردند؛ چون شکیبایی نمودند، و به آیات ما یقین داشتند.

﴿٣٤﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٣٥﴾

البسته پروردگار تو میان آنان روز قیامت در آنچه اختلاف داشتند داوری می‌کند (و هرکس را به سوی اعمالی سرستند)!

أُولَئِكَ يَهْدِيهِمْ كَمَا أَهْلَكْنَا مَنِ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْكِنِهِمْ ۗ إِنَّ فِي

آنها برای هدایت آنها همین کافی نیست که نسلهای زیادی را که پیش از آنان زندگی داشتند هلاک کردیم؟! اینها در مساکن (دورن شده) آنان راه می‌روند؛ در

ذَلِكَ لآيَاتٍ أَفَلَا يَسْمَعُونَ ﴿٣٦﴾ أُولَئِكَ يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِيهِم مِّنَ الْأَرْضِ الْجُرُزِ

این آیاتی است (از قدرت خداوند و مجازات درنمای مجرمان)؛ آیا نمی‌شنوند؟! آیا ندیدند که ما آب را به سوی زمینهای خشک می‌رانیم

فَنُخْرِجُ بِهِ زَرْعَاتًا كُلٌّ مِّنْهُ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِمْ وَأَنْفُسُهُمْ أَفَلَا يُبْصِرُونَ ﴿٣٧﴾ وَيَقُولُونَ

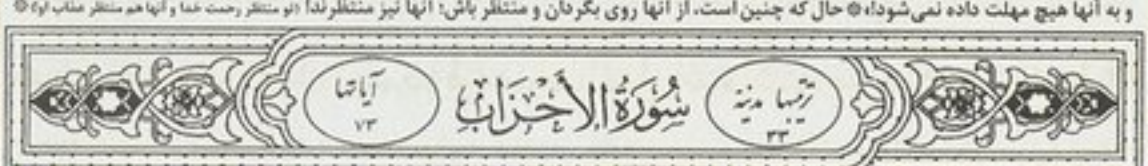
و بوسیله آن زراعتهایی می‌رویانیم که هم چهار پایانشان از آن می‌خورند و هم خودشان تغذیه می‌کنند؛ آیا نمی‌بینند؟! آنان می‌گویند:

مَتَىٰ هَذَا الْفَتْحِ ۗ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ كَفَرُوا

ماگر راست می‌گویید. این پیروزی شما کی خواهد بود؟! بگو: «روز پیروزی، ایمان آوردن، سودی به حال کافران نخواهد داشت؛

إِيمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٣٩﴾ فَأَعْرَضَ عَنْهُمْ ۗ وَانظُرْ إِلَيْهِمْ مُنْتَظِرُونَ ﴿٤٠﴾

و به آنها هیچ مهلت داده نمی‌شود، حال که چنین است. از آنها روی بگردان و منتظر باش؛ آنها نیز منتظرند! (و منتظر رحمت خدا و آنها هم منتظر عتاب الهی)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

يَأْتِيهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِيعِ الْكُفْرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا

ای پیامبر! تقوای الهی پیشه کن و از کافران و منافقان اطاعت مکن که خداوند عالم و حکیم است.

﴿١﴾ وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿٢﴾ وَتَوَكَّلْ

و از آنچه از سوی پروردگارت به تو وحی می‌شود پیروی کن که خداوند به آنچه انجام می‌دهید آگاه است. و بر خدا توکل کن.

عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٣﴾ مَا جَعَلَ اللَّهُ لِرَجُلٍ مِّنْ قَلْبَيْنِ فِيْ جَوْفِهِ ۗ وَمَا جَعَلَ

و همین بس که خداوند حافظ و مدافع ^{هن} باشد! خداوند برای هیچ کس دو دل در درونش نیافریده؛ و هرگز

أَزْوَاجَكُمْ الَّتِي تَظَاهَرُونَ مِنْهُنَّ أُمَّهَاتِكُمْ وَمَا جَعَلَ أَدْعِيَاءَكُمْ أَبْنَاءَكُمْ ۚ ذَٰلِكُمْ قَوْلُكُمْ

همسرانتان را که مورد اظهار شما قرار ندهد؛ و نیز، فرزندخوانده‌های شما فرزندان حقیقی شما قرار ندهد است؛ این سخن شماست که

بِأَفْوَاهِكُمْ وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ ﴿٤﴾ أَدْعَوْهُمْ لِأَبَائِهِمْ هُوَ

به دهان خود می‌گویید سخن باطل و دروغ؛ اما خداوند حق را می‌گوید و او به راه راست هدایت می‌کند. آنها را به نام پدرانشان بخوانید که این کار

أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ ۚ فَإِن لَّمْ تَعْلَمُوا آبَاءَهُمْ فَاِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوْلَاكُمْ وَلَيْسَ

نزد خدا عادلانه‌تر است؛ و اگر پدرانشان را نمی‌شناسید، آنها برادران دینی و موالی شما هستند؛ اما گناهی

عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا أَخْطَأْتُمْ بِهِ ۚ وَلَٰكِن مَّا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا

بر شما نیست در خطاهایی که (غیر عمد) از شما سر می‌زند، ولی آنچه را از روی عمد می‌گویید (مورد حساب قرار خواهد داد)؛ و خداوند آمرزنده و

رَحِيمًا ﴿٥﴾ النَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ وَأُولَٰئِ الْأَرْحَامِ

رحیم است. پیامبر نسبت به مومنان از خودشان سزاوارتر است؛ و همسران او مادران آنها [مومنان] محسوب می‌شوند؛ و خویشاوندان

بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَن

نسبت به یکدیگر از مومنان و مهاجران در آنچه خدا مقرر داشته اولی هستند، مگر اینکه

تَفْعَلُوا إِلَىٰ أَوْلِيَآئِكُمْ مَّعْرُوفًا كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٦﴾

بخواهید نسبت به دوستانتان نیکی کنید، او سهمی از اموال خود را به آنها بدهید؛ این حکم در کتاب (همی) نوشته شده است.

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ

به خاطر آنکه از پیامبران پیمان گرفتیم. و همچنین از نوح و ابراهیم و موسی و عیسی بن مریم.

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنْهُمُ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾ لِيَسْأَلَ الصَّادِقِينَ عَنْ صِدْقِهِمْ وَأَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ

و ما از همه آنان پیمان محکمی گرفتیم (که در امر مسوولیت کریمی ننگند) به این منظور که خدا راستگویان را از صدقشان در ایمان و عمل صالح سوال کند؛ و برای کافران

عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا

عذابی دردناک آماده ساخته است. ای کسانی که ایمان آورده‌اید! نعمت خدا را بر خود به یاد آورید آنگاه که لشکرهایی به سراغ شما آمدند؛ ولی ما طوفان سختی

عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾ إِذْ جَاءَكُمْ مِنْ

بر آنان فرستادیم و لشکریانی که آنها را نمی‌دیدید؛ و خداوند همیشه به آنچه انجام می‌دهید بینا بوده است. به خاطر بی‌اوری، زمانی را که

فَوْقَكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ

آنها از طرف بالا و پایین (شهر) بر شما وارد شدند (و سینه را محسوس کردند) و زمانی را که چشمها از شدت وحشت خیره شده و جانها به لب رسیده بود.

وَتَضُنُّونَ بِاللَّهِ الظَّنُونًا ﴿١٠﴾ هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا ﴿١١﴾

و گمانهای گوناگون بسوی به خدا می‌بردید. آنجا بود که مومنان آزمایش شدند و تکان سختی خوردند.

وَإِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ مَّا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ إِلَّا غُرُورًا

و نیز به خاطر اوری، زمانی را که منافقان و بیماری‌دلان می‌گفتند: «خدا و پیامبرش جز وعده‌های دروغین به ما ندادند».

﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا وَيَسْتَأْذِنُ فَرِيقٌ

و نیز به خاطر اوری، زمانی را که گروهی از آنها گفتند: ای اهل یثرب! مردم مدینه! اینجا جای توقف شما نیست؛ به خانه‌های خود بازگردید؛ و گروهی

مِنْهُمْ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ إِن يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا ﴿١٣﴾ وَلَوْ دَخَلَتْ

از آنان از پیامبر اجازه می‌خواستند و می‌گفتند: «خانه‌های ما بی‌حفاظ است» در حالی که بی‌حفاظ نبود؛ آنها فقط می‌خواستند «از جنگ فرار کنند» و اگر دشمنان از

عَلَيْهِمْ مِنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سَأَلُوا الْفِتْنَةَ لَأَتَوْهَا وَمَا تَلْبَثُوا بِهَا إِلَّا بَسِيرًا ﴿١٤﴾

اطراف مدینه بر آنان وارد می‌شدند و پیشنهاد بازگشت به سوی شرک به آنان می‌کردند می‌پذیرفتند. و جز مدت کمی برای تنگ این راه درنگ نمی‌کردند.

وَلَقَدْ كَانُوا عَاهِدُوا لَ اللَّهِ مِنْ قَبْلِ لَا يُؤْلُونَ إِلَّا نَذْرًا وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا ﴿١٥﴾

در حالی که آنان قبل از این با خدا عهد کرده بودند که پشت به دشمن ننگند؛ و عهد الهی مورد سوال قرار خواهد گرفت (و در برابر آن مسؤوند)!

قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمْ الْفِرَارُ إِنْ فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ أَوِ الْقَتْلِ وَإِذْ لَا تُمْنَعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦﴾

بگو: «اگر از مرگ یا کشته شدن فرار کنید، سودی به حال شما نخواهد داشت؛ و در آن هنگام جز بهره کمی از زندگانی نخواهید گرفتند.»

قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُمْ مِنَ اللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ

بگو: «چه کسی می‌تواند شما را در برابر اراده خدا حفظ کند اگر او بدی یا رحمتی را برای شما اراده کند؟» و آنها جز

دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧﴾ ﴿١٧﴾ قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمَعْوِفِينَ مِنْكُمْ وَالْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ

خدا هیچ سرپرست و یآوری برای خود نخواهند یافت. ﴿۱۷﴾ خداوند کسانی که مردم را از جنگ باز می‌داشتند و کسانی را که به برادران خود می‌گفتند:

هَلُمَّ إِلَيْنَا وَلَا يَأْتُونَ الْبَأْسَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٨﴾ ﴿١٨﴾ أَشْحَاءَ عَلَيْكُمْ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ

«به سوی ما بیایید، بخوی می‌شناسد؛ و آنها برمی‌نیفتند و جز اندکی ییکار نمی‌کنند.» ﴿۱۸﴾ آنها در همه چیز نسبت به شما بغیلتند؛ و هنگامی که ترس (وحش) پیش آید،

يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغْشَى عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَإِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ

می‌بینی آنچنان به تو نگاه می‌کنند، و چشمهایشان در جدقه می‌چرخد، که گویی می‌خواهند قالب تهنی کنند! اما وقتی حالت خوف و ترس فرو نشست،

سَلَفُوكُمْ بِالْسِينَةِ إِذْ أَدَّى الْأَشْحَاءَ عَلَى الْخَيْرِ أُولَئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا فَأَحْبَطَ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ ﴿١٩﴾

زبانهای تند خود را از خشم بر شما می‌گشایند او سهم خود را از خاتم مطالبه می‌کنند در حالی که در مال حریصند؛ آنها ایمان نیاوردند. و خداوند اعمالشان را نابود کرده:

وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٩﴾ ﴿١٩﴾ يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَإِنْ يَأْتِ الْأَحْزَابُ

و این کار بر خدا آسان است. ﴿۱۹﴾ آنها گمان می‌کنند هنوز لشکر احزاب نرفته‌اند؛ و اگر برگردند «ترس آنان

يُودُّوْا لَوِ اتَّخَذْتُمُ الْيَهُودَ أَوْلِيَاءَ لَوْ كَانُوا دُوسِتًا لَوِ اتَّخَذْتُمُ الْيَهُودَ أَوْلِيَاءَ لَوْ كَانُوا دُوسِتًا لَوِ اتَّخَذْتُمُ الْيَهُودَ أَوْلِيَاءَ لَوْ كَانُوا دُوسِتًا

دوست می‌دارند در میان احزاب بادیه نشین پراکنده او بنیان شوند و از اخبار شما جوینا گردند؛ و اگر در میان شما باشند

فِيكُمْ مَا قَاتِلُوا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٢٠﴾ ﴿٢٠﴾ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ

جز اندکی ییکار نمی‌کنند. ﴿۲۰﴾ مسلماً برای شما در زندگی رسول خدا سرمشق نیکویی بود، برای آنها که

يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهُ كَثِيرًا ﴿٢١﴾ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا

امید به رحمت خدا و روز رستاخیز دارند و خدا را بسیار یاد می‌کنند. ﴿۲۱﴾ مومنان وقتی لشکر احزاب را دیدند گفتند: «این همان است که

مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ، وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ، وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا ﴿٢٢﴾

خدا و رسولش به ما وعده داده، و خدا و رسولش راست گفته‌اند؛ و این موضوع جز بر ایمان و تسلیم آنان نیفزود. ﴿۲۲﴾

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَن قَضَىٰ نَجْبَهُ وَمِنْهُمْ مَن

در میان مومنان مردانی هستند که بر سر عهده‌ای که با خدا بستند صادقانه ایستاده‌اند؛ بعضی پیمان خود را به آخر بردند و در راه شهادت نوشیدند، و بعضی دیگر

يَنْظُرُونَ مَا بَدَلُوا تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾ لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ

در انتظارند؛ و هرگز تغییری در پیمان خود ندادند. هدف این است که خداوند صادقان را بخاطر صدقشان پاداش دهد، و منافقان را هرگاه اراده کند عذاب نماید

إِنْ شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنْ اللَّهُ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٤﴾ وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغِيظِهِمْ

یا اگر نوبه کند، توبه آنها را بپذیرد؛ چرا که خداوند آمرزنده و مهربان است. و خدا کافران را با دلی پر از خشم بازگرداند

لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَىٰ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيمًا ﴿٢٥﴾ وَأَنْزَلَ

بی آنکه نتیجه‌ای از کار خود گرفته باشند؛ و خداوند، مومنان را از جنگ بی‌نیاز ساخت (و پیروزی را نصیبشان کرد)؛ و خدا قوی و شکست‌ناپذیر است؛ و خداوند

الَّذِينَ ظَلَهُرُوا هُمْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ

گروهی از اهل کتاب [- یهود] را که از آنان [- مشرکان عرب] حمایت کردند از قلعه‌های محکمشان پایین کشید و در دلهایشان رعب افکند؛

فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا ﴿٢٦﴾ وَأَوْرَثَكُمْ أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ وَ

او بخشان به جایی رسید که گروهی را به قتل می‌رسانیدید و گروهی را اسیر می‌کردید؛ و زمینها و خانه‌ها و اموالشان را در اختیار شما گذاشت، و (مجموعی

أَرْضًا لَّمْ تَطْغُوهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢٧﴾ يَتَأْتِيَ النَّبِيَّ قُلُوبٌ لَّا رُوحَ لَكَ

زمینی را که هرگز در آن گام ننهاده بودید؛ و خداوند بر هر چیز تواناست؛ ای پیامبر! ای پیامبر! به همسرانت بگو:

إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسْرِحْكُنَّ

و اگر شما زندگی دنیا و زرق و برق آن را می‌خواهید بیاید با هدیه‌های شما را بهره‌مند سازم و شما را بطرز نیکویی

سَرَّاحًا جَمِيلًا ﴿٢٨﴾ وَإِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالذَّارَ الْآخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ

رها سازم. و اگر شما خدا و پیامبرش و برای آخرت را می‌خواهید، خداوند برای

لِلْمُحْسِنَاتِ مِنْكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾ يٰٓنِسَاءَ النَّبِيِّ مَنِ يَاْتِ مِنْكُنَّ بِفَحِشَةٍ

نیکوکاران شما پاداش عظیمی آماده ساخته است. ای همسران پیامبر! هر کدام از شما گناه

مُبَيِّنَةٍ يُضَعَّفْ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

آشکار و فاحشی مرتکب شود، عذاب او دو چندان خواهد بود؛ و این برای خدا آسان است.

﴿ وَمَنْ يَقْنُتْ مِنْكُنَّ لِلَّهِ وَرَسُولِهِ، وَتَعْمَلْ صَالِحًا نُؤْتِيهَا أَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَأَعْتَدْنَا

و هر کس از شما برای خدا و پیامبرش خضوع کند و عمل صالح انجام دهد. پاداش او را دو چندان خواهیم ساخت.

لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا ﴿۳۱﴾ يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ لَسْنَا كَأَحَدٍ مِنَ النِّسَاءِ اِنْ اَتَقَيْتُنَّ فَلَا

روزی بوارزشی برای او آماده کرده‌ایم. ای همسران پیامبر! شما همچون یکی از زنان معمولی نیستید اگر تقوا پیشه کنید؛ پس

تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿۳۲﴾ وَقَرْنَ فِي

به گونه‌ای هوس‌انگیز سخن نگویند که بیمار دلان در شما طمع کنند. و سخن شایسته بگویید. و در خانه‌های خود بمانید.

بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَءَاتِينَ

و همچون دوران جاهلیت نخستین (در سبب سرده) ظاهر نشوید. و نماز را برپا دارید. و زکات را بپردازید.

الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ

و خدا و رسولش را اطاعت کنید؛ خداوند فقط می‌خواهد پلیدی و گناه را از شما اهل بیت دور کند

الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا ﴿۳۳﴾ وَأَذْكُرَنَّ مَا يَتْلَىٰ فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ آيَاتِ

و کاملاً شما را پاک سازد. آنچه را در خانه‌های شما از آیات خداوند

اللَّهِ وَالْحِكْمَةَ اِنَّ اللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ﴿۳۴﴾ اِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ

و حکمت و دانش خواننده می‌شود یاد کنید؛ خداوند لطیف و خبیر است. به یقین، مردان مسلمان و زنان مسلمان.

وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَنِينَ وَالْقَنِاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَ

مردان با ایمان و زنان با ایمان، مردان مطیع فرمان خدا و زنان مطیع فرمان خدا، مردان راستگو و زنان راستگو، و

الصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَشِيعِينَ وَالْخَشِيعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ

مردان صابر و شکیبا و زنان صابر و شکیبا، مردان با خضوع و زنان با خضوع، مردان انفاق کننده و زنان انفاق کننده،

وَالصَّائِمِينَ وَالصَّائِمَاتِ وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ وَ

مردان روزه‌دار و زنان روزه‌دار، مردان پاکدامن و زنان پاکدامن و

الذَّكِرِينَ اللَّهُ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿۳۵﴾

مردانی که بسیار به یاد خدا هستند و زنانی که بسیار یاد خدا می‌کنند، خداوند برای همه آنان مغفرت و پاداش عظیمی فراهم ساخته است.

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ

هیچ مرد و زن با ایمانی حق ندارد هنگامی که خدا و پیامبرش امری را لازم بدانند، اختیاری در برابر فرمان خدا داشته باشد؛

وَمَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ، فَقَدْ ضَلَّ ضَلًّا مُبِينًا ﴿۳۶﴾ وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَ

و هر کس نافرمانی خدا و رسولش را کند، به گمراهی آشکاری گرفتار شده است ﴿۳۶﴾ به خاطر بیاری زمانی را که به آن کس که خداوند به او نعمت داده بود و

أَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ

تو نیز به او نعمت داده بودی [به فرزند خواندهات زبیده] می گفتی: همسرت را نگاهدار و از خدا بپرهیز؛ و در دل چیزی را پنهان می داشتی که خداوند آن را آشکار می کند؛

وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا

و از مردم می ترسیدی در حالی که خداوند سزاوارتر است که از او ترسی هنگامی که زید نیازش را از آن زن به سر آورد و از او جدا شد، ما او را به همسری تو درآوردیم

يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ

تا مشکلی برای مومنان در ازدواج با همسران پسر خوانده هایشان - هنگامی که طلاق گیرند - نباشد؛ و فرمان خدا انجام شدنی است و سنت خداوند

مَفْعُولًا ﴿۳۷﴾ مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ لَهُ، سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ

این زنان باید شکسته شود، ﴿۳۷﴾ هیچ گونه منعی بر پیامبر در آنچه خدا بر او واجب کرده نیست؛ این سنت الهی در مورد کسانی که پیش از این بوده اند نیز جاری بوده؛

قَبْلُ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدَرًا مَقْدُورًا ﴿۳۸﴾ الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ، وَلَا

و فرمان خدا روی حساب و برنامه دقیقی است ﴿۳۸﴾ پیامبران پیشین کسانی بودند که تبلیغ رسل الهی می کردند و «نهی» از او می ترسیدند، و

يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿۳۹﴾ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَ

از هیچ کس جز خدا بیم نداشتند؛ و همین بس که خداوند حسابگر او باشد، معنی اسم الله است ﴿۳۹﴾ محمد (ص) پدر هیچ یک از مردان شما نبوده و نیست؛

لَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿۴۰﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ

ولی رسول خدا و ختم کننده و آخرین پیامبران است؛ و خداوند به همه چیز آگاه است ﴿۴۰﴾ ای کسانی که

ءَامَنُوا أَذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ﴿۴۱﴾ وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿۴۲﴾ هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ

ایمان آورده اید! خدا را بسیار یاد کنید، ﴿۴۱﴾ و صبح و شام او را تسبیح گوید! ﴿۴۲﴾ او کسی است که بر شما درود و رحمت می فرستد،

وَمَلَائِكَتُهُ، لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿۴۳﴾

و فرشتگان او (بر برای شما نغمای رحمت می کنند، تا شما را از ظلمات (جهل) به سوی نور (ایمان) راهنمون گردد؛ او نسبت به مومنان همواره مهربان بوده است ﴿۴۳﴾

تَحِيَّتِهِمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ، سَلَامٌ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا ﴿٤٤﴾ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ إِنْ أَرْسَلْنَاكَ

تحيّت آنان در روزی که او را دیدار می‌کنند سلام است؛ و برای آنها پاداش بزرگ و نیکو فراهم ساخته است. ای پیامبر! ما تو را گواه فرستادیم

شَهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٤٥﴾ وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ، وَسِرَاجًا مُنِيرًا ﴿٤٦﴾ وَبَشِيرٍ

و بشارت دهنده و انذارکننده و تو را دعوت‌کننده به سوی خدا به فرمان او قرار دادیم. و چراغی روشنی بخش! و مومنان را

الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّهُمْ مِنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا ﴿٤٧﴾ وَلَا نُنْطِعُ الْكُفْرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ

بشارت ده که برای آنان از سوی خدا فضل بزرگی است. و از کافران و منافقان اطاعت ممکن.

وَدَعَا أَذُنَهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٤٨﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا

و به آزارهای آنها اعتنا ننماید، بر خدا توکل کن. و همین بس که خدا حامی و مدافع (او) است! ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هنگامی که

نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ

با زنان باایمان ازدواج کردید و آنان را قبل از همبستر شدن طلاق دادید. عذای برای شما بر آنها نیست

عِدَّةٍ تَعْدُونَهَا فَمَتَّعُوهُنَّ وَسَرَّحُوهُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٤٩﴾ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ إِنْ أَلَّحْنَا

که بخواهید حساب آن را نگاه دارید؛ آنها را با هدیه مناسبی بهره‌مند سازید و بپرز شایسته‌ای رهایشان کنید. ای پیامبر! ما

لَكَ أَزْوَاجَكَ الَّتِي ءَاتَيْتَ أَجُورَهُنَّ وَمَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ مِمَّا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَيْكَ

همسران تو را که مهرشان را پرداخته‌ای برای تو حلال کردیم. و همچنین کنیزانی که از طریق غنایمی که خدا به تو بخشیده است مالک شده‌ای

وَبَنَاتِ عِمِّكَ وَبَنَاتِ عَمَّتِكَ وَبَنَاتِ خَالَكَ وَبَنَاتِ خَالَتِكَ الَّتِي هَاجَرْنَ مَعَكَ

و دختران عموی تو. و دختران عمه‌ها. و دختران دایی تو. و دختران خاله‌ها که با تو مهاجرت کردند (زوج با آنها برای تو حلال است)

وَأَمْرًا مُؤْمِنَةً إِنْ وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ يَسْتَنْكِحَهَا خَالِصَةً لَكَ

و (او) زن باایمانی که خود را به پیامبر ببخشد چنانچه پیامبر بخواهد می‌تواند او را به همسری برگزیند؛ (تا چنین از پیامبر تنها برای تو مجاز است)

مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِمْ فِي أَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ

نه دیگر مومنان؛ ما می‌دانیم برای آنان در مورد همسرانشان و کنیزانشان چه حکمی مقرّر داشته‌ایم (و مملکت آنان چه حکمی را ايجاب می‌کنند)

أَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥٠﴾

این بخاطر آن است که مشکلی (بر او) ای رسالت! بر تو نباشد (و از این راه حلیان فرستادیم فراهم سازی؛ و خداوند آمرزنده و مهربان است)

﴿ تَرْجِي مَنْ نَشَاءُ مِنْهُمْ وَتُقْوِي إِلَيْكَ مَنْ نَشَاءُ وَمِنْ أَنْبَغَيْتَ مِمَّنْ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ

سومده هر یک از همسرانت را بخواهی می توانی به تاخیر اندازی. و هر کدام را بخواهی نزد خود جای دهی. و هرگاه بپسلی از آنان را که برکنار ساختهای بخواهی نزد خود جای دهی.

عَلَيْكَ ذَلِكَ أَدْفَىٰ أَنْ تَقَرَّ أَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَحْزَنَ وَلَا يَرْضَيْنَ بِمَاءِ آيَتِهِنَّ

گناهی بر تو نیست: این حکم الهی برای روشنی چشم آنان. و اینکه غمگین نباشند و به آنچه به آنان می دهی همگی راضی شوند نزدیکتر است:

كُلُّهُنَّ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمًا ﴿٥١﴾ لَا يَحِلُّ لَكَ

و خدا آنچه را در قلوب شماست می داند. و خداوند دانا و بردبار است. از معالج بدنکن خود باخبر است. و در کثیر آنها صحنه نمی کند! بعد از این دیگر

النِّسَاءِ مِنْ بَعْدُ وَلَا أَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ أَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتْ

زنی بر تو حلال نیست. و نمی توانی همسرانت را به همسران دیگری مبدل کنی هر چند جمال آنها مورد توجه تو واقع شود. مگر آنچه که بصورت کنیز

يَمِينُكَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا ﴿٥٢﴾ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَأَنْدَخُلُوا يُبَوِّتَ

در ملک تو در آید! و خداوند مراقب هر چیز است او با این حکم فشار قبایل عرب را در اختیار همسر از آنان از تو برداشته. ای کسانی که ایمان آورده اید! در خانه های

النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَىٰ طَعَامٍ غَيْرَ نَبْظِرِينَ إِنَّهُ وَلَكِنْ إِذَا دُعِيتُمْ فَأَدْخُلُوا

پیامبر داخل نشوید مگر به شما برای صرف غذا اجازه داده شود. در حالی که قبل از موعد نباید او در انتظار وقت غذا نشینید! اما هنگامی که دعوت شدید داخل شوید:

فَإِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوا وَلَا مُسْتَسِينِينَ لِحَدِيثٍ إِنَّ ذَلِكَ كَانَ يُؤْذَى النَّبِيِّ

و وقتی غذا خوردید پراکنده شوید. و بعد از صرف غذا به بحث و صحبت نشینید! این عمل. پیامبر را ناراحت می نماید.

فَيَسْتَخِيءُ مِنْكُمْ وَاللَّهُ لَا يَسْتَخِيءُ مِنَ الْحَقِّ وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَسْأَلُوهُنَّ

ولی از شما شرم می کند او چیزی نمی گوید! اما خداوند از بین حق شرم ندارد. و هنگامی که چیزی از وسایل زندگی را از ایشان بخواهید از آنان [همسران پیامبر] می خواهید

مِنْ وَّرَاءِ حِجَابٍ ذَلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُؤْذُوا

از پشت پرده بخواهید: این کار برای پاکس دلهای شما و آنها بهتر است. و شما حق ندارید

رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تَنْكِحُوا أَزْوَاجَهُ، مِنْ بَعْدِهِ أَبَدًا إِنَّ ذَلِكَ كَانَ عِنْدَ

رسول خدا را آزار دهید. و نه هرگز همسران او را بعد از او به همسری خود در آورید که این کار نزد خدا

اللَّهُ عَظِيمًا ﴿٥٣﴾ إِنْ تَبَدُّوا شَيْئًا أَوْ خِفُوهُ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَتْ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٥٤﴾

بزرگ است! اگر چیزی را آشکار کنید یا آن را پنهان دارید. خداوند از همه چیز آگاه است!

يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ

مردم از تو درباره «ساعت» (ساعت قیامت) سوال می‌کنند، بگو: «علم آن تنها نزد خداست» و چه می‌دانی شاید قیامت

قَرِيبًا ﴿٦٣﴾ إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكٰفِرِيْنَ وَاَعَدَّ لَهُمْ سَعِيْرًا ﴿٦٤﴾ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا اَبَدًا لَا يَخْرُجُوْنَ

نزدیک باشد! خداوند کافران را لعن کرده و برای آنان آتش سوزاننده‌ای آماده نموده است! در حالی که همواره در آن تا ابد می‌مانند و

وَلِيًّا وَلَا نَصِيْرًا ﴿٦٥﴾ يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُوْلُوْنَ يٰلَيْتَنَا اَطَعْنَا اللَّهَ وَاَطَعْنَا

ولئ و یاورى نخواهند یافت! در آن روز که صورتهای آنان در آتش «دروغ» دگرگون خواهد شد (پشیمان می‌شوند) می‌گویند: «ای کاش خدا و پیامبر را اطاعت

الرَّسُوْلًا ﴿٦٦﴾ وَقَالُوْا رَبَّنَا اِنَّا اَطَعْنَا سَادَتَنَا وَاكْبَرَاءَنَا فَاَضَلُّوْنَا السَّبِيْلًا ﴿٦٧﴾ رَبَّنَا

کرده بودیم! و می‌گویند: «پروردگارا! ما از سران و بزرگان خود اطاعت کردیم و ما را گمراه ساختند! پروردگارا!

ءَاتِيَهُمْ ضَعْفِيْنَ مِنَ الْعَذَابِ وَاَلْعَنَّا كَبِيْرًا ﴿٦٨﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا تَكُوْنُوْا

انسان را از عذاب، دو چندان ده و آنها را لعن بزرگی فرما! ای کسانی که ایمان آورده‌اید! همانند

كَالَّذِيْنَ ءَاذَوْا مُوسٰى فَبَرَّاهُ اللهُ مِمَّا قَالُوْا وَاوَكٰنَ عِنْدَ اللهِ وَجِيْهًا ﴿٦٩﴾ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ

کسانی نباشید که موسی را آزار دادند؛ و خداوند او را از آنچه در حق او می‌گفتند مبرا ساخت؛ و او نزد خداوند، آبرومند در برتر بود. ای کسانی که

ءَامَنُوْا اتَّقُوا اللهَ وَّقُوْلُوْا قَوْلًا سَدِيْدًا ﴿٧٠﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ اَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوْبَكُمْ

ایمان آورده‌اید! تقوای الهی پیشه کنید و سخن حق بگویید. تا خدا کارهای شما را اصلاح کند و گناهانتان را ببامزد؛

وَمَنْ يُطِيعِ اللهَ وَّرَسُوْلَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيْمًا ﴿٧١﴾ اِنَّا عَرَضْنَا الْاٰمٰنَةَ عَلٰى السَّمٰوٰتِ

و هر کس اطاعت خدا و رسولش کند، به رستگاری «بزرگی» عظیمی دست یافته است. ما امانت (تمدن، تکلیف، و...) الهی را بر آسمانها

وَالْاَرْضِ وَالْجِبَالِ فَاَبِيْنَ اَنْ يَّحْمِلْنَهَا وَاَسْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْاِنْسٰنُ اِنَّهٗ كَانَ ظَلُوْمًا

و زمین و کوهها عرضه داشتیم، آنها از حمل آن سر بر تافتند، و از آن هراسیدند؛ اما انسان آن را بر دوش کشید؛ او بسیار ظالم و

جَهُوْلًا ﴿٧٢﴾ لِيُعَذِّبَ اللهُ الْمُنٰفِقِيْنَ وَالْمُنٰفِقٰتِ وَالْمُشْرِكِيْنَ وَالْمُشْرِكٰتِ

جاهل بود، چون قدر این مقام عظیم را نشناختند. هدف این بود که خداوند مردان و زنان منافق و مردان و زنان مشرک را «از مومنان جدا سازد» و آنان را عذاب کند.

وَيَتُوْبَ اللهُ عَلٰى الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ وَاَنَّ اللهَ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا ﴿٧٣﴾

و خدا رحمت خود را بر مردان و زنان با ایمان بفرستد؛ خداوند همواره آمرزنده و مهربان است!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي الْآخِرَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ

حمد در سببش مخصوص خداوندی است که تمام آنچه در آسمانها و زمین است از آن اوست؛ و نیز حمد در سببش برای اوست در سرای آخرت؛ و او حکیم

الْخَبِيرُ ۱ يَعْلَمُ مَا يَلْجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا

و آگاه است. آنچه در زمین فرو می‌رود و آنچه را از آن برمی‌آید می‌داند، و همچنین آنچه از آسمان نازل می‌شود و آنچه بر آن بالا می‌رود؛

وَهُوَ الرَّحِيمُ الْغَفُورُ ۲ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَأْتِينَا السَّاعَةُ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتَأْتِيَنَّكُمْ

و او مهربان و آمرزنده است. کافران گفتند: «قیامت هرگز به سراغ ما نخواهد آمد؛ بگو: «آری به پروردگارم سوگند که به سراغ شما خواهد آمد. خداوندی که

عَلِمَ الْغَيْبِ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا أَصْفَرُ مِنْ

از غیب آگاه است و به اندازه سنگینی ذره‌ای در آسمانها و زمین از علم او دور نخواهد ماند، و نه کوچکتر از

ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرُ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ۳ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا

آن و نه بزرگتر، مگر اینکه در کتابی آشکار ثبت است. تا کسانی را که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند

الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ۴ وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي ءَايَاتِنَا

پاداش دهد؛ برای آنان مغفرت و روزی پرارزشی است. و کسانی که سعی در «تغییب» آیات ما داشتند

مُعْجِزِينَ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رَّجْزِ أَلِيمٍ ۵ وَيَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ الَّذِي

و گمان کردند می‌توانند از حوزه قدرت ما بگریزند، عذابی بد و دردناک خواهند داشت. کسانی که به ایشان علم داده شده،

أَنْزَلَ إِلَيْكَ مِنَ رَبِّكَ هُوَ الْحَقُّ وَيَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ۶ وَقَالَ الَّذِينَ

می‌دانند آنچه از سوی پروردگارت بر تو نازل شده حق است و به راه خداوند عزیز و حمید هدایت می‌کند. و کافران گفتند:

كَفَرُوا أَهْلَ نَدْلِكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يَنْتَسِكُمْ إِذَا مَرَّ قَسَمَ كُلُّ مُمَرِّقٍ إِنَّكُمْ لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ ۷

«آیا مردی را به شما نشان دهیم که به شما خیر می‌دهد هنگامی که دریده و سخت از هم متلاشی شدید. هر دهر، آفرینش تازه‌ای خواهید یافت؟»

أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَمْ بِهِ جِنَّةٌ بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ فِي الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ

آیا او بر خدا دروغ بسته یا به نوعی جنون گرفتار است؟! (همین بسند) بلکه کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند، در عذاب و گمراهی

الْبَعِيدِ ﴿٨﴾ أَفَلَمْ يَرَوْا إِلَى مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنْ نَشَاءُ

دوری هستند. آیا به آنچه پیش رو و پشت سر آنان از آسمان و زمین قرار دارد نگاه نکردند تا به قدرت خدا بر همه چیز وقت نشسته؟! اگر ما بخواهیم

نُخَسِفَ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطَ عَلَيْهِمْ كِسَفًا مِنَ السَّمَاءِ إِنْ فِي ذَلِكَ لَآيَةٌ

آنها را با یک زمین لرزه در زمین فرو می بریم، یا قطعه هایی از سنگهای آسمان را بر آنها فرو می ریزیم؛ در این نشانه ای است بر قدرت خدا

لِكُلِّ عَبْدٍ مُنِيبٍ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ مِنَّا فَضْلًا يَجِبَالٌ أَوْبِي مَعَهُ وَالطَّيْرُ

برای هر بنده توبه کار. و ما به داوود از سوی خود فضلانی بزرگ بخشیدیم؛ (به کوهها و پرندگان گفتیم) ای کوهها و پرندگان! با او هم آواز شوید و همراه او تسبیح خدا گوید

وَالنَّالَةُ الْحَدِيدِ ﴿١٠﴾ أَنْ أَعْمَلَ سَبِغَتٍ وَقَدَّرَ فِي السَّرْدِ وَأَعْمَلُوا صِلْحًا إِنِّي بِمَا

و آهن را برای او نرم کردیم. و ما به داوود زره های کامل و فراخ بساز. و حلقه ها را به اندازه و متناسب کن و عمل صالح بجا آورید که من به آنچه انجام می دهید

تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١﴾ وَلَسَلِيمَانَ الرِّيحَ غَدُوها شَهْرًا وَوَأَحْهَا شَهْرًا وَأَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ

بینا هستیم و برای سلیمان باد را مسخر ساختیم که صبحگاهان مسیر یک ماه را می پیمود و عصرگاهان مسیر یک ماه را؛ و چشمه مس سائب را برای او روان ساختیم؛

الْقَطْرِ وَمِنَ الْجِنِّ مَنْ يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَمَنْ يَزِغْ مِنْهُمْ عَنْ أَمْرِنَا نَذِقْهُ مِنْ

و گمراهی از جن پیش روی او به اذن پروردگارش کنار می کردند؛ و هر کدام از آنها که از فرمان ما سرپیچی می کرد، او را

عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿١٢﴾ يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَحْرِبٍ وَتَمَثِيلٍ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ

از عذاب آتش سوزان می چشاندیم و آنها هرچه سلیمان می خواست برایش درست می کردند: معبدها، تمثالها، ظروف بزرگ غذا همانند حوضها،

وَقُدُورٍ رَاسِيَتٍ أَعْمَلُوا أَلْ دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٣﴾ فَلَمَّا

و دیگهای ثابت (که از برزی قایل حمل و نقل نبود) و به آنان گفتیم ای آل داوود! شکر «بن همه بست را» بجا آورید؛ ولی عذبه کمی از بندگان من شکرگزاراندا! پس هنگامی که

قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلَى مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِن سَأَنِهِ فَلَمَّا

مرگ را بر او مقدر داشتیم، کسی آنها را از مرگ وی آگاه نساخت مگر جنبنده زمین [موربانه] که عصای او را می خورد تا شکست و پیکر سلیمان فرو برد؛ هنگامی که

خَرَّتْ بَيْنَتِ الْجِنِّ أَنْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿١٤﴾

بر زمین افتاد جنیان فهمیدند که اگر از غیب آگاه بودند در عذاب خوارکننده باقی نمی ماندند!

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكِنِهِمْ آيَةٌ جَنَّتَانِ عَنْ يَمِينٍ وَشِمَالٍ كُلُّوا مِنْ رِزْقِ رَبِّكُمْ وَ

برای قوم سبأ در محل سکونتشان نشانه‌ای از قدرت الهی بود: دو باغ بزرگ و گسترده از راست و چپ دروغانه معینا و به آنها تنجیمه از روزی پروردگارتان بخورید و

أَشْكُرُوا لِلَّهِ بَلَدَهُ طَيِّبَةً وَرَبِّ غَفُورٌ ﴿١٥﴾ فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ الْعَرِمِ وَ

شکر او را بجا آورید: شهری است پاک و پاکیزه، و پروردگاری آمرزنده در برابرش! اما آنها از عهده روی گردان شدند، و ما سیل ویرانگر را بر آنان فرستادیم، و

بَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتِ أُكُلٍ خَمْطٍ وَأَثَلٍ وَشَيْءٍ مِنْ سِدْرٍ قَلِيلٍ ﴿١٦﴾

دو باغ (بسیر برکت) شان را به دو باغ (بسیار زشت) با میوه‌های تلخ و درختان شوره‌گز و اندکی درخت سدر مبدل ساختیم. *

ذَلِكَ جَزَاءُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَأَهْلُ بُحَيْرَىٰ إِلَّا الْكَافِرَ ﴿١٧﴾ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقَرْيَةِ

این کیفر را بخاطر کفرانشان به آنها دادیم: و آیا جز کفران‌کننده را کیفر می‌دهیم؟! و میان آنها و شهرهایی که

الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا قَرْيٌ ظَهْرَةٌ وَقَدَرْنَا فِيهَا السَّيْرَ سِيرُوا فِيهَا لَيَالِيَ وَأَيَّامًا

برکت داده بودیم، آبادیهای آشکاری قرار دادیم: و سفر در میان آنها را بطور متناسب (با فاصله نزدیک) مقصور داشتیم: (و به آنان تنجیمه) شبها و روزها در این آبادیها

ءَامِنِينَ ﴿١٨﴾ فَقَالُوا رَبَّنَا بَعْدَ بَيْنِ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ

با ایمنی سفر کنید. * ولی گفتند: پروردگارا! میان سفرهای ما دوری بیفکن، آنها به خویشتن ستم کردند: و ما آنان را داستانهایی برای عبرت دیگران قرار دادیم

وَمَزَقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿١٩﴾ وَلَقَدْ صَدَقَ عَلَيْهِمْ

و جمعیتشان را متلاشی ساختیم: در این مساجرا، نشانه‌های عبرتی برای هر صابر شکرگزار است. * (اری) به یقین، ابلیس

إِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَمَا كَانَ لَهُ عَلَيْهِمْ مِنْ

گمان خود را در باره آنها محقق یافت که همگی از او پیروی کردند جز گروه اندکی از مومنان! او سلطه بر آنان نداشت

سُلْطَانٍ إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يُوْمِنُ بِالْآخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍّ وَرَبُّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ

جز برای اینکه مومنان به آخرت را از آنها که در شک هستند باز شناسیم: و پروردگارتو، نگاهبان

حَفِظٌ ﴿٢١﴾ قُلْ أَدْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ

همه چیز است. * بگو: «کسانی را که غیر از خدا تصور خود می‌پندارید، بخواهید! آنها هرگز نمی‌توانند از کار شما نفع کنند، چرا که آنها به اندازه ذره‌ای

فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِنْ شَرِكٍ وَمَا لَهُ مِنْهُمْ مِنْ ظَهِيرٍ ﴿٢٢﴾

در آسمانها و زمین مالک نیستند، و نه در خلقت و معیشت آنها شریکند، و نه یاور او (در الهیت) بودند. *

وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ، حَتَّىٰ إِذَا فُزِعَ عَن قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ

هیچ شفاعتی نزد او، جز برای کسانی که اذن داده، سودی ندارد تا زمانی که اضطراب از دل‌های آنان زایل گردد، او فرمان از ناحیه او صادر شود؛ مجرمان به شفاعت می‌گویند:

رَبِّكُمْ قَالُوا الْحَقُّ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٢٣﴾ قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَوَاتِ وَ

پروردگار تان چه دستوری داده؟ می‌گویند: حق را ایمن کرد و اجاره شفاعت در برابر مستحکن نام؛ و اوست بلند مقام و بزرگ مرتبه؛ بگو: چه کسی شما را از آسمانها و

الْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ وَإِنَّا أَوْيَاكُمْ لَعَلَىٰ هُدًىٰ أَوْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ قُلْ لَا

زمین روزی می‌دهد؟ بگو: «الله» و ما یا شما بر (طریق) هدایت یا در ضلالت آشکاری هستیم؛ بگو:

تَسْأَلُونَ عَمَّا أَجْرَمْنَا وَلَا نَسْأَلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٥﴾ قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ

دشما از گناهی که ما کرده‌ایم سوال نخواهد شد، (دندان زنده که) ما در برابر اعمال شما مسوول نیستیم؛ بگو: «پروردگار ما همه ما را جمع می‌کند، سپس

بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ ﴿٢٦﴾ قُلْ أَرُونِي الَّذِينَ أَهَقْتُمْ بِهِ شُرَكَاءَ

در میان ما بحق داور می‌نماید و مجرمان را از نیکوتران جدا می‌سازد، و اوست داور آگاه؛ بگو: کسانی را که بعنوان شریک به او ملحق ساختند به من نشان دهید

كَلَّابٍ هُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَ

هرگز چنین نیست؛ «شیرک و شیعی ندارد، بلکه او خداوند عزیز و حکیم است» و ما تو را جز برای همه مردم نفرستادیم تا آنها را به پادشاهی مهمی بشارت دهی و

نَكِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ

از جانب او، بترسانی؛ ولی بیشتر مردم نمی‌دانند؛ می‌گویند: «اگر راست می‌گویی، این وعده (رسالت)

إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قُلْ لَكُمْ مِيعَادُ يَوْمٍ لَا تَسْتَعْرِفُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا

کسی خواهد بود؟ بگو: «وعده شما روزی خواهد بود که نه ساعتی از آن تاخیر می‌کنید و نه بر آن

تَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ نُؤْمِنَ بِهَذَا الْقُرْآنِ وَلَا بِالَّذِي بَيْنَ

پیشی خواهید گرفت؛ کافران گفتند: «ما هرگز به این قرآن و کتابهای دیگری که پیش از آن بوده ایمان نخواهیم آورد،

يَدِيهِ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ مَوْقُوفُونَ عِندَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ

اگر ببینی هنگامی که این ستمگران در پیشگاه پروردگارشان برای حساب نگه داشته شده‌اند در حالی که هر کدام گناه خود را به گردن دیگری می‌اندازد (تجب می‌کنند)

الْقَوْلِ يَقُولُ الَّذِينَ اسْتَضَعُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لَوْلَا أَنْتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ ﴿٣١﴾

تضعفان به ستمگران می‌گویند: «اگر شما نبودید ما مومن نبودیم»

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لَنْ نَصُدَّ دَعْوَتَكُمْ عَنِ الْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَاءَكُمْ

«مستکبران به مستضعفان پاسخ می‌دهند: «آیا ما شما را از هدایت بازداشتیم بعد از آنکه به سراغ شما آمدیم؟» و آن را بخوبی دریغید!»

بَلْ كُنتُمْ تُجْرِمُونَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ الْيَلِّ

بلکه شما خود مجرم بودید! و مستضعفان به مستکبران می‌گویند: «سوسه‌های فریبکارانه شما در شب و روز اسباب گمراهی ما شد»

وَالنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَ أَنْ نَكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُ أَنْدَادًا وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ لِمَا رَأَوْا

هنگامی که به ما دستور می‌دادید که به خداوند کافر شویم و همتایانی برای او قرار دهیم؛ و آنان هنگامی که عذاب (هی) را می‌بینند پشیمانی خود را پنهان می‌کنند

الْعَذَابَ وَجَعَلْنَا الْأَغْلَلَ فِي آعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ يُحْزَنُونَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

(ما بیشتر رسوا نشوند) و ما غل و زنجیرها در گردن کافران می‌نهمیم؛ آیا جز آنچه عمل می‌کردند به آنها جزا داده می‌شود؟

﴿٣٣﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ

و ما در هیچ شهر و دیاری پیامبری بی‌مدره نفرستادیم مگر اینکه مترفین آنها که سست و راست بودند گفتند: «ما به آنچه فرستاده شده‌اید کافریم»

﴿٣٤﴾ وَقَالُوا لَنْ نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٣٥﴾ قُلْ إِنْ رَبِّي يَبْسُطُ

و گفتند: «اموال و اولاد ما (از همه) بیشتر است (و این نشانه عذاب خدا به ما نیست)؛ و ما هرگز مجازات نخواهیم شده» بگو: «پروردگار من

الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ

روزی را برای هر کس بخواهد وسیع یا تنگ می‌کند، (این رخ به قرب در درگاه او ندارد)؛ ولی بیشتر مردم نمی‌دانند» (اموال و فرزندانان هرگز

بِالَّتِي تُقَرِّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَىٰ إِلَّا مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ جِزَاءٌ الْوَضِيعِ بِمَا

شما را نزد ما مقرب نمی‌سازد، جز کسانی که ایمان بیاورند و عمل صالحی انجام دهند که برای آنان پاداش مضاعف در برابر کارهایی است که انجام داده‌اند؛

عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ آمِنُونَ ﴿٣٧﴾ وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي آيَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَٰئِكَ

و آنها در غرفه‌های (بهشتی) در (بهشت) امنیت خواهند بود! و کسانی که برای انکار و ابطال آیات ما تلاش می‌کنند و می‌پندارند از جنگ قدرت ما فرار خواهند کرد.

فِي الْعَذَابِ مُخَضَّرُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ إِنْ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ

در عذاب (هی) احضار می‌شوند! بگو: «پروردگارم روزی را برای هر کس بخواهد وسعت می‌بخشد،

وَيَقْدِرُ لَهُ، وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ، وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٣٩﴾

و برای هر کس بخواهد تنگ (و محدود) می‌سازد؛ و هر چیزی را (در راه او) انفاق کنید، عوض آن را می‌دهد (و جای آن را پر می‌کند)؛ و او بهترین روزی‌دهندگان است»

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَائِكَةِ أَهَذَا الَّذِينَ كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾ قَالُوا

به خاطر بساز! روزی را که خداوند همه آنان را بر می‌انگیزد، سپس به فرشتگان می‌گوید: «آیا اینها شما را پرستش می‌کردند؟» آنها می‌گویند:

سُبْحٰنَكَ اَنْتَ وَلِيْنَا مِنْ دُوْنِهِمْ بَلْ كَانُوْا يَعْبُدُوْنَ الْجِنَّ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنُوْنَ

«منزهی! (اینکه هستی داشته باشی) تنها تو ولی ما ای، نه آنها؛ (آنها ما را پرستش نمی‌کردند) بلکه جن را پرستش می‌نمودند؛ و اکثرشان به آنها ایمان داشتند»

﴿٤١﴾ فَالْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ

«(اری امروز هیچ یک از شما نسبت به دیگری مالک سود و زیانی نیست! و به ظالمان می‌گوییم: «بجشید عذاب آتشی را

الَّتِي كُنتُمْ بِهَا تَكْذِبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِذْ أَنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا أَلْهَانٌ لَّيْلٍ لَّيْلٌ

که تذبیب می‌کردید» و هنگامی که آیات روشنگر ما بر آنان خوانده می‌شود، می‌گویند: «او فقط مردی است که می‌خواهد شما را

أَنْ يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانْتُمْ يَعْبُدُونَ آبَاءَكُمْ وَقَالُوا مَا هَذَا إِلَّا أَلْفَاكٌ مُّفْتَرَىٰ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا

از آنچه پدرانتان می‌پرستیدند باز دارد» و می‌گویند: «این جز دروغ بزرگی که به خدا بسته شده چیز دیگری نیست» و کافران هنگامی که

لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْحَرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٣﴾ وَمَاءَ أَيْنَنَّهُمْ مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا

حق به سراغشان آمد گفتند: «این، جز الفسونی آشکار نیست» ما (به) چیزی از کتابهای آسمانی را به آنان نداده‌ایم که آن را بخوانند (و سخن تو را تذبیب کنند).

وَمَا أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ نَذِيرٍ ﴿٤٤﴾ وَكَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَغُوا

و پیش از تو هیچ بیم‌دهنده [بسیامیری] برای آنان نفرستادیم! کسانی که پیش از آنان بودند نیز ابداً بهیچ تذبیب نکردند.

مِعْشَارَ مَا آتَيْنَهُمْ فَكَذَّبُوا رُسُلِي فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٥﴾ قُلْ إِنَّمَا أَعْظَمُكُمْ

در حالی که اینها به یک دهم آنچه به آنان دادیم نمی‌رسند. (اری آنها رسولان مرا تذبیب کردند! پس ایسین مجازات من چگونه بود؟) بگو: «شما را تنها

بِوَحْدَةٍ أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مَشْنَىٰ وَفَرْدَىٰ ثُمَّ تَنْفَكُوا مَا بَصَاحِكُمْ مِنْ جِنَّةٍ إِنْ

به یک چیز اندرز می‌دهم، که: دو نفر دو نفر یا پنهانی برای خدا قیام کنید، سپس ببندشید این دوست و همنشین شما [محمد] هیچ گونه جنونی ندارد:

هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٤٦﴾ قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ إِنْ

او فقط بیم‌دهنده شما در برابر عذاب شدید (هی) است» بگو: «هر اجر و پاداشی از شما خواسته‌ام برای خود شماست:

أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٤٧﴾ قُلْ إِنْ رَبِّي يَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَٰمِ الْغُيُوبِ ﴿٤٨﴾

اجر من تنها بر خداوند است، و او بر همه چیز گواه است» بگو: «پروردگاری من حق را بر دل پاسبان خود می‌افکند، که او دانای غیبها و اسرار پند است»

قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبْدِيُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيدُ ﴿٤٩﴾ قُلْ إِنْ ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا أَضِلُّ عَلَى نَفْسِي وَإِنِ

بگو: «حق آمد و باطل را از آن ساقط است و نمی تواند آغازگر چیزی باشد و نه تجدیدکننده آن» ﴿٤٩﴾ بگو: «اگر من گمراه شوم، از ناحیه خود گمراه می شوم؛ و اگر

أَهْتَدَيْتُ فِيمَا يُوحِي إِلَيَّ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ ﴿٥٠﴾ وَلَوْ تَرَى إِذْ فَرَغُوا فَلَافُونَ

هدایت یابم، بوسیله آنچه پروردگار مریه من وحی می کند هدایت می یابم؛ او شنوای نزدیک است» ﴿٥٠﴾ اگر ببینی هنگامی که فریادشان بلند می شود آنرا نمی توانی از مناب همی

وَأَخِذُوا مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٥١﴾ وَقَالُوا أَمْ نَأْتِيهِمْ وَأَنْتَ لَهُمُ التَّنَاوُسُ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ

بگریزند، و آنها را از جای نزدیکی می گیرند «نعم خیر» ﴿٥١﴾ و می گویند: «به حق ایمان آورده ایم، ولی چگونه می توانی از فاصله دور به آن دسترسی پیدا کنی؟»

﴿٥٢﴾ وَقَدْ كَفَرُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ وَيَقْدِفُونَ بِالْغَيْبِ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَحِيلَ

﴿٥٢﴾ آنها پیش از این که در نهایت امداد بودند به آن کافر شدند و دورا دور، و غایبانه (بدون اتمس) نسبتهای ناروا می دادند. ﴿٥٣﴾ سرچشمه همان آنها

بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ كَمَا فَعَلْ بِأَشْيَاعِهِمْ مِنْ قَبْلِ إِيْتِهِمْ كَانُوا فِي شَكِّ مُرِيبٍ ﴿٥٤﴾

و خواسته هایشان جدایی افکنده شد، همان گونه که با بیروان (و مستعان آنها از قبل عمل شد، چراکه آنها در شک و تردید بودند) ﴿٥٤﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَكِئِكَةِ رُسُلًا أُولَى أَجْنِحَةٍ مَثْنَى وَثُلَاثَ وَرُبْعَ

ستایش مخصوص خداوندی است آفریننده آسمانها و زمین، که فرشتگان را رسولانی قرار داد دارای بالهای دوگانه و سه گانه و چهارگانه.

يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ إِنْ لَلَّهِ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ كَمَا يَفْتَحُ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ

او هر چه بخواهد در آفرینش می افزاید، و او بر هر چیزی تواناست! ﴿١﴾ هر رحمتی را خدا به روی مردم بگشاید، کسی نمی تواند جلو آن را بگیرد:

لَهَا وَمَا يُمْسِكُ فَلَا يُرْسِلُ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ أَدْبَارًا وَعَنْعَمَتَ اللَّهُ

و هر چه را امساک کند، کسی غیر از او قادر به فرستادن آن نیست؛ و او عزیز و حکیم است! ﴿٢﴾ ای مردم! به یاد آورید نعمت خدا را

عَلَيْكُمْ هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرِ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا هُوَ فَنَنْتَفِكُونَ ﴿٣﴾

بر شما: آیا آفرینندگای جز خدا هست که شما را از آسمان و زمین روزی دهد؟! هیچ معبودی جز او نیست؛ با این حال چگونه به سوی باطل منحرف می شوید؟! ﴿٣﴾

وَإِنْ يَكْذِبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ رَسُولٌ مِّن قَبْلِكَ ۗ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٤﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ إِنَّا

اگر تو را تکذیب کنند، الله مقرر، موضوع نزاع نیست؛ پیامبران پیش از تو نیز تکذیب شدند؛ و همه کارها به سوی خدا بازمی‌گردد. * ای مردم!

وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا فَلَا تُغْرِبُكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا ۗ وَلَا يَغُرَّتْكُمْ بِاللَّهِ الْغُرُورُ ﴿٥﴾ إِنَّ الشَّيْطَانَ

وعدۀ خداوند حق است؛ مبادا زندگی دنیا شما را بغرید، و مبادا شیطان شما را فریب دهد و به (دربۀ) خدا مغرور سازد! * البته شیطان

لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿٦﴾ الَّذِينَ

دشمن شماست، پس او را دشمن بدانید؛ او فقط حزبش را به این دعوت می‌کند که اهل آتش سوزان (جهنم) باشند! * کسانی که

كَفَرُوا لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۗ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ ۗ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾

راه کفر پیش گرفتند، برای آنان عذابی سخت است؛ و کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، آمرزش و پاداش بزرگ از آن آنهاست. *

أَفَمَن زُيِّنَ لَهُ سُوءَ عَمَلِهِ فَرَءَاهُ حَسَنًا ۗ فَإِن لَّا يُلَاقَ اللَّهَ يَضِلُّ مِّن يَشَاءُ ۗ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ ۗ فَلَا

آیا کسی که عمل بدش برای او آراسته شده و آن را زیبا می‌بیند، (عقلش) سر است که واقع را می‌بیند؟! * خداوند هر کس را بخواهد گمراه می‌سازد و هر کس را بخواهد

نَذَهَبَ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسْرَتٍ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٨﴾ وَاللَّهُ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ

هدایت می‌کند؛ پس جانت بخاطر شدت تأسف بر آنان از دست نرود؛ خداوند به آنچه انجام می‌دهند داناست! * خداوند کسی است که بادهای را فرستد

فَتُثِيرُ سَحَابًا فَاَسْقِنَهُ إِلَىٰ بَلَدٍ مَّيْتٍ فَأَحْيَيْنَاهُ ۗ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۗ كَذَلِكَ النُّشُورُ ﴿٩﴾ مَن

تا بادهایی را به حرکت در آوردند؛ ما آن را به سوی زمین مرده‌ای راندیم و بوسیله آن، زمین را پس از مردنش زنده می‌کنیم؛ و ستاخیز نیز همین گونه است! * کسی که

كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا ۗ إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ ۗ

خواهان عزت است؛ باید از خدا بخواهد؛ چرا که تمام عزت برای خداست؛ سخنان پاکیزه به سوی او صعود می‌کند، و عمل صالح را بالا می‌برد؛

وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۗ وَمَكْرُ أُولَٰئِكَ هُوَ سُورٌ ﴿١٠﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ

و آنها که نقشه‌های بد می‌کشند، عذاب سختی برای آنهاست و مکر (و نفاق) آنها، آنان تابود می‌شود (و به جای نرسد)! * خداوند شما را از خاکی آفرید،

مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَزْوَاجًا ۗ وَمَا تَحْمِلُ مَن أُنثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا يَعْلَمُهُ ۗ

سپس از نطفه‌ای؛ سپس شما را بصورت زوجهایی قرار داد؛ هیچ جنس ماده‌ای باردار نمی‌شود و وضع حمل نمی‌کند مگر به علم او،

وَمَا يَعْمَرُ مِّن مَّعْمَرٍ ۗ وَلَا يُنْقِصُ مِّنْ عُمُرِهِ ۗ إِلَّا فِي كِتَابٍ ۗ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١١﴾

و هیچ کس عمر طولانی نمی‌کند، یا از عمرش کاسته نمی‌شود مگر اینکه در کتاب (علم خداوند) ثبت است؛ اینها همه برای خداوند آسان است. *

وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَائِغٌ شَرَابُهُ، وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَمِنْ كُلِّ

دو دریا یکسان نیستند: این یکی دریایی است که آبش گوارا و شیرین و نوشیدنش خوشگوار است، و آن یکی شور و تلخ و گلوگیر است؛ هر دو

تَأْكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ فِيهِ مَوَازِرَ

گوشتی تازه می خورید و وسایل زینتی استخراج کرده می پوشید؛ و کشتیها را در آن می بینی که آنها را می شکافند (و به سوی سواحل پیش می روند)

لَتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارَ

تا از فضل خداوند بهره گیرید، و شاید شکر حسنها را (و بجا آورید) او شب را در روز داخل می کند و روز را

فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ

در شب؛ و خورشید و ماه را مسخر شده کرده، هر یک تا سر آمد معینی به حرکت خود ادامه می دهد؛ این است خداوند،

رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ ۗ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ

پروردگار شما؛ حاکمیت (در برابر ما) از آن اوست، و کسانی را که جز او می خوانید (و می پرستید) حتی به اندازه پوست نازک هسته خرما مالک نیستند؛

﴿١٣﴾ إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دَعَاءَكُمْ ۖ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ ۗ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ

اگر آنها را بخوانید صدای شما را نمی شنوند، و اگر بشنوند به شما پاسخ نمی گویند؛ و روز قیامت،

يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ ۗ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿١٤﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ

شرك (و پرستی) شما را منکر می شوند؛ و هیچ کس مانند (عبادت) او، خبیر تو را (و حقایق) باخبر نمی سازد؛ ای مردم! شما (همگی) نیازمند به خدا هستید؛

إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿١٥﴾ إِنْ يَشَاءُ يُدْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٦﴾

تنها خداوند است که بی نیاز و شایسته هرگونه حمد و ستایش است؛ اگر بخواهد شما را می برد و خلق جدیدی می آورد؛

وَمَا ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿١٧﴾ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ وَإِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ جَمَلِهَا

و این برای خداوند مشکل نیست؛ هیچ گنهکاری بار گناه دیگری را بر دوش نمی کشد؛ و اگر شخص سنگین باری دیگری را برای حمل گناه خود بخواند،

لَا يَحْمِلُ مِنْهُ شَيْءٌ ۗ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۗ إِنَّمَا نُنذِرُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ

چیزی از آن را بر دوش نخواهد گرفت، هر چند از نزدیکان او باشد، تو فقط کسانی را بیم می دهی که از پروردگار خود در پنهانی می ترسند

وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ ۗ وَ مِنْ تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِ ۗ وَ إِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾

و نماز را برپا می دارند؛ و هر کس پاکي (و نغمه) پیشه کند، نتیجه آن به خودش باز می گردد؛ و بازگشت (همگان) به سوی خداست؛

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ﴿١٩﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿٢٠﴾ وَلَا الظُّلُمُ وَلَا

و نایبنا و بینما هرگز برابر نیستند، و نه ظلمتها و روشنایی، و نه سایه (درست) و باد

الْحُرُورُ ﴿٢١﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَن يَشَاءُ وَمَا أَنتَ بِمُسْمِعٍ مَّن

داغ و سوزان و هرگز مردگان و زندگان یکسان نیستند. خداوند پیام خود را به گوش هر کس بخواهد می‌رساند، و تو نمی‌توانی سخن خود را به گوش آنان که

فِي الْقُبُورِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ أَنتَ إِلَّا نَذِيرٌ ﴿٢٣﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَإِن مِّنْ أُمَّةٍ

در گور خفته‌اند برسانی تو فقط انذارکننده‌ای، از این ناپورنه نگران نباش، ما تو را بحق برای بشارت و انذار فرستادیم؛ و هر امتی

إِلَّا خَلَّافِيهَا نَذِيرٌ ﴿٢٤﴾ وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم

در گذشته انذارکننده‌ای داشته است اگر تو را تکذیب کنند (عجب نیست) کسانی که پیش از آنان بودند نیز پادشاه خود را تکذیب کردند؛ آنها

بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالزُّبُرِ وَبِالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَخَذْتُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَكَيْفَ كَانَ

با دلایل روشن و کتابهای موعظه و کتب آسمانی روشنگر به سراغ آنان آمدند (تا مردان این ناپورنه) سپس کافران را گرفتیم؛ مجازات من نسبت به آنان

نَكِيرٍ ﴿٢٦﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُّخْتَلِفًا أَلْوَانُهَا وَمِن

چگونه بود؟! آیا ندیدی خداوند از آسمان آبی فرو فرستاد که بوسیله آن میوه‌هایی رنگارنگ (از زمین) خارج ساختیم و از

الْجِبَالِ جُدَدٌ بَيْضٌ وَحُمْرٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا وَغَرَابِيبُ سُودٌ ﴿٢٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ

کوهها نیز سه جد، جاده‌هایی آفریده شده سفید و سرخ و به رنگهای مختلف و گاه به رنگ کاملاً سیاه، و از انسانها

وَالدَّوَابِّ وَالأَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ، كَذَلِكَ إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ ﴿٢٨﴾

و جنبندگان و چهار پایان انواعی با رنگهای مختلف، (اری) حقیقت چنین است، از میان بندگمان خدا، تنها دانشمندان از او می‌ترسند؛

إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ ﴿٢٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَ

خداوند توانا و آمرزنده است کسانی که کتاب الهی را تلاوت می‌کنند و نماز را برپا می‌دارند و

أَنفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ تِجَارَةً لَّن تَبُورَ ﴿٢٩﴾

از آنچه به آنان روزی داده‌ایم پنهان و آشکار اتفاق می‌کنند، تجارتی (برسد) به بی‌زیان و خالی از کساد را امید دارند؛

لِيُوفِيَهُمْ أَجْرَهُمْ وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِ إِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٣٠﴾

(تا) این عمل صالح را انجام بدهند تا خداوند اجر و پاداش کامل به آنها دهد و از فضلش بر آنها بیفزاید که او آمرزنده و شکرگزار است؛

وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ

و آنچه از کتاب به تو وحی کردیم حق است و تصدیق کننده و هماهنگ با کتب پیش از آن؛ خداوند نسبت به بندگانش

لَخَيْرٌ بَصِيرٌ ﴿٣١﴾ ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ

خوبتر و بیناست! سپس این کتاب (اسفی) را به گروهی از بندگانش برگزیده خود به میراث دادیم؛ نه از میان آنها عذای بر خود ستم کردند.

لِنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ بإِذْنِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ

و عذای میانهرو بودند. و گروهی به اذن خدا در نیکیها «مس» پیشی گرفتند. و این همان

الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٣٢﴾ جَنَّتٌ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرٍ مِنْ ذَهَبٍ

فضیلت بزرگ است! (همان این) باغهای جاویدان بهشت است که در آن وارد می‌شوند در حالی که با دستبندهایی از طلا و مروارید آراستند.

وَلَوْلُؤُا ولباسهم فيها حرير ﴿٣٣﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ إِنَّ

و لباسشان در آنجا حریر است! آنها می‌گویند: «حمد» (ستایش) برای خداوندی است که اندوه را از ما برطرف ساخت؛

رَبَّنَا الْعَفْوَ شَكُورٌ ﴿٣٤﴾ الَّذِي أَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِن فَضْلِهِ لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نَصَبٌ

پروردگارا ما آمرزنده و سپاسگزار است! همان کسی که با فضل خود ما را در این سرای اقامت (جاویدان) جای داد که نه در آن رنجی به ما می‌رسد

وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا الْغُوبُ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فِيمَوْتُؤُوا

و نه سستی و واماندگی! و کسانی که کافر شدند. آتش دوزخ برای آنهاست؛ هرگز فرمان مرگشان صادر نمی‌شود تا بمیرند.

وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا كَذَلِكَ نَجْزِي كُلَّ كَافِرٍ ﴿٣٦﴾ وَهُمْ يَصْطَرِحُونَ

و نه چیزی از عذابش از آنان تخفیف داده می‌شود؛ این گونه هر کفران‌کننده‌ای را کیفر می‌دهیم! آنها در دوزخ فریاد می‌زنند:

فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ أَوْ لَمْ نَعْمَرْكُمْ مَا

پروردگارا! ما را خارج کن تا عمل صالحی انجام دهیم غیر از آنچه انجام می‌دادیم! (به آنان گفته می‌شود) آیا شما را به اندازهای که

يَتَذَكَّرُ فِيهِ مِنْ تَذَكَّرٍ وَجَاءَكُمْ النَّذِيرُ فَذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ﴿٣٧﴾

هرکس اهل تذکر است در آن متذکر می‌شود عمر ندادیم. و اندازکننده «هی» به سراغ شما نیامد! اکنون بچشید که برای ظالمان هیچ یآوری نیست!

إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ غَيْبِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٣٨﴾

خداوند از غیب آسمانها و زمین آگاه است. و آنچه را در درون دلهاست می‌داند!

هُوَ الَّذِي جَعَلَ كُمُ خَلْقٍ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ، وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرَهُمْ

اوست که شما را جانسپنانی در زمین قرار داد؛ هر کس کافر شود، کفر او به زبان خودش خواهد بود، و کافران را کفرشان

عِنْدَ رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًا وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرَهُمْ إِلَّا خَسَارًا ﴿٣٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ شُرَكَاءَ كُمُ

جز خشم و غضب در نزد پروردگار چیزی نمی افزاید، و (بنا) کفرشان جز زبان و خسران چیزی بر آنها اضافه نمی کند! بگو: «به من خبر دهید این معبودانی را

الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَمْ

که جز خدا می خوانید چه چیزی از زمین را آفریده اند، یا اینکه شرکتی در آفرینش و ساختن آسمانها دارند؟ یا

أَتَيْنَهُمْ كِتَابًا فَهُمْ عَلَى بَيِّنَةٍ مِّنْهُ بَلْ إِن يُبَدِّلُ الظَّالِمُونَ بَعْضًا لِّبَعْضًا إِلَّا غُرُورًا ﴿٤٠﴾

به آنان کتابی (سنی) دادیم و دلیلی از آن برای (شر) خود دارند؟! نه هیچ یک از اینها نیست، ظالمان فقط وعده های دروغین به یکدیگر می دهند!

﴿٤٠﴾ إِنَّ اللَّهَ يُمْسِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ تَزُولَا وَلَئِن زَالَتَا إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ

خداوند آسمانها و زمین را نگاه می دارد تا از نظام خود منحرف نشوند؛ و هرگاه منحرف گردند، کسی جز او نمی تواند آنها را نگاه دارد؛

مِّنْ بَعْدِهِ ۗ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤١﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِن جَاءَهُمْ نَذِيرٌ

او سردار و آمرزنده است. آنان با نهایت تاکید به خدا سوگند خوردند که اگر پیامبری انذارکننده به سراغشان آید،

لَيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنْ إْحَدَى الْأُمَمِ فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ مَّا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤٢﴾ أَسْتَكْبَرُوا

هدایت یافته ترین امتها خواهند بود؛ اما چون پیامبری برای آنان آمد، جز فرار و فاصله گرفتن (در حق) چیزی بر آنها نیفزود! اینها همه بغاوت استکبار

فِي الْأَرْضِ وَمَكْرَ السَّيِّئِ وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السَّيِّئِ إِلَّا بِأَهْلِهِ ۗ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا

در زمین و نیرنگهای بدشان بود؛ اما این نیرنگها تنها دامان صاحبانش را می گیرد؛ آیا آنها چیزی جز سنت پیشینیان (منتهای دروغی) را انتظار دارند؟!

سُنَّتَ الْأَوَّلِينَ فَلَن تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا وَلَن تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا ﴿٤٣﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا

هرگز برای سنت خدا تبدیلی نخواهی یافت، و هرگز برای سنت الهی تغییری نمی یابی! آیا آنان در زمین نگشتند

فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَكَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَمَا كَانَ

تا ببینند عاقبت کسانی که پیش از آنها بودند چگونه بود؟! همانها که از ایشان قویتر (و نیرومندتر) بودند؛

اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ ۗ مِنْ شَيْءٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿٤٤﴾

نه چیزی در آسمانها و نه چیزی در زمین از حوزه قدرت او بیرون نخواهد رفت؛ او دانای و تواناست!

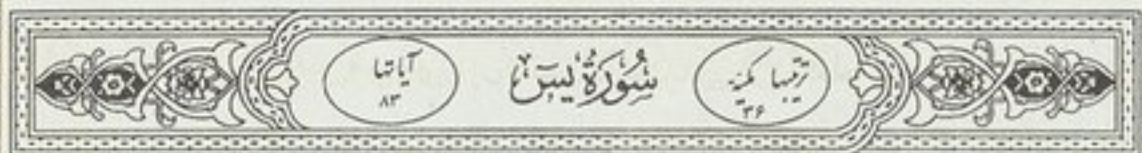

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهِا مِنْ دَابَّةٍ وَ

اگر خداوند مردم را بسبب کارهایی که انجام داده‌اند مجازات کند، جنبنده‌ای را بر پشت زمین باقی نخواهد گذاشت!

لَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّىٰ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا ﴿٤٥﴾

ولی به نفس آنها را تا سرآمد معینی تأخیر می‌تازد اما هنگامی که اجل آنان فرا رسد، (خداوند هر کس را به منتهای عیش جزا می‌دهد او نسبت به بندگانش بیناست!)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

بِسْمِ ۱) وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ ۲) إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ۳) عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ۴) تَنْزِيلِ

بِسْمِ ۱) سوگند به قرآن حکیم ۲) که تو قطعاً از رسولان (خداوند هستی) بر راهی راست (فرزادی) این قرآنی است که از سوی خداوند

الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ۵) لِنُنذِرَ قَوْمًا مَّا أُنذِرَآ أَبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ ۶) لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَیْ

توانا و مهربان نازل شده است: ۳) تا قومی را بیم دهی که پدرانشان انذار نشدند، از این رو آنان غافلند! ۴) فرمان (هی) درباره بیشتر آنها تحقق یافته،

أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۷) إِنَّا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلًا لَّا فَهَمَیْ إِلَىٰ الْأَذْقَانِ فَهُمْ

به همین جهت ایمان نمی‌آورند! ما در گردنهای آنان غللهایی قرار دادیم که تا چانه‌ها ادامه دارد و سرهای آنان را

مُقَمَّحُونَ ۸) وَجَعَلْنَا مِنْ بَیْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا

به بالا نگاه داشته است! و در پیش روی آنان سدّی قرار دادیم، و در پشت سرشان سدّی: و چشمانشان را پوشانده‌ایم،

يُبْصِرُونَ ۹) وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۱۰) إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ

لذا نمی‌بینند! برای آنان یکسان است: چه انذارشان کنی یا نکنی، ایمان نمی‌آورند! تو فقط کسی را انذار می‌کنی که از

أَتَّبِعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمَنَ بِالْغَيْبِ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ ۱۱) إِنَّا نَحْنُ

این یادآوری (هم) پیروی کند و از خداوند رحمان در نهان بترسد: چنین کسی را به آموزش و پاداشی پرارزش بشارت ده! به یقین ما

نَحْنُ الْمَوْتُونَ وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَآثَرَهُمْ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ ۱۲)

مردگان را زنده می‌کنیم و آنچه را از پیش فرستاده‌اند و تمام آثار آنها را می‌نویسیم؛ و همه چیز را در کتاب آشکار کننده‌ای بشمارده‌ایم!

وَأَضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿١٣﴾ إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ

و برای آنها، اصحاب قریه (۱۳) را مثال بزن هنگامی که فرستادگان خدا به سوی آنان آمدند؛ هنگامی که دو نفر از رسولان را به سوی آنها فرستادیم.

فَكَذَّبُوهُمَا فَعَبَّوْا بِآيَاتِنَا فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُم مُّرْسَلُونَ ﴿١٤﴾ قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ

اما آنان رسولان نه را تکذیب کردند؛ پس برای تقویت آن دو، شخص سوّمی فرستادیم؛ رسولان گفتند: «ما فرستادگان (خدا) به سوی شما هستیم»؛ اما آنان

مِثْلَنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَنُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ ﴿١٥﴾ قَالُوا لَوْ كُنَّا نَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُم

گفتند: «شما جز بشری همانند ما نیستید، و خداوند رحمان چیزی نازل نکرده، شما فقط دروغ می‌گویید»؛ رسولان به گفتند: «پروردگار ما آگاه است که ما قطعاً

لَمُرْسَلُونَ ﴿١٦﴾ وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٧﴾ قَالُوا إِنَّا نَطِيرُنَا بِكُمْ لِيْن لَّ

فرستادگان (ما) به سوی شما هستیم»؛ و بر عهده ما چیزی جز ابلاغ آشکار نیست»؛ آنان گفتند: «ما شما را به فال بد گرفته‌ایم او وجود شما را شوم می‌دانیم»؛ و اگر

تَنْتَهُوْا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨﴾ قَالُوا طَائِرُكُمْ مَعَكُمْ أَئِنْ

از این سخنان دست برندارید شما را سنگسار خواهیم کرد و شکنجه دردناکی از ما به شما خواهد رسید»؛ رسولان گفتند: «شومی شما از خودتان است اگر

ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى قَالَ

درست بیندیشید، بلکه شما گروهی اسرافکارید»؛ و مردی (با ایمان) از دورترین نقطه شهر با شتاب فرا رسید، گفت:

يَقَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٠﴾ اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْئَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُّهْتَدُونَ

«ای قوم من! از فرستادگان (خدا) پیروی کنید»؛ از کسانی پیروی کنید که از شما مزدی نمی‌خواهند و خود هدایت یافته‌اند»

﴿٢١﴾ وَمَالِي لَا آعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٢﴾ أَأَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ آلِهَةً

«من چرا کسی را پرستش نکنم که مرا آفریده، و همگی به سوی او بازگشت داده می‌شوید؟! آیا غیر از او معبودانی را انتخاب کنم

إِنْ يُرِدِنِ الرَّحْمَنُ بَصِيرًا لَا تُغْنِي عَنِّي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونِ ﴿٢٣﴾ إِنِّي

که اگر خداوند رحمان بخواهد زبانی به من برساند، شفاعت آنها کمترین فایده‌ای برای من ندارد و مرا (از عذاب) نجات نخواهند داد»؛ اگر چنین کنم.

إِذْ لَفِيَ ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ إِنِّي ءَأَمِنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُونِ ﴿٢٥﴾ قِيلَ ادْخُلِ

در گمراهی آشکاری خواهم بود»؛ من به پروردگار تان ایمان آوردم؛ پس به سخنان من گوش فرا دهید»؛ (سرانجام او را شهادت) به او گفته شد؛ و وارد

الْجَنَّةِ قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٧﴾

بهشت شواء گفت: «ای کاش قوم من می‌دانستند»؛ که پروردگار مرا آمرزیده و از گرامی‌داشتگان قرار داده است»؛

﴿۲۸﴾ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴿۲۸﴾ إِنْ كَانَتْ

و ما بعد از او بر قوش هیچ لشکری از آسمان نفرستادیم. و هرگز سنت ما بر این نبود: ﴿۲۸﴾

إِلَّا صِيْحَةً وَوَحْدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ ﴿۲۹﴾ يَحْضُرَةُ عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ

فقط یک صیحه آسمانی بود. ناگهان همگی خاموش شدند! ﴿۲۹﴾ الفسوس بر این بندگان که هیچ پیامبری

إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۳۰﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمَا أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ

برای هدایت آنان نیامد مگر اینکه او را استهزا می کردند! آیا ندیدند چه قدر از اقوام پیش از آنان را بدمت بمانندین هلاک کردیم که آنها هرگز به سوی ایشان

لَا يَرْجِعُونَ ﴿۳۱﴾ وَإِنْ كُلُّ لَمَّا جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿۳۲﴾ وَءَايَةٌ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ

باز نمی گردند (و زنده نمی شوند)! ﴿۳۱﴾ و همه آنان (روز قیامت) نزد ما احضار می شوند! ﴿۳۲﴾ زمین مرده برای آنها آیتی است.

أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴿۳۳﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِنْ

ما آن را زنده کردیم و دانه های (غله) از آن خارج ساختیم که از آن می خوردند: ﴿۳۳﴾ و در آن باغهایی از

تَخِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجْرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ﴿۳۴﴾ لِيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ

نخلها و انگورها قرار دادیم و چشمه هایی از آن جاری ساختیم. تا از میوه آن بخورند در حالی که دست آنان هیچ دخالتی در ساختن آن نداشته است.

أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿۳۵﴾ سُبْحٰنَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ

ایها شکر خدا را بجا نمی آورند! ﴿۳۵﴾ منزّه است کسی که تمام زوجها را آفرید. از آنچه زمین می رویتد.

الْأَرْضِ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۶﴾ وَءَايَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ

و از خودشان. و از آنچه نمی دانند. ﴿۳۶﴾ شب (برای آنها) نشانه ای است «نفسخ شد»: ما روز را از آن برمی گیریم.

فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿۳۷﴾ وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ

ناگهان تاریکی آنان را فرا می گیرد. و خورشید نیز برای آنها (برای آنها) مستقر است: که پیوسته به سوی فرارگاهش در حرکت است: این تقدیر خداوند قادر و

الْعَلِيمِ ﴿۳۸﴾ وَالْقَمَرَ قَدَرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيرِ ﴿۳۹﴾ لَا الشَّمْسُ

داناست. ﴿۳۸﴾ و برای ماه منزلگاههایی قرار دادیم. سرانجام بصورت «شاخه کهنه قوسی شکل و زرد رنگ خرما» درمی آید. ﴿۳۹﴾ نه خورشید را

يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿۴۰﴾

سزااست که به ماه رسد. و نه شب بر روز پیشی می گیرد: و هر کدام در مسیر خود شناورند. ﴿۴۰﴾

وَأَيَّةٌ لَهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِكِ الْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾ وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ

نشانه‌ای دیگر از عفت پروردگار، برای آنان این است که ما فرزندانشان را در کشتی‌هایی پر از وسایل و بارها حمل کردیم. و برای آنها مرکب‌های دیگری همانند آن آفریدیم.

﴿٤٢﴾ وَإِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيحَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنْقَدُونَ ﴿٤٣﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ

و اگر بخواهیم غرقشان می‌کنیم بطوری که نه فریاد می‌توانند داشته باشند و نه نجات داده شوند! مگر اینکه رحمت ما باشد آن شود، و تا زمان معینی از این زندگی بهره گیرند.

﴿٤٤﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَمَاتَاتِ بِهِمْ

و هر گاه به آنها گفته شود: باز آنچه پیش رو و پشت سر شماست [= از عذاب‌های الهی] بترسید تا مشمول رحمت الهی شوید! استغنا نسازند. و هیچ آیدای

مِنْ آيَةٍ مِّنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ

از آیات پروردگارشان برای آنها نمی‌آید مگر اینکه از آن روی گردان می‌شوند. و هنگامی که به آنان گفته شود: باز آنچه خدا به شما روزی کرده انفاق کنید،

اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْطَعِمْهُمْ مِنْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ أَطَعَمَهُمْ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا

کافران به مومنان می‌گویند: آیا ما کسی را اطعام کنیم که اگر خدا می‌خواست او را اطعام می‌کرد؟! پس خدا خواسته است او گرسنه باشد، شما فقط

فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ مَا يَنْظُرُونَ

در گمراهی آشکار شده، آنها می‌گویند: اگر راست می‌گویید، این وعده (قیامت) کی خواهد بود؟! نه جز این انتظار نمی‌کشند

إِلَّا الصَّيْحَةَ وَوَجْدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً

که یک صیحه عظیم (استی) آنها را فرا گیرد، در حالی که مشغول جدال (در امور دنیوی) هستند. اینان تفکر نمی‌کنند که حتی نمی‌توانند وصیتی کنند

وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ

یا به سوی خانواده خود باز گردند. (باز دیگر) در «صور» دمیده می‌شود، ناکهان آنها از قبرها، شبانان به سوی «صراط» پروردگارشان

يَنْسِلُونَ ﴿٥١﴾ قَالُوا إِنَّا بَيْنَنَا وَمَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ

می‌روند! می‌گویند: ای وای بر ما! چه کسی ما را از خوابگاه‌هایمان برانگیخت؟! (ای) این همان است که خداوند رحمان وعده داده، و فرستادگان «او»

الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾ إِنْ كَانَتْ إِلَّا الصَّيْحَةُ وَوَجْدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ

راست گفتند! صیحه واحدی پیش نیست، (فردی) عظیم بر سر خیزد ناکهان همگی نزد ما احضار می‌شوند

﴿٥٣﴾ فَالْيَوْمَ لَا تظَلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾

او به آنها گفته می‌شود امروز به هیچ کس ذره‌ای ستم نمی‌شود، و جز آنچه را عمل می‌کردید جزا داده نمی‌شود!

إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمِ فِي شُغْلٍ فَكَهُونٌ ﴿٥٥﴾ هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلِّ عَلَى الْأَرَائِكِ

بهشتیان، امروز به نعمتهای خدا مشغول و مسرورند. ﴿۵۵﴾ آنها و همسرانشان در سایه‌های (صفا و درختان بهشت) بر تختها

مُتَكِفُونَ ﴿٥٦﴾ لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَهُمْ مَا يَدَّعُونَ ﴿٥٧﴾ سَلَّمٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ ﴿٥٨﴾

تکیه‌دهنده. ﴿۵۶﴾ برای آنها در بهشت میوه‌هاست و هر چه بخواهند در اختیارشان خواهد بود! ﴿۵۷﴾ بر آنها سلام است؛ این سخنی است از سوی پروردگاری مهربان! ﴿۵۸﴾

وَأَمْتَرُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٩﴾ أَلَمْ نَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا آدَمُ أَنْ لَا تَعْبُدُوا

او به آنها می‌گویم: جدا شوید امروز ای گنهکاران! ﴿۵۹﴾ آیا با شما عهد نکردم ای فرزندان آدم که شیطان را نپرستید،

الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمُ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٦٠﴾ وَأَنْ أَعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَ

که او برای شما دشمن آشکاری است! ﴿۶۰﴾ و اینکه مرا بپرستید که راه مستقیم این است! ﴿۶۱﴾ و

لَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ ﴿٦٢﴾ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ

او گروه زیادی از شما را گمراه کرد؛ آیا اندیشه نکردید؟! ﴿۶۲﴾ این همان دوزخی است که به شما

تُوعَدُونَ ﴿٦٣﴾ أَصَلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٦٤﴾ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ

و وعده داده می‌شود! ﴿۶۳﴾ امروز وارد آن شوید و بخاطر کفری که داشتید به آتش آن بسوزید! ﴿۶۴﴾ امروز بر دهانشان مهر می‌نهم،

وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا

و دستهایشان با ما سخن می‌گویند و پاهایشان کارهایی را که انجام می‌دادند شهادت می‌دهند! ﴿۶۵﴾ و اگر بخواهیم چشمانشان را

عَلَىٰ أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنْ يَبْصُرُونَ ﴿٦٦﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ

محو می‌کنیم؛ سپس برای عبور از راه، می‌خواهند بر یکدیگر پیشی بگیرند، اما چگونه می‌توانند ببینند؟! ﴿۶۶﴾ و اگر بخواهیم آنها را

عَلَىٰ مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَعُوا مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَنْ نُعَمِّرْهُ

در جای خود مسخ می‌کنیم او به جگانه‌ای برود مثل می‌سازد تا نتواند راه خود را ادامه دهند یا به عقب برگردند! ﴿۶۷﴾ هر کس را طول عمر دهیم،

نُكْسِفْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٨﴾ وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ

در آفرینش از گونه‌اش می‌کنیم او به نادانان بودی باز می‌دهیم؛ آیا اندیشه نمی‌کنند؟! ﴿۶۸﴾ ما شعر به او [پیامبر] نیاموختیم، و شایسته او نیست؛ این کتاب

إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُبِينٌ ﴿٦٩﴾ لِيُنذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧٠﴾

فقط ذکر و قرآن مبین است! ﴿۶۹﴾ تا افرادی را که زنده‌اند بیم دهد (و بر کافران آزار حجت شود) و فرمان عذاب بر آنان مسلم گردد! ﴿۷۰﴾

أَوْلَفِرُوا أَنَا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَمَّا فَهُمْ لَهَا مَالِكُونَ ﴿٧١﴾ وَذَلَّلْنَاهَا

آیا ندیدند که از آنچه با قدرت خود به عمل آورده‌ایم چهار پایانی برای آنان آفریدیم که آنان مالک آن هستند؟ و آنها را رام ایشان ساختیم.

لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾ وَهُمْ فِيهَا مَنَّاعٌ وَمَشَارِبٌ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾

هم مرکب آنان از آن است و هم از آن تغذیه می‌کنند؛ و برای آنان بهره‌های دیگری در آن (معبودانه) است و نوشیدنی‌هایی گوارا؛ آیا با این حال شکرگزاری نمی‌کنند؟

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَعَلَّهُمْ يُنصَرُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ

آنان غیر از خدا معبودانی برای خویش برگزیدند به این امید که یاری شوند؛ ولی آنها قادر به یاری ایشان نیستند، و این (معبودان) در نیستی

لَهُمْ جُنْدٌ مُتَحَضَّرُونَ ﴿٧٥﴾ أَفَلَا يَحْزَنُونَ قَوْلَهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٦﴾

لشکری برای آنها خواهند بود که در آتش دوزخ احضار می‌شوند؛ پس سخنانشان تو را تمکین نسازد؛ ما آنچه را پنهان می‌دارند و آنچه را آشکار می‌کنند می‌دانیم.

أَوْلَمِيرَ الْإِنْسَانُ إِنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ ﴿٧٧﴾ وَضَرَبَ لَنَا

آیا انسان نمی‌داند که ما او را از نطفه‌ای بی‌ارزش آفریدیم؟ و او (یعنی صاحب قدرت و شعور شده) به مخاصمه آشکار (با ما) برخاست؛ و برای ما مثالی زد

مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظْمَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿٧٨﴾ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا

و آفرینش خود را فراموش کرد و گفت: چه کسی این استخوانها را زنده می‌کند در حالی که پوسیده است؟! بگو: همان کسی آن را زنده می‌کند که

أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿٧٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ

نخستین بار آن را آفرید؛ و او به هر مخلوقی داناست؛ همان کسی که برای شما از درخت سبز

نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِّنْهُ تُوقَدُونَ ﴿٨٠﴾ أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ

آتش آفرید و شما بوسیله آن، آتش می‌افروزید؛ آیا کسی که آسمانها و زمین را آفرید، نمی‌تواند همانند

أَن يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨١﴾ إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَن يَقُولَ

آنان [انسانهای خاک شده] را بیافریند؟ آری (سرچشمه) و او آفرینگار داناست؛ فرمان او چنین است که هرگاه چیزی را اراده کند، تنها به آن می‌گوید:

لَهُ، كُنْ فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾ فَسُبْحٰنَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

«موجود باش!»، آن نیز بی‌درنگ موجود می‌شود؛ پس منزّه است خداوندی که مالکیت همه چیز در دست اوست؛ و شما را به سوی او باز می‌گرداند؛

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

وَالصَّفَّاتِ صَفًّا ۝۱ فَالزَّجْرَتِ زَجْرًا ۝۲ فَالتَّلِيلِ ذِكْرًا ۝۳ إِنَّ إِلَهَكُمْ لَوَاحِدٌ ۝۴ رَبُّ

سوگند به (فرشتگان) صف کشیده (و ستایم) و به نهی کنندگان (و بازدارندگان) و تلاوت کنندگان پیاپی آیات الهی که معبود شما یگانه است پروردگار

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشْرِقِ ۝۵ إنا زينا السماء الدنيا زينة الكواكب

آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست و پروردگار مشرقها ما آسمان نزدیک [- پایین] را با ستارگان آراستیم

وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ ۝۷ لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى وَيُقَدِّفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ

تا آن را از هر شیطان خبیثی حفظ کنیم آنها نمی توانند به سمت فرشتگان عالم بالا گوش فرا دهند در مرتبه چنین کنند از هر سو هدف قرار می گیرند

دُحُورًا وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ۝۹ إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُ شَهَابٌ ثاقِبٌ ۝۱۰

آنها بشدت به عذاب رانده می شوند برای آنان مجزائی دائم است مگر آنها که برای استراق سمع نزدیک شوند که شهاب ثاقب آنها را تعقیب می کند

فَأَسْتَفِيهِمْ أَهْمٌ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مَنْ خَلَقْنَا إنا خَلَقْنَهُمْ مِنْ طِينٍ لَازِبٍ ۝۱۱ بَلْ عَجِبْتَ

از آنان بپرس: آیا آفرینش آنان سخت تر است یا فرشتگان (و استعجاب و زمین) ما آنان را از گل چسبنده ای آفریدیم تو از انکارشان تعجب می کنی ولی آنها

وَيَسْخَرُونَ ۝۱۲ وَإِذَا ذُكِرُوا لَا يَذْكُرُونَ ۝۱۳ وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخَرُونَ ۝۱۴ وَقَالُوا إِن هَذَا إِلَّا

سخره می کنند و هنگامی که تذکر داده شود متذکر نمی شوند و هنگامی که معجزه ای را ببینند (بگمان و تیر) به استهزا دعوت می کنند و می گویند این فقط

سِحْرٌ مُبِينٌ ۝۱۵ أءِذَا مَنَّنا وَكُنَّا رِابًا وَعِظْمًا أءِذَا نَالِمْعُوثُونَ ۝۱۶ أءِذَا بَأُونا أَلَا وُلُونَ ۝۱۷ قُلْ نَعَمْ

سحری آشکار است آیا هنگامی که نماندیم و به خاک و استخوان مبدل شدیم بار دیگر برانگیخته خواهیم شد آیا پدران نخستین ما باز سرگشته اند بگو آری

وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ ۝۱۸ فَإِنما هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذا هُمْ يَنْظُرُونَ ۝۱۹ وَقَالُوا إِنَّا لَنَرِنا هَذا يَوْمَ الدِّينِ

همه شما زنده می شوید در حالی که خوار خواهید بود تنها یک صیحه عظیم واقع می شود تا گمان همه نگاه می کنند و می گویند ای وای بر ما این روز

هَذا يَوْمَ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكذِّبُونَ ۝۲۱ أَحْسَرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَرْوَجَهُمْ وَمَا

جراستاهاری این همان روز جدایی حق از باطن است که شما آن را تکذیب می کردید (به فرشتگان دستور داده سرشده ظالمان و همردیفان و آنچه را

كَانُوا يَعْبُدُونَ ۝۲۲ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَأَهْدُوهُمْ إِلَى صِرَاطِ الْجَحِيمِ ۝۲۳ وَقِفُوهُمْ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ ۝۲۴

می پرستیدند (باری آنچه جز خدا می پرستیدند جمع کنید و به سوی راه دوزخ هدایتشان کنید آنها را نگهدارید که باید بازپرسی شوند)

مَا لَكُمْ لَا تَنصُرُونَ ﴿٢٥﴾ بَلْ هُمْ الْيَوْمَ مُسْتَسَامُونَ ﴿٢٦﴾ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٧﴾

شما را چه شده که از هم یاری نمی طلبید؟! ولی آنان در آن روز تسلیم قدرت خداوندند! در این حال رو به یکدیگر کرده و از هم می پرسند:

قَالُوا إِنَّكُمْ كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ ﴿٢٨﴾ قَالُوا بَلْ لَمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٢٩﴾ وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُمْ

می گویند: شما از طریق خیر خواهی وارد شدید تا به ضرب چیزی در کارتان نبوده! می گویند: شما خودتان اهل ایمان نبودید؟! ما هیچ گونه سلطه‌ای بر شما

مِنْ سُلْطَانٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طَٰغِينَ ﴿٣٠﴾ فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا إِنَّا لَذَٰلِكَ بِقَوْمٍ ﴿٣١﴾ فَأَغْوَيْنَاكُمْ

نداشتیم، بلکه شما خود قومی طغیانگر بودید. اکنون فرمان پروردگاران بر همه ما مسلم شده، و همگی از عذاب او می چشیم! ما شما را گمراه کردیم.

إِنَّا كُنَّا غَوِينَ ﴿٣٢﴾ فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا كَذَلِكِ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ

همان گونه که خود گمراه بودیم! (باری همه آنها - پیشوایان و پیروان گمراه - در آن روز در عذاب الهی مشترکند! ما این گونه با مجرمان رفتار می کنیم!

﴿٣٤﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يُسْتَكْبِرُونَ ﴿٣٥﴾ وَيَقُولُونَ إِنَّا لَتَارِكُوا

چرا که وقتی به آنها گفته می شد: «معبودی جز خدا وجود ندارد»، تکبر و سرکشی می کردند! و پیوسته می گفتند: «ایا ما

ءَالِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍ ﴿٣٦﴾ بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣٧﴾ إِنَّكُمْ لَذَٰلِكَ بِقَوْمٍ الْعَذَابِ

معبودان خود را بخاطر شاعری دیوانه رها کنیم! چنین نیست. او حق را آورده و پیامبران پیشین را تصدیق کرده است! انا شما بطور مسلم عذاب دردناک را

الْأَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَمَا تُحْزَنُونَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾ أُولَٰئِكَ

خواهید چشید! و جز به آنچه انجام می دادید کيفر داده نمی شوید. جز بندگان مخلص خدا (که در این عالم بر زمینند!) برای آنان [بندگان مخلص]

لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُومٌ ﴿٤١﴾ فَوَاكِهُ وَهُمْ مُكْرَمُونَ ﴿٤٢﴾ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٤٣﴾ عَلَى سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ

روزی معین است. میوهها در میان، و آنها گرامی داشته می شوند. در باغهای پر نعمت بهشت! در حالی که بر تختها رو به روی یکدیگر تکیه زده اند.

﴿٤٤﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿٤٥﴾ بَيضَاءَ لَذَّةٍ لِلشَّرْبِ بَيْنَ ﴿٤٦﴾ لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ

وگرداگردشان قدهای لبریز از شراب ظهور را می گردانند! شرابی درخشنده، و لذتبخش برای نوشندگان! شرابی که نه در آن مایه تباهی عقل است و نه

عَنْهَا يُزْفَوْنَ ﴿٤٧﴾ وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ عِينٌ ﴿٤٨﴾ كَأَنَّهُنَّ بَيضٌ مُّكْنُونٌ ﴿٤٩﴾

از آن مست می شوند! و نزد آنها همسرانی زیبا چشم است که جز به شوهران خود عشق نمی ورزند. گویی در بهشت و سیدی همچون تخم مرغهایی هستند که در زیر بال

فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٥٠﴾ قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ ﴿٥١﴾

در سر! پنهان ماند. بعضی رو به بعضی دیگر کرده می پرسند: یکی از آنها می گوید: «من همشینی داشتم.

يَقُولُ أَيْ نَكَ لِمَنِ الْمُصَدِّقِينَ ﴿٥١﴾ أَيْ ذَا مِنَّا وَكُنَّا تَرَابًا وَعِظْمًا أَيْ نَالَمَدِينُونَ ﴿٥٢﴾ قَالَ هَلْ أَنْتُمْ

که بیوسته می گفت: آیا باور کردهای، که وقتی ما نردیم و به خاک و استخوان مبدل شدیم، بر دهر، زنده می شویم و جزا داده خواهیم شد؟ می گوید: آیا شما

مُطَّلِعُونَ ﴿٥٤﴾ فَأَطَّلَعَ فَرَأَاهُ فِي سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٥٥﴾ قَالَ تَاللَّهِ إِنْ كِدَتْ لَتُرْدِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَوْلَا

می توانید از او خبری بگیرید؟ اینجاست که نگاهی می کند، ناگهان او را در میان دوزخ می بیند. می گوید: به خدا سوگند نزدیک بود مرا به هلاکت بکشانی! و اگر

نِعْمَةُ رَبِّي لَكُنْتُ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٥٧﴾ أَفَمَا نَحْنُ بِمَبْتَلِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّا مَوْنَتَنَا الْأُولَى وَمَا نَحْنُ

نعمت پروردگارم نبود، من نیز از احضار شدگان بودم! سپس می گوید: آیا ما هرگز نمی میریم، و جز همان مرگ اول، مرگی به سراغ ما نخواهد آمد، و ما هرگز

بِمُعَذِّبِينَ ﴿٥٩﴾ إِنَّ هَذَا هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٠﴾ لِيُثَلِّ هَذَا أَفَلْيَعْمَلِ الْعَمَلُونَ ﴿٦١﴾ أَذَلِكَ

عذاب نخواهیم شد؟ راستی این همان پیروزی بزرگ است؟ آری، برای مثل این، باید عمل کنندگان عمل کنند. آیا این تسلیی جاریان بهشتی

خَيْرٌ نَزَلًا أَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّومِ ﴿٦٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِمِينَ ﴿٦٣﴾ إِنَّهَا شَجَرَةٌ

بهتر است یا درخت زقوم؟ زقوم؟ ما آن را سایه درد و رنج ظالمان قرار دادیم! آن درختی است که

تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ﴿٦٤﴾ طَلْعُهَا كَأَنَّهُ رُءُوسُ الشَّيَاطِينِ ﴿٦٥﴾ فَإِنَّهُمْ لَا يَكُونُونَ مِنْهَا

از فرع جهنم می روید! شکوفه آن مانند سرهای شیاطین است! آنها [مجرمان] از آن می خورند

فَمَا لَتَوْنَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٦٦﴾ ثُمَّ إِنْ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ ﴿٦٧﴾ ثُمَّ إِنْ مَرَجَعَهُمْ

و شکمها را از آن پر می کنند! سپس روی آن آب داغ مستعفی می نوشند! سپس بازگشت آنها

لِإِلَى الْجَحِيمِ ﴿٦٨﴾ إِنَّهُمْ أَلْفَوْا آبَاءَهُمْ ضَالِّينَ ﴿٦٩﴾ فَهُمْ عَلَىٰ آثَرِهِمْ يُهْرَعُونَ ﴿٧٠﴾

به سوی جهنم است! چرا که آنها پدران خود را گمراه یافتند، با این حال بسرعت به دنبال آنان گشته می شوند!

وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأُولِينَ ﴿٧١﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُنذِرِينَ ﴿٧٢﴾ فَأَنْظَرُوا

و قبل از آنها بیشتر پیشینیان (سیر) گمراه شدند! ما در میان آنها انذارکنندگان فرستادیم! ولی بنگر

كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنذَرِينَ ﴿٧٣﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٧٤﴾ وَ

عاقبت انذارشوندهگان چگونه بود! مگر بندگان مخلص خدا! و

لَقَدْ نَادَيْنَا نُوْحًا فَلِنِعْمِ الْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾ وَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

نوح، ما را خواند، ما دعا نمودیم او را اجابت کردیم! و چه خوب اجابت کننده های هستیم! و او و خاندانش را از اندوه بزرگ رهایی بخشیدیم.

وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿٧٨﴾ سَلَّمَ عَلَى نُوحٍ فِي الْعَامِينَ

و فرزندانش را همان بازماندگان نوح رسوا قرار دادیم. و نام نوح او را در میان امتهای بعد باقی نهادیم. سلام بر نوح در میان جهانیان بادا

﴿٧٩﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّهُ، مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨١﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخِرِينَ

ما این گونه نیکوکاران را پاداش می دهیم. چرا که او از بندگانی با ایمان ما بود. سپس دیگران [- دشمنان او] را غرق کردیم.

﴿٨٢﴾ وَإِذْ مِنْ شَيْعِنِهِ لِبَرَاهِيمَ ﴿٨٣﴾ إِذْ جَاءَ رَبَّهُ، بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٤﴾ إِذْ قَالَ

و از پیروان او ابراهیم بود. به خاطر بسیار هنگامی را که با قلب سلیم به پیشگاه پروردگارش آمد. هنگامی که

لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ ﴿٨٥﴾ أَيْفَكَاءَ إِلَهَٔ دُونِ اللَّهِ تُرِيدُونَ ﴿٨٦﴾ فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ

به پدر و قومش گفت: «اینها چیست که می پرستید؟! آیا غیر از خدا به سراغ این معبودان دروغین می روید؟! شما درباره پروردگار

الْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾ فَظَنَرَ نَظْرَةً فِي النُّجُومِ ﴿٨٨﴾ فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ ﴿٨٩﴾ فَنَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ ﴿٩٠﴾

عالمیان چه گمان می برید؟! سپس نگاهی به ستارگان افکند. و گفت: «من بیمارم و به مراسم جشن نمی آیم». آنها از او روی بر تافته و به او پشت کردند.

فَرَاغَ إِلَىٰ آلِهِمُ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٩١﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ ﴿٩٢﴾ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمِينِ

او بسراغ خدایان آنها آمد و گفت: «چرا [از این نماند] نمی خورید؟! چرا سخن نمی گوید؟! سپس ضربای محکم با دست راست بر پیکر آنها فرود آورد

﴿٩٣﴾ فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ يَزْفُونَ ﴿٩٤﴾ قَالَ أتعْبُدُونَ مَا تَنْجِتُونَ ﴿٩٥﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ

آنها با سرعت به او روی آوردند. گفت: «آیا چیزی را می پرستید که با دست خود می تراشید؟! با اینکه خداوند هم شما را آفریده و هم بنهایی که می سازد»

﴿٩٦﴾ قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُيُوتًا فَأَلْفُوهُ فِي الْجَحِيمِ ﴿٩٧﴾ فَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ

گفتند: «بنای مرنمعی برای او بسازید و او را در جهنمی از آتش بیفکنید». آنها طرحی برای نابودی ابراهیم ریخته بودند. ولی ما آنان را پست و مغلوب ساختیم.

﴿٩٨﴾ وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيِّدِينَ ﴿٩٩﴾ رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٠٠﴾ فَبَشَّرْنَاهُ

و از این مهلکه سلامت بیرون آمد. و گفت: «من به سوی پروردگارم می روم. او مرا هدایت خواهد کرد». پروردگار! به من [سرزندی] از صالحان ببخش. ما او را

بِعَلْمٍ حَلِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَبْنَئِي إِنِّي فِي الْمَنَامِ إِنِّي أذْبَحُكَ

به نوجوانی بردبار و صبور بشارت دادیم. هنگامی که با او به مقام سعی و کوشش رسید، گفت: «پسر ما! من در خواب دیدم که تو را ذبح می کنم.

فَانظُرْ مَاذَا تَرَىٰ ۚ قَالَ يَتَابَتِ أَعْمَلُ مَا تُوْمَرُ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ ﴿١٠٢﴾

نظر تو چیست؟! گفت: «پسر ما! هر چه دستور داری اجرا کن. به خواست خدا مرا از صابران خواهی یافت».

فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ ﴿١٠٣﴾ وَنَدَيْنَاهُ أَنْ يَا بَرَهَيْمُ ﴿١٠٤﴾ قَدْ صَدَّقْتَ الرُّيَا إِنَّا كَذَّاكُ

هنگامی که هر دو تسلیم شدند و ابراهیم جبین او را بر خاک نهاد. او را ندا دادیم که: ای ابراهیم! آن رویا را تحقق بخشیدی ای ما این گونه.

بَحْرِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٥﴾ إِنَّكَ هَذَا هُوَ الْبَلْتُؤُا الْمُبِينُ ﴿١٠٦﴾ وَفَدَيْنَاهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٧﴾ وَ

نیوکاران را جزا می دهیم. این مصلحتاً همان امتحان آشکار است! ما ذبح عظیمی را فدای او کردیم. و

تَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٠٨﴾ سَلَّمَ عَلَيَّ إِبرَهَيْمَ ﴿١٠٩﴾ كَذَّاكُ بَحْرِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٠﴾ إِنَّهُ

نام نیک او را در امتهای بعد باقی نهادیم! سلام بر ابراهیم! این گونه نیوکاران را پاداش می دهیم! او

مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١١﴾ وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٢﴾ وَبَرَكْنَا عَلَيْهِ وَ

از بندگان با ایمان ماست! ما او را به اسحاق - پیامبری از شایستگان - بشارت دادیم! ما به او و اسحاق برکت دادیم!

عَلَى إِسْحَاقَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِنَفْسِهِ مُبِينٌ ﴿١١٣﴾ وَلَقَدْ مَنَّا عَلَى

و از دودمان آن دو، افرادی بودند نیوکار و افرادی آشکارا به خود مضم کردند! ما به موسی و هارون

مُوسَى وَهَارُونَ ﴿١١٤﴾ وَنَجَّيْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ الْكُرْبِ الْعَظِيمِ ﴿١١٥﴾ وَنَصَرْنَاهُمْ

نعمت بخشیدیم! و آن دو و قومشان را از اندوه بزرگ نجات دادیم! و آنها را یاری کردیم

فَكَانُوا هُمْ الْغَالِبِينَ ﴿١١٦﴾ وَءَايَيْنَاهُمَا الْكِتَابَ الْمُسْتَبِينَ ﴿١١٧﴾ وَهَدَيْنَاهُمَا الصِّرَاطَ

تا بر دشمنان خود پیروز شدند! ما به آن دو، کتاب روشنگر دادیم. و آن دو را به راه راست

الْمُسْتَقِيمِ ﴿١١٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْآخِرِينَ ﴿١١٩﴾ سَلَّمَ عَلَيَّ مُوسَى وَهَارُونَ

هدایت نمودیم! و نام نیکشان را در اقوام بعد باقی گذاردیم! سلام بر موسی و هارون!

﴿١٢٠﴾ إِنَّا كَذَّاكُ بَحْرِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢١﴾ إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ

ما این گونه نیوکاران را پاداش می دهیم! آن دو از بندگان مومن ما بودند!

﴿١٢٢﴾ وَإِنَّا لِيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ أَلَأَنْتُمْ أَكْفَرُونَ ﴿١٢٤﴾ أَمْ أَنْتُمْ

و ای یاس از رسولان (به بود! به خاطر یاس) هنگامی را که به قومش گفت: «ایا تقوا پیشه نمی کنید؟! آیا بت «بعل» را می خوانید

بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَالِقِينَ ﴿١٢٥﴾ اللَّهُ رَبُّكُمْ وَرَبَّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٢٦﴾

و بهترین آفریدگارا را رها می سازید؟! خدایس که پروردگار شما و پروردگار نیاکان شماست!

فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿۱۳۷﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿۱۳۸﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ

اما آنها اورا تكذيب كردند؛ ولي به يقين همگی در دادگاه عدل همی احضار می شوند؛ مگر بندگان مخلص خدا؛ ما نام نیک او را در میان امتهای بعد بانی گذارديم

﴿۱۳۹﴾ سَلِّمْ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُقْسِمِينَ ﴿۱۴۰﴾ وَإِنَّا لَكُنَّا بِمَا عَمِلُوا رَبَّكَ عَلِيمُونَ ﴿۱۴۱﴾ وَإِنَّا لَكُنَّا بِمَا عَمِلُوا رَبَّكَ عَلِيمُونَ ﴿۱۴۲﴾ وَإِنَّا لَكُنَّا بِمَا عَمِلُوا رَبَّكَ عَلِيمُونَ ﴿۱۴۳﴾ وَإِنَّا لَكُنَّا بِمَا عَمِلُوا رَبَّكَ عَلِيمُونَ ﴿۱۴۴﴾

سلام بر ابراهیم؛ ما این گونه نیکوکاران را پاداش می دهیم؛ او از بندگان مومن ماست

﴿۱۴۵﴾ وَإِنَّا لَكُنَّا بِمَا عَمِلُوا رَبَّكَ عَلِيمُونَ ﴿۱۴۶﴾ وَإِنَّا لَكُنَّا بِمَا عَمِلُوا رَبَّكَ عَلِيمُونَ ﴿۱۴۷﴾ وَإِنَّا لَكُنَّا بِمَا عَمِلُوا رَبَّكَ عَلِيمُونَ ﴿۱۴۸﴾ وَإِنَّا لَكُنَّا بِمَا عَمِلُوا رَبَّكَ عَلِيمُونَ ﴿۱۴۹﴾

و لوط از رسولان ماست؛ به خاطر بیاری زمانی را که او و خاندانش را همگی نجات دادیم؛ مگر پسر زنی که از بازماندگان بود، نه به سرنشد این گرفتار شد

﴿۱۵۰﴾ ثُمَّ دَمَرْنَا الْآخِرِينَ ﴿۱۵۱﴾ وَإِنَّا لَكُنَّا بِمَا عَمِلُوا رَبَّكَ عَلِيمُونَ ﴿۱۵۲﴾ وَإِنَّا لَكُنَّا بِمَا عَمِلُوا رَبَّكَ عَلِيمُونَ ﴿۱۵۳﴾

سپس بقیه را نابود کردیم؛ و شما پیوسته صبحگاهان از کنار (برنامه) شهرهای آنها می گذرید، و (همچنین) شبانگاه؛ آیا نمی اندیشید؟

﴿۱۵۴﴾ وَإِنَّا لَكُنَّا بِمَا عَمِلُوا رَبَّكَ عَلِيمُونَ ﴿۱۵۵﴾ وَإِنَّا لَكُنَّا بِمَا عَمِلُوا رَبَّكَ عَلِيمُونَ ﴿۱۵۶﴾

و یونس از رسولان ماست؛ به خاطر بیاری زمانی را که به سوی کشتی پر از جمعیت و با آنها فرار کرد، و با آنها فراره افکند

﴿۱۵۷﴾ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ ﴿۱۵۸﴾ فَالْقَمَمَةُ الْحُوتِ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿۱۵۹﴾ فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ

و فرقه به نام او شده و مغلوب شده؛ او را به دریا افکند؛ و ماهی عظیمی او را بلعید، در حالی که مستحق سزایش بود؛ و اگر او از

الْمُسَبِّحِينَ ﴿۱۶۰﴾ اللَّيْثُ فِي بَطْنِهِ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿۱۶۱﴾ فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿۱۶۲﴾

تسبیح کنندگان نبود، تا روز قیامت در شکم ماهی می ماند؛ او را درجای بختیدیم؛ در یک سرزمین خشک خالی از گیاه افکندیم در حالی که بیمار بود

﴿۱۶۳﴾ وَأَنْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِّنْ يَقْطِينٍ ﴿۱۶۴﴾ وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴿۱۶۵﴾

و بوته کدویی بر او رویاندیم؛ در سایه برگهای یمن و مرطوبش اریش پیدا؛ و او را به سوی جمعیت یکصد هزار نفری - یا بیشتر - فرستادیم

﴿۱۶۶﴾ فَتَأْمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿۱۶۷﴾ فَاسْتَفْتِهِمَ الرِّبَّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبَنُونَ ﴿۱۶۸﴾

آنها ایمن آوردند، از این رو تا مدت معلومی آنان را از مواهب زندگی بهره مند ساختیم؛ از آنان پرس: آیا پروردگارت دخترانی دارد و پسران از آن آنهاست؟

﴿۱۶۹﴾ أَمْ خَلَقْنَا الْمَلَائِكَةَ إِنثًا وَهُمْ شَاهِدُونَ ﴿۱۷۰﴾ أَلَا إِنَّهُمْ مِّنْ إِفْكِهِمْ

آیا ما فرشتگان را مؤنث آفریدیم و آنها ناظر بودند؟ بدانید آنها با این تهمت بزرگشان

لَيَقُولُونَ ﴿۱۷۱﴾ وَلَدَ اللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿۱۷۲﴾ أَصْطَفَىٰ الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ ﴿۱۷۳﴾

می گویند: خداوند فرزند آورده؛ ولی آنها به یقین دروغ می گویند؛ آیا دختران را بر پسران ترجیح داده است؟

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٥﴾ أَمْ لَكُمْ سُلْطَنٌ مُّبِينٌ ﴿١٥٦﴾ فَأَتُوا بِكِنَانِكُمْ إِنْ كُنْتُمْ

شما را چه شده است؟! چگونه حکم می‌کنید؟! هیچ سرفه‌سده چه سرفه‌سده؟! آیا متذکر نمی‌شوید؟! یا شما دلیل روشنی در این باره دارید؟! کتابتان را بیاورید اگر

صَادِقِينَ ﴿١٥٧﴾ وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجَنَّةِ نَسْبًا وَلَقَدْ عَلِمْتِ الْجِنَّةُ أَنَّهُمْ لَمَحْضُرُونَ ﴿١٥٨﴾ سُبْحَانَ

راست می‌گویند! آنها میان خداوند و جن، نسبی قائل شدند! در حالی که جنیان بغوی می‌دانند که این بت پرستان در دادگاه الهی احضار می‌شوند. منزّه است

اللَّهُ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٥٩﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ ﴿١٦٠﴾ فَإِنَّكُمْ وَمَنْ تَعْبُدُونَ ﴿١٦١﴾ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفَتَنِينَ

خداوند از آنچه توصیف می‌کنند. مگر بندگان مخلص خدا! شما و آنچه را پرستش می‌کنید. هرگز نمی‌توانید کسی را بدان فریب دهید.

﴿١٦٢﴾ إِلَّا مَنْ هُوَ صَالٍ الْجَحِيمِ ﴿١٦٣﴾ وَمَا مِنَّا إِلَّا لَهُ، مَقَامٌ مَعْلُومٌ ﴿١٦٤﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُّونَ ﴿١٦٥﴾

مگر آنها که در آتش دوزخ وارد می‌شوند! و هیچ یک از ما نیست جز آنکه مقام معلومی دارد! و ما همگی (برای اطاعت فرمان خداوند) به صف ایستاده‌ایم!

وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ ﴿١٦٦﴾ وَإِنْ كَانُوا لَيَقُولُونَ ﴿١٦٧﴾ لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِنْ الْأُولِينَ ﴿١٦٨﴾ لَكُنَّا عِبَادَ

و ما همه تسبیح گوی او هستیم! آنها پیوسته می‌گفتند: «اگر یکی از کتابهای پیشینیان نزد ما بود، به یقین، ما بندگان

اللَّهُ الْمُخْلِصِينَ ﴿١٦٩﴾ فَكَفَرُوا بِهِ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾ وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَأْمُنًا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ

مخلص خدا بودیم! و این قرآن است، به آن کافر شدند! ولی بزودی خواهند دانست! و وعده قطعی ما برای بندگان فرستاده ما از پیش مسلم شده.

﴿١٧١﴾ إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ ﴿١٧٢﴾ وَإِنْ جُنَدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٧٣﴾ فَوَلَّوْا عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٤﴾

که آنان یاری شدگانند. و لشکر ما پیروزند! از آنها [کافران] روی بگردان تا زمان معینی (که فرمان صیحه فرستاد!)

وَأَبْصَرَهُمْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٥﴾ أَفَعِدَّاءِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾ فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ

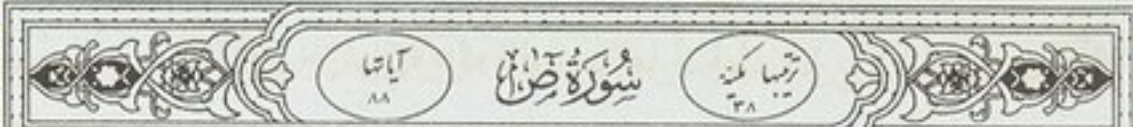
و آنها را بنگر! که بزودی می‌بینند! آیا آنها برای عذاب ما شتاب می‌کنند؟! انا هنگامی که عذاب ما در آستانه خانه‌هاشان فرود آید، انداز شدگان صبحگاه بدی

الْمُنْذِرِينَ ﴿١٧٧﴾ وَتَوَلَّوْا عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٨﴾ وَأَبْصَرُوا فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٩﴾ سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ

خواهند داشت! از آنان روی بگردان تا زمان معینی! و وضع کارشان را ببین! آنها نیز بزودی نتیجه اعمال خود را می‌بینند! منزّه است پروردگار تو، پروردگار

الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾ وَسَلَّمٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٢﴾

عزت و بزرگواری، از آنچه آنان توصیف می‌کنند. و سلام بر رسولان! و حمد و ستایش مخصوص خداوندی است که پروردگار جهانیان است!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

ص وَالْقُرْآنِ ذِي الذِّكْرِ ۝۱ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ ۝۲ كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ

ص. سوگند به قرآنی که دارای ذکر است که این کتاب معجزه الهی است ۱ و ولی کافران گرفتار غرور و اختلافند ۲ چه بسیار اقوامی را که پیش از آنها هلاک کردیم:

قَرْنٍ فَنَادَ وَأَوْلَاتٍ حِينَ مَنَاصٍ ۝۳ وَعَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ الْكُفِرُونَ هَذَا سِحْرٌ

و به هنگام نزول عذاب فریاد می‌زدند ولی وقت نجات گذشته بود ۳ آنها تعجب کردند که بیم‌دهنده‌ای از میان آنان به سویشان آمده: و کافران گفتند: این ساحر

كَذَّابٌ ۝۴ أَجْعَلُ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ۝۵ وَأَنْطَلِقُ الْمَلَائِكَةَ مِنْهُمْ أَنْ

بسیار دروغویی است ۴ آیا او به جای این همه خدایان، خدای واحدی قرار داده؟ این برآستی چیز عجیبی است ۵ سرکردگان آنها بیرون آمدند و گفتند:

أَمْشُوا وَأَصْبِرُوا أَعْلَىٰ هَذَا الشَّيْءِ يُرَادُ ۝۶ مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي الْمِلَّةِ الْآخِرَةِ إِنْ

«بروید و خدایانتان را محکم بجسید، این چیزی است که خواسته‌اند شما را سرزنسند» ۶ ما هرگز چنین چیزی در آیین واپسین نشنیده‌ایم:

هَذَا إِلَّا الْآخِلَاقُ ۝۷ أَمْ نَزَّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْ ذِكْرِي بَلْ لَمَّا يَدُوقُوا عَذَابَ

این تنها یک آیین ساختگی است ۷ آیا از میان همه ما، قرآن تنها بر او نازل شده؟ آنها در اصل وحی من تردید دارند، بلکه آنان هنوز عذاب الهی را نچشیده‌اند

أَمْرٍ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ الْعَزِيزِ الْوَهَّابِ ۝۸ أَمْ لَهُمْ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا

۸ مگر خزاین رحمت پروردگار تو تا و بخشنده‌ات نزد آنهاست ۸ به هر مس‌بیل دارند بدعتند ۹ یا اینکه مالکیت و حاکمیت آسمانها و زمین و آنچه

بَيْنَهُمَا فَلْيَرْتَقُوا فِي الْأَسْبَابِ ۝۹ جُنْدٌ مَا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِنَ الْأَحْزَابِ ۝۱۰ كَذَّبَتْ

میان این دو است از آن آنهاست ۹ هر چند است با هر وسیله ممکن به آسمانها بروند ۱۰ اینها لشکر کوچک شکست خورده‌ای از احزابند ۱۰ پیش از آنان

قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو الْأَوْنَادِ ۝۱۱ وَثَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ وَأَصْحَابُ لَيْكَةِ أُولَئِكَ

قوم نوح و عاد و فرعون صاحب قدرت (بسیار ما را) تکذیب کردند ۱۱ و تیمار قوم ثمود و لوط و اصحاب لایکه [قوم شعیب]، اینها

الْأَحْزَابُ ۝۱۲ إِنْ كُلُّ إِلَّا كَذَّبَ الرَّسُلَ فَحَقَّ عِقَابُ ۝۱۳ وَمَا يَنْظُرُ هَؤُلَاءِ إِلَّا

احزابی بودند که به تکذیب بسیار برخاستند ۱۲ هر یک از این گروه را رسولان را تکذیب کردند، و عذاب الهی در باره آنان تحقق یافت ۱۳ اینها (با این اسمها) جز

صَيِّحَةً وَجِدَّةً مَّا لَهَا مِنْ فَوَاقٍ ۝۱۴ وَقَالُوا رَبَّنَا عَجَلْنَا قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ ۝۱۵

یک صیحه آسمانی را انتظار نمی‌کشند که هیچ مهلتی برای آن وجود ندارد ۱۴ آنها گفتند: «پروردگار! بهره ما را از عذاب هر چه زودتر قبل از روز حساب به ما ده» ۱۵

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَطْلًا ذَٰلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِ

ما آسمان و زمین و آنچه را میان آنهاست بیهوده نیافریدیم؛ این گمان کافران است؛ وای بر کافران از آتش [۲۷]

﴿٢٧﴾ أَمْ يَجْعَلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ يَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ

آیا کسانی را که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند همچون مفسدان در زمین قرار می‌دهیم. یا پرهیزکاران را

كَالْفُجَّارِ ﴿٢٨﴾ كَتَبَ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبْرَكًا لِيَدَّبَّرُوا ءَايَاتِهِ ۖ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٩﴾

همچون فاجران؟! این کتابی است پر برکت که بر تو نازل کرده‌ایم تا در آیات آن تدبیر کنند و خردمندان متذکر شوند!

وَوَهَبْنَا لِدَاوُدَ سُلَيْمَانَ نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ ءَوَّابٌ ﴿٣٠﴾ إِذْ عَرَضَ عَلَيْهِ بِالْعَشِيِّ الصَّفِيَنَتُ

ما سلیمان را به داوود بخشیدیم؛ چه بنده خوبی! زیرا همواره به سوی خدا بازگشت می‌کرد! [به خاطر بیابان] هنگامی را که عصرگاهان اسبان چابک تندرو را بر او

الْحِيَادُ ﴿٣١﴾ فَقَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ ﴿٣٢﴾

عرضه داشتند. گفت: «من این اسبان را بخاطر پروردگارم دوست دارم او می‌خواهد از آنها در جهاد استفاده کند، او به آنها نگاه می‌کرد تا از دیدگانش پنهان شدند.»

رُدُّوهَا عَلَيَّ فطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْأَعْنَاقِ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَأَلْقَيْنَا عَلَى كُرْسِيِّهِ

[به تخت] بار دیگر آنها را نزد من بازگردانید. و دست به ساقها و گردنهای آنها کشیدیم تا آنها را تاراج دادیم. ما سلیمان را آزمودیم و بر تخت او

جَسَدًا ثَمَّ أَنَابَ ﴿٣٤﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَبْتَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ بَعْدِي إِنَّكَ أَنْتَ

جسدی افکندید؛ سپس او به درگاه خداوند نوبه کرد. گفت: «پروردگار! مرا ببخش و حکومتی به من عطا کن که بعد از من سراوار هیچ کس نباشد، که تو

الْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾ فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُخَاءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٦﴾ وَالشَّيَاطِينَ كُلَّ

بسیار بخشنده‌ای! پس ما باد را مسخر او ساختیم تا به فرمانش بنمی حرکت کند و به هر جا او می‌خواهد برود! و شیاطین را مسخر او کردیم.

بَنَاءٍ وَغَوَاصٍ ﴿٣٧﴾ وَءَاخِرِينَ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٣٨﴾ هَذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ

هر بنا و غواصی از آنها را! و گروه دیگری را در غل و زنجیر قرار دادیم. [منتهی! این عطای ماست؛ به هر کس می‌خواهی ببخش، و از هر کس می‌خواهی اساک کن.

حِسَابٍ ﴿٣٩﴾ وَإِن لَّكَ عِنْدَنَا لُزُفٌ وَحُسْنٌ مَّثَابٍ ﴿٤٠﴾ وَإِذْ كُرَّعْبَدْنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَى رَبَّهُ ۖ

و حسابی بر تو نیست. [سلیمان] نزد ما مقامی ارجمند و سرتاجمی نیکوست. و به خاطر بیابان بنده ما ایوب را، هنگامی که پروردگارش را خواند [و گفت:

أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ ﴿٤١﴾ أَرْكُضْ بِرِجْلِكَ هَذَا مُغْتَسَلٌ بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾

شیطان مرا به رنج و عذاب افکنده است. [به او منتهی! پای خود را بر زمین بکوب؛ این چشمه آبی خنک برای شستشو و نوشیدن است!]

وَوَهَبْنَا لَهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرَى لَأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٤٣﴾ وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْتًا

خاندانهاش را به او بخشیدیم، و همانند آنها را بر آنان افزودیم، تا رحمتی از سوی ما باشد و تذکری برای اندیشمندان. ﴿۴۳﴾ و دستهای بسته‌ای از ساقه‌های گندم را بگیر

فَأَضْرِبْ بِهِ، وَلَا تَحْنَثْ إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٤٤﴾ وَاذْكُرْ عَبْدَنَا إِبْرَاهِيمَ وَ

و با آن دستت را بزن و سوگند خود را مشکن! ما او را شکيبا یافتیم؛ چه بنده خوبی که بسیار بازگشت‌کننده به سوی خدا بود! ﴿۴۴﴾ و به خاطر بیایور بندگان ما ابراهیم و

إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ أُولِي الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ ﴿٤٥﴾ إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى الدَّارِ

اسحاق و یعقوب را، صاحبان دستها و بیننده و چشمها را، ما آنها را با خلوص و بیزه‌ای خالص کردیم، و آن یادآوری سرای آخرت بود!

﴿٤٦﴾ وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ ﴿٤٧﴾ وَاذْكُرْ إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ

﴿۴۶﴾ و آنها نزد ما از برگزیدگان و نیکانند! ﴿۴۷﴾ و به خاطر بیایور «اسماعیل» و «الیسع» و «ذوالکفل» را

وَكُلٌّ مِنَ الْأَخْيَارِ ﴿٤٨﴾ هَذَا ذِكْرٌ وَإِن لِلْمُتَّقِينَ لِحُسْنِ مَثَابٍ ﴿٤٩﴾ جَنَّاتٍ عَدْنٍ مَفْصَحَةٌ

که همه از نیکان بودند! ﴿۴۸﴾ این یک یادآوری است؛ و برای پرهیزگاران فرجام نیکویی است: ﴿۴۹﴾ باغهای جاویدان بهشتی که درهایش

لَهُمُ الْأَنْبُوبُ ﴿٥٠﴾ مُتَكِينِينَ فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفِكَهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾ وَعِنْدَهُمْ

به روی آنان گشوده است. ﴿۵۰﴾ در حالی که در آن بر تختها تکیه کرده‌اند و میوه‌های بسیار و نوشیدنیها در اختیار آنان است. ﴿۵۱﴾ و نزد آنان

قَصِيرَاتُ الْإِطْرَفِ أَنْبَابٌ ﴿٥٢﴾ هَذَا مَا تَوْعَدُونَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَذَا الرِّزْقُ مَا لَهُ مِنَ

همسرانی است که تنها چشم به شوهرانشان دوخته‌اند، و همسن و سالند! ﴿۵۲﴾ این همان است که برای روز حساب به شما وعده داده می‌شود! ﴿۵۳﴾ این روزی ماست که آن را

نَفَادٍ ﴿٥٤﴾ هَذَا وَابٌ لِلطَّغْيِينِ لَشَرِّ مَثَابٍ ﴿٥٥﴾ جَهَنَّمَ يَصَلُّونَهَا فَيَنْسِلُونَ إِلَيْهَا ﴿٥٦﴾ هَذَا

پایانی نیست! ﴿۵۴﴾ این پل بر سر راه است، و برای طغیانگران بدترین محل بازگشت است: ﴿۵۵﴾ دوزخ، که در آن وارد می‌شوند؛ و چه بستر بدی است! ﴿۵۶﴾ این

فَلْيَذُوقُوهُ حَمِيمٌ وَعَسَاقٌ ﴿٥٧﴾ وَءَاخِرُ مِنْ شَكْلِهِ زُجُجٌ ﴿٥٨﴾ هَذَا فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ

مایع سوزان و بدبونی است که باید از آن بچشند! ﴿۵۷﴾ و جز اینها کيفرهای دیگری همانند آن دارند! ﴿۵۸﴾ این گروهی است که همراه شما وارد دوزخ می‌شوند

مَعَكُمْ لَا مَرْجَأَ لَهُمْ إِنَّهُمْ صَالُوا النَّارِ ﴿٥٩﴾ قَالُوا بَلْ أَنْتُمْ لَا مَرْجَأَ لَكُمْ أَنْتُمْ قَدْ مَتَمَّوْهُ

خوشامد بر آنها مباد؛ همگی در آتش خواهند سوخت! ﴿۵۹﴾ آنها به روسای خود می‌گویند: «بلکه خوشامد بر شما عباد که این (مناب) را شما برای ما فراهم ساختید.

لَنَا فَيَنْسِلُ الْقَرَارُ ﴿٦٠﴾ قَالُوا رَبَّنَا مَنْ قَدَّمَ لَنَا هَذَا فَرِزْدَهُ عَذَابًا ضِعْفًا فِي النَّارِ ﴿٦١﴾

چه بد قرار گاهی است اینچاه! ﴿۶۰﴾ (سبی) می‌گویند: «پروردگارا! هر کس این (مناب) را برای ما فراهم ساخته، عذابی مضاعف در آتش بر او بیفزاه! ﴿۶۱﴾

چه بد قرار گاهی است اینچاه! ﴿۶۰﴾ (سبی) می‌گویند: «پروردگارا! هر کس این (مناب) را برای ما فراهم ساخته، عذابی مضاعف در آتش بر او بیفزاه! ﴿۶۱﴾

وَقَالُوا مَا لَنَا لَنْرَى رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِنَ الْأَشْرَارِ ﴿٦٢﴾ أَخَذْنَاهُمْ سِخْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمْ

آنها می گویند: «چرا مردانی را که ما از اشوار می شمردیم در اینجا در آنش دوزخ نمی بینیم؟! آیا ما آنان را به سسخره گرفتیم یا به تازمان حیرندمان چشمها آنها

الْأَبْصُرُ ﴿٦٣﴾ إِنَّ ذَلِكَ لَحَقُّ تَخَاصُمِ أَهْلِ النَّارِ ﴿٦٤﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ وَمَنْ إِلَهٌ إِلَّا اللَّهُ

را نمی بیند؟! این گفتگوهای خصمانه دوزخیان یک واقعیت است. بگو: «من تنها یک بیم دهنده ام؛ و هیچ معبودی جز خداوند

الْوَحْدُ الْقَهَّارُ ﴿٦٥﴾ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ﴿٦٦﴾ قُلْ هُوَ نَبْوٌ عَظِيمٌ

یکانه قهار نیست! پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آن دو است، پروردگار عزیز و غفاره. بگو: «این خبری بزرگ است،

﴿٦٧﴾ أَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٦٨﴾ مَا كَانَ لِي مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَائِكَةِ الْأَعْلَىٰ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٦٩﴾ إِنْ يُوحَىٰ إِلَيَّ إِلَّا

که شما از آن روی گردانید! من از ملائکه (فرشتگان) معده (به هنگامی که در برابر اوست) مخلصه می کردند خبر ندارم! تنها چیزی که به من وحی می شود

أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٠﴾ إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَلِّقُ بَشَرًا مِنْ طِينٍ ﴿٧١﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَوَضَعْتُهُ

این است که من اناذارکننده آشکاری هستم! او به خاطر بیابان هنگامی را که پروردگارت به فرشتگان گفت: «من بشری را از گل می آفرینم! هنگامی که آن را

نَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٧٢﴾ فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٧٣﴾

نظام بخشیدم و از روح خود در آن دمیدم، برای او به سجده افتید! در آن هنگام همه فرشتگان سجده کردند.

إِلَّا إِبْلِيسَ اسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ يَا بَلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ

جز ابلیس که تکبر ورزید و از کافران بود. گفت: «ای ابلیس! چه چیز مانع تو شد که بر مخلوقی که با قدرت خود او را آفریدم سجده کنی؟!»

بِيَدِي اسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالِينَ ﴿٧٥﴾ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْنِي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ

آیا تکبر کردی یا از برتریها بودی؟! ایست از اینکه فرمان سجده به تو داده شده! گفت: «من از او بهترم؛ مرا از آتش آفریدهای و او را از

طِينٍ ﴿٧٦﴾ قَالَ فَأَخْرِجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَحِيمٌ ﴿٧٧﴾ وَإِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتِي إِلَى يَوْمِ الدِّينِ ﴿٧٨﴾ قَالَ

گل! فرمود: «از آسمانها (سجده) خارج شو. که تو رانده درگاه منی! و مسلماً لعنت من بر تو تا روز قیامت خواهد بود! گفت:

رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٧٩﴾ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿٨٠﴾ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ

پروردگارا! مرا تا روزی که انسانها برانگیخته می شوند مهلت ده! فرمود: «تو از مهلت داده شدگان، ولی تا روز و زمان

الْمَعْلُومِ ﴿٨١﴾ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَا أُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٢﴾ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ ﴿٨٣﴾

معین! گفت: «بسه عزتت سوگند، همه آنان را همراه خواهم کرد، مگر بسندگان خالص تو، از میان آنها!»

قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقَّ أَقُولُ ﴿٨٤﴾ لَا مَلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ

فرمود: «به حق سوگند، و حق می‌گویم. ﴿۸۴﴾ که جهنم را از تو و هر کدام از آنان که از تو پیروی کنند، پر خواهند کرد» ﴿۸۵﴾ ای پسر! بگو: «من برای دعوت نبوت هیچ

علیه من اجر و ما انا من المتكلفين ﴿٨٦﴾ ان هو الاذکر للعالمين ﴿٨٧﴾ ولنعلمن نبأه بعد حين ﴿٨٨﴾

پاداشی از شما نمی‌طلبم، و من از متکلفین نیستم (استم با دلیل است) ﴿۸۶﴾ این (قرآن) تذکری برای همه جهانیان است ﴿۸۷﴾ و خبر آن را بعد از مدتی می‌شنوید ﴿۸۸﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

تَزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ

این کتابی است که از سوی خداوند عزیز و حکیم نازل شده است. ﴿۱﴾ ما این کتاب را بحق بر تو نازل کردیم؛

فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿٢﴾ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ

پس خدا را پرستش کن و دین خود را برای او خالص گردان! ﴿۲﴾ آگاه باشید که دین خالص از آن خداست، و آنها که غیر خدا را اولیای خود قرار دادند،

أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ

دشمن این بودند؛ اینها را نمی‌پرستیم مگر بخاطر اینکه ما را به خداوند نزدیک کنند. خداوند روز قیامت میان آنان در آنچه

يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾ لَوْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَتَّخِذَ

اختلاف داشتند داوری می‌کند؛ خداوند آن‌کس را که دروغگو و کفران‌کننده است هرگز هدایت نمی‌کند. ﴿۳﴾ اگر بفرستیم خدا می‌خواست فرزندی انتخاب کند،

وَلَدًا لَأَصْطَفَىٰ مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ سُبْحٰنَهُ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٤﴾

از میان مخلوقاتش آنچه را می‌خواست برمی‌گزید؛ سزوه است (ز اینست که فرستد ماشه باشد) او خداوند یگانه‌ای است! ﴿۴﴾

خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ بِالْحَقِّ يُكْوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكْوِّرُ النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ وَ

آسمانها و زمین را بحق آفرید؛ شب را بر روز می‌بچد و روز را بر شب؛ و

سَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ أَلَا هُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ﴿٥﴾

خورشید و ماه را مسخر فرمان خویش قرار داد؛ هر کدام تا سرآمد معینی به حرکت خود ادامه می‌دهند؛ آگاه باشید که او قادر و آمرزنده است! ﴿۵﴾

خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَانزَلَ لَكُمْ مِنْ الْأَنْعَامِ ثَمَنِيَّةً

او شما را از یک نفس آفرید، و همسرش را از ساقیته پس او خلق کرد؛ و برای شما هشت زوج از چهار پایان ایجاد کرد؛

أَزْوَاجًا يَخْلُقْكُمْ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِّنْ بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ ثَلَاثٍ ذَٰلِكُمْ

او شما را در شکم مادرانتان آفرینشی بعد از آفرینش دیگر، در میان تاریکیهای سه گانه، می بخشد؛ این است

اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَآَنِي تُصِرُّونَ ﴿٦﴾ إِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ عَنِّي

خداوند، پروردگار شما که حکومت استعلاست؛ از آن اوست هیچ معبودی جز او نیست؛ پس چگونه از راه حق منحرف می شوید؟! اگر کفران کنید، خداوند از شما بی نیاز است

عَنْكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ وَإِن تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ

و هرگز کفران را برای بندگانش نمی پسندد؛ و اگر شکر او را بجا آورید آن را برای شما می پسندد. و هیچ گنجهاری گناه دیگری را بردوش نمی کشد.

ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

سپس بازگشت همه شما به سوی پروردگار تان است، و شما را از آنچه انجام می دادید آگاه می سازد؛ چرا که او به آنچه در سینه هاست آگاه است؛

﴿٧﴾ وَإِذَا مَسَّ الْإِنسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ، مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً مِّنْهُ نَسَىٰ

هنگامی که انسان را زبانی رسد، پروردگار خود را می خواند و به سوی او باز می گردد؛ اما هنگامی که نعمتی از خود به او عطا کند.

مَا كَانَ يَدْعُو إِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَندَادًا لِّيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِهِ ۗ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ

آنچه را بخاطر آن قبلاً خدا را می خواند از یاد می برد و برای خداوند همتایی قرار می دهد تا مردم را از راه او منحرف سازد؛ بگو: چند روزی از کفرت بهره گیر

قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ﴿٨﴾ أَمَّنْ هُوَ قَوْنِتٌ ءَأَنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ

که از دوزخیانی است؟! آیا چنین کسی با ارزش است؛ یا کسی که در ساعات شب به عبادت مشغول است و در حال سجده و قیام، از عذاب آخرت می ترسد

الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ ۗ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْمَلُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْمَلُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ

و به رحمت پروردگارش امیدوار است؟! بگو: آیا کسانی که می دانند با کسانی که نمی دانند یکسانند؟! تنها خردمندان

أُولَٰئِكَ الْأَلْبَابِ ﴿٩﴾ قُلْ يَاعِبَادِ الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا رَبَّكُمُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ

مستذکر می شوند؛ بگو: ای بندگان من که ایمان آورده اید؛ از سقنت؛ پروردگارتان بپرهیزید؛ برای کسانی که در این

الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿١٠﴾

دنیا نیکی که دهاند پاداش نیکی است. و زمین خدا وسیع است، هر نعمت فشان سران کفر بودید مهاجرت کنید؛ که صابران اجر و پاداش خود را بی حساب دریافت می دارند؛

قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿١١﴾ وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٢﴾ قُلْ

بگو: «من مأمورم که خدا را پرستش کنم در حالی که دینم را برای او خالص کرده باشم.» و مأمورم که نخستین مسلمان باشم.» بگو:

إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣﴾ قُلِ اللَّهُ أَعْبَدُ مُخْلِصًا لَهُ دِينِي ﴿١٤﴾ فَأَعْبُدُوا

«من اگر نافرمانی پروردگارم کنم، از عذاب روز بزرگ «بسته» می ترسم.» بگو: «من تنها خدا را می پرستم در حالی که دینم را برای او خالص می کنم.» شما

مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِهِ قُلْ إِنْ الْخَيْرِ مِنَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَلَا ذَلِكَ

هر چه را جز او می خواهید بپرستید؟ بگو: «زیانکاران واقعی آناند که سرمایه وجود خویش و بستگانشان را در روز قیامت از دست داده اند. آگاه باشید

هُوَ الْخَيْرُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٥﴾ لَهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِنَ النَّارِ وَمِنْ تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ذَلِكَ يُخَوِّفُ

زیان آشکار همین است.» برای آنان از بالای سرشان سایه‌هایی از آتش، و در زیر پایشان نیز سایه‌هایی «را» است؛ این چیزی است که

اللَّهُ بِهِ عِبَادُهُ يَعْبُدُونَ فَاتَّقُونَ ﴿١٦﴾ وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ

خداوند با آن بندگانش را می ترساند. ای بندگان من! از تفرقه من بپرهیزید.» و کسانی که از عبادت طاغوت پرهیز کردند و به سوی خداوند بازگشتند،

لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادِي ﴿١٧﴾ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ

بشارت از آن آنهاست؛ پس بندگان مرا بشارت ده! همان کسانی که سخنان را می شنوند و از نیکوترین آنها پیروی می کنند؛ آنان کسانی هستند که

هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَٰئِكَ هُمْ أُوْلُوا الْأَلْبَابِ ﴿١٨﴾ أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ أَلَمْ يَأْتِ

خدا هدایتشان کرده، و آنها خردمنداندند.» آیا تو می توانی کسی را که فرمان عذاب درباره او قطعی شده رهایی بخشی؟! آیا تو می توانی

تُنقِذُ مَنْ فِي النَّارِ ﴿١٩﴾ لَكِنَّ الَّذِينَ أَنْقَرُوا لَهُمْ لَهْمٌ عُرْفٌ مِنْ فَوْقِهَا عُرْفٌ مَبْنِيَّةٌ تَجْرِي

کسی را که در درون آتش است برگیری و نجات دهی؟! ولی آنها که تقوای الهی پیشه کردند، غرفه‌هایی در بهشت دارند که بر فراز آنها غرفه‌های دیگری بنا شده و

مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَعَدَّ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ الْمِيعَادَ ﴿٢٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ

از زیر آنها نهرها جاری است. این وعده الهی است، و خداوند در وعده خود تخلف نمی کند! آیا ندیدی که خداوند از آسمان آبی فرستاد

مَاءً فَسَلَكَهُ يَنْبِيعٌ فِي الْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ ثُمَّ يَهِيَجُ فَتَرَهُ

و آن را بصورت چشمه‌هایی در زمین وارد نمود، سپس با آن زراعتی را خارج می سازد که رنگهای مختلف دارد؛ بعد آن گیاه خشک می شود به گونه‌ای که آن را

مُصْفَرًّا تَرَهُ يَجْعَلُهُ حُطَمًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٢١﴾

زرد و بی روح می بینی؛ سپس آن را درهم می شکنند و خرد می کند؟! در این مثال تذکری است برای خردمندان «را» ناپرهیزی دنیاه!

أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ، لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِنْ رَبِّهِ، فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ

آیا کسی که خدا سینه‌اش را برای اسلام گشاده است و بر فراز مرکبی از نور الهی فرار گرفته همچون کوره‌ان کمره است؟ وای بر آنان که قلبهای سخت در برابر

ذِكْرِ اللَّهِ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٢٢﴾ اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُتَشَبِهًا مَثَانِي

ذکر خدا دارند! آنها در گمراهی آشکاری هستند! خداوند بهترین سخن را نازل کرده، کتابی که آیاتش هماهنگ است، آياتی مکرر دارد با تکرار شواهدی که

نَقَّسَعُرْمَنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ

از شنیدن آیاتش لوزه بر اندام کسانی که از پروردگارشان می‌ترسند می‌افتد؛ سپس بیرون و درویشان نرم و مستوجه ذکر خدا می‌شود:

ذَٰلِكَ هُدَىٰ اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٢٣﴾ أَفَمَنْ

این هدایت الهی است که هرکس را بخواهد با آن راهنمایی می‌کند؛ و هرکس را خداوند گمراه سازد، راهنمایی برای او نخواهد بود! آیا کسی که

يَبْقَىٰ بِوَجْهِهِ سَوْءَ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا مَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ

با صورت خود عذاب دردناک را در روز قیامت دور می‌سازد (عقابت کسی است که ایش دروغ به او سرسازد!) و به ظالمان گفته می‌شود: «بچشید آنچه را به دست می‌آوردید»

﴿٢٤﴾ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَاَتَتْهُمْ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٥﴾ فَآذَقَهُمْ

کسانی که قبل از آنها بودند نیز (ابتداء) تکیذ نمودند، و عذاب «همی» از جایی که فکر نمی‌کردند به سراغشان آمد! پس

اللَّهُ الْخَزْيَ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْعَذَابُ الْآخِرَةَ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا

خداوند خواری را در زندگی این دنیا به آنها چشاندید، و عذاب آخرت شدیدتر است اگر می‌دانستند. ما برای

لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا غَيْرِ ذِي

مردم در این قرآن از هر نوع مثالی زدیم، شاید مستذکر شوند. قرآنی است فصیح و خالی از هرگونه

عَوَجٍ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٢٨﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا

کجی و تابردستی، شاید آنان پرهیزگاری پیشه کنند! خداوند مثالی زد ماست: مردی را که مملوک شریکالی است که در باره او پیوسته با هم به مشاجره مشغولند، و مردی که

سَلَمًا لِرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾ إِنَّكَ

تنها تسلیم یک نفر است! آیا این دو یکسانند؟! حمد، مخصوص خداست، ولی بیشتر آنان نمی‌دانند! تو

مِيَّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ ﴿٣١﴾

می‌میری و آنها نیز خواهند مُرد! سپس شما روز قیامت نزد پروردگارتان مشخصه می‌کنید.

﴿۳۱﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللَّهِ وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ إِذْ جَاءَهُ ۗ أَلَيْسَ فِي

چه کسی ستمکارتر است از آن کسی که بر خدا دروغ ببندد و سخن راست را هنگامی که به سراغ او آمده تکذیب کند؟! آیا در

جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ﴿۳۲﴾ وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ ۗ أُولَٰئِكَ هُمُ

جهنم جایگاهی برای کافران نیست؟! اما کسی که سخن راست بیاورد و کسی که آن را تصدیق کند، آنان

الْمُنْقَوُونَ ﴿۳۳﴾ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۚ ذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿۳۴﴾ لِيُكَفِّرَ

پرهیزگارانند. آنچه بخواهند نزد پروردگارشان برای آنان موجود است؛ و این است جزای نیکوکاران. تا خداوند

اللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي عَمِلُوا وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ

بدترین اعمالی را که انجام داده‌اند (در سایه ایمن و سعادت آنها) بپامزد، و آنها را به بهترین اعمالی که انجام می‌دادند پاداش دهد!

﴿۳۵﴾ أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ وَيُخَوِّفُونَكَ بِالَّذِينَ مِنْ دُونِهِ ۗ وَمَنْ يُضْلِلِ

آیا خداوند برای هدایت و دفاع از بنده‌اش کافی نیست؟! اما آنها تو را از غیر او می‌ترسانند. و هر کس را خداوند گمراه کند،

اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿۳۶﴾ وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ ۗ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي

هیچ هدایت‌کننده‌ای ندارد؟! و هر کس را خدا هدایت کند، هیچ گمراه‌کننده‌ای نخواهد داشت. آیا خداوند توانا و دارای

أَنْتِقَامٍ ﴿۳۷﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ ۗ اللَّهُ قُلْ

مجازات نیست؟! و اگر از آنها بپرسی: چه کسی آسمانها و زمین را آفریده؟ حتماً می‌گویند: خدا! بگو:

أَفَرَأَيْتُمْ مَتَدَعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ ضُرُّوۡنِهِ

و آیا هیچ دربارۀ معبودانی که غیر از خدا می‌خوانید اندیشه می‌کنید که اگر خدا زبانی برای من بخواهد، آیا آنها می‌توانند گزند او را برطرف سازند؟! یا اگر

أَوْ أَرَادَنِيَ بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَتُ رَحْمَتِهِ ۗ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ

و یا اگر رحمتی برای من بخواهد، آیا آنها می‌توانند جلو رحمت او را بگیرند؟! بگو: خدا مرا کافی است؛ و همه متوکلان تنها بر او

الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿۳۸﴾ قُلْ يٰٓقَوْمِ أَعْمَلُوا عَلٰیٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّيٰ عَمِلْتُ فَمَنْ سَوْفَ

توکل می‌کنند؟! بگو: ای قوم من! شما هر چه در توان دارید انجام دهید. من نیز به وظیفه خود عمل می‌کنم؛ اما بزودی

تَعْلَمُونَ ﴿۳۹﴾ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿۴۰﴾

خواهید دانست. چه کسی عذاب خوارکننده‌ای در تنه به سراغش می‌آید، و سپس عذابی جاویدان (در آخرت) بر او وارد می‌گردد؟! و

إِنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ ضَلَّ

ما این کتاب (سنتی) را برای مردم بحق بر تو نازل کردیم؛ هر کس هدایت را بپذیرد به نفع خود اوست؛ و هر کس گمراهی را برگزیند،

فَأِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهِا وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿٤١﴾ اللَّهُ يُتَوَفَّى الْأَنْفُسَ حِينَ

تنها به زبان خود گمراه می‌گردد؛ و تو مأمور اجبار آنها به هدایت نیستی. * خداوند ارواح را به هنگام مرگ قبض می‌کند.

مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ الَّتِي قَضَىٰ عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ

و ارواحی را که نمرده‌اند نیز به هنگام خواب می‌گیرد؛ سپس ارواح کسانی که فرمان مرگشان را صادر کرده ننگ می‌دارد و ارواح دیگری را (که باید زنده بمانند) باز می‌گرداند

الْأُخْرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ

تا سر آمدی معین؛ در این امر نشانه‌های روشنی است برای کسانی که اندیشه می‌کنند! * آیا

أَتَّخِذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ شُفَعَاءَ قُلُوبًا أَوْ لَوْ كَانَ نُفُوسًا لَّيَمْلِكُنَّ شَيْئًا وَلَا يَعْقلُونَ

آنان غیر از خدا شفعائی گرفته‌اند؟! به آنان بگو: «آیا در آنها شفاعت می‌شود، هر چند مالک چیزی نباشند و درک و شعوری برای آنها نباشد؟!»

﴿٤٣﴾ قُلْ لِلَّهِ الشَّفَعَةُ جَمِيعًا ۖ لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

* بگو: «تمام شفاعت از آن خداست، زیرا حاکمیت آسمانها و زمین از آن اوست و سپس همه شما را به سوی او باز می‌گردانند»

﴿٤٤﴾ وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ ۖ وَإِذَا

* هنگامی که خداوند به یگانگی یاد می‌شود، دل‌های کسانی که به آخرت ایمان ندارند مشتعل و سستار می‌گردد؛ اما هنگامی که

ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٥﴾ قُلِ اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمٰوٰتِ

از معبودهای دیگر یاد می‌شود، آنان خوشحال می‌شوند. * بگو: «خداوند! ای آفریننده آسمانها

وَالْأَرْضِ عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا فِيهِ

و زمین، و آگاه از اسرار نهان و آشکار، تو در میان بندگانت در آنچه اختلاف داشتند

يَخْتَلِفُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا

داوری خواهی کرده! * اگر ستمکاران تمام آنچه را روی زمین است مالک باشند و همانند آن بر آن افزوده شود، حاضرند همه را فدا کنند

بِهِ مِنْ سُوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۖ وَبَدَأَهُمْ مِنَ اللَّهِ مَا لَمْ يَكُونُوا يَحْتَسِبُونَ ﴿٤٧﴾

تا از عذاب شدید روز قیامت رهایی یابند؛ و از سوی خدا برای آنها اموری ظاهر می‌شود که هرگز گمان نمی‌کردند! *

وَبَدَأْتُمْ سَيِّئَاتٍ مَا كَسَبْتُمْ وَأَحَاقَتْ بِهِنَّ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٤٨﴾ فَإِذَا

در آن روز اعمال بدی را که انجام داده‌اند برای آنها آشکار می‌شود، و آنچه را استهزا می‌کردند بر آنها واقع می‌گردد. * هنگامی که

مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ إِذَا خَوَّلْنَاهُ نِعْمَةً مِّنَّا قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ بَلْ هِيَ

انسان را زبانی رسد، ما را برای حل مشکلش می‌خواند؛ سپس هنگامی که از جانب خود به او نعمتی دهیم، می‌گوید: این نعمت را به خاطر کارهای خردم بمن دادند؛ ولی این

فِتْنَةٌ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٩﴾ قَدْ قَالُوا لِلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَمَا آغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا

وسيله آزمایش است، اما بیشترشان نمی‌دانند. * این سخن را کسانی که قبل از آنها بودند نیز گفتند، ولی آنچه را به دست می‌آوردند

كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٥٠﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتٌ مَا كَسَبُوا وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِن هَٰؤُلَاءِ

برای آنها سودی نداشت؛ * سپس بدیهای اعمالشان به آنها رسید؛ و ظالمان این گروه [- اهل مکه] نیز

سَيُصِيبُهُمْ سَيِّئَاتٌ مَا كَسَبُوا وَمَاهُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٥١﴾ أَوَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ

بزودی گرفتار بدیهای اعمالی که انجام داده‌اند خواهند شد، و هرگز نمی‌توانند از چنگال عذاب الهی بگریزند. * آیا آنها ندانستند که خداوند

الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ قُلْ يَعْبَادِي

روزی را برای هر کس بخواهد گسترده یا تنگ می‌سازد؟ در این، آیات و نشانه‌هایی است برای گروهی که ایمان می‌آورند. * بگو: ای بندگان من

الَّذِينَ اسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا

که بر خود اسراف و ستم کرده‌اید؛ از رحمت خداوند نومید نشوید که خدا همه گناهان را می‌آمرزد،

إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾ وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ، مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ

زیرا او بسیار آمرزنده و مهربان است. * و به درگاه پروردگارتان بازگردید و در برابر او تسلیم شوید، پیش از آنکه عذاب به سراغ شما آید،

الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿٥٤﴾ وَاتَّبِعُوا أَحْسَنَ مَا أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ

سپس از سوی هیچ کس یاری نشوید؛ * و از بهترین دستورهای که از سوی پروردگارتان بر شما نازل شده پیروی کنید

مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَعْتَهُ وَ أَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٥٥﴾ أَنْ تَقُولَ

پیش از آنکه عذاب (هی) ناسگهان به سراغ شما آید در حالی که از آن خبر ندارید؛ * این دستورها برای آن است که عبادا

نَفْسٌ بِحَسْرَتِي عَلَىٰ مَا فَرَطْتُ فِي جَنبِ اللَّهِ وَإِن كُنْتُ لَمِنَ السَّخِرِينَ ﴿٥٦﴾

کسی روز قیامت بگوید: «افسوس بر من از کوتاهی‌هایی که در اطاعت فرمان خدا کردم و از مسخره‌کنندگان (است)» بودم. *

أَوْ تَقُولَ لَوْ أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٥٧﴾ أَوْ تَقُولَ حِينَ تَرَى الْعَذَابَ

یا بگوید: «اگر خداوند مرا هدایت می‌کرد، از پرهیزگاران بودم» یا هنگامی که عذاب را می‌بیند بگوید:

لَوْ أَنَّ لِي كَرَّةً فَا كُونَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ بَلَىٰ قَدْ جَاءَ تَكَءَايُوتِي فَكَذَّبْتِ

«ای کاش بار دیگر به من باز می‌گشتیم و از نیکوکاران بودم» آری، آیات من به سراغ تو آمد، اما آن را تکذیب کردی

بِهَا وَأَسْتَكْبَرْتَ وَكُنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٥٩﴾ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ تَرَى الَّذِينَ

و تکبر نمودی و از کافران بودی و روز قیامت کسانی را که

كَذَّبُوا عَلَى اللَّهِ وَجُوهُهُمْ مُسْوَدَّةٌ أَلْيَسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٦٠﴾

بر خدا دروغ بستند می‌بینی که صورت‌هایشان سیاه است؛ آیا در جهنم جایگاهی برای متکبران نیست؟

وَيُنَجِّي اللَّهُ الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوءُ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦١﴾

و خداوند کسانی را که تقوا پیشه کردند با رستگاری رهایی می‌بخشد؛ هیچ بدی به آنان نمی‌رسد و هرگز غمگین نخواهند شد.

اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿٦٢﴾ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَاوَاتِ

خداوند آفریدگار همه چیز است و حافظ و ناظر بر همه اشیاء است. کلیدهای آسمانها

وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٣﴾ قُلْ

و زمین از آن اوست؛ و کسانی که به آیات خداوند کافر شدند زیانکارانند. بگو:

أَفَغَيْرَ اللَّهِ تَأْمُرُونَنِي أَعْبُدُ أَيُّهَا الْجَاهِلُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ

«آیا به من دستور می‌دهید که غیر خدا را بپرستم ای جاهلان؟!» به تو و همه پیامبران پیشین وحی شده

قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكَتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٥﴾ بَلِ اللَّهُ فَاعْبُدْ وَكُنْ

که اگر مشرک شوی، تمام اعمال تپناه می‌شود و از زیانکاران خواهی بود؛ بلکه تنها خداوند را عبادت کن و

مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٦٦﴾ وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ

از شکرگزاران باش؛ آنها خدا را آن نمونه که شایسته است نشناختند، در حالی که تمام زمین در قبضه اوست

الْقِيَامَةِ وَالسَّمَاوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ ۗ سُبْحٰنَهُ ۗ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٧﴾

و آسمانها پیچیده در دست او؛ خداوند منزّه و برتر است از شرک‌هایی که برای او می‌پندارند.

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ اِلَّا مَنْ شَاءَ اللّٰهُ ثُمَّ نُفِخَ

و در «صور» دمیده می‌شود، پس همه کسانی که در آسمانها و زمینها می‌میرند، مگر کسانی که خدا بخواهد؛ سپس

فِيهِ اٰخَرٰى فَاِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُوْنَ ﴿٦٨﴾ وَاَشْرَقَتِ الْاَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ

بار دیگر در «صور» دمیده می‌شود، تا گهان همگی به پا می‌خیزند و در انتظار (اسب و جره) هستند. و زمین در آن روز به نور پروردگارش روشن می‌شود.

الْكِتٰبُ وَجِآءَ بِالنَّبِيِّنَ وَالشُّهَدَآءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ ﴿٦٩﴾

و نامه‌های اعمال را پیش می‌نهند و پیامبران و گواهان را حاضر می‌سازند، و میان آنها بحق داوری می‌شود و به آنان ستم نخواهد شد!

وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ اَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُوْنَ ﴿٧٠﴾ وَسِيقَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا

و به هرکس آنچه انجام داده است بی‌کم و کاست داده می‌شود؛ و او نسبت به آنچه انجام می‌داند از همه آگاهتر است. و کسانی که کافر شدند

اِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا حَتّٰىٰ اِذَا جَآءَ وَهَآءُ فَتِحَتْ اَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا اَلَمْ يَاْتِكُمْ

گروه گروه به سوی جهنم رانده می‌شوند؛ وقتی به دوزخ می‌رسند، درهای آن گشوده می‌شود و نگهبانان دوزخ به آنها می‌گویند: «آیا

رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَتْلُوْنَ عَلَيْكُمْ آيٰتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُوْنَكُمْ لِقَآءِ يَوْمِكُمْ هٰذَا قَالُوْا بَلٰى

رسولانی از میان شما به سويتان نیامدند که آیات پروردگارتان را برای شما بخوانند و از ملاقات این روز شما را بر حذر دارند؟!» می‌گویند: «آری، پیامبران آمدند

وَلٰكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلٰى الْكٰفِرِيْنَ ﴿٧١﴾ قِيْلَ ادْخُلُوْا اَبْوَابَ جَهَنَّمَ

و ما سعادت ندریم؛ ولی فرمان عذاب الهی بر کافران مسلم شده است. به آنان گفته می‌شود: «از درهای جهنم وارد شوید،

خٰلِدِيْنَ فِيْهَا فَبِئْسَ مَثْوٰى الْمُتَكَبِرِيْنَ ﴿٧٢﴾ وَسِيقَ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ

جاودانه در آن بمانید؛ چه بد جایگاهی است جایگاه متکبران! و کسانی که تقوای الهی پیشه کردند

اِلَىٰ الْجَنَّةِ زُمَرًا حَتّٰىٰ اِذَا جَآءَ وَهَآءُ فَتِحَتْ اَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلٰمٌ

گروه گروه به سوی بهشت برده می‌شوند؛ هنگامی که به آن می‌رسند درهای بهشت گشوده می‌شود و نگهبانان به آنان می‌گویند: «سلام بر شما!

عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوْهَا خٰلِدِيْنَ ﴿٧٣﴾ وَقَالُوْا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ صَدَقَنَا

گوارایان باد این نعمتها! داخل بهشت شوید و جاودانه بمانید! آنها می‌گویند: «حمد و ستایش مخصوص خداوندی است که به وعده خویش درباره ما وفا کرد

وَعَدَهُ، وَاَوْرَثَنَا الْاَرْضَ نَتَّبِعُوْا مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَآءُ فَنِعْمَ اَجْرُ الْعٰمِلِيْنَ ﴿٧٤﴾

و زمین (بهشت) را میراث ما قرار داد که هر جا را بخواهیم منزلگاه خود قرار دهیم؛ چه نیکوست پاداش عمل کنندگان! و

وَتَرَى الْمَلَائِكَةَ حَافِينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ

در آن روز فرشتگان را می بینی که بر گرد عرش خدا حلقه زده اند و با ستایش پروردگارشان تسبیح می گویند:

بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٥﴾

و در میان بندگان بحق داوری می شود؛ و (سرتاج) گفته خواهد شد: «حمد مخصوص خدا پروردگار جهانیان است.»

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

حَمَّ ﴿١﴾ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٢﴾ غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ

حم. این کتابی است که از سوی خداوند قادر و دانا نازل شده است. خداوندی که آمرزنده گناه، پذیرنده توبه، دارای مجازات سخت،

ذِي الطَّوْلِ لِإِلَهِ الْأَهْوَى إِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿٣﴾ مَا يُجَادِلُ فِي آيَاتِ اللَّهِ إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَا يَنْفِرُكَ

و صاحب نعمت فراوان است؛ معبودی جز او نیست؛ و بازگشت (بمسئله) به سوی اوست. تنها کسانی در آیات ما مجادله می کنند که کافر شده اند؛ پس مبارز و آمد آنان

تَقْلُبُهُمْ فِي الْبِلَادِ ﴿٤﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَالْأَحْزَابُ مِنْ بَعْدِهِمْ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ

در شهرها در قدر شناختن تو را بفریبند؛ پیش از آنها قوم نوح و اقوامی که بعد از آنها بودند (پس از نوح) تکذیب کردند؛ و هر امتی در پی آن بود که پیامبرش را

لِيَأْخُذُوهُ وَجَدُوا أَبَا الْبَطْلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَأَخَذْتَهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ﴿٥﴾ وَ

بگیرد او را در دنیا، و برای محو حق به مجادله باطل دست زدند؛ اما من آنها را گرفتم (در سخت مجازات کردم)؛ ببین که مجازات من چگونه بود؛ و

كَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿٦﴾ الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ

این گونه فرمان پروردگارت درباره کسانی که کافر شدند مسلم شده که آنها همه اهل آتشند؛ فرشتگانی که حاملان عرشند

وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِ، وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ

و آنها که گرداگرد آن (عرش) هستند تسبیح و حمد پروردگارشان را می گویند و به او ایمان دارند و برای مومنان استغفار می کنند (در مرتبه) پروردگارا!

كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٧﴾

رحمت و علم تو همه چیز را فرا گرفته است؛ پس کسانی را که توبه کرده و راه تو را پیروی می کنند بیامرز، و آنان را از عذاب دوزخ نگاه دار؛

رَبَّنَا وَأَدْخِلْهُمْ جَنَّاتِ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدْتَهُمْ وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ

پروردگارا! آنها را در باغهای جاویدان بهشت که به آنها وعده فرمودهای وارد کن. همچنین از پدران و همسران

و ذُرِّيَّتِهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٨﴾ وَقِهِمُ السَّيِّئَاتِ وَمَنْ تَقِ

و فرزندانشان هر کدام که صالح بودند، که تو توانا و حکیمی! و آنان را از بدیها نگاه دار. و هر کس را

السَّيِّئَاتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهُ، وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ

در آن روز از بدیها نگاه داری، مشمول رحمتت ساختهای؛ و این است همان رستگاری عظیم! کسانی را که

كَفَرُوا يُنَادُونَ لِمَقْتُ اللَّهِ أَكْبَرُ مِنْ مَقْتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى

کافر شدند روز قیامت صدای زندگانه عداوت و خشم خداوند نسبت به شما از عداوت و خشم خودتان نسبت به خودتان بیشتر است، چرا که به سوی ایمان دعوت می شدید.

الْإِيمَانِ فَتَكْفُرُونَ ﴿١٠﴾ قَالُوا رَبَّنَا آمَنَّا آتَيْنَا وَأُحْيَيْنَا آتَيْنَا فَأَعْرَفْنَا

ولی انکار می کردید! آنها می گویند: «پروردگارا! ما را دوبار میباندی و دوبار زنده کردی؛ اکنون به گناهان خود معترفیم؛

بِذُنُوبِنَا فَهَلْ إِلَى خُرُوجٍ مِنْ سَبِيلٍ ﴿١١﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُ إِذَا دُعِيَ اللَّهُ وَحْدَهُ

آیا راهی برای خارج شدن «از بروج» وجود دارد؟! این بغاظر آن است که وقتی خداوند به یگانگی خوانده می شد انکار می کردید.

كَفَرْتُمْ وَإِنْ يُشْرِكْ بِهِ، تُؤْمِنُوا فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ ﴿١٢﴾ هُوَ الَّذِي

و اگر برای او همتایی می پنداشتند ایمان می آوردید؛ اکنون داوری مخصوص خداوند بلند مرتبه است (و شما نظری مدخل خود نمبر می دهید). او کسی است که

يُرِيكُمْ آيَاتِهِ، وَيُنَزِّلُ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ رِزْقًا وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَنْ يُنِيبُ

آیات خود را به شما نشان می دهد و از آسمان برای شما روزی بارش می فرستد؛ تنها کسانی متذکر این حقایق می شوند که به سوی خدا باز می گردند.

﴿١٣﴾ فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿١٤﴾ رَفِيعُ الدَّرَجَاتِ

«آیه» خدا را بخوانید و دین خود را برای او خالص کنید. هر چند کافران ناخشنود باشند. «او درجات بیستمان سجد» را بالا می برد.

ذُو الْعَرْشِ يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ لِيُنْذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ ﴿١٥﴾

او صاحب عرش است. روح (دست) را به فرمانش بر هر کس از بندگانش که بخواهد القاء می کند تا «برده» از روز ملاقات [روز رستاخیز] بیم دهد!

يَوْمَ هُمْ بَرْزُورُونَ لَا يَخْفَىٰ عَلَى اللَّهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿١٦﴾

روزی که همه آنان آشکار می شوند و چیزی از آنها بر خدا پنهان نخواهد ماند؛ «رکنه» می شود حکومت امروز برای کیست؟ برای خداوند یکتای قهار است!

الْيَوْمَ تُجْزَى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ

امروز هر کس در برابر کاری که انجام داده است پاداش داده می‌شود؛ امروز هیچ ظلمی نیست؛ خداوند سریع الحساب است.

﴿١٧﴾ وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْأَزْفَةِ إِذِ الْقُلُوبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ كَظْمِينٌ مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ

و آنها را از روز نزدیک بترسان. هنگامی که از شدت وحشت دلها به گلوگاه می‌رسد و تمامی وجود آنها مملو از اندوه می‌گردد؛ برای ستمکاران دوستی وجود ندارد.

حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعَ يُطَاعُ ﴿١٨﴾ يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ ﴿١٩﴾ وَاللَّهُ

و نه شفاعت کننده‌ای که شفاعتش پذیرفته شود. او چشماهایی را که به خیانت می‌گردد و آنچه را سینه‌ها پنهان می‌دارند، می‌داند. خداوند

يَقْضِي بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَقْضُونَ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ

بالحق داوری می‌کند، و معبودهایی را که غیر از او می‌خوانند هیچ گونه داوری ندارند؛ خداوند شنوا

الْبَصِيرُ ﴿٢٠﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ كَانُوا مِنْ

و بیناست! آیا آنها روی زمین سیر نکردند تا ببینند عاقبت کسانی که پیش از آنان بودند چگونه بود؟

قَبْلِهِمْ كَانُوا هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَءَاثَارًا فِي الْأَرْضِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَمَا

آنها در قدرت و ایجاد آثار سهم در زمین از اینها برتر بودند؛ ولی خداوند ایشان را به گناهانشان گرفت، و

كَانَ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ ﴿٢١﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ

در برابر عذاب او مدافعی نداشتند! این برای آن بود که پیامبرانشان پیوسته با دلایل روشن به سراغشان می‌آمدند.

فَكَفَرُوا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ

ولی آنها انکار می‌کردند؛ خداوند هم آنان را گرفت، و کبر داد که او قوی و مجازانش شدید است! ما موسی را

بِآيَاتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٢٣﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَهَمٰنَ وَقَارُونَ فَقَالُوا سِحْرٌ

با آیات خود و دلیل روشن فرستادیم. به سوی فرعون و هامان و قارون؛ ولی آنها گفتند: ماو سحری

كَذٰبٌ ﴿٢٤﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوا أَبْنَاءَ الَّذِينَ

بیچاره دروغگو است! و هنگامی که حق را از سوی ما برای آنها آورد، گفتند: «پسران کسانی را که

ءَامَنُوا مَعَهُ، وَأَسْتَحْيُوا نِسَاءَهُمْ وَمَا كَيْدُ الْكٰفِرِينَ إِلَّا فِي ضَلٰلٍ ﴿٢٥﴾

با موسی ایمان آورده‌اند بکشید و زنانشان را برای اسارت و خدمت زنده بگذارید؛ اما نقشه کافران جز در گمراهی نیست؛ او نفس بر آب می‌شود.

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُونِي أَقْتُلْ مُوسَى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ

و فرعون گفت: «بگذارید موسی را بکشم، و او پروردگارش را بخواند! اما نجاتش دعما زیرا من می ترسم که آیین شما را دگرگون سازد.

أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفَسَادَ ﴿٢٦﴾ وَقَالَ مُوسَى إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ

و یا در این سرزمین فساد برپا کند» موسی گفت: «من به پروردگارم و پروردگار شما پناه می برم

مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٢٧﴾ وَقَالَ رَجُلٌ مُؤْمِنٌ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ

از هر متکبری که به روز حساب ایمان نمی آورد» و مرد مومنی از آل فرعون که ایمان خود را پنهان می داشت گفت:

يَكْفُرُ إِيمَانَهُ أَنْ تَقُولَ رَجُلًا أَنْ يَقُولَ رَبِّيَ اللَّهُ وَقَدْ جَاءَكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ

«ایا می خواهید مردی را بکشید بخاطر اینکه می گوید: پروردگار من الله است، در حالی که دلایل روشنی از

رَبِّكُمْ وَإِنْ يَكُ كَذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ وَإِنْ يَكُ صَادِقًا يُصِيبْكُمْ بَعْضُ

سوی پروردگارتان برای شما آورده است؟! اگر دروغگو باشد، دروغش دامن خودش را خواهد گرفت؛ و اگر راستگو باشد، بعضی از

الَّذِي يَعِدُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَابٌ ﴿٢٨﴾ يَنْقُومُ لَكُمْ الْمَلِكُ

عذابهایی را که وعده می دهد به شما خواهد رسید؛ خداوند کسی را که اسرافکار و بسیار دروغگوست هدایت نمی کند. «ای قوم من! امروز حکومت از آن شمامست

الْيَوْمَ ظَاهِرِينَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ يَنْصُرُنَا مِنْ بَأْسِ اللَّهِ إِنْ جَاءَنَا قَالَ فِرْعَوْنُ مَا

و در این سرزمین پیروزید؛ اگر عذاب خدا به سراغ ما آید، چه کسی ما را یاری خواهد کرد؟» فرعون گفت:

أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَى وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ الَّذِينَ آمَنُوا يَنْقُومُ

«من جز آنچه را معتقدم به شما ارائه نمی دهم، و شما را جز به راه صحیح راهنمایی نمی کنم.» «ستور، همان قدر موسی است» آن مرد با ایمان گفت: «ای قوم من!

إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ مِثْلَ يَوْمِ الْأَحْزَابِ ﴿٣٠﴾ مِثْلَ دَابِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ

من بر شما از روزی همانند روز (سبأ) اقوام پیشین بیمناکم! و از عادتنی همچون عادت قوم نوح و عاد و ثمود و کسانی که

مِنْ بَعْدِهِمْ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِلْعِبَادِ ﴿٣١﴾ وَيَنْقُومُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنَادِ ﴿٣٢﴾

بعد از آنان بودند می ترسم؛ و خداوند ستمی بر بندگانش نمی خواهد. «ای قوم! من بر شما از روزی که مردم یکدیگر را صدا می زنند در باری می شنید، بیمناکم!»

يَوْمَ تُولُوتُ مُدْيَرِينَ مَا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾

همان روزی که روی می گردانید و فرار می کنید؛ اما هیچ پناهگاهی در برابر خداوند برای شما نیست؛ و هر کس را خداوند (بغیر از حق) گمراه سازد، راهبری برای او نیست!»

وَلَقَدْ جَاءَكَ يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ فِي شَكِّ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِ حَتَّىٰ

پیش از این یوسف دلایل روشن برای شما آورد، ولی شما همچنان در آنچه او برای شما آورده بود تردید داشتید؛

إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَنْ يَبْعَثَ اللَّهُ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ

تا زمانی که از دنیا رفت، گفتید: هرگز خداوند بعد از او پیامبری مبعوث نخواهد کرد! این گونه خداوند هر

هُوَ مُسْرِفٌ مُرْتَابٌ ﴿٣٤﴾ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَتْهُمْ

اسرافکار تردید کننده‌ای را گمراه می‌سازد. همانها که در آیات خدا بی آنکه دلیلی برایشان آمده باشد به مجادله برمی‌خیزند؛

كِبْرًا مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ قَلْبٍ

«بزرگی کبر و کینه عظیمی نزد خداوند و نزد آنان که ایمان آورده‌اند به بار می‌آورد؛ این گونه خداوند بر دل هر

مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿٣٥﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَنْهَمْنُنُ ابْنِ لِي صَرَحًا لَعَلِّي أَبْلُغُ الْأَسْبَابَ ﴿٣٦﴾

متکبر جنباری مَهْر می‌نهد. فرعون گفت: ای همام! برای من بنای مرتفعی بساز، شاید به وسایلی دست یابم.

أَسْبَابَ السَّمَوَاتِ فَأَطَّلِعَ إِلَىٰ إِلَهِ مُوسَىٰ وَإِنِّي لِأَظُنُّهُ كَذِبًا وَكَذَلِكَ

وسایل سمود به آسمانها تا از خدای موسی آگاه شوم؛ هر چند گمان می‌کنم او دروغگو باشد! اینچنین

زَيْنَ لِفِرْعَوْنَ سُوءَ عَمَلِهِ وَصَدَّ عَنِ السَّبِيلِ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا فِي تَبَابٍ

اعمال بد فرعون در نظرش آراسته جلوه کرد و از راه حق باز داشته شد؛ و توطئه فرعون (و متکبران) جز به نابودی نمی‌انجامد!

﴿٣٧﴾ وَقَالَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يَتَّبِعُونَ أَهْدِيكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٣٨﴾

«کسی که از قوم فرعون ایمان آورده بود گفت: ای قوم! از من پیروی کنید تا شما را به راه درست هدایت کنم.»

يَتَّبِعُونَ إِنَّمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا مَتَاعٌ وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ ﴿٣٩﴾ مَنْ

ای قوم! این دنیا زندگی دنیا، تنها متاع زودگذری است؛ و آخرت سرای همیشگی است! هر کس

عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَىٰ إِلَّا مِثْلَهَا وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنفًا

بدی کند، جز به مانند آن کیفر داده نمی‌شود؛ ولی هر کس کار شایسته‌ای انجام دهد - خواه مرد یا زن -

وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٤٠﴾

در حسابی که مؤمن باشد آنها وارد بهشت می‌شوند و در آن روزی بی حسابی به آنها داده خواهد شد.

وَيَقَوْمٍ مَّا لِي اَدْعُوكُمْ اِلَى النَّجْوَةِ وَتَدْعُونِنِي اِلَى النَّارِ ﴿٤١﴾ تَدْعُونِنِي

ای قوم من! چرا من شما را به سوی نجات دعوت می‌کنم، امّا شما مرا به سوی آتش فرا می‌خوانید؟ ﴿٤١﴾ مرا دعوت می‌کنید

لَا كُفْرًا بِاللَّهِ وَأَشْرِكَ بِهِ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَأَنَا اَدْعُوكُمْ اِلَى الْعَزِيزِ الْغَفَّرِ

که به خداوند یگانه کافر شوم و همتایی که به آن علم ندارم برای او قرار دهم، در حالی که من شما را به سوی خداوند عزیز بخداوند غفار دعوت می‌کنم

﴿٤٢﴾ لَاجِرُهُ اِنَّمَا تَدْعُونِنِي اِلَيْهِ لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا فِي الْآخِرَةِ وَأَنْ مَّرَدَّنَا

﴿٤٢﴾ قطعاً آنچه مرا به سوی آن می‌خوانید، نه دعوت (حائضی) در دنیا دارد و نه در آخرت؛ و تنها بازگشت ما در قیامت به سوی خداست؛

اِلَى اللَّهِ وَأَنْ الْمُسْرِفِينَ هُمْ اَصْحَابُ النَّارِ ﴿٤٣﴾ فَسَتَذَكَّرُونَ مَا اَقُولُ لَكُمْ

و مسرفان اهل آتشند. ﴿٤٣﴾ و بزودی آنچه را به شما می‌گویم به خاطر خواهید آورد

وَأَفْوُضُ امْرَأَتِي اِلَى اللَّهِ اِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٤٤﴾ فَوَقَّعَهُ اللَّهُ سَيِّئَاتِ

من کار خود را به خدا وامی‌گذارم که خداوند نسبت به بندگانش بیناست. ﴿٤٤﴾ خداوند او را از نقشه‌های سوء آنها

مَا مَكْرُوهًا وَحَاقَ بِهَا لِفِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ ﴿٤٥﴾ النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا

نگاه داشت، و عذاب شدید بر آل فرعون وارد شد. ﴿٤٥﴾ آتش آنهاست که

عُدُوًا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ اَدْخِلُوْا آلَ فِرْعَوْنَ اَشَدَّ الْعَذَابِ ﴿٤٦﴾

هر صبح و شام بر آن عرضه می‌شوند؛ و روزی که قیامت برپا شود (سرفرازان) آل فرعون را در سخت‌ترین عذابها وارد کنید. ﴿٤٦﴾

وَ اِذْ يَتَحَاجُّونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا اِنَّا كُنَّا

به خاطر یاری هنگامی را که در آتش دوزخ با هم محاجه می‌کنند؛ ضعیفان به مستکبران می‌گویند: ما

لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ اَنْتُمْ مُّغْنُونَ عَنَّا نَصِيبًا مِّنَ النَّارِ ﴿٤٧﴾ قَالَ الَّذِي

پیرو شما بودیم، ایها مستکبران! سهمی از آتش را به جای ما بپذیرا می‌شوید؟ ﴿٤٧﴾ مستکبران

اَسْتَكْبَرُوا اِنَّا كُلُّ فِیْهَا اِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَّمَ بَيْنَ الْعِبَادِ ﴿٤٨﴾ وَقَالَ

می‌گویند: ما همگی در آن هستیم، زیرا خداوند در میان بندگانش (ساعت) حکم کرده است. ﴿٤٨﴾ و آنها که

الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخِزْنَةِ جَهَنَّمَ اَدْعُوا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِّنَ الْعَذَابِ ﴿٤٩﴾

در آتشند به ما بگویند: از پروردگارتان بخواهید یک روز عذاب را از ما ببرد. ﴿٤٩﴾

قَالُوا أَوْلَمَ تَكُ تَأْتِيكُمْ رُسُلُكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا بَلَىٰ قَالُوا فَاذْعُوْا وَمَا

آنها می‌گویند: «آیا پیامبران شما دلایل روشن برایتان نیاوردند؟» می‌گویند: «اری» آنها می‌گویند: «پس هر چه می‌خواهید (عصا) بخوانید:

دُعُوا الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿٥٠﴾ إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي

ولی دعای کافران به جای نمرسد، و جز در ضلالت نیست، ما به یقین پیامبران خود و کسانی را که ایمان آورده‌اند، در

الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهُدُ ﴿٥١﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعَذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ

زندگی دنیا و در امرت روزی که گواهان به پا می‌خیزند یاری می‌دهیم، روزی که عذر خواهی ظالمان سودی به حالشان نمی‌بخشد؛ و لعنت خدا

اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ﴿٥٢﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْهُدَىٰ وَأَوْثَقْنَا بِرَبِّهِ إِسْرَائِيلَ

برای آنها، و خانه در جهنم بد نیز برای آنان است، و ما به موسی هدایت بخشیدیم، و بنی‌اسرائیل را وارثان کتاب (تورات)

الْكِتَابِ ﴿٥٣﴾ هُدَىٰ وَذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٥٤﴾ فَأَصْبِرْ إِنَّا وَعَدَد

قرارد داریم، کتابی که مایه هدایت و تذکر برای صاحبان عقل بودا، پس «ای پسر» صبر و شکیبایی پیشه کن که وعده

اللَّهُ حَقٌّ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعِشِيِّ وَالْإِبْكَرِ

خدا حق است، و برای گناهت استغفار کن، و هر صبح و شام تسبیح و حمد پروردگارت را بجا آور

﴿٥٥﴾ إِنَّا الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ يَغَيِّرُ سُلْطَانًا أَنَّهُمْ إِنَّا فِي

کسانی که در آیات خداوند بدون دلیلی که برای آنها آمده باشد ستیزه‌جویی می‌کنند، در

صُدُّوهُمْ إِلَّا كِبْرًا مَّا هُمْ بِبَالِغِيهِ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ

سینه‌هاشان فقط تکبر در فرود است، و هرگز به خواسته خود نخواهند رسید، پس به خدا پناه ببر که او شنوا

الْبَصِيرُ ﴿٥٦﴾ لَخَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ

و بیناست، آفرینش آسمانها و زمین از آفرینش انسانها مهمتر است،

وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ

ولی بیشتر مردم نمی‌دانند، هرگز نابینا و بینا یکسان نیستند؛

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَلَا الْمُسِيءُ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾

همچنین کسانی که ایمان آورده، و اعمال صالح انجام داده‌اند با بدکاران یکسان نخواهند بود؛ اما کمتر متذکر می‌شوید

إِنَّ السَّاعَةَ لَأَيُّهُ لَأَرِيبٌ فِيهَا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٩﴾ وَقَالَ

روز قیامت به یقین آمدنی است، و شکی در آن نیست؛ ولی اکثر مردم ایمان نمی آورند؛ پروردگار شما

رَبُّكُمْ أَدْعُوَنِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ

گفته است: «مرا بخوانید تا (من) شما را بپذیرم. کسانی که از عبادت من تکبر می ورزند بزودی با ذات

جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الَّتِلَّ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ

وارد دوزخ می شوند؛ خداوند کسی است که شب را برای شما آفرید تا در آن بیایید، و روز را

مُبْصِرًا إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ

روشنی بخش قرار داد؛ خداوند نسبت به مردم صاحب فضل و کرم است؛ ولی بیشتر مردم شکرگزاری نمی کنند.

ذَلِكَ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَلِقُ كُلِّ شَيْءٍ لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاَن تُوَفَّكُونَ ﴿٦١﴾

این است خداوند، پروردگار شما که آفریننده همه چیز است؛ هیچ معبودی جز او نیست؛ با این حال چگونه از راه حق منحرف می شوید؟!*

كَذَلِكَ يُؤَفِّكُ الَّذِينَ كَانُوا بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٦٢﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ

ایست چنین کسانی که آیات خدا را انکار می کردند. *راه راست؛ منحرف می شوند؛ خداوند کسی است که

لَكُمْ الْأَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوَرَكُمْ

زمین را برای شما جایگاه امن و آرامش قرار داد و آسمان را همچون سقفی بنا کرد؛ و شما را صورتگری کرد، و صورتتان را نیکو آفرید؛

وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ ذَلِكَ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ

و از چیزهایی پاکیزه به شما روزی داد؛ این است خداوند پروردگار شما؛ جاوید و پربرکت است خداوندی که پروردگار

الْعَالَمِينَ ﴿٦٤﴾ هُوَ الْحَيُّ لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ

عالمیان است؛ زنده (هستی) اوست؛ معبودی جز او نیست؛ پس او را بخوانید در حالی که دین خود را برای او خالص کرده اید.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٥﴾ قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ

ستایش مخصوص خداوندی است که پروردگار جهانیان است؛ بگو: «من نهی شده ام از اینکه معبودهایی را که شما

دُونِ اللَّهِ لَمَّا جَاءَ نِي الْبَيْتِ مِنْ رَبِّي وَأُمِرْتُ أَنْ أُسَلِّمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٦﴾

غیر از خدا می خوانید بپرستم، چون دلایل روشن از جانب پروردگارم برای من آمده است؛ و مأمورم که تنها در برابر پروردگار عالمیان تسلیم باشم؛*

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلاً ثُمَّ

او کسی است که شما را از خاک آفرید، سپس از نطفه، سپس از علقه (مغون بسته شده، سپس شما را بصورت طفلی (از شکم مادری) بیرون می فرستد.

لِتَبْلُغُوا أَشَدَّكُمْ ثُمَّ لَتَكُونُوا شُيُوخًا وَمِنْكُمْ مَنْ يُوَفِّي مِنْ قَبْلٍ وَلْيَبْلُغُوا

بعد به مرحله کمال قوت خود می رسید، و بعد از آن پیر می شوید؛ و در این میان گروهی از شما پیش از رسیدن به این مرحله می میرند و در نهایت به

أَجْلاً مُّسَمًّى وَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ هُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ فَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا

سر آمد عمر خود می رسید؛ و شاید تعقل کنید! او کسی است که زنده می کند و می میراند؛ و هنگامی که کاری را مسقر کند.

فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٦٨﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَجْعَلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ آتِنَ

تنها به آن می گوید: «موجود باش!» بی درنگ موجود می شود! آیا ندیدی کسانی را که در آیات خدا مجادله می کنند، چگونه

يُصَرِّفُونَ ﴿٦٩﴾ الَّذِينَ كَذَبُوا بِالْكِتَابِ وَمِمَّا أَرْسَلْنَا بِهِ رُسُلَنَا فَسَوْفَ

از راه حق منحرف می شوند؟! همان کسانی که کتاب (اسلام) و آنچه رسولان خود را بدان فرستاده ایم تکذیب کردند؛ اما بزودی نتیجه آن خود را

يَعْلَمُونَ ﴿٧٠﴾ إِذَا الْأَغْطَالُ فِي أَعْتَقِهِمْ وَالسَّلْسِلُ يُسْحَبُونَ ﴿٧١﴾ فِي الْحَمِيمِ

می دانند! در آن هنگام که غسل و زنجیرها برگردن آنان فرار گرفته و آنها را می کشند؛ و در آب جوشان وارد می کنند:

ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُونَ ﴿٧٢﴾ ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ آيُنَ مَا كُنتُمْ تَشْرِكُونَ ﴿٧٣﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ

سپس در آتش دوزخ افروخته می شوند! به آنها گفته می شود: «کجا بندگان خدا را همتای خدا قرار می دادید.» همان معبودهایی را که جز خدا پرستش می کردید!»

قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا بَل لَّمْ نَكُنْ نَدْعُوا مِنْ قَبْلُ شَيْئًا كَذَلِكَ يَضِلُّ اللَّهُ الْكَافِرِينَ

آنها می گویند: «همه از نظر ما پنهان و گم شدند؛ بلکه ما اصلاً پیش از این چیزی را پرستش نمی کردیم!» این گونه خداوند کافران را گمراه می سازد.

ذَلِكُمْ بِمَا كُنتُمْ تَفْرَحُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِذَا كُنتُمْ تَمْرَحُونَ ﴿٧٥﴾

این است سبب پشیمانی آن است که به ناحق در زمین شادی می کردید و از روی سرور و مستی به خوشحالی می پرداختید!

أَدْخَلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فِيئْسَ مَثْوًى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٦﴾ فَأَصْبِرْ إِنَّ

از درهای جهنم وارد شوید و جاودانه در آن بمانید؛ و چه بد است جایگاه متکبران! پس ای پیامبر، صبر کن که

وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا فَمَا نُرِيكَ بَعْضَ الَّذِي نَعُدُّهُمْ أَوْ تَوَفَّيْتِكَ فَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٧٧﴾

وعدۀ خدا حق است؛ و هرگاه قسمتی از مجازاتهایی را که به آنها وعده داده ایم به تو ارائه دهیم، یا تو را از دنیا ببریم (همه نیست)؛ چرا که آنان را به سوی ما باز می گردانند!

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَنْ قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّن لَّمْ نَقْصُصْ

ما پیش از تو رسولانی فرستادیم؛ سرگذشت گروهی از آنان را برای تو باز گفته، و گروهی را برای تو بازگو نکردیم؛

عَلَيْكَ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِشَايَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ فَإِذَا جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ قُضِيَ

و هیچ پیامبری حق نداشت معجزه‌های جز به فرمان خدا بیاورد. و هنگامی که فرمان خداوند برای مجازات آنها صادر شود،

بِالْحَقِّ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٧٨﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَنْعَامَ لِتَرْكَبُوا

بحق داوری خواهد شد؛ و آنجا اهل باطل زیان خواهند کرد! خداوند کسی است که چهارپایان را برای شما آفرید تا بعضی را سوار شوید

مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَلِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي

و از بعضی تغذیه کنید؛ و برای شما در آنها منافع بسیاری اجرا شده است، تا بوسیله آنها به مقصدی که در

صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٨٠﴾ وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ فَأَيَّ آيَاتٍ

دل دارید برسید؛ و بر آنها و بر کشتیها سوار می‌شوید. او آیاتش را همواره به شما نشان می‌دهد؛ پس کدام یک از آیات

اللَّهِ تُنْكِرُونَ ﴿٨١﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ

او [خدا] را انکار می‌کنید؟! آیا روی زمین سیر نکردند تا ببینند عاقبت کسانی که

مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا أَكْثَرُ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَءَانَارًا فِي الْأَرْضِ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا

بیش از آنها بودند چه شد؟! همانها که لغزانشان از اینها بیشتر، و نیرو و آتارشان در زمین فزونتر بود؛ اما هرگز آنچه را

كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِّن

به دست می‌آوردند نتوانست آنها را بی‌نیاز سازد! هنگامی که رسولانشان دلائل روشن برای آنان آوردند، به دانستی که خود داشتند خوشحال بودند

الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٨٣﴾ فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا ءَأَمْنَا

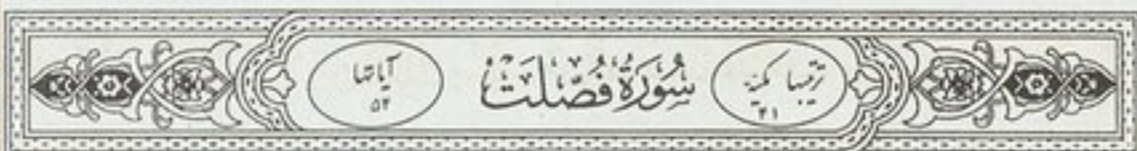
و خبران را هیچ می‌شردند! ولی آنچه را [از عذاب] به تمسخر می‌گرفتند آنان را فرا گرفت! هنگامی که عذاب [شدید] ما را دیدند گفتند: «هم اکنون

بِاللَّهِ وَحَدُّهُ، وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿٨٤﴾ فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ

به خداوند بگانه ایمان آوردیم و به معبودهایی که همتای او می‌شردیم کافر شدیم! اما هنگامی که عذاب ما را مشاهده کردند، ایمانشان برای آنها سودی نداشت.

لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سَنَّتَ اللَّهُ الَّتِي قَدْ خَلَّتْ فِي عِبَادِهِ، وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ ﴿٨٥﴾

این سنت خداوند است که همواره در میان بندگانش اجرا شده، و آنجا کافران زیانکار شدند!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایشگر

حَمْدٌ ۱) تَنْزِيلٌ مِنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۲) كِتَابٌ فُصِّلَتْ آيَاتُهُ، قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لِقَوْمٍ

حم. این کتابی است که از سوی خداوند رحمان و رحیم نازل شده است. کتابی که آیاتش هر مطلبی را در جای خود بازگو کرده، در حالی که فصیح و گویاست برای جمعیتی

يَعْلَمُونَ ۳) بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ۴) وَقَالُوا أَأَلْقَوْنا فِي أَكِنَّةٍ

که آگاهند. قرآنی که بشارت دهنده و بیم دهنده است؛ ولی بیشتر آنان روی گردان شدند؛ از این رو چیزی نمی شنوند. آنها گفتند: قلبهای ما نسبت به آنچه

مَمَّا نَدْعُونَآ إِلَيْهِ وَفِي آذَانِنَا وَقُرْءَانٌ مِّن بَيْنِنَا وَبَيْنَكَ حِجَابٌ فَأَعْمَلْنَا عَمَلُونَ ۵) قُلْ

ما را به آن دعوت می کنی در پوششهایی قرار گرفته و در گوشهای ما سنگینی است. میان ما و تو حجابی وجود دارد؛ پس تو کار خود را بکن و ما هم کار خود را می کنیم. بگو:

إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهُ وَاحِدٌ فَاسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوا ۶) وَ

من فقط انسانی مثل شما هستم؛ این حقیقت بر من وحی می شود که معبود شما معبودی یگانه است؛ پس تمام توجه خویش را به او کنید و از وی آمرزش طلبید؛ و

وَيْلٌ لِّلْمُشْرِكِينَ ۷) الَّذِينَ لَا يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ۸) إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا

وای بر مشرکان! همانها که زکات را نمی پردازند، و آخرت را منکرند. اما کسانی که ایمان آورده

وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ۹) قُلْ أَيُّ شَيْءٍ لَّكُم مِّنَ الَّذِي خَلَقَ

و کارهای شایسته انجام دادند، پاداشی دائمی دارند. بگو: آیا شما به آن کسی که زمین را در دو روز آفرید

الْأَرْضَ فِي يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ لَهُ ۱۰) أَنْدَادًا ذَٰلِكَ رَبُّ الْعَالَمِينَ ۱۱) وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِي مِّن

کسافر هستید و برای او همانندهایی قرار می دهید؟! او پروردگار جهانیان است؛ او در زمین کوههای استواری قرار داد

فَوْقَهَا وَبَرَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَا أَقْوَامًا فِي أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَاءٌ لِّلسَّائِلِينَ ۱۲) ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَىٰ

برکاتی در آن آفرید و مواد غذایی آن را مقدر فرمود، اینها همه در چهار روز بود. درست به اندازه نیاز تقاضا کنندگان. سپس به آفرینش

السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَ لِلْأَرْضِ أَتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ ۱۳)

آسمان پرداخت، در حالی که بصورت دود بود؛ به آن و به زمین دستور داد: به وجود آید، خواه از روی اطاعت و خواه اکرانه، آنها گفتند: ما از روی طاعت می آییم. ۱۳)

فَقَضَيْنَهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ وَأَوْحَىٰ فِي كُلِّ سَمَاءٍ أَمْرَهَا ۗ وَزَيْنًا السَّمَاءَ الدُّنْيَا

در این هنگام آنها را بصورت هفت آسمان در دو روز آفرید، و در هر آسمانی کار آن (اسمان را وحی داد،) فرمود، و آسمان پایین را با چراغهایی

بِمَصْبِيحٍ وَحِفْظًا ۚ ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿١٢﴾ فَإِنْ أَعْرَضُوا فَقُلْ أَنْذَرْتُكُمْ

[- ستارگان] زینت بخشیدیم، و با شهابها از رخنه شبان حفظ کردیم؛ این است تقدیر خداوند توانا و دانایا اگر آنها روی گردان شوند، بگو: «من شما را از

صَاعِقَةٍ مِّثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثُمُودَ ۚ إِذْ جَاءَتْهُمْ الرُّسُلُ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ

صاعقه‌ای همانند صاعقه عاد و ثمود می‌ترسانم، در آن هنگام که رسولان از پیش رو و پشت سر او می‌رسند

خَلْفِهِمْ ۖ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ ۗ قَالُوا لَوْ شَاءَ رَبُّنَا لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً فَإِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ

به سزاغشان آمدند (و آنان را دعوت کردند) که جز خدا را نپرستید؛ آنها گفتند: «اگر پروردگار ما می‌خواست فرشتگانی نازل می‌کرد؛ از این رو ما به آنچه شما مبعوث به آن هستید

كُفِرُونَ ۚ ﴿١٣﴾ فَأَمَّا عَادُ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً

کافریم، اما قوم عاد به ناحق در زمین تکبر ورزیدند و گفتند: «چه کسی از ما نیرومندتر است؟!»

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿١٤﴾

آیا نمی‌دانستند خداوندی که آنان را آفریده از آنها قویتر است؟! و بخاطر این پندار، پیوسته آیات ما را انکار می‌کردند.

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي أَيَّامٍ نَحْسَاتٍ لِنَدِّقَهُمْ ۖ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ

سزایمان تند بادی شدید و هول‌انگیز و سرد و سخت در روزهایی شوم و پرغبار بر آنها فرستادیم تا عذاب خوارکننده را در زندگی دنیا به آنها بچشانیم؛

الدُّنْيَا ۖ وَلِعَذَابِ الْآخِرَةِ أَخْزَىٰ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٥﴾ وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَاهُمْ فَاسْتَحَبُّوا

و عذاب آخرت از آن هم خوارکننده‌تر است، و «در هیچ طرف» یاری نمی‌شوند؛ اما ثمود را هدایت کردیم، ولی آنها

الْعَمَىٰ عَلَى الْهُدَىٰ فَأَخَذَتْهُمُ صَاعِقَةُ الْعَذَابِ ۖ آهُونُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٦﴾ وَبِجَنَّتِنَا

نابینایی را بر هدایت ترجیح دادند؛ به همین جهت صاعقه - آن عذاب خوارکننده - بخاطر اعمالی که انجام می‌دادند آنها را فرو گرفت؛ و کسانی را که ایمان آوردند

الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿١٧﴾ وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَاءُ اللَّهِ إِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٨﴾

و بر هیزگار بودند نجات بخشیدیم؛ و (در آن روزی) را که دشمنان خدا را به سوی دوزخ گرد آورده، و صفوف پیشین را نگه می‌دارند؛ صفهای بعد به آنها محول شدند.

حَتَّىٰ إِذَا مَا جَاءُوهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَأَبْصَرُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾

وقتی به آن می‌رسند، گوشها و چشمها و پوستهای تنشان به آنچه می‌کردند گواهی می‌دهند.

وَقَالُوا الْجُلُودُ هُمْ لِمَ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا قَالُوا أَنْطَقَنَا اللَّهُ الَّذِي أَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ

آنها به پوستهای نشان می‌گویند: «چرا بر ضد ما گواهی دادید؟» آنها جواب می‌دهند: همان خدایی که هر موجودی را به نطق در آورده ما را گویا ساخته: و او

خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَرُونَ أَنْ يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ

شما را نخستین بار آفرید، و بازگشتتان به سوی اوست. شما اگر گناهانتان را مخفی می‌کردید نه بخاطر این بود که از شهادت

سَمْعَكُمْ وَلَا أَبْصَرَكُمْ وَلَا جُلُودَكُمْ وَلَكِنْ ظَنَنْتُمْ أَنَّ اللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيرًا مِمَّا تَعْمَلُونَ

گوش و چشمها و پوستهای تنتان بیم داشتید، بلکه شما گمان می‌کردید که خداوند بسیاری از اعمالی را که انجام می‌دهید نمی‌داند

﴿٢٢﴾ وَذَلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِي ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ أَرَدْتُمْ أَنْ تُصَبِّحْتُمْ مِنَ الْخُسْرَيْنِ ﴿٢٣﴾ فَإِن

آری این گمان بدی بود که در باره پروردگارتان داشتید و همان موجب هلاکت شما گردید، و سرانجام از زیانکاران شدیداً اگر

يَصْبِرُوا فَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ وَإِن يَسْتَعْتِبُوا فَمَا هُمْ مِنَ الْمُعْتَبِينَ ﴿٢٤﴾ وَ

صبر کنند (با تکیه به هر حال دوزخ جایگاه آنهاست؛ و اگر تقاضای عفو کنند، مورد عفو قرار نمی‌گیرند). ما برای

فَيَضُنَّاهُمْ قُرْنَاءَ فَرِيضُوا لَهُمْ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي

آنها همنشینانی «تسرت» قرار دادیم که زشتیها را از پیش رو و پشت سر آنها در نظرشان جلوه دادند؛ و فرمان الهی در باره آنان تحقق یافت

أَمْرٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خُسْرَيْنِ ﴿٢٥﴾ وَقَالَ الَّذِينَ

و به سرنوشت اقوام گمراهی از جن و انس که قبل از آنها بودند گرفتار شدند: آنها مسلماً زیانکار بودند! کافران

كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ فَلَنْذِيْقَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا

گفتند: «گوش به این قرآن فرانهید؛ و به هنگام تلاوت آن جنجال کنید، شاید پیروز شوید». به یقین به کافران

عَذَابًا شَدِيدًا وَلَنْجَزِيَنَّهُمْ أَشْوَأَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ ذَلِكَ جَزَاءُ أَعْدَاءِ اللَّهِ النَّارُ

عذاب شدیدی می‌چشائیم، و آنها را به بدترین اعمالی که انجام می‌دادند کیفر می‌دهیم! این آتش کیفر دشمنان خداست.

هُم فِيهَا دَارُ الْخُلْدِ جَزَاءُ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا رَبَّنَا أَرْنَا

سزای جاویدشان در آن خواهد بود، کیفری است بخاطر اینکه آیات ما را انکار می‌کردند. کافران گفتند: «پروردگارا!

الَّذِينَ أَضَلَّانَا مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ نَجْعَلُهُمَاتَّحْتَ أَقْدَامِنَا لِيَكُونُوا مِنَ الْأَسْفَلِينَ ﴿٢٩﴾

آنهايي که از جن و انس ما را گمراه کردند به ما نشان ده تا زیر پای خود لهنیم در دشتهاشان کنیا تا از پست ترین مردم باشنده»

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا

به یقین کسانی که گفتند: «پروردگار ما خداوند یگانه است» سپس استقامت کردند، فرشتگان بر آنان نازل می‌شوند که:

تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٢٠﴾ نَحْنُ أَوْلِيَائُكُمْ

«ترسید و غمگین مباشید، و بشارت باد بر شما به آن بهشتی که به شما وعده داده شده است» ما یاران و مددکاران شما

فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهَى أَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا

در زندگی دنیا و آخرت هستید؛ و برای شما هرچه دلتان بخواهد در بهشت فراهم است، و هرچه طلب کنید به شما

مَا تَدْعُونَ ﴿٢١﴾ نَزَّلًا مِنْ غَفُورٍ رَحِيمٍ ﴿٢٢﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ

داده می‌شود! اینها وسیله پذیرایی از سوی خداوند آمرزنده و مهربان است، چه کسی خوش‌گفتارتر است از آن کس که دعوت به سوی خدا می‌کند

وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٢٣﴾ وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ

و عمل صالح انجام می‌دهد و می‌گوید: «من از مسلمانانم» هرگز نیکی و بدی یکسان نیست:

أَدْفَعُ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ ﴿٢٤﴾ وَ

بدی را با نیکی دفع کن، ناگاه «دوستی» دید، همان کس که میان تو و او دشمنی است، گویی دوستی گرم و صمیمی است. اما

مَا يُلْقَاهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلْقَاهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلْقَاهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلْقَاهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا

جز کسانی که دارای صبر و استقامتند به این مقام نمی‌رسند، و جز کسانی که بهره‌عظیمی از این بهره دارند به آن نایل نمی‌گردند و هرگاه وسوسه‌هایی

مِنَ الشَّيْطَانِ نَزَعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٦﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ

از شیطان متوجه تو گردد، از خدا پناه بخواه که او شنونده و داناست! و از نشانه‌های او، شب

وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ

و روز و خورشید و ماه است؛ برای خورشید و ماه سجده نکنید، برای خدایی که آفریننده آنهاست سجده کنید

الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿٢٧﴾ فَإِنْ اسْتَكْبَرُوا

اگر کسی خواهی خواهی او را بپرستید! و اگر هر که است پرستید او را، تکبر نکنند.

فَالَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ يُسَبِّحُونَ لَهُ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْأَمُونَ ﴿٢٨﴾

کسانی که نزد پروردگار تو هستند شب و روز برای او تسبیح می‌گویند و خسته نمی‌شوند!

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَرَى الْأَرْضَ خَاشِعَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ إِنَّ الَّذِي

و از آیات او این است که زمین را خشک در جهان می بینی، اما هنگامی که آب بر آن می فرستیم به جنبش در می آید و نمو می کند: همان کسی که

أَحْيَاهَا الْمُحْيِ الْمَوْقِعَ إِنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي آيَاتِنَا لَا

آن را زنده کرد، مردگان را نسیم زنده می کند: او بر هر چیز تواناست! کسانی که آیات ما را تحریف می کنند

يَخْفَوْنَ عَلَيْنَا أَفَمَنْ يُلْقَى فِي النَّارِ خَيْرٌ أَمْ مَنْ يَأْتِي بِنُورٍ أَمْ يَأْتِي بِنُورٍ أَمْ يَأْتِي بِنُورٍ أَمْ يَأْتِي بِنُورٍ

بر ما پوشیده نخواهند بود! آیا کسی که در آتش افکنده می شود بهتر است یا کسی که در نهایت امن و امان در قیامت به عرشه محشر می آید؟! هر کاری می خواهید بکنید، او

بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ وَإِنَّهُ لَكِتَابٌ عَزِيزٌ ﴿٤١﴾ لَا

به آنچه انجام می دهید بیناست! کسانی که به این قرآن هنگامی که به سرافشان آمد کافر شدند بر ما مقرر نخواهد شد! و این کتابی است شکستناپذیر، که

يَأْتِيهِ الْبَطْلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴿٤٢﴾ مَا يَقَالُ لَكَ إِلَّا

هیچ گونه باطلی، نه از پیش رو و نه از پشت سر، به سواغ آن نمی آید: چرا که از سوی خداوند حکیم و شایسته ستایش نازل شده است! آنچه به ناروا درباره تو می گویند

مَا قَدَقِيلَ لِلرُّسُلِ مِنْ قَبْلِكَ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ جَعَلْنَاهُ

همان است که درباره پیامبران قبل از تو نیز گفته شده: پروردگار تو دارای مغفرت و (همه) دارای مجازات دردناکی است! هرگاه آن را

قُرْءَانًا عَجْمِيًّا لَقَالُوا لَوْلَا فُصِّلَتْ آيَاتُهُ أَءَعْجَمِيٌّ وَعَرَبِيٌّ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ آمَنُوا

قرآنی عجمی قرار می دادیم حتماً می گفتند: چرا آياتش روشن روشن نیست؟! قرآن عجمی از پیغمبری عربی؟! بگو: این کتاب برای کسانی که ایمان آورده اند

هُدًى وَشِفَاءً وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي آذَانِهِمْ وَقُرْءَانُهُمْ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى

هدایت و درمان است؛ ولی کسانی که ایمان نمی آورند، در گوشه ایشان سنگینی است و گویی نابینا هستند و آن را نمی بینند:

أُولَئِكَ يُنَادُونَ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٤٤﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَأَخْتَلَفَ فِيهِ

آنها همچون کسی هستند که دوری از راه دور صدا زده می شوند! ما به موسی کتاب آسمانی دادیم: سپس در آن اختلاف شد:

وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقَضَىٰ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ

و اگر فرمانی از ناحیه پروردگارت در این باره صادر نشده بود، در میان آنها داوری می شد (و به غیر می رسیدند): ولی آنها هنوز در باره آن شکی تهمت انگیز دارند!

﴿٤٥﴾ مَنْ عَمِلْ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿٤٦﴾

کسی که عمل صالحی انجام دهد، سودش برای خود اوست: و هر کس بدی کند، به خویشش بدی کرده است: و پروردگارت هرگز به بندگان ستم نمی کند!

إِلَيْهِ يُرَدُّ عِلْمُ السَّاعَةِ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَاتٍ مِنْ أَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَى وَلَا

علم به قیامت در همه دهر از تنها به خدا باز می‌گردد؛ هیچ میوه‌ای از غلاف خود خارج نمی‌شود، و هیچ زنی باردار نمی‌گردد و

تَضَعُ إِلَّا لِیَعْلَمَهُ ۚ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ آئِنِ شُرَكَاءِی قَالُوا آذَنَّاكَ مَا مِنَّا مِنْ شَهِيدٍ

وضع حمل نمی‌کند مگر به علم او؛ و آن روز که آنها را ندا می‌دهد کجا بندگان من؟ می‌گویند: «ما عرضه داشتیم که هیچ گواهی بر گفته خود نداریم،

﴿۴۷﴾ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ وَظَنُوا مَا لَهُمْ مِنْ مَّحْصِنٍ ﴿۴۸﴾ لَا يَسْتَمُ

و همه معبودانی را که قبلاً می‌خواندند محو و گم می‌شوند؛ و می‌دانند هیچ گریزگاهی ندارند! انسان

الْإِنْسَانُ مِنْ دُعَاءِ الْخَيْرِ وَإِنْ مَسَّهُ الشَّرُّ فَيَسْأَلُ قَنُوطًا ﴿۴۹﴾ وَلَيْنَ أَذَقْنَاهُ رَحْمَةً

هرگز از تقاضای نیکی (است) خسته نمی‌شود؛ و هرگاه شر و بدی به او رسد، بسیار مایوس و نومید می‌گردد! و هرگاه او را رحمتی

مِنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرَاءٍ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ هَذَا إِلَىٰ وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُجِعْتُ

از سوی خود بعد از ناراحتی که به او رسیده بچشایم می‌گوید: «این بخاطر شایستگی و استحقاق من بوده، و گمان نمی‌کنم قیامت برپا شود؛ و هرگاه

إِلَىٰ رَبِّي إِنْ لِي عِنْدَهُ لِلْحُسْنَىٰ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَ لَنَذِيقَنَّهُمْ مِنَ

به سوی پروردگارم بازگردانده شوم، برای من نزد او پادشاهی نیک است. ما کافران را از اعمالی که انجام داده‌اند آگاه خواهیم کرد و از

عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿۵۰﴾ وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَىٰ الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَسَّ بِجَانِبِهِ ۚ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ

عذاب شدید به آنها می‌چشایم. و هرگاه به انسان انعام و بر خیر، نعمت دهیم، روی می‌گرداند و با حال نکتیز از حق دور می‌شود؛ ولی هرگاه مختصر ناراحتی به او رسد،

فَدُوِّدُعَاءِ عَرِيضٍ ﴿۵۱﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ

تقاضای فراوان و مستمر برای برطرف شدن آن دارد! بگو: «به من خبر دهید اگر این قرآن از سوی خداوند باشد و شما به آن کافر شوید،

بِهِ ۚ مَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقِ بَعِيدٍ ﴿۵۲﴾ سَنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ

چه کسی گمراه‌تر خواهد بود از کسی که در مخالفت شدیدی قرار دارد؟! بزودی نشانه‌های خود را در اطراف جهان

وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ ۗ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ

و در درون جانشان به آنها نشان می‌دهیم تا برای آنان آشکار گردد که او حق است؛ آیا کافی نیست که پروردگارت بر همه چیز

شَهِيدٌ ﴿۵۳﴾ إِلَّا إِيَّانَهُمْ فِي مَرِيَّةٍ مِّنْ لِّقَاءِ رَبِّهِمْ ۗ أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ ﴿۵۴﴾

شاهد و گواه است؟! آگاه باشید که آنها از لقای پروردگارش در شک و تردیدند؛ و آگاه باشید که خداوند به همه چیز احاطه دارد! و

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

حَمْدٌ ۱ عَسَقَ ۲ كَذَلِكَ يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۳ لَهُ

حکم. عسق. این گونه خداوند عزیز و حکیم به تو و پیامبرانی که پیش از تو بودند وحی می‌کند. آنچه

مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ۴ تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْ

در آسمانها و آنچه در زمین است از آن اوست؛ و او بلند مرتبه و بزرگ است؛ نزدیک است آسمانها بگرددند بر سر او از بالا مثل ملامتی شوند.

فَوْقِهِنَّ وَالْمَلَائِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا إِنْ اللَّهُ

و فرشتگان پیوسته تسبیح و حمد پروردگارش را بجا می‌آورند و برای کسانی که در زمین هستند استغفار می‌کنند؛ آگاه باشید خداوند

هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ۵ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ اللَّهُ حَفِيفٌ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنْتَ

امرزنده و مهربان است. کسانی که غیر خدا را ولی خود انتخاب کردند، خداوند حساب همه اعمال آنها را نگه می‌دارد؛ و تو مأمور نیستی که

عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ۶ وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِنُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَ

آنان را مجبور به قبول حق کنی؛ و این گونه قرآنی عربی [فصحیح و گویا] را بر تو وحی کردیم تا اُم القریه [مکه] و مردم پیرامون آن را انذار کنی و

نُنذِرَ يَوْمَ الْجَمْعِ لَا رَيْبَ فِيهِ فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ ۷ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ

آنها از روزی که همه خلایق در آن روز جمع می‌شوند و شک و تردید در آن نیست بترسانی؛ گروهی در بهشتند و گروهی در آتش سوزان؛ و اگر خدا می‌خواست همه آنها را

أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِنْ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُمْ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ۸

امت واحدی قرار می‌داد (به زور مهابت سرگردان)؛ اما خداوند هر کس را بخواهد در رحمتش وارد می‌کند، و برای ظالمان ولی و یاوری نیست.

أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۹ وَ

آیا آنها غیر از خدا را ولی خود برگزیدند؟! در حالی که «ولی» فقط خداوند است و اوست که مردگان را زنده می‌کند، و اوست که بر هر چیزی تواناست؛ و

مَا أَخْلَقْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ۱۰

در هر چیز اختلاف کنید، داوریش با خداست؛ این است خداوند، پروردگار من، بر او توکل کرده‌ام و به سوی او باز می‌گردم.

فَاطْرُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا

او آفریننده آسمانها و زمین است و از جنس شما همسرانی برای شما قرار داد و جنتهایی از چهار پایان آفرید:

يَذَرُكُمْ فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١١﴾ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ

و شما را به این وسیله [- بوسیله همسران] زیاد می‌کند: هیچ چیز همانند او نیست و او شنوا و بیناست. * کلیدهای آسمانها

وَالْأَرْضِ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٢﴾ * شَرَعَ لَكُمْ

و زمین از آن اوست: روزی را برای هر کس بخواهد گسترش می‌دهد یا محدود می‌سازد: او به همه چیز داناست. * آیینی را برای شما

مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى

تشریح کرد که به نوح توصیه کرده بود: و آنچه را بر تو وحی فرستادیم و به ابراهیم و موسی

وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ

و عیسی سفارش کردیم این بود که: دین را بر پا دارید و در آن تفرقه ایجاد نکنید. بر مشرکان گران است آنچه شما آنان را به سوی دعوت می‌کنید. خداوند

يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ ﴿١٣﴾ وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا

هر کس را بخواهد برمی‌گزیند، و کسی را که به سوی او بازگردد هدایت می‌کند. * آنان پراکنده نشدند مگر بعد از

جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ إِلَى أَجَلٍ مُسَمًّى لَفُضِيَ

آنکه علم و آگاهی به سراغشان آمد: و این تفرقه‌جویی بخاطر انحراف از حق بود: و اگر فرمائی از سوی پروردگارت صادر نشده بود که تا سرآمد معینی (زنده و زده) باشند.

بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ أُورِثُوا الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ ﴿١٤﴾

در میان آنها داوری می‌شود: و کسانی که بعد از آنها وارثان کتاب شدند نسبت به آن در شک و تردیدند، شکی همراه با بدبینی. *

فَلِذَلِكَ فَادَعُ مَا دَعَاكَ وَأَسْتَقِمْ كَمَا أَمَرْتَ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ هُمْ وَقُلْ ءَامَنْتُ بِمَا

پس به همین خاطر تو نیز آنان را دعوت کن و آنچه‌ای که مأمور شده‌ای استقامت نما، و از هوی و هوسهای آنان پیروی مکن. و بگو: «به هر کتابی که

أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ وَأَمَرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمْ اللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ لَنَا أَعْمَلُنَا

خدا نازل کرده ایمان آورده‌ام و مأمورم در میان شما عدالت کنم: خداوند پروردگار ما و شماست: نتیجه اعمال ما از آن ماست

وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ لِأُحْجَةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ اللَّهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾

و نتیجه اعمال شما از آن شما: خصومت شخصی در میان ما نیست: و خداوند ما و شما را در یک جا جمع می‌کند، و بازگشت (ما) به سوی اوست. *

وَالَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا اسْتُجِيبَ لَهُ، مَجْجَمُهُمْ دَاخِضَةٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿١٦﴾

کسانی که از روی حاجت در پاره خدا بعد از پذیرفتن او، حاجت می‌کنند، دلیلشان نزد پروردگارشان باطل و بی پایه است؛ و

غضب بر آنهاست و عذابی شدید دارند. ﴿١٦﴾ خداوند کسی است که کتاب را بحق نازل کرد و میزان استحقاق و میزان خیر قیامت را نیز:

وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ ﴿١٧﴾ يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا وَالَّذِينَ

تو چه می‌دانی شاید ساعت قیامت نزدیک باشد! ﴿١٧﴾ کسانی که به قیامت ایمان ندارند در باره آن شتاب می‌کنند؛ ولی آنها

ءَامَنُوا مُشْفِقُونَ مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ ۗ أَلَا إِنَّ الَّذِينَ يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي

که ایمان آورده‌اند پیوسته از آن هراسانند، و می‌دانند آن حق است؛ آگاه باشید کسانی که در قیامت تردید می‌کنند، در

ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿١٨﴾ اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ ۗ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ ۗ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿١٩﴾

گمراهی عمیقی هستند. ﴿١٨﴾ خداوند نسبت به بندگان لطف را احاطه دارد؛ هر کس را بخواهد روزی می‌دهد و او قوی و شکست‌ناپذیر است! ﴿١٩﴾

مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ ۗ وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا

کسی که زراعت آخرت را بخواهد، به کشت او برکت و افزایش می‌دهیم و بر محصولش می‌افزاییم؛ و کسی که فقط کشت دنیا را بطلبد،

نُوتِهِ ۗ مِنْهَا وَمَالُهُ ۗ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ ﴿٢٠﴾ أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ

کسی از آن به او می‌دهیم آنها در آخرت هیچ بهره‌ای ندارند! آیا معبودانی دارند که بی اذن خداوند آیینی برای آنها

مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنَ بِهِ اللَّهُ ۗ وَتُؤَلَّاهُ وَلَوْ أَلَّا كَلِمَةً الْفَصْلُ لَقَضَىٰ بَيْنَهُمْ وَأَيَّاتِ

ساخته‌اند! اگر سهولت معینی برای آنها نبود، در میانشان داوری می‌شد و دستور فصل سفر می‌شدند و

الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢١﴾ تَرَى الظَّالِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا

برای ظالمان عذاب دردناکی است! ﴿٢١﴾ ان روزی استمگران را می‌بینی که از اعمالی

كَسَبُوا وَهُوَ وَاقِعٌ بِهِمْ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي

که انجام داده‌اند سخت بی‌منا کند، ولی آنها را فرا می‌گیرد! اما کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند در

رَوْضَاتِ الْجَنَّاتِ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۗ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٢٢﴾

باغهای بهشتند و هر چه بخواهند نزد پروردگارشان برای آنها فراهم است؛ این است فضل بزرگ! ﴿٢٢﴾

ذَٰلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهَ عِبَادَهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا

این همان چیزی است که خداوند بندگانش را که ایمان آورده و اعمال صالح انجام داده‌اند به آن نوبه می‌دهد. بگو: من هیچ پاداشی از شما بر رسالتم در خواست نمی‌کنم جز

الْمُودَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ وَمَنْ يَقْرَفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حَسَنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٢٣﴾ أَمْ

دوست داشتن نزدیکانم [- اهل بیتم]؛ و هر کس کار نیکی انجام دهد، بر نیکی‌اش می‌افزاییم؛ چرا که خداوند آمرزنده و سپاسگزار است. * آیا

يَقُولُونَ أَفَرَأَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَإِنْ يَشَأِ اللَّهُ يُخَيِّمَ عَلَىٰ قَلْبِكَ وَيَمْحُ اللَّهُ الْبَاطِلَ وَيُحِقُّ الْحَقَّ

می‌گویند: او بر خدا دروغ بسته است؟! در حالی که اگر خدا بخواهد بر قلب تو مهر می‌نهد (و اگر خلاف بگویی قدرت اظهار این آیه را از تو می‌گیرد) و باطل را محو می‌کند و حق را

بِكَلِمَتِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٤﴾ وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ

به فرمانش یا برجا می‌سازد؛ چرا که او از آنچه درون سینه‌هاست آگاه است. * او کسی است که توبه را از بندگانش می‌پذیرد و بدیها را می‌بخشد.

السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا نَفَعَلُوا ﴿٢٥﴾ وَسَتَجِيبُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَ

و آنچه را انجام می‌دهید می‌داند. * و درخواست کسانی را که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده‌اند می‌پذیرد و

يَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَالْكَافِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿٢٦﴾ ۞ وَلَوْ سَظَّ اللَّهُ الرَّزْقَ لِعِبَادِهِ

از فضل خود بر آنها می‌افزاید؛ اما برای کافران عذاب شدیدی است. * هرگاه خداوند روزی را برای بندگانش وسعت بخشد،

لَبَغْوًا فِي الْأَرْضِ وَلَٰكِن يُنَزَّلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ إِنَّهُ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٢٧﴾ وَهُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ

در زمین طغیان و ستم می‌کنند؛ از این رو به مقداری که می‌خواهد او منگت می‌نهد تا نازل می‌کند. که نسبت به بندگان آگاه و بیناست. * او کسی است که

الغَيْثَ مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَيَنْشُرُ رَحْمَتَهُ ۗ وَهُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٨﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ

باران سودمند را پس از آنکه مایوس شدند نازل می‌کند و رحمت خویش را می‌گستراند؛ و او ولی تو سرپرست و ستوده است. * و از آیات اوست

خَلْقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَثَّ فِيهِمَا مِنْ دَابَّةٍ ۗ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ اِذَا نَشِءُ قَدِيرٌ

آفرینش آسمانها و زمین و آنچه از جنسندگان در آنها منتشر نموده؛ و او هرگاه بخواهد بر جمع آنها تواناست

﴿٢٩﴾ وَمَا اَصْبَحْكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فَمَا كَسَبَتْ اَيْدِيكُمْ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ ﴿٣٠﴾

* هر مصیبتی به شما رسد بخاطر اعمالی است که انجام داده‌اید، و بسیاری را نیز عفو می‌کند. *

وَمَا اَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْاَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٣١﴾

و شما هرگز نمی‌توانید در زمین از قدرت خداوند فرار کنید؛ و غیر از خدا هیچ ولی و یاور برای شما نیست. *

وَمِنْ آيَاتِهِ الْجَوَارِ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَمِ ﴿٣٢﴾ إِنَّ يَشَأْ يُسْكِنَ الرِّيحَ فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ عَلَى

از نشانه‌های او کشتی‌هایی است که در دریا همچون کوهها به نظر می‌رسند! اگر او اراده کند، باد را ساکن می‌سازد تا آنها بر پشت دریا بی حرکت بمانند:

ظَهْرِهِ وَإِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣٣﴾ أَوْ يُوقِفَهُنَّ بِمَا كَسَبْنَ وَيَعْفُ عَنْ كَثِيرٍ

در این نشانه‌هایی است بر ای هر صبرکننده‌شکرگزار! یا اگر بخواهد آنها را بباطم اعمالی که سر نشینانش مر تکب شده‌اند نابود می‌سازد؛ و در عین حال بسیاری را می‌بخشد.

﴿٣٤﴾ وَيَعْلَمُ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِنَا مَا لَهُمْ مِنْ مَّخِصٍ ﴿٣٥﴾ فَمَا أُوْتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهِنَعُ الْحَيَاةِ

* کسانی که در آیات ما مجادله می‌کنند بدانند هیچ گریزگاهی ندارند! آنچه به شما عطا شده متاع زودگذر زندگی

الدُّنْيَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى لِلَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٣٦﴾ وَالَّذِينَ يَجْحَدُونَ

دنیاست، و آنچه نزد خداست برای کسانی که ایمان آورده و بر پروردگارشان توکل می‌کنند بهتر و پایدارتر است. * همان کسانی که

كَبَّرُوا إِلَهُهُمْ وَأَلْفَوْحِشَ وَإِذَا مَا عَضِبُوا هُمْ يَغْفِرُونَ ﴿٣٧﴾ وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَ

از گناهان بزرگ و اعمال زشت اجتناب می‌ورزند، و هنگامی که خشمگین شوند عفو می‌کنند. * و کسانی که دعوت پروردگارشان را اجابت کرده و

أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ

نماز را برپا می‌دارند و کارهایشان بصورت مشورت در میان آنهاست و از آنچه به آنها روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند. * و کسانی که هرگاه ستمی به آنها رسد،

يَنْصَرُونَ ﴿٣٩﴾ وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ

بازی می‌طلبند! * کیفر بدی، مجازاتی است همانند آن؛ و هر کس عفو و اصلاح کند، پاداش او با خداست: خداوند ظالمان را

الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَلَمَنْ أَنْصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ فَأُولَٰئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِنْ سَبِيلٍ ﴿٤١﴾ إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَىٰ

دوست ندارد! * و کسی که بعد از مظلوم شدن یاری طلبد، ایرادی بر او نیست: * ایراد و مجازات بر

الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَيَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٢﴾

کسانی است که به مردم ستم می‌کنند و در زمین به ناحق ظلم روا می‌دارند: برای آنان عذاب دردناکی است! *

وَلَمَنْ صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿٤٣﴾ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ وَلِيٍّ مَنْ

اگر کسی که شکیبایی و عفو کنند، این از کارهای بزرگ است! * کسی را که خدا گمراه کند، ولی و یاری جز او نخواهد داشت:

بَعْدَهُ ۗ وَتَرَى الظَّالِمِينَ لَمَّا رَأُوا الْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِنْ سَبِيلٍ ﴿٤٤﴾

و ظالمان را در روز قیامت می‌بینی هنگامی که عذاب الهی را مشاهده می‌کنند می‌گویند: «آیا راهی به سوی بازگشت (و جبرن) وجود دارد؟» *

وَتَرَنَّهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَشِيعَاتٍ مِنَ الدُّلِّ يَنْظُرُونَ مِنْ طَرْفٍ خَفِيٍّ وَقَالَ

و آنها را می بینی که بر آتش عرضه می شوند در حالی که از شدت مذلت خاشعند و زیر چشمی به آن نگاه می کنند؛ و

الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ الْخَيْرَ مِنَ الدَّخَانِ وَأَنْفُسِهِمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَلَا

کسانی که ایمان آورده اند می گویند: زیانکاران واقعی آنانند که خود و خانواده خویش را روز قیامت از دست داده اند؛ آگاه باشید

إِنَّ الظَّالِمِينَ فِي عَذَابٍ مُّقِيمٍ ﴿٤٥﴾ وَمَا كَانَتْ لَهُمْ مِنْ أَوْلِيَاءَ يَنْصُرُونَهُمْ مِنْ دُونِ

که ظالمان (ان روز) در عذاب دائمند؛ آنها جز خدا اولیا و یاورانی ندارند که یاریشان کنند؛

اللَّهِ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ سَبِيلٍ ﴿٤٦﴾ أَسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا

و هر کس را خدا گمراه سازد، هیچ راه نجاتی برای او نیست؛ اجابت کنید دعوت پروردگار خود را پیش از آنکه روزی فرا رسد که

مَرَدَلُهُ مِنْ اللَّهِ مَا لَكُمْ مِنْ مَلْجَأٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَكِيرٍ ﴿٤٧﴾ فَإِنْ أَعْرَضُوا

بازگشتی برای آن در برابر اراده خدا نیست؛ و در آن روز، نه پناهگاهی دارید و نه مدافعی؛ و اگر روی گردان شوند (نعمین سخن)،

فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا إِنْ عَلَيْكَ إِلَّا الْبَلَاغُ وَإِنَّا إِذَا أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا

ما تو را حافظ آنان (و امر ایستاد) قرار نداده ایم؛ وظیفه تو تنها ابلاغ رسالت است. و هنگامی که ما رحمتی از سوی خود به انسان بچشاییم

رَحْمَةً فَرِحَ بِهَا وَإِنْ تُصِيبَهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ الْإِنْسَانَ كَفُورٌ

به آن دلخوش می شود. و اگر بلایی بخاطر اعمالی که انجام داده اند به آنها رسد (به نمران می بردند) چرا که انسان بسیار کفران کننده است؛

﴿٤٨﴾ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ يَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ إِنِشَاءً

مالکیت و حاکمیت آسمانها و زمین از آن خداست؛ هر چه را بخواهد می آفریند؛ به هر کس اراده کند دختر می بخشد

وَيَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ الذُّكُورَ ﴿٤٩﴾ أَوْ يَزْوِجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنثَاءً وَبِجَعْلٍ مَنْ يَشَاءُ

و به هر کس بخواهد پسر. یا امر بخواهد پسر و دختر - هر دو - را برای آنان جمع می کند. و هر کس را بخواهد

عَقِيمًا إِنَّهُ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾ وَمَا كَانَتْ لِيَشْرِيَنَّ أَنْ يَكَلِمَهُ اللَّهُ إِلَّا وَحْيًا أَوْ مِنْ

عقیم می گذارد؛ زیرا که او دانای و قادر است. و شایسته هیچ انسانی نیست که خدا با او سخن گوید. مگر از راه وحی یا از

وَرَأْيٍ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ بآذَنِهِ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ عَلَىٰ حَكِيمٍ

بشت حجاب. یا رسولی می فرستد و به فرمان او آنچه را بخواهد وحی می کند؛ چرا که او بلند مقام و حکیم است؛

﴿٥١﴾

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ وَلَكِنْ

همان گونه که بر پیامبران پیشین وحی فرستادیم، بر تو نیز روحی را به فرمان خود وحی کردیم؛ تو پیش از این نمی دانستی کتاب و ایمان چیست؛ ولی

جَعَلْنَاهُ نُورًا نَهْدِي بِهِ مَنْ نَشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٢﴾

ما آن را نوری قرار دادیم که بوسیله آن هر کس از بندگمان خویش را بخواهیم هدایت می کنیم؛ و تو مسلماً به سوی راه راست هدایت می کنی.

صِرَاطِ اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ أَلَا إِلَى اللَّهِ تَصِيرُ الْأُمُورُ ﴿٥٣﴾

راه خداوندی که تمامی آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن اوست؛ آگاه باشید که همه کارها تنها به سوی خدا باز می گردند!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

حَمِّ ﴿١﴾ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٣﴾ وَإِنَّهُ فِي

حَم. سوگند به کتاب مبین (روشنگر)، که ما آن را قرآنی فصیح و عربی قرار دادیم. شاید شما آن را درک کنید! و آن در

أُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا عَلِيُّ حَكِيمٌ ﴿٤﴾ أَفَضْرِبُ عَنْكُمْ الذِّكْرَ صَفْحًا أَنْ كُنْتُمْ قَوْمًا

«ام الكتاب» [نوح محفوظ] نزد ما بلند پایه و استوار است! آیا این ذکر [قرآن] را از شما بازگیریم بخاطر اینکه قومی

مُسْرِفِينَ ﴿٥﴾ وَكَمْ أَرْسَلْنَا مِنْ نَبِيِّ فِي الْأَوَّلِينَ ﴿٦﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا كَانُوا بِهِ

اسرافکارید! چه بسیار پیامبرانی که برتر ماست در میان اقوام پیشین فرستادیم؛ ولی هیچ پیامبری به سوی آنها نمی آمد مگر اینکه او را

يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٧﴾ فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَمَضَى مَثَلُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨﴾ وَلَئِنْ

استهزا می کردند. ولی ما کسانی را که نیرومندتر از آنها بودند هلاک کردیم. و داستان پیشینیان گذشت. هرگاه

سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٩﴾ الَّذِي

از آنان بپرسی: چه کسی آسمانها و زمین را آفریده است؟ مسلماً می گویند: «خداوند قادر و دانا آنها را آفریده است!» همان کسی که

جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠﴾

زمین را محل آرامش شما قرار داد، و برای شما در آن راههایی آفرید، باشد که هدایت شوید (و به قصد برسید)!

وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَّيْتًا كَذَلِكَ نُخْرِجُونَ ﴿۱۱﴾

همان کسی که از آسمان آبی فرستاد به مقدار معین، و بوسیله آن سرزمین مرده را حیات بخشیدیم؛ همین گونه در قیامت از قیامه شما را خارج می سازند *

وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْفُلْكِ وَالْأَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَ ﴿۱۲﴾ لِيَسْتَوُوا

و همان کسی که همه زوجها را آفرید، و برای شما از کشتیها و چهارپایان مرکبهایی فرار داد که بر آن سوار می شوید، تا بر پشت آنها

عَلَى ظُهُورِهِمْ ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحٰنَ الَّذِي سَخَّرَ

بخوبی فرار گیرید؛ سپس هنگامی که بر آنها سوار شدید، نعمت پروردگارتان را متذکر شوید و بگویید: «پاک و منزّه است کسی که این را مسخر

لَنَا هٰذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ ﴿۱۳﴾ وَإِنَّا إِلَى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ ﴿۱۴﴾ وَجَعَلُوا لَهُ مِن

ما ساخت، وگرنه ما توانایی تسخیر آن را نداشتیم؛ و ما به سوی پروردگارتان باز می گردیم؛ * آنها برای خداوند از میان

عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّ الْإِنسَانَ لَكَفُورٌ مُّبِينٌ ﴿۱۵﴾ أَمْ أَخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بِنَاتٍ وَ

بندگاناش جزئی قرار دادند، و آنچه را درین عدا عیشتند؛ انسان کفران کننده آشکاری است؛ * آیا از میان مخلوقاتش دختران را برای خود انتخاب کرده و

أَصْفَنَكُمْ بِالْبَنِينَ ﴿۱۶﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمٰنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهَهُ

پسوان را برای شمارگریده است؟! در حالی که هرگاه یکی از آنها را به همان چیزی که برای خداوند رحمان شبیه قرار داده [به تولد دختر] بشارت دهند، صورتش

مُرْسُودًا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿۱۷﴾ أَوْ مَن يُنشِئُوا فِي الْحِلْيَةِ وَهُوَ فِي الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿۱۸﴾ وَ

سیاه می شود و خشمگین می گردد؛ * آیا کسی را که در لابلای زینتها پرورش می یابد و به هنگام جدال قادر به تبیین مقصود خود نیست فرزند عدا می گرداند؛ * و

جَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبْدُ الرَّحْمٰنِ إِنثًا أَشْهَدُوا وَخَلَقَهُمْ سَتُكْتَبُ

آنها فرشتگان را که بندگان خداوند رحمانند مؤنث پنداشتند؛ آیا شاهد آفرینش آنها بوده اند؟! گواهی آنان نوشته می شود

شَهَادَتُهُمْ وَيُسْأَلُونَ ﴿۱۹﴾ وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمٰنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ مَّا لَهُمْ بِذٰلِكَ مِن

و در آن بازخواست خواهند شد؛ * آنان گفتند: «اگر خداوند رحمان می خواست ما آنها را پرستش نمی کردیم؛ ولی به این امر هیچ گونه

عِلْمٍ إِن هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿۲۰﴾ أَمْ أَنَيْنَهُمْ كِتَابًا مِّن قَبْلِهِ فَهُمْ بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ

علم و یقین ندارند و جز دروغ چیزی نمی گویند؛ * یا اینکه ما کتابی پیش از این به آنان داده ایم و آنها به آن تمسک می جویند؟!

﴿۲۱﴾ بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ ءَاثَرِهِمْ مُّهْتَدُونَ ﴿۲۲﴾

* بلکه آنها می گویند: «ما نیاکان خود را بر آیینی یافتیم، و ما نیز به پیروی آنان هدایت یافتیم.» *

وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ

و این گونه در هیچ شهر و دیاری پیش از تو پیامبر اندازکننده‌ای نفرستادیم مگر اینکه ترو نعمندان مست و مغرور آن گفتند: «ما پدران خود را بر آیینی یافتیم

أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُّقْتَدُونَ ﴿۲۳﴾ قُلْ أُولَٰئِكَ جَاهِلُونَ مَا أَنزَلْنَا بِهِ كِتَابَ الْغُرُوبِ ﴿۲۴﴾ قُلْ أُولَٰئِكَ جَاهِلُونَ مَا أَنزَلْنَا بِهِ كِتَابَ الْغُرُوبِ ﴿۲۴﴾

و به آثار آنان اقتدا می‌کنیم.» (بسیارشان گفت: «آیا اگر من آیینی هدایت‌بخش تر از آنچه پدرانستان را بر آن یافتید

آبَاءَكُمْ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿۲۴﴾ فَأَنْتَقِمْنَا مِنْهُمْ فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ

آورده باشم (براهم فکر می‌کنید)؟» گفتند: «اری، ما به آنچه شما به آن فرستاده شده‌اید کافریم.» به همین جهت از آنها انتقام گرفتیم؛ بنگر پایان کار

الْمُكَذِّبِينَ ﴿۲۵﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِمَّا تَعْبُدُونَ ﴿۲۶﴾ إِلَّا

تکذیب‌کنندگان چگونه بود! و به خاطر بیاری، هنگامی را که ابراهیم به پدرش [عمویش آزر] و قومش گفت: «من از آنچه شما می‌پرستید بیزارم. مگر

الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ ﴿۲۷﴾ وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

آن کسی که مرا آفریده، که او هدایت‌م خواهد کرد.» او کلمه توحید را کلمه پاینده‌ای در نسلهای بعد از خود قرار داد. شاید به سوی خدا بازگردند.

﴿۲۸﴾ بَلْ مَتَّعْتُ هَهُنَا وَءَابَاءَهُمْ حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ مُّبِينٌ ﴿۲۹﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ

ولی من این گروه و پدرانشان را از مواهب دنیا بهره‌مند ساختم تا حق و فرستاده آشکار (پی) به سراغشان آمد؛ هنگامی که حق به سراغشان آمد:

قَالُوا هَذَا سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِ كَافِرُونَ ﴿۳۰﴾ وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنَ

گفتند: «این سحر است، و ما نسبت به آن کافریم.» و گفتند: «چرا این قرآن بر مرد بزرگ (و نرسندی) از

الْقَرِيَّاتَيْنِ عَظِيمٍ ﴿۳۱﴾ أَهْمُ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ

این دو شهر بزرگ و بلند، نازل نشده است!؟» آیا آنان رحمت پروردگارت را تقسیم می‌کنند؟! ما معیشت آنها را در حیات دنیا در میانشان تقسیم کردیم

الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا سَخِرَ يَا وَرَحْمَتِ

و بعضی را بر بعضی برتری دادیم تا یکدیگر را مسخر کرده (و با هم تعیین نمایند)؛ و رحمت

رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿۳۲﴾ وَلَوْلَا أَنْ يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَجَعَلْنَا

پروردگارت از تمام آنچه جمع‌آوری می‌کنند بهتر است! اگر (تسکین‌کننده از جانب مادی) سبب نمی‌شد که همه مردم امت واحد (گمراهی) شوند.

لِمَنْ يَكْفُرُ بِالرَّحْمَنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِنْ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ ﴿۳۳﴾

ما برای کسانی که به (دشمن) رحمان کافر می‌شدند خانه‌هایی قرار می‌دادیم با سقفهایی از نقره و نردبانهایی که از آن بالا روند؛

وَلِبُيُوتِهِمْ أَبْوَابٌ وَسُرُرٌ عَلَيْهَا يَتَكَبَّرُونَ ﴿٣٤﴾ وَزُخْرُفًا وَإِنْ كُلُّ ذَلِكَ لَمَّا مَتَّعُ

و برای خانه‌هایشان درها و تخت‌هایی زیبا و نرمی قرار می‌دادیم که بر آن تکبیه کنند؛ و انواع زیورها؛ ولی تمام اینها بهره

الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٥﴾ وَمَنْ يَعِشْ عَنِ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نَقِيضٌ

زندگی دنیا است. و آخرت نزد پروردگارت از آن بهره‌برداران است؛ و هر کس از یاد خدا روی گردان شود

لَهُ، شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ ﴿٣٦﴾ وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهم

شیطان را به سراغ او می‌فرستیم پس همواره قرین او است؛ و آنها [شیاطین] این گروه را از راه دهنه باز می‌دارند، در حالی که گمان می‌کنند

مُهْتَدُونَ ﴿٣٧﴾ حَقَّ إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَلَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بَعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَيَنْسُ الْقَرِينَ

هدایت‌یافتگان حقیقی آنها هستند؛ تا زمانی که نزد ما حاضر شود می‌گوید: «ای کاش میان من و تو فاصله مشرق و مغرب بود؛ چه بد همنشینی بودی»

﴿٣٨﴾ وَلَنْ يَنْفَعَكُمُ الْيَوْمَ إِذْ ظَلَمْتُمْ أَنْتُمْ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٩﴾ أَفَأَنْتَ

تو می‌توانی که در روز قیامت این گفتگوها امروز به حال شما سودی ندارد، چرا که ظلم کردید؛ و همه در عذاب مشترکید؛ آیا تو می‌توانی

تَسْمِعُ الصَّمَّ أَوْ تَهْدِي الْعُمْى وَمَنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٠﴾ فَمَا نَنْذِرُكَ بِكَ

سخن خود را به گوش کران برسانی، یا کوران و کسانی را که در گمراهی آشکاری هستند هدایت کنی؟ و هرگاه تو را از میان آنها ببریم،

فَأِنَّا مِنْهُمْ مُنْتَقِمُونَ ﴿٤١﴾ أَوْ نُرِيكَ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ فَأِنَّا عَلَيْهِمْ مُقْتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾

حتماً از آنان انتقام خواهیم گرفت؛ یا اگر رتبه بشی و آنچه را از منسوب به آنان وعده داده‌ایم به تو نشان دهیم، باز ما بر آنها مسلطیم؛

فَأَسْمِسُكَ بِالَّذِي أَوْحَى إِلَيْكَ إِنْكَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَإِنَّهُ لَذِكْرٌ لَكَ وَلِقَوْمِكَ

آنچه را بر تو وحی شده محکم بگیر که تو بر صراط مستقیم، و این منابه یادآوری است؛ تو و قوم تو است

وَسَوْفَ تُسْأَلُونَ ﴿٤٤﴾ وَسْئَلُ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ

و بزودی سوال خواهید شد. از رسولانی که پیش از تو فرستادیم بپرس: آیا غیر از

الرَّحْمَنِ إِلَهًا يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَى بِآيَاتِنَا إِلَى فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ

خداوند رحمان معبودانی برای پرستش قرار دادیم؛ ما موسی را با آیات خود به سوی فرعون و درباریان او فرستادیم؛

فَقَالَ إِنِّي رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِآيَاتِنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾

موسی به آنها گفت: «من فرستاده پروردگار جهانیانم». ولی هنگامی که او آیات ما را برای آنها آورد، به آن می‌خندیدند؛

وَمَا نُرِيهِمْ مِنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا وَأَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

ما هیچ آیه (سجده) به آنان نشان نمی‌دادیم مگر اینکه از دیگری بزرگتر (و بهتر) بود؛ و آنها را به عذاب گرفتار کردیم شاید بازگردند!

﴿٤٨﴾ وَقَالُوا يَا أَيُّهَا السَّاحِرُ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ إِنَّنَا لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَمَّا

﴿٤٨﴾ بعضی برادران بلا سرشت می‌گفتند: ای ساحر! پروردگارت را به عهدی که با تو کرده بخوان (تا ما را برساند) که ما هدایت خواهیم یافت! ﴿٤٩﴾ اما هنگامی که

کَشَفْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴿٥٠﴾ وَنَادَى فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَا قَوْمِ

عذاب را از آنها برطرف می‌ساختیم پیمان خود را می‌شکستند! ﴿٥٠﴾ فرعون در میان قوم خود ندا داد و گفت: ای قوم من!

الْيَسَ لِي مَلِكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِنْ تَحْتِي أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾ أَمْ أَنَا خَيْرٌ

آیا حکومت مصر از آن من نیست، و این نهرها تحت فرمان من جریان ندارد؟! آیا نمی‌بینید؟! مگر نه این است که من

مِنْ هَذَا الَّذِي هُوَ مِهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٢﴾ فَلَوْلَا أَلْقَى عَلَيْهِ آسُورَةٌ مِنْ ذَهَبٍ أَوْ جَاءَهُ

لزاین مردی که از خانواده و طبقه پستی است و هرگز نمی‌تواند فصیح سخن بگوید بر ترم؟! ﴿٥٢﴾ مگر راست سر بود چرا دستبندهای طلا به او داده نشده، یا اینکه چرا

مَعَهُ الْمَلَكُ مَقْتَرِينَ ﴿٥٣﴾ فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ، فَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا

فرشتگان دوشادوش او نیامده‌اند (تا ملامت را ناپدید کنند)؟! ﴿٥٣﴾ فرعون قوم خود را سبک شمرد، در نتیجه از او اطاعت کردند؛ آنان

قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٤﴾ فَلَمَّا آسَفُونَا انْقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٥﴾

قومی فاسق بودند. ﴿٥٤﴾ اما هنگامی که ما رابه خشم آوردند، از آنها انتقام گرفتیم و همه را غرق کردیم. ﴿٥٥﴾

فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِلْآخِرِينَ ﴿٥٦﴾ ﴿٥٦﴾ وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا

و آنها را پیشگامان (بر مناب) و عبرتی برای آیندگان قرار دادیم. ﴿٥٦﴾ و هنگامی که درباره فرزند مریم مَثَلی زده شد، ناگهان قوم تو بخاطر آن

إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴿٥٧﴾ وَقَالُوا يَا أَلِهُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ

فریاد راه انداختند. ﴿٥٧﴾ و گفتند: «آیا خدایان ما بهترند یا او؟! ﴿٥٧﴾ مگر سعادتمندان ما در دوزخند، مسیح نیز در دوزخ است، چرا که معبود واقع شده‌اند ولی آنها این مَثَل را

إِلَّا جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ ﴿٥٨﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا

جز از طریق جدال (و نه) برای تو نزدند؛ آنان گروهی کینه‌توز و پرخاشگرند! ﴿٥٨﴾ مسیح فقط بنده‌ای بود که ما نعمت به او بخشیدیم و او را نمونه و الگویی

لِبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٥٩﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَلَائِكَةً فِي الْأَرْضِ يَخْلُفُونَ ﴿٦٠﴾

برای بنی‌اسرائیل قرار دادیم. ﴿٥٩﴾ و هرگاه بخواهیم به جای شما در زمین فرشتگانی قرار می‌دهیم که جانشین شده‌اند! ﴿٦٠﴾

وَإِنَّهُ لَعَلَّمَ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمُوتُ بِهَا وَاتَّبِعُونِ هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَا

و او [مسیح] سبب آگاهی پر روز قیامت است. زیرا نزول میس که نزدیک است و مستقیم است. هرگز در آن تردید نکنید؛ و از من پیروی کنید که این راه مستقیم است. و

يَصُدَّنَّكُمْ الشَّيْطَانُ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ عِيسَى بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ قَدْ

شیطان شما را [در راه] بازمی نهدارد، که او دشمن آشکار شماست! و هنگامی که عیسی دلایل روشن برای همه آورد گفت:

جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ وَبِالْبَيِّنَاتِ لِكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَخْلِفُونَ فِيهِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا

من برای شما حکمت آورده‌ام، و آمده‌ام تا برخی از آنچه را که در آن اختلاف دارید روشن کنم؛ پس تقوای الهی پیشه کنید و از من اطاعت نمایید.

﴿٦٣﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦٤﴾ فَأَخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ

خداوند پروردگار من و پروردگار شماست؛ (بنده او را پرستش کنید که راه راست همین است) و ولی گروههایی از میان آنها بر سر مسیح اختلاف کردند

مِّنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ يَوْمِ إِلِيمٍ ﴿٦٥﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا

او بعضی او را خدا پنداشتند؛ وای بر کسانی که ستم کردند از عذاب روزی [دردناک]! آیا جز این انتظاری دارند که

السَّاعَةَ أَن تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٦﴾ الْأَخِلَّاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ

قیامت ناگهان به سراغشان آید در حالی که نمی‌فهمند؟! دوستان در آن روز دشمن یکدیگرند.

عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾ يَعْجَادِ لَأَخَوْفُ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٦٨﴾

مگر پرهیزگاران! ای بندگان من! امروز نه ترسی بر شماست و نه اندوهگین می‌شوید!

الَّذِينَ آمَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٦٩﴾ أَدْخِلُوا الْجَنَّةَ أَنْتُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ

همان کسانی که به آیات ما ایمان آوردند و تسلیم بودند. [به آنها عذاب می‌شود] شما و همسرانتان در نهایت شادمانی وارد

تُحِبُّونَ ﴿٧٠﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصِحَافٍ مِّنْ ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ وَفِيهَا مَا تَشْتَهِيهِ

بهشت شوید! [این در حالی است که] ظرفها از نقره و جامهای طلایی [شراب طهور] را گرداگرد آنها می‌گردانند؛ و در آن بهشت آنچه دلها می‌خواهد

الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٧١﴾ وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي

و چشمها از آن لذت می‌برد موجود است؛ و شما همیشه در آن خواهید ماند! این بهشتی است که

أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٢﴾ لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٣﴾

شما وارث آن می‌شوید بخاطر اعمالی که انجام می‌دادید! و در آن برای شما میوههای فراوان است که از آن می‌خورید.

إِنَّ الْمَجْرِمِينَ فِي عَذَابٍ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يُفْتَرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٥﴾ وَمَا

این مجرمان در عذاب دوزخ جاودانه می مانند. هرگز عذاب آنان تخفیف نمی یابد، و در آنجا از همه چیز مایوسند. و ما

ظَلَمْتَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا هُمْ الظَّالِمِينَ ﴿٧٦﴾ وَنَادُوا يَمْلِكُ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ قَالَ إِنَّكُمْ

به آنها ستم نکردیم، آنان خود ستمکار بودند! آنها فریاد می کشند: ای مالک دوزخ! من پروردگارت ما را بمیراند! ستم شویده می گوید: شما

مَنْكُوثٌ ﴿٧٧﴾ لَقَدْ جِئْتَكُمْ بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَرِهُونَ ﴿٧٨﴾ أَمْ أُنزِلَتْ أَمْرًا فَإِنَّا

در این جا ماندنی هستیم! ما حق را برای شما آوردیم؛ ولی بیشتر شما از حق گراخت داشتید! بلکه آنها تصمیم محکم بر نوطنه گرفتند؛ ما نیز

مُزْمِرُونَ ﴿٧٩﴾ أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ بَلَىٰ وَرُسُلْنَا لَدَيْهِمْ يَكْتُبُونَ

اراده محکم داریم! آیا آنان می پندارند که ما اسرار نهانی و سخنان درگوشی آنان را نمی شنویم؟! آری، رسولان (فرشتگان) ما نزد آنها هستند و می نویسند

﴿٨٠﴾ قُلْ إِنْ كَانَ لِلرَّحْمَنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَبِيدِ ﴿٨١﴾ سُبْحَانَ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ

بگو: اگر برای خداوند فرزندی بود، من نخستین پیوسته او بودم! منزّه است پروردگار آسمانها و زمین،

رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٢﴾ فَذَرَهُمْ يَخوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي

پروردگار عرش از توصیفی که آنها می کنند! آنان را به حال خود واگذار تا در باطل غوطه ور باشند و سرگرم بازی شوند تا روزی را که به آنها وعده داده شده است

يُوعَدُونَ ﴿٨٣﴾ وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهٌُ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهٌُ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٨٤﴾

ملاقات کنند (در نتیجه کار خود را ببینند)! او کسی است که در آسمان معبود است و در زمین معبود؛ و او حکیم و علیم است!

و تَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ

بر برکت و پایدار است کسی که حکومت آسمانها و زمین و آنچه در میان آن دو است از آن اوست؛ و آگاهی از قیام قیامت نزد اوست و به سوی او

تُرْجَعُونَ ﴿٨٥﴾ وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَعَةَ إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَ

بازگردانده می شوید. کسانی را که غیر از او می خوانند قادر بر شفاعت نیستند؛ مگر آنها که شهادت بحق داده اند و

هُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾ وَقِيلَ لَهُ

بخوبی آگاهند! و اگر از آنها بپرسی چه کسی آنان را آفریده، قطعاً می گویند: خدا! پس چگونه از عبادت او منحرف می شوند؟! آنها چگونه از شکایت پیامبر که می گوید:

يَرْبِّ إِنَّ هَؤُلَاءِ قَوْمٌ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ فَاصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلِّمْ فَوْقَ يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

پروردگارا! اینها قومی هستند که ایمان نمی آورند! پس! من که چنین است! از آنان روی برگردان و بگو: سلام بر شما، اما بزودی خواهند دانست!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

حَمِّ ۱) وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ۲) إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ ۳) فِيهَا يُفْرَقُ

ح. سوگند به این کتاب روشنگر. که ما آن را در شبی پر برکت نازل کردیم: ما همواره انذار کننده بوده ایم. در آن شب

کُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ۴) أَمْرًا مِنْ عِنْدِنَا إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ۵) رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ

هر امری بر اساس حکمت، تدبیر می گردد. قول فرمان فرمائی بود از سوی ما: ما بندگان را فرستادیم. اینها بغاظر رحمتی است از سوی پروردگارت.

الْعَلِيمُ ۶) رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِن كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ۷) لَا إِلَهَ إِلَّا

که شنونده و داناست. همان پروردگار آسمانها و زمین و آنچه در میان آنهاست. اگر اهل یقین هستید. هیچ معبودی جز

هُوَ يُحْيِي، وَيُمِيتُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ۸) بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ يَلْعَبُونَ

او نیست: زنده می کند و می میراند: او پروردگار شما و پروردگار پدران نخستین شماست. ولی آنها در شک اند و با حقایق بازی می کنند.

۹) فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُخَانٍ مُبِينٍ ۱۰) يَغشى النَّاسَ هَذَا عَذَابٌ

پس منتظر روزی باش که آسمان دود آشکاری پدید آورد. که همه مردم را فرا می گیرد: این عذاب

الِيمٌ ۱۱) رَبَّنَا اكشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ ۱۲) أَنَّى لَهُمُ الذِّكْرَى وَقَدْ جَاءَهُمْ

در دنا کی است. سرگشته پروردگار! عذاب را از ما برطرف کن که ایمان می آوریم. چگونه و از کجا متذکر می شوند با اینکه

رَسُولٌ مُبِينٌ ۱۳) ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلِّمٌ مَبْجُونٌ ۱۴) إِنَّا كَاشِفُوا الْعَذَابَ قَلِيلًا إِنَّكُمْ

رسول روشنگر به سرافشان آمد. سپس از او روی گردان شدند و گفتند: او تعلیم یافتنای دیوانه است. ما عذاب را کمی بر طرف می سازیم. ولی باز به کارهای خود

عَايِدُونَ ۱۵) يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَى إِنَّا مُنْقِمُونَ ۱۶) وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ

باز می گردید! ما از آنها انتقام می گیریم: در آن روز که آنها را با قدرت خواهیم گرفت: آری ما انتقام گیرنده ایم. ما پیش از اینها قوم فرعون را آزمودیم

فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ۱۷) أَنْ أَدُوْا إِلَيَّ عِبَادَ اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ۱۸)

و رسول بزرگواری به سرافشان آمد. در به آن بندگان خدا را به من واگذارید که من فرستاده امینی برای شما هستم.

وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَيَّ اللَّهُ إِنِّي آتِيكُمْ بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٩﴾ وَإِنِّي عُدْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ تَرْجُمُونِ

و در برابر خداوند تکبر نورزید که من برای شما دلیل روشنی آورده‌ام ﴿۱۹﴾ و من به پروردگار خود و پروردگار شما پناه می‌برم از اینکه مرا متهم کنید!

﴿٢٠﴾ وَإِنْ لَمْ تُؤْمِنُوا لِي فَأَعَزُّ لَوْ أَنَّ عَارَبَهُ أَنْ هَتُولَاءِ قَوْمٌ مُّجْرِمُونَ ﴿٢١﴾ فَاسْتَرْعِبَادِي

﴿۲۰﴾ و اگر به من ابعان نمی‌آورید، از من کناره‌گیری کنید! ﴿۲۱﴾ سو سو به پیشگاه پروردگارش عرضه داشت: اینها قومی مجرمند! ﴿۲۲﴾ هر دو: بندگان مرا شبانه حرکت ده

لَيْلًا إِنَّكُمْ مُّتَّبِعُونَ ﴿٢٣﴾ وَأَتْرَكَ الْبَحْرَ رَهْوًا إِنَّهُمْ جُنْدٌ مُّغْرَقُونَ ﴿٢٤﴾ كَمْ تَرَكُوا مِنْ

که شما تعقیب می‌شوید! ﴿۲۳﴾ انعکاس که در دریا منتهی شد، دریا را آرام و گشاده بگذار، بعد از آنکه آنها لشکری غرق شده خواهند بود! ﴿۲۴﴾ چه بسیار باغها و چشمه‌ها که از خود

جَنَّتِ وَعُيُونٍ ﴿٢٥﴾ وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٢٦﴾ وَنِعْمَةٌ كَانُوا فِيهَا فَكَيْهِنَ ﴿٢٧﴾ كَذَلِكَ وَ

به جای گذاشتند، ﴿۲۵﴾ و زراعتها و قصرهای زیبا و گران قیمت، ﴿۲۶﴾ و نعمتهای فراوان دیگر که در آن غرق بودند! ﴿۲۷﴾ اینچنین بود (سایر انسان) و

أَوْرَثْنَاهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿٢٨﴾ فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنظَرِينَ ﴿٢٩﴾

ما (سوا) و محبت: اینها را میراث برای اقوام دیگری قرار دادیم! ﴿۲۸﴾ نه آسمان بر آنان گریست و نه زمین، و نه به آنها مهلتی داده شد! ﴿۲۹﴾

وَلَقَدْ بَجَّيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿٣٠﴾ مِنْ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ كَانَ عَلِيًّا مِّنَ

ما بنی اسرائیل را از عذاب ذلت‌بار رهایی بخشیدیم! ﴿۳۰﴾ از فرعون که مردی متکبر و از

الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ أَخْتَرْنَاهُمْ عَلَىٰ عِلْمٍ عَلَيَّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٢﴾ وَءَايَاتِنَاهُمْ مِنَ الْآيَاتِ

اسرافکاران بود! ﴿۳۱﴾ ما آنها را با علم (خوب) بر جهانیان برگزیدیم و برتری دادیم، ﴿۳۲﴾ و آیاتی «فردت خوب» را به آنها دادیم

مَا فِيهِ بَلَكٌ أَمْيِنٌ ﴿٣٣﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ لَيَقُولُونَ ﴿٣٤﴾ إِنْ هِيَ إِلَّا مَوْتَتُنَا الْأُولَىٰ وَمَا

که آزمایش آشکاری در آن بود (این آنان همان مرگند و مجازات شدند)، اینها [مشرکان] می‌گویند: ﴿۳۴﴾ «مرگ ما جز همان مرگ اول نیست و هرگز

نَحْنُ بِمُنشَرِينَ ﴿٣٥﴾ فَأَتُوا بِآبَائِنَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٦﴾ أَهْمٌ خَيْرٌ أَمْ قَوْمٌ تُبِعَ وَالَّذِينَ

برانگیخته نخواهیم شد، ﴿۳۵﴾ اگر راست می‌گویید، پدران ما را زنده کنید یا بیاورید، «کومر» دعاء! ﴿۳۶﴾ آیا آنان بهترند یا قوم «تبیع» و کسانی که

مِن قَبْلِهِمْ أَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا مُّجْرِمِينَ ﴿٣٧﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَ

پیش از آنها بودند! ﴿۳۷﴾ ما آنان را هلاک کردیم، چرا که مجرم بودند! ﴿۳۸﴾ ما آسمانها و زمین و

مَا بَيْنَهُمَا لَلْعِينِ ﴿٣٨﴾ مَا خَلَقْنَاهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

آنچه را که در میان این دو است به بازی «بسم الله» نیافریدیم، ﴿۳۹﴾ ما آن دو را جز بحق نیافریدیم؛ ولی بیشتر آنان نمی‌دانند! ﴿۳۹﴾

إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ مِيقَتُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٠﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِي مَوْلَىٰ عَنْ مَوْلَىٰ شَيْئًا وَلَا هُمْ

روز جدایی (صوار باطن) وعده گاه همه آنهاست! روزی که هیچ دوستی کمترین کمکی به دوستش نمی‌کند، و از هیچ سو

يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ إِلَّا مَنْ رَحِمَ اللَّهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٤٢﴾ إِنَّ شَجَرَتَ

باری نمی‌شوند؛ مگر کسی که خدا او را مورد رحمت قرار داده، چرا که او توانا و مهربان است! مسلماً درخت

الزُّقُومِ ﴿٤٣﴾ طَعَامُ الْأَثِيمِ ﴿٤٤﴾ كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ ﴿٤٥﴾ كَغَلِيِّ الْحَمِيمِ

زقوم، غذای گنهکاران است، همانند فلز گداخته در شکمها می‌جوشد؛ جوشی همچون آب سوزان

﴿٤٦﴾ خَذُوهُ فَاَعْتَلُوهُ إِلَىٰ سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ

آنگاه به سامون دوزخ عذاب سرشده! این کسافر مجرم را بگیرید و به میان دوزخ پرتابش کنید. سپس بر سر او از عذاب

الْحَمِيمِ ﴿٤٨﴾ ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ ﴿٤٩﴾ إِنَّ هَذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ

جوشان بریزید. به او گفته می‌شود: بچش که به پندار خود بسیار قدر تمند و محترم بودی! این همان چیزی است که پیوسته در آن ترمدید می‌کردید!

﴿٥٠﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ ﴿٥١﴾ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٢﴾ يَلْبَسُونَ مِنْ

این برهیزگاران در جایگاه امنی قرار دارند، در میان باغها و چشمه‌ها؛ آنها لباسهایی از

سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَقَلِبِينَ ﴿٥٣﴾ كَذَلِكَ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ ﴿٥٤﴾

حریر نازک و ضخیم می‌پوشند و در مقابل یکدیگر می‌نشینند؛ اینچنین‌اند بهشتیان؛ و آنها را با «حورالعین» تزویج می‌کنیم!

يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ آمِنِينَ ﴿٥٥﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ

آنها در آنجا هر نوع میوه‌ای را بخواهند در اختیارشان قرار می‌گیرد، و در نهایت امنیت به سر می‌برند! هرگز مرگی جز همان مرگ

الْأُولَىٰ وَوَقَّعْنَاهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٥٦﴾ فَضَلًا مِنْ رَبِّكَ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

اول (که در دنیا چشمه‌ها، نخوانند چشید، و خداوند آنها را از عذاب دوزخ حفظ می‌کند؛ این فضل و بخششی است از سوی پروردگارت، این همان رستگاری بزرگ است!

﴿٥٧﴾ فَأَنمَاسَرَّزَنَّهُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾ فَأَرْتَقِبْ إِنَّهُمْ مُرْتَقِبُونَ ﴿٥٩﴾

ما ان [قرآن] را بر زبان تو آسان ساختیم، شاید آنان متذکر شوند! «تا» امر تکرار است، منتظر باش، آنها نیز منتظرند!

ترتیباً ۲۵ آیات ۳۷

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

حَمْدٌ ۱) تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ۲) إِنَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّمُؤْمِنِينَ

ح. این کتاب از سوی خداوند عزیز و حکیم نازل شده است؛ بی شک در آسمانها و زمین نشانه های (برای) برای مومنان وجود دارد؛

۲) وَفِي خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُثُّ مِنْ دَابَّةٍ ءَايَاتٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ۳) وَأَخْلَفَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ

و در آفرینش شما و جنبه گانی که پراکنده ساخته، نشانه هایی است برای جمعیتی که اهل یقینند. و نیز در آمد و شد شب و روز، و رزقی که خداوند

مِنَ السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَتَصْرِيفِ الرِّيحِ ءَايَاتٌ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ۴)

از آسمان نازل کرده و بوسیله آن زمین را بعد از مردنش حیات بخشیده و همچنین در وزش بادهای، نشانه های روشنی است برای گروهی که اهل تفکرند؛

تِلْكَ ءَايَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَ اللَّهِ وَءَايَاتِهِ يُؤْمِنُونَ ۵) وَيَلِّ لِكُلِّ

اینها آیات خداوند است که ما آن را بحق بر تو تلاوت می کنیم؛ «مر آنجا این نبرد» به کدام سخن بعد از سخن خدا و آیاتش ایمان می آورند؟! وای بر هر

أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ۶) يَسْمَعُ ءَايَاتِ اللَّهِ تُنَلَّى عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ

دروغگوی گنهگار، که آیات خدا را می شنود که بر او تلاوت می شود، اما از روی تکبر مخالفت می کند؛ گویی آن را هیچ نشنیده است؛ او را به عذابی دردناک بشارت ده؛

۷) وَإِذَا عَلِمَ مِنْ ءَايَاتِنَا شَيْئًا اتَّخَذَهَا هُزُوًا أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ ۸) مِّن وَرَائِهِم

و هرگاه از بعضی آیات ما آگاه شود، آن را به باد استهزا می گیرد؛ برای آنان عذاب خوارکننده ای است؛ و پشت سرشان

جَهَنَّمَ وَلَا يَغْنِي عَنْهُمْ مَا كَسَبُوا شَيْئًا وَلَا مَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ ۹) وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

دوزخ است؛ و هرگز آنچه را به دست آورده اند آنها را در عذاب نمی بخشند، و نه اولیایی که غیر از خدا برای خود برگزیدند؛ و عذاب بزرگی برای آنهاست؛

۱۰) هَذَا هُدًى وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رَّجَزِ أَلِيمٍ ۱۱) اللَّهُ الَّذِي

این قرآن مایه هدایت است؛ و کسانی که به آیات پروردگارشان کافر شدند، عذابی سخت و دردناک دارند؛ خداوند همان کسی است که

سَخَّرَ لَكُمُ الْبَحْرَ لَتَجْرِيَ فِيهِ الْفُلُكُ فِيهِ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ ۱۲) وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ۱۳) وَسَخَّرَ

دریا را مسخر شما کرد تا کشتیها به فرمانش در آن حرکت کنند و بتوانید از فضل او بهره گیرید، و شاید شکر نعمتهایش را بجا آورید. و آنچه

لَكُمْ مَافِي السَّمَوَاتِ وَمَافِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِّنْهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ۱۴)

در آسمانها و آنچه در زمین است همه را از سوی خودش مسخر شما ساخته؛ در این نشانه های (همین) است برای کسانی که اندیشه می کنند؛

قُلْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا يَغْفِرُوا لِلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ أَيَّامَ اللَّهِ لِيَجْزِيَ قَوْمًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

به مومنان بگو: کسانی را که امید به ایام الله [روز رستاخیز] ندارند مورد عفو قرار دهند تا خداوند هر قومی را به اعمالی که انجام می‌دادند جزا دهد.

﴿١٤﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿١٥﴾

هر کس کار شایسته‌ای بجا آورد، برای خود بجا آورده است؛ و کسی که کار بد می‌کند، به زیان خود اوست؛ سپس همه شما به سوی پروردگار تان بازگردانده می‌شوید.

وَلَقَدْ آتَيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ كِتَابَ الْإِسْمَاءِ وَالحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ

ما بنی اسرائیل را کتاب «اسمی» و حکومت و نبوت بخشیدیم و از روزهای پاکیزه به آنها عطا کردیم و آنان را بر جهانیان نوسرده عمر خودشان

عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾ ۖ وَءَاتَيْنَاهُمْ بَيِّنَاتٍ مِّنَ الْأَمْرِ ۖ فَمَا اخْتَلَفُوا إِلَّا مِّنْ بَعْدِ مَا

برتری بخشیدیم؛ و دلایل روشنی از امر نبوت و شریعت در اختیارشان قرار دادیم؛ آنها اختلاف نکردند مگر بعد از

جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ ۚ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ

علم و آگاهی؛ و این اختلاف بخاطر ستم و برتری‌جویی آنان بود؛ اما پروردگارت روز قیامت در میان آنها در آنچه

يَخْتَلِفُونَ ﴿١٧﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ

اختلاف داشتند داوری می‌کند. سپس تو را بر شریعت و آیین حقی قرار دادیم؛ از آن پیروی کن و از هوسهای کسانی که آگاهی ندارند

لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾ ۖ إِنَّهُمْ لَن يُغْنُوا عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَإِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ

پیروی مکن؛ آنها هرگز نمی‌توانند تو را در برابر خداوند بی‌نیاز کنند؛ و از مدافع برهمنده؛ و ظالمان بیار و یاور یکدیگرند.

بَعْضٍ وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾ هَذَا بَصِيرَةٌ لِّلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ

اما خداوند یار و یاور پرهیزگاران است؛ این قرآن و شریعت اسمی و سایل بینایی و مایه هدایت و رحمت است برای مردمی که به آن یقین دارند

﴿٢٠﴾ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ اجْتَرَحُوا السَّيِّئَاتِ أَن نَّجْعَلَهُم كَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا

آیا کسانی که مرتکب بدیها و گناهان شدند گمان کردند که ما آنها را همچون کسانی قرار می‌دهیم که ایمان آورده و اعمال

الصَّالِحَاتِ سَوَاءً مَّحْيَاهُمْ وَمَمَاتِهِمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٢١﴾ وَخَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ

سالح انجام داده‌اند که حیات و مرگشان یکسان باشد؛ چه بد داوری می‌کنند؛ و خداوند آسمانها

وَالْأَرْضِ بِالْحَقِّ وَلِيُجْزِيَ كُلَّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

و زمین را بحق آفریده است تا هرکس در برابر اعمالی که انجام داده است جزا داده شود؛ و به آنها ستمی نخواهد شد؛

أَفْرَأَيْتَ مَنْ أَخَذَ إِلَهَهُ هَوْنَهُ وَأَصْلَهُ اللَّهُ عَلَى عَلمٍ وَخَمَّ عَلَى سَمْعِهِ، وَجَعَلَ عَلَى بَصَرِهِ

ابها دیدی کسی را که معبود خود را هوای نفس خویش قرار داده و خداوند او را با آگاهی بر اینکه شایسته عبادت نیست، گمراه ساخته و برگوش و قلبش مهر زده و بر چشمش

غَشَوَهُ فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾ وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَ

بردهای افکنده است؟ چه کسی می تواند غیر از خدا را هدایت کند؟ آیا متذکر نمی شوید؟ گفتند: چیزی جز همین زندگی دنیای ما در کار نیست؛ گروهی از ما می میرند و

نَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ وَمَا لَهُم بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾ وَإِذَا نُتِلَى عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا

گروهی جای آنها را می گیرند؛ و جز طبیعت ما را هلاک نمی کند؛ آنان به این سخن که می گویند علمی ندارند، بلکه تنها حدس می زنند. و هنگامی که آیات روشن ما

بَيِّنَاتٍ مَا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا اتَّبَوْنَا أَبَاءَنَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ يُخَيِّكُم مِمَّ

بر آنها خوانده می شود، دلیلی در برابر آن ندارند جز اینکه می گویند؛ اگر راست می گویند پدران ما را ازنده کنید و بیاورید؛ بگو: خداوند شما را ازنده می کند، سپس

يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَارَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ

می میراند، بار دیگر در روز قیامت که در آن تردیدی نیست گردآوری می کند؛ ولی بیشتر مردم نمی دانند؛ مالکیت و حاکمیت

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُومِذُ يَخْسِرُ الْمُبْطِلُونَ ﴿٢٧﴾ وَتَرَى كُلَّ أُمَّةٍ جَائِيَةً

آسمانها و زمین برای خداست؛ و آن روز که قیامت برپا شود اهل باطل زیان می بینند؛ در آن روز هر اقلتی را می بینی که از شدت ترس و وحشت بر زانو نشسته؛

كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَى إِلَى كِتَابِهَا الْيَوْمَ تُحْزَرُونَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ هَذَا كِتَابُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ إِنَّا

هر اقلتی به سوی کتابش خوانده می شود، و به آنها می گویند؛ امروز جزای آنچه را انجام می دادید به شما می دهیم؛ این کتاب ماست که بحق با شما سخن می گوید

كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُدْخِلُهُمْ

و اعمال شما را باطل می کند؛ ما آنچه را انجام می دادید می نوشتیم؛ اما کسانی که ایمان آوردند و اعمال صالح انجام دادند،

رَبَّهُمْ فِي رَحْمَتِهِ ؕ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿٣٠﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا أَفَلَمْ تَكُنْ ءَايَتِي تُتْلَىٰ

بر روی کارشان آنها را در رحمت خود وارد می کند؛ این همان پیروزی بزرگ است؛ اما کسانی که کافر شدند به آنها نماند؛ مگر آیات من بر شما خوانده نمی شد

عَلَيْكُمْ فَاسْتَكْبَرْتُمْ وَكُنْتُمْ قَوْمًا تُجْرِمُونَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَالسَّاعَةُ

و شما استکبار کردید و قوم مجرمی بودید؛ و هنگامی که گفته می شد: وعده خداوند حق است، و در قیامت

لَارَيْبَ فِيهَا قُلْتُمْ مَا نَدْرِي مَا السَّاعَةُ إِنْ نَظُنُّ إِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ بِمُستَيْقِنِينَ ﴿٣٢﴾

هیچ شک نیست، شما می گفتید: ما نمی دانیم قیامت چیست؟ ما تنها گمانی در این باره داریم، و به هیچ وجه یقین نداریم؛

وَبَدَّاهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٢﴾ وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنْسِكُمَا كَمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ

و بدیهائی اعمالشان برای آنان آشکار می‌شود، و آنچه را استهزا می‌کردند آنها را فرا می‌گیرد ﴿٣٢﴾ و گفته می‌شود: امروز شما را فراموش می‌کنیم همان‌گونه که شما دیدار

يَوْمِكُمْ هَذَا وَمَا وَنَاكُمْ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَّاصِرِينَ ﴿٣٤﴾ ذَلِكُمْ بِأَنَّكُمْ اتَّخَذْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ هُزُوًا وَعَرَّتْكُمْ

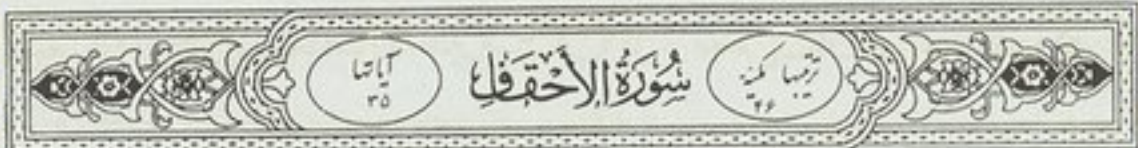
امروزتان را فراموش کردید: و جایگاه شما دوزخ است و هیچ یابوری ندارید ﴿٣٤﴾ این بخاطر آن است که شما آیات خدا را به مسخره گرفتید و زندگی دنیا شما را فریب داد،

الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا فَاَلْيَوْمَ لَا يُخْرَجُونَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْعَفُونَ ﴿٣٥﴾ فَلِلَّهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَرَبِّ

امروز نه آنان را از دوزخ بیرون می‌آورند، و نه هیچ‌گونه عذری از آنها پذیرفته می‌شود ﴿٣٥﴾ پس حمد و ستایش مخصوص خداست، پروردگار آسمانها و پروردگار

الْاَرْضِ رَبِّ الْعٰلَمِينَ ﴿٣٦﴾ وَلَهُ الْكِبْرِيَاۗءُ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيْمُ ﴿٣٧﴾

زمین و پروردگار همه جهانیان ﴿٣٦﴾ و برای اوست کبریا و عظمت در آسمانها و زمین، و اوست عزیز و حکیم ﴿٣٧﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

حَمَّ ﴿١﴾ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿٢﴾ مَا خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَ

حم ﴿١﴾ این کتاب از سوی خداوند عزیز و حکیم نازل شده است ﴿٢﴾ ما آسمانها و زمین و

مَا بَيْنَهُمَا اِلَّا بِالْحَقِّ وَاَجَلٍ مُّسَمًّى وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا اُنذِرُوا مُعْرِضُونَ ﴿٣﴾ قُلْ اَرَاَيْتُمْ

آنچه را در میان این دو است جز بحق و برای سرآمد معنی نیافریدیم؛ اما کافران از آنچه انذار می‌شوند روی گردانند، ﴿٣﴾ به آنان بگو:

مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ اَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْاَرْضِ اَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمٰوٰتِ اَتُنۢوِي

«این معبودهایی را که غیر از خدا پرستش می‌کنید به من نشان دهید چه چیزی از زمین را آفریده‌اند، یا شرکتی در آفرینش آسمانها دارند؟»

بِكِتَابٍ مِّنۢ قَبْلِ هٰذَا اَوْ اَتَّرَقُوا مِنۢ عَلَمٍ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٤﴾ وَمَنْ اَضَلُّ مِمَّن

کتابی آسمانی پیش از این، یا اثر علمی از گذشتگان برای من بیاورید (نه دلیل صدقند، شما بنده) اگر راست می‌گویید؟ ﴿٤﴾ چه کسی گمراهتر است از آن کس

يَدْعُو مِنْ دُونِ اللَّهِ مَنْ لَا يَسْتَجِيبُ لَهُ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ وَهُمْ عَنۢ دُعَاۗئِهِمْ غٰفِلُونَ ﴿٥﴾

که معبودی غیر خدا را می‌خواند که تا قیامت هم به او پاسخ نمی‌گوید و از خواندن آنها (دعای) بی‌خبر است؟! در صدای آنها هیچ نمی‌شنود ﴿٥﴾

وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ ﴿٦﴾ وَإِذْ أَنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ

و هنگامی که مردم محشور می شوند، معبودهای آنها دشمنانشان خواهند بود؛ حتی عبادت آنها را انکار می کنند؛ هنگامی که آیات روشن ما بر آنان خوانده می شود.

قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَبَهُ قُلْ إِنْ افْتَرَيْتُهُ

کافران در برابر حقی که برای آنها آمده می گویند: «این سحری آشکار است»؛ بلکه می گویند: «این آیات را بر خدا افترا بسته است»؛ بگو: «اگر من آن را بدروغ به خدا نسبت

فَلَا تَمْلِكُونَ لِي مِنَ اللَّهِ شَيْئًا هُوَ أَعْلَمُ بِمَا تُفِيضُونَ فِيهِ كَفَىٰ بِهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَ

داده باشم شما نمی توانید در برابر خداوند از من دفاع کنید. او کارهایی را که شما در آن وارد می شوید بهتر می داند؛ همین بس که خداوند گواه میان من و شما باشد؛ و

هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٨﴾ قُلْ مَا كُنْتُ بِدْعًا مِنَ الرُّسُلِ وَمَا أَدْرِي مَا يُفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ إِنْ

او آمرزنده و مهربان است»؛ بگو: «من پیامبر نوظهوری نیستم؛ و نمی دانم بنا من و شما چه خواهد شد؛

أَنْبِئُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنَ عِنْدِ اللَّهِ وَكَفَرْتُمْ

من تنها از آنچه بر من وحی می شود پیروی می کنم، و جز بیم دهنده آشکاری نیستم»؛ بگو: «به من خبر دهید اگر این قرآن از سوی خدا باشد و شما به آن کافر شوید.

بِهِ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ فَتَمَنَّوْا أَنْ يُبَدِّلَ اللَّهُ آيَاتِهِ

در حالی که شاهدی از بنی اسرائیل بر آن شهادت دهد، و او ایمان آورد و شما استکبار کنید چه کسی تمنا می کند که خداوند

الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا لَوْ كَانَ خَيْرًا مَا سَبَقُونَا إِلَيْهِ

گروه ستمگر را هدایت نمی کند»؛ کافران درباره مومنان چنین گفتند: «اگر اسلام چیزی خوبی بود، هرگز آنها را پیش از ما نمی گرفتند».

وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُوا بِهِ فَمَسَحُوا بِرُءُوسِهِمْ هَذَا أَفْكٌ قَدِيمٌ ﴿١١﴾ وَمِن قَبْلِهِ كَتَبَ مُوسَىٰ

و چسبون خودشان بوسیله آن هدایت نشدند می گویند: «این یک دروغ قدیمی است»؛ و پیش از آن، کتاب موسی

إِمَامًا وَرَحْمَةً وَهَذَا كِتَابٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانِ عَرَبِيٍّ لِيُنذِرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَبُشْرَىٰ

که پیشوا و رحمت بود بنامهای آن زمین برده، و این کتاب هماهنگ با نشانه های تورات است در حالی که به زبان عربی و فصیح و گویاست. تا ظالمان را بیم دهد و برای

لِلْمُحْسِنِينَ ﴿١٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا فَلا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ

نیگواران بشرتی باشد. کسانی که گفتند: «پروردگار ما الله است»، سپس استقامت کردند، نه ترسی برای آنان است و نه

يَحْزَنُونَ ﴿١٣﴾ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

اندوهگین می شوند. آنها اهل بهشتند و جاودانه در آن می مانند؛ این پاداش اعمالی است که انجام می دادند.

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا وَحَمَلُهُ وَفِصْلُهُ
ما به انسان توصیه کردیم که به پدر و مادرش نیکی کند، مادرش او را با ناراحتی حمل می‌کند و با ناراحتی بر زمین می‌گذارد؛ و دوران حمل و از شیر بازگرفتنش

ثَلَاثُونَ شَهْرًا حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ
سی ماه است؛ تا زمانی که به کمال قدرت و رشد برسد و به چهل سالگی بالغ گردد می‌گوید: «پروردگارا مرا توفیق ده تا شکر نعمتی را

الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي إِنِّي
که به من و پدر و مادرم دادی بجا آورم و کار شایسته‌ای انجام دهم که از آن خشنود باشی، و فرزندان مرا صالح گردان؛ من به

بُتُّ إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ تَقْبَلُ عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَ
سوی تو باز می‌گردم و توبه می‌کنم، و من از مسلمانانم» آنها کسانی هستند که ما بهترین اعمالشان را قبول می‌کنیم و

تَنَجَّوْا عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ فِي أَصْحَابِ الْجَنَّةِ وَعَدَّ الصِّدْقِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿١٦﴾ وَالَّذِي
از گناهانشان می‌گذریم و در میان بهشتیان جای دارند؛ این وعده راستی است که وعده داده می‌شدند. و کسی که

قَالَ لِرَبِّهِ أُفٍّ لَّكُمَا أَتَعَدَايْنِي أَنْ أَخْرَجَ وَقَدْ خَلَّتِ الْقُرُونُ مِنْ قَبْلِي وَهُمَا يَسْتَعْجِلَانِ
به پدر و مادرش می‌گوید: «ایها آباها من وعده می‌دهید که من روز قیامت مبعوث می‌شوم؟! در حالی که پیش از من القوام بودند تا مبعوث نشده‌اند! و آن دو فریاد می‌کشند

اللَّهُ وَيَبْلُغُ أَمِنْ إِنْ وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا فَيَقُولُ مَا هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأُولِينَ ﴿١٧﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
و خدا را به پاری می‌طلبند که باری بر تو، ایمان بیاور که وعده خدا حق است، اما او بی‌بسته می‌گوید: «اینها چیزی جز افسانه‌های پیشینیان نیست» آنها کسانی هستند که

حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أَمْرٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَسِرِينَ
فرمان عذاب درباره آنان همراه اقوام (مغرب) که پیش از آنان از جن و انس بودند مسلم شده، چرا که همگی زیانکار بودند!

﴿١٨﴾ وَلِكُلِّ دَرَجَةٍ مِمَّا عَمِلُوا وَلِيُوفيَهُمْ أَعْمَالَهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ
و برای هر کدام از آنها در جانی است بر طبق اعمالی که انجام داده‌اند تا خداوند کارهایشان را بر می‌کشد و به آنان تحویل دهد؛ و به آنها هیچ ستمی نخواهد شد! امروز که

كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَذْهَبَتْمْ طِبَّتِكُمْ فِي حَيَاتِكُمُ الدُّنْيَا وَأَسْتَمَعْتُمْ بِهَا فَا لْيَوْمَ تُجْرَوْنَ
کافران را بر آتش عرضه می‌کنند به آنها گفته می‌شود از طبقات و لذایذ در زندگی دنیای خود استفاده کردید و از آن بهره گرفتید؛ اما امروز

عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ ﴿٢٠﴾
عذاب ذلت‌بار بخاطر استکباری که در زمین به ناحق کردید و بخاطر گناهایی که انجام می‌دادید، جزای شما خواهد بود!

وَأَذْكُرَ أَخَا عَادٍ إِذْ أَنْذَرَ قَوْمَهُ بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَّتِ النَّذُرُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ

سرگشت بود، برادر قوم عاد را یاد کن، آن زمان که قوش را در سرزمین احقاف، بیم داد در حالی که پیامبران زیادی قبل از او در گذشته های دور و نزدیک آمده بودند که:

الَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٢١﴾ قَالُوا أَجِئْنَا لِنَتَأَفِكَ نَاعَنَ

جز خدای یگانه را نپرستید. (گفت) من بر شما از عذاب روزی بزرگ می ترسم! آنها گفتند: «ایا آمده ای که ما را آیه دروهمیست» از

ءَالِهَتِنَا فَإِنَّا بِمَا تَعِدُنَا إِن كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٢﴾ قَالَ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَأُبَلِّغُكُمْ مَا

معبودانمان بازگردانی ۲۲ گرواست می گوئی عذابى را که به ما وعده می دهی بیاور! گفت: «علم (آن) تنها نزد خداست: من آنچه را به آن فرستاده شده ام به شما می رسانم.

أُرْسِلْتُ بِهِ وَلَكِنِّي أَرِنَكُمْ قَوْمًا بَاطِلُونَ ﴿٢٣﴾ فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُسْتَقْبِلَ أَوْدِيَّتِهِمْ

ولی شما را قومی می بینم که پیوسته در نادانی هستید! هنگامی که آن (عذاب) را بصورت ابر گسترده ای دیدند که به سوی دره ها و آبگیرهای آنان در حرکت است

قَالُوا هَذَا عَارِضٌ مُّمْطِرُنَا بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُمْ بِهِ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٤﴾ تَدْمُرُ كُلَّ

گفتند: «این ابری است که بر ما می بارد» (گفتند) شما این همان چیزی است که برای آمدنش شتاب می کردید، تند بادی است که عذاب دردناکی در آن است! همه چیز را

شَيْءٍ بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا لَا يُرَى إِلَّا الْمَسْكِنُهُمْ كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٥﴾ وَ

به فرمان پروردگارش در هم می گویند نابود می کند. (اری) آنها صبح کردند در حالی که چیزی جز خانه هایشان به چشم نمی خورد! ما این گونه گروه مجرمان را کیفر می دهیم! و

لَقَدْ مَكَّنَّاهُمْ فِيمَا إِنْ مَكَّنَّاكُمْ فِيهِ وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَرًا وَأَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَىٰ

ما به آنها [قوم عاد] قدرتی دادیم که به شما ندادیم. و برای آنان گوش و چشم و دل قرار دادیم:

عَنْهُمْ سَمْعَهُمْ وَلَا أَبْصَرَهُمْ وَلَا أَفْئِدَتَهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يَجْحَدُونَ بِآيَاتِ

آیات به هنگام نزول کتاب، نه گوشها و چشمها و نه عقلهایشان برای آنان هیچ سودی نداشت. چرا که آیات خدا را انکار می کردند:

اللَّهِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِّنَ

و سرانجام آنچه را استهزا می کردند بر آنها وارد شد! ما آبادیهای را که پیرامون شما بودند نابود ساختیم.

الْقُرَىٰ وَصَرَفْنَا الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٧﴾ فَلَوْلَا نَصْرُهُمْ لَ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن

و آیات خود را بصورتهای گوناگون برای سرده آنها بجان کردیم شاید بازگردند! پس چرا معبودانسی را که غیر از خدا برگزیدند

دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا آلِهَةً بَلْ ضَلُّوا عَنْهُمْ وَذَلِكَ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٨﴾

... به گمان اینکه به خدا نزدیکشان سازد... آنها را یاری نکردند! بلکه از میانشان هم شدند! این بود نتیجه دروغ آنها و آنچه افترا می بستند!

وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ الْجِنِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا أَنصِتُوا

به باد اورا هنگامی که گروهی از جن را به سوی تو متوجه ساختیم که قرآن را بشنوند؛ وقتی حضور یافتند به یکدیگر گفتند: خاموش باشید و بشنوید،

فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ مُّندِرِينَ ﴿٢٩﴾ قَالُوا يَا قَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا أُنزِلَ مِنَّا

و هنگامی که پایان گرفت، به سوی قوم خود باز گشتند و آنها را بیم دادند گفتند: ای قوم ما! ما کتابی را شنیدیم که بعد از

بَعْدَ مُوسَىٰ مُّصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٣٠﴾ يَقَوْمَنَا

موسی نازل شده، هماهنگ با نشانه‌های کتابهای پیش از آن، که به سوی حق و راه راست هدایت می‌کند. ای قوم ما!

أَجِيبُوا دَاعِيَ اللَّهِ وَءَامِنُوا بِهِ، يَعْفِرْ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُجْرِمَكُمْ مِّنْ عَذَابِ إِلِيمٍ ﴿٣١﴾ وَ

دعوت‌کننده الهی را اجابت کنید و به او ایمان آورید تا گناهایتان را ببخشد و شما را از عذابی دردناک پناه دهد. و

مَنْ لَا يُجِبْ دَاعِيَ اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءُ ۗ أُولَٰئِكَ فِي

هر کس به دعوت‌کننده الهی پاسخ نگوید، هرگز نمی‌تواند از چنگال عذاب الهی در زمین فرار کند، و غیر از خدا یار و یاورى برای او نیست؛ چنین کسانی در

ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٢﴾ أَوْ لَتُرَوَّأَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَعْ يَخْلُقِهِنَّ

گمراهی آشکارند! آیا آنها نمی‌دانند خداوندی که آسمانها و زمین را آفریده و از آفرینش آنها ناتوان نشده است.

يَقْدِرُ عَلَىٰ أَنْ يُّحْيِيَ الْمَوْتَىٰ بَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٣﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا

می‌تواند مردگان را زنده کند! آری او بر هر چیز تواناست! روزی را به یاد آور که کافران را بر آتش عرضه می‌دارند

عَلَى النَّارِ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ

گفته می‌شود! آیا این حق نیست! می‌گویند: «چرا، به پروردگار ما سوگند که حق است!» در این هنگام عذاب می‌گوید: «پس عذاب را بخاطر کفرتان بچشید،

﴿٣٤﴾ فَأَصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرُونَ مَا

پس صبر کن آن گونه که پیامبران «اولوالعزم» صبر کردند، و برای امت، آنان شتاب مکن! هنگامی که وعده‌هایی را که به آنها داده می‌شود ببینند.

يُوعَدُونَ لَتَرْبِلْبِشُوا إِلَّا سَاعَةً مِّنْ نَّهَارٍ بَلَّغٌ فَمَهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الْفَاسِقُونَ ﴿٣٥﴾

«پس مرنده» گویی فقط ساعتی از یک روز در نوبه تو تلف داشتند؛ این ابلاغی است برای همگان! آیا جز قوم فاسق هلاک می‌شوند!؟

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ أَضَلَّ أَعْمَلُهُمْ ۝۱ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

کسانی که کافر شدند و مردم را از راه خدا باز داشتند، بدترین اعمالشان را نابود می‌کند ۱ و کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند

وَأَمَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَهُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ ۝۲ ذَٰلِكَ بِأَنَّ

و آنچه بر محمد (ص) نازل شد، همه حق است و از سوی پروردگارشان - نیز ایمان آوردند، خداوند گناهانشان را می‌بخشد و کارشان را اصلاح می‌کند ۲ این بخاطر آن است

الَّذِينَ كَفَرُوا أَتَّبِعُوا الْبَاطِلَ وَأَنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَتَّبِعُوا الْحَقَّ مِنْ رَبِّهِمْ كَذَٰلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ لِلنَّاسِ

که کافران از باطل پیروی کردند، و مومنان از حق که از سوی پروردگارشان بود تبعیت نمودند؛ این گونه خداوند برای مردم مثل‌های آنان را بیان

أَمْثَلَهُمْ ۝۳ فَإِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبُ الرِّقَابِ حَتَّىٰ إِذَا أَتَخْتَمُوا هُمْ فَشُدُّوا الْوَتَاقَ فَمَا مَنَّا

می‌کند ۳ و هنگامی که با کافران روبرو شدید گردنهایشان را بزنید، تا دشمن را در هم بکوبید؛ در این هنگام اسیران را محکم ببندید؛ یا بر آنان منت گذارید، در آردن کتف

بَعْدُ وَإِنَّمَا فِدَاءٌ حَتَّىٰ تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا ذَٰلِكَ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنْصَرِمُنْهُمْ وَلَٰكِن لِّيَبْلُوَ بَعْضَكُمْ

با از آنان فدیة بگیرد؛ تا جنگ بار سنگین خود را بر زمین نهد؛ (اری بر نامه این است؛ و اگر خدا می‌خواست خودش آنها را مجازات می‌کرد، اما می‌خواهد بعضی از شما را

بِبَعْضٍ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَن يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ ۝۴ سَيُجِدِيهِمْ وَيُصَلِّحُ بَالَهُمْ ۝۵ وَوَيْدِ خَلْمِهِمْ

ب بعضی دیگر بیاز ماید؛ کسانی که در راه خدا کشته شدند، خداوند هرگز اعمالشان را ازین نمی‌برد ۴ آنان را هدایت نموده و کارشان را اصلاح می‌کند؛ و آنها را در بهشت

الْجَنَّةِ عَرَفَهَا لَهُمْ ۝۶ يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ۝۷ وَ

که اوصاف آن را برای آنان بازگو کرده وارد می‌کند ۶ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! اگر (این) خدا را یاری کنید، شما را یاری می‌کند و گامهاتان را استوار می‌دارد ۷ و

الَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعْسَاهُمْ وَأَضَلَّ أَعْمَالَهُمْ ۝۸ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ

کسانی که کافر شدند، مرگ بر آنان و اعمالشان نابود باد ۸ این بخاطر آن است که از آنچه خداوند نازل کرده گراخت داشتند؛ از این رو خدا اعمالشان را حیث و نابود کرد

۝۹ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ دَمَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ

۹ آیا در زمین سیر نکردند تا ببینند عاقبت کسانی که قبل از آنان بودند چگونه بود؟ خداوند آنها را هلاک کرد؛

وَلِلْكَافِرِينَ أَمْثَلُهَا ۝۱۰ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَىٰ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَىٰ لَهُمْ ۝۱۱

و برای کافران امثال این مجازاتها خواهد بود، این برای آن است که خداوند مولا و سرپرست کسانی است که ایمان آوردند؛ اما کافران مولایی ندارند ۱۱

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَالَّذِينَ كَفَرُوا

خداوند کسانی را که ایمان آوردند و اعمال صالح انجام دادند وارد باغهایی از بهشت می‌کند که نهرها از زیر درختانش جاری است؛ در حالی که کافران

سَمَّعُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ ﴿١٢﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةً

از متاع زودگذر دنیا بهره می‌گیرند و همچون چهارپایان می‌خورند، و سرانجام آتش دوزخ جایگاه آنهاست؛ و چه بسیار شهرهایی که از شهری که تو را بیرون کرد

مِنْ قَرْيَتِكَ الَّتِي أَخْرَجْتِكَ أَهْلَكَ لَمْ يَصِرْ لَهُمْ فَايَةٌ أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيْنَةٍ مِنْ رَبِّهِ كَفَرَ

بیرومندتر بودند؛ ما همه آنها را نابود کردیم و هیچ باوری نداشتند؛ آیا کسی که دلیل روشنی از سوی پروردگارش دارد، همانند کسی است که

زَيْنَ لَهُ سَوْءَ عَمَلٍ ؕ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٤﴾ مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ فِيهَا أَنْهَارٌ مِنْ مَاءٍ

زشتی اعمالش در نظرش آراسته شده و از هوای نفسان پیروی می‌کنند؛ توصیف بهشتی که به پرهیزگاران وعده داده شده، چنین است؛ در آن نهرهایی از آب

غَيْرِ آسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِنْ لَبَنٍ لَمْ يَتَغَيَّرَ طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ مِنْ حَمْرٍ لَذَّةٍ لِلشَّرْبِ بَيْنَ وَ أَنْهَارٌ مِنْ عَسَلٍ

صاف و خالص که بدبو نشده، و نهرهایی از شیر که طعم آن دگرگون نگشته، و نهرهایی از شراب (عنبه) که مایه لذت نوشندگان است، و نهرهایی از عسل

مُصَفًّى ۖ وَلَهُمْ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَمَغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ ۖ كَمَنْ هُوَ خَالِدٌ فِي النَّارِ وَسُقُوا مَاءً

مصفاست، و برای آنها در آن از همه انواع میوه‌ها وجود دارد؛ و آمرزشی است از سوی پروردگارش؛ آیا اینها همانند کسانی هستند که همیشه در آتش دوزخند و از آب

حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ ﴿١٥﴾ وَمِنْهُمْ مَّن يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ حَتَّىٰ إِذَا خَرَجُوا مِنْ عِنْدِكَ قَالُوا

جوشان نوشنده می‌شوند که اندروشان را از هم متلاشی می‌کند؛ گروهی از آنان به سخنانت گوش فرا می‌دهند، اما هنگامی که از نزد تو خارج می‌شوند

لِلَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مَاذَا قَالَ أَنفَا أُولَٰئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٦﴾

به کسانی که دانش به آنان بخشیده شده می‌گویند: «این مرد! الان چه گفت؟» آنها کسانی هستند که خداوند بر دلهایشان مهر نهاده و از هوای نفسان پیروی کرده‌اند؛

وَالَّذِينَ أَهْتَدُوا زَادَهُمْ هُدًىٰ وَءَانَّهُمْ وَقَوْهُمْ ﴿١٧﴾ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ

کسانی که هدایت یافته‌اند، هدایت بر هدایتشان می‌افزاید و روح تقوا به آنان می‌بخشد؛ آیا کافران جز این انتظاری دارند که قیامت ناگهان فرارسد

بَغْتَةً ۖ فَكَلِمَاتٍ أَشْرَاطُهَا فَنَّىٰ لَهُمْ إِذَا جَاءَهُمْ ذِكْرُهُمْ ﴿١٨﴾ فَأَعْلَمَهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

ناگه! ایمان آورند، در حالی که هم‌اکنون نشانه‌های آن آمده است؛ اما هنگامی که بیاید، تذکر (وایمان) آنها سودی نخواهد داشت. پس بدان که معبودی جز «الله» نیست؛

وَاسْتَغْفِرْ لِدُنْيَاكَ وَاللَّامِنِينَ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ ﴿١٩﴾

و برای گناه خود و مردان و زنان با ایمان استغفار کن، و خداوند محل حرکت و قرارگاه شما را می‌داند.

وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا لَوْلَا نَزِلَتْ سُورَةٌ فَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ مُحْكَمَةٌ وَذُكِرَ فِيهَا الْقِتَالُ

کسانی که ایمان آورده‌اند می‌گویند: چرا سوره‌های نازل نمی‌شود؟ در آن فرمان جهاد باشد! اما هنگامی که سوره واضح و روشنی نازل می‌گردد که در آن سخنی از جنگ است.

رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَأُولَئِكَ

منافقان بیماردل را می‌بینی که همچون کسی که در آستانه مرگ قرار گرفته به تو نگاه می‌کنند؛ پس سرگ و نابودی برای آنان سزاوارتر

لَهُمْ ۚ طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَعْرُوفٌ فَإِذَا عَزَمَ الْأَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ

است! ۲۰) اطاعت و سخن سنجیده برای آنان بهتر است؛ و اگر هنگامی که فرمان جهاد قطعی می‌شود به خدا راست گویند (در هر صدق و سفا درآیند) برای آنها بهتر می‌باشد.

۲۱) فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ تَوَلَّيْتُمْ أَنْ تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَتَقَطَّعُوا أَرْحَامَكُمْ

۲۱) اگر در این دستوره رویگردان شوید، جز این انتظار می‌رود که در زمین فساد و قطع پیوند خویشاوندی کنید! ۲۱)

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فَأَصَمَّهُمْ وَأَعَمَّى أَبْصَرَهُمْ ۚ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ ۗ أَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ

آنها کسانی هستند که خداوند از رحمت خویش دورشان ساخته، گوشه‌باشان را کر و چشمه‌باشان را کور کرده است! آیا آنها در قرآن تدبیر نمی‌کنند.

أَمْرٌ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا ۚ إِنَّ الَّذِينَ ارْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّ لَهُمْ

با بر دل‌هایشان قفل نهاده شده است! ۲۲) کسانی که بعد از روشن شدن هدایت برای آنها، پشت به حق کردند.

الْهُدَىٰ الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمَلَىٰ لَهُمْ ۚ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ

شیطان اعمال زشتشان را در نظرشان زینت داده و آنان را با آرزوهای طولانی فریفته است! این بخاطر آن است که آنان به کسانی

كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنَطِيعًا كُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ ۚ

که نزول وحی الهی را کراهت داشتند؛ اما در بعضی از امور از شما پیروی می‌کنیم! در حالی که خداوند پنهانکاری آنان را می‌داند.

فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ ۚ ذَلِكَ

حال آنها چگونه خواهد بود هنگامی که فرشتگان (سر) بر صورت و پشت آنان می‌زنند (و می‌کشند)؟ این

بِأَنَّهُمْ اتَّبَعُوا مَا آسَخَطَ اللَّهُ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ ۗ فَأَحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ

بخاطر آن است که آنها از آنچه خداوند را به خشم می‌آورد پیروی کردند، و آنچه را موجب خشنودی اوست کراهت داشتند؛ از این رو اعمالشان را نابود کرد.

۲۸) أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ أَنْ لَنْ يُخْرِجَ اللَّهُ أَضْغَنَهُمْ ۚ

۲۸) آیا کسانی که در دل‌هایشان بیماری است گمان کردند خدا کینه‌هایشان را آشکار نمی‌کند! ۲۸)

وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكُمْ فَلَعَرَفْتَهُمْ بِسِيمَاهُمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ

و اگر ما بخواهیم آنها را به تو نشان می دهیم تا آنان را با قیافه هایشان بشناسی. هر چند می توانی آنها را از طرز سخنانشان بشناسی؛ و خداوند

أَعْمَلَكُمْ ﴿٣٠﴾ وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّىٰ نَعْلَمَ الْمُجْتَهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّادِقِينَ وَنَبْلُوَ أَخْبَارَكُمْ

اعمال شما را می داند. ما همه شما را قطعاً می آزماییم تا معلوم شود مجاهدان واقعی و صابران از میان شما کیانند. و اخبار شما را بیازماییم.

﴿٣١﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَشَاقُّوا الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ

آنان که کافر شدند و بر سر راه خدا باز داشتند و بعد از روشن شدن هدایت برای آنان (بد) به مخالفت با رسول (عصه) برخاستند.

الهُدَىٰ لَن يُضِلُّوا وَاللَّهُ شَهِيدٌ وَسَيَحْبِطُ أَعْمَالَهُمْ ﴿٣٢﴾ يَتَأَيَّأُ الَّذِينَ آمَنُوا

هرگز زبانی به خدا نمی رسانند و (عصه) بسزودی اعمالشان را نابود می کند. ای کسانی که ایمان آورده اید!

أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تَبْطُلُوا أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَن

اطاعت کنید خدا را، و اطاعت کنید رسول (عصه) را، و اعمال خود را باطل نسازید. کسانی که کافر شدند و بر سر راه از

سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ مَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ﴿٣٤﴾ فَلَاتَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلَامِ وَأَنْتُمْ

راه خدا باز داشتند سپس در حال کفر از دنیا رفتند. خدا هرگز آنها را نخواهد بخشید. پس هرگز سست نشوید و دشمنان را به صلح (ذلت بار) دعوت نکنید در حالی که شما

الْأَعْلُونَ وَاللَّهُ مَعَكُمْ وَلَنْ يَتْرُكَكُمْ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٥﴾ إِنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌّ وَلَهُوَ إِنْ

برترید، و خداوند با شماست و چیزی از (نوبه) اعمالتان را کم نمی کند. زندگی دنیا تنها بازی و سرگرمی است؛ و اگر

تُؤْمِنُوا وَتَتَّقُوا يُؤْتِكُمْ أَجْرَكُمْ وَلَا يَسْتَلِكُمْ أَمْوَالَكُمْ ﴿٣٦﴾ إِنْ يَسْأَلْكُمْوهَا

ایمان آورید و تقوا پیشه کنید، پاداشهای شما را می دهد و اموال شما را نمی طلبد. چرا که هرگاه اموال شما را مطالبه کند

فِي حِفْظِكُمْ تَبْخُلُوا وَيُخْرِجَ أَضْعَانَكُمْ ﴿٣٧﴾ هَآأَنْتُمْ هَآؤُلَآءِ تَدْعُونَ لِنُفِقُوا فِي

و حتی اسرار نماید، بخل می ورزید؛ و کینه و خشم شما را آشکار می سازد. آری، شما همان گروهی هستید که برای اتفاق در راه خدا دعوت می شوید.

سَبِيلِ اللَّهِ فَمِنْكُمْ مَنْ يَبْخُلُ وَمَنْ يَبْخُلْ فَإِنَّمَا يَبْخُلْ عَن نَّفْسِهِ وَاللَّهُ الْغَنِيُّ

بعضی از شما بخل می ورزند؛ و هر کس بخل ورزد، نسبت به خود بخل کرده است؛ و خداوند بسی نیاز است

وَأَنْتُمْ الْفُقَرَاءُ وَإِن تَتَوَلَّوْا يَسْتَبَدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَلَكُمْ ﴿٣٨﴾

و شما همه نیاز مندید؛ و هرگاه سر پیچی کنید، خداوند گروه دیگری را جای شما می آورد پس آنها مانند شما نخواهند بود در سعادتند در راه خدا تقاضا نمی کنند.

تَرْجُمَانُهُ ٢٨ سُورَةُ الْفَتْحِ آيَاتُهَا ٢٩

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا ﴿١﴾ لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ

برای تو پیروزی آشکاری فراهم ساختیم تا خداوند گناهان گذشته و آینده‌ای را که به تو نسبت می‌دادند ببخشد (و حالتی تو را ثبت نموده و نعمتش را

عَلَيْكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢﴾ وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيمًا ﴿٣﴾ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ

بر تو تمام کند و به راه راست هدایت فرماید. و پیروزی شکست‌ناپذیری نصیب تو کند. او کسی است که

السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزِدُوا إِيمَانًا مَعَ إِيْمَانِهِمْ وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ

آرامش را در دل‌های مومنان نازل کرد تا ایمانی بر ایمانشان بیفزایند؛ لشکریان آسمانها

وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٤﴾ لِيَدْخُلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا

و زمین از آن خداست، و خداوند دانا و حکیم است. هدف دیگر از آن فتح سینا این بود که مردان و زنان با ایمان را در باغهایی بهشتی وارد کند که

الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَيُكَفِّرُ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَكَانَ ذَلِكَ عِنْدَ اللَّهِ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٥﴾ وَ

نهرها از زیر درختانش جاری است، در حالی که جاودانه در آن می‌مانند، و گناهانشان را می‌بخشد، و این نزد خدا رستگاری بزرگی است. و نیز

يُعَذِّبُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ الظَّالِمِينَ بِاللَّهِ ظَنِّكَ السَّوَاءَ

مردان و زنان منافق و مردان و زنان مشرک را که به خدا گمان بد می‌برند مجازات کند؛ (اری حوادث ناسگوارى که برای مومنان نظر سرکشها

عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوَاءِ وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٦﴾

تنها بر خودشان نازل می‌شود. خداوند بر آنان غضب کرده و از رحمت خود دورشان ساخته و جهنم را برای آنان آماده کرده؛ و چه بد سرنجامی است!

وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيمًا حَكِيمًا ﴿٧﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِدًا وَمُبَشِّرًا وَ

لشکریان آسمانها و زمین تنها از آن خداست؛ و خداوند شکست‌ناپذیر و حکیم است. بی‌گین ما تو را گواه بر اعمال‌انته و بشارت‌دهنده و

نَذِيرًا ﴿٨﴾ لِيَتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُعَزِّرُوهُ وَتُوَقِّرُوهُ وَتُسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٩﴾

بیم‌دهنده فرستادیم، تا شما مردم، به خدا و رسولش ایمان بیاورید، و از او دفاع کنید و او را بزرگ دارید، و خدا را صبح و شام تسبیح گویند.

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ

کسانی که با تو بیعت می کنند (در حقیقت) تنها با خدا بیعت می نمایند، و دست خدا بالای دست آنهاست؛ پس هر کس پس از آن شکنی کند، تنها به

عَلَى نَفْسِهِ وَمَنْ أَوْفَى بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٠﴾ سَيَقُولُ لَكَ

زیان خود پیمان شکسته است؛ و آن کسی که نسبت به عهده‌ی که با خدا بسته و وفا کند، بزودی پاداش عظیمی به او خواهد داد. بزودی باز ماندگان از اعراب پادشاهان

الْمُخَلَّفُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ شَغَلَتْنَا أَمْوَالُنَا وَأَهْلُونَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا يَقُولُونَ بِأَلْسِنَتِهِمْ

به تو می گویند: «مردمان و خانواده‌های ما، ما را به خود مشغول داشت (و نتوانستیم در سفر حدیثه تو را همراهی کنیم). برای ما طلب آموزش کن؛ آنها به زبان خود

مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ قُلٌّ فَمَنْ يَمْلِكُ لَكُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ

چیزی می گویند که در دل ندارند، بگو: «چه کسی می تواند در برابر خداوند از شما دفاع کند هرگاه زیانی برای شما بخواهد، و یا اگر

نَفْعًا بَلْ كَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١١﴾ بَلْ ظَنَنْتُمْ أَنْ لَنْ يَنْقَلِبَ الرَّسُولُ وَالْمُؤْمِنُونَ

نفعی اراده کند (یعنی مردمان)؟! و خداوند به همه کارهایی که انجام می دهید آگاه است؛ ولی شما گمان کردید پیامبر و مؤمنان هرگز

إِلَىٰ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَزُيِّنَ ذَٰلِكَ فِي قُلُوبِكُمْ وَظَنَنْتُمْ ظَنًّا سَوِيًّا وَكُنْتُمْ قَوْمًا

به خانواده‌های خود باز نخواهند گشت؛ و این (بندار نیک) در دلهای شما زینت یافته بود و گمان بد کردید؛ و سرانجام (در نام شیطان افتاد) و

بُورًا ﴿١٢﴾ وَمَنْ لَمْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا ﴿١٣﴾ وَ لِلَّهِ

هلاک شدید! آن کسی که به خدا و پیامبرش ایمان نیاورده (سرنوشتش دروغ است)، چرا که ما برای کافران آتش فروزان آماده کرده ایم! مالکیت و حاکمیت

مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يَعْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَكَانَ اللَّهُ

آسمانها و زمین از آن خداست؛ هر کس را بخواهد (و شباهت بداند) می بخشد، و هر کس را بخواهد مجازات می کند؛ و خداوند

عَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٤﴾ سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مَغَانِمَ لَتَأْخُذُواهَا

امر زنده و مهربان است. هنگامی که شما برای به دست آوردن غنائمی حرکت کنید، متخلفان (حمیه) می گویند:

ذَرُونَا نَتَّبِعْكُمْ يُرِيدُونَ أَنْ يُبَدِّلُوا كَلِمَ اللَّهِ قُلْ لَنْ تَتَّبِعُونَا كَذَلِكُمْ

«بگذارید ما هم در پی شما بیاییم، آنها می خواهند کلام خدا را تغییر دهند»؛ بگو: «هرگز نباید به دنبال ما بیایید؛ این گونه

قَالَ اللَّهُ مِنْ قَبْلُ فَسَيَقُولُونَ بَلْ مَحْسُدُونَ النَّبَالَ كَانُوا لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥﴾

خداوند از قبل گفته است؛ آنها بزودی می گویند: «شما نسبت به ما حسد می ورزید»؛ ولی آنها جز اندکی نمی فهمند!

قُلْ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سُدُّعُونَ إِلَى قَوْمٍ أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ تُقَاتِلُونَهُمْ أَوْ يُسَلِّمُونَ

به متخلفان از اعراب بگو: بزودی از شما دعوت می‌شود که به سوی قومی نیرومند و جنگجو بروید و با آنها بجنگ کنید تا اسلام بیاورند:

فَإِنْ تَطِيعُوا يُؤْتِكُمُ اللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا وَإِنْ تَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ مِنْ قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا

اگر اطاعت کنید، خداوند پاداش نیکی به شما می‌دهد؛ و اگر سرپیچی نمایید - همان گونه که در گذشته نیز سرپیچی کردید - شما را با عذاب

الِيمًا ﴿١٦﴾ لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرْجٌ وَمَنْ

در دنیا کسی کیفر می‌دهد؛ * بر نابینا و لنگ و بیمار گناهی نیست * هر در میدان جهاد شرکت نکنند؛ و هر کس

يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَنْ يَتَوَلَّ يَُعَذِّبْهُ عَذَابًا أَلِيمًا

خدا و رسولش را اطاعت نماید، او را در باغهایی وارد می‌کند که نهرها از زیر درختش جاری است؛ و آن کس که سرپیچی کند، او را به عذاب دردناکی گرفتار می‌سازد

﴿١٧﴾ لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ

* خداوند از مومنان - هنگامی که در زیر آن درخت با تو بیعت کردند - راضی و خشنود شد؛ خدا

مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٨﴾ وَمَغَانِمَ كَثِيرَةً

انچه را در درون دلهایشان نهفته بود می‌دانست؛ از این رو آرامش را بر دلهایشان نازل کرد و پیروزی نزدیکی بعنوان پاداش نصیب آنها فرمود؛ * و همچنین غنایم بسیاری

يَأْخُذُونَهَا وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٩﴾ وَعَدَّكُمْ اللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا

که آن را به دست می‌آورند؛ و خداوند شکست‌ناپذیر و حکیم است؛ * خداوند غنایم فراوانی به شما وعده داده بود که آنها را به دست می‌آورید.

فَعَجَلَ لَكُمْ هَذِهِ ۚ وَكَفَّ أَيْدِيَ النَّاسِ عَنْكُمْ وَلِتَكُونَ آيَةً لِلْمُؤْمِنِينَ وَيَهْدِيَكُمْ

ولی این یکی را زودتر برای شما فراهم ساخت؛ و دست تعدی مردم [دشمنان] را از شما بازداشت تا نشانه‌ای برای مومنان باشد و شما را

صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢٠﴾ وَأُخْرَى لَمْ تَقْدِرُوا عَلَيْهَا قَدْ أَحَاطَ اللَّهُ بِهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا

به راه راست هدایت کند؛ * و نیز غنایم و فتوحات دیگری نصیب مردم که شما توانایی آن را ندارید، ولی قدرت خدا به آن احاطه دارد؛ و خداوند بر

كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢١﴾ وَلَوْ قَتَلْتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا وَالْوَلُوءَ الْأَدْبَرِ ثُمَّ لَا يُجِدُونَ وَلِيًا وَ

همه چیز تواناست؛ * و اگر کافران (در سرزمین حبشیه) با شما بجنگ می‌کردند بزودی فرار می‌کردند. سپس ولی و

لَا نَصِيرًا ﴿٢٢﴾ سُنَّةَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾

یاوری نمی‌یافتند؛ * این سنت الهی است که در گذشته نیز بوده است؛ و هرگز برای سنت الهی تغییر و تبدیلی نخواهی یافت؛ *

وَهُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْ بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ

او کسی است که دست آنها را از شما، و دست شما را از آنان در دل مکه کوتاه کرد، بعد از آنکه شما را بر آنها پیروز ساخت؛

عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٢٤﴾ هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ

و خداوند به آنچه انجام می دهید بیناست؛ آنها کسانی هستند که کافر شدند و شما را از زیارت مسجد

الْحَرَامِ وَالْهُدَى مَعَكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ مَحَلَّهُ، وَلَوْلَا رِجَالُ مُؤْمِنُونَ وَنِسَاءُ مُؤْمِنَاتٌ لَمَّ

الحرام و رسیدن قربانیها بتان به قربانگاه بازداشتند؛ و هرگاه مردان و زنان با ایمانی در این میان

تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَّوَّهُمْ فِتْصِيْبِكُمْ مِّنْهُمْ مَّعْرَةٌ بِغَيْرِ عِلْمٍ لِّيَدْخُلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ

بدون آگاهی شما، زبردست و پادشاهان نمی رفتند که از این راه عیب و عاری ناگاهانه به شما می رسند، هدف این بود که خدا هر کس را می خواهد در رحمت خود وارد کند؛

مَنْ يَشَاءُ لَوْ تَزَيَّلُوا لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٢٥﴾ إِذْ جَعَلَ

و اگر مومنان و کفار را از هم جدا می شدند، کافران را عذاب دردناکی می کردیم؛ به خاطر بیاری، هنگامی را که

الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ الْحَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةَ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى

کافران در دلهای خود خشم و بغضت جاهلیت داشتند؛ و «سکین» خداوند آرامش و سکنه خود را بر

رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَالزَّمَهُمْ كَلِمَةَ النُّقُوتِ وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَ

فرستاده خویش و مومنان نازل فرمود و آنها را به حقیقت تقوا ملزم ساخت، و آنان از هر کس شایسته تر و اهل آن بودند؛ و

كَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٢٦﴾ لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ

خداوند به همه چیز داناست؛ خداوند آنچه را به پیامبرش در عالم خواب نشان داد راست گفت؛ بطور قطع همه شما به خواست خدا وارد

الْمَسْجِدَ الْحَرَامِ إِنْ شَاءَ اللَّهُ ءَامِنِينَ مُخْلِقِينَ رُءُوسِكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ

مسجد الحرام می شوید در نهایت امنیت و در حالی که سرهای خود را تراشیده یا کوتاه کرده اید و از هیچ کس ترس و وحشتی ندارید؛

فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿٢٧﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ

ولی خداوند چیزهایی را می دانست که شما نمی دانستید؛ و در این تعبیر حکمی بوده؛ و قبل از آن، فتح نزدیکی برین شما قرار داده است؛ او کسی است که

رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٢٨﴾

رسولش را با هدایت و دین حق فرستاده تا آن را بر همه ادیان پیروز کند؛ و کافی است که خدا گواه این موضوع باشد؛

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رَحِمَاءٌ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ

محمد (ص) فرستاده خداست؛ و کسانی که با او هستند در برابر کفار سرسخت و شدید، و در میان خود مهربانند؛ پیوسته آنها را در حال رکوع و سجود می بینی

فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَ

در حالی که همواره فضل خدا و رضای او را می طلبند؛ نشانه آنها در صورتشان از اثر سجده نمایان است؛ این توصیف آنان در تورات

مَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَفَازَرَهُ، فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ

توصیف آنان در انجیل است، همانند زراعتی که جوانه های خود را خارج ساخته، و به تقویت آن پرداخته تا محکم شده و بر پای خود ایستاده است و زراعت را به شگفتی وامی دارد؛

لِيَغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾

این برای آن است که کافران را به خشم آورد؛ و کسانی از آنها را که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده اند، خداوند وعده آمرزش و اجر عظیمی داده است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایشگر

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْدِمُوا بَيْنَ يَدَيْ اللَّهِ وَرَسُولِهِ ۗ وَانفُوا لِلَّهِ إِنَّا لِلَّهِ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١﴾

ای کسانی که ایمان آورده اید! چیزی را بر خدا و رسولش مقدم نشمرید در پیش معبرین، و تقوای الهی پیشه کنید که خداوند شنوا و داناست؛

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ

ای کسانی که ایمان آورده اید! صدای خود را قویتر از صدای پیامبر نکنید، و در برابر او بلند سخن مگویید در داد و فریاد نرنید؛ آن گونه که

بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَغُضُّونَ

بعضی از شما در برابر بعضی بلند صدا می کنند، مبادا اعمال شما نابود گردد در حالی که نمی دانید؛ آنها که صدای خود را

أَصْوَاتَهُمْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ امْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلنَّقْوَىٰ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَ

نزد رسول خدا کوتاه می کنند همان کسانی هستند که خداوند دلهايشان را برای تقوا خالص نموده، و برای آنان آمرزش و

أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ ينادُونَكَ مِنْ وَرَاءِ الْحُجُرَاتِ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾

بپاداش عظیمی است. (برای کسانی که تو را از پشت حجره ها بلند صدا می زنند، بیشترشان نمی فهمند؛

وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا حَتَّى تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥﴾ يَتَأَيُّهَا الَّذِينَ

اگر آنها صبر می کردند تا خود به سراغشان آیی. برای آنان بهتر بود؛ و خداوند آمرزنده و رحیم است! ای کسانی که

ءَامَنُوا إِنْ جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَنْ تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهْلَةٍ فَفُصِحُوا عَلَى مَا فَعَلْتُمْ

ایمان آورده‌اید! اگر شخصی فاسق خبری برای شما بیاورد، درباره آن تحقیق کنید، مبادا به گروهی از روی نادانی آسیب برسانید و از کرده خود

تُدْمِينُ ﴿٦﴾ وَعَلَّمُوا أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُمْ وَلَكِنَّ

پشیمان شوید! و بدانید رسول خدا در میان شماست؛ هرگاه در بسیاری از کارها از شما اطاعت کند، به مشقت خواهید افتاد؛ ولی

اللَّهُ حَبَبَ إِلَيْكُمْ الْإِيمَانَ وَزَيْنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرِهَ إِلَيْكُمْ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ

خداوند ایمان را محبوب شما قرار داده و آن را در دلهايتان زینت بخشیده، و بپسندیدگی و کفر و فسق و گناه را متنفرتان قرار داده است؛

أَوْلِيَّتِكَ هُمْ الرَّاشِدُونَ ﴿٧﴾ فَضَلًا مِنَ اللَّهِ وَنِعْمَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٨﴾ وَإِنْ

کسانی که دارای این صفاتند هدایت یافتگانند! (این برای شما بنیاد فضل و نعمتی از سوی خداست؛ و خداوند دانا و حکیم است.) و هرگاه

طَافِتَانٍ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَقْتَلُوا فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا فَإِن بَغْت إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَى

دو گروه از مومنان با هم به نزاع و جنگ پردازند، آنها را آشتی دهید؛ و اگر یکی از آن دو بر دیگری تجاوز کند،

فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبَغَى حَتَّى تَفِيءَ إِلَى أَمْرِ اللَّهِ فَإِن فَاءَتْ فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا

با گروه متجاوز بیکار کنید تا به فرمان خدا بازگردد؛ و هرگاه بازگشت، در سه صلح فراموش شده، در میان آن دو به عدالت صلح برقرار سازید؛ و عدالت پیشه کنید

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا

که خداوند عدالت پیشگان را دوست می‌دارد. مومنان برادر یکدیگرند؛ پس دو برادر خود را صلح و آشتی دهید و تقوای الهی پیشه کنید،

اللَّهُ لَعَلَّكُمْ تَرْحَمُونَ ﴿١٠﴾ يَتَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يَسْخَرُ قَوْمٌ مِنْ قَوْمٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُونُوا

باشد که مشمول رحمت او شوید! ای کسانی که ایمان آورده‌اید! نباید گروهی از مردان شما گروه دیگر را مسخره کنند، شاید آنها از

خَيْرًا مِنْهُمْ وَلَا نِسَاءٌ مِنْ نِسَاءِ عَسَىٰ أَنْ يَكُنَّ خَيْرًا مِنْهُنَّ وَلَا تَلْمِزُوا أَنْفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَرُوا

اینها بهتر باشند؛ و نه زنانی زنان دیگر را، شاید آنان بهتر از ایشان باشند؛ و یکدیگر را مورد طعن و عیبجویی قرار ندهید و

بِالْأَلْقَابِ طَبَسَ الْأَسْمَاءُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿١١﴾

با القاب زشت و ناپسند یکدیگر را یاد نکنید، بسیار بد است که بر کسی پس از ایمان نام کفرآمیز بگذارید؛ و آنها که توبه نکنند، ظالم و ستمگرند!

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَجْتَبِنُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّك بِبَعْضِ الظَّنِّ إِنَّهُ وَلَا تَحْسَسُوا وَلَا يَغْتَبَ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از بسیاری از گمانها بپرهیزید. چرا که بعضی از گمانها گناه است؛ و هرگز در کار دیگران تجسس نکنید؛ و

بَعْضُكُمْ بَعْضًا أَيُّحِبُّ أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ

هیچ یک از شما دیگری را غیبت نکند. آیا کسی از شما دوست دارد که گوشت برادر مرده خود را بخورد؟! بپس، همه شما از این امر کراهت دارید؛ تقوای الهی پیشه کنید

إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾ يَأْتِيهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّن ذَكَرٍ وَأُنثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا

که خداوند توبه‌پذیر و مهربان است! ای مردم! ما شما را از یک مرد و زن آفریدیم و شما را تیره‌ها و قبیله‌ها

قَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتَقَىٰكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٣﴾ قَالَتِ الْأَعْرَابُ

فرار دادیم تا یکدیگر را بشناسید؛ «بنا بر ملاقات استوار نیست» گرامی‌ترین شما نزد خداوند یا تقواترین شماست؛ خداوند دانا و آگاه است! عربهای پادیه‌نشین گفتند:

ءَامَنَّا قُل لَّمْ نُؤْمِنُوا وَلَكِن قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيْمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا

«ایمان آورده‌ایم» بگو: «شما ایمان نیاورده‌اید. ولی بگویید اسلام آورده‌ایم. اما هنوز ایمان وارد قلب شما نشده است؛ و اگر از

اللَّهِ وَرَسُولِهِ ءَلَا يَلْتَكُمُ مِّنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ

خدا و رسولش اطاعت کنید. چیزی از پاداش کارهای شما را فروگذار نمی‌کند. خداوند. آمرزنده مهربان است. مؤمنان واقعی تنها

الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ءَلَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ

کسانی هستند که به خدا و رسولش ایمان آورده‌اند. سپس هرگز شک و تردیدی به خود راه نداده و با اموال و جانهای خود در راه خدا جهاد کرده‌اند:

اللَّهِ ءَأُولَٰئِكَ هُمُ الصَّٰدِقُونَ ﴿١٥﴾ قُلْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ بِدِينِكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ

آنها را! بگویند. بگو: «آیا خدا را از ایمان خود باخبر می‌سازید؟! او تمام

مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٦﴾ يَمُنُّونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا

آنچه را در آسمانها و زمین است می‌داند؛ و خداوند از همه چیز آگاه است! آنها بر تو منت می‌نهند که اسلام آورده‌اند:

قُلْ لَا تَمُنُّوا عَلَيَّ إِسْلَمَكُم بِلِ اللَّهِ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيْمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِينَ

بگو: «اسلام آوردن خود را بر من منت نگذارید. بلکه خداوند بر شما منت می‌نهد که شما را به سوی ایمان هدایت کرده است. اگر در ایمان راستگو هستید!

﴿١٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ ﴿١٨﴾

خداوند غیب آسمانها و زمین را می‌داند و نسبت به آنچه انجام می‌دهید بیناست! ﴿١٨﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

ق وَالْقُرْآنِ الْمَجِيدِ ﴿١﴾ بَلْ عَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ فَقَالَ الْكٰفِرُونَ هَذَا شَيْءٌ عَجِيبٌ

ق. سوگند به قرآن مجید که قیامت حق است! آنها تعجب کردند که پیامبری انذارگر از میان خودشان آمده؛ و کافران گفتند: این چیز عجیبی است!

﴿٢﴾ أَمْ دَامِمْنَا وَكُنَّا أَنْزَالًا ذَلِكَ رَجْعٌ بَعِيدٌ ﴿٢﴾ قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْأَرْضُ مِنْهُمْ وَعِنْدَنَا كِتَابٌ

آیا هنگامی که مژده و پاداش شدیم (دو بار مرتد می شویم)؟ این بازگشتی بعید است! و لی ما می دانیم آنچه از زمین از بدن آنها می کاهد؛ و نزد ما کتابی است که همه چیز در آن

حَفِیْظٌ ﴿٤﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَهُمْ فِي أَمْرٍ مَرِیْجٍ ﴿٥﴾ أَفَلَمْ يَنْظُرُوا

محفوظ است! آنها حق را هنگامی که به سراغشان آمد تکذیب کردند؛ از این رو بوسه در کار پراکنده خود متحیرند! آیا آنان به آسمان بالای سرشان

إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا وَزَيَّنَّاهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوجٍ ﴿٦﴾ وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَالْقِيَامَةَ

نگاه نکردند که چگونه ما آن را بنا کرده ایم، و چگونه آن را بوسه ستارگان، زینت بخشیده ایم و هیچ شکاف و شکستی در آن نیست؟! و زمین را گسترش دادیم و

فِيهَا رَوَاسِي وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَجَعَلْنَا فِيهَا رِجًّا وَبَعَثْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ قَوْمٍ ﴿٧﴾ وَذَكَرْنَا لِكُلِّ عِبْدٍ مُنِيبٍ ﴿٨﴾ وَ

در آن کوههایی عظیم و استوار افکندیم و از هر نوع گیاه بهجت انگیز در آن روپانیدیم. تا وسیله بینایی و یادآوری برای هر بنده توبه کاری باشد! و

نَزَّلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً مُبْرَكًا فَأَنْبَتْنَا بِهِ جَنَّاتٍ وَحَبَّ الْحَصِيدِ ﴿٩﴾ وَالنَّخْلَ بَاسِقَاتٍ لَهَا

از آسمان، آبی پربرکت نازل کردیم، و بوسیله آن باغها و دانه هایی را که درو می کنند روپانیدیم. و نخلهای بلند قامت که میوه های مستراکم

طَلْعٌ مُنْتَبِهُ ﴿١٠﴾ رِزْقًا لِلْعِبَادِ وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلْدَةً مَيْتًا كَذَلِكَ الْخُرُوجُ ﴿١١﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ

دارند! همه اینها برای روزی بخشیدن به بندگانشان است، و بوسیله باران سرزمین مرده را زنده کردیم؛ (اری) زنده شدن مردگان نیز همین گونه است! پیش از آنان قوم

نُوحٍ وَأَصْحَابُ الرَّسِّ وَثَمُودُ ﴿١٢﴾ وَعَادُ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَانُ لُوطٍ ﴿١٣﴾ وَأَصْحَابُ الْأَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ

نوح و اصحاب الرس و قوم ثمود (بیسرقتان) تکذیب کردند، و همچنین قوم عاد و فرعون و قوم لوط، و اصحاب الايكة، [قوم شعيب] و قوم تبع

كُلُّ كَذَّبَ الرَّسُلَ فَحَقَّ وَعَيْدِ ﴿١٤﴾ أَفَعَيَّنَا بِالْخَلْقِ الْأَوَّلِ بَلْ هُمْ فِي لَبْسٍ مِنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٥﴾

هر یک از آنها فرستادگان الهی، تکذیب کردند و وعده عذاب درباره آنان نطق یافت! آیا ما را از آفرینش نخستین عاجز ماندید؟! ولی آنها باز در آفرینش جدید تردید دارند!

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ وَنَعَلْمَا تَوْسُوْسُ بِهِ نَفْسَهُ ۗ وَنَحْنُ اَقْرَبُ اِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيْدِ ﴿١٦﴾ اِذْ

ما انسان را آفریدیم و سوسه های نفس او را می دانسیم. و ما به او از رگ قلبش نزدیکتریم ﴿۱۶﴾ به خاطر سپهری، هنگامی را

يَنْلَقِي الْمَتَلِقِيَانَ عَنِ الْيَمِيْنِ وَعَنِ الشِّمَالِ فَعِيْدٌ ﴿١٧﴾ مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ اِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَعِيْدٌ ﴿١٨﴾

که دو فرشته است و چپ که ملازم انسان است اعمال او را بافت می دارند ﴿۱۷﴾ انسان هیچ سخنی را بر زبان نمی آورد مگر اینکه، فرشته ای مراقب و آماده برای (بهد) آن است ﴿۱۸﴾

وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ذٰلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ تَحِيْدٌ ﴿١٩﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّوْرِ ذٰلِكَ يَوْمٌ

و سرانجام، سكرات مرگ حقيقت را (پیش چشم او) می آورد (و گفته می شود) این همان چیزی است که تو از آن می گریختی ﴿۱۹﴾ و در «صور» دمیده می شود: آن روز.

الْوَعِيْدِ ﴿٢٠﴾ وَجَاءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَعَهَا سَابِقٌ وَشَهِيدٌ ﴿٢١﴾ لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هٰذَا فَكَشَفْنَا

روز تحقق وعده و حشتناک است ﴿۲۰﴾ هر انسانی وارد محشر می گردد در حالی که همراه او حرکت دهنده و گواهی است ﴿۲۱﴾ تو از این صحنه غافل بودی و ما پرده را

عَنْكَ غِطَاءً كَفَصْرِكَ الْيَوْمَ حٰدِيْدٌ ﴿٢٢﴾ وَقَالَ قَرِيْنُهُ هٰذَا مَا لَدَىٰ عَعِيْدٍ ﴿٢٣﴾ اَلْقِيَا فِي جَهَنَّمَ كُلًّا

از چشم تو کنار زدیم. و امروز چشمت تیزبین است. ﴿۲۲﴾ فرشته همنشین او می گوید: «این نامه اعمال اوست که نزد من حاضر است» ﴿۲۳﴾ «بخواند فرمان می دهد» هر کافر لجاج را

كَفَّارٍ عَعِيْدٍ ﴿٢٤﴾ مَنَاعٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ مُّرِيْبٍ ﴿٢٥﴾ الَّذِي جَعَلَ مَعَ اللّٰهِ اٰخِرًا قَالِقِيَاهُ فِي

در جهنم افکنید ﴿۲۴﴾ آن کسی که به شدت مانع خیر و متجاوز و در شک و تردید است ﴿۲۵﴾ همان کسی که معبود دیگری با خدا قرار داده. «اری» او را در

الْعَذَابِ الشَّدِيْدِ ﴿٢٦﴾ قَالَ قَرِيْنُهُ رَبَّنَا مَا اَطَعْتَهُ ۗ وَلٰكِنْ كَانَ فِي ضَلٰلٍ بَعِيْدٍ ﴿٢٧﴾ قَالَ لَا

عذاب شدید بیفکنید ﴿۲۶﴾ و همنشینش از شاخین می گوید: «پروردگارا! او را به طغیان و نادانستم. لکن او خود در گمراهی دور و درازی بوده» ﴿۲۷﴾ «بخواند» می گوید:

تَخَصَّمُوا لَدَىٰ وَقَدْ قَدَّمْتُ إِلَيْكُمْ بِالْوَعِيْدِ ﴿٢٨﴾ مَا يَبْدُلُ الْقَوْلُ لَدَىٰ وَمَا اَنَا بِظَلَمٍ لِّلْبَعِيْدِ

نزد من جدال و معاصمه نکنید: من پیشتر به شما هشدار دادم ﴿۲۸﴾ «ایستم حجت تردید» سخن من تغییر ناپذیر است. و من هرگز به بندگان ستم نخواهم کرده

﴿٢٩﴾ يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ اَمْتَلَاتِ وَقَوْلُ هَلْ مِنْ مَّرِيْدٍ ﴿٣٠﴾ وَاَزَلَفْتَ الْجَنَّةَ لِّلْمُنٰفِقِيْنَ غَيْرَ

﴿۲۹﴾ روزی را که به جهنم می گوئیم: «آیا پر شده ای؟» او می گوید: «آیا افزون بر این هم هست؟» ﴿۳۰﴾ «در آن روز» بهشت را به پر هیزگاران نزدیک می کنند. و فاصله ای از آنان

بَعِيْدٍ ﴿٣١﴾ هٰذَا مَا تُوْعَدُوْنَ لِكُلِّ اٰوَابٍ حَفِيْظٍ ﴿٣٢﴾ مِّنْ خَشْيَةِ الرَّحْمٰنِ الْغَيْْبِ وَجَاءَ بِقَلْبِ

ندارد ﴿۳۱﴾ این چیزی است که به شما وعده داده می شود. و برای توبه گاران و کسانی که پیمانها را حفظ می کنند. ﴿۳۲﴾ آن کسی که از خداوند رحمان در نهان بترسد و با قلبی

مُنِيْبٍ ﴿٣٣﴾ اَدْخُلُوْهَا يَسْلَمُ ذٰلِكَ يَوْمُ الْخُلُوْدِ ﴿٣٤﴾ لَكُمْ مَا يَشَاءُوْنَ فِيْهَا وَلَدَيْنَا مَزِيْدٌ ﴿٣٥﴾

بر آنکه در محضر او حاضر شود ﴿۳۳﴾ سلامت وارد بهشت شوید. امروز روز جاودانگی است. ﴿۳۴﴾ هر چه بخواهند در آنجا برای آنها هست. و نزد ما نعمتهای بیشتری است ﴿۳۵﴾

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوا فِي الْبِلَادِ هَلْ مِنْ مَحِيصٍ ﴿٣٦﴾

چه بسیار اقوامی را که پیش از آنها هلاک کردیم، اقوامی که از آنان قویتر بودند و شهرها (کشورها) را گشودند؛ آیا راه فراری در متاب (هم) وجود دارد؟ ﴿٣٦﴾

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرٍ لِمَنْ كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا مِنْ لُغُوبٍ ﴿٣٨﴾ فَأَصْبِرْ عَلَى مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ

در این تذکری است برای آن کس که عقل دارد، یا گوش دل فرادهد در حالی که حاضر باشد؛ ما آسمانها و زمین و آنچه را در میان آنهاست در شش روز [- شش دوران]

أَفْرِدِيمِ، وَهِيَ كَوْنُهُ رَجْعٌ وَ سَخْتِي بِهِ مَا تَرَسِيدُ، بَأْسَ بِنِ حَالِ جَعْلِهِ زَنْدَةً كَرَمِ مَرْدَانِ بَرَى مَا شَقَلِ اسْتِ، ﴿٣٨﴾ دَرِ بَرَابَرِ أَنْجِهْ أُنْهَى مِي كُوبِنْدِ شَكِيْبَا بَاشْ، وَ بِيْشِ از طُلُوعِ اقْتَابِ

بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ ﴿٣٩﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبُرَ النُّجُودِ ﴿٤٠﴾

و پیش از غروب تسبیح و حمد پروردگارت را بجا آور، و در بخشی از شب او را تسبیح کن، و بعد از سجدهها؛ ﴿٤٠﴾

وَاسْتَمِعْ يَوْمَ يُنَادِ الْمُنَادِ مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٤١﴾ يَوْمَ يَسْمَعُونَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ذَلِكَ يَوْمَ الْخُرُوجِ

و گوش فراده و منتظر روزی باش که منادی از مکانی نزدیک ندا می دهد، روزی که همگان صیحه رستاخیز را بحق می شنوند؛ آن روز، روز خروج (فرجه) است؛

﴿٤٢﴾ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِيهِمْ وَنُمِيتُهُمْ وَإِلَيْنَا الْمَصِيرُ ﴿٤٣﴾ يَوْمَ تَشْقُقُ الْأَرْضُ عَنْهُمْ سِرًّا فَكَذَلِكَ حَشَرْنَا

ما ایم که زنده می کنیم و می میرانیم، و بازگشت تنها به سوی ماست؛ روزی که زمین بسرعت از روی آنها شکافته می شود و در فرجه خارج می گردند؛ و این جمع کردن

عَلَيْنَا سِيرٌ ﴿٤٤﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذَكَرْنَا الْقُرْآنَ لِلَّذِينَ خِيفُوا وَعِيدٌ لِمَنْ

برای ما آسان است؛ ما به آنچه آنها می گویند آگاهتریم، و تو مأمور به اجبار آنها (به این) نیستی؛ پس بوسیله قرآن، کسانی را که از عذاب من می ترسند متذکر ساز؛ ﴿٤٤﴾

سُبُورَةُ الدَّارِ الْاِثْنَيْتَيْنِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

وَالَّذَرِيَّتِ ذَرُورًا ﴿١﴾ فَالْحَمِلَاتِ وَقِرًا ﴿٢﴾ فَالْجَرِيَّتِ يُسْرًا ﴿٣﴾

سوگند به بادهایی که در هر باره به حرکت در می آورند، و به آن ابرها که بار سنگینی را بران، با خود حمل می کنند، و به کشتیهایی که به آسانی به حرکت در می آیند،

فَالْمُقَسَّمَتِ أَمْرًا ﴿٤﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٌ ﴿٥﴾ وَإِنَّ الدِّينَ لَوْ قَعُ ﴿٦﴾

و سوگند به فرشتگانی که کارها را تقسیم می کنند، که آنچه به شما وعده شده قطعاً راست است؛ و بی شک رستاخیز را جزای اعمال واقع شدنی است؛ ﴿٦﴾

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ ﴿٧﴾ إِنَّكُمْ لَفِي قَوْلٍ مُخْتَلِفٍ ﴿٨﴾ يُؤَفِّكُ عَنْهُ مَنَافِكَ ﴿٩﴾ قُلِ الْخَرَّاصُونَ

قسم به آسمان که دارای چین و شکنهای زیباست، ﴿۷﴾ که شما (برابر مایه) در گفتاری مختلفید! ﴿۸﴾ کسی منحرف می شود که از قبول حق سر باز می زند! ﴿۹﴾ کشته باد دروغگو با

﴿١٠﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي غَمْرَةٍ سَاهُونَ ﴿١١﴾ يَسْأَلُونَ أَيَّانَ يَوْمِ الدِّينِ ﴿١٢﴾ يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفْئِنُونَ

﴿۱۰﴾ همانها که در جهل و غفلت فرو رفته اند. ﴿۱۱﴾ و پیوسته سوال می کنند: «روز جزا چه موقع است؟» ﴿۱۲﴾ «باری همان روزی است که آنها را بر آتش می سوزانند»

﴿١٣﴾ ذُوقُوا فِتْنَتَكُمْ هَذَا الَّذِي كُنتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّ الْمَتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٥﴾

﴿۱۳﴾ «و کس می شود» بچشید عذاب خود را، این همان چیزی است که برای آن شتاب داشتید! ﴿۱۴﴾ «به یقین، پرهیزکاران در باغهای بهشت و در میان چشمه ها قرار دارند.»

ءَاخِذِينَ مَاءَ الْهَيْمِ رَبِّهِمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِينَ ﴿١٦﴾ كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ

و آنچه پروردگارشان به آنها بخشیده دریافت می دارند، زیرا پیش از آن در سوی منبه از نیکوکاران بودند. ﴿۱۶﴾ آنها کمی از شب را می خوابیدند.

﴿١٧﴾ وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿١٨﴾ وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ﴿١٩﴾ وَفِي الْأَرْضِ

﴿۱۷﴾ و در سحرگاهان استغفار می کردند. ﴿۱۸﴾ و در اموال آنها حقی برای سائل و محروم بود! ﴿۱۹﴾ و در زمین

ءَايَاتٌ لِّلْمُوقِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَفِي أَنفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٢١﴾ وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ ﴿٢٢﴾

آیاتی برای جویندگان یقین است. ﴿۲۰﴾ و در وجود خود شما نیز آیاتی است: آیا نمی بینید؟! ﴿۲۱﴾ و روزی شما در آسمان است و آنچه به شما وعده داده می شود! ﴿۲۲﴾

فَوَرَبِّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ مِّثْلَ مَا أَنَّكُمْ تَنْطِقُونَ ﴿٢٣﴾ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ ضَيْفِ

سوکند به پروردگار آسمان و زمین که این مطلب حق است همان گونه که شما سخن می گوید! ﴿۲۳﴾ آیا خبر مهمانهای بزرگوار

إِبْرَاهِيمَ الْمَكْرَمِينَ ﴿٢٤﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ قَوْمٍ مُنْكَرُونَ ﴿٢٥﴾ فَرَاغَ

ابراهیم به تو رسیده است؟! ﴿۲۴﴾ در آن زمان که بر او وارد شدند و گفتند: «سلام بر تو!» او گفت: «سلام بر شما که جمعیتی ناشناخته اید!» ﴿۲۵﴾ سپس پنهانی

إِلَىٰ أَهْلِهِ فَجَاءَ بِعَجَلٍ سَمِينٍ ﴿٢٦﴾ فَقَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٢٧﴾ فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ

به سوی خانواده خود رفت و گوساله فربه در برین شامی آورد. ﴿۲۶﴾ و نزدیک آنها گذارد، گفت: «آیا شما غذا نمی خورید؟» ﴿۲۷﴾ و از آنها احساس وحشت کرد.

خَيْفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ وَبَشَّرُوهُ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ﴿٢٨﴾ فَأَقْبَلَتِ امْرَأَتُهُ فِي صَرَاقَةٍ فَصَكَتْ

گفتند: «ترس اما رسولان و فرشتگان پروردگار نماینده او را بشارت به تولد پسری دانا دادند.» ﴿۲۸﴾ در این هنگام همسرش جلو آمد در حالی که از خوشحالی فریاد می کشید

وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ ﴿٢٩﴾ قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٣٠﴾

به صورت خود زد و گفت: «ای پیری عوامم آورد در حالی که پیرزنی نازا هستم!» ﴿۲۹﴾ گفتند: «پروردگارت چنین گفته است، و او حکیم و داناست.» ﴿۳۰﴾

﴿۳۲﴾ لَنْزِيلَ
 ﴿۳۱﴾ قَالُوا إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَى قَوْمِ ثَمُودَ مِنْ قَبْلِهِ لِيُذَكِّرَهُمْ

فرستادگان (منه) «ماموریت شما چیست؟» گفتند: «ما به سوی قوم مجرمی فرستاده شده‌ایم. تا بارانی از

عَلَيْهِمْ حِجَارَةٌ مِنْ طِينٍ ﴿۳۳﴾ مُسَوَّمَةٌ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ ﴿۳۴﴾ فَأَخْرَجْنَا مَنْ كَانَ فِيهَا مِنْ

سنگ - گِل» بر آنها بفرستیم: «سنگهایی که از ناحیه پروردگارت برای اسرافکاران نشان گذاشته شده است.» ما مومنانی را که در آن شهرها زندگی می‌کردند

الْمُؤْمِنِينَ ﴿۳۵﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿۳۶﴾ وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ

خارج کردیم. «ولی جز یک خانواده با ایمان در تمام آنها نیافتیم.» و در آن شهرها بلامه نشانهای روشن برای کسانی که از عذاب دردناک می‌ترسند

الْعَذَابِ الْأَلِيمِ ﴿۳۷﴾ وَفِي مُوسَى إِذْ أَرْسَلْنَاهُ إِلَى فِرْعَوْنَ بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿۳۸﴾ فَتَوَلَّىٰ بُرْجَانِيَّةَ

به جای گذاردیم. «و در زندگی موسی نیز نشانه و درس عبرتی بود هنگامی که او را با دلیلی آشکار به سوی فرعون فرستادیم: «آیا او با تمام وجودش از وی روی بر تافت

وَقَالَ سِحْرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿۳۹﴾ فَأَخَذْنَاهُ وَجُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿۴۰﴾ وَفِي عَادٍ إِذْ

وگفت: «این مرد با ساحراست پادشاهانه.» ما او و لشکر پادشاه را گرفتیم و به دریا افکندیم در حالی که در خور سرزنش بود.» و در سرگذشت «عاده» (پدراسه) در آن هنگام

أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ ﴿۴۱﴾ مَا تَذَرُ مِنْ شَيْءٍ أَنْتَ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلْنَاهُ كَالرَّمِيمِ ﴿۴۲﴾ وَفِي

که تندبادی بی باران بر آنها فرستادیم. «که بر هیچ چیز نمی‌گذشت مگر اینکه آن را همچون استخوانهای پوسیده می‌ساخت.» و نیز در

ثَمُودَ إِذْ قِيلَ لَهُمْ تَمَنَّوْا حَتَّىٰ حِينٍ ﴿۴۳﴾ فَتَوَاعَنَ أَمْرَ رَبِّهِمْ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّعِقَةُ وَهُمْ

سرگذشت قوم ثمود عبرتی است آنگاه که به آنان گفته شد: «مدتی کوتاه بپره‌مند باشید.» آنها از فرمان پروردگارش سر باز زدند. و صاعقه آنان را فراگرفت در حالی که

يَنْظُرُونَ ﴿۴۴﴾ فَمَا اسْتَطَاعُوا مِنْ قِيَامٍ وَمَا كَانُوا مُنْصَرِفِينَ ﴿۴۵﴾ وَقَوْمٌ نُوحٍ مِنْ قَبْلِهِمْ

نگاه می‌کردند. «چنان بر زمین افتادند که توان برخاستن نداشتند و نتوانستند از کسی یاری طلبند.» همچنین قوم نوح را پیش از آنها «نوح» (نوح) فرستادیم. چرا که

كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿۴۶﴾ وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴿۴۷﴾ وَالْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا

قوم فاسقی بودند.» و ما آسمان را با قدرت بنا کردیم. و همواره آن را وسعت می‌بخشیم.» و زمین را گسترده کردیم.

فَنَعْمَ الْعَمَهُدُونَ ﴿۴۸﴾ وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿۴۹﴾ فَفِرُّوْا إِلَى اللَّهِ

و چه خوب گستراننده‌ای هستیم! و از هر چیز یک جفت آفریدیم. شاید متذکر شوید! پس به سوی خدا بگریزید.

إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿۵۰﴾ وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿۵۱﴾

که من از سوی او برای شما بیم‌دهنده‌ای آشکارم! و با خدا معبود دیگری قرار ندهید. که من برای شما از سوی او بیم‌دهنده‌ای آشکارم!

كَذَلِكَ مَا أَتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مُجْنُونٌ ﴿٥٢﴾ أَتَوَصَّوهُم بِبَلِّهِمْ

این گونه است که هیچ پیامبری قبل از اینها به سوی قومی فرستاده نشد مگر اینکه گفتند: «او ساحر است یا دیوانه» ﴿۵۲﴾ آیا یکدیگر را به آن سفارش می‌کردند؟! نه، بلکه آنها

قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٥٣﴾ فَنُوحِلُّهُمْ فَمَا أَنْتَ بِمَلُومٍ ﴿٥٤﴾ وَذَكَرْنَا فِي الذِّكْرِ نَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ

قومی طغیانگرند. ﴿۵۳﴾ حال که چنین است از آنها روی بگردان که هرگز در خور ملامت نخواهی بود. ﴿۵۴﴾ و پیوسته تذکر ده، زیرا تذکر مومنان را سود می‌بخشد.

﴿٥٥﴾ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ

﴿۵۵﴾ من جن و انس را نیافریدم جز برای اینکه عبادتم کنند. نو از این راه نکل بپند و به من نزدیک شوند. ﴿۵۶﴾ هرگز از آنها روزی نمی‌خواهم، و نمی‌خواهم

أَنْ يُطْعَمُونِ ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ ﴿٥٨﴾ فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُنُوبًا مِثْلَ

مرا اطعام کنند. ﴿۵۷﴾ خداوند روزی دهنده و صاحب قوت و قدرت است. ﴿۵۸﴾ و برای کسانی که ستم کردند، سهم بزرگی از عذاب است همانند

ذُنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥٩﴾ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٦٠﴾

سهم یارانشان ﴿۵۹﴾ «وای ستمگر پیشین! بنا بر این عجله نکنند» ﴿۶۰﴾ پس وای بر کسانی که کافر شدند از روزی که به آنها وعده می‌شود. ﴿۶۰﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بشارت‌دهنده

وَالطُّورِ ﴿١﴾ وَكُنْتُمْ مَسْطُورِينَ ﴿٢﴾ فِي رَقٍ مَنشُورٍ ﴿٣﴾ وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ ﴿٤﴾ وَالسَّقْفِ

سوگند به کوه طور، ﴿۱﴾ و کتابی که نوشته شده، ﴿۲﴾ در صفحه‌ای گسترده، ﴿۳﴾ و سوگند به بیت المعمور، ﴿۴﴾ و سقف

الْمَرْفُوعِ ﴿٥﴾ وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ ﴿٦﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ ﴿٧﴾ مَالَهُ مِنْ دَافِعٍ ﴿٨﴾ يَوْمَ تَمُورُ

برافراشته، ﴿۵﴾ و دریای مملو و برافروخته، ﴿۶﴾ که عذاب پروردگارت واقع می‌شود، ﴿۷﴾ و چیزی از آن مانع نخواهد بود. ﴿۸﴾ این منب‌ها، در آن روزی است که

السَّمَاءُ مَوْرًا ﴿٩﴾ وَتَسِيرُ الْجِبَالُ سَيْرًا ﴿١٠﴾ فَوَيْلٌ لِلْمُكذِّبِينَ ﴿١١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي خَوْضٍ

آسمان بشدت به حرکت در می‌آید، ﴿۹﴾ و کوهها از جا کنده و متحرک می‌شوند. ﴿۱۰﴾ وای در آن روز بر تکذیب‌کنندگان، ﴿۱۱﴾ همانها که در سخنان باطل

يَلْعَبُونَ ﴿١٢﴾ يَوْمَ يُدْعَوْنَ إِلَىٰ نَارِ جَهَنَّمَ دَعَا ﴿١٣﴾ هَذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكذِّبُونَ ﴿١٤﴾

به بازی مشغولند. ﴿۱۲﴾ در آن روز که آنها را به زور به سوی آتش دوزخ می‌رانند. ﴿۱۳﴾ به آنها می‌پندند این همان آتشی است که آن را انکار می‌کردید. ﴿۱۴﴾

أَفْسِحْرُهُذَآءَمَ أَنْتُمْ لَا بُصِرُونَ ﴿١٥﴾ أَصْلَوْهَا فَاصْبِرُوا أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ

آیا این سحر است یا شما نمی بینید؟ در آن وارد شوید و بسوزید؛ می خواهید صبر کنید یا نکنید، برای شما یکسان است:

إِنَّمَا تُجْرُونَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَعِيمٍ ﴿١٧﴾ فَكِهِينَ بِمَا

چرا که تنها به اعمالتان جزا داده می شوید؛ ولی پرهیزگاران در میان باغهای بهشت و نعمتهای فراوان جای دارند، و از آنچه پروردگارشان

ءَانْتَهُمْ رَبُّهُمْ وَوَقَّتَهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿١٨﴾ كَلُوا وَأَشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

به آنها داده و آنان را از عذاب دوزخ نگاه داشته است شاد و مسرورند؛ به آنها نهنده می خورد، بخورید و بیاشامید گوارا؛ اینها در برابر اعمالی است که انجام می دادید:

﴿١٩﴾ مُتَّكِنِينَ عَلَى سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ ﴿٢٠﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَأَتَّعْنَاهُمْ

در این در حالی است که بر تختهای صاف کشیده در کنار هم تکیه می زنند. و همسرین را به همسری آنها در می آوریم؛ کسانی که ایمان آوردند و فرزندانشان به پیروی از آنان

ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِيمَانٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَا أَلَتْنَاهُمْ مِنْ عَمَلِهِمْ مِنْ شَيْءٍ كُلُّ امْرِئٍ بِمَا كَسَبَ

ایمان اختیار کردند، فرزندانشان را در بهشت به آنان ملحق می کنیم؛ و از ایمان عملشان چیزی نمی کاهیم؛ و هر کس در گرو اعمال

رَهِينٌ ﴿٢١﴾ وَأَمَدَدْنَاهُمْ بِفِكَهَةٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢٢﴾ يَنْتَرِعُونَ فِيهَا كَأَسَا لَا لُغُوفٍ فِيهَا وَ

خویش است؛ و از میوهها و گوشتها - از هر نوع که بخواهند - در اختیارشان می گذاریم؛ آنها در بهشت جامهای پر از شراب طهور را که نه بیهوده گویی در آن است و

لَا تَأْتِيهِمْ ﴿٢٣﴾ وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَّهُمْ كَأَنَّهُمْ لَوْ ثَمَرٌ مَّا كَانُوا ﴿٢٤﴾ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ

نه گناه از یکدیگر می گیرند؛ و پیوسته بر گردنشان نوجوانانی برای خدمت آنان گردش می کنند که همچون مرور بدهای درون صدفند؛ در این هنگام رو به یکدیگر کرده

عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٥﴾ قَالُوا إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِي أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ ﴿٢٦﴾ فَمَنْ أَلَّهٗ عَلَيْنَا

در گذشته سوال می نمایند؛ می گویند: «ما در میان خانواده خود ترسان بودیم (بسیار متعجبان آنها دامن ما را بگیرد)؛ اما خداوند بر ما منت نهاد

وَوَقَّتْنَا عَذَابَ السَّمُومِ ﴿٢٧﴾ إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ ﴿٢٨﴾

و از عذاب کشنده ما را حفظ کرد؛ ما از پیش او را می خواندیم (و سر بر سر می نهادیم، که اوست نیکوکار و مهربان)؛

فَذَكَرْنَا فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ ﴿٢٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ

بس تذکر ده، که به لطف پروردگارت تو کاهن و مجنون نیستی؛ بلکه آنها می گویند: «او شاعری است که

نَزَّ بَصُّ بِهِ رَبِّ الْمُنُونِ ﴿٣٠﴾ قُلْ تَرَبَّصُوا فَإِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُتَرَبِّصِينَ ﴿٣١﴾

ما انتظار مرگش را می کشیم»؛ بگو: «انتظار بکشید که من هم با شما انتظار می کشم (اما انتظار مرگ سرد، و من انتظار نبودی شما را با عذاب الهی)»؛

أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَامُهُمْ بِهَذَا أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٣٢﴾ أَمْ يَقُولُونَ نَقُولُهُ بَلْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾ فَلْيَأْتُوا

آیا عقلها ایشان آنها را به این اعمال دستور می‌دهد، یا قومی طغیانگرند؟! یا می‌گویند: «قرآن را به خدا افترا بسته»؟! ولی آنان ایمان ندارند. ﴿۳۲﴾ اگر

بِحَدِيثٍ مِثْلِهِ إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ ﴿٣٤﴾ أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمْ الْخَالِقُونَ ﴿٣٥﴾ أَمْ

راست می‌گویند سخنی همانند آن بجاورند؟! یا آنها بی هیچ آفریده شده‌اند، یا خود خالق خویشند؟! آیا

خَلَقُوا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رِزْقِكَ أَمْ هُمُ الْمُصَيِّطُونَ

آنها آسمانها و زمین را آفریده‌اند؟! بلکه آنها جویای یقین نیستند. ﴿۳۶﴾ آیا خزاین پروردگارت نزد آنهاست یا بر همه چیز عالم سیطره دارند؟! ﴿۳۷﴾

﴿٣٧﴾ أَمْ لَهُمْ سُمٌّ يَسْتَمِعُونَ فِيهِ فَلْيَأْتِ مُسْتَمِعُهُمْ بِسُلْطَنِ مُبِينٍ ﴿٣٨﴾ أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمُ

﴿۳۷﴾ آیا نردبانی دارند (که به آسمان سرزند) و اسرار وحی را می‌شنوند؟! کسی که از آنها این ادعا را دارد دلیل روشنی بیاورد! ﴿۳۸﴾ آیا سهم خدا دختران است و سهم شما

الْبَنُونَ ﴿٣٩﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَعْرَمٍ مَثْقَلُونَ ﴿٤٠﴾ أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُونَ ﴿٤١﴾

پسران؟! آیا تو از آنها پاداشی می‌طلبی که در زیر بار گران آن قرار دارند؟! آیا اسرار غیب نزد آنهاست و از روی آن می‌نویسند؟! ﴿۴۱﴾

أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا أَفَلَا الَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ لَهُمْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ

آیا می‌خواهند برای تو نقشه بکشند؟! ولی بدانند خود کافران در دام گرفتار می‌شوند! یا معبودی غیر خداوند دارند؟! منزّه است خدا از آنچه همنای او قرار می‌دهند!

﴿٤٣﴾ وَإِنْ يَرَوْا كِسْفًا مِنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَرْكُومٌ ﴿٤٤﴾ فَذَرَهُمْ حَتَّى يَلْقُوا

﴿۴۳﴾ آنها (چنان بجهت که) اگر ببینند قطعه سنگی از آسمان (برای ممانعت) سقوط می‌کند می‌گویند: «این ابر متراکمی است»! حال که چنین است آنها را رها کن تا

يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ ﴿٤٥﴾ يَوْمَ لَا يَغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٦﴾

روز مرگ خود را عساکت کنند! روزی که نقشه‌های آنان سودی به حالشان نخواهد داشت و «هیچ سوا بیماری نمی‌شوند»!

وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ ذَلِكَ وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ

و برای ستمگران عذابی قبل از آن است (در همین جهان)! ولی بیشترشان نمی‌دانند! در راه ابلاغ حکم پروردگارت صبر و استقامت کن.

فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٤٨﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَرَ النُّجُومِ ﴿٤٩﴾

چراکه تو در حفاظت ما قرار داری. و هنگامی که بر می‌خیزی پروردگارت را تسبیح گوی! به هنگام شب او را تسبیح کن و به هنگام پشت کردن ستارگان (و شروع سحر)!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ۝۱ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ ۝۲ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۝۳ إِنْ هُوَ إِلَّا

سوگند به ستاره هنگامی که الهول می‌کند. که دوست شما منحرف نشده و گمراه نیست. و از روی هوای نفس سخن نمی‌گوید. آنچه می‌گوید چیزی جز وحی که بر او

وَحَىُّ يُوْحَىٰ ۝۴ عَالِمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ۝۵ ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ ۝۶ وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ ۝۷ ثُمَّ دَنَا

نازل شده نیست. آن‌کس که قدرت عظیمی در داور تعلیم داده است. آن‌کس که توانایی فوق‌العاده دارد. او سلطه یافت. در حالی که در افق اعلیٰ قرار داشت. سپس

فَدَدَلَنِي ۝۸ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ۝۹ فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ ۝۱۰ مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ

نزدیکنتر و نزدیکنتر شد. تا آنکه فاصله او (با بیسرا) به اندازه فاصله دو کمان یا کمتر بود. در اینجا خداوند آنچه را وحی کردنی بود به بندگش وحی نمود. قلب (با بی) بی

مَا رَأَىٰ ۝۱۱ أَفْتَمَرُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ۝۱۲ وَلَقَدْ رَءَاهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ ۝۱۳ عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ ۝۱۴

در آنچه دید هرگز دروغ نگفت. آیا با او در باره آنچه با چشم خود دیده مجادله می‌کنید؟! و بار دیگر نیز او را مشاهده کرد. نزد «سدره المنتهی». «

عِنْدَ هَاجِنَةِ الْمَأْوَىٰ ۝۱۵ إِذِ يَعْشَى السِّدْرَةَ مَا يَعْشَىٰ ۝۱۶ مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ۝۱۷ لَقَدْ رَأَىٰ

که «جنت المأوی» در آنجا است. در آن هنگام که چیزی [نور خیره‌کننده‌ای] سدره المنتهی را پوشانده بود. چشم او هرگز منحرف نشد و طغیان نکرد. او پاره‌ای

مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ ۝۱۸ أَفَرَأَيْتُمْ اللَّكْتَ وَالْعِزَّىٰ ۝۱۹ وَمَنْوَةَ الثَّلَاثَةِ الْأُخْرَىٰ ۝۲۰

از آیات و نشانه‌های بزرگ پروردگارش را دید. به من خبر دهید آیا بنهای «لات» و «عزى» و «منات» که سومین آنهاست «دختران خداست»؟! «

الْكُمُ الذِّكْرُ وَلَهُ الْأُنثَىٰ ۝۲۱ تِلْكَ إِذْ أَقْسَمْتُمْ ضَيْرَىٰ ۝۲۲ إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمِيْتُمُوهَا أَنْتُمْ

آیا سهم شما پسر است و سهم او دختر؟! «در حالی که هر سه شما دختران کم‌ارزش برنده» در این صورت این تقسیم نامعادلانه است. اینها فقط نامهایی است که شما

وَأَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ

و پدرانتان بر آنها گذاشته‌اید نامهایی برحمتهم. و هرگز خداوند دلیل و حجتی بر آن نازل نکرده: آنان فقط از گمانهای بی‌اساس و هوای نفس پیروی می‌کنند در حالی که

جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمُ الْهُدَىٰ ۝۲۳ أَمْ لِلْإِنْسَانِ مَا تَمَنَّىٰ ۝۲۴ فَلِللَّهِ الْآخِرَةُ وَالْأُولَىٰ ۝۲۵ وَكَمْ مِنْ

هدایت از سوی پروردگارش برای آنها آمده است. یا آنچه انسان تمنّا دارد به آن می‌رسد؟! در حالی که آخرت و دنیا از آن خداست. و چه بسیار

مَلَكَ فِي السَّمَوَاتِ لَا تَعْنِي شَفَعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَىٰ ۝۲۶

فرشتگان آسمانها که شفاعت آنها سودی نمی‌بخشد مگر پس از آنکه خدا برای هرکس بخواهد و راضی باشد اجازه (شفاعت) دهد. «

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيَسْمَعُونَ الْمَلَائِكَةَ تَسْمِيَةَ الْأُنثَىٰ ﴿٢٧﴾ وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِنْ

کسانی که به آخرت ایمان ندارند، فرشتگان را دختر (عنه نامگذاری می‌کنند) آنها هرگز به این سخن دانشی ندارند.

يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا ﴿٢٨﴾ فَأَعْرِضْ عَنْ مَنْ تَوَلَّىٰ عَنْ دِكْرِنَا وَلَمْ

تنها از گمان بی‌بایه پیروی می‌کنند با اینکه گمان، هرگز انسان را از حق بی‌نیاز نمی‌کند. حال که چنین است از کسی که از یاد ما روی می‌گرداند و

يُرِدْ إِلَّا الْآلْحَيَوَةَ الدُّنْيَا ﴿٢٩﴾ ذَلِكَ مَبْلَغُهُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ

جز زندگی مادی دنیا را نمی‌طلبد، اعراض کن! این آخرین حد آگاهی آنهاست؛ پروردگار تو کسانی را که از راه او گمراه شده‌اند بهتر می‌شناسد.

وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ أَهْتَدَىٰ ﴿٣٠﴾ وَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسْتَوُوا بِمَا

و همچنین هدایت یافتگان را از همه بهتر می‌شناسد. و برای خداست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است تا بندگان را به کيفر کارهای بدشان برساند

عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحَسَنَىٰ ﴿٣١﴾ الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْأَثْمِ وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا

و نیکوکاران را در برابر اعمال نیکشان پاداش دهد. همانها که از گناهان بزرگ و اعمال زشت دوری می‌کنند. جز

الذَّمَّ إِنَّ رَبَّكَ وَسِعَ الْمَغْفِرَةَ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَإِذْ أَنْتُمْ أَجْنَةٌ فِي

گناهان صغیره: آموزش پروردگار تو گسترده است؛ او نسبت به شما از همه آگاهتر است از آن هنگام که شما را از زمین آفرید و در آن موقع که بصورت جنینهایی در

بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ فَلَا تُزَكُّوْا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ أَنْتَقَىٰ ﴿٣٢﴾ أَفَرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّىٰ ﴿٣٣﴾

شکم مادرانتان بودید؛ پس خودستایی نکنید، او پرهیزگاران را بهتر می‌شناسد. آیا دیدی آن کس را که در اسلام - یا سب - روی گردان شد؟!*

وَأَعْطَىٰ قَلِيلًا وَأَكْدَىٰ ﴿٣٤﴾ أَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهَوَّيْرِ ﴿٣٥﴾ أَمْ لَمْ يُنَبِّأْ بِمَا فِي صُحُفِ

و کمی عطا کرد، و از بیشتر اسماک نمود! آیا نزد او علم غیب است و می‌بیند که دیگران می‌خوانند کتاب او را بر دوش می‌گرداند؟! یا از آنچه در کتب موسی نازل گردیده

مُوسَىٰ ﴿٣٦﴾ وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّىٰ ﴿٣٧﴾ الْأَنْزُرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ﴿٣٨﴾ وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ

با خبر نشده است؟! و در کتب ابراهیم، همان کسی که وظیفه خود را بطور کامل ادا کرد، که هیچ کس بار گناه دیگری را بر دوش نمی‌گیرد، و اینکه برای انسان بهره‌ای

إِلَّا مَا سَعَىٰ ﴿٣٩﴾ وَأَنْ سَعِيَهُ سَوْفَ يُرَىٰ ﴿٤٠﴾ ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ الْأَوْفَىٰ ﴿٤١﴾ وَأَنَّ

جز سعی و کوشش او نیست، و اینکه تلاش او بزودی دیده می‌شود، سپس به او جزای کافی داده خواهد شد. نو آیا از کتب پیشین آتیا به او نرسیده است که همه امور

إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنْتَهَىٰ ﴿٤٢﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكٌ وَابْتُكِنَ ﴿٤٣﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَمَاتٌ وَأَحْيَا ﴿٤٤﴾

به پروردگارت منتهی می‌گردد؟! و اینکه اوست که خنداند و گریزاند، و اوست که می‌میراند و زنده کرد،*

وَأَنَّهُ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٤٥﴾ مِن نُّطْفَةٍ إِذَا تُمْنَىٰ ﴿٤٦﴾ وَأَنَّ عَلَيْهِ النَّشْأَةَ الْأُخْرَىٰ ﴿٤٧﴾

و اوست که دو زوج نر و ماده را آفرید. ﴿٤٥﴾ از نطفه‌ای هنگامی که خارج می‌شود در رحم سرزید. ﴿٤٦﴾ و اینکه بر خداست ایجاد عالم دیگر ﴿٤٧﴾ سعادت ابراهیم را.

وَأَنَّهُ هُوَ أَغْنَىٰ وَأَقْنَىٰ ﴿٤٨﴾ وَأَنَّهُ هُوَ رَبُّ الشَّعْرَىٰ ﴿٤٩﴾ وَأَنَّهُ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولَىٰ ﴿٥٠﴾ وَتَمُودًا

و اینکه اوست که بی نیاز کرد و سرمایه باقی بخشید. ﴿٤٨﴾ و اینکه اوست پروردگار ستاره شعره ﴿٤٩﴾ و خداوند قوم عاد نخستین را هلاک کرد. ﴿٥٠﴾ و همچنین قوم تمود را.

فَمَا أَتَىٰ ﴿٥١﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ وَأَطَىٰ ﴿٥٢﴾ وَالْمُؤَنَّفِكَ أَهْوَىٰ ﴿٥٣﴾

و کسی از آنان را باقی نگذارد. ﴿٥١﴾ و نیز قوم نوح را پیش از آنها، چراکه آنان از همه ظالم‌تر و طغیانگرتر بودند. ﴿٥٢﴾ و نیز شهرهای زیر و رو شده (قوم نود) را فرو گویند. ﴿٥٣﴾

فَعَسَىٰ أَمَّا عَشَىٰ ﴿٥٤﴾ فَبِأَيِّ آيَةٍ رَّبِّكَ نَتَمَارَىٰ ﴿٥٥﴾ هَذَا نَذِيرٌ مِّنَ النَّذْرِ الْأُولَىٰ ﴿٥٦﴾

بسپس آنها را با عذاب سنگین بوشانید. ﴿٥٤﴾ بعد در کدام یک از نعمتهای پروردگارت تردید داری؟! ﴿٥٥﴾ این ایسار، بیم دهنده‌ای از بیم دهندگان پیشین است. ﴿٥٦﴾

أَرِفَتِ الْأَرْزَاقَ ﴿٥٧﴾ لَيْسَ لَهَا مِن دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ ﴿٥٨﴾ أَفَمِنَ هَذَا الْحَدِيثِ تَعَجَّبُونَ ﴿٥٩﴾

آنچه باید نزدیک شود، نزدیک شده است در قبضت فرا سرزد. ﴿٥٧﴾ و هیچ کس جز خدا نمی‌تواند سختیهای آن را برطرف سازد. ﴿٥٨﴾ آیا از این سخن تعجب می‌کنید. ﴿٥٩﴾

وَتَضْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ ﴿٦٠﴾ وَأَنْتُمْ سَمِيدُونَ ﴿٦١﴾ فَاسْجُدُوا لِلَّهِ وَاعْبُدُوا ﴿٦٢﴾

و می‌خندید و نمی‌گریید. ﴿٦٠﴾ و پیوسته در غفلت و هوسرانی به سر می‌برید؟! ﴿٦١﴾ حال که چنین است همه برای خدا سجده کنید و او را بپرستید. ﴿٦٢﴾

سُورَةُ الْقَبَسِ ﴿٥٢﴾ آیتها ٥٥

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

أَقْرَبَتِ السَّاعَةُ وَالنَّشَقِ الْقَمَرِ ﴿١﴾ وَإِنْ يَرَوْا آيَةً يُعْرِضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ﴿٢﴾ وَكَذَّبُوا

قبابت نزدیک شد و ماه از هم شکافت. ﴿١﴾ و هرگاه نشانه و معجزه‌ای را ببینند روی گردانند، می‌گویند: این سحری مستمر است. ﴿٢﴾ آنها بابت خدا را تکذیب کردند و

اتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ وَكُلَّ أَمْرٍ مُّسْتَقَرٌّ ﴿٣﴾ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنَ الْأَنْبَاءِ مَا فِيهِ مُزْدَجَرٌ ﴿٤﴾

از هوای نفسشان پیروی نمودند و هر امری قرارگاهی دارد. ﴿٣﴾ به اندازه کافی برای بازداشتن از بدیها اخبار آسمانی رسید. ﴿٤﴾

حِكْمَةٌ بَلِيغَةٌ فَمَا تُغْنِ النُّذُرُ ﴿٥﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ إِلَىٰ شَيْءٍ نُّكْرٍ ﴿٦﴾

﴿٥﴾ این است حکمت بالغه الهی است اما نذار غالباً بدهد. ﴿٦﴾ بنابراین از آنها روی برگردان روزی که به یاد آورده دعوت کنند الهی مردم را به امر و حشمتی دعوت می‌کند. ﴿٦﴾

خُشَعًا أَبْصَرُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ جَرَادٌ مُنْتَشِرٌ ﴿٧﴾ مَهْطِعِينَ إِلَى الدَّاعِ يَقُولُ

آنان در حالی که چشمهایشان از شدت وحشت به زیر افتاده، همچون ملغهای پراکنده از قبرها خارج می‌شوند. در حالی که به سوی این دعوت‌کننده گردن می‌کشند:

الْكَافِرُونَ هَذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ﴿٨﴾ كَذَبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ

کافران می‌گویند: امروز روز سخت و دردناکی است! پیش از آنها قوم نوح تکذیب کردند. (اری بنده ما (نوح) را تکذیب کرده و گفتند: او دیوانه است!

وَأَزْدِجِرٍ ﴿٩﴾ فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَأَنْصِرْ ﴿١٠﴾ فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُنْهَمِرٍ ﴿١١﴾

و (با انواع آزارها از ادامه رنجش باز داشته شد. او به درگاه پروردگار عرضه داشت: من مغلوب شده‌ام، انتقام مرا بگیر! پس درهای آسمان را با آبی فراوان گشودیم:

وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلَى أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ ﴿١٢﴾ وَحَمَلْنَاهُ عَلَى ذَاتِ الْأَوْجِ وَدُسِرَ

وزمین را شکافتیم و چشمه‌های زیادی بیرون فرستادیم؛ و این دو آب به اندازه مقدر با هم در آمیختند! و او را بر ترکیبی از الواح و میخهایی ساخته شده سوار کردیم:

﴿١٣﴾ تَجْرِي بِأَعْيُنِنَا جُرَاءَ لِمَن كَانَ كَافِرًا ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿١٥﴾ فَكَيْفَ

که زیر نظر ما حرکت می‌کند. این کیفری بود برای کسانی که کافر شدند! ما این را بعنوان نشانه‌ای در میان امتها باقی گذاردیم: آیا کسی هست که پند گیرد؟! (بترسد:

كَانَ عَذَابِي وَنُذْرٍ ﴿١٦﴾ وَلَقَدْ يَسِّرْنَا الْقُرْءَانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿١٧﴾ كَذَبَتْ عَادٌ

عذاب و انذارهای من چگونه بود! ما قرآن را برای تذکر آسان ساختیم: آیا کسی هست که متذکر شود؟! قوم عاد نیز پسر عود را تکذیب کردند:

فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرٍ ﴿١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمٍ نَحْسٍ مُسْتَمِرٍّ ﴿١٩﴾ نَزِعُ

پس (ببیند) عذاب و انذارهای من چگونه بود! ما تندباد وحشتناک و سردی را در یک روز شوم مستمر بر آنان فرستادیم. که

النَّاسِ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ مَنْقَعِرٍ ﴿٢٠﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرٍ ﴿٢١﴾ وَلَقَدْ يَسِّرْنَا الْقُرْءَانَ

مردم را همچون تنه‌های نخل ریشه کن شده از جا برمی‌کنند! پس (ببیند) عذاب و انذارهای من چگونه بود! ما قرآن را

لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿٢٢﴾ كَذَبَتْ ثَمُودُ بِالنُّذْرِ ﴿٢٣﴾ فَقَالُوا أَبَشْرًا مِمَّا وَجَدْنَا نَبِعُهُ وَإِنَّا إِذَا

برای تذکر آسان ساختیم: آیا کسی هست که متذکر شود؟! (پایه نمود انذارهای الهی را تکذیب کردند. و گفتند: «آیا ما از بشری از جنس خود پیروی کنیم؟! اگر

لَفِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ ﴿٢٤﴾ أَمْ لَقِيَ الذِّكْرَ عَلَيْهِ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٌّ ﴿٢٥﴾ سَيَعْمُونَ غَدًا

چنین کنیم در گمراهی و جنون خواهیم بود. آیا از میان ما تنها بر او وحی نازل شده؟! نه، او آدم بسیار دروغگوی هوسباز است! ولی فردا می‌فهمند

مِنَ الْكَذَّابِ الْأَشِرِّ ﴿٢٦﴾ إِنَّا مُرْسِلُوا النَّاقَةَ فِئْتَةً لَهُمْ فَارْتَقِبْهُمْ وَاصْطَبِرْ ﴿٢٧﴾

چه کسی دروغگوی هوسباز است! ما ناقه را برای آزمایش آنها می‌فرستیم: در انتظار پایان کار آنان باش و صبر کن!

وَنَبِّئُهُمْ أَنَّ الْمَاءَ قِسْمَةٌ بَيْنَهُمْ كُلُّ شَرِبَ مُحَضَّرٌ ﴿٢٨﴾ فَادَّوْا صَاحِبَهُمْ فَعَاطَى فَعَقَرَ ﴿٢٩﴾

و به آنها خبر ده که آب بر همه با یکدیگر میانشان تقسیم شود و هر یک در نوبت خود باید حاضر شوند! یکی از یاران خود را صدا زدند، او به سراغ این کار آمد و آن را می کرد!

فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرِي ﴿٣٠﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَاحِدَةً فَكَانُوا كَهَشِيمِ الْمُحْتَظِرِ ﴿٣١﴾

پس عذاب و انذارهای من چگونه بود! ما فقط یک صیحه بر آنها فرستادیم و همگی بصورت گیاه خشکی درآمدند که صاحب چهار پایان جمع آوری می کند!

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْءَانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿٣٢﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِالنُّذْرِ ﴿٣٣﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ

ما قرآن را برای یادآوری آسان ساختیم؛ آیا کسی هست که متذکر شود؟! قوم لوط انذارها را تکذیب کردند؛ ما بر آنها تنبیهی که رنگها را به حرکت در می آورد

حَاصِبًا إِلَّا آءَالَ لُوطٍ نَجَّيْنَاهُمْ بِسِحْرِ ﴿٣٤﴾ نِعْمَةٌ مِنْ عِنْدِنَا كَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ شَكَرَ ﴿٣٥﴾

فرستادیم بر همه را عذاب کردیم، جز خانمان لوط را که سحرگهان نجاتشان دادیم! این نعمتی بود از ناحیه ما؛ این گونه هر کسی را که شکر کند پاداش می دهیم!

وَلَقَدْ أَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِالنُّذْرِ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ رَاوَدُوهُ عَنْ ضَيْفِهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ

او آنها را از مجازات ما بیم داد، ولی آنها اصرار بر مجادله و القای شک داشتند! آنها از لوط خواستند میهمانانش را در اختیارشان بگذارند؛ ولی ما چشمانشان را نابینا

فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذْرِي ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ صَبَّحَهُمْ بُكْرَةً عَذَابٌ مُسْتَقِرٌّ ﴿٣٨﴾ فَذُوقُوا عَذَابِي وَ

کردیم بر همه عذاب و انذارهای مرا! سرانجام صبحگاهان و در اوّل روز عذابی پایدار و ثابت به سراغشان آمد! درنهمه پس بچشید عذاب و

نُذْرِي ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْءَانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ جَاءَ آءَالَ فِرْعَوْنَ النُّذْرُ ﴿٤١﴾

انذارهای مرا! ما قرآن را برای یادآوری آسان ساختیم؛ آیا کسی هست که متذکر شود؟! و همچنین انذارها و هشدارها (بسی از دیگری) به سراغ آل فرعون آمد.

كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَاهُمْ أَخْذَ عَزِيزٍ مُقْتَدِرٍ ﴿٤٢﴾ أَكْفَارَكُمْ خَيْرٌ مِنْ أَوْلِيَّتِكُمْ أَمْ لَكُمْ

اما آنها همه آیات ما را تکذیب کردند، و ما آنها را گرفتیم و مجازات کردیم، گرفتن شخصی قدرتمند و توانا! آیا کفار شما بهتر از آنانند یا برای شما

بِرَاءَةٌ فِي الزُّبُرِ ﴿٤٣﴾ أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُنْتَصِرُونَ ﴿٤٤﴾ سَيَهْرَمُ الْجَمْعُ وَيَوْلُونَ الدُّبُرَ

امان نامهای در کتب آسمانی نازل شده است؟! یا می گویند: ما جماعتی متحد و نیرومند و پیروزیم؟! (برای ستم) بزودی جمعشان شکست می خورد و پا به فرار می گذارند!

﴿٤٥﴾ بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ أَدْهَى وَأَمَرُّ ﴿٤٦﴾ إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ

بل (ملازم بر این) رستاخیز موعود آنهاست، و مجازات قیامت هولناکتر و تلخ تر است! مجرمان در گمراهی و شعله های آتشند.

﴿٤٧﴾ يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ عَلَى وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٨﴾ إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴿٤٩﴾

در آن روز که در آتش دوزخ به صورت نشان کشیده می شوند، بر آنها همه می شود؛ بچشید آتش دوزخ را! البته ما هر چیز را به اندازه آفریدیم!

وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا أَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِنْ

و فرمان ما یک امر بیش نیست، همچون یک چشم بر هم زدن! ما کسانی را که در گذشته شبیه شما بودند هلاک کردیم؛ آیا کسی هست

مَذْكِرٍ ﴿٥١﴾ وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي الزُّبُرِ ﴿٥٢﴾ وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُسْتَطَرٌّ

که پسند گیرد؟! و هر کاری را انجام دادند در نامه‌های اعمالشان ثبت است، و هر کار کوچک و بزرگی نوشته شده است.

﴿٥٣﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ ﴿٥٤﴾ فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٥٥﴾

یقیناً پرهیزگاران در باغها و نه‌های بهشتی جای دارند، در جایگاه صدق نزد خداوند مالک مقتدرا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الرَّحْمٰنُ ﴿١﴾ عَلَّمَ الْقُرْءَانَ ﴿٢﴾ خَلَقَ الْاِنْسَانَ ﴿٣﴾ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ﴿٤﴾ الشَّمْسُ وَ

خداوند رحمان، قرآن را تعلیم فرمود، انسان را آفرید، و به او بیان را آموخت، خورشید و

القَمَرُ بِحُسْبَانٍ ﴿٥﴾ وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ﴿٦﴾ وَالسَّمَاءُ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ

ماه با حساب منظمی می‌گردند، و گیاه و درخت برای او سجده می‌کنند، و آسمان را برافراشت، و میزان و قاتون در آن گذاشت،

﴿٧﴾ اَلَا تَطْغَوْنَ فِي الْمِيزَانِ ﴿٨﴾ وَاقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ﴿٩﴾

تو در میزان طغیان نکنید، و در سیر معقت متحرک نشوید، و وزن را براساس عدل برپا دارید و میزان را کم نگذارید!

وَالْاَرْضُ وَضَعَهَا لِلْاَنَامِ ﴿١٠﴾ فِيهَا فَكِهَةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْاَكْمَامِ ﴿١١﴾ وَالْحَبُّ

زمین را برای خلائق آفرید، که در آن میوه‌ها و نخلهای پرشکوفه است، و دانه‌هایی که همراه با ساقه و برگ است

ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ﴿١٢﴾ فَبِآيَةِ الْاَيِّ رَيْكُمَا تُكْذِبَانِ ﴿١٣﴾ خَلَقَ الْاِنْسَانَ مِنْ صَلْصَلٍ

که صورت گاه در می‌آید، و گیاهان خوشبویا پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می‌کنید شما این گروه جن و انس؟! انسان را از گل خشکیده‌ای

كَالْفَخَّارِ ﴿١٤﴾ وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَّارِجٍ مِنْ نَّارٍ ﴿١٥﴾ فَبِآيَةِ الْاَيِّ رَيْكُمَا تُكْذِبَانِ ﴿١٦﴾

همچون سفال آفرید، و جن را از شعله‌های مختلط و متحرک آتش خلق کرد! پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟! *

رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ﴿١٧﴾ فَيَا أَيُّهَا الْآءِ رَبِّكُمْ أَتُكذِّبَانِ ﴿١٨﴾ مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿١٩﴾

و پروردگار دوشمق و دو مغرب است! پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟! دو دریای مختلف را در کنار هم قرار داد، در حالی که با هم تماس دارند: ﴿

يَنْتَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ ﴿٢٠﴾ فَيَا أَيُّهَا الْآءِ رَبِّكُمْ أَتُكذِّبَانِ ﴿٢١﴾ يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللَّوْزُ وَالْمَرْجَانُ ﴿٢٢﴾

در میان آن دو برزخی است که یکی بر دیگری غلبه نمی‌کند (بیمین است) پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟! از آن دو، لؤلؤ و مرجان خارج می‌شود.

﴿٢٣﴾ فَيَا أَيُّهَا الْآءِ رَبِّكُمْ أَتُكذِّبَانِ ﴿٢٣﴾ وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَمِ ﴿٢٤﴾ فَيَا أَيُّهَا الْآءِ رَبِّكُمْ أَتُكذِّبَانِ ﴿٢٥﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟! و برای اوست کشتیهای ساخته شده که در دریا به حرکت در می‌آیند و همچون کوهی هستند! پس کدامین

﴿٢٦﴾ فَيَا أَيُّهَا الْآءِ رَبِّكُمْ أَتُكذِّبَانِ ﴿٢٦﴾ وَبَقِيَ وَجْهٌ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٢٧﴾ فَيَا أَيُّهَا الْآءِ رَبِّكُمْ أَتُكذِّبَانِ ﴿٢٨﴾

نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟! همه کسانی که روی آن [زمین] هستند فانی می‌شوند. و تنها ذات ذوالجلال و کرامی پروردگارت باقی می‌ماند

﴿٢٩﴾ فَيَا أَيُّهَا الْآءِ رَبِّكُمْ أَتُكذِّبَانِ ﴿٢٩﴾ يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ ﴿٣٠﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟! تمام کسانی که در آسمانها و زمین هستند از او تقاضا می‌کنند، و او هر روز در شان و کاری است!

﴿٣١﴾ فَيَا أَيُّهَا الْآءِ رَبِّكُمْ أَتُكذِّبَانِ ﴿٣١﴾ سَنَفَعُ لَكُمْ أَيُّهُ الثَّقَلَانِ ﴿٣٢﴾ فَيَا أَيُّهَا الْآءِ رَبِّكُمْ أَتُكذِّبَانِ ﴿٣٣﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟! بزودی به حساب شما می‌پردازیم ای دو گروه انس و جن! پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را

﴿٣٤﴾ تَكذِّبَانِ ﴿٣٤﴾ يَمَعَشَرِ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنْ أَسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ

انکار می‌کنید؟! ای گروه جن و انس! اگر می‌توانید از سوراخهای آسمانها و زمین بگذرید،

﴿٣٥﴾ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَانٍ ﴿٣٥﴾ فَيَا أَيُّهَا الْآءِ رَبِّكُمْ أَتُكذِّبَانِ ﴿٣٦﴾ يَرْسُلُ

پس بگذرید، ولی هرگز نمی‌توانید، مگر با نیرویی (بهر قدرت) پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟! شعله‌هایی از

﴿٣٧﴾ عَلَيْكُمْ شَوَاطِئُ مِنْ نَارٍ وَنَحَاسٌ فَلَا تَنْصِرَانِ ﴿٣٧﴾ فَيَا أَيُّهَا الْآءِ رَبِّكُمْ أَتُكذِّبَانِ ﴿٣٨﴾

آتش بی دود، و دودهایی متراکم بر شما فرستاده می‌شود؛ و نمی‌توانید از کسی یاری بطلبید! پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟!

﴿٣٩﴾ فَإِذَا أَنْشَقَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ ﴿٣٩﴾ فَيَا أَيُّهَا الْآءِ رَبِّكُمْ أَتُكذِّبَانِ ﴿٤٠﴾

در آن هنگام که آسمان شکافته شود و همچون روغن مذاب گلگون گردد! پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟!

﴿٤١﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ ﴿٤١﴾ فَيَا أَيُّهَا الْآءِ رَبِّكُمْ أَتُكذِّبَانِ ﴿٤٢﴾

در آن روز هیچ کس از انس و جن از گناهی سوال نمی‌شود (و همه جبر روشن است)! پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟!

يَعْرِفُ الْمَجْرِمُونَ بِسِيمَتِهِمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِي وَالْأَقْدَامِ ﴿٤٤﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٤﴾

مجرمان از چهره‌هايشان شناخته مي‌شوند و نگاه آنها را از موهاي پيش سر و پاهايشان مي‌گيرند. (موسوعس) است. پس کدامين نعمتهاي پروردگارتان را انکار مي‌کنيد؟

هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا الْمَجْرِمُونَ ﴿٤٣﴾ يَطْرُقُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ ءَانِ ﴿٤٤﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءِ

اين همان دوزخي است كه مجرمان آن را انكار مي‌کردند. امروز در ميان آن و آب سوزان در رفت و آمدند. پس کدامين نعمتهاي

رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٥﴾ وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ ﴿٤٦﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٧﴾

پروردگارتان را انكار مي‌كنيد؟ و براي كسي كه از مقام پروردگارش بترسد، دو باغ بهشتي است. پس کدامين نعمتهاي پروردگارتان را انكار مي‌كنيد؟

ذَوَاتَا أَفْنَانٍ ﴿٤٨﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٩﴾ فِيهِمَا عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ ﴿٥٠﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءِ رَبِّكُمَا

كه دراي درختان پرطراوت است. پس کدامين نعمتهاي پروردگارتان را انكار مي‌كنيد؟ در آنها دو چشمه جاري است. پس کدامين نعمتهاي پروردگارتان را

تُكَذِّبَانِ ﴿٥١﴾ فِيهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ ﴿٥٢﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٣﴾ مُتَّكِعِينَ

انكار مي‌كنيد؟ در آن دو، از هر ميوه‌اي دو نوع وجود دارد هر يك از ديري بهتر است. پس کدامين نعمتهاي پروردگارتان را انكار مي‌كنيد؟ اين در حالي است كه آنها

عَلَى فُرُشٍ بَطَاطِنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ وَجَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ ﴿٥٤﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٥﴾

بر فرشهاي نكيه كرده‌اند باسترهاي از ديبا و ابريشم، و ميوه‌هاي رسیده آن دو باغ بهشتي در دسترس است. پس کدامين نعمتهاي پروردگارتان را انكار مي‌كنيد؟

فِيهِنَّ قَصِيرَاتُ الْإِطْرَفِ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌ ﴿٥٦﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءِ رَبِّكُمَا

در آن باغهاي بهشتي زنانى هستند كه جز به همسران خود عشق نمي‌ورزند؛ و هيچ انس و جن پيش از اينها با آنان تماس نگرفته است. پس کدامين نعمتهاي

تُكَذِّبَانِ ﴿٥٧﴾ كَأَنَّهُنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ ﴿٥٨﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٩﴾ هَلْ

پروردگارتان را انكار مي‌كنيد؟ آنها همچون ياقوت و مرجانند. پس کدامين نعمتهاي پروردگارتان را انكار مي‌كنيد؟ آيا

جَزَاءُ الْإِحْسَنِ إِلَّا الْإِحْسَنُ ﴿٦٠﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦١﴾ وَمِنْ دُونِهِمَا

جزي نيكی جز نيكی است؟ پس کدامين نعمتهاي پروردگارتان را انكار مي‌كنيد؟ و پايين تر از آنها،

جَنَّاتٍ ﴿٦٢﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٣﴾ مُدْهَامَتَانِ ﴿٦٤﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءِ رَبِّكُمَا

دو باغ بهشتي ديگر است. پس کدامين نعمتهاي پروردگارتان را انكار مي‌كنيد؟ هر دو خرم و سرسبزند. پس کدامين نعمتهاي پروردگارتان را

تُكَذِّبَانِ ﴿٦٥﴾ فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَّخَتَانِ ﴿٦٦﴾ فَيَأْتِيءُ الْآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٧﴾

انكار مي‌كنيد؟ در آنها دو چشمه جوشنده است. پس کدامين نعمتهاي پروردگارتان را انكار مي‌كنيد؟

فِيهَا فَكِّهَةٌ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ ﴿٦٨﴾ فَبِأَيِّ آيَاتِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٩﴾ فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ ﴿٧٠﴾ فَبِأَيِّ

در آنها میوه‌های فراوان و درخت خرما و انار است! پس کدامین نعمتهای پروردگار تان را انکار می‌کنید؟! و در آن باغهای بهشتی زتانی نیکو خلق و زیبا بنده! پس کدامین

آيَاتِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧١﴾ حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ ﴿٧٢﴾ فَبِأَيِّ آيَاتِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٣﴾ لَمْ

نعمتهای پروردگار تان را انکار می‌کنید؟! حور بانی که در خیمه‌های بهشتی مستورند! پس کدامین نعمتهای پروردگار تان را انکار می‌کنید؟! لم

يَطْمِئِنُّنَّ اِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَآنٌ ﴿٧٤﴾ فَبِأَيِّ آيَاتِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٥﴾ مُتَّكِنِينَ عَلَى رَقْرِقٍ خُضِرٍ

هیچ انس و جن پیش از ایشان با آنها تماس نگرفتند! پس کدامین نعمتهای پروردگار تان را انکار می‌کنید؟! در حالی که بهشتیان بر تختهایی تکیه زدند که با بهترین

وَعَبَقَرِي حِسَانٍ ﴿٧٦﴾ فَبِأَيِّ آيَاتِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٧﴾ تَبْرَكَ اِسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْاِكْرَامِ ﴿٧٨﴾

و زیباترین پارچه‌های سبزرنگ پوشانده شده است. پس کدامین نعمتهای پروردگار تان را انکار می‌کنید؟! پربرکت است نام پروردگار صاحب جلال و بزرگواری تو!

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

به نام خداوند بخشنده بشارتگر

إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١﴾ لَيْسَ لَوْعِهَا كَاذِبَةٌ ﴿٢﴾ خَافِضَةٌ رَّافِعَةٌ ﴿٣﴾ إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ

هنگامی که واقعه عظیم بیفتد، هیچ کس نمی‌تواند آن را انکار کند! این واقعه گروهي را پایین می‌آورد و گروهی را بالا می‌برد! در آن هنگام که زمین

رَجًا ﴿٤﴾ وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًا ﴿٥﴾ فَكَانَتْ هَبَاءً مُّنبَثًا ﴿٦﴾ وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ﴿٧﴾

بشدت به لرزه درمی‌آید، و کوهها درهم کوبیده می‌شود، و بصورت غبار پراکنده درمی‌آید، و شما سه گروه خواهید بود!

فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿٨﴾ وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمِ ﴿٩﴾

انسانان سعادتمندان و خجستگان هستند؛ چه سعادتمندان و خجستگانی! گروه دیگر شقاوت‌مندان و شوماند، چه شقاوت‌مندان و شومانی!

وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ ﴿١٠﴾ أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ﴿١١﴾ فِي جَنَّاتٍ النَّعِيمِ ﴿١٢﴾ ثَلَاثَةٌ مِنَ الْأَوَّلِينَ

و اولین گروه پیشگامان پیشگامند، آنها مقربانند! در باغهای پر نعمت بهشت (جای دارند)! گروه زیادی از آنها از امت‌های نخستین‌اند،

وَقَلِيلٌ مِنَ الْآخِرِينَ ﴿١٤﴾ عَلَى سُرُرٍ مَّوْضُونَةٍ ﴿١٥﴾ مُتَّكِنِينَ عَلَيْهَا مُتَقَابِلِينَ ﴿١٦﴾

و اندکی از امت آخرین! آنها [مقربان] بر تختهایی که صف کشیده و به هم پیوسته است قرار دارند، در حالی که بر آن تکیه زده و رو به روی یکدیگرند!

سوره واقعه ۵۶

يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ ﴿١٧﴾ بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقَ وَكَأْسٍ مِنْ مَعِينٍ ﴿١٨﴾ لَا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا وَ

نوجوانانی جاودان پیوسته گرداگرد آنان می گردند. * با قدحها و کوزه‌ها و جامه‌هایی از نهرهای جاری بهشتی * اما شرابی که از آن در دسر نمی گیرند و

لَا يُزِفُونَ ﴿١٩﴾ وَفِيهَا مِمَّا يَحْتَرُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَحِيرٌ طَيْرٌ مِمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢١﴾ وَحُورٌ عِينٌ ﴿٢٢﴾

نه مست می شوند! * و میوه‌هایی از هر نوع که انتخاب کنند! * و گوشت پرده از هر نوع که مایل باشند. * و همسرانی از حورالعین دارند. *

كَأَمْثَلِ اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُونِ ﴿٢٣﴾ جَزَاءُ لِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْتِيهِنَّ

همچون مروارید در صدف پنهان! * اینها پاداشی است در برابر اعمالی که انجام می دادند! * در آن بهانه‌های بهشتی نه لغو و بیهوده‌ای می شنوند نه سخنان گناه آلود: *

إِلَّا قِيلًا سَلَامًا سَلَامًا ﴿٢٥﴾ وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ ﴿٢٦﴾ فِي سِدْرٍ مَخْضُودٍ ﴿٢٧﴾ وَ

تنها چیزی که می شنوند «سلام» است «سلام». * و اصحاب یمن و خجستان. * چه اصحاب یمن و خجستانی! * آنها در سایه درختان «سدر» بی خار قرار دارند. * و

طَلْحٍ مَنضُودٍ ﴿٢٨﴾ وَظِلِّ مَمْدُودٍ ﴿٢٩﴾ وَمَاءٍ مَسْكُوبٍ ﴿٣٠﴾ وَفِيهَا كَثِيرٌ مِّنْ ثَمَرٍ ﴿٣١﴾ لَا مَقْطُوعَةٍ

در سایه درخت «طلح» بر برگ [درختی خوشترنگ و خوشبو]. * و سایه کشیده و گسترده. * و در کنار آبشارها. * و میوه‌های فراوان. * که هرگز قطع

وَلَا مَمْنُوعَةٍ ﴿٣٢﴾ وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ ﴿٣٣﴾ إِنَّا أَنشَأْنَهُنَّ إِنِشَاءً ﴿٣٤﴾ فَجَعَلْنَهُنَّ أَتَّكَارًا ﴿٣٥﴾ عُرْبًا

و ممنوع نمی شود. * و همسرانی بلند مرتبه! * ما آنها را آفرینش نوینی بخشیدیم. * و همه را دوشیزه قرار دادیم. * زنتی که تنها به همسرشان عشق می ورزند

أَتْرَابًا ﴿٣٦﴾ لِأَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٣٧﴾ ثَلَاثَةٌ مِّنَ الْأُولَىٰ ﴿٣٨﴾ وَثَلَاثَةٌ مِّنَ الْآخِرِينَ ﴿٣٩﴾ وَ

و همسن و سالند! * اینها همه برای اصحاب یمن است. * که گروهی از اشتهای نخستینند. * و گروهی از اشتهای آخرین. * و

أَصْحَابُ الشِّمَالِ مَا أَصْحَابُ الشِّمَالِ ﴿٤٠﴾ فِي سَمُورٍ وَحَمِيمٍ ﴿٤١﴾ وَظِلِّ مِّنْ يَحْمُورٍ ﴿٤٢﴾ لَا بَارِدٍ

اصحاب شمال. * چه اصحاب شمالی! * آنها در میان بادهای کشنده و آب سوزان قرار دارند. * و در سایه دودهای متراکم و آتش زا! * سایه‌ای که نه خنک است

وَلَا كَرِيمٍ ﴿٤٣﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُتْرَفِينَ ﴿٤٤﴾ وَكَانُوا يُصِرُّونَ عَلَى الْحِنثِ الْعَظِيمِ ﴿٤٥﴾

و نه آرام بخش! * آنها پیش از این در معده ناله مست و مسرور نغمت بودند. * و برگناهان بزرگ اصرار می ورزیدند. *

وَكَانُوا يَقُولُونَ أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا إِذْ نَأْتِيهِمُ الْمُبْعُوثُونَ ﴿٤٦﴾ أَوَّابًا أَوَّابًا أَوَّلُونَ

و می گفتند: «هنگامی که ما مردیم و خاک و استخوان شدیم. آیا برانگیخته خواهیم شد! * یا نیاهگان نخستین ما برنگیخته می شوند! *»

﴿٤٧﴾ قُلْ إِنَّ الْأُولَىٰ وَالْآخِرِينَ ﴿٤٨﴾ لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿٤٩﴾

* بگو: * اولیین و آخرین. * همگی در ———— وعده روز ———— معینی گردآوری می شوند. *

ثُمَّ إِنَّكُمْ أَتَيْهَا الضَّالُّونَ الْمُكَذِّبُونَ ﴿٥١﴾ لَا يَكُونُ مِنْ شَجَرٍ مِنْ زُقُومٍ ﴿٥٢﴾ فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٥٣﴾

سپس شما ای گمراهان تکذیب کننده! قطعاً از درخت زقوم می خورید. و شکمها را از آن پر می کنید.

فَشَرِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ ﴿٥٤﴾ فَشَرِبُونَ شُرْبَ الْهَلِيمِ ﴿٥٥﴾ هَذَا نَزَلْنَاهُمْ يَوْمَ الدِّينِ ﴿٥٦﴾ نَحْنُ

و روی آن از آب سوزان می نوشید. و همچون شتران مبتلا به بیماری عطش، از آن می آشامید! این است وسیله پذیرایی از آنها در قیامت. ما

خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ ﴿٥٧﴾ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَمْنُونَ ﴿٥٨﴾ أَأَنْتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ

شما را آفریدیم! پس چرا افرینش مجدد را تصدیق نمی کنید؟! آیا از نطفه ای که در رحم می ریزید آگاهید؟! آیا شما آن را افرینش می دهید یا ما افریدگاریم؟!

﴿٥٩﴾ نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٦٠﴾ عَلَىٰ أَنْ يُبَدَّلَ أَمْثَلَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ

ما در میان شما مرگ را مقدر ساختیم؛ و هرگز کسی بر ما پیشی نمی گیرد! تا گروهی را به جای گروه دیگری بیاوریم و شما را در جهانی که نمی دانید افرینش تازه ای

فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ

بخشید! شما عالم نخستین را دانستید؛ چگونه متذکر نمی شوید که جهانی بعد از آن است؟! آیا هیچ درباره آنچه کشت می کنید اندیشیده اید؟!

﴿٦٣﴾ أَأَنْتُمْ تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ ﴿٦٤﴾ لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطًا مَا فَطَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ

آیا شما آن را می رویتید یا ما می رویتیم؟! هرگاه بخواهیم آن را مبدل به کاه در هم کوبیده می کنیم که تعجب کنید!

﴿٦٥﴾ إِنَّا الْمَغْرُمُونَ ﴿٦٦﴾ بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ ﴿٦٨﴾ أَأَنْتُمْ

یعنی که بخورید، برآستی ما زبان کرده ایم. بلکه ما بکلی محرومیم! آیا به آبی که می نوشید اندیشیده اید؟! آیا شما

أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ الْمُنزِلُونَ ﴿٦٩﴾ لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ

آن را از ابر نازل کرده اید یا ما نازل می کنیم؟! هرگاه بخواهیم، این آب گوارا را تلخ و شور قرار می دهیم؛ پس چرا شکر نمی کنید؟!

﴿٧٠﴾ أَفَرَأَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ ﴿٧١﴾ أَأَنْتُمْ أَنْشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا أَمْ نَحْنُ الْمُنشِئُونَ

آیا درباره آتشی که می افروزید فکر کرده اید؟! آیا شما درخت آن را آفریده اید یا ما آفریده ایم؟!

﴿٧٢﴾ نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذْكَرَةً وَنَمْتًا لِلْمُقِيمِينَ ﴿٧٣﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾

ما آن را وسیله یادآوری برای همگان و وسیله زندگی برای مسافران قرار دادیم! حال که چنین است به نام پروردگار بزرگت تسبیح کن تا او را یاد کنی و سوره بشمار!

﴿٧٥﴾ فَلَا أُقْسِمُ بِمَوْقِعِ النُّجُومِ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لَوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ ﴿٧٦﴾

سوگند به جایگاه ستارگان در محل طلوع و غروب آنها! و این سوگندی است بسیار بزرگ، اگر بدانید!

هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي

و او کسی است که آسمانها و زمین را در شش روز [شش دوران] آفرید؛ سپس بر تخت قدرت قرار گرفت و به تسبیح جهان برنهاد؛ آنچه را در زمین فرو می‌رود می‌داند.

الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ

و آنچه را از آن خارج می‌شود و آنچه از آسمان نازل می‌گردد و آنچه به آسمان بالا می‌رود؛ و هر جا باشید او با شماست. و خداوند

بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤﴾ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٥﴾ يُوَلِّجُ

نسبت به آنچه انجام می‌دهید بیناست! مالکیت آسمانها و زمین از آن اوست؛ و همه کارها به سوی او بازگردانده می‌شود. شب را

الْأَيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي الْإِيلِ وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٦﴾ ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَ

در روز می‌کند و روز را در شب؛ و او همه آنچه در دل سینه‌ها وجود دارد داناست. به خدا و

رَسُولِهِ ءَ وَانْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَخْلَفِينَ فِيهِ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ

رسولش ایمان بیاورید و از آنچه شما را جانشین و نماینده دهم؛ در آن قرار داده اتفاق کنید؛ زیرا کسانی که از شما ایمان بیاورند و اتفاق کنند، اجر

كَبِيرٌ ﴿٧﴾ وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ يَدْعُوكُمْ لِتُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ مِيثَاقَكُمْ

بزرگی دارند! چرا به خدا ایمان نیاورید در حالی که رسول خدا شما را می‌خواند که به پروردگارتان ایمان بیاورید، و از شما پیمان گرفته است ایمنی از طریق طه و غزوه.

إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ عَلَىٰ عَبْدِهِ ءَ آيَاتٍ يَتَّبِعُ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ

اگر آماده ایمان آوردنید؟! او کسی است که آیات روشنی بر بنده‌اش [محمد] نازل می‌کند تا شما را از تاریکیها

إِلَى النُّورِ وَإِنَّ اللَّهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٩﴾ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ

به سوی نور برسد؛ و خداوند نسبت به شما مهربان و رحیم است. چرا در راه خدا اتفاق نکنید در حالی که میراث

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَّنْ أَنْفَقَ مِن قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَتْلَ أَوْلِيَّتِكَ أَعْظَمُ

آسمانها و زمین همه از آن خداست؟! کسانی که قبل از پیروزی اتفاق کردند و جنگیدند با کسی که پس از پیروزی اتفاق کردند؛ یکسان نیستند؛ آنها بلند

دَرَجَةٌ مِّنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِن بَعْدِ وَقَتْلُوا وَكَلَّا وَعَدَّ اللَّهُ الْحَسَنَىٰ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ

مقام‌تر از کسانی هستند که بعد از فتح اتفاق نمودند و جهاد کردند؛ و خداوند به هر دو وعده نیک داد؛ و خدا به آنچه انجام می‌دهید

خَيْرٌ ﴿١٠﴾ مَن ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ ءَ وَ لَهُ ءَ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١١﴾

آگاه است! کیست که به خدا وام نیکو دهد و او برضی داشته اتفاق کند؛ تا خداوند آن را برای او چندین برابر کند؟ برای او پاداش پرارزشی است!

يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَى نُورُهُمْ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ بُشْرَانِكُمْ الْيَوْمَ جَنَّاتٌ

آن در روزی که مردان و زنان با ایمان را می‌نگری که نورشان پیشرو و در سمت راستشان سرعت حرکت می‌کند (به آنها می‌رسد) بشارت باد بر شما امروز به باغهایی از بهشت

تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾ يَوْمَ يَقُولُ الْمُنْفِقُونَ وَ

که نه‌ها زیر درختان آن جاری است؛ جاودانه در آن خواهید ماند. و این همان رستگاری بزرگ است. روزی که مردان و

الْمُنْفِقَتُ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا انظُرُوا نَفْسِي مِنْ تُوْرِكُمْ قِيلَ اَرْجِعُوا وِرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا

زنان منافق به مومنان می‌گویند: نظری به ما بیفکنید تا از نور شما پرتوی برگزیده‌ای به آنها گفته می‌شود: «به پشت سر خود بازگردید و کسب نور کنید»

فَضْرِبَ بَيْنَهُمْ سُوْرًا لَّهُ بِابْوَابِهَا بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِنْ قِبَلِهِ الْعَذَابُ ﴿١٣﴾ يُنَادُوْنَهُمْ

در این هنگام دیواری میان آنها زده می‌شود که دری دارد. درونش رحمت است و بیرونش عذاب. آنها را صدا می‌زنند:

اَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنَّكُمْ فَتَنْتُمْ اَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَاَرْتَبْتُمْ وَاغْرَقْتُمْ الْاَمَانِي

«مگر ما با شما نبودیم؟» می‌گویند: «آری. ولی شما خود را به هلاکت افکندید و انتظار برای کسی پاسبان کشیدید. و در همه چیز شک و تردید داشتید. و آرزوهای

حَتَّىٰ جَاءَ اَمْرُ اللّٰهِ وَعَظَّمْتُمْ بِاللّٰهِ الْغُرُوْرَ ﴿١٤﴾ فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَّلَا مِنَ الَّذِيْنَ

دور و دراز شما را فریب داد تا فرمان خدا فرارسید. و شیطان فریبکار شما را در برابر فرمان خداوند فریب داد. پس امروز نه از شما هدیه‌ای پذیرفته می‌شود. و نه از

كَفَرُوْا مَا وَاوَدَّكُمْ النَّارُ هِيَ مَوْلَاكُمْ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ﴿١٥﴾ اَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اَنْ

کافران؛ و جایگاهتان آتش است و همان سرپرستان می‌باشد؛ و چه بد جایگاهی است! آیا وقت آن نرسیده است که دل‌های مومنان

تَخْشَعُ قُلُوْبُهُمْ لِذِكْرِ اللّٰهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ اُوْتُوْا الْكِتٰبَ مِنْ

در برابر ذکر خدا و آنچه از حق نازل شده است خاشع گردد و مانند کسانی نباشند که در گذشته به آنها کتاب آسمانی داده شد.

قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْاَمَدُ فَفَقَسَتْ قُلُوْبُهُمْ وَكَثِيْرٌ مِنْهُمْ فَسِقُوْنَ ﴿١٦﴾ اَعْلَمُوْا اَنَّ اللّٰهَ يَحْيِي

سپس زمانی طولانی بر آنها گذشت و قلب‌هایشان قسوت پیدا کرد؛ و بسیاری از آنها گنهکارند! بدانید خداوند

الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا لَكُمْ الْاٰيٰتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ ﴿١٧﴾ اِنَّ الْمُصَدِّقِيْنَ وَ

زمین را بعد از مرگ آن زنده می‌کند. ما آیات (مرا) را برای شما بیان کردیم. شاید اندیشه کنید. مردان و

الْمُصَدِّقَاتِ وَاَقْرَضُوا اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا يُّضْعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ اَجْرٌ كَرِيْمٌ ﴿١٨﴾

زنان اتقاق کننده. و آنها که در این (قرض) به خدا قرض الحسنه دهند. این قرض (حسنت) برای آنان مضاعف می‌شود و پاداش پوارزشی دارند! ﴿۱۸﴾

وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّٰدِقُونَ وَالشُّهَدَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ

کسانی که به خدا و رسولانش ایمان آوردند، آنها صدیقین و شهدا نزد پروردگارشانند؛ برای آنان است پاداش همان شان

وَنُورُهُمْ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا ۖ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١٩﴾ اَعْلَمُوا أَنَّمَا

و نور همان شان؛ و کسانی که کافر شدند و آیات ما را تکذیب کردند، آنها دوزخیانند. بدانید

الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا الْعَبَثُ وَهٗوَ زِينَةٌ وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِي الْاَمْوَالِ وَالْاَوْلَادِ كَمَثَلِ

زندگی دنیا تنها بازی و سرگرمی و تجمل پرستی و فخر فروشی در میان شما و افزون طلبی در اموال و فرزندان است. همانند

غَيْثٍ اَعْجَبَ الْكُفَّارَ بِنَابِهٖ ثُمَّ يَهِيْجُ فَتَرَبُّهُ مُصْفَرًا ثُمَّ يَكُوْنُ حُطَمًا وَّ فِي الْاٰخِرَةِ

بارانی که محصولش کشاورزان را در شگفتی فرو می برد، سپس خشک می شود به گونه ای که آن را زرد رنگ می بینی؛ سپس تبدیل به گاه می شود. و در آخرت،

عَذَابٌ شَدِيْدٌ وَّ مَغْفِرَةٌ مِّنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانٌ وَّمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا اِلَّا مَتَاعٌ الْغُرُوْرِ ﴿٢٠﴾

عذاب شدید است یا مغفرت و رضای الهی؛ و به هر حال زندگی دنیا چیزی جز متاع فریب نیست!

سَابِقُوْا اِلَى مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ اُعِدَّتْ لِلَّذِيْنَ

به پیش تازید برای رسیدن به مغفرت پروردگارتان و بهشتی که پهنه آن مانند پهنه آسمان و زمین است و برای کسانی که

ءَامَنُوْا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖ ۚ ذٰلِكَ فَضْلُ اللّٰهِ يُؤْتِيْهِ مَن يَّشَآءُ وَّ اللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ

به خدا و رسولانش ایمان آورده اند؛ آماده شده است، این فضل خداوند است که به هر کس بخواهد می دهد؛ و خداوند صاحب فضل عظیم است!

﴿٢١﴾ مَا اَصَابَ مِنْ مُّصِيْبَةٍ فِي الْاَرْضِ وَلَا فِيْ اَنْفُسِكُمْ اِلَّا فِيْ كِتٰبٍ مِّنْ قَبْلِ

هیچ مصیبتی (عاقبت) در زمین و نه در وجود شما روی نمی دهد مگر اینکه همه آنها قبل از آنکه زمین را بسپاریم

اَنْ نَّبْرَآهَا اِنْ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرٌ ﴿٢٢﴾ لِكَيْلَا تَأْسَوْا عَلٰی مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوْا

در لوح محفوظ ثبت است؛ و این امر برای خدا آسان است! این بخاطر آن است که برای آنچه از دست داده اید تأسف نخورید، و به آنچه به شما داده است

بِمَا اَتَاكُمْ وَّ اللّٰهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُوْرٍ ﴿٢٣﴾ الَّذِيْنَ يَبْخُلُوْنَ وَّ

دلپسته و شادمان نباشید؛ و خداوند هیچ مستکبر فخر فروشی را دوست ندارد! همانها که بخل می ورزند و

يَاْمُرُوْنَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَّمَنْ يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيْدُ ﴿٢٤﴾

مردم را به بخل دعوت می کنند؛ و هر کس از این فرمان روی گردان شود، به خود زبان می رسد نه به خدا. چرا که خداوند بی نیاز و شایسته ستایش است!

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ

ما رسولان خود را با دلایل روشن فرستادیم، و با آنها کتاب (اسمی) و میزان (نشانی) حق را نازل کردیم تا مردم قیام به

بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ

عدالت کنند؛ و آهن را نازل کردیم که در آن نیروی شدید و منافع برای مردم است، تا خداوند بداند چه کسی او و

وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي

رسولانش را بسیاری می‌کند بی آنکه او را ببینند؛ خداوند قوی و شکست‌ناپذیر است! ما نوح و ابراهیم را فرستادیم، و در

ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَسِقُونَ ﴿٢٦﴾ ثُمَّ

دو دستان آن دو نبوت و کتاب قرار دادیم؛ بعضی از آنها هدایت یافته‌اند و بسیاری از آنها گنهارند. سپس

فَقَعْنَا عَلَىٰ عَائِشَةٍ اٰثْرَهُمْ بِرُسُلِنَا وَقَفَيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَءَاتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ

در پی آنان رسولان دیگر خود را فرستادیم، و بعد از آنان عیسی بن مریم را مبعوث کردیم و به او انجیل عطا کردیم.

وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا

و در دل کسانی که از او پیروی کردند رأفت و رحمت قرار دادیم؛ و رهبانیتی را که ابداع کرده بودند، ما بر آنان مقرّر نداشتیم؛

عَلَيْهِمْ إِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا فَآتَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا

گرچه هدفشان جلب خشنودی خدا بود، ولی حق آن رعایت نکردند؛ از این رو ما به کسانی از آنها که ایمان آوردند

مِّنْهُمْ أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَسِقُونَ ﴿٢٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَءَامِنُوا

بپاداششان را دادیم؛ و بسیاری از آنها فاسقند! ای کسانی که ایمان آورده‌اید! تقوای الهی پیشه کنید و به رسولش ایمان بیاورید

بِرَسُولِهِ ؕ يُوْتِيكُمْ كِفْلَيْنِ مِّن رَّحْمَتِهِ ؕ وَجَعَلَ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ ؕ وَيَغْفِرَ لَكُمْ

تا دو سهم از رحمتش به شما ببخشد و برای شما نوری قرار دهد که با آن در میان مردم و در سیر زنی خود راه بروید و گناهان شما را ببخشد؛

وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٨﴾ لَيْلًا يَعْلَمُ أَهْلُ الْكِتَابِ أَلَا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّن

و خداوند آمرزنده و مهربان است. تا اهل کتاب بدانند که قادر بر چیزی از فضل خدا نیستند.

فَضْلِ اللَّهِ وَأَنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ ؕ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

و تمام فضل (و رحمت) به دست اوست، به هر کس بخواهد آن را می‌بخشد؛ و خداوند دارای فضل عظیم است!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَدِّ لَكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا إِنَّ اللَّهَ

خداوند سخن زنی را که درباره شوهرش به تو مراجعه کرده بود و به خداوند شکایت می کرد شنید او نساء او را اجابت کرد: خداوند گفتگوی شما را با هم می شنید؛ و خداوند

سَمِيعٌ بَصِيرٌ ۱) الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْكُمْ مِنْ نِسَائِهِمْ مَا هُنَّ أُمَّهَاتُهُمْ إِنْ أُمَّهَاتُهُمْ إِلَّا

شنوا و بیناست. کسانی که از شما نسبت به همسرانشان اظهار می کنند او می گویند او نسبت به من به منزله مادرم هست. آنان هرگز مادرانشان نیستند؛ مادرانشان تنها

الَّتِي وَلَدْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ مُنْكَرًا مِنَ الْقَوْلِ وَزُورًا وَإِنَّ اللَّهَ لَعَفُوفٌ غَفُورٌ ۲) وَ

کسانی اند که آنها را به دنیا آورده اند. آنها سخنی زشت و باطل می گویند؛ و خداوند بخشنده و آمرزنده است؛ و

الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَا ذَلِكَ

کسانی که همسران خود را اظهار می کنند سپس از گفته خود باز می گردند باید پیش از آمیزش جنسی با هم بردهای را آزاد کنند؛ این دستوری است که

تَوْعُظُونَ بِهِ ۳) وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ۴) فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِنْ

به آن اندرز داده می شوید؛ و خداوند به آنچه انجام می دهید آگاه است؛ و کسی که نتواند (از ترس برده) نداشته باشد، دو ماه پیاپی

قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَا فَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فِإِطْعَامُ سِتِّينَ مِسْكِينًا ذَلِكَ لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۵) وَ

قبل از آمیزش روزه بگیرد؛ و کسی که این را هم نتواند، شصت مسکین را اطعام کند؛ این برای آن است که به خدا و رسولش ایمان بیاورید؛

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ۶) إِنْ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ كُتِبُوا كَمَا كُتِبَ

اینها مرزهای الهی است؛ و کسانی که با آن مخالفت کنند عذاب دردناکی دارند؛ کسانی که با خدا و رسولش دشمنی می کنند خوار و ذلیل شدند آن گونه که

الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَقَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ۷) يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ

پیشینیان خوار و ذلیل شدند؛ ما آیات روشنی نازل کردیم، و برای کافران عذاب خوارکننده ای است. در آن روز که خداوند همه آنها را برمی انگیزد

اللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا أَلْحَصُّهُ اللَّهُ وَنَسُوهُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ۸)

و از اعمالی که انجام دادند باخبر می سازد، اعمالی که خداوند حساب آن را نگه داشته و آنها فراموشش کردند؛ و خداوند بر هر چیز شاهد و ناظر است؛

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَا يَكْتُوْتُ مِنْ نَجْوَى ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ

آیا نمی‌دانی که خداوند آنچه را در آسمانها و آنچه را در زمین است می‌داند: هیچ گاه سه نفر با هم نجوا نمی‌کنند مگر اینکه خداوند چهارمین

رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةَ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَا آدَنِي مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا

انهاست، و هیچ گاه پنج نفر با هم نجوا نمی‌کنند مگر اینکه خداوند ششمین آنهاست، و نه تعدادی کمتر و نه بیشتر از آن مگر اینکه او همراه آنهاست هر جا که باشند.

كَانُوا ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۷﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نُهُوا

سهس روز قیامت آنها را از اعمالشان آگاه می‌سازد، چرا که خداوند به هر چیزی داناست! آیا ندیدی کسانی را که از نجوا [- سخنان در گوشی] نهی شدند.

عَنِ النَّجْوَى ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَيَتَنَجَّوْنَ بِالْآثِمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ

سهس به کاری که از آن نهی شده بودند باز می‌گردند و برای انجام گناه و تعدی و نافرمانی رسول خدا به نجوا می‌پردازند

وَإِذَا جَاءُوكَ حَيَّوكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ اللَّهُ وَيَقُولُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا اللَّهُ بِمَا نَقُولُ

و هنگامی که نزد تو می‌آیند تو را تحیتی (و خوشامدی) می‌گویند که خدا به تو نگفته است، و در دل می‌گویند: چرا خداوند ما را بخاطر گفته‌هایمان عذاب نمی‌کند؟

حَسَبَهُمْ جَهَنَّمَ يَصَلُّونَهَا فَيَنْسِفُهَا إِلَى الْيَمِّ وَمَا يَذُكُّونَ ﴿۸﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَنَجَّيْتُمْ فَلَا

جهنم برای آنان کافی است، وارد آن می‌شوند، و چه بد فرجامی است! ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هنگامی که نجوا می‌کنید،

تَنَجَّوْا بِالْآثِمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَتِ الرَّسُولِ وَتَنَجَّوْا بِالْبِرِّ وَالنَّقْوَى وَأَتَقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ

به گناه و تعدی و نافرمانی رسول (و به کار نیک و تقوا نجوا نکنید، و به کار نیک و تقوا نجوا کنید، و از خدای کسی که همگی نزد او جمع

تُخْشَرُونَ ﴿۹﴾ إِنَّمَا النَّجْوَى مِنَ الشَّيْطَانِ لِيَحْزَنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيْسَ بِضَارِّهِمْ شَيْئًا

می‌شوید (مغفلت فرمان بیزهیزید، نجوا تنها از سوی شیطان است؛ می‌خواهد با آن مومنان غمگین شوند؛ ولی نمی‌تواند هیچ‌گونه ضرری به آنها برساند

إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿۱۰﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ

جز به فرمان خدا؛ پس مومنان تنها بر خدا توکل کنند! ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هنگامی که به شما گفته شود: «مجلس را

تَفَسَّحُوا فِي الْمَجَلِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ اللَّهُ لَكُمْ وَإِذَا قِيلَ أَنْشُرُوا فَأَنْشُرُوا وَإِذَا قِيلَ أَنْشُرُوا فَأَنْشُرُوا وَإِذَا قِيلَ أَنْشُرُوا فَأَنْشُرُوا

وسعت بخشید (و به تاز و رومعاً جا دهید)، وسعت بخشید، خداوند بهشت را برای شما وسعت می‌بخشد؛ و هنگامی که گفته شود: «برخیزید»، برخیزید؛ اگر چنین کنید، خداوند

الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۱۱﴾

کسانی را که ایمان آورده‌اند و کسانی را که علم به آنان داده شده درجات عظیمی می‌بخشد؛ و خداوند به آنچه انجام می‌دهید آگاه است!

يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَجَّيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِ مَوَّابِينَ يَدِي بَجُونِكُمْ صَدَقَةٌ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ

ای کسانی که ایمان آورده‌اند هنگامی که می‌خواهید با رسول خدا نجوا کنید در سخنان درگوشی بگویید، قبل از آن صدقاتی در راه خدا بدهید؛ این برای شما بهتر

وَأَطْهَرُ فَإِن لَّمْ تَجِدُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾ ءَأَسْفَقْتُمْ أَن تَقْدِمُوا بَيْنَ يَدِي بَجُونِكُمْ

و با کینه‌تر است. و اگر توانایی نداشته باشید، خداوند غفور و رحیم است! آیا ترسیدید فقیر شوید که از دادن صدقات قبل از نجوا خودداری کردید؟!

صَدَقْتُمْ فَاذَلُمْتُمْ تَفْعَلُوا وَتَابَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ

اکنون که این کار را نکردید و خداوند توبه شما را پذیرفت، نماز را برپا دارید و زکات را ادا کنید و خدا و پیامبرش را اطاعت نمایید

رَسُولَهُ وَاللَّهُ خَيْرٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٣﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مَّا هُمْ

و بداند، خداوند از آنچه انجام می‌دهید باخبر است! آیا ندیدی کسانی را که طرح دوستی با گروهی که مورد غضب خدا بودند ریختند؟! آنها نه از شما هستند

مِنْكُمْ وَلَا مِنْهُمْ وَيَحْلِفُونَ عَلَى الْكُذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٤﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا

و نه از آنان، سوگند دروغ یاد می‌کنند که از شما هستند، در حالی که خودشان می‌دانند، دروغ می‌گویند! خداوند عذاب شدیدی برای آنان فراهم ساخته.

إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ فَ لَهُمْ عَذَابٌ

چرا که اعمال بدی انجام می‌دادند! آنها سوگندهای خود را سپری قرار دادند و مردم را از راه خدا باز داشتند؛ از این رو برای آنان عذاب

مُهِينٌ ﴿١٦﴾ لَنْ نَغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ

خوارکننده‌ای است! هرگز اموال و اولادشان آنها را از عذاب الهی حفظ نمی‌کند؛ آنها اهل آتشند

فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٧﴾ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُ كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَىٰ

و جاودانه در آن می‌مانند! روزی را که خداوند همه آنها را بر می‌انگیزد، آنها برای خدا نیز سوگند دروغ یاد می‌کنند همان گونه که برای شما یاد می‌کنند؛ و گمان می‌کنند

شَيْءٍ إِلَّا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿١٨﴾ أَسْتَحْوِذُ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنْسَهُمْ ذَكَرَ اللَّهُ أُولَٰئِكَ

کاری می‌توانند انجام دهند؛ بدانید آنها دروغگویانند! شیطان بر آنان مسلط شده و یاد خدا را از خاطر آنها برده؛ آنان

حِزْبُ الشَّيْطَانِ إِلَّا إِن حِزْبُ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ

حزب شیطانند. بدانید حزب شیطان زیانکارانند! کسانی که با خدا و رسولش دشمنی می‌کنند،

أُولَٰئِكَ فِي الْأَذَلِّينَ ﴿٢٠﴾ كَتَبَ اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢١﴾

آنها در زمره ذلیل‌ترین افرادند. خداوند چنین مقرر داشته که من و رسولانم پیروز می‌شویم؛ چرا که خداوند قوی و شکست‌ناپذیر است!

لَا يَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ، وَلَوْ كَانُوا

هیچ قومی را که ایمان به خدا و روز رستاخیز دارند نمی‌یابی که با دشمنان خدا و رسولش دوستی کنند.

ءِ آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمْ

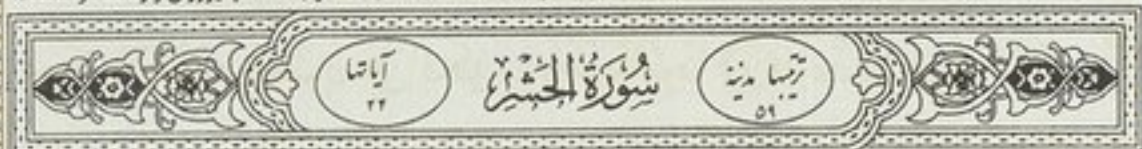
هر چند پدران یا فرزندان یا برادران یا خویشاوندانشان باشند؛ آنان کسانی هستند که خدا ایمان را بر صفحه دل‌هایشان نوشته

الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ

و با روحی از ناحیه خودش آنها را تقویت فرموده، و آنها را در باغ‌هایی از بهشت وارد می‌کند که نهرها از زیر درختانش جاری است، جاودانه در آن می‌مانند؛

فِيهَا رِضَىٰ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرِضْوَانًا مِنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٢٢﴾

خدا از آنها خشنود است، و آنان نیز از خدا خشنودند؛ آنها «حزب الله» اند؛ بدانید «حزب الله» پیروزان و رستگارانند. ﴿٢٢﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾ هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، برای خدا تسبیح می‌گویند؛ و او عزیز و حکیم است؛ او کسی است که

كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ دِينِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَّتُمْ أَنْ يَخْرُجُوا وَأَظَنُّوا أَنَّهُمْ

کافران اهل کتاب را در نخستین برخورد با مسلمانان از خانه‌هایشان بیرون راند. گمان نمی‌کردید آنان خارج شوند، و خودشان نیز گمان می‌کردند

مَانَعَتْهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ فَأَلْنَهُمْ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمْ

که دژهای محکمشان آنها را از عذاب الهی مانع می‌شود؛ اما خداوند از آنجا که گمان نمی‌کردند به سرفاشان آمد و در دل‌هایشان ترس و وحشت افکند.

الرُّعْبَ يَخْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي الْمُؤْمِنِينَ فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِيَ الْأَبْصَارِ ﴿٢﴾ وَ

به گونه‌ای که خانه‌های خود را با دست خویش و با دست مومنان و پیمان می‌کردند؛ پس عبرت بگیرید ای صاحبان چشم؛ و

لَوْلَا أَنْ كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الْجَلَاءَ لَعَذَّبْتُمْ فِي الدُّنْيَا وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابُ النَّارِ ﴿٣﴾

اگر نه این بود که خداوند ترک وطن را بر آنان مقرز داشته بود، آنها را در همین دنیا مجازات می‌کرد؛ و برای آنان در آخرت نیز عذاب آتش است؛ ﴿٣﴾

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ، وَمَنْ يُشَاقِ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٤﴾ مَا قَطَعْتُمْ

این بخاطر آن است که آنها با خدا و رسولش دشمنی کردند؛ و هر کس با خدا دشمنی کند باید بداند، خدا مجازات شدیدی دارد! هر درخت

مِنْ لِينَةٍ أَوْ تَرَكْتُمُوهَا قَائِمَةً عَلَىٰ أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَلِيُخْرِجَ الْفَاسِقِينَ ﴿٥﴾

با ارزش نخل را قطع کردید یا آن را به حال خود وا گذاشتید، همه به فرمان خدا بود؛ و برای این بود که فاسقان را خوار و رسوا کند!

وَمَا آفَاءَ اللَّهِ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْهُمْ فَمَا أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ وَلَكِنَّ اللَّهَ

و آنچه را خدا از آنان [یهود] به رسولش بازگردانده (بخشید) چیزی است که شما برای به دست آوردن آن دست نکشید؛ نه اسبی ناختید و نه شتری؛ ولی خداوند

يُسَلِّطُ رُسُلَهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦﴾ مَا آفَاءَ اللَّهِ عَلَىٰ رَسُولِهِ

رسولان خود را بر هر کس بخواهد مسلط می‌سازد؛ و خدا بر هر چیز تواناست! آنچه را خداوند از اهل این آبادیها

مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ كُنْ

به رسولش باز گرداند، از آن خدا و رسول و خویشاوندان او، و یتیمان و مستمندان و در راه ماندگان است.

لَا يَكُونُ دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ وَمَا آفَاءَ الرَّسُولِ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَكْتُمْ عَنْهُ

تا «بر رسول» در میان ثروتمندان شما دست به دست نگردد. آنچه را رسول خدا برای شما آورده بپذیرید (ببراهیم)، و از آنچه نهی کرده

فَآنَهُمْ وَأَتَقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٧﴾ لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا

خودداری نسایید؛ و از ستمند؛ خدا بپرهیزد که خداوند کیفرش شدید است! این اموال برای فقیران مهاجری است که

مِنْ دِينِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَٰئِكَ

از خانه و کاشانه و اموال خود بیرون رانده شدند در حالی که فضل الهی و رضای او را می‌طلبند و خدا و رسولش را یاری می‌کنند؛ و آنها

هُمْ الصَّادِقُونَ ﴿٨﴾ وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ

راستگویانند. و برای کسانی است که در این سرا [سرزمین مدینه] و در سرای ایمان پیش از مهاجران مسکن گزیدند و کسانی را که به سویشان هجرت کنند

إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ

دوست می‌دارند، و در دل خود نیازی به آنچه به مهاجران داده شده احساس نمی‌کنند و آنها را بر خود مقدم می‌دارند

وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٩﴾

هر چند خودشان بسیار نیازمند باشند؛ کسانی که از بخل و حرص نفس خویش باز داشته شده‌اند رستگارند!

وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا

یعنی کسانی که بعد از آنها [بعد از مهاجران و انصار] آمدند و می‌گویند: «پروردگارا! ما و برادرانمان را که در ایمان بر ما پیشی گرفتند بیامرز.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿١٠﴾

و در دل‌هایمان حسد و کینه‌ای نسبت به مومنان قرار مده. پروردگارا، تو مهربان و رحیمی! آیا

تَرَى إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِن

منافقان را ندیدی که پیوسته به برادران کفارشان از اهل کتاب می‌گفتند: «هرگاه

أَخْرَجْتُم لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نَطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِن قُوتِلْتُمْ لَنَنصُرَنَّكُمْ وَ

شما را از وطن بیرون کنند، ما هم با شما بیرون خواهیم رفت و هرگز سخن هیچ‌کس را درباره شما اطاعت نخواهیم کرد؛ و اگر با شما بی‌کار شود، یاریتان خواهیم نمود»؟

اللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١١﴾ لَئِن أَخْرَجُوا لَيَخْرُجُنَّ مَعَهُمْ وَلَئِن قُوتِلُوا لَيَنْصُرُنَّهُمْ

خداوند شهادت می‌دهد که آنها دروغگویند! اگر آنها را بیرون کنند با آنان بیرون نمی‌روند، و اگر با آنها بی‌کار شود یاریشان نخواهند کرد.

وَلَئِن نَّصَرُوهُمْ لَيُوَلُّنَّ الْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا يَنْصُرُونَ ﴿١٢﴾ لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِي

و اگر یاریشان کنند پشت به میدان کرده فرار می‌کنند؛ سپس کسی آنان را یاری نمی‌کند و وحشت از شما در

صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿١٣﴾ لَا يَقْتُلُونَكُمْ جَمِيعًا

دل‌های آنها بیش از ترس از خداست؛ این بخاطر آن است که آنها گروهی نادانند و آنها هرگز با شما بصورت گروهی نمی‌جنگند

إِلَّا فِي قُرَى مُحَصَّنَةٍ أَوْ مِنْ وَرَاءِ جَدْرٍ بِأَسْهُمٍ بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ تَحْسَبُهُمْ جَمِيعًا وَ

جز در دژهای محکم یا از پشت دیوارها. بی‌کارشان در میان خودشان شدید است، تا در برابر شما سبید آنها را متحد می‌پنداری، در حالی که

قُلُوبُهُمْ شَتَّىٰ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٤﴾ كَمَثَلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ

دل‌هایشان پراکنده است؛ این بخاطر آن است که آنها قومی هستند که تعقل نمی‌کنند. (هم‌این‌گونه) بی‌دین بود همانند کسانی است که کمی قبل از آنان بودند.

قَرِيبًا ذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٥﴾ كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ

طعم تلخ کار خود را چشیدند و برای آنها عذابی دردناک است. کار آنها همچون شیطان است که به انسان گفت:

أَكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾

«کافر شو (تا شعله نورا جل کند) اما هنگامی که کافر شد گفت: «من از تو بی‌زارم، من از خداوندی که پروردگار عالمیان است بیم دارم.»

فَكَانَ عَاقِبَتُهُمَا أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿١٧﴾ يَا أَيُّهَا

سرانجام کارشان این شد که هر دو در آتش دوزخ خواهند بود. جاودانه در آن می مانند؛ و این است کیفر ستمکاران! ای

الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ

کسانی که ایمان آورده اید! از ستمت خدا بپرهیزید؛ و هر کس باید بنگرد تا برای فردایش چه چیز از پیش فرستاده؛ و از ستمت فرمان خدا بپرهیزید که خداوند از آنچه انجام

بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ

می دهید آگاه است! و همچون کسانی نباشید که خدا را فراموش کردند و خدا نیز آنها را به یاد فراموش گرفتار کرد؛ آنها

الْفٰسِقُونَ ﴿١٩﴾ لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ

ناسقانند. هـ مرکز دوزخیان و بـ هشتیان یکسان نیستند؛ اصحاب بهشت

الْفٰبِرُونَ ﴿٢٠﴾ لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْءَانَ عَلَىٰ جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ

رستگار و پیروزند! اگر این قرآن را بر کوهی نازل می کردیم، می دیدی که در برابر آن خاشع می شود و از

خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي

خوف خدا می شکند! اینها مثالهایی است که برای مردم می زنیم. شاید در آن بسندیشند! او خدایی است

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلِيمٌ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿٢٢﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي

که معبودی جز او نیست، دانای آشکار و نهان است، و او رحمان و رحیم است! او خدایی است

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقَدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهِمُّ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ

که معبودی جز او نیست، حاکم اوست، از هر عیب منزّه است، ستم نمی کند، امنیت بخش است، مراقب همه چیز است، قدرتمندی که بالزاده خود هر امری را اصلاح می کند،

الْمُتَكَبِّرُ سُبْحٰنَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٢٣﴾ هُوَ اللَّهُ الْخَلِيقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ

و شایسته عظمت است؛ خداوند منزّه است از آنچه شریک برای او قرار می دهند! او خداوندی است خالق، آفریننده ای بی سابقه، و صورتگری برتر!

لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٤﴾

برای او نامهای نیک است؛ آنچه در آسمانها و زمین است تسبیح او می گویند؛ و او عزیز و حکیم است!

سُورَةُ الْمُمْتَحِنَةِ
تَبَايُنًا
آیاتها
۱۳

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا

کسانی که ایمان آوردند! دشمن من و دشمن خودتان را دوست نگیرید! شما نسبت به آنان اظهار محبت می‌کنید، در حالی که آنها به آنچه

جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ مُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَنْ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَادًا

از حق برای شما آمده کافر شده‌اند و رسول الله و شما را بخاطر ایمان به خداوندی که پروردگار همه شماست از شهر و دیارتان بیرون می‌رانند؛ اگر شما برای جهاد

فِي سَبِيلِي وَأَبْنَاءِ مَرْضَاتِي تُسْرُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَمْتُمْ وَ

در راه من و جنب خشنودیم هجرت کرده‌اید؛ (بجود دوستی) آنان بر فرزند من (شما) مخفیانه با آنها رابطه دوستی برقرار می‌کنید در حالی که من به آنچه پنهان یا آشکار می‌سازید

مَنْ يَفْعَلْهُ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ۝۱ إِنْ يَتَّقُواكُمْ يَكُونُوا أَعْدَاءُ وَبَسْطُوا

از همه دانانم. و هر کس از شما چنین کاری کند، از راه راست گمراه شده است. * اگر آنها بر شما مسلط شوند، دشمنانتان خواهند بود

إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ وَالسِّنَنُومُ بِالسُّوءِ وَوَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ ۝۲ لَنْ تَنْفَعَكُمْ أَرْحَامُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ

و دست و زبان خود را به بدی کردن نسبت به شما می‌کشایند، و دوست دارند شما به کفر بازگردید! * هرگز بستگان و فرزندانان

يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَفْصِلُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ يَمَّا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ۝۳ قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي

روز قیامت سودی به حالتان نخواهند داشت: میان شما جدایی می‌افکند؛ و خداوند به آنچه انجام می‌دهید بیناست. * برای شما سرمشق خوبی در زندگی

إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَّاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا

ابراهیم و کسانی که با او بودند وجود داشت، در آن هنگامی که به قوم (شری) خود گفتند: «ما از شما و آنچه غیر از خدا می‌پرستید بیزاریم؛ ما نسبت به شما کافریم؛

بِكُفْرِهِمْ وَأَبْنَاءُ بَيْنَكُمْ وَالْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ ۝۴ إِلَّا قَوْلَ إِبْرَاهِيمَ

و میان ما و شما عدالت و دشمنی همیشگی آشکار شده است؛ تا آن زمان که به خدای یگانه ایمان بیاورید. - جز آن سخن ابراهیم که

لِأَبِيهِ لَا سَتَعْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا عَلَيْنِكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنبَأْنَا وَإِلَيْكَ

به پدرش [- عمویش آزر] گفت که برای تو آموزش طلب می‌کنم، و در برابر خداوند برای تو مالک چیزی نیستم - پروردگار! ما بر تو توکل کردیم و به سوی تو بازگشتیم،

الْمَصِيرُ ۝۵ رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَآوَغِرْنَا وَأَوْغِرْنَا لَنَا رَبَّنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۝۶

و همه فرجامها بسوی توست! * پروردگار! ما را مایه گمراهی کافران قرار مده، و ما را بسخس، ای پروردگار ما که تو عزیز و حکیمی! *

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَمَن يَتَّقِ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ

داری برای شما در زندگی آنها اسوه حسنه (و سرمشق نیکو) بود. برای کسانی که امید به خدا و روز قیامت دارند؛ و هر کس سر بیچی کند به خویشن سر زده است. زیرا خداوند

الْفَعْلَى الْحَمِيدُ ﴿٦﴾ عَسَى اللَّهُ أَن يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُم مِّنْهُمْ مَّوَدَّةً وَاللَّهُ قَدِيرٌ

بی نیاز و شایسته ستایش است. امید است خدا میان شما و کسانی از مشرکین که با شما دشمنی کردند (از راه اسلام) پیوند محبت برقرار کند؛ خداوند تواناست

وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧﴾ لَا يَنْهَنكُمْ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُم مِّنْ

و خداوند آمرزنده و مهربان است. خدا شما را از نسبی کردن و رعایت ممانعت نسبت به کسانی که در امر دین با شما بیکار نکردند و

دِينِكُمْ أَنْ تَبْرَهُوهُمْ وَتَقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٨﴾ إِنَّمَا يَنْهَنكُمْ اللَّهُ عَنِ

از خانه و دیارتان بیرون نراندند نهی نمی کند؛ چرا که خداوند عدالت پیشگان را دوست دارد. شما را تنها از دوستی و رابطه

الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم مِّنْ دِينِكُمْ وَظَاهَرُوا بِعَدَاوَتِكُمْ أَنْ تَتَوَلَّوهُمْ وَمَن

با کسانی نهی می کند که در امر دین با شما بیکار کردند و شما را از خانه هایتان بیرون راندند یا به بیرون راندن شما کمک کردند و هر کس با آنان

يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا جَاءَ كُفْرًا مِّنْتُمْ مَهْجَرَتٍ

رابطه دوستی داشته باشد ظالم و ستمگر است. ای کسانی که ایمان آورده اید! هنگامی که زنان با ایمان بعنوان هجرت نزد شما آیند.

فَأَمَّا جُنُودُهُنَّ اللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِهِنَّ فَإِن عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَأَهُنَّ حِلٌّ

آنها را آزمایش کنید - خداوند به ایمانشان آگاهتر است - هرگاه آنان را مومن یافتید، آنها را به سوی کفار بازنگردانید؛ نه آنها برای کفار حلالند

لَهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ وَءَاثُوهُمْ مَا أَنفَقُوا وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَنْ تَنكِحُوهُنَّ إِذَا ءَاتَاكُمُوهُنَّ

و نه کفار برای آنها حلال و آنچه همسران آنها برای (بچه) بی زانیان پرداخته اند به آنان بیرون ندهد و گناهی بر شما نیست که با آنها ازدواج کنید هرگاه مهرشان را به آنان بدهید.

أَجْرَهُنَّ وَلَا تُمْسِكُوا بِعَصَمِ الْكُوفَرِ وَسَلُّوا مَا أَنفَقْتُمْ وَلَسْتُمْ لَهُنَّ أَزْوَاجٌ إِذْ ءَاتَاكُمُوهُنَّ

و زنان کافر را در همسری خود نگه ندارید حق دارید مهری را که پرداخته اند مطالبه کنید آنگونه که آنها حق دارند مهر برایشان را مطالبه کنند؛ این حکم خداوند است

يَتَّخِذُكُمْ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ وَإِن فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِّنْ أَزْوَاجِكُمْ إِلَى الْكُفَّارِ فَعِاقِبَتُهُنَّ

که در میان شما حکم می کند، و خداوند دانا و حکیم است. و اگر بعضی از همسران شما به سوی کفار بازگردند و شما در جنگی بر آنان پیروز شدید و غنایمی گرفتید.

فَأَتُوا الَّذِينَ ذَهَبَتْ أَزْوَاجُهُمْ مِّثْلَ مَا أَنفَقُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِء مُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

به کسانی که همسرانشان رفته اند، همانند مهری را که پرداخته اند بدهید؛ و از (ممانعت) خداوندی که همه به او ایمان دارید بپرهیزید!

يَأْتِيهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يَبَايِعَنَّكَ عَلَىٰ أَنْ لَا يُشْرِكَنَّ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِقَنَّ وَلَا يَزْنِيَنَّ وَلَا

ای پیامبر! هنگامی که زنان مؤمن نزد تو آیند تا با تو بیعت کنند که چیزی را شریک خدا قرار ندهند، دزدی و زنا نکنند،

يَقْتُلَنَّ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ يَفْتَرِينَهُ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِيَنَّكَ فِي مَعْرُوفٍ

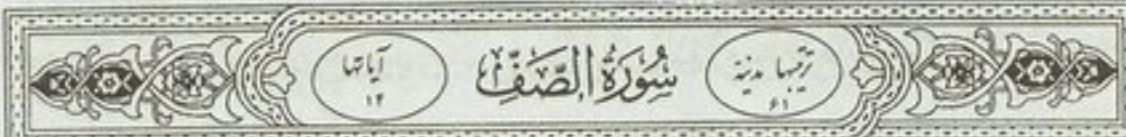
فرزندان خود را نکشند، تهمت و افترا بی پیش دست و پای خود نیاورند و در هیچ کار شایسته‌ای مخالفت فرمان تو نکنند،

فَبَايِعْهُنَّ وَأَسْتَغْفِرْ لَهُنَّ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٢﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا نَتَوَلَّوْا

با آنها بیعت کن و برای آنان از درگاه خداوند آمرزش بطلب که خداوند آمرزنده و مهربان است! ای کسانی که ایمان آورده‌اید! با قومی که

قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَسْؤُونَ مِنَ الْآخِرَةِ كَمَا يَبِئْسَ الْكُفَّارُ مِنَ أَصْحَابِ الْقُبُورِ ﴿١٣﴾

خداوند آنان را مورد غضب داده دوستی نکنید؛ آنان از آخرت مایوسند همان گونه که کفار مدفون در قبرها مایوس می‌باشند!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشنده

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است همه تسبیح خدا می‌گویند؛ و او شکستناپذیر و حکیم است! ای کسانی که

آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ ﴿٢﴾ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا

ایمان آورده‌اید! چرا سخنی می‌گویید که عمل نمی‌کنید؟! نزد خدا بسیار موجب خشم است که سخنی بگویید که

تَفْعَلُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقْتَلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًا كَانَهُمْ بَنِينَ

عمل نمی‌کنید! خداوند کسانی را دوست می‌دارد که در راه او شهادت می‌کنند گویی بنایی

مَرِضُونَ ﴿٤﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَعْلَمُونَ أَنِّي

آهستین اند! ای بنده آورده هنگامی را که موسی به قومش گفت: ای قوم من! چرا مرا آزار می‌دهید با اینکه می‌دانید من

رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٥﴾

فرستاده خدا به سوی شما هستم! هنگامی که آنها از حق منحرف شدند، خداوند قلوبشان را منحرف ساخت؛ و خدا فاسقان را هدایت نمی‌کند!

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ بَنِي إِسْرَائِيلَ يَا رَبِّ ارْسُدْ لِي مِنْ أَمْرِي إِنَّ رِجْسَ الْفَارِيسِيِّينَ سَدَّ عَلَيَّ السَّمْعَ وَأَعْيَتْ أَبْصَارِي وَأَفْرَأْتُ عَلَى النَّاسِ وَإِنِّي لَمِنَ الْغَالِبِينَ ﴿١٠٦﴾

و هنگامی را که عیسی بن مریم گفت: ای بنی اسرائیل! من فرستاده خدا به سوی شما هستم در حالی که تصدیق کننده توراتی می‌باشم که قبل از من فرستاده شده، و

مبشراً بر رسولی یاتی من بعدی اسمهم أخذ فلما جاءهم بالبينات قالوا هذا ساحر مبین ﴿١٠٧﴾ ومن

بشارت دهنده به رسولی که بعد از من می‌آید و نام او احمد است، هنگامی که او با معجزات و دلایل روشن به سراغ آنان آمد، گفتند: «این سحری آشکار است!» چه کسی

أظلم ممن افترى على الله الكذب وهو يدعى إلى الإسلام والله لا يهدي القوم الظالمين ﴿١٠٨﴾

ظالمتر است از آن کسی که بر خدا دروغ بسته در حالی که دعوت به اسلام می‌شود؟! خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی‌کند. ﴿١٠٨﴾

يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿١٠٩﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ

آنان می‌خواهند نور خدا را با دهان خود خاموش سازند؛ ولی خدا نور خود را کامل می‌کند هر چند کافران خوش نداشته باشند! ﴿١٠٩﴾ او کسی است که

رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿١١٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

رسول خود را با هدایت و دین حق فرستاد تا او را بر همه ادیان غالب سازد، هر چند مشرکان کراهت داشته باشند! ﴿١١٠﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید!

هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تَجَارِفِ اللَّهِ أَنْ تُجِزُوا مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿١١١﴾ تَوَمَّنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

آیا شما را به تجارتنی راهنمایی کنم که شما را از عذاب دردناک رهایی می‌بخشد؟! ﴿١١١﴾ به خدا و رسولش ایمان بیاورید و با اموال و جانهایتان در راه خدا جهاد کنید؛

بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١٢﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ

این برای شما (از هر چیز) بهتر است اگر بدانید! ﴿١١٢﴾ هر چند گناهانتان را می‌بخشد و شما را در باغهایی از بهشت داخل می‌کند

تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسْكِنٌ طَيِّبَةٌ فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١٣﴾ وَأُخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا

که نهرها از زیر درختانش جاری است و در مسکنهای پاکیزه در بهشت جاودان جای می‌دهد؛ این پیروزی عظیم است. ﴿١١٣﴾ و دیگری که آن را دوست دارید به شما می‌بخشد؛

نَصْرٌ مِنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِيرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ كَمَا قَالَ

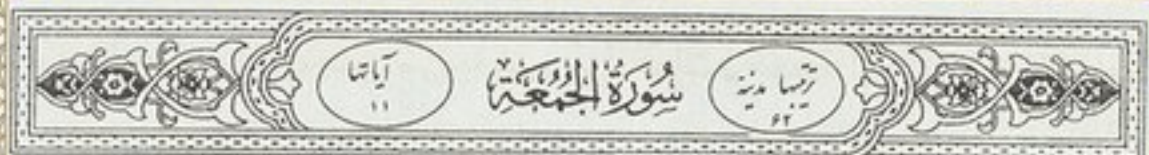
و آن یاری خداوند و پیروزی نزدیک است؛ و مومنان را بشارت ده به این پیروزی بزرگ! ﴿١١٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! یاوران خدا باشید همان گونه که

عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيِّينَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ فَتَأَمَّنَتْ طَائِفَةٌ

عیسی بن مریم به حواریون گفت: «چه کسانی در راه خدا یاوران من هستند؟» حواریون گفتند: «ما یاوران خدا هستیم» در این هنگام گروهی

مَنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَكَفَرَتْ طَائِفَةٌ فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَىٰ عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ ﴿١١٥﴾

از بنی اسرائیل ایمان آوردند و گروهی کافر شدند؛ ما کسانی را که ایمان آورده بودند در برابر دشمنانشان تأیید کردیم و سرانجام بر آنان پیروز شدیم! ﴿١١٥﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ① هُوَ الَّذِي بَعَثَ

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است همواره تسبیح خدا می‌گویند، خداوندی که مالک و حاکم است و از هر عیب و نقیصه می‌زد و عزیز و حکیم است ① او کسی است که

فِي الْأَمِينِ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَ

در میان جمعیت درس بخوانده رسولی از خودشان برانگیخت که آیاتش را بر آنها می‌خواند و آنها را تزکیه می‌کند و به آنان کتاب هرا و حکمت می‌آموزد و

إِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ② وَعَآخِرِينَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

مسلمانا پیش از آن در گمراهی آشکاری بودند ② و (بعین) رسول است بر گروه دیگری که هنوز به آنها ملحق نشده‌اند؛ و او عزیز و حکیم است

③ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ④ مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا

③ این فضل خداست که به هر کس بخواهد (و شایسته بماند) می‌بخشد؛ و خداوند صاحب فضل عظیم است ④ کسانی که مکلف

التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا

به تورات شدند ولی حق آن را ادا نکردند، مانند درازگوشی هستند که کتابهایی حمل می‌کند، بی‌چیزی از آن سرفه‌اند، گروهی که آیات خدا را انکار کردند مثال بدی دارند.

بِشَايَتِ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ⑤ قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا إِنْ زَعَمْتُمْ

و خداوند قوم ستمگر را هدایت نمی‌کند ⑤ بگو: ای یهودیان! اگر گمان می‌کنید که

أَنْتُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ⑥ وَلَا يَشْمُونَ لَهُ

شما دوستان خدا بید نه سایر مردم، پس آرزوی مرگ کنید اگر راست می‌گویید ⑥ به (و) محبتان برسند ⑥ ولی آنان هرگز تمنای مرگ نمی‌کنند

أَبَدًا إِمَّا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ⑦ قُلْ إِنْ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ

بسخاطر اعمالی که از پیش فرستاده‌اند؛ و خداوند ظالمان را بخوبی می‌شناسد ⑦ بگو: این سرگی که از آن فرار می‌کنید

فَإِنَّهُ مُلْقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ⑧

سرتانجام با شما ملاقات خواهد کرد؛ سپس به سوی کسی که دانای پنهان و آشکار است باز گردانده می‌شوید؛ آنگاه شما را از آنچه انجام می‌دادید خبر می‌دهد ⑧

يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! هنگامی که برای نماز روز جمعه اذان گفته شود، به سوی ذکر خدا بشتابید و خرید و فروش را رها کنید

ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩﴾ فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا

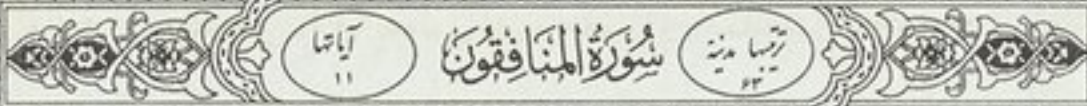
که این برای شما بهتر است اگر می‌دانستید! و هنگامی که نماز پایان گرفت شما (در زمین) پراکنده شوید و

مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَادْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠﴾ وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انفَضُوا

از فضل خدا بطلبید، و خدا را بسیار یاد کنید شاید رستگار شوید! هنگامی که آنها تجارت یا سرگرمی و لهوی را ببینند پراکنده می‌شوند

إِلَيْهَا وَتَرَكُوا قُلُوبًا قَلِيلًا مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ اللَّهِوِ وَمِنَ الْجَزَاءِ خَيْرٌ مِنَ الرِّزْقِ ﴿١١﴾

و به سوی آن می‌روند و تو را ایستاده به حال خود رها می‌کنند؛ بگو: آنچه نزد خداست بهتر از لهو و تجارت است، و خداوند بهترین روزی دهندگان است!*

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده، بخشایگر

إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا أَنشَدْنَاكَ لِرَسُولِ اللَّهِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ، وَاللَّهُ يَشْهَدُ

هنگامی که منافقان نزد تو آیند می‌گویند: ما شهادت می‌دهیم که یقیناً تو رسول خدایی! خداوند می‌داند که تو رسول او هستی. ولی خداوند شهادت می‌دهد

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ ﴿١﴾ اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّهُمْ سَاءَ

که منافقان دروغگو هستند، (به محنت خود ایمان ندارند). آنها سوگندهایشان را سپر ساخته‌اند تا مردم را از راه خدا باز دارند، و کارهای بسیار بدی

مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا فَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ

انجام می‌دهند! این بخاطر آن است که نخست ایمان آوردند سپس کافر شدند؛ از این رو بر دلهای آنان مهر نهاده شده، و حقیقت را درک نمی‌کنند!

﴿٣﴾ وَإِذَا رَأَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ أَجْسَامُهُمْ وَإِنْ يَقُولُوا تَسْمَعُ لِقَوْلِهِمْ كَأَنَّهُمْ خُشُبٌ

هنگامی که آنها را می‌بینی، جسم و قیافه آنان تو را در شگفتی فرو می‌برد؛ و اگر سخن بگویند، به سخنانشان گوش فرا می‌دهی؛ اما گویی چوهای خشکی هستند

مُسْتَدَّةٌ يُحْسِبُونَ كُلَّ صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ هُمُ الْعُدُو فَاحْذَرَهُمْ قَتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٤﴾

که به دیوار تکیه داده‌شده‌اند! هر فریادی بلند شود بر ضد خود می‌پندارند؛ آنها دشمنان تو هستند. از آنان بر حذر باش! خدا آنها را بکشد. چگونه از حق منحرف می‌شوند!*

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوَّارَةٌ وَسَاءَ مَا يَصَدُّونَ وَهُمْ

هنگامی که به آنان گفته شود: «بیاید تا رسول خدا برای شما استغفار کند» سرهای خود را «در روی عمر و فرور» تکان می دهند؛ و آنها را می بینی که از سخنان تو اعتراض کرده و

مُسْتَكْبِرُونَ ﴿۵﴾ سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ

تکبر می ورزند! ﴿۵﴾ برای آنها تفاوت نمی کند. خواه استغفار بر ایشان کنی یا نکنی. هرگز

اللَّهُ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿۶﴾ هُمُ الَّذِينَ يَقُولُونَ لَا تُنْفِقُوا

خداوند آنان را نمی بخشد؛ زیرا خداوند قوم فاسق را هدایت نمی کند! ﴿۶﴾ آنها کسانی هستند که می گویند: «به افرادی که

عَلَى مَنْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّى يَنْفَضُوا وَلِلَّهِ خَزَائِنُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَكِنَّ

سزد رسول خدا هستند انفاق نکنید تا پراکنده شوند» «عقل را بیست» خزاین آسمانها و زمین از آن خداست. ولی

الْمُتَفِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ ﴿۷﴾ يَقُولُونَ لِنَ رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لِيُخْرِجَنَا الْأَعْرَابُ

منافقان نمی فهمند! ﴿۷﴾ آنها می گویند: «ما گریه مدینه باز گردیم. عزیزان

مِنْهَا الْأَذَلُّ وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَكِنَّ الْمُتَفِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ

ذلیلان را بیرون می کنند» در حالی که عزت مخصوص خدا و رسول او و مؤمنان است؛ ولی منافقان نمی دانند!

﴿۸﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَ

«ای کسانی که ایمان آورده اید! اموال و فرزندان شما را از یاد خدا غافل نکنند و

مَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿۹﴾ وَأَنْفِقُوا مِنْ مَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ

کسانی که چنین کنند، زیانکارانند! ﴿۹﴾ از آنچه به شما روزی داده ایم انفاق کنید. پیش از آنکه

يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقْتُ وَأَكُنَّ

سری یکی از شما فرارسد و بگوید: «پروردگارا! چرا سری مرا مدت کمی به تاخیر نینداختی تا «در راه صدقه دهم و

مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۱۰﴾ وَلَنْ يُؤَخِّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجَلُهَا وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿۱۱﴾

از صالحان باشم! ﴿۱۰﴾ خداوند هرگز کسی را هنگامی که اجلش فرارسد به تاخیر نمی اندازد. و خداوند به آنچه انجام می دهید آگاه است! ﴿۱۱﴾

تَبَارَكَ الَّذِي مَلَأَ الْفُجَارَ بِمِثْقَالِ ذَرَّةٍ مِنَ الْحَبِّ يُسْقِطُ السَّمَكَاتِ مِنَ السَّمَاءِ كَمَا يُسْقِطُ الْحَبَّ كَمَا يُرِيدُ وَيُلْقِي الْحَبَّ حَيْثُ يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۱۲﴾

بَارَكَ الَّذِي مَلَأَ الْفُجَارَ بِمِثْقَالِ ذَرَّةٍ مِنَ الْحَبِّ يُسْقِطُ السَّمَكَاتِ مِنَ السَّمَاءِ كَمَا يُسْقِطُ الْحَبَّ كَمَا يُرِيدُ وَيُلْقِي الْحَبَّ حَيْثُ يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۱۲﴾

بَارَكَ الَّذِي مَلَأَ الْفُجَارَ بِمِثْقَالِ ذَرَّةٍ مِنَ الْحَبِّ يُسْقِطُ السَّمَكَاتِ مِنَ السَّمَاءِ كَمَا يُسْقِطُ الْحَبَّ كَمَا يُرِيدُ وَيُلْقِي الْحَبَّ حَيْثُ يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۱۲﴾

بَارَكَ الَّذِي مَلَأَ الْفُجَارَ بِمِثْقَالِ ذَرَّةٍ مِنَ الْحَبِّ يُسْقِطُ السَّمَكَاتِ مِنَ السَّمَاءِ كَمَا يُسْقِطُ الْحَبَّ كَمَا يُرِيدُ وَيُلْقِي الْحَبَّ حَيْثُ يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۱۲﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است برای خدا تسبیح می‌گویند؛ مالکیت و حکومت از آن اوست و ستایش از آن او؛ و او بر همه چیز تواناست!

﴿١﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ فَمِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُؤْمِنٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢﴾ خَلَقَ

او کسی است که شما را آفرید (و به شما ارض و آسمان داد)؛ گروهی از شما کافرید و گروهی مومن؛ و خداوند به آنچه انجام می‌دهید بیناست! آسمانها

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوَرَكُمْ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿٣﴾ يَعْلَمُ مَا فِي

و زمین را بحق آفرید؛ و شما را در تمام جنبه‌ها تصویر کرد، تصویری زیبا و دلپذیر؛ و سرانجام همه به سوی اوست. آنچه را در

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤﴾ أَلَمْ يَأْتِكُمْ

آسمانها و زمین است می‌داند، و از آنچه پنهان یا آشکار می‌کنید باخبر است؛ و خداوند از آنچه در درون سینه‌هاست آگاه است. آیا خیر گسانی که پیش از این

نَبَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ فَذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ

کافر شدند به شما نرسیده است؟! آنها طعم کبیر گناهان بزرگ خود را چشیدند؛ و عذاب دردناک برای آنهاست! این بغاظر آن است که رسولان آنها با دلایل روشن به

رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالُوا أَبَشْرٍ مِثْلُ مَا نَحْنُ مُشْرِكُونَ ﴿٦﴾ فَتَوَلَّوْا وَأَنْتُمْ كَاذِبُونَ ﴿٧﴾ فَخَلَقْنَا

سرافشان می‌آمدند، ولی آنها گفتند: «آیا بشری می‌خواهد ما را هدایت کند؟! پس کافر شدند و روی برگرداندند؛ و خدا بی‌نیاز بود، و خدا غنی و شایسته ستایش است.»

رُسُلَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالُوا أَبَشْرٍ مِثْلُ مَا نَحْنُ مُشْرِكُونَ ﴿٦﴾ فَتَوَلَّوْا وَأَنْتُمْ كَاذِبُونَ ﴿٧﴾ فَخَلَقْنَا

کافران پنداشتند که برانگیخته نمی‌شوند، بگو: «آری به خدایم سوگند که برانگیخته می‌شوید، پس به آنچه عمل می‌کردید خیر داده می‌شوید، و این برای خدا آسان است.»

﴿٧﴾ فَخَلَقْنَا لِلدِّينِ الْإِسْلَامِ الْفِطْرَةَ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٨﴾ يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ

او را که چنین است، به خدا و رسول او و نوری که نازل کرده‌ایم ایمان بیاورد؛ و بداند خدا به آنچه انجام می‌دهد آگاه است. این در زمانی خواهد بود که همه شما را

لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذَلِكَ يَوْمُ النَّجْمِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُكْفِرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَ

در روز اجتماع گردآوری می‌کند؛ آن روز روز تقاب است (روز احساس پشیمانی) و هر کس به خدا ایمان بیاورد و عمل صالح انجام دهد، گناهان او را می‌بخشد و

يُدْخِلُهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٩﴾

او را در باغهایی از بهشت که نهرها از زیر درختانش جاری است وارد می‌کند، جاودانه در آن می‌مانند؛ و این پیروزی بزرگ است!

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا وَ

اما کسانی که کافر شدند و آیات ما را تکذیب کردند اصحاب دوزخند. جاودانه در آن می مانند. و سرانجام آنها

بِسُّورَةِ الْمَصِيدِ ﴿١٠﴾ مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ اللَّهُ قَلْبَهُ

سرانجام بدی است! هیچ مصیبتی رخ نمی دهد مگر به اذن خدا! و هر کس به خدا ایمان آورد. خداوند قلبش را هدایت می کند.

وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١﴾ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَأِنَّمَا

و خدا به هر چیزی داناست! اطاعت کنید خدا را، و اطاعت کنید پیامبر را؛ و اگر روی گردان شوید.

عَلَىٰ رَسُولِنَا الْبَلْغُ الْمُبِينُ ﴿١٢﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَعَلَىٰ اللَّهِ فِئْتَوَا كَلِ

رسول ما جز ابلاغ آشکار و ظریفی ندارد! خداوند کسی است که هیچ معبودی جز او نیست. و مومنان باید فقط بر او

الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٣﴾ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ مِنْ أَوْلَادِكُمْ ءَأُولَادِكُمْ عَدُوًّا

توکل کنند! ای کسانی که ایمان آورده اید! بعضی از همسران و فرزندانتان دشمنان شما هستند.

لَكُمْ فَاحْذَرُوهُمْ وَإِن تَعَفَّوْا وَتَصَفَّحُوا وَتَغْفِرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

از آنها بر حذر باشید؛ و اگر عفو کنید و چشم ببوشید و ببخشید، خدا شما را ببخشد؛ چرا که خداوند بخشنده و مهربان است!

﴿١٤﴾ إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَاللَّهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ

اموال و فرزندانان فقط وسیله آزمایش شما هستند؛ و خداست که پاداش عظیم نزد اوست! پس تا می توانید تقوای الهی

مَا اسْتَطَعْتُمْ وَأَسْمَعُوا وَأَطِيعُوا وَأَنْفِقُوا خَيْرًا لِّأَنْفُسِكُمْ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ

پیشه کنید و گوش دهید و اطاعت نمایید و انفاق کنید که برای شما بهتر است؛ و کسانی که از بخل و حرص

نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٦﴾ إِن تَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُّضْعِفْهُ لَكُمْ

خوبستن مصون بمانند رستگارانند! اگر به خدا قرض الحسنه دهید. آن را برای شما مضاعف می سازد

وَيَغْفِرَ لَكُمْ وَاللَّهُ شَكُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٧﴾ عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾

و شما را می بخشد؛ و خداوند شکر کننده و بردبار است! او دانای پنهان و آشکار است؛ و او عزیز و حکیم است!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ مِنْ بَيْنِ يَدَيْكُمْ وَأَحْصُوا الْعِدَّةَ وَاتَّقُوا اللَّهَ

ای پیامبر! هر زمان خواستید زنان را طلاق دهید، در زمان عده، آنها را طلاق گوید، و حساب عده را نگه دارید؛ و از سمعت ارباب، خدایی که پروردگار شماست بپرهیزید:

رَبِّكُمْ لَا تَخْرُجُوهُنَّ مِنْ بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَحِشَةٍ مُبَيِّنَةٍ

نه شما آنها را از خانه هایشان بیرون کنید و نه آنها را بیرون منده بپروانند و نه مگر آنکه کار زشت آشکارایی انجام دهند:

وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ، لَا تَدْرِي لَعَلَّ اللَّهَ يُحْدِثُ

این حدود و خداست و هر کس از حدود الهی تجاوز کند به خویشش ستم کرده، نمیدانم دانی شاید خداوند نیکوکار از این:

بَعْدَ ذَلِكَ أَمْرًا ﴿١﴾ فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَ

وضع نماز ده و سینه اسلامی فراهم کنید، و چون عده آنها سرآمد، آنها را با نظر زنا بپوشانید یا بپوشانید یا از آنان جدا شوید و

أَشْهَدُ وَأُذَوِّعُ عَدْلٍ مِّنكُمْ وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ ذَٰلِكُمْ يُوعَظُ بِهِ، مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَ

دو مورد عادل از خودتان را گواه گیرید و شهادت را برای خدا بپوشانید یا بپوشانید یا از این چیزی است که مومنان به خدا و

الْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا ﴿٢﴾ وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ

روز قیامت به آن اتکال داده می‌شوند، و هر کس تقوای الهی پیشه کند، خداوند راه نجاتی برای او فراهم می‌کند، و او را از جایی که گمان ندارد روزی می‌دهد، و هر کس

عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ، إِنْ اللَّهُ بَلَغَ أَمْرَهُ، قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴿٣﴾ وَالَّتِي

بر خدا توکل کند، کفایتش را می‌کند، خداوند نعم مان خود را به انجام می‌رساند و خدا برای هر چیزی اندازه و مقدار داده است، و از زنان،

يَلْسَنَ مِنَ الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنْ أَرْبَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ وَالَّتِي لَمْ يَحِضْنَ

آنان که از عادت ماهانه عایب و سنداگر در وضع آنها، سه برهه، شک کنید، عده آنان سه ماه است و همچنین آنها که عادت ماهانه ندارند:

وَأُولَاتِ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ، وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا، وَمِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا

و عده زنان باردار این است که بار خود را بر زمین بگذارند و هر کس تقوای الهی پیشه کند، خداوند نیکوکار را بر او آسان می‌سازد!

ذَٰلِكَ أَمْرُ اللَّهِ أَنْزَلَهُ، إِلَيْكُمْ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَكْفِرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ، وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا ﴿٤﴾

این فرمان خداست که بر شما نازل کرده و هر کس تقوای الهی پیشه کند، خداوند نیکوکاران را می‌بخشد و پاداش او را بزرگ می‌دارد!

أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِنْ وَجْدِكُمْ وَلَا تُضَارُّوهُنَّ لِضَيْقِ عَلَيْهِنَّ وَإِنْ كُنَّ أَوْلَاتٍ

آنها [زنان مطلقه] را در منزل خویش که در توانایی شماست سکونت دهید؛ و به آنها زیان نرسانید تا کار را بر آنان تنگ کنید (مجبور به ترک منزل شوند)؛ و اگر باردار باشند.

حَمَلٍ فَإِنْ قَضَيْتُمْ عَلَيْهِنَّ حَقَّ يَضَعْنَ حَمَلَهُنَّ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ وَأَتِمُّوا

نقعه آنها را بپردازید تا وضع حمل کنند؛ و اگر برای شما بزرگه شیر می دهند، پاداش آنها را بپردازید؛ و بزرگه فرزندان را به مشاوره شایسته

بَيْنَكُمْ بِمَعْرُوفٍ وَإِنْ تَعَاَسَرْتُمْ فَمَنْ رَضِعْ لَكُمْ أُخْرَى ۖ لِيُنْفِقَ ذُو سَعَةٍ مِنْ سَعَتِهِ ۗ وَمَنْ

انجام دهید؛ و اگر به توافق نرسیدید، زن دیگری شیر دادن آن بچه را بر عهده می گیرد. * آنان که امکانات وسیعی دارند، باید از امکانات وسیع خود انفاق کنند و آنها که

قُدْرَتُهُ عَلَيْهِ رِزْقُهُ، فَلْيُنْفِقْ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَاءً أَتَتْهَا سَيَجْعَلُ اللَّهُ

تنگدستانند، از آنچه که خدا به آنها داده انفاق نمایند؛ خداوند هیچ کس را جز به مقدار توانایی که به او داده تکلیف نمی کند؛ خداوند بزودی

بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ۗ وَكَاتِبِينَ مِنَ قَرَبَةٍ عَنَّتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِ ۗ فَحَاسِبْنَهَا حَسَابًا

بعد از سختی آسانی قرار می دهد. * چه بسیار شهرها و آبادیها که اهل آن از فرمان خدا و رسولانش سرپیچی کردند و ما شدت به حسابشان رسیدیم

شَدِيدًا أَوْ عَذَابًا نُكْرًا ۗ فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَاقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا ۗ أَعَدَّ

و به مجازات کسب ظلمی گرفتار ساختیم * آنها آثار سوء کار خود را چشیدند؛ و عاقبت کارشان خسران بود * خداوند

اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۗ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ الَّذِينَ ءَامَنُوا قَدْ أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ۗ

عذاب سختی برای آنها فراهم ساخته؛ پس از بخلت فرمان خدا بپرهیزد ای خردمندان که ایمان آورده اید! زیرا خداوند چیزی که مایه تذکر است بر شما نازل کرده؛ *

رَسُولًا يَتْلُو عَلَيْكُمْ آيَاتِ اللَّهِ مَبِينَاتٍ لِيُخْرِجَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ

رسولی به سوی شما فرستاده که آیات روشن خدا را بر شما تلاوت می کند تا کسانی را که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده اند، از تاریکیها به سوی نور

إِلَى النُّورِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ

خارج سازد، و هر کس به خدا ایمان آورده و اعمال صالح انجام دهد، او را در باغهایی از بهشت وارد سازد که از زیر درختانش نهرها جاری است، جاودانه در آن می ماند.

فِيهَا أَبَدًا قَدْ أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُ رِزْقًا ۗ ۙ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَنْزِلُ

و خداوند روزی نیکویی برای او قرار داده است * خداوند همان کسی است که هفت آسمان را آفرید، و از زمین نیز همانند آنها را فرمان او در میان آنها

الْأَمْرِ بَيْنَهُنَّ لِنَعْلَمَ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا ۗ

پسوسته فرود می آید تا بدانید خداوند بر هر چیزی تواناست و اینکه علم او به همه چیز احاطه دارد * *

سُورَةُ التَّحْوِيْمِ نَبِيًّا آیات ۱۲

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایشگر

يَأْتِيهَا النَّبِيُّ لِمَ تَحْرِمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبْلُغِي مَرْضَاتَ أَرْوَاحِكَ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۱

ای پیامبر! چرا چیزی را که خدا بر تو حلال کرده بخاطر جلب رضایت همسرانت بر خود حرام می‌کنی؟! و خداوند آمرزنده و رحیم است. * خداوند راه گشودن

اللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ أَيْمَانِكُمْ وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ۲ وَإِذْ أَسْرَأَ النَّبِيُّ إِلَى بَعْضِ

سوگندهایتان را روشن ساخته؛ و خداوند مولای شماست و او دانا و حکیم است. * هنگامی که پیامبر یکی از رزاهای خود را به بعضی از همسرانش گفت، ولی هنگامی

أَرْوَاحِهِ حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَأَتْ بِهِ وَأَظْهَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَفَ بَعْضَهُ وَأَعْرَضَ عَنْ بَعْضٍ فَلَمَّا نَبَأَهَا بِهِ

که وی آن را شناکرد و خداوند پیامبرش را از آن آگاه ساخت، قسمتی از آن را بازگو کرد و از قسمت دیگر خودداری نمود؛ هنگامی که پیامبر همسرش را از آن خبر داد،

قَالَتْ مَنْ أَنْبَأَكَ هَذَا قَالَ نَبَأَنِي الْعَلِيمُ الْخَيْرُ ۳ إِنْ نُوْبًا إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوبُكُمْ وَإِنْ

گفت: چه کسی تو را از این راز آگاه ساخت؟! فرمود: خداوند عالم و آگاه مرا با خبر ساخت؛ * اگر شما از کار خود توبه کنید ازیره دلایلتان از حق منحرف گشته؛ و اگر

تَظْهَرِ عَلَيْهِ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ مَوْلَاهُ وَجِبْرِيْلُ وَصَلِحُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَائِكَةَ بَعْدَ ذَلِكَ ظَهِيْرٌ

بر ضد او دست به دست هم دهید، (تاری از پیش توابعه برده زیرا خداوند باور اوست و همچنین جبرئیل و مومنان صالح، و فرشتگان بعد از آنان پشتیبان اویند.

۴ عَسَىٰ رَبُّهُ إِنْ طَلَّقَكُنَّ أَنْ يُبَدِّلَهُمْ أَرْوَاحًا خَيْرًا مِنْكَ مَسِيْمَتٍ مُؤْمِنَةٍ قِيْلَتِ تَبَيَّنَتِ

* امید است که اگر او شما را طلاق دهد، پروردگارش به جای شما همسرانی بهتر برای او قرار دهد، همسرانی مسلمان، مومن، متواضع، توبه‌کار،

عِيْدَاتٍ سَيَحْتَبِئْنَ وَأَبْكَارًا ۵ يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا

عبادت، هجرت‌کننده، زنانی غیرباکره و بساکره؛ * ای کسانی که ایمان آورده‌اید! خود و خانواده خویش را از آتشی

وَقُوْدُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ

که هیزم آن انسانها و سنگهاست نگه‌دارید آتشی که فرشتگانی بر آن گمارده شده که خشن و سختگیرند و هرگز فرمان خدا را مخالفت نمی‌کنند و آنچه فرمان داده شده‌اند

مَا يُؤْمَرُونَ ۶ يَأْتِيهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَانْعَذِرُوا الْيَوْمَ إِنَّمَا تُجْرُونَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ۷

(بجز) عملی اجرا می‌نمایند؛ * ای کسانی که کافر شده‌اید! امروز عذر خواهی نکنید، چرا که تنها به اعمالتان جزا داده می‌شوید؛ *

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! به سوی خدا توبه کنید، توبه‌ای خالص؛ امید است (با این توبه) پروردگارتان گناهانتان را ببخشد

وَيُدْخِلَكُم جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يَوْمَ لَا يُخْزِي اللَّهُ النَّبِيَّ وَالَّذِينَ

و شما را در باغهایی از بهشت که نهرها از زیر درختانش جاری است وارد کند، در آن روزی که خداوند پیامبر و کسانی را که

ءَامَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا آتِنَا نُورَنَا

با او ایمان آوردند خوار نمی‌کند؛ این در حالی است که نورشان پیشاپیش آنان و از سوی راستشان در حرکت است، و می‌گویند: «پروردگارا! نور ما را کامل کن

وَاعْفِرْ لَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٨﴾ يَأْتِيهَا النَّبِيُّ جَاهِدَ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ

و ما را ببخش که تو هرگز نیز توانایی! ای پیامبر! با کفار و منافقین بجنگ کن

وَاعْلَظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٩﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ

و بر آنان سخت بگیر! جایگاهشان جهنم است، و بد فرجامی است! خداوند برای کسانی که کافر شده‌اند،

كَفَرُوا أَمْرَاتَ نُوحٍ وَأَمْرَاتَ لُوطٍ كَانَتَا تَحْتَ عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحَيْنِ

به همسر نوح و همسر لوط مثل زده است، آن دو تحت سرپرستی دو بنده از بندگان صالح ما بودند،

فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا عَنْهُمَا مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَقِيلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ الدَّٰخِلِينَ

ولی به آن دو خیانت کردند و ارتباط با این دو (بسیار) سودی به حالشان نداشت، و به آنها گفته شد: «وارد آتش شوید همراه کسانی که وارد می‌شوند،

﴿١٠﴾ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَمْرَاتَ فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ

خداوند برای مومنان، به همسر فرعون مثل زده است، در آن هنگام که گفت: «پروردگارا! خانه‌ای

لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَبَنِّحْنِي مِنْ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهَا وَبَنِّحْنِي مِنَ الْقَوْمِ

برای من نزد خودت در بهشت بساز، و مرا از فرعون و کار او نجات ده و مرا از گروه

الظَّالِمِينَ ﴿١١﴾ وَمَرْيَمَ ابْنَتِ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ

ستمگران رهایی بخش! و همچنین به مریم دختر عمران که دامن خود را پاک نگه داشت، و ما از روح خود در آن

مِنْ رُوحِنَا وَصَدَّقَتْ بِكَلِمَاتِ رَبِّهَا وَكُتِبَ فِيهَا وَكَانَتْ مِنَ الْقَانِنِينَ ﴿١٢﴾

دمی دیدیم؛ او کلمات پروردگار و کتابهایش را تصدیق کرد و از مطیعان فرمان خدا بود!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

تَبْرَكَ الَّذِي يَدِيَهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ

پر برکت و زوال ناپذیر است کسی که حکومت جهان هستی به دست اوست، و او بر هر چیز تواناست. * آن کسی که مرگ و حیات را آفرید تا شما را بیازماید که کدام یک از شما

أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَفُورُ ﴿٢﴾ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا مَا تَرَى فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ

بهنتر عمل می‌کنید، و او شکست‌ناپذیر و بخشنده است. * همان کسی که هفت آسمان را بر فراز یکدیگر آفرید؛ در آفرینش خداوند رحمان

مِن تَفَوُّتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَى مِنْ فُطُورٍ ﴿٣﴾ ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا

هیچ تضاد و عیبی نمی‌بینی! بار دیگر نگاه کن، آیا هیچ شکاف و خللی مشاهده می‌کنی؟! * بار دیگر (به نام حس) نگاه کن، سرانجام چشمانت به سوی تو باز می‌گردد

وَهُوَ حَسِيرٌ ﴿٤﴾ وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصْبِيحٍ وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيْطَانِ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ

در حالی که خسته و ناتوان است! * ما آسمان پایین (زینت) را با چراغهای فروزانی زینت بخشیدیم، و آنها [شهابها] را تیرهایی برای شیاطین قرار دادیم، و برای آنان

عَذَابَ السَّعِيرِ ﴿٥﴾ وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَيَسَّرُ الْمَصِيرَ ﴿٦﴾ إِذَا الْقُؤُوسُ فِيهَا

عذاب آتش فروزان فراهم ساختیم! * و برای کسانی که به پروردگارشان کافر شدند عذاب جهنم است، و بد فرجامی است! * هنگامی که در آن افکنده شوند صدای

سَمِعُوا لَهَا شَهيقًا وَهِيَ تَفُورٌ ﴿٧﴾ تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ كُلَّمَا أُلْقِيَ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ

و حشمتی از آن می‌شنوند، در حالی که می‌جوشد! * نزدیک است از شدت غضب پاره شود؛ هر زمان که گروهی در آن افکنده می‌شوند، نگهبانان از آنها می‌پرسند: «مگر

يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ﴿٨﴾ قَالُوا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِن شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ

بیم‌دهنده‌الهی به سراغ شما نیامد؟! * می‌گویند: «چرا بیم‌دهنده به سراغ ما آمد، ولی ما او را تکذیب کردیم و گفتیم: خداوند هرگز چیزی نازل نکرده، و شما در گمراهی

كَبِيرٍ ﴿٩﴾ وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿١٠﴾ فَأَعْرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ فَنَسْحَقًا

بزرگی هستند! * و می‌گویند: «اگر ما گوش شنوا داشتیم یا تعقل می‌کردیم، در میان دوزخیان نبودیم!» * اینجاست که به گناه خود اعتراف می‌کنند؛ دور باشند

لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿١١﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١٢﴾

دوزخیان از رحمت خدا! * همه کسانی که از پروردگارشان در نهان می‌ترسند، مسلماً آمرزش و پاداش بزرگی دارند! *

وَأَسِرُّوا قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٣﴾ أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ

کنترل خود را پنهان کنید یا آشکارا نماند، او به آنچه در سینه‌هاست آگاه است. آیا آن کسی که موجودات را آفریده از حال آنها آگاه نیست؟! در حالی که او

اللطيف الخبير ﴿١٤﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ ذُلُولًا فَأَمْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِن

از اسرار دینی یا خبر و آگاه است! او کسی است که زمین را برای شما رام کرد، بر شانه‌های آن راه بروید و از روزیهای خداوند بخورید؛ و بازگشت و اجتماع

رِزْقِهِ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ ﴿١٥﴾ أَمْ أَمِنْتُمْ مَن فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ

همه به سوی اوست؟! آیا خود را از عذاب کسی که حاکم بر آسمان است در امان می‌دانید که دستور دهد زمین بشکافتد و شما را فرو برد و به لرزش خود ادامه دهد؟! و

﴿١٦﴾ أَمْ أَمِنْتُمْ مَن فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْمَلُونَ كَيْفَ نَذِيرٍ ﴿١٧﴾ وَ

آیا خود را از عذاب خداوند آسمان در امان می‌دانید که تند بادی پر از سنگ‌ریزه بر شما فرستد؟! و بزودی خواهید دانست تهدیدهای من چگونه است؟! و

لَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَفَّتْ وَ

کسانی که پیش از آنان بودند با حق تعالی تکذیب کردند، اما بس! مجازات من چگونه بود؟! آیا به پرندگانی که بالای سرشان است، نگاه بالهای خود را گسترده و

يَقْبِضْنَ مَا يَمْسِكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَنُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾ أَمْ نَهَذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ

گاه جمع می‌کنند، نگاه نکردند؟! جز خداوند رحمان کسی آنها را بر فراز آسمان نگه نمی‌دارد، چرا که او به هر چیز بیناست. آیا این کسی که لشکر شماست

لَكُمْ يَنْصُرُكُمْ مِّن دُونِ الرَّحْمَنِ إِنِ الْكَافِرُونَ إِلَّا فِي غُرُورٍ ﴿٢٠﴾ أَمْ نَهَذَا الَّذِي يَرِزُقُكُمْ إِنْ

می‌تواند شما را در برابر خداوند یاری دهد؟! ولی کافران تنها گرفتار فریبند؟! یا کیست آن کسی که شما را روزی می‌دهد، اگر ندانید

أَمْسَكَ رِزْقَهُ، بَل لَّجُوا فِي عُتُوٍّ وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾ أَمْ نَيْمَشِي مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِ أَهْدَىٰ أَمَّنْ

روزیش را بازدارد؟! ولی آنها در سرکشی و فرار از حقیقت لجابت می‌ورزند. آیا کسی که به رو افتاده حرکت می‌کند به هدایت نزدیکتر است یا کسی که

يَمْشِي سَوِيًّا عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢٢﴾ قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَ

راست قامت در صراط مستقیم گام برمی‌دارد؟! بگو: او کسی است که شما را آفرید و برای شما گوش و چشم و

الْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَيَقُولُونَ

قلب فرار داد؛ اما کمتر سپاسگزاری می‌کنید؟! بگو: او کسی است که شما را در زمین آفرید و به سوی او محشور می‌شوید؟! آنها می‌گویند:

مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدِ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٦﴾

اگر راست می‌گویید این وعده قیامت چه زمانی است؟! بگو: «علم» تنها نزد خداست؛ و من فقط بیم‌دهنده آشکاری هستم.!

فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سَيِّتَتْ وُجُوهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَدْعُونَ

هنگامی که آن رسد، راز نزدیک می بینند. صورت کافران زشت و سیاه می گردد. و به آنها گفته می شود: این همان چیزی است که تقاضای آن را داشته اید.

﴿٢٧﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَهْلَكَنِی اللَّهُ وَمَنْ مَعِيَ أَوْ رَحِمَنَا فَمَنْ یُجِیرُ الْکَافِرِینَ

بگو: «به من خبر دهید اگر خداوند مرا و تمام کسانی را که با من هستند هلاک کند، یا مورد ترحم فرار دهد، چه کسی کافران را

مِنْ عَذَابِ أَلِیمٍ ﴿٢٨﴾ قُلْ هُوَ الرَّحْمَنُ ۖ أَمَّنَّا بِهِ ۖ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا فَسَتَعْلَمُونَ

از عذاب دردناک پناه می دهد؟» بگو: «او خداوند رحمان است. ما به او ایمان آورده و بر او توکل کرده ایم؛ و بسزوی می دانید

مَنْ هُوَ فِی ضَلَالٍ مُّبِینٍ ﴿٢٩﴾ قُلْ أَرَأَیْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ یَأْتِکُمْ بِمَاءٍ مَّعِینٍ ﴿٣٠﴾

چه کسی درگمراهی آشکار است؟» بگو: «به من خبر دهید اگر آبهای سرزمین شما در زمین فرو رود، چه کسی می تواند آب جاری و گوارا در دسترس شما قرار دهد؟»

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

ن وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ ﴿١﴾ مَا أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُونٍ ﴿٢﴾ وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ ﴿٣﴾ وَ

ن. سوگند به قلم و آنچه می نویسد. که به نعمت پروردگارت تو مجنون نیستی. و برای تو پاداشی عظیم و همیشگی است. و

إِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿٤﴾ فَسَتَبْصُرُ وَتُبْصِرُونَ ﴿٥﴾ بِأَيِّكُمْ الْمَفْتُونُ ﴿٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ

تو اخلاق عظیم و برجسته ای داری. و بسزوی تو می بینی و آنان نیز می بینند. که کدام یک از شما مجنونند! پروردگارت بهتر از هر کس می داند چه کسی از

يَمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ ۖ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٧﴾ فَلَا تَطِعِ الْمُكَذِبِينَ ﴿٨﴾ وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ

راه او گمراه شده. و هدایت یافتگان را نیز بهتر می شناسد. حال که چنین است از تکذیب کنندگان اطاعت مکن! آنها دوست دارند ترمش نشان دهی تا آنها نما ترمش

فَيُدْهِنُونَ ﴿٩﴾ وَلَا تَطِعِ كُلَّ حَلَّافٍ مَّهِينٍ ﴿١٠﴾ هَمَّا زِمْمَاءَ بَنِي مِمْۖ ﴿١١﴾ مَنَاعٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَيْمٍ

نشان دهند! و از کسی که سوگند یاد می کند و پست است اطاعت مکن! کسی که عیب جوست و به سخن چینی آمد و شد می کند. و مانع کار خیر، و متجاوز و گناهکار است:

عُتْلٍ بَعْدَ ذَلِكَ زَيْمٍ ﴿١٣﴾ أَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَبَنِينَ ﴿١٤﴾ إِذْ اتَّكَلَىٰ عَلَيْهِ ۖ أَيُّنَّا قَالَ أَسْطِرَّ الْأَوَّلِينَ ﴿١٥﴾

کسی که کینه توز و بدنام است! میاد با خاطر مال و فرزندان فراوانش فریاد می کرد: «اگر کسی از ما را بخورد می شود می گوید: «افسانه های پیشینیان است.»

سَنَسِيْمُهُ عَلَى الْخَرْطُومِ ﴿١٦﴾ اِنَّا بَلَوْنَهُمْ كَمَا بَلَوْنَا اَصْحَابَ الْجَنَّةِ اِذَا قَسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ﴿١٧﴾ وَ

ما بزودی بر پیش او داغ تنگ می نهیم. * ما آنها را آزمودیم. همان گونه که صاحبان باغ را از مایش کردیم. هنگامی که سوگند خوردند که میوهها را صبحگاه بچینند. * و

لَا يَسْتَنُونَ ﴿١٨﴾ فَطَافَ عَلَيْهَا طَائِفٌ مِّن رَّبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿١٩﴾ فَاصْبَحَتْ كَالصَّرِيمِ ﴿٢٠﴾ فَتَنَادَوْا

هیچ از آن استننا نکنند؛ * اما عذایی فراگیر بر باغ آنها فرود آمد در حالی که همه در خواب بودند. * و آن باغ سرسبز همچون شب سیاه و قلعمانی شد. * صبحگاهان

مُصْبِحِينَ ﴿٢١﴾ اِنْ اَعْدُوْا عَلٰی حَرْثِكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰرِمِيْنَ ﴿٢٢﴾ فَاَنْطَلَقُوْا وَهُمْ يَخْفَوْنَ ﴿٢٣﴾ اَنْ لَا

بکدیگر راه سازدند. * که به سوی کشتزار و باغ خود حرکت کنید اگر قصد چیدن میوهها را دارید! * آنها حرکت کردند در حالی که آهسته باهم می گفتند: * مواظب باشید

يَدْخُلْنَهَا اَلْيَوْمَ عَلَيْكُمْ مَسْكِيْنَ ﴿٢٤﴾ وَغَدُوْا عَلٰی حَرْثٍ قٰدِرِيْنَ ﴿٢٥﴾ فَلَمَّا رَاُوْهَا قَالُوْا اِنَّا لَصٰلُوْنَ ﴿٢٦﴾ بَلْ

امروز حتی یک فقیر وارد بر شما نشده! * آنها صبحگاه تصمیم داشتند که با قدرت از فرا جلوهگری کنند. * هنگامی که آن را دیدند گفتند: «حقاً ما گمراهیم. * بلکه

نَحْنُ نَحْرُوْمُوْنَ ﴿٢٧﴾ قَالَ اَوْسَطُهُمْ اَلْمُرٰقِلُ لَكُمْ لَوْلَا نُسَيِّحُوْنَ ﴿٢٨﴾ قَالُوْا سُبْحٰنَ رَبِّنَا اِنَّا كُنَّا ظٰلِمِيْنَ

ما محرومیم! * یکی از آنها که از همه عاقلتر بود گفت: «آیا به شما نگفتم چرا تسبیح خوان نمی گوئید؟! * گفتند: «منزه است پروردگار ما. مسلماً ما ظالم بودیم»

﴿٢٩﴾ فَاَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلٰی بَعْضٍ يَتَلَوْمُوْنَ ﴿٣٠﴾ قَالُوْا اَيُّوْتِلْنَا اِنَّا كُنَّا طٰلِعِيْنَ ﴿٣١﴾ عَسٰى رَبِّنَا اَنْ يَّبْدِلَنَا

* سپس رو به یکدیگر کرده به ملامت هم پرداختند. * (بر بادشان بند شد) گفتند: «وای بر ما که طغیانگر بودیم! * امیدواریم پروردگارمان (ما را) بختد و»

خَيْرًا مِّنْهَا اِنَّا اِلٰى رَبِّنَا رٰغِبُوْنَ ﴿٣٢﴾ كَذٰلِكَ الْعَذَابُ وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَكْبَرُ لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ ﴿٣٣﴾ اِنَّ

بہتر از آن به جای آن به ما بدهد. چرا که ما به او علاقه مندیم! * این گونه است عذاب (دوایند در تنه). و عذاب آخرت از آن هم بزرگتر است اگر می دانستند. * مسلماً

لِلْمُتَّقِيْنَ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّتِ النَّعِيْمِ ﴿٣٤﴾ اَفَنَجْعَلُ الْمُسٰلِمِيْنَ كَالْمُجْرِمِيْنَ ﴿٣٥﴾ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُوْنَ

برای پرهیزکاران نزد پروردگارشان باغهای پر نعمت بهشت است. * آیا مومنان را همچون مجرمان قرار می دهیم؟! * شما را چه می شود؟! چگونه داوری می کنید؟! *

﴿٣٦﴾ اَمْ لَكُمْ كِتٰبٌ فِيْهِ تَدْرُسُوْنَ ﴿٣٧﴾ اِنْ لَكُمْ فِيْهِ لَمَّا تَخْتَرُوْنَ ﴿٣٨﴾ اَمْ لَكُمْ اٰيْمٰنٌ عَلَيْنَا بَلِغَةُ اِلٰى يَوْمٍ

* آیا کتابی دارید که از آن درس می خوانید. * که آنچه را شما انتخاب می کنید از آن شماست؟! * یا این که عهد و پیمان سوگند و مستعری تا روز

الْقِيٰمَةِ اِنْ لَكُمْ لَمَّا تَحْكُمُوْنَ ﴿٣٩﴾ سَلِّمُوْا اَيْهَم بِذٰلِكَ رَعِيْمٌ ﴿٤٠﴾ اَمْ لَكُمْ شُرَكَاءُ فَلْيَاْتُوْا بِشُرَكَائِهِمْ

قیامت بر ما دارید که هر چه را حکم کنید برای شما باشد؟! * از آنها بپرس که ایشان چنین چیزی را تضمین می کنند؟! * یا اینکه معبودانی دارند (که شریک خدا قرار داده اند)؟! *

اِنْ كَانُوْا صٰدِقِيْنَ ﴿٤١﴾ يَوْمَ يُكْشَفُ عَنْ سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ اِلٰى السُّجُوْدِ فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ ﴿٤٢﴾

اگر راست می گویند معبودان خود را بیاورند! * به خاطر بیابورند! * به خاطر بیابورند! روزی رانکه ساق پاها از وحشت برهنه می گردد و دعوت به سجود می شوند. اما نمی توانند اسجود کنند. *

خَشَعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ وَقَدْ كَانُوا يُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ وَهُمْ سَلِيمُونَ ﴿٤٣﴾ فَذَرْنِي وَمَنْ يُكَدِّبُ

در حالی که چشمهایشان به زیر افتاده، و ذلت و جودشان را گرفته؛ آنها پیش از این دعوت به سجود می شدند در حالی که سالم بودند. اکنون مرا یا آنها که این سخن را

بِهَذَا الْحَدِيثِ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٤﴾ وَأُمْلِي لَهُمْ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ ﴿٤٥﴾ أَمْ

تکذیب می کنند و گذرا ما آنان را از آنجا که نمی دانند بتدریج به سوی عذاب پیش می بریم. و به آنها مهلت می دهیم؛ چرا که نقشه های من محکم و دقیق است. یا اینکه

تَسْتَلْهُمْ أَجْرَافُهُمْ مِنْ مَّغْرَمٍ مُثْقَلُونَ ﴿٤٦﴾ أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُمُونَ ﴿٤٧﴾ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ

تو از آنها مزدی می طلبی که پرداختش برای آنها سنگین است؟! یا اسرار غیب نزد آنهاست و آن را می نویسند، تو به یکدیگر می معنی؟! پس صبر کن و منتظر فرمان

رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْحُوتِ إِذْ نَادَى وَهُوَ مَكْظُومٌ ﴿٤٨﴾ لَوْلَا أَنْ تَدْرِكُهُ نِعْمَةٌ مِنْ رَبِّهِ

پروردگارت باش، و مانند صاحب ماهی [یونس] باش که در تنهای سمجرت فوست محله کرده، در آن زمان که با نهایت آندوه خدا را خواند. و اگر رحمت خدا به یاریش

لَنُذِيبَ الْعُرَاءَ وَهُوَ مَذْمُومٌ ﴿٤٩﴾ فَاجْنِبْهُ رَبُّهُ، فَجَعَلَهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِنْ يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا

نیامده بود، [در شک نامی بیرون افکنده می شد در حالی که نکوهیده بود] ولی پروردگارش او را برگزید و از صالحان قرار داد. نزدیک است کافران

لَيُرْفُوقَنَّكَ بِأَبْصَرِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ ﴿٥١﴾ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٥٢﴾

هنگامی که آیات قرآن را می شنوند با چشم خود خود تو را از بین ببرند، و می گویند: او دیوانه است. در حالی که این [قرآن] جز مایه بیداری برای جهانیان نیست.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الْحَاقَّةُ ﴿١﴾ مَا الْحَاقَّةُ ﴿٢﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ ﴿٣﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ ﴿٤﴾ فَأَمَّا ثَمُودُ

روزی است که مسأله واقع می شود. چه روز واقع شدنی؟! و توجه می دانی آن روز واقع شدنی چیست؟! قوم ثمود، و عاده عذاب الهی را انکار کردند. اما قوم ثمود،

فَأُهْلِكُوا بِالطَّاغِيَةِ ﴿٥﴾ وَأَمَّا عَادٌ فَأُهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ﴿٦﴾ سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمَنِيَةً

با عذابی سرکش هلاک شدند. و اما قوم عاده با تندبادی طغیانگر و سرد و برصدا به هلاکت رسیدند. [عاصبت] این تند باد بنیان کن را هفت شب و هشت روز بی در

أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُعْجَازٌ مُنْخَلٍ خَاوِيَةٌ ﴿٧﴾ فَهَلْ تَرَى لَهُمْ مِنْ بَاقِيَةٍ ﴿٨﴾

بی بر آنها مسلط ساخت، و هر آنجا بودی می دیدی که آن قوم مانند تنه های پوسیده نخل در میان این تندباد روی زمین افتاده اند. آیا کسی از آنها را باقی می بینی؟!.

وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ وَالْمُؤْتَفِكَتُ بِالْخَاطِئَةِ ﴿٩﴾ فَعَصَوُا رَسُولَ رَبِّهِمْ فَأَخَذَهُمْ أَخَذَةً

و فرعون و کسانی که پیش از او بودند و اهل شهرهای زیر و رو شده [قوم لوط] مرتکب گناه شدند و با فرستاده پروردگارشان مخالفت کردند و خداوند آنها را به

رَأْيَةٍ ﴿١٠﴾ إِنَّا لَمَاطِعَا الْمَاءِ حَمَلْنَاكُمْ فِي الْجَارِيَةِ ﴿١١﴾ لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَتَعِيهَا أذُنٌ وَعِيَةٌ

عذاب شدیدی گرفتار ساخت. و هنگامی که آب طغیان کرد، شما را سوار بر کشتی کردیم. تا وسیله تذکری برای شما قرار دهیم و گوشه‌های شنوا آن را در یابد و بفهمد

﴿١٢﴾ فَإِذَا نَفَخَ فِي الصُّورِ نَفْخَةٌ وَاحِدَةٌ ﴿١٣﴾ وَحَمَلَتِ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ فَدُكَّنَا ذَكَّةً وَاحِدَةً ﴿١٤﴾

به محض اینکه یک بار در «صور» دمیده شود، زمین و کوهها از جا برداشته شوند و یکباره در هم کوبیده و مستلاشی گردند.

فَيَوْمَئِذٍ وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١٥﴾ وَانْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَاهِيَةٌ ﴿١٦﴾ وَالْمَلَكُ عَلَى أَرْجَائِهَا

در آن روز واقعه عظیم روی می‌دهد، و آسمان از هم می‌شکافت و سست می‌گردد و فرو می‌ریزد. فرشتگان در اطراف آسمان قرار می‌گیرند

وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمْنِيَةٌ ﴿١٧﴾ يَوْمَئِذٍ تَعْرَضُونَ لَا تَخْفَى مِنْكُمْ خَافِيَةٌ ﴿١٨﴾

و آن روز عرش پروردگارت را هشت فرشته بر فراز همه آنها حمل می‌کنند. در آن روز همگی به پیشگاه خدا عرضه می‌شوند و چیزی از کارهای شما پنهان نمی‌ماند.

فَأَمَّا مَنْ أَوْقَتْ كُنْتُهُ بِيَمِينِهِ فَيَقُولُ هَآؤُمْ أَقْرَبُ وَأَكْنِيئَةٌ ﴿١٩﴾ إِنِّي ظَنَنْتُ أَنِّي مُلَاقٍ حِسَابِيَةَ

پس کسی که نامه اعمالش را به دست راستش دهند «ز شدت شادی» فریاد می‌زند که: «نامه اعمال مرا بگیرید و بخوانید!» من یقین داشتم که به حساب اعمالم می‌رسیم،

﴿٢٠﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ﴿٢١﴾ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿٢٢﴾ قُطُوفُهَا دَانِيَةٌ ﴿٢٣﴾ كُلُوا وَاشْرَبُوا

او در یک زندگی «ناله» رضایتبخش قرار خواهد داشت، در بهشتی عالی، که میوه‌هایش در دسترس است! او به آن گفته می‌شود: بخورید و بیاشامید

هَنِيئَاتٍ بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ ﴿٢٤﴾ وَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ فَيَقُولُ يَلَيْتَنِي لَرَأُوتَ

گوارا در برابر اعمالی که در ایام گذشته انجام دادید! اما کسی که نامه اعمالش را به دست چپش بدهند می‌گوید: «ای کاش هرگز نامه اعمالم را

كِتَابِيَةَ ﴿٢٥﴾ وَلَرَأُودِرِ مَا حِسَابِيَةَ ﴿٢٦﴾ يَلَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ ﴿٢٧﴾ مَا أَغْنَىٰ عَنِّي مَالِيَةَ ﴿٢٨﴾

به من نمی‌دادند، و نمی‌دانستم حساب من چیست! ای کاش سرگرم فرا می‌رسید! مال و ثروتم هرگز مرا بی‌نیاز نکرد.

هَلَاكَ عَنِّي سُلْطَانِيَةَ ﴿٢٩﴾ خَذُوهُ فَعْلُوهُ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ الْجَحِيمَ صَلَّوهُ ﴿٣١﴾ ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ

قدرت من نیز از دست رفت! او را بگیرید و در بند و زنجیرش کنید! سپس او را در دوزخ بیفکنید! بعد او را به زنجیری که هفتاد

ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ ﴿٣٢﴾ إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَحْضُ عَلَىٰ طَعَامِ الْمَسْكِينِ ﴿٣٤﴾

ذراع است ببندید! چرا که او هرگز به خداوند بزرگ ایمان نمی‌آورد، و هرگز مردم را بر اطعام مستمندان تشویق نمی‌نمود.

فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هُنَا حَمِيمٌ ﴿٣٥﴾ وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غِسْلِينٍ ﴿٣٦﴾ لَا يَأْكُلُهُ إِلَّا الْخَاطِئُونَ ﴿٣٧﴾

از این رو امروز هم در اینجا یار مهربانی ندارد. و نه طعامی. جز از چرک و خون. غذای کسی که جز خطا کاران آن را نمی خورند.

فَلَا أُقْسِمُ بِمَا تُبْصَرُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَا لَا تُبْصَرُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿٤٠﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ

شاعری که آنچه می بینید. و آنچه نمی بینید. که این قرآن گفتار رسول بزرگواری است. و گفته شاعری

شاعرِ قَلِيلًا مَّا تُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ وَلَا يَقُولُ كَاهِنٌ قَلِيلًا مَّا تَدَّكُرُونَ ﴿٤٢﴾ نَزِيلٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٣﴾

نیست. اما کمتر ایمان می آورید. و نه گفته کاهنی. هر چند کمتر متذکر می شوید. کلامی است که از سوی پروردگار عالمیان نازل شده است.

وَلَوْ نَقُولُ عَلَيْنَا بَعْضُ الْأَقْوِيلِ ﴿٤٤﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ﴿٤٥﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ ﴿٤٦﴾ فَمَا

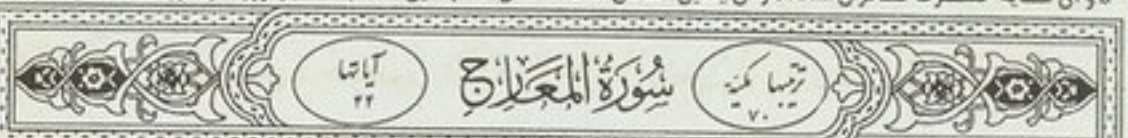
اگر او سخنی دروغ بر ما می بست. ما او را با قدرت می گرفتیم. سپس رگ قلبش را قطع می کردیم. و

مِنْكُمْ مَنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِنَّهُ لَلذِّكْرُ لَلْمُنْتَقِينَ ﴿٤٨﴾ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنْكُمْ مُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾

هیچ کس از شما نمی توانست از حیرت او مانع شود. و آن مسلماً تذکری برای پرهیزگاران است. و ما می دانیم که بعضی از شما آن را تکذیب می کنید

وَإِنَّهُ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِنَّهُ لَحَقُّ الْيَقِينِ ﴿٥١﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٥٢﴾

و آن مایه حسرت کافران است. و آن یقین خالص است. حال که چنین است به نام پروردگار بزرگت تسبیح گوی.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایبگر

سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿١﴾ لِلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ ﴿٢﴾ مِنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ ﴿٣﴾ تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَ

تقاضا کننده ای تقاضای عذابی کرده که واقع شده. این عذاب کافران است. و هیچ کس نمی تواند آن را دفع کند. از سوی خداوند صاحب معارج. فرشتگان و

الرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ﴿٤﴾ فَأَصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ﴿٥﴾ إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيدًا ﴿٦﴾

روح [مفرشته مقرب خداوند] به سوی او عروج می کنند در آن روزی که مقدارش پنجاه هزار سال است. پس صبر جمیل پیشه کن. زیرا آنها آن روز را دور می بینند.

وَنَزَلْنَاهُ قَرِيبًا ﴿٧﴾ يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْهَيْلِ ﴿٨﴾ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ ﴿٩﴾ وَلَا يَسْتَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ﴿١٠﴾

و آن را نزدیک می بینیم. روزی که آسمان همچون فلز گداخته می شود. و کوهها مانند پشم رنگین متلاشی خواهد بود. و هیچ دوستی سراغ دوستش را نمی گیرد.

يَبْصُرُونَ هُمْ يَوْمَ الْمُجْرِمِ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابِ يَوْمِئِذٍ بِنَيْبِهِ ۝۱۱ وَصَاحِبَتِهِ وَأَخِيهِ ۝۱۲

آنهار انسانان می دهند ولی هر کس گرفتار از خویشان است، چنان است که گنهگار دوست می دارد فرزندان خود را در برابر عذاب آن روز فدا کند، و همسر و برادرش را،

وَفَصِيلَتِهِ الَّتِي تُتَوَبَعُ ۝۱۳ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنْجِيهِ ۝۱۴ كَلَّا إِنَّمَا لَطْفٌ ۝۱۵ نَزَاعَةٌ

و قبیلش را که از او حمایت می کرد، و همه مردم روی زمین را تا ماهه نجاتش کردند؛ اما چنین نیست (اری) شعله های آتش است، دست و پا و پوست سر را می کند

لِلشَّوَى ۝۱۶ تَدْعُوا مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّى ۝۱۷ وَجَمَعَ فَأَوْعَى ۝۱۸ إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا ۝۱۹

و می نود؛ و کسانی را که به فرمان غم پشت کردند صدا می زند، و (انها) اموال را جمع و ذخیره کردند؛ به یقین انسان حریص و کم طافت آفریده شده است،

إِذَا مَسَّهُ الشَّرْجُوعَا ۝۲۰ وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا ۝۲۱ إِلَّا الْمُصَلِّينَ ۝۲۲ الَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ

هنگامی که بدی به او رسد بی نایبی می کنند، و هنگامی که خوبی به او رسد مانع دیگران می شود (در بخل سرور)، مگر نمازگزاران، آنها که

صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ ۝۲۳ وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَعْلُومٌ ۝۲۴ لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ۝۲۵ وَالَّذِينَ

نمازها را پیوسته به جا می آورند، و آنها که در اموالشان حق معلومی است، برای تقاضا کننده و محروم، و آنها که

يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ ۝۲۶ وَالَّذِينَ هُمْ مِنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ۝۲۷ إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ

به روز جزا ایمان دارند، و آنها که از عذاب پروردگارشان بیمناکند، چرا که هیچ کس از عذاب پروردگارش در امان نیست،

۝۲۸ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَفْئِدَتِهِمْ أَحْفَظُونَ ۝۲۹ إِلَّا عَلَىٰ أَرْوَاحِهِمْ أَتَمَّتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ

و آنها که دلمان خویش را در بدن حفظ می کنند، جز با همسران و کنیزان (که بر حکم مسرتد امیرش ندارند، چرا که در بهره گیری از اینها مورد سرزنش

مَلُومِينَ ۝۳۰ فَمَنْ ابْتغى وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ۝۳۱ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِنَتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ

نخواهند بود) و هر کس جز اینها را طلب کند، مستجاوز است؛ و آنها که امانتها و عهد خود را رعایت می کنند،

۝۳۲ وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَتِهِمْ قَائِمُونَ ۝۳۳ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ۝۳۴ أُولَئِكَ فِي جَنَّاتٍ

و آنها که به ادای شهادتشان قیام می نمایند، و آنها که بر نماز مواظبت دارند، آنان در باغهای بهشتی (بسیاری) و

مُكْرَمُونَ ۝۳۵ فَمَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا قِبَلَكَ مُهْطِعِينَ ۝۳۶ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ عِزِينَ ۝۳۷ أَيَطْمَعُ

گرامی داشته می شوند، این کافران را چه می شود که با سرعت نزد تو می آیند، از راست و چپ، گروه گروه (در روزی بهشت دارند) آیا هریک

كُلِّ أَمْرٍ مِنْهُمْ أَنْ يَدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ۝۳۸ كَلَّا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِمَّا يَعْلَمُونَ ۝۳۹

از آنها (با این سوال زشتی طمع دارد که او را در بهشت بر نعمت الهی وارد کنند) هرگز چنین نیست؛ ما آنها را از آنچه خودشان می دانند آفریده ایم؛

فَلَا أُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ إِنَّا لَقَدِرُونَ ﴿٤٠﴾ عَلَىٰ أَنْ نُبَدِّلَ خَيْرًا مِنْهُمْ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٤١﴾

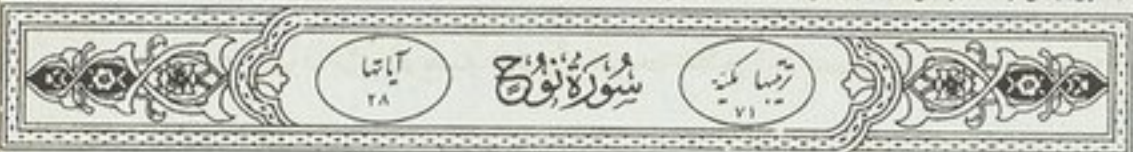
سوگند به پروردگار مشرقها و مغربها که ما قادریم. ﴿٤٠﴾ که جای آنان را به کسانی بدهیم که از آنها بهترند؛ و ما هرگز مغلوب نخواهیم شد! ﴿٤١﴾

فَذَرَهُمْ يَخوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يَلْقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوْعَدُونَ ﴿٤٢﴾ يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَانَتْهُمْ

آنان را به حال خود واگذار تا در باطل خود فرو روند و بازی کنند تا زمانی که روز موعود خود را ملاقات نمایند. ﴿٤٢﴾ همان روز که از قبرها سرعت خارج می‌شوند. گویی

إِلَىٰ نُصُبٍ يُوفِضُونَ ﴿٤٣﴾ خَشِيعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَهِقُهُمْ ذَلَّةٌ ذَلِكَ الْيَوْمِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٤٤﴾

به سوی پنهانی روند. ﴿٤٣﴾ در حالی که چشمهایشان «شرمه‌روشنه» به زیر افتاده، و پرده‌ای از ذلت آنها را پوشانده است. این همان روزی است که به آنها وعده داده می‌شود! ﴿٤٤﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١﴾ قَالَ يَقَوْمِ إِنِّي

ما نوح را به سوی قومش فرستادیم و گفتیم: «قوم خود را انذار کن پیش از آنکه عذاب دردناک به سراغشان آید». ﴿١﴾ گفت: «ای قوم! من

لَكُمْ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٢﴾ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَأَتَّقُوهُ وَأَطِيعُوا ﴿٢﴾ يَعْفِرْ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرَكُمْ

برای شما بیم‌دهنده آشکاری هستم. ﴿٢﴾ که خدا را پرستش کنید و از مخالفت او بپرهیزید و مطااعت نمایید! ﴿٢﴾ اگر چنین کنید، خدا گناهانتان را می‌آمرزد و تا

إِلَىٰ أَجَلٍ مُسَمًّى إِنْ أَجَلَ اللَّهُ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي

زمان معینی شما را عمر می‌دهد؛ زیرا هنگامی که اجل الهی فرارسد، تاخیری نخواهد داشت اگر می‌دانستید! ﴿٤﴾ نوح گفت: «پروردگار! من قوم خود را شب و روز بی‌سوی تو

لَيْلًا وَنَهَارًا ﴿٥﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا ﴿٦﴾ وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أَصْبَعَهُمْ

دعوت کردم. ﴿٥﴾ اما دعوت من چیزی جز فرار از حق بر آنان نیفزود. ﴿٦﴾ و من هر زمان آنها را دعوت کردم که «بمان بپرند» به تو آنها را بیاموزی. انگشتان خویش را

فِيءَ أَعْيُنِهِمْ وَأَسْتَعْشَوْا ثِيَابَهُمْ وَأَصْرُوا وَأَوَّسَكِبُوا أَسْتَكْبَارًا ﴿٧﴾ ثُمَّ إِنِّي دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا

در گوشه‌هایشان فرار داده و لباسهایشان را بر خود بیچیدند، و در مخالفت‌ها سر او روز بدهند و بشدت استکبار کردند. ﴿٧﴾ سپس من آنها را با صدای بلند دعوت کردم، تو

﴿٨﴾ ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا ﴿٩﴾ فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ﴿١٠﴾

﴿٨﴾ سپس آشکارا و پنهان دعوت کردم و پنهان به پنهان داشتم! ﴿٩﴾ به آنها گفتم: «از پروردگار خویش بطلبید که او بسیار آمرزنده است.» ﴿١٠﴾

يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا ﴿١١﴾ وَيُمْدِدْكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَكُمْ

تا بارانهای پربرکت آسمان را بی در پی بر شما فرستد، و شما را با اموال و فرزندان فراوان کمک کند و باغهای سرسبز و نهرهای جاری در اختیارتان

أَنْهَارًا ﴿١٢﴾ مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ﴿١٣﴾ وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ﴿١٤﴾ أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ

فرار دهد، چرا شما برای خدا عظمت قائل نیستید؟! در حالی که شما را در مراحل مختلف آفرید (۱۳) از قطره به انسان کامل رسانید؟! آیا نمی دانید چگونه خداوند

سَبَعَ سَمَوَاتٍ طِبَاقًا ﴿١٥﴾ وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ الشَّمْسُ سِرَاجًا ﴿١٦﴾ وَاللَّهُ

هفت آسمان را یکی بالای دیگری آفریده است، و ماه را در میان آسمانها مایه روشنایی، و خورشید را چراغ فروزانی قرار داده است؟! و خداوند

أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا ﴿١٧﴾ ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجْكُمْ إِخْرَاجًا ﴿١٨﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ

شما را همچون گیاهی از زمین رویانید، سپس شما را به همان زمین باز می گرداند، و بار دیگر شما را خارج می سازد، و خداوند زمین را برای شما

الْأَرْضِ بِسَاطًا ﴿١٩﴾ لِيَسْأَلُوكُمُنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا ﴿٢٠﴾ قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا

فروش گسترده ای قرار داد، تا از راههای وسیع و دزدانه ای آن بگذرید، نوح بعد از نوبتی از حدیث این گفت: «پروردگارا! آنها نافرمانی من کردند و از کسانی پیروی نمودند

مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالَهُ، وَوَلَدَهُ، إِلَّا خَسَارًا ﴿٢١﴾ وَمَكَرُوا مَكْرًا كَبِيرًا ﴿٢٢﴾ وَقَالُوا لَا نَذَرَنَ

که اموال و فرزندانشان چیزی جز زیانکاری بر آنها سفروده است؟! و «من هرگز مکر عظیمی به کار بردم، و گفتند: دست از

ءِ الْهَتَّكُمُ وَلَا نَذَرَنَ وَدَا وَلَا سَوْاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴿٢٣﴾ وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا

خدايان و بتهای خود برندارید (بخمس) بتهای «ود»، «سواع»، «یغوث»، «یعوق» و «نسر» را رها نکنید؟! و آنها گروه بسیاری را گمراه کردند.

نَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا ﴿٢٤﴾ مِمَّا خَطَبْتَهُمْ أُغْرِقُوا فَأَدْخَلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ

خداوند، ظالمان را جز ضلالت میفرزاند، (۲۴) از سخنهایی که گفتند، همگی بخاطر گناهانشان غرق شدند و در آتش دوزخ وارد گشتند.

دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا ﴿٢٥﴾ وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْ عَلَيَّ الْأَرْضَ مِنَ الْكَافِرِينَ دِيَارًا ﴿٢٦﴾ إِنَّكَ إِنْ

و جز خدا یاورانی برای خود نیافتند، نوح گفت: «پروردگارا! هیچ یک از کافران را بر روی زمین باقی نگذار! چرا که اگر

تَذَرَهُمْ يُضِلُّوكَ عِبَادَكَ وَلَا يَكِيدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا ﴿٢٧﴾ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ

آنها را باقی بگذاری، بندگان را گمراه می کنند و جز نسلی فاجر و کافر به وجود نمی آورند، پروردگارا! مرا، و پدر و مادرم

وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا ﴿٢٨﴾

و تمام کسانی را که با ایمان وارد خانه من شدند، و جمیع مردان و زنان با ایمان را بیامرز؛ و ظالمان را جز هلاکت میفرزاند،

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْءَانًا عَجَبًا ① يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ

بگو: به من وحی شده است که جمعی از جن به سخنانم گوش فرا دادند، سپس گفتند: «ما قرآن عجیبی شنیده‌ایم.» که به راه راست هدایت می‌کند.

فَأَمَّا نَبِيَّهُ ۖ وَلَن نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ② وَأَنَّهُ تَعَلَّى جَدْرًا نَبَا مَا أَخَذَ صُحْبَةً وَلَا وِلْدَانًا ③ وَأَنَّهُ

پس مابه آن ایمان آورده‌ایم و هرگز کسی را شریک پروردگارمان قرار نمی‌دهیم ۲ و اینکه تعلیم بلند است مقام با عظمت پروردگار ما، و همسر و فرزندی نگرفته است ۳ و اینکه

كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى اللَّهِ شَطَطًا ④ وَأَنَا ظَنَنَّا أَن لَّنْ نَقُولَ الْإِنسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ⑤

سفیه ما بیسی درباره خداوند سخنان ناروا می‌گفت ۴ و اینکه ما گمان می‌کردیم که انس و جن هرگز بر خدا دروغ نمی‌بندند ۵

وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ⑥ وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ

و اینکه مردانی از بشر به مردانی از جن پناه می‌بردند، و آنها سبب افزایش گمراهی و طغیانشان می‌شدند ۶ و اینکه آنها گمان کردند - همان گونه که شما گمان می‌کردید

أَن لَّنْ يَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا ⑦ وَأَنَا الْمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَاهَا مِثْلَتْ حَرِّ سَائِدِيدٍ أَوْ شَهَابًا ⑧ وَأَنَا

که خداوند هرگز کسی را به نبوت مبعوث نمی‌کند ۷ و اینکه ما آسمان را جستجو کردیم و همه را پر از محافظان قوی و تیرهای شهاب یافتیم ۸ و اینکه ما

كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقْعِدِ اللَّسَمِ ۖ فَمَنْ يَسْمَعُ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شَهَابًا رَّصَدًا ⑨ وَأَنَا لَأَنْدَرِي

بیش از این به استراق سمع در آسمانها می‌نشستیم! اما اکنون هرکس بخواهد استراق سمع کند، شهابی را در کمین خود می‌یابد ۹ و اینکه با این بودیم ما نمی‌دانیم

أَشْرَأُ رِيدِ يَمَنَ فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشْدًا ⑩ وَأَنَا مِنَّا الصَّالِحُونَ وَمَنَادُونَ ذَلِكَ

آیا اراده شری درباره اهل زمین شده یا پروردگارشان خواسته است آنان را هدایت کند ۱۰ و اینکه در میان ما، افرادی صالح و افرادی غیر صالحند:

كُنَّا طَرَائِقَ قَدَدًا ⑪ وَأَنَا ظَنَنَّا أَن لَّنْ نَعْجِزَ اللَّهُ فِي الْأَرْضِ وَلَن نُّعْجِزَهُ هَرَبًا ⑫

و ما گروه‌های متفاوتی هستیم ۱۱ و اینکه ما یقین داریم هرگز نمی‌توانیم بر اراده خداوند در زمین غالب شویم و نمی‌توانیم از آنچه قدرت او بگریزیم ۱۲

وَأَنَا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَىٰ ءَأَمَّنَّا بِهِ ۖ فَمَنْ يُؤْمِنُ بِرَبِّهِ ۖ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَلَا رَهَقًا ⑬

و اینکه ما هنگامی که هدایت قرآن را شنیدیم به آن ایمان آوردیم؛ و هرکس به پروردگارش ایمان بیاورد، نه از نقصان می‌ترسد و نه از ظلم ۱۳

وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا الْقَاسِطُونَ فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُولَئِكَ تَحَرَّوْا رَشْدًا ﴿١٤﴾ وَأَمَّا

واینکه گروهی از ما مسلمان و گروهی ظالمند؛ هرکس اسلام را اختیار کند راه راست را برگزیده است. ﴿١٤﴾ و اما

الْقَاسِطُونَ فَكَانُوا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا ﴿١٥﴾ وَالْوَالِدَاتُ عَلَىٰ الطَّرِيقَةِ لِأَسْقَيْنَهُنَّ مَاءً

ظالمان آتشگیره و هیزم دوزخند. ﴿١٥﴾ و اینک اگر آنها [جن و انس] در راه [بستان استقامت و رزقند، با آب فراوان

غَدَقًا ﴿١٦﴾ لِنُقِنَّهُمْ فِيهِ وَمَنْ يُعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ﴿١٧﴾ وَأَنَّ

سیرایشان می‌کنیم. ﴿١٦﴾ هدف این است که ما آنها را بیازماییم؛ و هرکس از یاد پروردگارش روی گرداند، او را به عذاب شدید و فزاینده‌ای گرفتار می‌سازد. ﴿١٧﴾ و اینکه

الْمَسْجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴿١٨﴾ وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ

مساجد از آن خداست، پس هیچ کس را با خدا نخوانید. ﴿١٨﴾ و اینکه هنگامی که بنده خدا [محمد (ص)] به عبادت برمی‌خاست و او را می‌خواند، گروهی پیرامون او بودند

عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿١٩﴾ قُلْ إِنَّمَا أَدْعُوا رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا ﴿٢٠﴾ قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا

از دحام می‌گرداند. ﴿١٩﴾ بگو: «من تنها پروردگارم را می‌خوانم و هیچ کس را شریک او قرار نمی‌دهم». ﴿٢٠﴾ بگو: «من مالک زیان و هدایتی برای شما

رَشْدًا ﴿٢١﴾ قُلْ إِنِّي لَنْ يُخِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٢﴾ إِلَّا بَلَاغًا مِّنَ

نیستم». ﴿٢١﴾ هرگز من نیز برخلاف فرمانش رفتار نمی‌کنم؛ هیچ کس مرا در برابر او حمایت نمی‌کند و پناهگاهی جز او نمی‌یابم. ﴿٢٢﴾ تنها وظیفه من ابلاغ از

اللَّهِ وَرِسَالَتِهِ ؕ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا أَبَدًا ﴿٢٣﴾ حَتَّىٰ

سوی خدا و رساندن رسالات اوست؛ و هرکس نافرمانی خدا و رسولش کند، آتش دوزخ از آن اوست و جاودانه در آن می‌ماند. ﴿٢٣﴾ «من تیرشکنی مگر همچون شمشیر می‌بندم تا

إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ فَيَسْئَعُ لِمَنْ مِّنْ أضعف ناصِرًا وَأَقَلُّ عَدَدًا ﴿٢٤﴾ قُلْ إِنْ أَدْرِي

آنچه را به آنها وعده داده شده ببینند؛ آنگاه می‌دانند چه کسی یاورش ضعیف‌تر و جمعیتش کمتر است. ﴿٢٤﴾ بگو: «من نمی‌دانم

أَقْرَبُ مَا تُوعَدُونَ أَمْ يَجْعَلُ لَهُ رَبِّي أَمَدًا ﴿٢٥﴾ عَلِيمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ

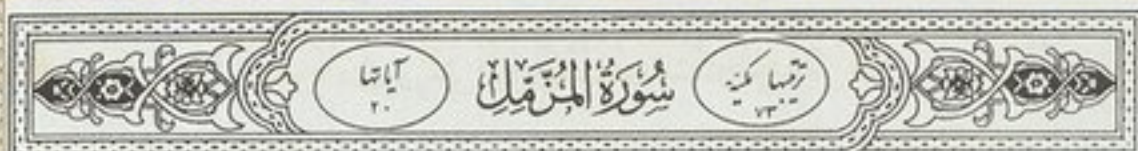
آنچه به شما وعده داده شده نزدیک است یا پروردگارم زمانی برای آن قرار می‌دهد؟ ﴿٢٥﴾ دانای غیب اوست و هیچ کس را بر اسرار غیبش

غَيْبِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا

آگاه نمی‌سازد. ﴿٢٦﴾ مگر رسولانی که آنان را برگزیده و مراقبتی از پیش رو و پشت سر برای آنها قرار می‌دهد.

﴿٢٧﴾ لِيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رِسَالَاتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَىٰ كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا ﴿٢٨﴾

تا بداند پیامبرانش رسالت‌های پروردگارشان را ابلاغ کرده‌اند؛ و او به آنچه نزد آنهاست احاطه دارد و همه چیز را احصا کرده است. ﴿٢٨﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده، بخشایگر

يَا أَيُّهَا الْمُرْمَلُ ﴿١﴾ قُمْ أَيْلًا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٢﴾ نِصْفَهُ أَوْ انْقُصْ مِنْهُ قَلِيلًا ﴿٣﴾ أَوْزِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ

ای جامه به خود پیچیده! شب را، جز کمی، به پاخیز! نیمی از شب را، یا کمی از آن کم کن. یا بر نصف آن بیفزای و

الْقُرْآنَ أَنْ تَرْتِيلًا ﴿٤﴾ إِنْ أَسْنَلْتَنِي عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا ﴿٥﴾ إِنْ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْأً وَأَقْوَمُ قِيلًا

قرآن را با دقت و تأمل بخوان! چرا که ما بزودی سخنی سنگین به تو القا خواهیم کرد! مسلماً نماز و عبادت شبانه پابرجاتر و با استقامت‌تر است!

﴿٦﴾ إِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا ﴿٧﴾ وَادْكُرْ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ تَبْتِيلًا ﴿٨﴾ رَبُّ الْمَشْرِقِ

و تو در روز تلاش مستمر و طولانی خواهی داشت! و نام پروردگارت را یاد کن و تنها به او دل بیندا! همان پروردگار شرق

وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا ﴿٩﴾ وَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَأَهْجُرْهُمْ هَجْرًا جَمِيلًا ﴿١٠﴾

و غرب که معبودی جز او نیست، او را نگاهبان و وکیل خود انتخاب کن. و در برابر آنچه دشمنان می‌گویند شکیبا باش و بطرزی شایسته از آنان دوری گزین!

وَذَرْنِي وَالْمُكَذِّبِينَ أُولِي النَّعْمَةِ وَمَهَلْهُمْ قَلِيلًا ﴿١١﴾ إِنْ لَدَيْنَا أَنْكَالٌ وَجَحِيمًا ﴿١٢﴾ وَطَعَامًا ذَا

و مرا با تکذیب‌کنندگان صاحب نعمت واگذار، و آنها را کمی مهلت ده. که نزد ما غسل و زنجیرها و آتش دوزخ است، و غذایی

غُصَّةٍ وَعَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣﴾ يَوْمَ تَرْجُفُ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيبًا مَهِيلًا ﴿١٤﴾ إِنْ أَرْسَلْنَا

گلگیر، و غذایی دردناک. در آن روز که زمین و کوهها سخت به لرزه درمی‌آید، و کوهها ایست در هم تنیده می‌شوند، به شکل توده‌هایی از شن نرم درمی‌آیند! ما پیامبری

إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ رَسُولًا ﴿١٥﴾ فَعَصَىٰ فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ فَأَخَذْنَاهُ

به سوی شما فرستادیم که گواه بر شماست، همان گونه که به سوی فرعون رسولی فرستادیم! (فرعون) فرعون به مخالفت و نافرمانی آن رسول برخاست، و ما او را

أَخَذًا وَبَيًّا ﴿١٦﴾ فَكَيْفَ تَتَّقُونَ إِنْ كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيبًا ﴿١٧﴾ السَّمَاءُ مَنفُطْرٌ

سخت مجازات کردیم! شما نیز! اگر کافر شوید، چگونه خود را از عتاب الهی برکنار می‌دارید؟! در آن روز که کودکان را پیر می‌کند، و آسمان از هم شکافته می‌شود.

بِهِ كَانَ وَعْدُهُ مَفْعُولًا ﴿١٨﴾ إِنْ هَذِهِ تَذْكَرَةٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخِذْ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿١٩﴾

و وعده او شدنی و حتمی است. این هشدار و تذکری است. پس هر کس بخواهد راهی به سوی پروردگارش برمی‌گزیند!

إِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ مِنْ ثُلُثِي اللَّيْلِ وَنِصْفَهُ، وَثُلُثَهُ، وَطَائِفَةٌ مِّنَ الَّذِينَ مَعَكَ وَاللَّهُ يُقَدِّرُ

پروردگارت می‌داند که تو و گروهی از آنها که با تو هستند نزدیک دو سوم از شب یا نصف یا ثلث آن را به یا می‌خیزند؛ خداوند شب و روز را اندازه گیری

الَّيْلِ وَالنَّهَارِ عِلْمَٰنَ لَّنْ تَحْصُوهُ فَتَابَ عَلَيْكُمْ فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ عَلِيمٌ أَن سَيَكُونُ مِنكُمْ

می‌کند؛ او می‌داند که شما نمی‌توانید مقدار آن را اندازه گیری کنید، پس شما را بخشید؛ اکنون آنچه برای شما میسر است قرآن بخوانید. او می‌داند بزودی گروهی از شما

مَرْضَىٰ وَءَاخِرُونَ يَصْرِفُونَ فِي الْأَرْضِ يَبْتَغُونَ مِن فَضْلِ اللَّهِ وءَاخِرُونَ يُقْتَلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

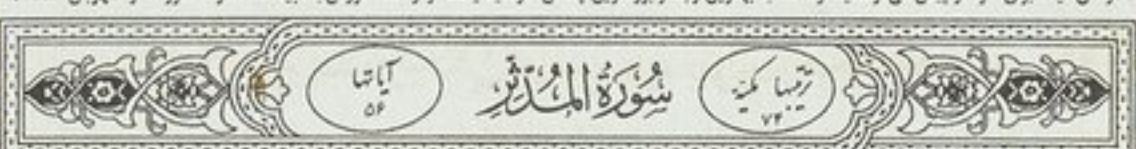
بیمار می‌شوند، و گروهی دیگر برای به دست آوردن فضل الهی در کسب روزی به سفر می‌روند، و گروهی دیگر در راه خدا جهاد می‌کنند. اولان تلاوت قرآن می‌کنند،

فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا وَمَا تُقَدِّمُوا

پس به اندازه‌ای که برای شما ممکن است از آن تلاوت کنید و نماز را بر پا دارید و زکات بپردازید و به خدا قرض الحسنه دهید [در راه او اتفاق نیامید] و بسجده آنچه را از

لِأَنفُسِكُمْ مِّنْ خَيْرٍ يَّجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ وَأَعْظَمُ أَجْرًا وَأَسْتَغْفِرُوا لِلَّهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

کارهای نیک برای خود از پیش می‌فرستید نزد خدا به بهترین وجه و بزرگترین پاداش خواهید یافت؛ و از خدا آموزش بطلبید که خداوند آمرزنده و مهربان است؛

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

يَأْتِيهَا الْمَدِيرُ ۝١ قُرْآنَ ذَرِّ ۝٢ وَرَبِّكَ فَكَبِيرٌ ۝٣ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرُ ۝٤ وَالرُّجْفَ فَاهْجُرُ ۝٥ وَلَا تَمْنُنْ

ای جامه خواب به خود پیچیده او در بستر آرسمید؛ برخیز و اتذار کن، و پروردگارت را بزرگ بشمار، و لباست را پاک کن، و از پلیدی دوری کن، و منت مگذار

تَسْتَكْبِرُ ۝٦ وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرُ ۝٧ فَاذْأَنْقِرْ فِي النَّاقُورِ ۝٨ فَذَلِكَ يَوْمَئِذٍ يَوْمَ عَسِيرٍ ۝٩ عَلَى الْكَافِرِينَ

و فروزی مطلب، و بخاطر پروردگارت شکمبایی کن؛ هنگامی که در صوره دمیده شود، آن روز، روز سختی است، و برای کافران

غَيْرِ نَسِيرٍ ۝١٠ ذَرْنِي وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا ۝١١ وَجَعَلْتُ لَهُ مَالًا مَّمْدُودًا ۝١٢ وَبَنِينَ شُهُودًا ۝١٣

آسان نیست؛ مرا با کسی که او را خود به تنهایی آفریدم و اگنارا؛ همان کس که برای او مال گسترده‌ای قرار دادم، و فرزندی که همواره نزد او در غمناک است، هستند.

وَمَهَّدْتُ لَهُ تَمْهِيدًا ۝١٤ ثُمَّ يَطْمَعُ أَن يَزِيدَهُ ۝١٥ كَلَّا إِنَّهُ كَانَ لِآيَاتِنَا عِينِدًا ۝١٦ سَأَرْهَقُهُ صُعُودًا ۝١٧

و وسایل زندگی را برایش فراهم ساختم؛ باز طمع دارد که بیفزایم؛ هرگز! چرا که او به آیات ما دشمنی می‌ورزد؛ و بزودی او را مجبور می‌کنم که از قلعه زندگی بالا رود؛

إِنَّهُ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ﴿١٨﴾ فَقِيلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿١٩﴾ ثُمَّ قِيلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ نَظَرَ ﴿٢١﴾ ثُمَّ عَبَسَ وَسَكَرَ ﴿٢٢﴾

او تدبیر کرد و چاره ساخت؛ * مرگ بر او چگونه چاره کرد؟! * باز هم مرگ بر او چگونه چاره نمود؟! * پس نگاه می کرد، * و چهره درهم کشید و * ولایت دست به کار شد؛ *

ثُمَّ أَذْبَرَ وَأَسْتَكْبَرَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ يُؤْتَرُ ﴿٢٤﴾ إِنْ هَذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ﴿٢٥﴾ سَأَصْلِيهِ

سپس پشت کرد و تکبر ورزید، * و سرانجام گفت: «این (مرگ) چیزی جز سحری همچون سحرهای پیشینیان نیست؛ * این فقط سخن انسان است.» * تا بزودی او را وارد

سَقْرٍ ﴿٢٦﴾ وَمَا أَذْرَبَكَ مَا سَقَرْتُ ﴿٢٧﴾ لَا بَقِيَّ وَلَا نَذْرٌ ﴿٢٨﴾ لَوْ أَحَاطَ لِلْبَشَرِ ﴿٢٩﴾ عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ ﴿٣٠﴾

سُفْر [دوزخ] می کنم؛ * و تو چه می دانی سقرف چیست؟ * نه چیزی را باقی می گذارد و نه هر همتی می سازد. * پوست را در گوی می کند. * نوزده (تعبیر) بر آن گمارده شده اند؛ *

وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا لِيَسْتَيْقِنَ الَّذِينَ

ساموران دوزخ را فقط فرشتگان (مذنب) قرار دادیم، * و تعداد آنها را جز برای آزمایش کافران معین نکردیم تا

أُوتُوا الْكِتَابَ وَيَزِدَّ الَّذِينَ آمَنُوا إِيمَانًا ﴿٣١﴾ وَلَا يَزُنَّابَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْمُؤْمِنُونَ وَلِيَقُولَ الَّذِينَ

اهل کتاب [یهود و نصاری] یقین پیدا کنند و برای ایمان مومنان بیفزایند، * و اهل کتاب و مومنان (در حالت این کتاب استی) تردید به خود راه ندهند،

فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْكَافِرُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ وَمَا

و بیمار دلان و کافران بگویند: «خدا از این توصیف چه منظوری دارد؟» (اری) این گونه خداوند هر کس را بخواهد گمراه می سازد و هر کس را بخواهد هدایت می کند، و

يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْبَشَرِ ﴿٣٢﴾ كَلَّا وَالْقَمَرِ ﴿٣٣﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا أَدْبَرَ ﴿٣٤﴾ وَالصُّبْحِ

لشکر بان پروردگارت را جز او کسی نمی داند، * و این جز هشدار برای انسانها نیست؛ * اینچنین نیست سوگند به ماه، * و به شب، هنگامی که پشت کند، * و به صبح

إِذَا اسْفَرَّ ﴿٣٤﴾ إِنَّهَا لِأَحَدَى الْكُبْرِ ﴿٣٥﴾ نَذِيرٌ لِلْبَشَرِ ﴿٣٦﴾ لِمَن شَاءَ مِنْكُمْ أَن يَتَّقَ أَوْ يَتَأَخَّرَ ﴿٣٧﴾

هنگامی که چهره بگشاید، * که آن (مواد غیبی) از مسائل مهم است؛ * هشدار است برای همه انسانها، * برای کسانی از شما که می خواهند پیش افتند یا عقب بمانند؛ *

كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ ﴿٣٩﴾ فِي جَنَّةٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٤٠﴾ عَنِ الْمُجْرِمِينَ

(اری) هر کس در گرو اعمال خویش است، * مگر «اصحاب یمن» (که تابه امواتشان را به دست راستشان می دهند)؛ * آنها در باغهای بهشتند، * و سوال می کنند، * از مجرمان

﴿٤١﴾ مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ ﴿٤٢﴾ قَالُوا لَوْ نَرَاكَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ نَرَاكَ نَطَعِمُ الْمَسْكِينِ ﴿٤٤﴾

* چه چیز شما را به دوزخ وارد ساخت؟! * می گویند: «ما از نمازگزاران نبودیم، * و اطعام مستمند نمی کردیم، *

وَكَأَنَّا خَوْضٌ مَعَ الْخَائِضِينَ ﴿٤٥﴾ وَكَأَنَّا كَذِبٌ يَوْمَ الدِّينِ ﴿٤٦﴾ حَتَّى أَتَانَا الْيَقِينُ ﴿٤٧﴾

و بیوسته با اهل باطل هم نشین و همصدا بودیم، * و همواره روز جزا را انکار می کردیم، * تا زمانی که مرگ ما فرا رسیده؛ *

فَمَا نَنْفَعُهُمْ شَفَعَةُ الشَّفِيعِينَ ﴿٤٨﴾ فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذِكْرِ مُعْرِضِينَ ﴿٤٩﴾ كَانَهُمْ حُمُرٌ مُسْتَنْفِرَةٌ ﴿٥٠﴾

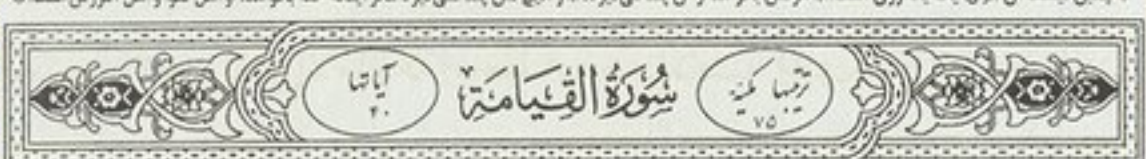
از این رو شفاعت شفاعت‌کنندگان به حال آنها سودی نمی‌بخشد. چرا آنها از تذکر روی گردانند؟! گویی گمراه‌خوایان را می‌باید،

فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ ﴿٥١﴾ بَلْ يُرِيدُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُؤْتَى صُحُفًا مُنشَرَةً ﴿٥٢﴾ كَلَّا بَلْ لَآ يَخَافُونَ الْآخِرَةَ

که از بسین شیروی فرار کرده‌اند! بلکه هر کدام از آنها انتظار دارد نامه جداگانه‌ای برای او فرستاده شود! چنین نیست بلکه آنها از آخرت نمی‌ترسند.

﴿٥٣﴾ كَلَّا إِنَّهُ تَذَكُّرٌ ﴿٥٤﴾ فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ﴿٥٥﴾ وَمَا يَذْكُرُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ هُوَ أَهْلُ الْقُوَى وَأَهْلُ الْغَفْرِ ﴿٥٦﴾

چنین نیست آن هراس یک یادآوری است! هر کس بخواهد از آن پند می‌گیرد! و هیچ کس پند نمی‌گیرد مگر اینکه خدا بخواهد! او اهل تقوا و اهل آمرزش است!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

لَا أُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَامَةِ ﴿١﴾ وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ ﴿٢﴾ أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتَّجَعَ

سوگند به روز قیامت. و سوگند به نفس لواط و وجدان بیدار و ملامتگر (که رسانگر حق است)! آیا انسان می‌پندارد که هرگز استخوانهای او را جمع

عِظَامُهُ، ﴿٣﴾ بَلَى قَدَرِينَ عَلَى أَنْ نُسَوِّيَ بَنَانَهُ، ﴿٤﴾ بَلْ يُرِيدُ الْإِنْسَانُ لِيَفْجُرَّ أَمَامَهُ، ﴿٥﴾ يَسْتَلْ

نخواهیم کرد؟! آری قادریم که انگشتان او را موزون و مرتب کنیم! انسان شک در معاد ندارد، بلکه او می‌خواهد در تمام عمر گناه کند. از این رو عسی پرسد:

أَيَّانَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ ﴿٦﴾ فَإِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ ﴿٧﴾ وَخَسَفَ الْقَمَرُ ﴿٨﴾ وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ﴿٩﴾ يَقُولُ الْإِنْسَانُ

قیامت کی خواهد بود؟! بعد، در آن هنگام که چشمها خیره گردد، و ماه بی‌نور گردد، و خورشید و ماه یک جا جمع شوند. آن روز انسان می‌گوید:

يَوْمَئِذٍ أَيْنَ الْمَفْرُجُ ﴿١٠﴾ كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿١١﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمُسْتَقَرُّ ﴿١٢﴾ يُنَبِّئُ الْإِنْسَانَ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ

راه فرار کجاست؟! حاشا پناهگاهی نیست! آن روز فرارگاه نهایی به سوی خدای توانست! و در آن روز انسان را از آنچه که از پیش یا پس فرستاده آگاه می‌کنند!

﴿١٣﴾ بَلِ الْإِنْسَانُ عَلَىٰ نَفْسِهِ بِصِيرَةٌ ﴿١٤﴾ وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِرَهُ، ﴿١٥﴾ لَآ تَحْرِيكَ بِهِ، ﴿١٦﴾ لِسَانِكَ لَتَعْجَلَ بِهِ، ﴿١٧﴾

بلکه انسان خودش از وضع خود آگاه است. هر چند در شعر، برای خود عذرهایی بفرستد! زبانت را بخاطر عجله برای خواندن آن [قرآن] حرکت مده.

﴿١٨﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ، ﴿١٩﴾ فَإِذَا قَرَأْتَهُ فَانْبَعَثَ أَقْبَرَهُ، ﴿٢٠﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ، ﴿٢١﴾

چرا که جمع کردن و خواندن آن بر عهده ماست! پس هر گاه آن را خواندیم، از خواندن آن پیروی کن! سپس بیان (توضیح) آن نیز بر عهده ماست!

كَلَّابٍ مُّجِبُونَ الْعَاجِلَةَ ﴿٢٠﴾ وَتَذَرُونَ الْآخِرَةَ ﴿٢١﴾ وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاصِرَةٌ ﴿٢٢﴾ إِلَىٰ رَبِّهَا نَاطِرَةٌ ﴿٢٣﴾ وَوُجُوهٌ

چنین نیست بلکه شهادت‌نمای زودگذر دوست‌دارِ بد است و آخرت‌ترا همی‌کنند در آن روز صورت‌هایی شاداب است و به پروردگارش می‌نگردند و در آنروز صورت‌هایی

يَوْمَئِذٍ بِأَسِرَةٍ ﴿٢٤﴾ تَنْظُرُونَ أَنْ يُفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ﴿٢٥﴾ كَلَّا إِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ﴿٢٦﴾ وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ ﴿٢٧﴾ وَظَنَّ

عبوس است و زیر آبی داند غذایی در پیش دارد که بستر آبی شکند چنان نیست تا موقعی که جان به گلوگاهش رسد و گفته شود: کسی هست که نجات دهد؟ و به

أَنَّهُ الْفِرَاقُ ﴿٢٨﴾ وَاللَّفْتِ السَّاقِ بِالسَّاقِ ﴿٢٩﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمَسَاقُ ﴿٣٠﴾ فَلَا صَدَقَ وَلَا صَلَّىٰ

جدایی از دنیا یعنی پیدا کند و ساق پاها در سخن جان دادن به هم بیچند در آن روز مسیر همه به سوی پروردگارت خواهد بود و او هرگز ایمان نیاورد و نماز نخواند.

﴿٣١﴾ وَلَكِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٣٢﴾ ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ يَتَمَطَّىٰ ﴿٣٣﴾ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ أَوْلَىٰ لَكَ

بلکه تکذیب کرد و روی گردان شد سپس متکبرانه به سوی خانواده خود بازگشت و ای بر تو باز هم وای بر تو پس وای بر تو باز هم وای بر تو.

فَأَوْلَىٰ ﴿٣٥﴾ أَيْحَسِبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى ﴿٣٦﴾ أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِنْ مَنِيٍّ يُمْنَىٰ ﴿٣٧﴾ ثُمَّ كَانَ عِلقَةً فَخَلَقَ

آیا انسان گمان می‌کند بی‌هدف رها می‌شود؟ آیا او نطفه‌ای از منی که در رحم ریخته می‌شود نبود؟ سپس بصورت خون بسته درآمد و خداوند او را آفرید

فَسَوَّيْنَاهُ مِثْلَ سَوْيِ الْمَوْتَىٰ ﴿٣٨﴾ فَجَعَلْنَاهُ الرِّجْلَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٣٩﴾ أَلَيْسَ ذَلِكَ بِقَدِيرٍ عَلَيَّ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ ﴿٤٠﴾

و موزون ساخت و از او دو زوج مرد و زن آفرید آیا چنین کسی قادر نیست که مردگان را زنده کند؟

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

هَلْ أَتَىٰ عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُن شَيْئًا مَّذْكُورًا ﴿١﴾ إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ

آیا زمانی طولانی بر انسان گذشت که چیز قابل‌ذکری نبود؟ ما انسان را از نطفه‌ی مختلفی آفریدیم.

نَبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٢﴾ إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا ﴿٣﴾ إِنَّا أَعْتَدْنَا

و او را می‌آزماییم! همین‌جهد او را شنوا و بینا قرار دادیم. ما راه را به او نشان دادیم. خواه شاکر باشد (پذیرا برده) یا لاسپاس. ما برای کافران.

لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ﴿٤﴾ إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ﴿٥﴾

زنجیرها و غلها و شعله‌های سوزان آتش آماده کرده‌ایم! به یقین ابرار (ایمان) از جامی می‌نوشند که با عطر خوشی آمیخته است.

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ﴿٦﴾ يُوفُونَ بِالْآذَانِ حَرْفًا فَرْدًا وَأَنتَ لَدَى الْأَعْيُنِ عَرِيفٌ ۗ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ لَمَّا جَاءُوكَ قَالُوا هَذَا سُبْحَانُكَ اللَّهُمَّ بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَتَدْعُونَا إِلَىٰ عِبَادَتِ اللَّهِ وَنَحْنُ نَعْبُدُ آلَهُ بِمُؤْتَفَاتِكُمْ ؕ وَإِنَّا لَنَرُّوكَ كَوَالِدٍ ﴿٧﴾

از چشمه‌ای که بندگان خاص خدا از آن می‌نوشند و از هر جایگاه و آنگاه را جاری می‌سازند! ﴿٦﴾ آنها به نذر خود وفا می‌کنند، و از روزی که شر و عذابش گسترده است می‌نوشند.

وَيُطْعَمُونَ أَلْطَعَامَ عَلَىٰ حَيْثُ مَسَكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّمَا نَطْعِمُكُمْ لَوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ

﴿٧﴾ و غذای (غود) را با اینکه به آن علاقه (دوستی) دارند، به «مسکین» و «یتیم» و «اسیر» می‌دهند! ﴿٨﴾ (و سر می‌دهند) ما شما را بخاطر خدا اطعام می‌کنیم.

مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكُورًا ﴿٩﴾ إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا ﴿١٠﴾ فَوَقَّعْنَاهُم لَشَرِّ ذَلِكَ الْيَوْمِ

و هیچ پاداش و سپاسی از شما نمی‌خواهیم! ﴿٩﴾ ما از پروردگارانمان خائفیم در آن روزی که عبوس و سخت است! ﴿١٠﴾ (بگذر این منبذ و من خداوند آنان را از شر آن روز نکه می‌دارد

وَلَقَدْ هَمَمْنَا صَرْفُكُمْ عَنْ مَكَاتِكُمْ لِيَذَّرَكُمُ الرِّيحَ الَّتِي نَبُرُّهَا بِرَبِّكُمْ لِيُذِيقَكُمْ كَلِمَةَ كِتَابٍ دُونَ الْكِتَابِ وَتُخَالِفُوا بِهَا الشَّرْعَ الَّتِي كُنْتُمْ تُخَالِفُونَ بِهَا أَلْسِنَتَكُم مَّا كُنْتُمْ تُبْغُونَ لَهَا بِهَا عَدْوً وَمُدًّا ۗ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١١﴾ وَجَزَيْنَاهُم بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَحَرِيرًا ﴿١٢﴾ مُتَّكِنِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرْبَابِ لَا

و آنها را می‌بزدید در حالی که غرق شادی و سرورند. ﴿١١﴾ و در برابر صبرشان، بهشت و لباسهای حریر را به آنها پاداش می‌دهد! ﴿١٢﴾ در بهشت بر تختهای زیبا تکیه کرده‌اند.

يُرُونَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمَهْرِيرًا ﴿١٣﴾ وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلَالُهَا وَذُلَّتْ أَوْدَانُهَا نَدِيًّا ﴿١٤﴾ وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ

نه آفتاب را در آنجا می‌بینند و نه سرما را! ﴿١٣﴾ و در حالی است که سایه‌های درختان بهشتی بر آنها فرو افتاده و چیدن میوه‌هایش بسیار آسان است. ﴿١٤﴾ و در گرداگرد آنها

بَيِّنَاتٍ مِّنْ فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرًا ﴿١٥﴾ قَوَارِيرًا مِّنْ فِضَّةٍ قَدَّرُوهَا تَقْدِيرًا ﴿١٦﴾ وَيُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا

ظرفهایی سیمین و قدحهایی بلورین می‌گردانند. ﴿١٥﴾ ظرفهای بلورینی از نقره، که آنها را به اندازه مناسب آماده کرده‌اند. ﴿١٦﴾ و در آنجا از جامهایی سیراب می‌شوند

كَانَ مِنْ أَعْجَابِهَا زَجْجِيلًا ﴿١٧﴾ عَيْنًا فِيهَا تُسْمَعُ سَلْسَبِيلًا ﴿١٨﴾ وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ إِذَا

که لبریز از شراب طهوری آمیخته با زنجبیل است. ﴿١٧﴾ از چشمه‌ای در بهشت که نامش سلسبیل است! ﴿١٨﴾ و بر گردشان برای پذیرایی نوجوانانی جاودانی می‌گردند که هرگاه

رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنشُورًا ﴿١٩﴾ وَإِذَا رَأَيْتَهُمْ رَأَيْتَ لَيْسًا مِّنْ لَّيْسٍ وَنَعِيمًا وَمُلْكًا كَبِيرًا ﴿٢٠﴾ عَلَيْهِمْ ثِيَابٌ

آنها را ببینی گمان می‌کنی مروارید پراکنده‌اند! ﴿١٩﴾ و هنگامی که آنها را ببینی نعمتها و ملک عظیمی را می‌بینی! ﴿٢٠﴾ بر اندام آنها [بهشتیان] لباسهایی است از

سُنْدُسٍ خُضْرٍ وَإِسْتَبْرَقٍ وَحَلَوٌ مُّحَلَّلٌ لَّهُمْ فِيهَا مِنْ فِضَّةٍ وَسَقَنَاهُمْ فِيهَا مِنْ طَهُورًا ﴿٢١﴾ إِنَّ هَذَا

حریر نازک سبز رنگ، و از دیبای ضخیم، و با دستبندهایی از نقره آراسته‌اند، و پروردگاران شراب طهور را به آنان می‌نوشانند. ﴿٢١﴾ این پاداش

كَانَ لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ سَعْيُكُمْ مَّشْكُورًا ﴿٢٢﴾ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ أَنْ تَزِيلًا ﴿٢٣﴾ فَأَصْبِرْ

شماست، و سعی و تلاش شما مورد قدر دانی است. ﴿٢٢﴾ مسلماً ما قرآن را بر تو نازل کردیم! ﴿٢٣﴾ پس در (سلب و اجراء) حکم پروردگارت

لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَطِعِ مَنَّهُمْ ؕ إِنَّمَا أَوْكَفَرُوا ﴿٢٤﴾ وَأَذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٢٥﴾

شکبیا (با استقامت) باش، و از هیچ گنهگار یا کافری از آنان اطاعت مکن! ﴿٢٤﴾ و نام پروردگارت را هر صبح و شام به یاد آور! ﴿٢٥﴾

وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ، وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ يُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَيَذُرُونَ وَرَاءَهُمْ

و در شبانگاه برای او سجده کن. و مقداری طولانی از شب. او را تسبیح گوی! آنها زندگی زودگذر دنیا را دوست دارند. در حالی که روز سختی را پشت سر خود

یَوْمًا ثَقِيلًا ﴿٢٧﴾ مَخْنُوعًا خَلَقْنَاهُمْ وَشَدَدْنَا أَسْرَهُمْ وَإِذَا شِئْنَا بَدَلْنَا مِثْلَهُمْ بَدِيلًا ﴿٢٨﴾ إِنَّ

رها می‌کنند! ما آنها را آفریدیم و پیوندهای وجودشان را محکم کردیم. و هر زمان بخواهیم جای آنان را به گروه دیگری می‌دهیم! این

هَذِهِ تَذَكُّرَةٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٢٩﴾ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ إِنَّ

یک تذکر و یادآوری است. و هر کس بخواهد بپسندد. از آن راهی به سوی پروردگارش برمی‌گزیند! و شما هیچ چیز را نمی‌خواهید مگر اینکه خدا بخواهد.

اللَّهُ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٣٠﴾ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣١﴾

خداوند دانا و حکیم بوده و هست! هر کس را بخواهد او شایسته باشد در رحمت خود وارد می‌کند. و برای ظالمان عذاب دردناکی آماده ساخته است!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

وَالْمُرْسَلَاتِ عُرْفًا ﴿١﴾ فَأَلْصَقْنَ عَصْفًا ﴿٢﴾ وَالنَّشْرَاتِ نَشْرًا ﴿٣﴾ فَالْفَرْقَتِ فَرَقًا ﴿٤﴾

سوگند به فرشتگانی که بی در پی فرستاده می‌شوند. و آنها که همچون تندباد حرکت می‌کنند. و سوگند به آنها که هرما را می‌گسرتانند. و آنها که جدا می‌کنند.

فَالْمَلْقِيَتِ ذِكْرًا ﴿٥﴾ عُدْرًا أَوْ ذُرًّا ﴿٦﴾ إِنَّمَا تَوْعَدُونَ لَوَاقِعَ ﴿٧﴾ فَإِذَا النُّجُومُ طُمِسَتْ ﴿٨﴾ وَإِذَا

و سوگند به آنها که آیات بیدارگر را القا می‌نمایند. برای اتمام حجت یا انذار. که آنچه به شما وعده داده می‌شود. واقع شدن است! وقتی که ستارگان محو شوند. و

السَّمَاءُ فُرِجَتْ ﴿٩﴾ وَإِذَا الْجِبَالُ سُفِفَتْ ﴿١٠﴾ وَإِذَا الرَّسُلُ أُنْفِتَتْ ﴿١١﴾ لِأَيِّ يَوْمٍ أُحِلَّتْ ﴿١٢﴾ لِيَوْمِ

آسمان از هم بشکافتند. و آنگاه که کوهها از جا کنده شوند. و در آن هنگام که برای پیامبران تعیین وقت شود! برای چه روزی به تاخیر افتاده؟! برای روز

الْفَصْلِ ﴿١٣﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمُ الْفَصْلِ ﴿١٤﴾ وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٥﴾ أَلَمْ تُهْلِكِ الْآوَّلِينَ

جدایی (محو) باشد. تو چه می‌دانی روز جدایی چیست؟! وای در آن روز بر تکذیب کنندگان! آیا ما اقوام (سجده) نخستین را هلاک نکردیم؟!

﴿١٦﴾ ثُمَّ نَتَّبِعُهُمُ الْآخِرِينَ ﴿١٧﴾ كَذَلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿١٨﴾ وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٩﴾

سپس دیگر (سجده) را به دنبال آنها می‌فرستیم. (باری این گونه با مجرمان رفتار می‌کنیم)! وای در آن روز بر تکذیب کنندگان!

أَلَمْ نَخْلُقْكُمْ مِنْ مَّاءٍ مَّهِينٍ ﴿٢٠﴾ فَجَعَلْنَاهُ فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿٢١﴾ إِلَىٰ قَدَرٍ مَّعْلُومٍ ﴿٢٢﴾ فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ

آیا شما را از آب پست و ناچیز نیافریدیم. سپس آن را در قرارگاهی محفوظ و آماده قرار دادیم. تا مدتی معین! ما قدرت بر این کار داشتیم. پس ما

الْقَدَرُونَ ﴿٢٣﴾ وَبَلَّيْنَا يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٤﴾ أَلَمْ تَجْعَلِ الْأَرْضَ كِفَاتًا ﴿٢٥﴾ أَحْيَاءَ وَأَمْوَاتًا ﴿٢٦﴾ وَ

قدر نمود خوبی هستیم. وای در آن روز بر تکذیب کنندگان! آیا زمین را مرکز اجتماع انسانها قرار ندادیم. هم در حال حیانتشان و هم مرگشان! و

جَعَلْنَا فِيهَا رِوْاسِيَ شِمَخَاتٍ وَأَسْقَيْنَكُم مَّاءً فَرَاتًا ﴿٢٧﴾ وَبَلَّيْنَا يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٨﴾ أَنْظِلِقُوا

در آن کوههای استوار و بلندی قرار دادیم. و آبی گوارا به شما نوشاندیم! وای در آن روز بر تکذیب کنندگان! هر آن روز به آنها گفته می‌شود: بی درنگ،

إِلَىٰ مَا كُنْتُمْ بِهِ تَكْذِبُونَ ﴿٢٩﴾ أَنْظِلِقُوا إِلَىٰ ظِلِّ ذِي ثُلُثِ شُعْبٍ ﴿٣٠﴾ لَا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِي مِنَ

به سوی همان چیزی که پیوسته آن را تکذیب می‌کردید بروید. بروید به سوی سایه سه شاخه (بومهای غلطان بر و انتز) سایه‌ای که نه آرام بخش است و نه از

اللَّهَبِ ﴿٣١﴾ إِنَّهَا تَرْمِي بِشَرَرٍ كَالْقَصْرِ ﴿٣٢﴾ كَأَنَّهُ جِمَلَتٌ صُفْرٌ ﴿٣٣﴾ وَبَلَّيْنَا يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ

شعله‌های آتش جلوگیری می‌کند! شراره‌هایی از خود برتاب می‌کند مانند یک کاخ! گویی همچون شتران زرد رنگی هستند! وای در آن روز بر تکذیب کنندگان!

﴿٣٤﴾ هَذَا يَوْمٌ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْبُدُونَ ﴿٣٦﴾ وَبَلَّيْنَا يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾ هَذَا

امروز روزی است که سخن نمی‌گویند. و به آنها اجازه داده نمی‌شود که عذر خواهی کنند. وای در آن روز بر تکذیب کنندگان! (و به آنها گفته می‌شود: امروز

يَوْمَ الْفَصْلِ جَمَعْنَاكُمْ وَالْأُولَىٰ ﴿٣٨﴾ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُوا ﴿٣٩﴾ وَبَلَّيْنَا يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ

همان روز جدایی است که شما و پیشینیان را در آن جمع کرده‌ایم! اگر چاره‌ای در برابر من برای فرار دارید انجام دهید! وای در آن روز بر تکذیب کنندگان!

﴿٤٠﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي ظِلِّ وَعُيُونٍ ﴿٤١﴾ وَفَوْكَهٖ مَعَايِشَتَهُمْ ﴿٤٢﴾ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا

هر آن روز! بر هیزگاران در سایه‌های (سرخان بختی) و در میان چشمه‌ها قرار دارند. و میوه‌هایی از آنچه مایل باشند! بخورید و بنوشید گوارا. اینها در برابر

كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾ وَبَلَّيْنَا يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٥﴾ كُلُّوْا

اعمالی است که انجام می‌دادید! ما این گونه نیکوکاران را پاداش می‌دهیم! وای در آن روز بر تکذیب کنندگان! (و به سحرمان بگو) بخورید و

تَمَنَعُوا قَلِيلًا إِنَّكُمْ تُجْرِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَبَلَّيْنَا يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَرْكَعُوا

بهره گیرید در این مدت کم (وای بنده عذاب الهی در انتظار شماست) چرا که شما مجرمید! وای در آن روز بر تکذیب کنندگان! و هنگامی که به آنها گفته شود رکوع کنید

لَا تَرْكَعُونَ ﴿٤٨﴾ وَبَلَّيْنَا يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٠﴾

رکوع نمی‌کنند! وای در آن روز بر تکذیب کنندگان! (و امر آنها به این فرمان ایمان نسازند) پس به کدام سخن بعد از آن ایمان می‌آورند!؟

تَرْبِيَا كَرِيْمًا ٧٨ سُورَةُ النَّبَاِ آيَاتُهَا ٢٠

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ ﴿١﴾ عَنِ النَّبَاِ الْعَظِيْمِ ﴿٢﴾ الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْلِفُونَ ﴿٣﴾ كَلَّا سَيَعْمُونَ ﴿٤﴾ تُوَكَّلَا

انها از چه چیز از یکدیگر سوال می‌کنند؟! از خبر بزرگ رستاخیز؟! همان خبری که در آن اختلاف دارند؟! چنین نیست، بزودی می‌فهمند! باز هم چنین نیست.

سَيَعْمُونَ ﴿٥﴾ اَلَمْ تَجْعَلِ الْاَرْضَ مِهْدًا ﴿٦﴾ وَالْجِبَالَ اَوْتَادًا ﴿٧﴾ وَخَلَقْتُمْ اَزْوَاجًا ﴿٨﴾ وَجَعَلْنَا

بزودی می‌فهمند که نیست حق است؟! آیا زمین را محل آرامش نشه قرار ندادیم؟! و کوهها را میخهای زمین؟! و شما را بصورت زوجها آفریدیم! و خواب شما را

نَوْمَكُمْ سُبَاتًا ﴿٩﴾ وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا ﴿١٠﴾ وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا ﴿١١﴾ وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا

ماه آرامستان قرار دادیم. و شب را پوششی برای شما. و روز را وسیله‌ای برای زندگی و معاش! و بر فراز شما هفت آسمان محکم

سِدَادًا ﴿١٢﴾ وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَاجًا ﴿١٣﴾ وَانزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً ثَجَّاجًا ﴿١٤﴾ لِنُخْرِجَ بِهِ

سنا کردیم! و چراغی روشن و حرارت بخش آفریدیم! و از ابرهای باران‌زا آبی فراوان نازل کردیم! تا بوسیله آن

حَبًا وَنَبَاتًا ﴿١٥﴾ وَجَنَّتِ الْاَفَااقُ ﴿١٦﴾ اِنْ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ مِيقَاتًا ﴿١٧﴾ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَنَأْتُونَ

دانه و گیاه بسیار بیرونیم. و باغهایی پر درخت! (باری روز جدایی. میعاد همگان است!) روزی که در «صور» دمیده می‌شود و شما

اَفْوَاجًا ﴿١٨﴾ وَفُتِحَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ اُتُوْبًا ﴿١٩﴾ وَسُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا ﴿٢٠﴾ اِنْ جَهَنَّمَ

فوج فوج بی‌سختی می‌آید! و آسمان گشوده می‌شود و بصورت درهای متعددی در می‌آید! و کوهها به حرکت در می‌آید و بصورت سرابی می‌شود! مسلماً! (باران در) جهنم

كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿٢١﴾ لِلطَّغِيْنَ مَثَابًا ﴿٢٢﴾ لَيْسِيْنَ فِيْهَا اَحْقَابًا ﴿٢٣﴾ لَا يَذُوْقُوْنَ فِيْهَا بَرْدًا وَّلَا شَرَابًا

کمینگاهی است بزرگ. و محل بازگشتی برای طغیانگران! مدتهای طولانی در آن می‌مانند! در آنجا نه چیز خنکی می‌چشند و نه نوشیدنی گوارایی.

﴿٢٤﴾ اِلَّا اَلْحَمِيْمًا وَّغَسَّاقًا ﴿٢٥﴾ جَزَاءً وَّفَاقًا ﴿٢٦﴾ اِنَّهُمْ كَانُوْا لَا يَرْجُوْنَ حِسَابًا ﴿٢٧﴾ وَكَذَّبُوْا

جز آبی سوزان و مایعی از چرک و خون! این مجازاتی است موافق و مناسب «سنتان»! چرا که آنها هیچ امیدي به حساب نداشتند. و آیات ما را بکلی

بَيِّنَاتٍ كَذَّبُوا ﴿٢٨﴾ وَكُلُّ شَيْءٍ اَخْصَيْنَاهُ كِتَابًا ﴿٢٩﴾ فَذُوْقُوْا فَلَئِنْ نَزِدْكُمْ اِلَّا اَعْدَابًا ﴿٣٠﴾

تکذیب کردند! و ما همه چیز را شمارش و ثبت کرده‌ایم! پس بچشید که چیزی جز عذاب بر شما نمی‌افزاییم!

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ۖ ﴿٣١﴾ حَدَائِقَ وَأَعْنَابًا ۖ ﴿٣٢﴾ وَكَوَاعِبَ أَزْرَابًا ۖ ﴿٣٣﴾ وَكَأْسَادٍ هَاقًا ۖ ﴿٣٤﴾ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا

سلفاً برای پرهیزگاران نجات بزرگی است: باغهای سرسبز، و انواع انگورها، و حورهای بسیار جوان و همسن و سال، و جامه‌های لبریز. در آنجا نه سخن

لَعْوًا وَلَا كِذْبًا ۖ ﴿٣٥﴾ جَزَاءً مِّن رَّبِّكَ عَطَاءً حِسَابًا ۖ ﴿٣٦﴾ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمَنُ ۖ

لعو و بیهودهای می‌شنوند و نه دروغی. این پاداشی است از سوی پروردگارت و عطیه‌ای کافی. پروردگار آسمانها و زمین و آنچه در میان آن دو است، همان پروردگار رحمان:

لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا ۖ ﴿٣٧﴾ يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفًّا لَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ ۖ

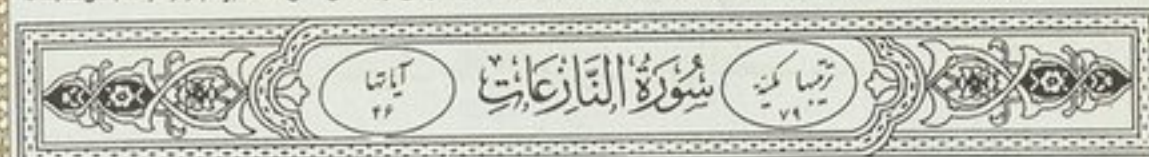
و در آن روز هیچ کس حق ندارد بی اجازه او سخنی بگوید. روزی که «روح» و «ملائکه» در یک صف می‌ایستند و هیچ یک، جز به اذن خداوند رحمان، سخن نمی‌گویند.

وَقَالَ صَوَابًا ۖ ﴿٣٨﴾ ذَلِكَ الْيَوْمَ الْحَقُّ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ مَثَابًا ۖ ﴿٣٩﴾ إِنَّا أَنْذَرْنَاكُمْ

و گفته که می‌گویند: درست می‌گویند! آن روز حق است: هر کس بخواهد راهی به سوی پروردگارش برمی‌گزیند، و ما شما را از عذاب نزدیکی بیم دادیم:

عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَلَيْتَنِي كُنْتُ ثَرِيًّا ۖ ﴿٤٠﴾

این عذاب در روزی خواهد بود که انسان آنچه را از قبل با دستهای خود فرستاده می‌بیند، و کافر می‌گوید: ای کاش خاک بودم و در عذاب نرسیده‌ام!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بشارت‌دهنده

وَالنَّازِعَاتِ غَرْقًا ۖ ﴿١﴾ وَالنَّشِيطَاتِ نَشْطًا ۖ ﴿٢﴾ وَالسَّيِّحَاتِ سَبْحًا ۖ ﴿٣﴾ فَالسَّيِّقَاتِ سَبْقًا ۖ ﴿٤﴾

سوگند به فرشتگانی که (جان سحرمان را) می‌گیرند، و روح موسان را با مقدار می‌ستائند، و در اجرای فرمان با سرعت حرکت می‌کنند، و بر یکدیگر سبقت می‌گیرند،

فَالْمُدْرِبَاتِ آمْرًا ۖ ﴿٥﴾ يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ ۖ ﴿٦﴾ تَتَّبِعُهَا الرَّادِفَةُ ۖ ﴿٧﴾ قُلُوبٌ يُومِضُ وَأَجْفَةٌ ۖ ﴿٨﴾ أَبْصَرُهَا

و آنها که امور را تدبیر می‌کنند. آن روز که زلزله‌های همه چیز را بلرزاند، و از پی آن حادثه دومین رخ می‌دهد، دل‌هایی در آن روز سخت مضطرب است، و چشمهای آنان

خَشِيعَةً ۖ ﴿٩﴾ يَقُولُونَ أَيْنَ الْمَرْدُودُونَ فِي الْحَافِرَةِ ۖ ﴿١٠﴾ أَيْنَ أَكْنَا عِظْمًا تَنخِرَةٌ ۖ ﴿١١﴾ قَالُوا أَتِلْكَ إِذَا

فرو افتادند! می‌گویند: آیا ما به زندگی باز می‌گردیم؟! آیا هنگامی که استخوانهای پوسیده‌ای شدید استن است زنده شویم؟! می‌گویند: اگر قیامتی در کار باشد،

كِرَّةٌ خَاسِرَةٌ ۖ ﴿١٢﴾ فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ ۖ ﴿١٣﴾ فَإِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ ۖ ﴿١٤﴾ هَلْ أَتٰكَ حَدِيثُ مُوسَىٰ ۖ ﴿١٥﴾

بازگشتی است زاینبار، ولی این بازگشت تنها با یک صیحه عظیم است! ناگهان همگی بر عرشه زمین ظاهر می‌گردند! آیا داستان موسی به تو رسیده است؟!

إِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٦﴾ أَذْهَبَ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى ﴿١٧﴾ فَقُلْ هَلْ لَكَ إِلَهٌ إِلَّا أَنْ تَرْكَبَ

در آن هنگام که پروردگارش او را در سرزمین مقدس طوی نادان نوشت: به سوی فرعون برو که طغیان کرده است. و به او بگو: آیا می خواهی پاکیزه شوی؟

﴿١٨﴾ وَأَهْدِيكَ إِلَى رِبِّكَ فَخَشِيَ ﴿١٩﴾ فَأَرَبَهُ آيَةَ الْكُبْرَى ﴿٢٠﴾ فَكَذَّبَ وَعَصَى ﴿٢١﴾ ثُمَّ أَذْبَرَ

و من تو را به سوی پروردگارت هدایت کنم تا از او بترسی؟ گفت: من پروردگار بزرگترین معجزه را به او نشان داد. اما او تکذیب و عصیان کرد. سپس پشت کرد و

يَسْعَى ﴿٢٢﴾ فَحَشَرَ فَنَادَى ﴿٢٣﴾ فَقَالَ أَنَارُبُكُمْ الْأَعْلَى ﴿٢٤﴾ فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَى ﴿٢٥﴾ إِنَّ

تلاش نمود. و ساحران را جمع کرد. و گفت: من پروردگار برتر شما هستم. از این رو خداوند او را به عذاب آخرت و دنیا گرفتار ساخت. در

فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةٌ لِمَنْ يَخْشَى ﴿٢٦﴾ أَنْتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمِ السَّمَاءُ بِنُهَايِهَا ﴿٢٧﴾ رَفَعَ سَمْعَهَا فَسَوَّيْنَاهَا ﴿٢٨﴾ وَ

این عبرتی است برای کسی که در عهه بترسد! آیا آفرینش شما مشکل تر است یا آسمان که خداوند آن را بنا نهاد؟ سقف آن را برافراشت و آن را منظم ساخت. و

أَغَطَّسَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَاهَا ﴿٢٩﴾ وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَلِكَ دَحَاهَا ﴿٣٠﴾ أَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا

شبش را تاریک و روزش را آشکار نمود. و زمین را بعد از آن گسترش داد. و از آن آب و چراگاهش را بیرون آورد.

﴿٣١﴾ وَالْجِبَالَ أَرْسَاهَا ﴿٣٢﴾ مَنَّاعًا لَكُمْ وَلَا تَعْمَلُكُمْ ﴿٣٣﴾ فَاذْجَأَتْ الْطَّامَّةُ الْكُبْرَى ﴿٣٤﴾ يَوْمَ

و کوهها را ثابت و محکم نمود. همه اینها برای بهره گیری شما و چهارپایان است. هنگامی که آن حادثه بزرگ رخ دهد. در آن روز

يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ مَا سَعَى ﴿٣٥﴾ وَ يُبْرِزُ الْجَحِيمَ لِمَنْ يَرَى ﴿٣٦﴾ فَأَمَّا مَنْ طَغَى ﴿٣٧﴾ وَءَاثَرَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

انسان به یاد کوششهایش می افتد. و جهنم برای هر بیننده ای آشکار می گردد. اما آن کسی که طغیان کرده. و زندگی دنیا را مقدم داشته.

﴿٣٨﴾ فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَى ﴿٣٩﴾ وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٤٠﴾ فَإِنَّ

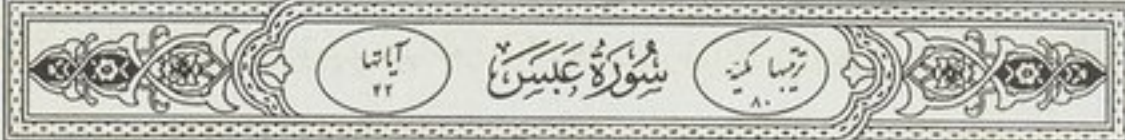
قطعا دوزخ جایگاه اوست! و آن کس که از مقام پروردگارش ترسان باشد و نفس را از هوی باز دارد. قطعاً

الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَى ﴿٤١﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَاهَا ﴿٤٢﴾ فِيمَ أَنْتَ مِنْ ذِكْرِنَهَا ﴿٤٣﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ

بهشت جایگاه اوست! و از تو درباره قیامت می پرسند که در چه زمانی واقع می شود؟ تو را با یادآوری این سخن چه کار؟ نهایت آن به سوی پروردگار

مُنْهَاهَا ﴿٤٤﴾ إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ مِمَّنْ يَخْشَى ﴿٤٥﴾ كَانَتْ يَوْمَ يَوْمِ رَوْثِهِمْ لَبِثُوا الْإِعْشِيَّةَ أَوْضَحُّهَا ﴿٤٦﴾

تو است. کار تو فقط بیم دادن کسانی است که از آن می ترسند! روزی که قیامت را می بینند گویی که آنان توفشان در دبه جز شامگاهی یا صبحی بیشتر نبوده است!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

عَبَسَ وَتَوَلَّى ۱) أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَى ۲) وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهُ يَزْكِي ۳) أَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرَى ۴) أَمَا

چهره درهم کشید و روی بر تافت، از اینکه نابینایی به سراغ او آمده، تو چه می دانی شاید او تقوا پیشه کند، یا متذکر گردد و این تذکر به حال او مفید باشد، اما

مِنَ اسْتَعْنَى ۵) فَانْتَ لَهُ تَصَدَّى ۶) وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا يَرْكَبَ ۷) وَآمَانَ جَاءَهُ يَسْعَى ۸) وَهُوَ يَخْشَى ۹)

آن کس که توانگر است، به او روی می آوری، در حالی که اگر پاک نگردد چیزی بر تو نیست، اما کسی که به سراغ تو می آید و کوشش می کند، و از خدا ترسان است،

فَأَنْتَ عَنْهُ تَلَهَّى ۱۰) كَلَّا إِنَّمَا تَذَكَّرُ ۱۱) فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ۱۲) فِي صُحُفٍ مُّكْرَمَةٍ ۱۳) مَرَّةً فَوْعَةً مُمَطَّرَةٍ

تو از او غافل می شوی، هرگز چنین نیست، این (قرآن) یادآوری است، و هر کس بخواهد از آن بند می گیرد، در الواح پر ارزش، الواحی والا و پاکیزه،

۱۴) بِأَيْدِي سَفَرَةٍ ۱۵) كِرَامٍ بَرَرَةٍ ۱۶) قُلِّلَ الْإِنْسَانُ مَا أَكْفَرَهُ ۱۷) مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ ۱۸) مِنْ نُّطْفَةٍ

به دست سفیرانی است، والا مقام و فرمانبردار و نیکوکار، مرگ بر این انسان، چقدر کافر و ناسپاس است، بدانند او را از چه چیز آفریده است؟! او را از نطفه

خَلَقَهُ فَقَدَرَهُ ۱۹) ثُمَّ السَّبِيلَ يَسْرَهُ ۲۰) ثُمَّ أَمَّانَهُ، فَأَقْبَرَهُ ۲۱) ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنشَرَهُ ۲۲) كَلَّا لَمَّا يَقِضْ

آفرید، و اندازه مقرورش بخشید، سپس راه را برای او آسان کرد، بعد او را مبراند و در قبر نهاد، پس هرگاه بخواهد او را زنده می کند، چنین نیست، هنوز

مَا أَمْرُهُ ۲۳) فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ إِلَى طَعَامِهِ ۲۴) أَنَّا صَبَبْنَا الْمَاءَ صَبًّا ۲۵) ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا ۲۶)

آنچه رابه او فرمان داده اطاعت نکرده است، انسان باید به غذای خویش (در زمین) بنگردد، ما آب فراوان از آسمان فروریختیم، سپس زمین را از هم شکافتیم،

فَأَنْبَتْنَا فِيهَا حَبًّا ۲۷) وَعِنَبًا وَقَضْبًا ۲۸) وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا ۲۹) وَحَدَائِقَ غُلْبًا ۳۰) وَفَيْكِهَةً وَآبًا ۳۱)

و در آن دانه های فراوانی رویاندیم، و انگور و سبزی بسیار، و زیتون و نخل فراوان، و باغهای پردرخت، و میوه و جیرگام،

مَنْعَالِكُمْ وَلَا نَعْمِكُمْ ۳۲) فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاعَةَ ۳۳) يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ۳۴) وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ ۳۵)

نا وسیله ای برای بهره گیری شما و چهار پابانان باشد، هنگامی که آن صدای مهیب بیاید، در آن روز انسان از برادر خود می گریزد، و از مادر و پدرش،

وَصَحْبِيهِ وَبَنِيهِ ۳۶) لِكُلِّ أَمْرٍ مِنْهُمْ يَوْمَ يَمِيزُ شَأْنَ يَغْنِيهِ ۳۷) وَوَجْهُهُ يَوْمَ يَمِيزُ مَسْفِرَةً ۳۸) ضَاحِكَةً

و زن و فرزندانش، در آن روز هر کدام از آنها وضعی دارد که او را کاملاً به خود مشغول می سازد، چهره هایی در آن روز گشاده و نورانی است، خندان و

مُسْتَبَشِّرَةً ۳۹) وَوَجْهُهُ يَوْمَ يَمِيزُ عَلَيْهَا غِبْرَةً ۴۰) تَرَهَقَهَا فَتْرَةً ۴۱) أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرَةُ الْفَجْرَةُ ۴۲)

مسرور است، و صورت هایی در آن روز بسیار آلود است، و دود تازیکی آنها را پوشانده است، آنان همان کافران فاجرند!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ① وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ ② وَإِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ ③ وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ ④

آن هنگام که خورشید در هم پیچیده شود، و ستارگان بی فروغ شوند، و کوهها به حرکت درآیند، و آن هنگام که بالارزش ترین اموال به دست فراموشی سپرده شود.

وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ ⑤ وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ ⑥ وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ ⑦ وَإِذَا

و در آن هنگام که وحوش جمع شوند، و در آن هنگام که دریاها برافروخته شوند، و در آن هنگام که هر کس با همسان خود قرین گردد، و در آن هنگام

الْمَوءُ دُهُ سُيِّلَتْ ⑧ بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ ⑨ وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ ⑩ وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ ⑪

کمز دختران زنده به گور شده سوال شود، به کدامین گناه کشته شدند؟! و آن هنگام که نامه های اعمال گشوده شود، و آن هنگام که پرده از روی آسمان برگرفته شود.

وَإِذَا الْجَحِيمُ سُعِرَتْ ⑫ وَإِذَا الْجَنَّةُ أُنْفِلَتْ ⑬ عَامَتِ نَفْسٌ مَّا أَحْضَرَتْ ⑭ فَلَا أُقْسِمُ بِالْخَنَسِ

و آن هنگام که دوزخ شعله ور گردد، و آن هنگام که بهشت نزدیک شود، هر کس می داند چه چیزی را آماده کرده است! سوگند به ستارگانی که باز می گردند.

⑮ الْجَوَارِ الْكُنَّسِ ⑯ وَاللَّيْلُ إِذَا عَسْعَسَ ⑰ وَالصُّبْحُ إِذَا انْفَسَ ⑱ إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ⑲

حرکت می کنند و از دیده ها پنهان می شوند، و به شب، هنگامی که به آخر رسد، و به صبح، هنگامی که تنفس کند، که این (قرآن) کلام فرستاده بزرگواری است.

ذِي قُوَّةٍ عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ مَكِينٍ ⑳ مُطَاعٌ ثَمَّ أَمِينٍ ㉑ وَمَا صَاحِبُكُمْ بِمَجْنُونٍ ㉒ وَلَقَدْ رَءَاهُ بِالْأَفْقِ

که صاحب قدرت است و نزد خداوند عرش، مقام والا می دارد، فرمانروا و امین است! و همنشین شما [پیامبر] دیوانه نیست! او (سیرت) را در افق روشن

الْمَبِينِ ㉓ وَمَا هُوَ عَلَى الْغَيْبِ بِضَنِينٍ ㉔ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ㉕ فَأَتَيْنَ تَذْهَبُونَ ㉖ إِنْ هُوَ إِلَّا

دیده است، و او نسبت به آنچه از طریق وحی دریافت داشته بغل ندارد، این (قرآن) گفته شیطان رجیم نیست! پس به کجا می روید؟! این قرآن چیزی جز

ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ㉗ لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَسْتَقِيمَ ㉘ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ㉙

تذکری برای جهانیان نیست، برای کسی از شما که بخواهد راه مستقیم در پیش گیرد! و شما اراده نمی کنید مگر اینکه خداوند - پروردگار جهانیان - بخواهد!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

إِذَا السَّمَاءُ أَنْفَطَرَتْ ۝ (۱) وَإِذَا الْكُوَاكِبُ انثَرَتْ ۝ (۲) وَإِذَا الْبِحَارُ فُجِرَتْ ۝ (۳) وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ

آن زمان که آسمان از هم شکافته شود. و آن زمان که ستارگان پراکنده شوند. و آن زمان که دریاها به هم پیوسته شود. و آن زمان که قبرها زیر و رو گردد.

۝ (۴) عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّقَدَّمَتْ وَأَخَّرَتْ ۝ (۵) يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ ۝ (۶) الَّذِي

هر کس می داند آنچه را از پیش فرستاده و آنچه را برای بعد گذاشته است. ای انسان! چه چیز تو را در برابر پروردگار کرمیست مغرور ساخته است؟! همان خدایی

خَلَقَكَ فَسَوَّاكَ فَعَدَلَكَ ۝ (۷) فِي أَيِّ صُورَةٍ مَا شَاءَ رَكَّبَكَ ۝ (۸) كَلَّا بَلْ تُكَذِّبُونَ بِالذِّينِ ۝ (۹) وَ

که تو را آفرید و سامان داد و منظم ساخت. و در هر صورتی که خواست تو را ترکیب نمود. (باری) آن گونه که شما می بنیداید نیست؛ بلکه شما روز جزا را منکرید. و

إِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ ۝ (۱۰) كِرَامًا كُنُيُونَ ۝ (۱۱) يَعْمَلُونَ مَا تَفْعَلُونَ ۝ (۱۲) إِنْ الْأَبْرَارُ لَفِي نَعِيمٍ ۝ (۱۳) وَ

می شک نگاهبانانی بر شما گمارده شده. و الا مقام و نویسنده سهل شد. که می دانند شما چه می کنید. به یقین نیکان در نعمتی فراوانند. و

إِنَّ الْفُجَّارَ لَفِي جَحِيمٍ ۝ (۱۴) يَصَلُّونَهَا يَوْمَ الذِّينِ ۝ (۱۵) وَمَاهُمْ عَنْهَا بِغَائِبِينَ ۝ (۱۶) وَمَا آذْرُكَ مَا يَوْمُ

بسدکاران در دوزخند. روز جزا وارد آن می شوند و می سوزند. و آنان هرگز از آن غایب و دور نیستند! تو چه می دانی روز

الذِّينِ ۝ (۱۷) ثُمَّ مَا آذْرُكَ مَا يَوْمُ الذِّينِ ۝ (۱۸) يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِنَفْسٍ شَيْئًا وَالْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ ۝ (۱۹)

جزا چیست؟! باز چه می دانی روز جزا چیست؟! روزی است که هیچ کس قادر بر انجام کاری به سود دیگری نیست. و همه امور در آن روز از آن خداست!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

وَبَلٍ لِّلْمُطَفِّفِينَ ۝ (۱) الَّذِينَ إِذَا أَكَالُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ ۝ (۲) وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ

وای بر کم فروشان! آنان که وقتی برای خود پیمانه می کنند، حق خود را بطور کامل می گیرند؛ اما هنگامی که می خواهند برای دیگران پیمانه یا وزن کنند، کم می گذارند.

۝ (۳) أَلَا يَظُنُّ أُولَئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ ۝ (۴) لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ۝ (۵) يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ۝ (۶)

آیا آنها گمان نمی کنند که برانگیخته می شوند. در روزی بزرگ؟! روزی که مردم در پیشگاه پروردگار جهانیان می ایستند.

كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفُجَارِ لَفِي سِجِّينٍ ﴿٧﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا سِجِّينٌ ﴿٨﴾ كِتَابٌ مَرْقُومٌ ﴿٩﴾ وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ

این چنین نیست، به یقین نامه اعمال بدکاران در «سجین» است. توجه می دانی «سجین» چیست؟! نامهای است رقم زده شده و سرنوشتی است حتمی. وای در آن روز

لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٠﴾ الَّذِينَ يَكْذِبُونَ يَوْمَ الدِّينِ ﴿١١﴾ وَمَا يُكْذِبُ بِهِ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾ إِذَا تُتْلَىٰ

بر تکذیب کنندگان! همانها که روز جزا را انکار می کنند. تنها کسی آن را انکار می کند که متجاوز و گنهگار است. وقتی آیات ما بر او خوانده می شود

عَلَيْهِ ءَايَاتُنَا قَالِ اسْطِيرَآءًا وَلَئِنْ ﴿١٣﴾ كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾ كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ

می گوید: «این افسانه های پیشینیان است». چنین نیست، بلکه اعمالشان چون زنگاری بر دلهايشان نشسته است. چنین نیست (که می شنیدند، بلکه آنها

رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَمْ حُجُّوْهُنَّ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُو الْجَحِيمِ ﴿١٦﴾ ثُمَّ يُقَالُ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ

در آن روز از پروردگارشان محجوبند. سپس آنها به یقین وارد دوزخ می شوند. بعد به آنها گفته می شود: «این همان چیزی است که آن را انکار می کردید»

﴿١٧﴾ كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْأَبْرَارِ لَفِي عَلْتَيْنِ ﴿١٨﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا عَلْتُونَ ﴿١٩﴾ كِتَابٌ مَرْقُومٌ ﴿٢٠﴾

چنان نیست، بلکه نامه اعمال نیکان در «علتین» است. و توجه می دانی «علتین» چیست؟! نامهای است رقم خورده و سرنوشتی است قطعی.

يَشْهَدُهُ الْمُقَرَّبُونَ ﴿٢١﴾ إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ﴿٢٢﴾ عَلَى الْأَرَآئِكِ يَنْظُرُونَ ﴿٢٣﴾ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِهِمْ

که مقربان شاهد آنهاند! مسلماً نیکان در انواع نعمتاند: بر تختهای زیبای بهشتی تکیه کرده و به زیباییها بهشت می نگرند. در چهره هایشان طراوت

نَضْرَةٌ النَّعِيمِ ﴿٢٤﴾ يُسْقَوْنَ مِنْ رَحِيقٍ مَخْمُومٍ ﴿٢٥﴾ خِتَمُهُ مِيسَكٌ وَفِي ذَلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ

و نشاط نعمت را می بینی و می شناسی. آنها از شراب زلال دست نغوردهای سیراب می شوند. مهری که بر آن نهاده شده از مشک است: و در این صحنه مشتاقان باید

الْمُنْتَفِسُونَ ﴿٢٦﴾ وَمِنْ رَاحَةٍ مِنْ تَسْنِيمٍ ﴿٢٧﴾ عَيْنَا يَشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُونَ ﴿٢٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ

بر یکدیگر پیشی می برند. این شراب (شیر) آمیخته با «تسنیم» است. همان چشمهای که مقربان از آن می نوشند. بدکاران در دنیا

أَجْرُمُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يَضْحَكُونَ ﴿٢٩﴾ وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامِرُونَ ﴿٣٠﴾ وَإِذَا

پیوسته به مومنان می خندیدند. و هنگامی که از کنارشان می گذشتند آنان را با اشاره تمسخر می کردند. و چون

أَنْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ أَنْقَلَبُوا فَكِهِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوا إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَضَالُّونَ ﴿٣٢﴾

به سوی خانواده خود باز می گشتند مسرور و خندان بودند. و هنگامی که آنها را می دیدند می گفتند: «اینها گمراهانند»

وَمَا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَفِظِينَ ﴿٣٣﴾ فَالْيَوْمَ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ ﴿٣٤﴾

در حالی که هرگز مأمور مراقبت و متکفل آنان [مومنان] نبودند. ولی امروز مومنان به کفار می خندند.

سوره
مطففین

عَلَى الْأَرَابِكِ يُنظُرُونَ ﴿٣٥﴾ هَلْ تَوَبَّ الْكَفَّارُ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

در حالی که بر تختهای آراسته بهشتی نشسته و به سربوشت شوم آنها می نگرند ﴿٣٥﴾ آیا با این حال کافران پاداش اعمال خود را گرفتند ﴿٣٦﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشايشگر

إِذَا السَّمَاءُ انشَقَّتْ ﴿١﴾ وَأَذْنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٢﴾ وَإِذَا الْأَرْضُ مُدَّتْ ﴿٣﴾ وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ

آنگاه که آسمان شکافته شود، و تسلیم فرمان پروردگارش شود، و چنین باشد، و آنگاه که زمین گسترده شود، و آنچه در درون دارد بیرون افکند و خالی شود.

﴿٤﴾ وَأَذْنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٥﴾ يَتَأْتِيهَا الْإِنْسُنُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَى رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلِّقِيهِ ﴿٦﴾

و تسلیم فرمان پروردگارش گردد، و شایسته است که چنین باشد، ای انسان! تو با تلاش و رنج به سوی پروردگارت می روی و او را ملاقات خواهی کرد.

فَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ ﴿٧﴾ فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ﴿٨﴾ وَنَقَلُبُ إِلَىٰ

پس کسی که نامه اعمالش به دست راستش داده شود، بسزودی حساب آسانی برای او می شود، و خوشحال به

أَهْلِيهِ مَسْرُورًا ﴿٩﴾ وَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ ﴿١٠﴾ فَسَوْفَ يَدْعُوا ثُبُورًا ﴿١١﴾ وَيَصْلِيٰ

اهل و خانواده اش باز می گردد، و اما کسی که نامه اعمالش به پشت سرش داده شود، بسزودی فریاد می زند، وای بر من که هلاک شدم! و در شعله های

سَعِيرًا ﴿١٢﴾ إِنَّهُ كَانَ فِي أَهْلِهِ مَسْرُورًا ﴿١٣﴾ إِنَّهُ وَظَنَ أَنْ لَنْ يَحُورَ ﴿١٤﴾ بَلَىٰ إِنْ رُبَّهُ كَانَ بِهِ

سوزان آتش می سوزد، چرا که او در میان خانواده اش پیوسته است، و اما خود را مسرور بود، او گمان می کرد هرگز بازگشت نمی کند، آری، پروردگارش نسبت به او

بَصِيرًا ﴿١٥﴾ فَلَا أُقْسِمُ بِالسَّفْقِ ﴿١٦﴾ وَاللَّيْلِ وَمَا وَسَقَ ﴿١٧﴾ وَالْقَمَرِ إِذَا اتَّسَقَ ﴿١٨﴾

بینا بود، و اوصاف را برین حساب ثبت کرد، سوگند به شفق، و سوگند به شب و آنچه را جمع آوری می کند، و سوگند به ماه آنگاه که بدر کامل می شود.

لَتَرْكَبَنَّ طَبَقًا عَن طَبَقٍ ﴿١٩﴾ فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْءَانُ

که همه شعا پیوسته از حالی به حال دیگر منتقل می شوید، به کمال برسی، پس چرا آنان ایمان نمی آورند، و هنگامی که قرآن بر آنها خوانده می شود

لَا يَسْجُدُونَ ﴿٢١﴾ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُكْذِبُونَ ﴿٢٢﴾ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿٢٣﴾

سجده نمی کنند، بلکه کافران پیوسته آیات الهی را انکار می کنند، و خداوند آنچه را در دل پنهان می دارند بخوبی می داند.

فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٤﴾ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٢٥﴾

پس آنها را به عذابی دردناک بشارت ده، مگر کسانی که ایمان آورده و اعمال صالح انجام داده اند، که برای آنان پاداشی است قطع نشدنی.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ ﴿١﴾ وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ ﴿٢﴾ وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ ﴿٣﴾ قُلْ أَصْحَابُ الْأَخْدُودِ

سوگند به آسمان که دارای برجهای بسیار است. و به آن روز موعود. و به شاهد. و به مشهود. [روز قیامت] مری بر شکنجه گران صاحب گودال (ان)،

﴿٤﴾ النَّارِ ذَاتِ الْوُقُودِ ﴿٥﴾ إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ ﴿٦﴾ وَهُمْ عَلَى مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ ﴿٧﴾

آتشی عظیم و شعله‌ور! هنگامی که در کنار آن نشسته بودند. و آنچه را با مومنان انجام می دادند با غیرسری و فساد: تماشا می کردند!

وَمَا نَقَمُوا مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿٨﴾ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَ

آنها هیچ ایرادی بر مومنان نداشتند جز اینکه به خداوند عزیز و حمید ایمان آورده بودند. همان کسی که حکومت آسمانها و

الْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ فَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ لَمَّا تَوَبَّوْا

زمین از آن اوست و خداوند بر همه چیز گواه است! کسانی که مردان و زنان با ایمان را شکنجه دادند سپس توبه نکردند.

فَلَهُمْ عَذَابٌ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ الْحَرِيقِ ﴿١٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ

برای آنها عذاب دوزخ و عذاب آتش سوزان است! و برای کسانی که ایمان آوردند و اعمال شایسته انجام دادند.

جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيرُ ﴿١١﴾ إِنَّ بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ

باغبانی از بهشت است که نهراها زیر درختانش جاری است؛ و این نجات و پیروزی بزرگ است. گرفتن قهرآمیز و مجازات پروردگارت بیقین بسیار شدید است!

﴿١٢﴾ إِنَّهُ هُوَ بَدِيٌّ وَبَعِيدٌ ﴿١٣﴾ وَهُوَ الْغَفُورُ الْوَدُودُ ﴿١٤﴾ ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ ﴿١٥﴾ فَعَالٌ لِمَا رِيدُ

اوست که آفرینش آغاز می کند و باز می گرداند. و او آمرزنده و دوستدار دوسندان است. صاحب عرش و دارای مجد و عظمت است. و آنچه را می خواهد انجام می دهد.

﴿١٦﴾ هَلْ أُنَبِّئُكَ حَدِيثَ الْجُنُودِ ﴿١٧﴾ فِرْعَوْنَ وَثَمُودَ ﴿١٨﴾ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبٍ ﴿١٩﴾

آیا داستان لشکرها به تو رسیده است. لشکریان فرعون و ثمود! ولی کافران پیوسته در تکذیب حقتند.

وَاللَّهُ مِنْ وَرَائِهِمْ مُحِيطٌ ﴿٢٠﴾ بَلْ هُوَ قُرْءَانٌ مَجِيدٌ ﴿٢١﴾ فِي لَوْحٍ مَحْفُوظٍ ﴿٢٢﴾

و خداوند به همه آنها احاطه دارد. این آیه، سحر و دروغ نیست؛ بلکه قرآن با عظمت است. که در لوح محفوظ جای دارد!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایشگر

وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ ① وَمَا أَدْرَاكَ مَا الطَّارِقُ ② النَّجْمُ الثَّاقِبُ ③ إِنَّ كُلُّ نَفْسٍ لَّمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ ④

سوگند به آسمان و کوبنده شب ① و توجه می دانی کوبنده شب چیست ② همان ستاره درخشان و شکافته تاریکیهاست ③ مسلماً که هر کس مراقب و محافظی دارد ④

فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ ⑤ خُلِقَ مِنْ مَّاءٍ دَافِقٍ ⑥ يَخْرُجُ مِنْ بَيْنِ الصُّلْبِ وَالتَّرَائِبِ ⑦

انسان باید بنگرد که از چه چیز آفریده شده است ⑤ از یک آب جهنده آفریده شده است ⑥ آبی که از میان پشت و سینه ها خارج می شود ⑦

إِنَّهُ عَلَى رَجْعِهِ لَقَادِرٌ ⑧ يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ ⑨ فَمَا لَهُ مِنْ قُوَّةٍ وَلَا نَاصِرٍ ⑩ وَالسَّمَاءِ

مسلماً او [خدایی که انسان را در آغاز آفرید] می تواند او را بازگرداند ⑧ در آن روز که اسرار نهان آشکار می شود ⑨ و برای او هیچ نیرو و باوری نیست ⑩ سوگند

ذَاتِ الرَّجْعِ ⑪ وَالْأَرْضِ ذَاتِ الصَّلْجِ ⑫ إِنَّهُ لَقَوْلُ فَصْلٍ ⑬ وَمَا هُوَ بِأَهْزَلٍ

به آسمان بر باران ⑪ و سوگند به زمین پر شکاف که همان آن سر بر می آید ⑫ که این قرآن سخنی است که حق را از باطل جدا می کند ⑬ و هرگز شوخی نیست ⑬

إِنَّهُمْ يَكِيدُونَ كَيْدًا ⑭ وَأَكِيدُ كَيْدًا ⑮ فَمَهْلِ الْكَافِرِينَ أَهْمُ لَهُمْ رُؤُودًا ⑯

انها پیوسته حيله می کنند ⑭ و من هم در برابر آنها چاره می کنم ⑮ حال که چنین است کافران را (لقد) اندکی مهلت ده ⑯ برای استغاثن یا بیستند! ⑯

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایشگر

سَبَّحَ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى ① الَّذِي خَلَقَ فَسْوَى ② وَالَّذِي قَدَّرَ فَهَدَى ③ وَالَّذِي أَخْرَجَ الْمَرْعَى ④ فَجَعَلَهُ

منزه شمار نام پروردگار بلند مرتبتات را ① همان که آفرید و منظم کرد ② و همان که اندازه گیری کرد و هدایت نمود ③ و آن کس که چراگاه را به وجود آورد ④ سپس

عِثَاءً أَحْوَى ⑤ سَنُقَرِّثُكَ فَلَا تَنْسَى ⑥ الْإِمَامَ شَاءَ اللَّهُ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ وَمَا يَخْفَى ⑦ وَنُيَسِّرُكَ

آن را خشک و تیره قرار داد ⑤ ما بزودی قرآن را بر تو می خوانیم و هرگز فراموش نخواهی کرد ⑥ مگر آنچه را خدا بخواهد که او آشکار و نهان را می داند ⑦ و ما تو را برای

لِّلْيَسْرِ ⑧ فَذَكِّرْ إِنَّ نَفْعَتِ الذِّكْرِ ⑨ سَيَذَكِّرُكَ مِنْ يُخَشَى ⑩ وَيُجَنِّبُكَ الْأَشْقَى ⑪ الَّذِي يَصَلَّى

انجام هر کار خیر آماده می کنیم ⑧ پس تذکره اگر تذکر مفید باشد ⑨ بزودی آنکه از خدا می ترسد متذکر می شود ⑩ اما بدبخت ترین افراد از آن دوری می گیرند ⑪ همان

النَّارَ الْكُبْرَى ⑫ ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى ⑬ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى ⑭ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى ⑮

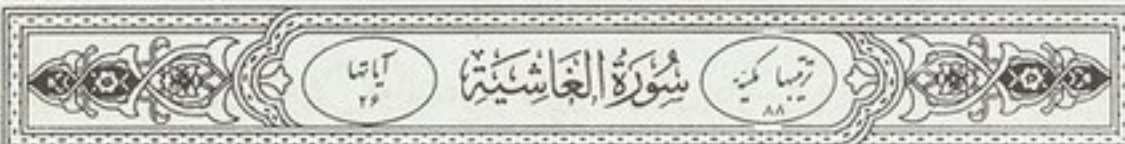
که در آتش بزرگ وارد می شود ⑫ سپس در آن آتش نه می میرد و نه زنده می شود ⑬ به یقین آنکه پاکي جست و ستگار شد ⑭ و نام خدایش را یاد کرد سپس نماز خواند ⑮

بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿١٦﴾ وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَ أَبْقَى ﴿١٧﴾

ولی شما زندگی دنیا را مقدم می‌دارید، در حالی که آخرت بهتر و پایدارتر است! ﴿١٦﴾

إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى ﴿١٨﴾ صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَ مُوسَى ﴿١٩﴾

این دستورها در کتب آسمانی پیشین (سور) آمده است. در کتب ابراهیم و موسی. ﴿١٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْغَاشِيَةِ ﴿١﴾ وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ خَشِيعَةٌ ﴿٢﴾ عَامِلَةٌ نَاصِبَةٌ ﴿٣﴾ تَصَلَّى نَارًا

آیا داستان غاشیه [روز قیامت] به تو رسیده است؟! ﴿١﴾ چهره‌هایی در آن روز ذلت‌بارند، ﴿٢﴾ آنها که پیوسته عمل کرده و رنج برافزوده برده‌اند، ﴿٣﴾ و در آتش سوزان

حامیه ﴿٤﴾ تُشْقَى مِنْ عَيْنٍ آيَةٍ ﴿٥﴾ لَيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ إِلَّا مِنْ ضَرِيعٍ ﴿٦﴾ لَا يَسْمِنُ وَلَا يُغْنِي مِنَ

وارد می‌گردند؛ از چشمه‌ای بسیار داغ به آنان می‌نوشانند؛ ﴿٥﴾ غذای جز از ضریع [خار خشک تلخ و بدبو] ندارند؛ ﴿٦﴾ غذایی که نه آنها را قوی می‌کند و نه از

جوع ﴿٧﴾ وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَاعِمَةٌ ﴿٨﴾ لَسَعِيَ أَرْضِيَّةٌ ﴿٩﴾ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿١٠﴾ لَا تَسْمَعُ فِيهَا الْغِيَةَ

گرسنگی می‌رساند؛ چهره‌هایی در آن روز شادانند، ﴿٨﴾ و از سعی و تلاش خود خشنودند، در بهشتی عالی جای دارند، ﴿٩﴾ که در آن سخن بیهوده‌ای نمی‌شنوند.

﴿١١﴾ فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ﴿١٢﴾ فِيهَا سُرُرٌ مَرْفُوعَةٌ ﴿١٣﴾ وَأَكْوَابٌ مَوْضُوعَةٌ ﴿١٤﴾ وَنَارٌ مِصْفُوفَةٌ ﴿١٥﴾

در آن چشمه‌ای جاری است، ﴿١٢﴾ در آن تخت‌های زیبای بلندی است، ﴿١٣﴾ و قدح‌هایی که در کنار این چشمه نهاده، ﴿١٤﴾ و بالش‌ها و پشتی‌های صف داده شده، ﴿١٥﴾

و زرابی مَبْنُوتَةٌ ﴿١٦﴾ أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ﴿١٧﴾ وَإِلَى السَّمَاءِ كَيْفَ

و فرش‌های فاخر گسترده، ﴿١٦﴾ آیا آنان به شتر نمی‌نگرند که چگونه آفریده شده است؟! ﴿١٧﴾ و به آسمان نگاه نمی‌کنند که چگونه

رُفِعَتْ ﴿١٨﴾ وَإِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ﴿١٩﴾ وَإِلَى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ﴿٢٠﴾ فَذَكِّرْ

برافراشته شده؟! ﴿١٨﴾ و به کوه‌ها که چگونه در جای خود نصب گردیده؟! ﴿١٩﴾ و به زمین که چگونه گسترده و هموار گشته است؟! پس تذکره ده

إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ﴿٢١﴾ لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ ﴿٢٢﴾ إِلَّا مَنْ تَوَلَّى وَكَفَرَ ﴿٢٣﴾

که تو فقط تذکره‌دهنده‌ای! تو سلطه‌گر بر آنان نیستی که بر ایمان، مجبورشان کنی، مگر کسی که پشت کند و کافر شود، ﴿٢٣﴾

فَعَذِّبَهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ﴿٢٦﴾

که خداوند او را به عذاب بزرگ مجازات می‌کند؛ ﴿٢٤﴾ به یقین بازگشت همه آنان به سوی ماست، و مسلماً حسابشان (سور) با ماست! ﴿٢٦﴾

ترتیباً ۸۱ آیاتاً ۳۰

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

وَالْفَجْرِ ۱) وَلَيَالٍ عَشْرٍ ۲) وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ۳) وَالْأَيْلِ إِذَا سَرَ ۴) هَلْ فِي ذَلِكَ قَسَمٌ لِّذِي

به سپیده دم سوگند، و به شبهای دهگانه، و به زوج و فرد، و به شب، هنگامی که به سوی روشنایی روز حرکت می‌کند، آیا در آنچه گفته شد، سوگند مهمی برای

حَجْرِ ۵) أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ۶) إِرْمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ۷) الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِي

صاحب خرد نیست؟! آیا ندیدی پروردگارت با قوم عاد، چه کرد؟! و با آن شهر بازم، با عظمت، همان شهری که مانندش در شهرها آفریده

الْبِلَدِ ۸) وَثَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ ۹) وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْنَادِ ۱۰) الَّذِينَ طَغَوْا

نشده بود، و قوم ثموده که صخره‌های عظیم را از کنار دره می‌بردند، و از آن خانه و تاج می‌ساختند، و فرعونی که قدر تمدن و شکنجه‌گر بود، همان الوامی که

فِي الْبِلَدِ ۱۱) فَأَكْثَرُوا فِيهَا الْفَسَادَ ۱۲) فَصَبَّ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ ۱۳) إِنَّ رَبَّكَ

در شهرها طغیان کردند، و فساد فراوان در آنها به بار آوردند، به همین سبب خداوند تازیانه عذاب را بر آنان فرو ریخت، به یقین پروردگارت تو

لِيَالْمِرْصَادِ ۱۴) فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ، وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ ۱۵)

در کمینگاه است، اما انسان هنگامی که پروردگارش او را برای آزمایش، اکرام می‌کند و نعمت می‌بخشد می‌گوید: «پروردگارم مرا اکرامی داشته است»

وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهْنَنِ ۱۶) كَلَّا بَلْ لَأَكْرَمُونَ الْيَتِيمَ ۱۷) وَ

و اما هنگامی که برای امتحان، رزقش را بر او تنگ می‌کند می‌گوید: «پروردگارم مرا خوار کرده است» چنان نیست؛ بلکه شما یتیمان را اکرامی نمی‌دارید، و

لَا تَحْضُونَ عَلَىٰ طَعَامِ الْمَسْكِينِ ۱۸) وَتَأْكُلُونَ التَّرَاثَ أَكَالًا مَّمًّا ۱۹) وَتُحِبُّونَ

یکدیگر را بر اطعام مستعندان تشویق نمی‌کنید، و میراث را از راه مشروع و نامشروع جمع کرده می‌خورید، و مال و ثروت را بسیار دوست دارید و بخاطر آن کتمان زبانی

الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ۲۰) كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا دَكًّا ۲۱) وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ۲۲)

مرتب می‌شود، چنان نیست، در آن هنگام که زمین سخت در هم کوبیده شود، و فرمان پروردگارت فرارسد و فرشتگان صف در صف حاضر شوند،

وَ جَاءَ يَوْمَئِذٍ بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ وَأَنَّىٰ لَهُ الذِّكْرَىٰ ۲۳)

و در آن روز جهنم را حاضر می‌کنند؛ (اری در آن روز انسان متذکر می‌شود؛ اما ایمن تذکر چه سودی برای او دارد؟!)

يَقُولُ يَلِيَّتِي قَدَمْتُ لِحَيَاتِي ﴿٢٤﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُعَذِّبُ عَذَابُهُ أَحَدًا ﴿٢٥﴾ وَلَا يُوثِقُ وَثَاقَهُ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ يَتَأْتِيهَا

می گوید: ای کاش برای زندگیم چیزی از پیش فرستاده بودم! در آن روز هیچ کس مانند او عذاب نمی کند. و هیچ کس همچون او کسی را به بند نمی کشد! تو ای

الْنَفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ﴿٢٧﴾ أَرْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكَ رَاضِيَةً مَّرْضِيَةً ﴿٢٨﴾ فَأَدْخُلِي فِي عِبَادِي ﴿٢٩﴾ وَأَدْخُلِي جَنَّتِي ﴿٣٠﴾

روح آرام یافته! به سوی پروردگارت بازگرد در حالی که هم تو از او خشنودی و هم او از تو خشنود است. پس در سلك بندگانه در آی. و در بهشت وارد شوی!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

لَا أَقْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ ﴿١﴾ وَأَنْتَ حِلٌّ بِهَذَا الْبَلَدِ ﴿٢﴾ وَالْوَالِدِ وَمَا وُلِدَ ﴿٣﴾ لَقَدْ خَلَقْنَا

قسم به این شهر مقدس [مکه]، شهری که تو در آن ساکنی. و قسم به پدر و فرزندش [ابراهیم خلیل و فرزندش اسماعیل ذبیح]، که ما انسان را

الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ ﴿٤﴾ أَيْحَسِبُ أَنْ لَنْ يَقْدِرَ عَلَيْهِ أَحَدٌ ﴿٥﴾ يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَا لَا بَدَأْتُ ﴿٦﴾

در رنج آفریدیم او زندگی او پر از زحمت است! آیا او گمان می کند که هیچ کس نمی تواند بر او دست یابد؟! می گوید: اعمال زیادی را اندر بزمهای خیرا نابود کردم! اما

أَيْحَسِبُ أَنْ لَمْ يَرَهُ أَحَدٌ ﴿٧﴾ أَلَمْ نَجْعَلْ لَهُ عَيْنَيْنِ ﴿٨﴾ وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ﴿٩﴾

آیا هس گمان می کند هیچ کس او را ندیده که مثل غیری بجا نمانده است؟! آیا برای او دو چشم قرار ندادیم. و یک زبان و دو لب؟! و

وَهَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ ﴿١٠﴾ فَلَا اقْنَحُ الْعُقَبَةَ ﴿١١﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْعُقَبَةُ ﴿١٢﴾ فَكُ رَقِيبَةً ﴿١٣﴾

و او را به راه خیر و شر هدایت کردیم. ولی او از آن گردنه مهم نگذشت. و تو چه می دانسی آن گردنه چیست؟! آزاد کردن بردهای. و

أَوْ اطَّعْتُمْ فِي يَوْمٍ ذِي مَسْغَبَةٍ ﴿١٤﴾ يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ﴿١٥﴾ أَوْ مَسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ﴿١٦﴾ ثُمَّ

با غذا دادن در روز گرسنگی. یتیمی از خویشاوندان. یا مستمندی خاک نشین را. سپس

كَانَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالرَّحْمَةِ ﴿١٧﴾ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْمُنْمَنَةِ ﴿١٨﴾

از کسانی باشند که ایمان آورده و یکدیگر را به شکیبایی و رحمت توصیه می کنند! آنها اصحاب الیمین اند (که نامه اسفستان را به دست راستشان می دهند)

وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَأَلَّفُونَ بَيْنَنَا هُمْ أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿١٩﴾ عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤَصَّدَةٌ ﴿٢٠﴾

و کسانی که آیات ما را انکار کرده اند افرادی شومند (که نامه اسفستان به دست چپشان داد می شود). بر آنها آتشی فرو بسته (که راه فراری از آن نیست)!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا ① وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَّهَا ② وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّهَا ③ وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا ④

سوگند به خورشید و تابندگیش، و به ماه هنگامی که بعد از آن در آید، و به روز هنگامی که زمین را روشن سازد، و به شب آن هنگام که زمین را بپوشاند.

وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا ⑤ وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَّهَا ⑥ وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا ⑦ فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ⑧

و به آسمان و کسی که آسمان را بنا کرده، و به زمین و کسی که آن را گسترانیده، و به جان آدمی و آن کس که آن را منظم ساخته، سپس فجور و تقوا را در او آموخت.

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا ⑨ وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا ⑩ كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهَا ⑪

آنگاه که شکی ترین آنها به پا خاست، و فرستاده الهی [صالح] به آنان گفت: «ناقه [ماده شتر] خدا را با آبشخورش و انگار بداد، ولی آنها او را تکذیب کردند.

إِذِ انْبَعَثَ أَشْقَاهَا ⑫ فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَاهَا ⑬ فَكَذَّبُوهُ ⑭

و ناچه را می کردند، و به علامت رساننده از این رو پروردگارشان آنها را بخاطر گناهشان در هم کوبید و با خاک یکسان کرد، و او هرگز از فرجام این کار بیم ندارد.

فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ رَبُّهُم بِذَنبِهِمْ فَسَوَّاهَا ⑮ وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا ⑯

و آنها را کشتند، و بر سر آنها را بگذاشتند، و با خاک یکسان کرد، و او هرگز از فرجام این کار بیم ندارد.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ ① وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ ② وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ③ إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّىٰ ④

سوگند به شب در آن هنگام که بپوشاند، و به روز هنگامی که تجلی کند، و به آن کس که جنس مذکر و مؤنث را آفرید، که سعی و تلاش شما مختلف است.

فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ ⑤ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ ⑥ فَسَنِيسِرُهُ لِلْيُسْرَىٰ ⑦ وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَىٰ ⑧

آنگاه آن کس که انفاق کند و برهیزگاری پیش گیرد، و جزای نیک (هی) را تصدیق کند، ما او را در مسیر آسانی قرار می دهیم، اما کسی که بخل ورزد و بی نیازی طلبد.

وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَىٰ ⑨ فَسَنِيسِرُهُ لِلْعُسْرَىٰ ⑩ وَمَا يُغْنِي عَنْهُ مَالُهُ إِذَا تَرَدَّىٰ ⑪

و پاداش نیک را انکار کند، بزودی او را در مسیر دشواری قرار می دهیم، و در آن هنگام که سقوط می کند، امواتش به حال او سودی نخواهد داشت.

إِنَّا عَلَيْنَا لِلْهُدَىٰ ⑫ وَإِنَّ لَنَا لِلْآخِرَةِ وَالْأُولَىٰ ⑬ فَأَنْذَرْتَكُمْ نَارًا تَلْظَىٰ ⑭

ما را بر هدایت کردن بر ماست، و آخرت و دنیا از آن ماست، و من شما را از آتشی که زبانه می کشد بیم می دهم.

لَا يَصْلَحَنَّ إِلَّا الْأَشْفَىٰ ﴿١٥﴾ الَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٦﴾ وَسَيُجَنَّبُهَا الْأَتْقَىٰ ﴿١٧﴾ الَّذِي يُؤْتِي

کسی جز بدبخت‌ترین مردم وارد آن نمی‌شود: ﴿۱۵﴾ همان کسی که تکذیب کرد و به آن پشت نمود: ﴿۱۶﴾ و بزودی با تقواترین مردم از آن دور داشته می‌شود. ﴿۱۷﴾ همان کسی که

مَالَهُ يُتَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾ وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِنْ نِعْمَةٍ تُجْزَىٰ ﴿١٩﴾ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِهِ الْأَعْلَىٰ ﴿٢٠﴾ وَسَوْفَ يُرْضَىٰ ﴿٢١﴾

مال خود را می‌بخشد تا پاک شود. ﴿۱۸﴾ و هیچ‌کس را نزد او حتی نیست تا بخواهد او را جزا دهد. ﴿۱۹﴾ بلکه هدفش جلب رضای خدای بزرگ‌اوست: ﴿۲۰﴾ و بزودی راضی می‌شود: ﴿۲۱﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

وَالضُّحَىٰ ﴿١﴾ وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَىٰ ﴿٢﴾ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَىٰ ﴿٣﴾ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَىٰ ﴿٤﴾

قسم به روز هنگامی که آفتاب برآید، ﴿۱﴾ و به شب هنگامی که آرام گیرد، ﴿۲﴾ که خداوند تو را واگذاشته و مورد خشم قرار نداده: ﴿۳﴾ و مسلماً آخرت برای تو از دنیا بهتر است. ﴿۴﴾

وَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ ﴿٥﴾ أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَىٰ ﴿٦﴾ وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَىٰ ﴿٧﴾ وَ

و بزودی پروردگارت آن قدر به تو عطا خواهد کرد که خوشنود شوی: ﴿۵﴾ آیا او تو را یتیم نیافت و پناه داد: ﴿۶﴾ و تو را گم‌شده یافت و هدایت کرد: ﴿۷﴾ و

وَجَدَكَ عَائِلًا فَأَغْنَىٰ ﴿٨﴾ فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَنْهَرُ ﴿٩﴾ وَأَمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرُ ﴿١٠﴾ وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ ﴿١١﴾

تو را فقیر یافت و بی‌نیاز نمود: ﴿۸﴾ حال که چنین است یتیم را تحقیر مکن، ﴿۹﴾ و سوال‌کننده را از خود مران، ﴿۱۰﴾ و نعمتهای پروردگارت را بازگو کن: ﴿۱۱﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ﴿١﴾ وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ ﴿٢﴾ الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ ﴿٣﴾ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ﴿٤﴾

آیا ما سینه تو را گشاده نساختم، ﴿۱﴾ و بار سنگین تو را از تو برداشتیم: ﴿۲﴾ همان باری که سخت بر پشت تو سنگینی می‌کرد، ﴿۳﴾ و آوازه تو را بلند ساختیم: ﴿۴﴾

﴿٥﴾ فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ﴿٥﴾ إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ﴿٦﴾ فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ ﴿٧﴾ وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَارْغَبْ ﴿٨﴾

﴿۵﴾ به یقین با سختی آسانی است، ﴿۶﴾ (باری با سختی آسانی است، ﴿۷﴾ پس هنگامی که از کار مهیض فارغ می‌شوی به مهیض دیگری پرداز، ﴿۸﴾ و به سوی پروردگارت توجه کن: ﴿۸﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

وَاللِّينِ وَالزَّيْتُونِ ﴿١﴾ وَطُورِ سِينِينَ ﴿٢﴾ وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ ﴿٣﴾ لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي

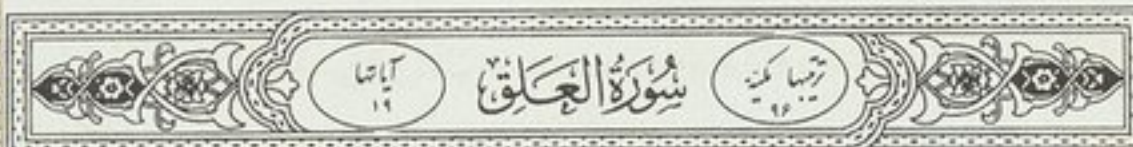
اسم به انجیر و زیتون [یا: قسم به سرزمین شام و بیت المقدس] و سوگند به «طور سینین» و قسم به این شهر امن [منه] که ما انسان را در بهترین صورت

أَحْسَنَ تَقْوِيمٍ ﴿٤﴾ ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ ﴿٥﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ

و نظام آفریدیم. سپس او را به پایین ترین مرحله بازگردانیدیم. مگر کسانی که ایمان آورده و اعمال صالح انجام داده‌اند که برای آنها

أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٦﴾ فَمَا يَكْذِبُكَ بَعْدَ بِالْأَمِينِ ﴿٧﴾ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمَ الْحَاكِمِينَ ﴿٨﴾

پاداشی تمام نشدنی است! پس چه چیز سبب می‌شود که بعد از این همه (دلیل روشن) روز جزا را انکار کنی؟! آیا خداوند بهترین حکم کننده‌گان نیست؟!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

أَقْرَأَ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ﴿١﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ﴿٢﴾ أَقْرَأُ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ﴿٣﴾ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ

بخوان به نام پروردگارت که آفرید. انسان را از خون بسته‌ای خلق کرد! بخوان که پروردگارت (همه) بزرگواری تر است. همان کسی که بوسیله قلم تعلیم نمود.

عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ﴿٤﴾ كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنَّاظٍ ﴿٥﴾ كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنَّاظٍ ﴿٦﴾ أَنْ رَأَىٰ أَنَّهُ أَسْتَفْتَىٰ ﴿٧﴾ إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الرُّجْعَىٰ ﴿٨﴾

و به انسان آنچه را نمی‌دانست یاد داد. به یقین انسان طغیان می‌کند. از اینکه خود را بی‌نیاز ببیند. و به یقین بازگشت (همه) به سوی پروردگارت نوست!
 ۸) آری یقیناً آنکه کسی که از خداوند می‌بندد؟! آیا ندانستی که خداوند می‌بندد؟! زنهار. اگر دست از کار خود بردارد، موی پیش سرش را گرفته. همان موی پیش

أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَىٰ ﴿٩﴾ عَبْدًا إِذَا صَلَّىٰ ﴿١٠﴾ أَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ عَلَىٰ الْهُدَىٰ ﴿١١﴾ أَوْ أَمَرَ بِالتَّقْوَىٰ ﴿١٢﴾

به من خبر ده کسیکه نهی می‌کند. بنده‌ای را که نماز می‌خواند. به من خبر ده اگر او به راه هدایت باشد. یا مردم را به تقوا فرمان دهد. آیا نهی او سزاوار است؟!
 به من خبر ده اگر حقیقتاً انکار کند و به آن پشت نماید؟! آیا ندانستی که خداوند می‌بندد؟! زنهار. اگر دست از کار خود بردارد، موی پیش سرش را گرفته. همان موی پیش

أَرَأَيْتَ إِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٣﴾ أَلَمْ يَعْلَمْ بِأَنَّ اللَّهَ يَرَىٰ ﴿١٤﴾ كَلَّا لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ﴿١٥﴾ نَاصِيَةٍ كَذِبَةٍ

سرود و غمگویی خطا کار؟! سپس هر که امری خواهد صدایزند! ماهمیزودی ماموران دوزخ را صدا می‌زنیم! هرگز او را اطاعت مکن. و سجده‌نما و به عهده تقرب جوی!

حَاطِئَةٍ ﴿١٦﴾ فليدع ناديه ﴿١٧﴾ سندع الزبانية ﴿١٨﴾ كَلَّا لَا تُطِيعُهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ﴿١٩﴾

سرود و غمگویی خطا کار؟! سپس هر که امری خواهد صدایزند! ماهمیزودی ماموران دوزخ را صدا می‌زنیم! هرگز او را اطاعت مکن. و سجده‌نما و به عهده تقرب جوی!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ﴿١﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ﴿٢﴾ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ ﴿٣﴾ نَزَّلْنَا الْمَلَائِكَةَ وَالرُّوحَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ ﴿٤﴾ سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ ﴿٥﴾

﴿۱﴾ فرشتگان و روح در آن شب به اذن پروردگارشان برای (تدبیر) هر کاری نازل می‌شوند. ﴿۲﴾ شبی است سرشار از سلامت و برکت و رحمت تا طلوع سپیده. ﴿۳﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفِكِينَ حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ ﴿١﴾ رَسُولٌ مِنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُطَهَّرَةً ﴿٢﴾ فِيهَا كُتُبٌ قِيمَةٌ ﴿٣﴾ وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ

از سوی خدا که صحیفه‌های پاک‌ی را بخوانند. و در آن نوشته‌های پرارزشی باشد. این هنگامی است که ایمان نیارند. مانند اهل کتاب. اهل کتاب اختلاف نکردند

إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَةُ ﴿٤﴾ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ مَكْرَهُدَ أَنْ يَكُونَ دَلِيلٌ رُوشَنٌ لِیَرَىٰ أَنَّهُمْ دَسْتُورِی دَادَه نَشَدَه بُوَد جَزَایَنَكَه خُدا رَا بَیَر سَتَنَد دَر حَالِی كَه دَیْن خُود رَا لِیَرِی اَوْ خَالِی كَنَنَد وَ بَه تُوْحِیْد بَا زَكُر دَنَد.

وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقِيمَةِ ﴿٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ ﴿٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ ﴿٧﴾

و نماز را برپا دارند و زکات را بپردازند و این است آیین مستقیم و پایدار. کافران از اهل کتاب و مشرکان در آتش دوزخند. جاودانه در آن می‌مانند؛ آنها بدترین

مخلوقاتند. و آن کسانی که ایمان آوردند و اعمال صالح انجام دادند. بهترین مخلوقاتند. بسند

جَزَاؤُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ

بساندش آنها نزد پروردگارشان باغهای بهشت جاویدان است که نهراها از زیر درختانش جاری است؛ همیشه

فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ ﴿٨﴾

در آن می ماندند؛ همه خدا از آنها خشنود است و همه آنها از خدا خشنودند؛ و این سلام (یا) برای کسی است که از پروردگارش بترسد ﴿۸﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایبگر

إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ﴿١﴾ وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا ﴿٢﴾ وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا ﴿٣﴾

هنگامی که زمین شدیداً به لرزه درآید، ﴿۱﴾ و زمین بارهای سنگینش را خارج سازد، ﴿۲﴾ و انسان می گوید: «زمین را چه می شود که این گونه می لرزد؟» ﴿۳﴾

يَوْمَ يَذُكُّهَا آخْبَارُهَا ﴿٤﴾ يَا أَيُّهَا رَبِّكَ أَوْحَىٰ لَهَا ﴿٥﴾ يَوْمَ يَصْدُرُ النَّاسُ أَشْتَاتًا لِيُرَوْا

در آن روز زمین تمام خبرهايش را بازگو می کند؛ ﴿۴﴾ چرا که پروردگارت به او وحی کرده است، ﴿۵﴾ در آن روز مردم بصورت گروههای پراکنده از همه جا خارج می شوند تا اعمالشان

أَعْمَالَهُمْ ﴿٦﴾ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ﴿٧﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ ﴿٨﴾

به آنها نشان داده شود؛ ﴿۶﴾ پس هر کس هموزن ذره ای کار خیر انجام دهد آن را می بیند؛ ﴿۷﴾ و هر کس هموزن ذره ای کار بد کرده آن را می بیند؛ ﴿۸﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایبگر

وَالْعَدِيَّتِ صَبْحًا ﴿١﴾ فَالْمُورِبَتِ قَدْحًا ﴿٢﴾ فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا ﴿٣﴾ فَأَثَرَتِ بِهِ نَقْعًا

سوگنده به اسبان دوتنده (جماعت) در حالی که نفس زنان به پیش می رفتند، ﴿۱﴾ و به فروزندگان جرقه آتش، ﴿۲﴾ و به هجوم آوردن سپیده دم، ﴿۳﴾ که گرد و غبار به هر سو پراکندند.

﴿٤﴾ فَوَسَطْنَ بِهِ جَمْعًا ﴿٥﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ ﴿٦﴾ وَإِنَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ

﴿۴﴾ و ﴿۵﴾ همان در میان دشمن ظاهر شدند، ﴿۶﴾ که انسان در برابر نعمتهای پروردگارش بسیار ناسپاس و بغیلم است؛ ﴿۷﴾ و او خود نیز بر این معنی

لَشَهِيدٌ ﴿٧﴾ وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ ﴿٨﴾ أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِي الْقُبُورِ ﴿٩﴾

گواه است؛ ﴿۷﴾ و او علاقه شدیدی به مال دارد؛ ﴿۸﴾ آیا نمی داند در آن روز که تمام کسانی که در قبرها هستند برانگیخته می شوند، ﴿۹﴾

وَ حُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ ﴿۱۰﴾ إِنَّ رَبَّهُمْ بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّخَبِيرٌ ﴿۱۱﴾

و آنچه در درون سینه‌هاست آشکار می‌گردد. در آن روز پروردگارشان از آنها کاملاً باخبر است. ۱۱

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشايشگر

الْقَارِعَةُ ﴿۱﴾ مَا الْقَارِعَةُ ﴿۲﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْقَارِعَةُ ﴿۳﴾ يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ

آن حادثه کوبنده. و چه حادثه کوبنده‌ای! و تو چه می‌دانی که حادثه کوبنده چیست؟! آن حادثه همان روز قیامت است. روزی که مردم

كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ ﴿۴﴾ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوشِ ﴿۵﴾ فَأَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ

مانند پروانه‌های پراکنده خواهند بود. و کوهها مانند پشم رنگین حل‌اجی شده می‌گردد! اما کسی که در آن روز ترازوهای اعمالش

مَوَازِينُهُ ﴿۶﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ﴿۷﴾ وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ

سنگین است. در یک زندگی خوشنودکننده خواهد بود! اما کسی که ترازوهایش سبک است.

﴿۸﴾ فَأَمَّهُ هَكَوِيَةٌ ﴿۹﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا هِيَ ﴿۱۰﴾ نَارٌ حَامِيَةٌ ﴿۱۱﴾

پناهگاهش هواویه. [دوزخ] است! و تو چه می‌دانی هواویه چیست؟! آتشی است سوزان.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشايشگر

الْهَنَكُمُ التَّكْوِينِ ﴿۱﴾ حَتَّى زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ﴿۲﴾ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿۳﴾ ثُمَّ كَلَّا

افزون طلبی شمارا به خود مشغول داشته است. تا آنجا که به دیدار قبرها رفتید و به آن قبر غفلت کرده‌اید. چنین نیست! (ای بزودی خواهید دانست!) باز چنان نیست:

سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿۴﴾ كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِينِ ﴿۵﴾ لَتَرَوُنَّ الْجَحِيمَ ﴿۶﴾

بزودی خواهید دانست! قطعاً چنان نیست! اگر شما علم‌الیقین به امرت داشتید (افزون‌تر) شما را در خدا نظر نمی‌کرد! قطعاً شما جهنم را خواهید دید!

ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ الْيَقِينِ ﴿۷﴾ ثُمَّ لَتُسْأَلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ ﴿۸﴾

سپس با وره در آن آن را به عین‌الیقین خواهید دید. سپس در آن روز همه شما از نعمتهایی که داشته‌اید باز پرسى خواهید شد!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

وَالْعَصْرِ ۱) إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ۲) إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالْحَقِّ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ۳)

به عصر سوگند. که انسانها همه در زیانند. مگر آنان که ایمان آورده و اعمال صالح انجام داده‌اند. و یکدیگر را به حق سفارش کرده و به استقامت توصیه نموده‌اند.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

وَيَلِّ لِكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٌ ۱) الَّذِي جَمَعَ مَالًا وَعَدَّدَهُ ۲) يَحْسَبُ أَنَّ مَالَهُ

وای بر هر عیبجوی مسخره کننده‌ای همان کس که مال فراوانی جمع آوری و شماره کرده بر جمع فیه و شرفش او گمان می‌کند که اموالش او را

أَخْلَدَهُ ۳) كَلَّا لَيُنْبَذَنَّ فِي الْحُطَمَةِ ۴) وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحُطَمَةُ ۵) نَارُ اللَّهِ

جاودانه می‌سازد. چنین نیست کسی بنده را بیزودی در حطمه [آتش خردکننده] پرتاب می‌شود. و تو چه می‌دانی حطمه چیست؟! آتش برافروخته

الْمُوقَدَةُ ۶) الَّتِي تَطَّلِعُ عَلَى الْآفَاقِ ۷) إِنَّهَا عَلَيْهِمْ مُّوَصَّدَةٌ ۸) فِي عَمَدٍ مُّمَدَّدَةٍ ۹)

الهی است. آتشی که از دلها سر می‌زند! این آتش بر آنها فرو بسته شده. در ستونهای کشیده و طولانی.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

الْفَيْلِ ۱) كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفَيْلِ ۲) أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضَلُّلٍ ۳) وَأَرْسَلَ

آیا ندیدی پروردگارت با فیل سواران [لشکر ابرهه که برای نابودی کعبه آمده بودند] چه کرد؟! آیا نقشه آنها را در ضلالت و تباهی قرار نداد؟! و بر سر آنها

عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ ۴) تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّن سِجِّيلٍ ۵) فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ ۶)

پرندگانی را گروه گروه فرستاد. که با سنگهای کوچکی آنان را هدف قرار می‌دادند. سرانجام آنها را همچون کاه خورده شده در ستایش قرار داد!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

لَا يَلْفِ قُرَيْشٍ ① إِيَّاهُمْ رِحْلَةَ الشِّتَاءِ وَالصَّيْفِ ② فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ

اینکه صاحب لقبی بخاطر این بود که قریش الفت گیرند او (بینه ظهور پیامبر فراموشی) الفت آنها در سفرهای زمستانه و تابستانه! پس باید پروردگار

هَذَا الْبَيْتِ ③ الَّتِي أَطْعَمَهُمْ مِنْ جُوعٍ وَآمَنَهُمْ مِنْ خَوْفٍ ④

این خانه را عبادت کنند. همان کسی که آنها را از گرسنگی نجات داد و از ترس و ناامنی ایمن ساخت.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِاللِّدِينِ ① فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ ②

ایا کسی که روز جزا را پیوسته انکار می کند دیدی؟! او همان کسی است که یتیم را با خشونت می راند.

وَلَا يَحْضُرُ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ ③ فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ ④ الَّذِينَ هُمْ عَنْ

و «بگزار» به اطعام مسکین تشویق نمی کند! پس وای بر نمازگزارانی که در نماز خود

صَلَاتِهِمْ سَاهَوْنَ ⑤ الَّذِينَ هُمْ يَرَاءُونَ ⑥ وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ ⑦

سهل انگاری می کنند! همان کسانی که ریا می کنند، و دیگران را از وسایل ضروری زندگی منع می نمایند!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ ① فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَنْحَرْ ② إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ ③

ما به تو کوثر [خیر و برکت فراوان] عطا کردیم! پس برای پروردگارت نماز بخوان و قربانی کن! (دشمن تو قطعاً بریده نسل و بی عقب است!)

ترتیباً ۱۰۹ آیاتاً
سُورَةُ الْكَافِرُونَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ ۱ لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ۲ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ۳ وَلَا

بگو: ای کافران! آنچه را شما می پرستید من نمی پرستم و نه شما آنچه را من می پرستم می پرستید. و نه

أَنَا عَابِدٌ مَا عَبَدْتُمْ ۴ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ۵ لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ ۶

من آنچه را شما پرستش کرده اید می پرستم. و نه شما آنچه را که من می پرستم پرستش می کنید. آیین شما برای خودتان، و آیین من برای خودم.

ترتیباً ۱۱۰ آیاتاً
سُورَةُ النَّصْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ۱ وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ

منگامی که یاری خدا و پیروزی فرارسد. و ببینی مردم گروه گروه وارد دین

اللَّهِ أَفْوَاجًا ۲ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا ۳

خدا می شوند. پروردگارت را تسبیح و حمد کن و از او آمرزش بخواه که او بسیار توبه پذیر است.

ترتیباً ۱۱۱ آیاتاً
سُورَةُ الْمَسَدِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

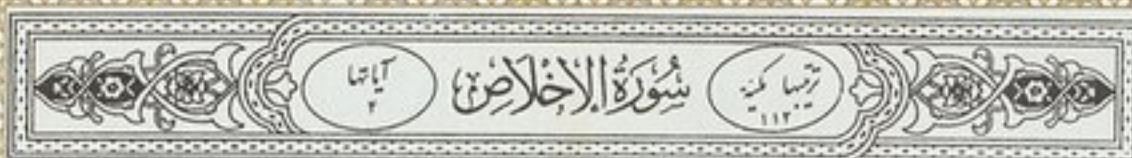
به نام خداوند بخشنده بخشایگر

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ۱ مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ ۲ سَيَصْلَىٰ نَارًا

بریده باد هر دو دست ابولهب و تری بر او باد! هرگز مال و ثروتش و آنچه را به دست آورد به حالت سودی نبخشد! و بزودی وارد آتشی

ذَاتَ لَهَبٍ ۳ وَأُمَّرَاتُهُ حَمَّالَةَ الْحَطَبِ ۴ فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍ ۵

شعله ور و پرلهپ می شود. و (سیر) همسرش، در حالی که هیزمکش (بوزخ) است. و طنابی در گردنش از لیف خرما است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ① اللَّهُ الصَّمَدُ ② لَمْ يَكِدْ وَلَمْ يُولَدْ ③

بگو: خداوند، یکتا و یگانه است؛ خداوندی است که همه نیازمندان قصد او می‌کنند؛ (مرز، نژاد، و زاده نشد؛

وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ④

و برای او هیچ‌گاه شبیه و مانند‌ی نبوده است؛

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشایگر

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ① مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ② وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ③

بگو: پناه می‌برم به پروردگار سپیده‌صبح، از شرّ تمام آنچه آفریده است؛ و از شرّ هر موجود شرور هنگامی که شبانه وارد می‌شود؛

وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ④ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ⑤

و از شرّ آنها که با افسون در گره‌ها می‌دمند (و هر نفسی را است می‌کنند)؛ و از شرّ هر حسودی هنگامی که حسد می‌ورزدا؛

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

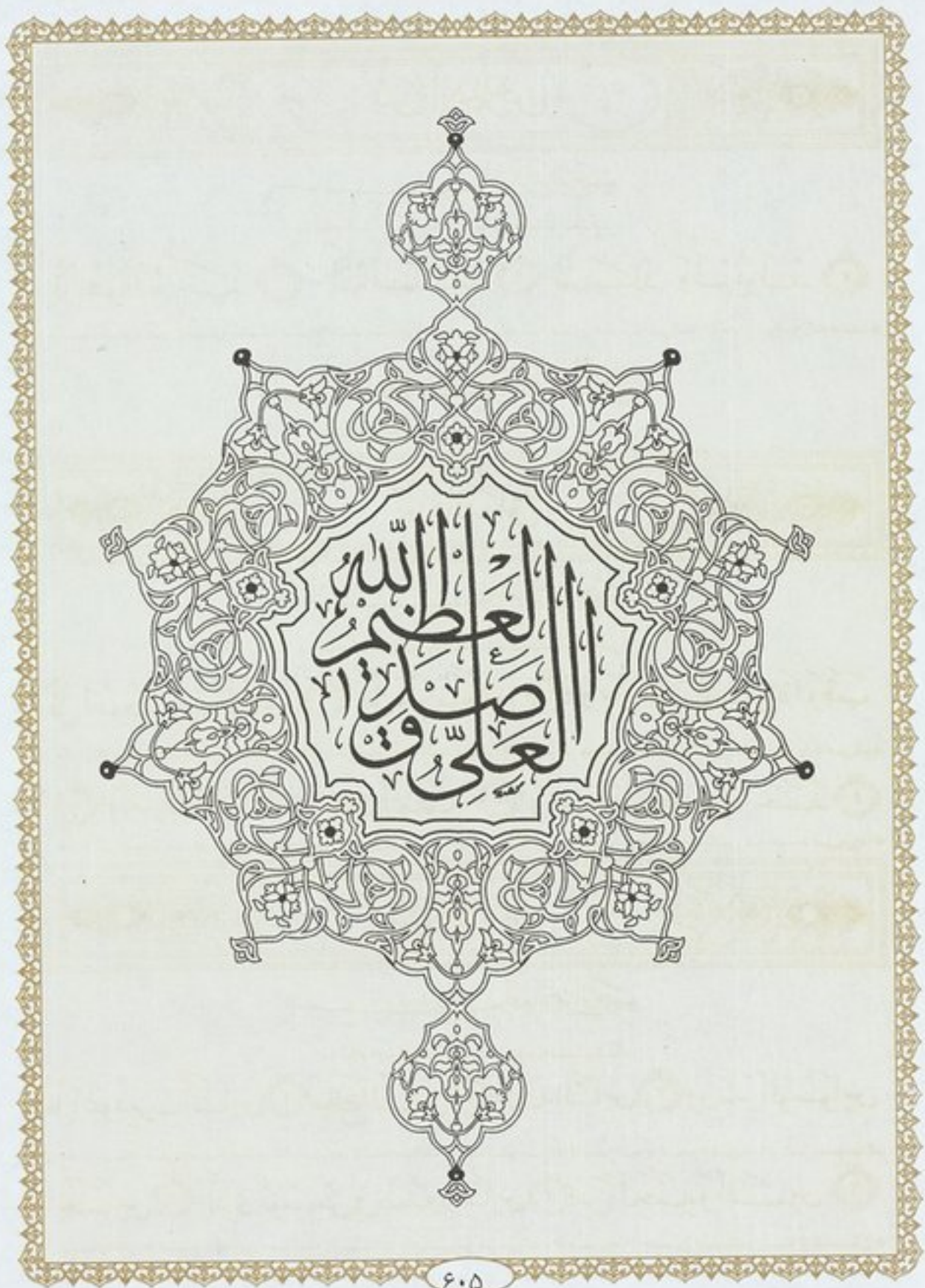
به نام خداوند بخشنده بخشایگر

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ① مَلِكِ النَّاسِ ② إِلَهِ النَّاسِ ③ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ

بگو: پناه می‌برم به پروردگار مردم، به مالک و حاکم مردم، به خدا یا معبود مردم، از شرّ وسوسه‌گر

الْخَنَّاسِ ④ الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ ⑤ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ⑥

پنهانکار، که در درون سینه انسانها وسوسه می‌کند، خواه از جن باشد یا از انسان؛

دُعایِ ختمِ قرآن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

اللَّهُمَّ ارْحَمْنِي بِالْقُرْآنِ وَاجْعَلْهُ لِي إِمَامًا وَنُورًا وَهُدًى وَرَحْمَةً

بار خدایا، به برکت قرآن بر من ببخشای، و پیشوا و مایه نور و هدایت و بخشایش بر من فرار ده.

اللَّهُمَّ ذَكِّرْ نِي مِنْهُ مَا نَسِيتُ وَعَلِّمْنِي مِنْهُ مَا جَهِلْتُ وَأَزِقْنِي

بار خدایا، آنچه را از آن فراموش کردم به خاطر من بیاور، و آنچه را از آن نمی دانم به من بیاموز

تِلَاوَتَهُ أَبَاءَ اللَّيْلِ وَأَطْرَافَ النَّهَارِ وَاجْعَلْهُ حُجَّةً لِي يَا رَبِّ

و تلاوتش را در ساعات شب و در آغاز و انجام روز نصیب کن، و آن را دلیل و راهنمای من فرار

العالمين اللَّهُمَّ أَنْفَعْنِي وَأَرْفَعْنِي بِالْقُرْآنِ الْعَظِيمِ وَأَهْدِنِي

ده، بار خدایا، به برکت قرآن عظیم مرا سودمند گردان و از مرتبهای والا برخوردار ساز، و به

بِالآيَاتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِيمِ وَتَقَبَّلْ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

برکت این آیات و این کتاب حکمت آموز هدایت کن، و از من بپذیر که تو خود شنوا و دانایی،

وَأَغْفِرْ لِي إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الْكَرِيمُ سَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ

و مرا ببسامرز که تو خود آمرزنده و بزرگواری، و سلام بر فرستادگان خدا،

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

و ستایش از آن خدا پروردگار جهانیان

﴿ فَمِنْهُمْ بِأَسْمَاءِ السُّورِ وَبَيَانِ الْمَكِّيِّ وَالْمَدِينِيِّ مِنْهَا ﴾

السُّورَة	دَفْعَةٌ	الصفحة	السُّورَة	دَفْعَةٌ	الصفحة
الفَاتِحَة	١	١	العنكبوت	٢٩	٢٩٦
البَقَرَة	٢	٢	الرُّوم	٣٠	٤٠٤
آلِ عِمْرَان	٣	٥٠	لُقْمَان	٣١	٤١١
النِّسَاء	٤	٧٧	السَّجْدَة	٣٢	٤١٥
المَائِدَة	٥	١٠٦	الأَحْرَاب	٣٣	٤١٨
الأنعام	٦	١٢٨	سَبَأ	٣٤	٤٢٨
الأَعْرَاف	٧	١٥١	قَاطِر	٣٥	٤٣٤
الأنفَال	٨	١٧٧	يَس	٣٦	٤٤٠
التَّوْبَة	٩	١٨٧	الصَّافَات	٣٧	٤٤٦
يُونُس	١٠	٢٠٨	ص	٣٨	٤٥٣
هُود	١١	٢٢١	الرُّوم	٣٩	٤٥٨
يُونُس	١٢	٢٣٥	غَافِر	٤٠	٤٦٧
الرَّعْد	١٣	٢٤٩	فُصِّلَت	٤١	٤٧٧
إِبْرَاهِيم	١٤	٢٥٥	الشُّورَى	٤٢	٤٨٣
المِجْد	١٥	٢٦٢	الرَّخْرَف	٤٣	٤٨٩
التَّحِل	١٦	٢٦٧	الدَّخَان	٤٤	٤٩٦
الاسْرَاء	١٧	٢٨٢	الْحَاشِيَة	٤٥	٤٩٩
الكهف	١٨	٢٩٣	الأَحْقَاف	٤٦	٥٠٢
مَرْيَم	١٩	٣٠٥	مُحَمَّد	٤٧	٥٠٧
طه	٢٠	٣١٢	الفَتْح	٤٨	٥١١
الأنبياء	٢١	٣٢٢	المُحْجَرَات	٤٩	٥١٥
الحَاج	٢٢	٣٣٢	ق	٥٠	٥١٨
المؤمنون	٢٣	٣٤٢	الدَّارِيَات	٥١	٥٢٠
النُّور	٢٤	٣٥٠	الطُّور	٥٢	٥٢٢
الفرقان	٢٥	٣٥٩	التَّجْم	٥٣	٥٢٦
الشُّعْرَاء	٢٦	٣٦٧	القَمَر	٥٤	٥٢٨
النَّمَل	٢٧	٣٧٧	الرَّحْمَن	٥٥	٥٣١
القَصَص	٢٨	٣٨٥	الوَاقِعَة	٥٦	٥٣٤

الشُّورَة	رُكُوعُهَا	الصفحة	الشُّورَة	رُكُوعُهَا	الصفحة
الحديد	٥٧	٥٣٧	الطارق	٨٦	٥٩١
المجادلة	٥٨	٥٤٢	الأعلى	٨٧	٥٩١
الحشر	٥٩	٥٤٥	الغاشية	٨٨	٥٩٢
الممتحنة	٦٠	٥٤٩	الفجر	٨٩	٥٩٣
الصف	٦١	٥٥١	البلد	٩٠	٥٩٤
الجمعة	٦٢	٥٥٣	الشمس	٩١	٥٩٥
المنافقون	٦٣	٥٥٤	الليل	٩٢	٥٩٥
التغابن	٦٤	٥٥٦	الضحى	٩٣	٥٩٦
الطلاق	٦٥	٥٥٨	الشرح	٩٤	٥٩٦
التحريم	٦٦	٥٦٠	التين	٩٥	٥٩٧
المالك	٦٧	٥٦٢	العلق	٩٦	٥٩٧
القلم	٦٨	٥٦٤	القدر	٩٧	٥٩٨
الحاقة	٦٩	٥٦٦	البينة	٩٨	٥٩٨
المعارج	٧٠	٥٦٨	الزلزلة	٩٩	٥٩٩
شوح	٧١	٥٧٠	العاديات	١٠٠	٥٩٩
الجن	٧٢	٥٧٢	القارعة	١٠١	٦٠٠
المزمل	٧٣	٥٧٤	التكاثر	١٠٢	٦٠٠
المدثر	٧٤	٥٧٥	العصر	١٠٣	٦٠١
القيامة	٧٥	٥٧٧	الهمزة	١٠٤	٦٠١
الإنسان	٧٦	٥٧٨	الفيل	١٠٥	٦٠١
المرسلات	٧٧	٥٨٠	قريش	١٠٦	٦٠٢
النبي	٧٨	٥٨٢	الماعون	١٠٧	٦٠٢
التازعات	٧٩	٥٨٣	الكوثر	١٠٨	٦٠٢
عبس	٨٠	٥٨٥	الكافرون	١٠٩	٦٠٣
التكوير	٨١	٥٨٦	التنوير	١١٠	٦٠٣
الانفطار	٨٢	٥٨٧	المسك	١١١	٦٠٣
الطهفين	٨٣	٥٨٧	الإخلاص	١١٢	٦٠٤
الانشقاق	٨٤	٥٨٩	الفلق	١١٣	٦٠٤
البروج	٨٥	٥٩٠	الناس	١١٤	٦٠٤

علامات وقف و اصطلاحات ضبط

وقف لازم	م
نهی از وقف	لا
وقف جایز، اما وصل بهتر است	عل
وقف جایز، اما وقف بهتر است	قل
وقف جایز	ج
جواز وقف در یکی از دو موضع، نه در هر دو	ش
دال بر زاید بودن حرف عله، در حالت وصل نه وقف	ه
سکون حرف	و
دال بر قلب تنوین یا نون به م	م
اظهار تنوین	ء
ادغام و اخفاء	م
نشانه ضرورت به تلفظ در آوردن حروف متروک	ا
لزوم سین تلفظ کردن صاد و اگر این علامت زیر حرف باشد، تلفظ صاد مشهورتر است	س
لزوم مدّ زاید	ـ
موضع سجود، زیر کلمه‌ای که سجده واجب دارد خط کشیده شده است	سجود
آغاز جزء، حزب، نصف و ربع جزء	سجده
نشانه پایان و شماره آیه	سجده

با ترجمه شیوا و روان حضرت آية الله العظمى مكارم شيرازى (مدظله)

تحقيق و بررسى: حجج اسلام محمد رضا انصارى محلاتى، سيد محمد

مهدى برهانى، على كرمى و محمد مروى

ويراستار: جواد محدثى

تنظيم: مسعود مكارم

مرکز پخش: مرکز نشر آثار حضرت آية الله العظمى مكارم شيرازى

قم، خيابان شهداء، كوى آمار، تلفكس: ۷۷۳۲۴۷۸

شابك: ۵-۶۴-۶۶۳۲-۹۶۴-۹۶۴-۶۶۳۲-۶۴-۵ ISBN: 964-6632-64-5

شماره: ۳۲۴۸۹۱...
تاریخ: ۲۳، ۷، ۷۹...

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ)

این مصحف شریف شامل	:	سی جزء کامل
بامشخصات :		
خطاط	:	عثمان طه
مترجم	:	آیه الله العظمی مکارم شیرازی
نوبت چاپ	:	اول
قطع	:	وزیری
تعداد سطور در هر صفحه	:	۱۱ سطر
محل چاپ	:	قم
نام چاپخانه	:	امیران
تعداد	:	پنجاه هزار جلد

از جهت صحت کتابت و انطباق با قرائت عاصم به روایت حفص در اداره نظارت بر چاپ و نشر قرآن کریم سازمان تبلیغات اسلامی بررسی و تصحیح گردید که مراتب در پرونده شماره «۳۵۷» ثبت و چاپ آن توسط انتشارات «مدرسه امام علی ابن ابی طالب» با رعایت مقررات اعلام شده از سوی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی بلامانع می باشد.

بدیهی است تجدید چاپ آن منوط به تأیید مجدد و صدور مجوز کتبی اداره نظارت بر چاپ و نشر قرآن کریم خواهد بود. /ش

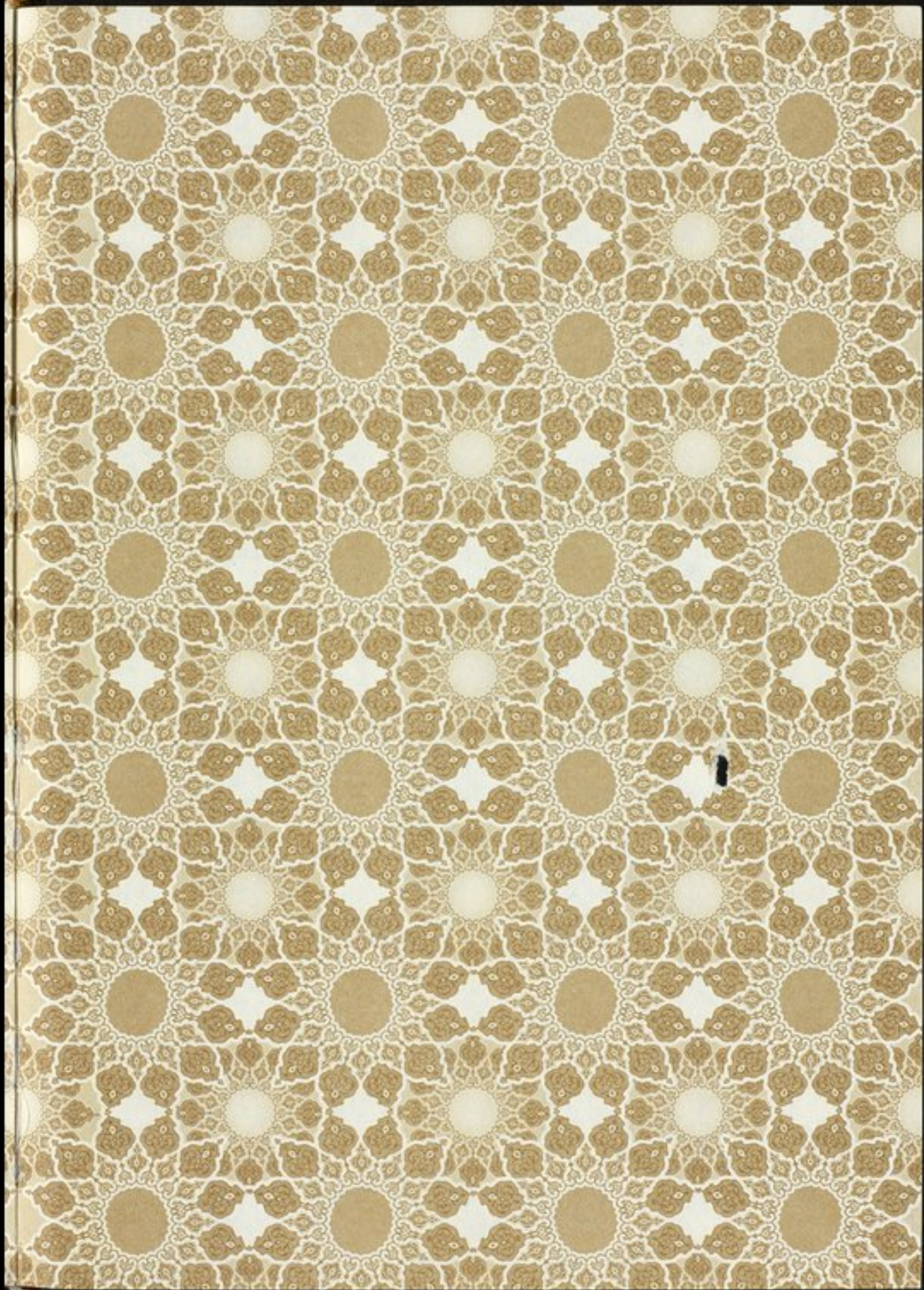
ومن الله التوفیق
سید محمد موسوی
معاون فرهنگی

محمد موسوی
۷۹، ۷، ۲۳

پاییز ۸۲ / ۵۰۰۰ نسخه

1

PRINCETON
UNIVERSITY
LIBRARY

Princeton University Library

32101 055201378